

Đại Tình Hiệp

Contents

Đại Tình Hiệp	2
1. Hồi 1 Bí Mật Bao Trùm Tử Cốc	3
2. Hồi 2 Tìm Người Ở Hội Thiên Trì	12
3. Hồi 3 Gan Hiệp Sĩ, Dạ Anh Hùng	20
4. Hồi 4 Xích Thủ Đồ Long	28
5. Hồi 5 Thiên Đường Địa Ngục	37
6. Hồi 6 Chỉ Phấn Diêm La	46
7. Hồi 7 Sự Biến Kinh Hồn	54
8. Hồi 8 Ngọc Long Tiểu Kiếp	63
9. Hồi 9 Mê Cung Ngũ Sát	72
10. Hồi 10 Bi Hoan Ly Hợp	80
11. Hồi 11 Lạc Hồn Nhai	89
12. Hồi 12 Cửu Độc Phong Vương	99
13. Hồi 13 Tuyệt Kỹ Dâng Rượu	107
14. Hồi 14 Hoa Rơi Hữu Ý	116
15. Hồi 15 Ôm Cây Đợi Thỏ	126
16. Hồi 16 Trong Vạn Tượng Sảnh	134
17. Hồi 17 Hỏa Diệm Công Chủ	144
18. Hồi 18 Do Thám Mê Cung	153
19. Hồi 19 Tuyệt Tình Trảm	162
20. Hồi 20 Đánh Cá Với Tài Thần	171
21. Hồi 21 Đổi Chác Hàng Hóa	180
22. Hồi 22 Còn Ngày Gặp Nhau	189
23. Hồi 23	198
24. Hồi 24 Ngọc Kiều Nga	206
25. Hồi 25 Lòng Đã Gửi Trao	215
26. Hồi 26 Thần Châu Tứ Hung	223
27. Hồi 27 Thiên Cổ Kỳ Oan	232
28. Hồi 28 Hỏa Thiêu Mê Cung	240
29. Hồi 29 Huyền Ty Tuyệt Mạng	249
30. Hồi 30 Lý Do Đại Vương	257
31. Hồi 31 Nhân Ngoại Hữu Nhân	265
32. Hồi 32 Lòng Ác, Tay Độc	274
33. Hồi 33 Hồ Ly Trở Tài Mê Hoặc	283
34. Hồi 34 Nước Chảy Vô Tình	292
35. Hồi 35 Địa Linh Thần Y	302
36. Hồi 36 Tình Thâm Tâm Khổ	306
37. Hồi 37 Chuyện Lạ Trong Bụi Cây	320
38. Hồi 38	328
39. Hồi 39	338
40. Hồi 40	345
41. Hồi 41	355

42. Hồi 42	365
43. Hồi 43 Hai Bên Đều Hòa	374
44. Hồi 44 Người Trẻ Tuổi Phân Tích Chứng Cớ	383
45. Hồi 45 Để Lộ Nguyên Hình	392
46. Hồi 46 Từng Bước Kinh Hoàng	400
47. Hồi 47 Một Minh Đầu Với Ngũ Hùng	409
48. Hồi 48 Không Chịu Kém Thế	418
49. Hồi 49 Chuyện Lạ Trong Ngôi Mộ Kỳ Dị	424
50. Hồi 50 Tẩu Vi Thượng Sách	430
51. Hồi 51 Khổ Nhục Kế	439
52. Hồi 52 Rút Được Thăm Đầu	446
53. Hồi 53 Tỷ Đệ Tình Thâm	454
54. Hồi 54 Bách Biến Ôn Quân	464
55. Hồi 55 Tu La Địa Ngục	472
56. Hồi 56 Kế Đánh Tráo Người	482
57. Hồi 57 Xem Như Vô Tình Mà Là Có Tình	491
58. Hồi 58 Trao Đổi Công Bằng	500
59. Hồi 59 Nam Chịu Nữ Không Chịu	510
60. Hồi 60 Biển Tình Nổi Sóng	519
61. Hồi 61 Quyển Thuộc Thần Tiên	527
62. Hồi 62 Biển Tình Gây Sóng Gió	537
63. Hồi 63 Dâm Ni Trong Hang Ma	546
64. Hồi 64 Đào Hoa Am Vây Cuộc Giao Hoan	555
65. Hồi 65 Dâm Nữ Đãng Phụ	564
66. Hồi 66 Nuốt Lệ Ngậm Ngùi Cứu Tình Lang	574
67. Hồi 67 Đào Hoa Am Chủ	582
68. Hồi 68 Tiêu Ma Sản Nghiệp	596
69. Hồi 69 Biết Người Biết Ta	603
70. Hồi 70 Sóng Yên Biển Lặng, Mối Tình Xưa	614

Đại Tình Hiệp

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tinh-hiep>

1. Hồi 1 Bí Mật Bao Trùm Tử Cốc

Ngọn núi ấy cheo leo hiểm trở đứng sừng sững giữa trời, trông thật ghê rợn. Chỉ cần nhìn thoáng qua một lần du khách cũng không thể nào quên được suốt đời, gai ốc nổi lên cùng mình, chân đứng không vững.

Ngọn núi vô danh đó không phải ở tại Trung Nguyên, mà ở mãi tận miền sơn lâm chướng khí đầy những hùm beo rắn rết, thuộc đất Nam man.

Hai tiếng “Nam man” vừa nói lên đã khiến mọi người phải ghê sợ ngọn núi vô danh kia lại là ngọn núi dữ tợn nhất trong các giải núi ở miền Nam man xa xôi diệu vợi ấy.

Đây là một cái hang động vô danh!

Cái động đó chỉ vừa đủ cho một người chui lọt, và cao đến ngang lưng người. Bên ngoài cửa động, các loài dây leo mọc che lấp cả lối đi. Không hiểu động ấy sâu tới mức độ nào? Đột nhiên một trận âm phong ghê rợn nổi lên, sức lạnh cắt da, cộng thêm cái mùi ẩm thấp của rêu mốc khiến người ngửi thấy cũng phải muốn nôn mửa.

Đó là một cái động vô danh, và cái động vô danh ấy lại ở trên ngọn núi vô danh.

Tuy nhiên, động không nằm ở lưng chừng núi hay là ở đỉnh núi, chỗ lúc nào mây cũng bao phủ u ám, mù mịt, mà lại nằm trong một cái u cốc sâu thăm thẳm.

Núi, là núi vô danh, mà đến động cũng vô danh nốt. Nhưng cái u cốc sâu thẳm đó lại có điều khiến cho người trên giang hồ phải kinh sợ, không ai là không biết ác danh của nó.

U cốc đó tên gọi là Tử cốc.

Trong Tử cốc, ngoài cái động vô danh ra, chỉ còn những cây cối mọc hoang vu hỗn loạn.

Động vô danh ở dưới chân ngọn núi cheo leo hiểm ác là ngọn vô danh. Ngoài động có một phiến đá lớn thật bằng phẳng và nhẵn thín.

Núi thì dữ tợn, hiểm ác. Còn động thì âm u, đến như cốc thì lại còn khiến cho người trên giang hồ phải ghê sợ hơn. Nhưng điều khiến mọi người phải ghê rợn hơn hết, lại là hiện tượng bày ra ở trên phiến đá phẳng.

Cảnh tượng đó tuy diễn ra tại một nơi thâm cốc không người qua lại, nhưng đã khiến cả võ lâm lo sợ hãi hùng, lúc nào cũng giật mình thon thót.

Trên phiến đá hàng trăm cỗ xương người trắng hếu, cổ thì dựng đứng, cổ thì cúi mình, cổ thì nằm chơ vơ nghêu ngao. Cứ trông cảnh tượng khủng khiếp đó cũng đủ hiểu ít năm trước đây đã diễn ra một trường chém giết kinh người. Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, thì mới hiểu rằng đó không phải là di tích từ một thời xa xôi, mà là chuyện còn nóng hổi.

Hiện tại, đối diện với cửa động vô danh, có sáu cái bóng người ngồi yên lặng. Tất nhiên họ không ngồi yên lặng, cũng không thể được, bởi vì nói rõ hơn một chút, đây chỉ là thi thể của sáu nhân vật võ lâm.

Trong số sáu cái thân ma đó, có hai cái thịt ở phía trên người đã rửa nát, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Còn bốn cái thân kia chỉ mới chết cách đây không lâu. Cách chết thê thảm vô cùng, khiến người ta không dám để ý nhìn.

Hàng trăm cái thân chết phơi xương trắng hếu tỏ rõ bị chết đã lâu.

Hai cái thân thịt rửa xong mùi hôi thối, ấy là người mới chết.

Còn bốn cái thân, đầu vỡ toang, óc phọt ra ngoài, là kẻ mới chết cách đây không lâu.

Họ là ai mà lại chết thảm ở chốn Tử cốc này, khiến cả người lẫn trời đều phải cảm phần vì sự dã man chưa từng có ấy? Kẻ sát nhân và những người bị giết, đã có mối thâm cừ đại hận đến thế nào?

Những kẻ thù của kẻ sát nhân tại sao lại đông đảo đến thế? Đây là những câu hỏi mà người ta chưa tìm được lời giải đáp. Đó là bức màn bí mật bao trùm Tử cốc này.

Một bức màn bí mật tạm thời bao trùm Tử cốc.

Tại sao lại bảo rằng “tạm thời” ư? Xin thưa. Là vì bức màn đang từ từ hé mở.

* * * * *

“Sột... soạt”, “Sột... soạt”.

Đó là thanh âm phát ra bởi cỏ bị va chạm. Nhưng đó không phải là tiếng thú chạy, rần bò, gió thổi hay mưa mà do tiếng chân người dẫm lên.

Tử cốc lại có người đặt chân tới. Bốn người cả thầy. Bốn người còn sống, bằng xương bằng thịt.

Đó là bốn lão già mặc đồ đen, thân hình cao lớn. Cứ nhìn cách đi của họ nhanh nhẹn thoăn thoắt, cũng đủ biết họ đều là những tay nội gia cao thủ. Nhưng có điều là nét mặt họ đều thiếu não, tựa như người đã chết vậy. Mặt họ đỏ ra như không còn chút sinh khí.

Đến trước cửa động vô danh, không dám nhìn lâu hàng trăm cỗ xương trắng hếu nằm rải rác ở chung quanh.

Dù cho họ là những con người rất thâm trầm không để lộ rõ tình cảm ra bên ngoài, nhưng cứ xem cái vẻ thiếu não cùng ánh mắt của họ, ta cũng rõ họ đang cảm phần và đau khổ lắm.

Trong chốc lát, ánh mắt của họ lại hiện thêm phần bi phẫn. Ánh mắt bốc lửa giận, họ nhìn chòng chọc vào động vô danh. Cái động sâu thăm thẳm, âm u đến lạnh người.

Giây lâu bốn người cùng bước tới trước cửa động, lặng lẽ ngồi phệt xuống đất.

Thình lình họ như bốn cái máy, ai nấy đều gơ hữu chưởng giáng mạnh xuống đỉnh đầu mình “Bốp... bốp... bốp... bốp...”

Bốn tiếng vang khô khan. Bốn cái thân người ngã vật ra đất, đầu bể nát, óc phọt ra ngoài. Những vật đồ và trắng bắn tung tóe trên mặt đất. Xem cái chết của họ chẳng khác tý nào với cái chết của bốn cái thầy trước cửa động.

Màn bí mật đã từ từ hé mở.

Thì ra những người đó tự sát chứ không phải chết vì tay kẻ khác.

Phương ngôn có câu rằng “Đến loài sâu bọ còn muốn sống, huống chi là con người”. Vậy tại sao những con người vừa rồi lại coi thường mạng sống của mình như thế.

Chết cũng có cái chết nặng tựa Thái Sơn mà cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Lời của thi nhân Văn Thiên Trường nói chẳng ngoa:

Nhân sinh tự cổ thù vô tử?

Lưu thú đan tâm chiếu hân thanh

Tạm dịch:

Tự cổ chí kim ai mà chả chết?

Hơn nhau lưu lại danh thơm với đời

Cứ xem cái chết khủng khiếp của mấy người trên đây, phải chăng họ đã chết một cách không minh bạch? Nếu bảo là họ đã chán sống ở trên đời, không thể nào không đi tìm cái chết, thì chết ở chỗ nào mà chả được, tại sao lại mất công lặn lội mãi tới miền Nam man này để chết lạnh lẽo trước Tử cốc? Hay là những người đó đều bị ma ám chẳng? Đó cũng là bức màn bí mật, có thể nói là bức màn bí mật trong bức màn bí mật.

Đột nhiên lại có tiếng sột soạt của cỏ bị dẫm lên, chứng tỏ lại có người đang đi tới.

Chỉ trong khoảng thời gian nửa ngày trời, lại có một đoàn người đến nơi. Họ toàn là những hảo thủ trong võ lâm, nhưng có điểm quái lạ là họ đều tự vỗ vào đầu cho óc phọt ra mà chết. Thi thể nằm la liệt trước cửa động.

Không thấy một người nào trong đầu nảy ra ý muốn sống còn mà quay lưng chạy trốn khỏi Tử cốc, mà cũng chả có ai mở miệng nói một lời. Họ tự hủy mình trong im lặng tuyệt đối.

Một ngày.

Hai ngày.

Rồi ba ngày.

Ở ngoài cửa động có thêm không biết bao nhiêu cái thây mới, cho nên cảnh sắc thần bí trước Tử cốc mỗi lúc một gia tăng.

Về thê lương ảm đạm bao trùm lên cảnh vật.

Bước sang sáng sớm hôm thứ tư, lại có người lần mò tới Tử cốc. Người này thật không giống với những người đã đến trước đây, bởi vì người đó không dắt dúi bạn bè đi theo, mà chỉ có độc một thân một mình.

Đó là một ông lão mặc áo xanh, mi thanh mục tú, tiên phong đạo cốt. Thoạt trông cũng đủ biết ông lão là người cốt cách phi phàm. Năm tháng tuy làm cho mái tóc của ông ta đã điểm sương, vùng trán nhăn nheo, nhưng vẫn không che giấu nổi vẻ đẹp đẽ, tươi tốt của một người mà buổi thiếu thời đã làm cho các cô gái phải say đắm mê mết.

Ông lão áo xanh cứ lặng lẳng dầm bữa lên cỏ mà đi, chớ không thèm chú ý gì tới cảnh vật ở chung quanh. Mắt ông ta nhìn thẳng về phía trước, chân bước thoăn thoắt.

Đến trước cửa động vô danh, ông lão dừng bước, nhìn đảo mắt khắp bốn phía.

Từng đồng xương cốt phơi trắng hếu, hàng bao nhiêu thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất mùi xú uế xông lên nồng nặc, không thể nào mà nghĩ cho được.

Ông lão áo xanh đứng lặng lẽ ngắm nhìn một lúc, mình hơi run lên. Cái run của ông lão có rất nhiều ý nghĩa, mà cái dễ biết nhất là vẻ hối tiếc, thống khổ cùng một vẻ bi phẫn như cảnh những người tự sát.

Càng lúc ông lão càng bị kích động, chiếc áo xanh trên người bay phấp phật, râu tóc đều dựng ngược, máu trên môi đã rỉ ra, đôi ngươi đỏ hơn.

Ánh mắt của ông lão cuống cuồng dừng lại, ở cửa động sâu thẳm thăm âm u, dây leo mọc bí cả lối đi, là động vô danh.

Ánh mắt ông lão chợt quắc sáng như điện.

Ông lão áo xanh thật không giống như mọi người. Ông phá bỏ lệ cũ mà người ta vẫn thường dùng xưa nay. Ông trợn mắt, lạnh lùng lên tiếng nói :

- Đến phút chót, ta bị cái thủ đoạn dã man, tàn ác có một không hai trên đời của nhà ngươi ép buộc mà phải tới đây. Nhà ngươi đã vui lòng hả dạ chưa? Đã đình chỉ cái việc sát hại dã man tàn tệ này chưa?

Ông lão áo xanh vừa dứt lời, từ phía trong động đã có tiếng người đáp lại. Đó là giọng của một người đàn bà êm ái, nhẹ nhàng như gió vờn trên mặt cỏ.

Giọng đàn bà kia nói vồn vện có một câu như sau :

- Tất nhiên.

Ông lão áo xanh nghe được hai tiếng đó, bất giác thân hình rúng động mạnh, cất giọng run run nói :

- Chỉ mới có mười năm không gặp, mà ta không ngờ nhà ngươi lại có thể biến thành con người tàn nhẫn, độc ác lạnh lùng...

Người trong động lạnh hừ một tiếng, quát bảo :

- Câm mồm!

Đó là giọng nói của một người quen quát tháo nạt nộ, chứ không còn là một giọng nói êm ái, nhẹ nhàng của một người chân yếu tay mềm, liễu yếu đào tơ. Âm thanh của tiếng nói vang động cả vách đá như sấm nổ ngày mưa lớn. Sau khi nổi giận quát mắng, người trong động lại nói tiếp :

- Những tiếng tàn nhẫn, độc ác, lạnh lùng đáng lý ta phải dùng với nhà ngươi mới đúng, không những thế, ta còn phải dùng thêm tám chữ “Lòng người dạ thú, không bằng giống vật” để gọi nhà ngươi. Cái mức độ

ác của nhà người đã đối xử với ta xưa kia, nếu đem so sánh với việc ta hành hạ nhà người ngày hôm nay thì vẫn còn kém xa. Ta chưa tàn ác bằng một phần trăm của nhà người.

Ông lão áo xanh cau mày nói :

- Kẻ mà người muốn kiếm là ta, còn những người kia thì có tội tình gì...

Người trong động đáp :

- Chúng nó đều là thuộc hạ của nhà người xưa kia, đã giúp tận nhà người làm chuyện ác, thì sao lại có thể bảo là chúng nó không có tội tình gì?

Râu tóc ông già áo xanh đã dựng ngược cả lên, xem chừng ông ta đã tức giận bầm gan, nhưng rồi ông ta vẫn cố nhẫn nhịn. Ông ta thở dài thườn thượt mặt lộ vẻ bi thống tới cực độ, lắc đầu nói :

- Ta tuy không giết bá nhân, nhưng bá nhân lại vì ta mà chết. Nay trước khi ta chết, hà tất người phải gây ra bao nhiêu tội ác tày trời như thế?

Người trong động nói :

- Người mà cũng sợ tội cơ à?

Hỏi vặn đối phương xong, người trong động vô danh thốt tiếng cười đau khổ vô cùng.

Người trong động lại nghiêng răng nói :

- Người ác lắm, ta có ác cũng chưa bằng đâu. Cứ xét hành động xưa kia của người thì người phải trầm luân nơi địa ngục, muôn kiếp không được siêu sinh lên làm người mới phải. Người... người đã biết rằng cái chết của nhà người đã gần kề hay chưa?

Lão già áo xanh cười đáp :

- Ta đã tới đây tức là ta đã không tính chạy.

Tiếng nói của người trong động ôn tồn trở lại. Người đó lạnh lùng nói :

- Giả sử như người có tính chạy cũng chẳng thể nào thoát thân được. Giờ đây ta chỉ hỏi người một câu. Tại sao người lại nhận ra ta?

Ông già áo xanh thản nhiên cười đáp :

- Trong đời này lại có người thứ hai có thể truyền được Phụng Thoa lệnh hay sao?

Người trong động rú lên một tiếng hỏi :

- Người vẫn còn nhớ đến Phụng Thoa lệnh hay sao?

Ông lão áo xanh hơi đổi nét mặt, thở dài nói :

- Đó là kỷ niệm người tặng ta để bày tỏ tình yêu, ta ghi xương khắc cốt, lúc nào cũng nâng niu triu mến, sớm chiều nhìn vật mà nhớ tới người cho nên làm sao mà ta có thể quên được.

Người trong động cười nhạt, nói :

- Câu nói văn vẻ lắm, hay ho lắm, khiến người nghe không khỏi xúc động. Ngày trước, chỉ vì tính tình ta hãy còn bông bột, cho nên mới mê say đắm đuối, nhưng...

Nói tới đây, người trong động ngừng lại giây lát, thở dài náo ruột rồi nói tiếp :

- Nhưng, đến ngày nay, thì ta không tin một chút nào cả, không tin được nửa lời, bởi vì cái thủ đoạn quá tàn ác xưa kia đã dành cho ta, cái thủ đoạn tàn ác này đã hủy hoại những lời lẽ đẹp đẽ khiến người nghe phải say mê của người.

Ông lão áo xanh há mồm chực nói, nhưng rồi ông lại cố nín, nhăn mặt làm thinh. Người trong động cười nhạt nói :

- Người không còn lời lẽ nào để biện bạch hay sao? Tuy nhiên cần chi phải biện bạch, uốn éo ba tấc lưỡi làm gì cho mệt. Người có nói gì ta cũng không tin nữa. Nếu có mức cạn nước của Đại Dương cũng không thể nào rửa sạch được một đời tội phạm của nhà người.

Nói tới đây, giọng của người trong động đổi sang gay gắt. Người đó xẵng giọng quát :

- Người hãy trả lời ta một câu chót. Người có muốn giống như những kẻ bỏ mình ở xung quanh đây hay không? Ta muốn nói, người tự vỗ lên đầu mà chết, hay là đợi ta ra tay?

Ông lão áo xanh không cần suy nghĩ, nói liền :

- Ta muốn nhà người ra tay.

Có lẽ câu đáp của ông ta ngoài ý liệu của người trong động. Bà ta “Hừ” lên một tiếng hỏi :

- Những kẻ ở vào tình thế tuyệt vọng, hầu hết đều do ta giải quyết. Nhưng nghĩ tiếc cho người là một con người phi thường hơn nữa...

Ông lão áo xanh sắc mặt vẫn bình tĩnh, cất tiếng nói :

- Thì có gì là lạ đâu? Giản dị lắm. Người đã hận ta lâu năm, hận ta đến thâm gan, tím ruột, cho nên làm sao mà chẳng ra tay giết ta. Chỉ có ý nguyện của nhà người không hoàn toàn được thỏa mãn. Vậy ta cũng chẳng tiếc gì mà không giúp cho người được thỏa chí.

Người trong động như thể không bị mấy câu nói vừa rồi của ông già áo xanh lay chuyển, cho nên giọng nói của bà ta vẫn một điệu tàn khốc. Bà cười gằn giọng nói :

- Ăn nói hay lắm. Xem ra ta phải cảm ơn nhà người, cảm ơn cái lòng tốt của nhà người. Phải... có lẽ ta cũng nên thay đổi lập trường.

Ông lão áo xanh sắc mặt biến đổi, hỏi gấp :

- Người thay đổi cái gì cơ?

Lão chưa dứt lời, người trong động đã nghiêng răng trèo treo, quát mắng :

- Ngày nay định nhờ tay ta để tìm phương giải thoát, cho cái chết được thanh thản, nhưng đó chỉ là điều tưởng tượng viễn vông, không thể nào thực hiện được đâu. Ta biết rằng người trông thấy hàng bao nhiêu cái thây vì người mà chết ở nơi đây, nên lương tâm của người bị cắn rứt. Người đau khổ, cảm thấy sống còn khổ hơn chết gấp vạn lần, cho nên ta mới thay đổi lập trường... thay đổi chủ trương. Ta muốn cho người được sống thêm một thời gian, rồi ta mới ra tay hạ sát, tiễn nhà người về bên kia thế giới.

Sắc mặt ông lão áo xanh thay đổi đột ngột, lão ngừng đầu lên nhìn trời, thở dài sườn sượt, từ từ đưa hữu chưởng lên, nhắm ngay đỉnh đầu mình đánh xuống.

Lão ra tay nhanh như điện chớp, nhưng khôn nổi, động tác của người ở trong động lại còn nhanh hơn lão nữa. Người đó hứ lên một tiếng nói :

- Muốn chết à? Đâu có dễ dàng như vậy!

Một luồng gió lạnh ào tới, ông lão áo xanh chợt cảm thấy Khúc Trì huyết của mình bị va chạm, cánh tay phải của ông yếu ớt buông thông xuống. Ông ta nghiêng răng, cố nghĩ cách tự sát. Đột nhiên người trong động giậm dứ quát mắng :

- Người là ai, mà lại dám giả dạng Lương Thiên Kỳ đến đây để dối gạt ta? Nói, nói mau!

Sắc mặt ông lão áo xanh đổi đột ngột. Lão nhú mày, nói :

- Mạnh Bằng Tâm, người... chẳng lẽ người...

- Câm! Câm mồm!

Người trong động bị gọi là Mạnh Bằng Tâm xẵng giọng mắng :

- Người còn định kiếm cớ dối quanh à? Vừa rồi người ngửa mắt lên trời thở dài, để lộ làn da ở cổ, nước da trắng toát, bóng loáng, so sánh với vẻ mặt người có điều khác lạ, làm sao người có thể dối gạt được ta?

Ông lão áo xanh đứng ngậy người ra. Hồi lâu, ông đành đưa tay lên vuốt mặt. Một chiếc mặt nạ được chế tạo rất tinh vi rút xuống, để lộ bộ mặt thật của ông lão áo xanh.

Thì ra không phải là một ông lão. Đó là một chàng thanh niên, một người thanh niên có gương mặt đẹp tuyệt trần như Phan An, Tống Ngọc. Đôi mắt của chàng đắm đắm nhìn vào cửa động vô danh, hậm hực nói :

- Đúng thế. Nhỡn lực của nhà ngươi thật là cao minh. Nhưng nay ngươi định làm gì ta đây?

Mạnh Bằng Tâm ở trong động “Hừ” một tiếng, nghĩ bụng :

- Mình đã tưởng rằng ở trên đời này chỉ có Lương Thiên Kỳ là đẹp trai nhất, không còn ai đẹp bằng nữa. Không ngờ ngày nay lại có một trang thanh niên có thể so sánh được với vẻ đẹp của Lương Thiên Kỳ hồi còn trẻ tuổi...

Trong bụng nghĩ như vậy, bà ta lại đổi sang giọng gay gắt :

- Còn làm gì nữa? Hài nhi, chẳng lẽ ngươi lại không rõ hay sao?

Chàng thanh niên áo xanh quắc mắt nói :

- Ta không biết gì hết. Nhưng chỉ đến chết là cùng chứ gì? Ta đã nói cho nhà ngươi nghe rồi đấy, ta đã tới đây thì không nghĩ đến đường chạy. Nếu sợ chết thì ta đã không tới.

Mạnh Bằng Tâm giận dữ, quát mắng :

- Thằng ranh con kia, người to gan lớn mật như thế nào? Người như Lương Thiên Kỳ dám vỗ ngực tự xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, mà đứng trước mặt ta, còn không dám ngang tàng. Sao nhà ngươi...

Thiếu niên áo xanh cười ngạo nghễ :

- Có cái gì là không phải đâu? Một con người trong khi đã làm việc thay cho người khác thì trước hết phải biết trách mình sau mới đến trách người. Ta nói thật cho bà rõ một câu: Tâm tính và việc làm của bà không đáng cho ta kính trọng. Chết ta còn không sợ, thì thử hỏi ta còn sợ cái gì nữa?

Chàng ngạo nghễ đứng nói, tỏ ra vẻ một anh hùng bất cần đời, thật đúng như câu nói: “Người trí không nghi, người nhân không lo, người dũng không sợ”. Dáng dấp của chàng trông đáng yêu vô cùng.

Có lẽ Mạnh Bằng Tâm cũng cảm cái vẻ đẹp của chàng thiếu niên chẳng, chỉ biết bà ta yên lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng nói :

- Chú bé, người gan lắm. Ta cho rằng ngươi là đệ nhất nhân trong hàng trẻ tuổi trên võ lâm hiện thời...

Thiếu niên áo xanh lắc đầu, nói :

- Mạnh tiền bối, bà nhầm rồi. Làm sao bà lại muốn làm đệ nhất nhân. Nếu mà ai cũng có cái dục vọng đó thì không biết bao nhiêu là máu với tội ác đã đổ ra. Tôi thích làm người thứ hai, người thứ ba, ngay cả kẻ tầm thường vô danh, nhưng biết lấy hết sức người ra phò chính nghĩa vì đời mà san bằng chuyện bất công. Tôi nói như thế bà nghe có được không?

Mạnh Bằng Tâm đáp :

- Tiểu tử nói hay lắm. Nhưng tiểu tử, tên nhà ngươi là gì?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp :

- Chính tôi cũng không biết tên tôi là gì nữa.

Mạnh Bằng Tâm không kịp tức giận, liền ôn tồn chậm rãi, nói :

- Muốn nói hay không đều do nhà ngươi, ta cũng không ép. Nhưng có thật ngươi là hạng không có cả tên tuổi hay sao?

Thiếu niên áo xanh chớp mắt một cái, nói :

- Được, nói cho bà biết cũng không sao cả. Tôi tên là Tư Đồ Ngọc.

Mạnh Bằng Tâm “Hừ” một tiếng, rồi hỏi :

- Tiểu tử, ngươi đã thay mặt Lương Thiên Kỳ tới đây để lãnh lấy cái chết, vậy ngươi phải có giao tình rất thâm thiết với lão ta chứ?

Tư Đồ Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, đáp :

- Tất nhiên là như vậy. Thầy gặp nạn, trò phải giơ tay gánh đỡ. Đó là điều đại nghĩa mà ai ai cũng phải làm.

Mạnh Bằng Tâm đỡ lời :

- Thì ra ngươi là đồ đệ của Lương Thiên Kỳ. Nhưng ta không hiểu tại sao lão lại có một người học trò xuất sắc như nhà ngươi...

Nói tới đây, bà ta ngừng lại giây lát, như để suy nghĩ, rồi mới nói tiếp :

- Phải đấy. Đại khái ngươi là đệ tử mới nhập môn có phải không? Ngươi đã theo thầy được bao lâu?

Tư Đồ Ngọc cung kính đáp :

- Được năm năm.

Mạnh Bằng Tâm hỏi tiếp :

- Nếu vậy cũng chả có gì là lạ. Nhưng ngươi có biết Lương Thiên Kỳ là người thế nào không?

Tư Đồ Ngọc cau mày, đáp :

- Mạnh tiền bối hỏi như vậy là quá lắm đấy.

Mạnh Bằng Tâm phát cười lên ngặt nghèo. Giây lâu bà ta mới nói :

- Ta cũng biết hỏi như vậy là hơi quá đáng. Ngươi đã thay mặt lão để gánh lấy cái chết, thì đủ biết thầy trò nhà ngươi giao tình đã rất thâm thiết. Nhưng này, Tư Đồ Ngọc, ta hỏi ngươi câu này: Tại sao mà Lương Thiên Kỳ lại co vòi rút cổ, không dám chường mặt ra, mà lại phải sai nhà ngươi đến gặp ta?

Tư Đồ Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Tại sao lại bảo là sai được nhỉ? Đó là do tôi tự nguyện. Bởi vì phương ngôi có câu “Thầy trò như cha con”. Tôi tới đây cũng như là sự phụ tôi tới. Huống hồ sự phụ tôi không biết một mảy may nào về việc giết người gớm ghiếc của tiền bối.

Mạnh Bằng Tâm lạnh lùng nói :

- Khá khen cho ngươi là người có hiếu nghĩa, dũng khí. Nhưng ngươi phải thành thật mà trả lời ta Lương Thiên Kỳ tại không điếc, mắt không đui...

Tư Đồ Ngọc tức giận, cất tiếng nói :

- Nói thật cho bà biết, sự phụ tôi đau nằm trên giường đã nhiều năm nay.

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Tiểu tử, lời ngươi nói đúng đấy chứ?

Tư Đồ Ngọc dựng ngược lông mày, nói :

- Tôi không cần phải dối gạt bà, mà tôi cũng không nên dối gạt bà.

Mạnh Bằng Tâm trầm ngâm giây lát rồi hỏi :

- Thế thì hiện nay lão ấy ở đâu?

Tư Đồ Ngọc bật cười, đáp :

- Bà cho là tôi sẽ cho bà biết chuyện đó hay sao?

Mạnh Bằng Tâm như bị chọc giận, gằn giọng quát :

- Tư Đồ Ngọc, người không được quên rằng cái mạng sống của nhà người đang nằm ở trong tay ta.

Tư Đồ Ngọc chẳng chút sợ hãi, mỉm cười nói :

- Mạnh tiên bối chớ nên quên rằng tôi đã coi việc sống chết là chuyện không đáng nói.

Đứng trước gã thiếu niên cứng đầu cứng cổ, Mạnh Bằng Tâm không biết làm gì khác, đành “Hừ” lên một tiếng rồi nói :

- Được lắm, người không nói cũng được. Chẳng lẽ ta không tìm ra hắc sao? Ta sẽ đi cùng sắp Tam sơn Ngũ nhạc, bát hoang tứ hải, thì cũng có một ngày kia ta tìm ra. Hừ! Hừ!

Bà ta kết thúc câu nói bằng hai tiếng “Hừ” đầy vẻ ai oán đau khổ.

Tư Đồ Ngọc vừa cười vừa nói :

- Tiên bối muốn đi tìm thì đó là việc riêng của tiên bối, nhưng nếu tiên bối muốn lóc thịt tại hạ, thì tại hạ cũng không khi nào mở miệng nói ra đâu.

Mạnh Bằng Tâm thở dài sườn sượt, nói :

- Tư Đồ Ngọc, người có phúc lớn lắm đấy. Ta đã sắp tâm không muốn mang mối thù oán cả một đời giữa ta với Lương Thiên Kỳ mà ném lên mình người. Lương Thiên Kỳ còn nợ ta quá nhiều. Hắc làm ta điều đứng, mối hận cao bằng trời. Cái kế dụ địch tới Tử cốc của ta tuy đã thất bại, nhưng ta sẽ đi khắp cùng vũ trụ, thanh toán cho xong mối ân oán giữa ta với hắc. Ta còn một câu hỏi người: Vậy chứ Lương Thiên Kỳ bị bệnh tật gì?

Lông mày Tư Đồ Ngọc dựng ngược lên. Chàng quắc mắt, nét mặt đầy vẻ bi phẫn. Chàng nghiêng răng đáp :

- Sư phụ của tại hạ bị trúng một thứ kỳ độc vô danh...

Mạnh Bằng Tâm nghe tới đây liền cướp lời :

- Không phải! Một thân công lực như Lương Thiên Kỳ vốn coi trời bằng vung, võ công đã luyện tới mức thượng thừa, từng bách bất điều, kim cương bất hoại, thì hắc... làm sao hắc...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Mạnh Bằng Tâm nói dứt câu, đã vội lên tiếng, buồn bã nói :

- Đúng vậy! Đối với công lực của sư phụ tại hạ thì tại hạ tất nhiên làm sao hiểu rõ bằng tiên bối. Tuy nhiên, thứ kỳ độc mà sư phụ của tại hạ trúng nhằm lại lợi hại nhất trên đời không có thứ gì ghê gớm hơn. Không những nó vô sắc, vô hình, không mùi, không vị mà dù cho người có công lực cao siêu tới mức độ nào thì khi bị trúng độc nếu chưa tới ngày độc tính phát tác, thân thể cơ bắp thì không thể nào nhận biết được.

Mạnh Bằng Tâm hừ lên một tiếng, nói :

- Tư Đồ Ngọc, người còn trẻ tuổi, không có sự hiểu biết bằng ta đâu. Sự hiểu biết của ta uyên bác lắm. Luận về cách dùng độc trong khoảng hai trăm năm nay trở về đây, không ai theo kịp Độ Tôn Hoàng Phủ Khuyết cả, thế mà Hoàng Phủ Khuyết đã về với cát bụi từ lâu rồi. Không những Hoàng Phủ Khuyết không con cháu, mà cũng chưa từng nghe nói lão ta có học trò cả. Lương Thiên Kỳ bị trúng độc, vậy theo ý của người đã do kẻ nào hạ thủ?

Tư Đồ Ngọc mặt lộ đầy vẻ căm phẫn, đáp :

- Nếu biết được thì tại hạ sớm đã tìm ra kẻ đó để chặt y thành trăm khúc.

Mạnh Bằng Tâm dò hỏi :

- Việc đó xảy ra khi nào?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Dạ, không biết là lúc nào cả, chỉ biết rằng sau khi sư phụ tại hạ đi dự Thiên Trì kỳ hội trở về, thì tứ chi đều bị rũ bệch dần dần đến khi cơ rút lại.

Mạnh Bằng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Người nói lại cho ta nghe một lần nữa?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại hạ nói rằng: Sau khi sư phụ tại hạ đi dự Thiên Trì kỳ hội trở về thì liền ngã bệnh.

Lời chàng nói vừa dứt, Mạnh Bằng Tâm liền sảng giọng mắng :

- Tư Đồ Ngọc, ta đã trọng nhà ngươi lắm, tại sao nhà ngươi dám dối gạt ta?

Tư Đồ Ngọc nhú mày, ngơ ngác hỏi :

- Tại hạ không có điều gì để dối gạt tiền bối cả. Trong chuyện này không có ai biết rõ hơn là tại hạ.

Mạnh Bằng Tâm thốt nhiên cất tiếng cười sảng sặc như thể bà ta đã tức giận đến cực điểm. Dứt tiếng cười, bà ta lạnh lùng nói :

- Tư Đồ Ngọc, kể ra miệng lưỡi nhà ngươi cũng nhanh nhẹn lắm. Người có biết từ lần Thiên Trì kỳ hội đó tới nay đã bao lâu rồi không?

Tư Đồ Ngọc không cần nghĩ ngợi, cất tiếng đáp liền :

- Dạ, mười bốn năm thì có dư, mà mười lăm năm thì chưa tới.

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Đúng vậy. Thế chẳng hay người có biết rằng ta Mạnh Bằng Tâm, cũng có mặt ở trong Thiên Trì đại hội ngày đó không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Dạ, cái chuyện đó tại hạ không biết, bởi vì lúc đó tại hạ vẫn chưa được hân hạnh làm đệ tử của ân sư, mà về sau tại hạ cũng không nghe ân sư nhắc tới.

Mạnh Bằng Tâm im lặng hồi lâu rồi mới cất tiếng nói :

- Người theo sư phụ chỉ mới có năm năm, thì khi Lương Thiên Kỳ đi dự Thiên Trì hội trở về, tứ chi đau đớn, rồi co rút lại. Những lời đó tất nhiên là phải do Lương Thiên Kỳ nói lại với người chứ?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Dạ, quả đúng như vậy?

Mạnh Bằng Tâm cười nhạt, nói :

- Lương Thiên Kỳ là kẻ thâm hiểm, nhưng những lời nói băng quơ láo khoét đó chỉ có thể gạt được kẻ hậu bối trẻ tuổi không hiểu chuyện như nhà ngươi mà thôi.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên, hỏi :

- Tại sao Mạnh tiền bối lại nói thế?

Mạnh Bằng Tâm thở dài, nói :

- Vào năm thứ hai, kể từ khi có Thiên Trì kỳ hội, ta đã bị Lương Thiên Kỳ hủy mất...

Nói tới đây, Mạnh Bằng Tâm đổi giọng :

- Hồi đó, Lương Thiên Kỳ dựng túp lều tranh ở trên Hoàng Sơn Thủy Tín phong, còn ta thì ở mãi tít miền Bắc Thiên Sơn Vạn Mai thạch cốc, ở về phía Bắc miền Thiên Nam, đường xa núi cao. Nếu như tứ chi của lão bị đau nhức, thì tại sao...

Xem tiếp hồi 2 Tìm người ở hội Thiên Trì

2. Hồi 2 Tìm Người Ở Hội Thiên Trì

- Mạnh tiền bối, điều đó càng chứng tỏ sự phụ của tại hạ không hãm hại tiền bối.

Mạnh Băng Tâm xăng giọng mắng :

- Nói láo! Mắt ta không mù. Ta không nhìn lầm Lương Thiên Kỳ ra người khác. Ta nhận được mặt lão chứ?

Gương mặt đẹp trai của Tư Đồ Ngọc hơi giận. Chàng gay gắt :

- Mạnh tiền bối, tại sao tiền bối lại cố chấp, ngậm máu phun người như vậy?

Mạnh Băng Tâm không để cho chàng nói hết câu, liền mắng ngay :

- Người không cần phải biện luận dài dòng. Ta bị hại vào côi chết, thân hình xấu như ma, như quỷ hiện tại không dám chường mặt ra nhìn ai đều là do bàn tay độc ác của sự phụ ngươi.

Tư Đồ Ngọc cau mày, nói :

- Mạnh tiền bối, tại sao tiền bối lại không thể nghĩ rằng đã có một bàn tay thâm độc của tên ma đầu nào đó đã âm mưu mượn dao giết người rồi đổ vấy tội ác lên đầu sự phụ tại hạ.

Mạnh Băng Tâm thở dài náo ruột :

- Luận về mối giao tình thân thiết giữa ta và Lương Thiên Kỳ, ta làm sao có thể nhận lầm lão được.

Tư Đồ Ngọc thấy Mạnh Băng Tâm cứ nặng nề đổ việc cho sự phụ chàng đã hãm hại bà ta. Chàng không khỏi tức cười, nói :

- Nếu như sự phụ tại hạ muốn hại tiền bối thì người phải hành động thật là kín đáo, làm sao để cho tiền bối nhận ra? Tiền bối bảo nếu lấy mối giao tình thân thiết giữa tiền bối với sự phụ tại hạ thì nhất định tiền bối không thể nào lầm lẫn.

Mạnh Băng Tâm cướp lời :

- Người định nói gì? Có phải người định bảo ta nói không đúng chẳng?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, nói :

- Sự thật là điều chứng minh hay nhất. Vừa rồi nếu tại hạ không ngửa mặt lên trời thở dài để lộ chỗ sơ hở ở cổ và trên gương mặt không giống nhau thì có lẽ Mạnh tiền bối cũng chưa biết không phải là chính ân sự tại hạ đã đích thân tới đây.

Mạnh Băng Tâm bị hỏi vặn, không sao đối đáp lại được. Bà im lặng một hồi lâu lẩm bẩm rồi mới lên tiếng nói :

- Thế cái mặt nạ vừa rồi nhà ngươi đeo có phải chính do nhà ngươi đã tự chế ra không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, cười nói :

- Dạ, chính phải. Phải chăng tiền bối đã tưởng tại hạ là con người đã hãm hại tiền bối năm xưa?

Mạnh Băng Tâm nói :

- Hồi đó tuổi nhà ngươi còn quá nhỏ, tất nhiên nhà ngươi có làm gì được? Nhưng cái cách chế chiếc mặt nạ kia thì nhất định ngươi phải nhờ người chỉ dẫn?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Đương nhiên là tại hạ phải có người chỉ dẫn. Tại hạ không tự mình nghĩ ra được, chính sự phụ tại hạ đã dạy tại hạ.

Mạnh Băng Tâm cười nhạt nói :

- Đúng rồi. Với kiến thức giang hồ của ta, ta ném mắt nhìn ra bốn phương cũng không thể nào tìm ra kẻ thứ hai có thể bắt chước dung mạo Lương Thiên Kỳ để chế một cái mặt nạ hoàn toàn giống như thật. Huống hồ cứ cho là gương mặt để bắt chước thì còn lời lẽ, cử chỉ làm sao mà có thể giống đúc được?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại hạ có thể bắt chước lời ăn tiếng nói cùng cử chỉ của ân sư, nếu không giống cả mười phần thì cũng được tám, chín đủ hiểu rằng trên đời này không có việc gì là khó cả, mà chỉ sợ không có ý...

Mạnh Bằng Tâm trầm giọng quát :

- Ta không muốn phí thời giờ để nghe người ba hoa nữa. Nếu cứ để miệng người liên thoảng thì chẳng mấy lúc mà ta phải tin người mất.

Lông mày Tư Đồ Ngọc dựng ngược lên, như có vẻ giận dữ lắm, nhưng chàng lại dần được ngay. Chàng đưa mắt nhìn về phía cửa Vô Danh động, điềm đạm nói :

- Nếu luận về sự quan hệ giữa thầy trò, thì đương nhiên tại hạ phải thiên vị, nhưng nếu tại hạ mà tìm ra vài vị có uy tín làm chứng thì Mạnh tiên bối có chịu tin không?

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Điều đó ta còn phải xem người làm chứng đó là ai đã.

Tư Đồ Ngọc cao giọng đáp :

- Tại hạ định các vị: Hàn Giang Diệu Tuyết Ông, Cự Phủ Tiều Phu, Phóng Nhạn lão nhân và La Phù Mai Tẩu, nhóm Thần Châu tứ dật làm chứng.

Mạnh Bằng Tâm hừ lên một tiếng, hỏi :

- Người muốn họ làm chứng điều chi?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tất nhiên là làm chứng sự việc sau khi đi dự Thiên Trì kỳ hội ngày đó trở về, ân sư tại hạ tứ chi đều đau nhức, đều co rúm lại.

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Cứ như ta được biết thì nhóm Thần Châu tứ dật đó với Lương Thiên Kỳ mới chỉ nghe tiếng nhau chứ chưa từng có đi lại, vậy thì làm sao mà họ làm chứng được?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, nói :

- Sự thật, sau khi đi dự Thiên Trì kỳ hội trở về, nhóm Thần Châu tứ dật có đi cùng với ân sư tới Hoàng Sơn để thưởng thức cảnh đẹp, rồi gặp lúc ân sư bị trúng độc, tứ chi co rúm, các vị ấy đã ở lại nửa năm, tận lực cứu chữa cho ân sư. Từ đó trở về sau, các vị ấy vẫn tới hỏi thăm luôn luôn.

Mạnh Bằng Tâm à lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi :

- Lại có chuyện ấy à? Thần Châu tứ dật đều là những cao thủ vào bậc nhất đương thời, lẽ tất nhiên ta phải tin họ. Nhưng khi nào thì người tìm ra bốn vị ấy tới đây?

Tư Đồ Ngọc trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Mạnh tiên bối cho tại hạ một thời gian là nửa năm, tại hạ có thể mời nhóm Thần Châu tứ dật tới đây được.

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Nửa năm à? Nhóm Thần Châu tứ dật tuy có định sở nhưng thời thường lại hay du ngoạn ở bên ngoài, hành tung khó kiếm, chỉ trong một thời gian nửa năm thì vị tất nhà người đã mời được họ tới đây.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, nói :

- Mạnh tiên bối đã quên là cứ mười lăm năm thì Thiên Trì kỳ hội lại được cử hành một lần hay sao? Rằm tháng tám năm nay đúng ngày kỳ hội nhóm Thần Châu tứ dật lẽ tất nhiên là phải tới dự. Đến lúc đó tiểu bối chỉ mất công chạy lên Thiên Trì...

- Người có chủ ý tốt, nhưng cuộc đời biến đổi vô thường, việc đời cũng khó mà lường trước được, vậy nên ta cho người thêm một thời hạn nữa, trong vòng một năm người phải mời Thần Châu tứ đại đến Tử Cốc cho ta gặp họ.

Tư Đồ Ngọc nghe đối phương gia hạn cho mình thêm nửa năm, liền vui vẻ ra mặt, gật đầu nói :

- Được...

Chàng mới nói được có một tiếng, Mạnh Băng Tâm đã lạnh lùng cướp lời :

- Tư Đồ Ngọc, người phải chú ý, trong vòng một năm, ta tạm không đi tìm, Lương Thiên Kỳ đừng hòng lần trốn.

Tư Đồ Ngọc trợn ngược lông mày, cất tiếng vặn hỏi :

- Nếu như đúng kỳ hạn mà tiểu bối mời được Thần Châu tứ đại tới làm chứng rằng sự phụ tiểu bối quả thật oan thì sao?

Mạnh Băng Tâm lên tiếng đáp :

- Chỉ cần Lương Thiên Kỳ đứng là oan thì ta sẽ buông tha cho lão.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Thế còn những người bị chết oan trước Tử Cốc thì tiền bối nghĩ sao?

Mạnh Băng Tâm “Hừ” lên một tiếng, lạnh lùng nói :

- Còn nghĩ gì nữa? Họ chết là vì họ đã tới số cả rồi.

Tư Đồ Ngọc quắc mắt, hùng dũng nói :

- Chỉ cần chứng minh xong việc ân sư của tiểu bối vô tội, tiểu bối sẽ vì những oan hồn chết vất vưởng nơi đây mà hỏi lão tiền bối món nợ máu, để biểu dương chính nghĩa của võ lâm.

- Anh hùng lắm. Đã có đảm lược mà lại còn có chí khí.

Mạnh Băng Tâm trước nhất khen Tư Đồ Ngọc hai câu rồi mới cười lên sảng sặc, nói :

- Nhưng thân gặp thảm họa, khổ luyện trên mười năm nay, Mạnh Băng Tâm này đâu phải là Mạnh Băng Tâm ngày trước, ngay cả Lương Thiên Kỳ cũng không cầm cự nổi một trăm chiêu, tại sao người lại không biết tự lượng sức mình?

Mắt Tư Đồ Ngọc loang loáng như điện. Chàng thản nhiên đáp :

- Nếu luận về công lực thì Tư Đồ Ngọc này tự biết mình không phải là địch thủ của tiền bối. Nhưng tục ngữ vốn có câu: “Tà bất thắng chính, đạo tất giáng ma”. Tiểu bối tự biết ít ra cũng có hai thứ khí giới lợi hại có thể làm cho tiền bối khiếp hãi. Hai thứ khí giới rất khó chống cự, đó là bầu nhiệt huyết với lý tưởng chánh nghĩa.

Mạnh Băng Tâm yên lặng giây lâu rồi mới thở dài, nói :

- Ta ghen với Lương Thiên Kỳ có được người đồ đệ như vậy, lão phải mãn nguyện lắm.

Nói đến đây, Mạnh Băng Tâm dừng lại giây lâu, rồi như đã quyết tâm, bà ta nói như chém đinh chặt sắt :

- Tư Đồ Ngọc, người đi đi. Nếu đã tới lúc thì không cần người phải động thủ, ta sẽ tự hủy hoại.

Tư Đồ Ngọc đã được lời giao kết của Mạnh Băng Tâm rồi, chàng liền đưa mắt nhìn vào cửa Vô Danh động, cung kính nói :

- Những lời mà Mạnh tiền bối vừa nói quả không hổ là võ lâm cao nhân. Vậy Tư Đồ Ngọc này xin ghi nhớ tôn ý và xin cáo biệt.

Nhưng song chương mà chàng vừa chấp lại, chàng đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, trợn lông mày lên, nói :

- Mạnh tiên bối, tiểu bối xin nhắc nhở một câu: Trước khi mãn hạn một năm, tiên bối phải tôn trọng lời hứa, không được ra khỏi Tử cốc nửa bước.

Mạnh Bằng Tâm bật cười, đáp :

- Người chó có giở thói được đằng chân lân đằng đầu, ăn nói hồ đồ. Ta chỉ hứa là trong một năm, ta không đi tìm Lương Thiên Kỳ chứ ta có nói ta không đi ra khỏi Tử cốc này đâu.

Lần này Tư Đồ Ngọc bị đối phương bắt bẻ lại, mặt đỏ bừng, nghĩ ngợi giây lâu rồi mới nói :

- Như vậy cũng được, Mạnh tiên bối có thể ra khỏi Tử cốc, nhưng trong vòng một năm, tiên bối không được giết người nữa.

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Người nói gì vậy? Bộ người định dạy khôn ta hay sao? Người tính định ước pháp cho ta à?

Tư Đồ Ngọc bối rối chưa kịp trả lời thì Mạnh Bằng Tâm đã mỉm cười tiếp lời :

- Được rồi, ta cũng chiều theo ý người. Như thế, Tư Đồ Ngọc là người thứ nhất có thể ép buộc ta, người tha hồ sung sướng nhé. Vậy thì người có thể bắt đầu đi tìm Thần Châu tứ dật được rồi.

Rõ ràng là Mạnh Bằng Tâm đã thuận theo lời cầu khẩn của Tư Đồ Ngọc là nội trong một năm sẽ không giết người nữa. Đó chẳng phải là một chuyện khó tin hay sao?

Bởi vì cứ xét theo tính tình của một con người hung tàn đã giết người trong nháy mắt, mà giờ đây lại chịu nghe theo lời ép buộc của một gã thiếu niên vô danh tiểu tốt là có làm sao?

Đối với Tư Đồ Ngọc thì đó là một thành công lớn của đời chàng. Chàng đã lập được một công đức lớn. Thế nên sau khi đã vòng tay vái chào về phía Vô Danh động, chàng bèn quay mình chạy khỏi Tử cốc.

Tử cốc lại trở về với cái vẻ chết chóc thê lương của những ngày qua. Những bộ xương khô cùng các thây người mới chết nằm la liệt, ngổn ngang trên mặt đất, trong đám dây leo chằng chịt. Một trận cuồng phong nổi lên, lay động các thi hài rải rác trên mặt đất. Những thi thể còn mặc áo thì gây tiếng động phần phật tạo thành một bức họa thê thảm khiếp người.

Trong bức họa thê thảm đó, đột nhiên một luồng bạch quang từ trong Vô Danh động bắn vọt ra, rồi mất hút trong miệng Tử cốc.

Sự thật đó không phải là luồng bạch quang mà là một cái bóng người. Trong tiếng gió hú hãi hùng, nhìn ở phía sau bóng người thì thấy đó là dáng dấp đẹp đẽ của một người đàn bà áo trắng.

* * * * *

Vào một ngày đầu mùa Hạ, những cây lựu đã lập đám bóng. Trời trong màu ngọc, mây trắng lang thang bay trên trời, gió mát thổi vờn trên da thịt. Đó là một ngày thật đẹp trời.

Nay trong chốn thâm cốc, dưới vách đá cheo leo, bên đám tùng xanh ở ngoài cửa động, phải chăng đang có một người đàn bà áo trắng xinh đẹp đứng?

Nhưng nó không phải là Tử cốc, mà cũng không phải là Vô Danh động.

Đó lại là Thái Sơn, đằng sau Thái Sơn Nam Thiên môn. Dưới vách đá cao hàng trăm tượng, hàng bao nhiêu lâu không có dấu chân người lại vắng.

Đó là một thâm cốc ở Thái Sơn.

Bạch y thiếu nữ, con người có sắc đẹp chim sa cá lặn, vừa từ trong động chạy ra thì một tấm cửa đá dày từ từ khép lại cho kín cửa động.

Trong đôi mắt đẹp của bạch y thiếu nữ, nước mắt chảy ra dần dụa. Nàng hướng về phía cửa động lay ba lay, rồi xoay mình thì triển khinh công thượng thừa chạy bay khỏi cốc.

Nàng vừa xuống khỏi núi Thái Sơn, mới chạy gần con đường lớn thì những tiếng bước chân người đã rộn một vang lên.

Đối với tay lịch duyệt giang hồ đã có quá nhiều kinh nghiệm thì những tiếng bước chân kia chứng tỏ người đi là một cao thủ võ lâm, tài nghệ hơn người.

Bạch y thiếu nữ ngược mắt nhìn lên, theo âm thanh mà phóng tầm con mắt. Nàng thấy từ trong rừng tùng chậm chậm chạy ra ngoài một ngựa.

Nàng quan sát con ngựa trước. Đó là một con ngựa đen tuyền, một loại Long Câu hiếm thấy.

Nàng nhìn đến người. Người trên mình ngựa là một thiếu niên áo xanh rất khôi ngô đĩnh độ, nhưng cặp lông mày lưỡi kiếm hơi cau lại như thể trong lòng chàng đang có điều không vui. Chàng không phóng tầm mắt nhìn phong thái nguy nga hùng tráng của ngọn núi Thái Sơn mà chỉ ngẩng nhìn thanh gươm đặt trên yên ngựa.

Ngựa là ngựa Long Câu, còn người là tuần khách đã đủ để gây thắc mắc, khiến nàng bạch y thiếu nữ phải chú ý.

Nhưng vật làm cho nàng phải chú ý hơn hết là con ngựa Long Câu kia cùng với người chủ của nó đầy mình bụi.

Do chỗ người và ngựa đầy bụi mà bạch y thiếu nữ nhận ra ngay rằng đối phương không những đi đường xa mà lại còn đi suốt đêm, dọc đường ít khi nghỉ lại. Trong chớp mắt một người một ngựa đã chạy vượt qua. Xem phương hướng thì khách lạ chạy về Thái An.

Bạch y thiếu nữ giật nảy mình, nghĩ bụng: “Đối phương từ đường xa tới đây, nếu không phải là tìm kẻ thù thì cũng có ước hội gì đây”.

Chàng thiếu niên áo xanh chỉ cố ý cho ngựa chạy chậm lại để khỏi gây sự cho người đi đường. Giờ đây chàng có vẻ đã bình tĩnh trở lại như thể sẵn sàng đối phó với kẻ đại địch.

Thiếu nữ áo trắng càng nghĩ càng thấy mình đoán không sai chút nào. Nàng nổi tính hiếu kỳ, lặng lẽ chạy theo con Long Câu, theo dõi chàng thiếu niên áo xanh vào thành Thái An.

Nàng chạy theo chàng thiếu niên áo xanh, một là vì do tính hiếu kỳ, nhưng cũng còn vì một nguyên nhân trọng đại nữa.

Nguyên nhân trọng đại ấy là chàng tuần khách áo xanh cỡi ngựa ấy có một vẻ đẹp phi phàm, đã khiến cho bạch y thiếu nữ bớt vẻ kiêu căng tự phụ về sắc đẹp của mình.

Nhưng sau khi vào thành Thái An, việc là tức thời đã xảy ra.

Chàng tuần khách áo xanh thật ra không có đi đâu mà chỉ mỗi khi gặp tửu điểm là chàng liền tìm vào uống.

Không đầy một buổi sáng, chàng đã uống rượu liên tiếp trong bảy tửu lâu. Nhưng khôn nổi, tửu nhập sâu trường, sâu canh sâu (rượu vào trong lòng buồn thì nổi buồn lại càng tăng thêm).

Chàng tuần khách áo xanh buồn lên nét mặt.

Lúc đầu, bạch y thiếu nữ đã tưởng tuần khách áo xanh là một đệ tử của Lưu Linh, nhưng sau khi nhìn kỹ, nàng mới nhận ra rằng ở mỗi tửu lâu, chàng chỉ uống chưa đầy nửa chén rượu. Mắt chàng nhìn quang quắt rồi lại đứng lên đi.

Thiếu nữ áo trắng chợt hiểu ra. Nàng hiểu đối phương đang đi kiếm người và người mà đối phương kiếm là nhân vật quý rượu hơn mạng mình, lúc nào cũng say sưa túy lúy.

Sau khi đã nhìn ra tâm ý của đối phương, bạch y thiếu nữ bèn đi trước vào một tửu lâu, kiếm một chỗ ngồi thật chững chạc, rồi để ý theo dõi.

Quả nhiên không đầy một khắc, chàng tuần khách áo xanh lại bước vào tửu lâu.

Bạch y thiếu nữ khẽ nheo mắt cười với chàng tuần khách áo xanh.

Tuần khách áo xanh vừa bước lên lầu đã để ý ngay đến con người xinh đẹp là bạch y thiếu nữ. Nay lại thấy đối phương mỉm cười với mình chàng không khỏi kinh hãi trong lòng, vòng tay vãi một cái.

Bạch y thiếu nữ trở chiếc ghế ở trước mặt mình, cười bảo :

- Đây là quán rượu thứ tám, các hạ hãy ngồi xuống, uống chơi hai chén cho thật say sưa rồi hãy lui gót.

Tuấn khách áo xanh thấy người ngọc mời chào đã có ý kết giao nay nghe thấy đối phương cho biết là mình đã uống ở bảy quán rượu, chàng vừa sợ vừa mừng, bèn sửa lại quần áo, ngồi xuống ghế, một mặt ngạc nhiên hỏi :

- Xin hỏi cô nương làm sao mà biết được tại hạ đã vào bảy quán rượu?

Bạch y thiếu nữ thản nhiên cười nói :

- Ấy bởi điều thứ nhất là do các hạ chuyên tâm tìm người. Điều thứ hai là bởi các hạ không ngờ có người khách lại chú ý đến mình. Nếu không cứ xem thần sắc của các hạ cũng đủ biết các hạ đã có nội công hỏa hầu thâm hậu, lẽ nào các hạ lại không nhận ra sự việc tôi đã lặng lẽ theo dõi các hạ một đoạn đường.

Tuấn khách áo xanh cau mày, hỏi :

- Cô nương cũng còn biết tôi tới đây để kiếm người sao?

Bạch y thiếu nữ vừa cười vừa đáp :

- Bỏn cô nương biết nhiều chuyện lắm chứ? Biết tối hôm qua các hạ khởi hành từ Thiên Tân, biết các hạ vừa mới tới đây và cũng còn biết các hạ đi tìm Đãng Lâu Tử Khách Thuần Vu Sán.

Tuấn khách áo xanh ngạc nhiên đến ngẩn người, thất thanh hỏi :

- Cô nương, cô... cũng từ Thiên Tân theo tại hạ tới đây sao?

Bạch y thiếu nữ lắc đầu, cười nói :

- Bỏn cô nương vừa mới ở trên núi Thái Sơn xuống thì gặp các hạ đi qua Thái Sơn. Bỏn cô nương liền nổi tính hiếu kỳ, thích ghé mắt vào công việc của các hạ.

Tuấn khách áo xanh rót một chén rượu, đưa lên miệng, từ từ uống cạn. Sau khi đã hơi định thần, lấy lại sự bình tĩnh, chàng mới chú mục nhìn bạch y thiếu nữ, giọng cười nói :

- Cô nương tuy tư chất thông minh, nhưng tất nhiên chẳng phải là Cửu Thiên Tiên Nữ, chẳng có được tuệ giác tiên tri. Cô... làm sao mà cô nương biết được chuyện mà tôi chưa hề nói ra với ai?

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói :

- Trước hết bỏn cô nương xin các hạ cho biết quý tính đại danh?

Tuấn khách áo xanh nghe nói khẽ nhủ mày, ánh mắt loang loáng trờng trờng ngó bạch y thiếu nữ mà không vội đáp lời nàng.

Bạch y thiếu nữ “Hừ” lên một tiếng hỏi :

- Tại sao các hạ lại nhìn bỏn cô nương như vậy kìa?

Tuấn khách áo xanh đỏ mặt, đưa mắt nhìn đi nơi khác, rồi cố mỉm cười, đáp :

- Tại hạ không hiểu được tại sao cô nương lại có thể biết được việc ở ngoài ngàn dặm. Cô nương là tiên tri hay sao?

Bạch y thiếu nữ vừa cười vừa đáp :

- Các hạ hãy nói tên họ ra, bỏn cô nương sẽ phá tan những điều gì mà các hạ nghi hoặc.

Tuấn khách áo xanh nói :

- Tại hạ là Tư Đồ Ngọc.

Bạch y thiếu nữ khen :

- Hay! Tên cũng như người. Người đẹp như ngọc.

Tư Đồ Ngọc không ngờ đối phương lại có phong thái siêu thoát dám mở miệng khen ngay trước mặt mình. Chàng vòng tay, nói :

- Cô nương quá khen. Tư Đồ Ngọc này cũng xin cô nương cho biết phương danh thượng tính?

Bạch y thiếu nữ cất giọng oang oang đáp :

- Bỏn cô nương tên là Tiêu Lộng Ngọc.

Tư Đồ Ngọc nghe nói giật mình, bởi mình tên là Tư Đồ Ngọc mà đối phương cũng có tên Tiêu Lộng Ngọc, có lẽ đối phương không chịu nói ra tên thật, mà chỉ đùa cợt cho vui đấy thôi. Tiêu Lộng Ngọc thấy tuần khách giật mình, liền cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh bắt tất phải giật mình. Bỏn cô nương cho huynh biết tại sao bỏn cô nương lại biết huynh khởi hành từ Thiên Tân và đang đi tìm Đãng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán.

Lúc bấy giờ trong bụng Tư Đồ Ngọc đã nghi ngại hết sức. Chàng nghe đối phương nói cũng gượng gật đầu, đáp :

- Xin Tiêu cô nương cứ việc cho biết. Tư Đồ Ngọc này xin rửa tai để lắng nghe.

Tiêu Lộng Ngọc cười, nói :

- Trong thiên hạ không có việc gì là khó khăn cả. Mấy cái chuyện vặt vãnh vừa rồi, bỏn cô nương cứ suy luận mà tìm ra lời giải đáp cho nên mới có mấy câu kết vừa rồi.

Nói tới đây, Tiêu Lộng Ngọc ngừng lại, rót rượu cho Tư Đồ Ngọc uống cạn chén, rồi mới lại cười, nói tiếp :

- Tư Đồ huynh vào thành Thái An rồi, một lúc vào ngồi uống trong mấy tiệm rượu liền nhưng ở tiệm nào cũng chỉ uống có vài chén, tất nhiên là có ý đi tìm người nghiện rượu rồi. Hơn nữa huynh lại không vào mấy tiệm rượu lụp xụp mà lại vào mấy tiệm lớn và sang trọng vào lâu cơ. Rồi từ hai chữ “ Tửu lâu” bỏn cô nương mới liên tưởng tới một vị đại hiệp danh tiếng lẫy lừng ở thành Thái An. Vị đại hiệp đó là Đãng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán. Với phương pháp suy luận vừa rồi, bỏn cô nương đã đi tới một kết luận làm cho huynh phải ngạc nhiên.

Tư Đồ Ngọc vỡ lẽ, rất lấy làm khâm phục đối phương. Chàng gật gù nói :

- Tiêu cô nương thật là người thông minh xuất chúng. Cô... cô nhận thấy Thuần Vu tiên bối...

Tiêu Lộng Ngọc không để cho chàng nói dứt câu, đã cười và cướp lời :

- Lát nữa đây bỏn cô nương sẽ dẫn Tư Đồ huynh tới gặp Thuần Vu tiên bối, huynh muốn biết ý kiến của bỏn cô nương về Thuần Vu tiên bối à?

Tư Đồ Ngọc thấy đối phương đã chịu dẫn mình tới gặp Đãng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán, tự đứng trong lòng cảm thấy khoan khoái, liền mỉm cười nói :

- Tiểu đệ đang định lãnh giáo Tiêu cô nương, tại sao cô nương biết tối hôm qua tiểu đệ khởi hành từ Thiên Tân?

Tiêu Lộng Ngọc chìa ba ngón tay nhỏ nhắn rồi mỉm cười nói :

- Điều này phải gom ba sự kiện lại để suy đoán. Điều thứ nhất, trên người Tư Đồ huynh dính đầy bụi, tấm áo xanh của huynh phía trước tuy vẫn còn khô, nhưng phía sau cơ hồ đã biến thành màu đen.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt định đứng lên. Tiêu Lộng Ngọc khoát tay, cười nói :

- Tư Đồ huynh không cần phải di chuyển. Lát nữa đây chúng ta đi ra bên ngoài thành giặt giũ sơ qua, nếu không thì người đầy bụi khó có thể uống được rượu của người khác.

Tư Đồ Ngọc lại càng thẹn đỏ mặt, chàng đành vâng lời đối phương mà ngồi im. Chàng nâng ly rượu lên uống cạn để che giấu sự bối rối trong lòng.

Tiêu Lộng Ngọc lại cười nói :

- Xem con người đẹp đẽ, tuần tú như Tư Đồ huynh thì tất phải thích sạch sẽ lắm chứ, thế mà mình huynh đầy bụi và mặt huynh thâm quầng đủ hiểu huynh đã đi suốt đêm không nghỉ.

Tư Đồ Ngọc một mặt rót rượu cho Tiêu Lộng Ngọc, một mặt gật đầu, mỉm cười nói :

- Óc quan sát của Tiêu cô nương thật là tinh tế, vậy còn hai sự kiện cô nương nói là những sự kiện gì?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Con ngựa mà Tư Đồ huynh cỡi là một loại ngựa quý, phải chăng đó là con Long Câu hiếm có trên đời là con Mặc Hoa Lưu?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Nhân lực của Tiêu cô nương thật là cao siêu hơn người. Tiểu đệ vì có việc gấp đi tìm người nên một vị tiên bối võ lâm mới cho mượn con Mặc Hoa Lưu để cho chóng xong việc.

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng, nói :

- Bỏn cô nương tính con Mặc Hoa Lưu cứ chạy như thế nào, rồi liền kết hợp với sự việc huynh phóng ngựa suốt đêm thì đoán được ra rằng huynh đã đi được gần một ngàn dặm đường, có phải đúng như thế không?

Tư Đồ Ngọc trợn mắt lên, nói :

- Thì ra Tiêu cô nương tính khoảng cách mà suy ra tiểu đệ khởi hành từ Thiên Tân.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, cười nói :

- Đâu có giản dị như vậy. Cách đây ngàn dặm thì có nhiều thành lắm chứ? Bỏn cô nương căn cứ vào điều đã biết là Đăng Lâu Tử Khách Thuần Vu Sán trước khi di cư tới thành Thái An, thì đã ẩn cư một thời gian khá dài ở miền Thiên Tân Dương Liễu Thanh. Mà từ Thiên Tân tới đây lại vừa đúng khoảng một ngàn dặm. Do đó bỏn cô nương mới đoán rằng sau khi Tư Đồ huynh tìm không thấy Đăng Lâu Tử Khách Thuần Vu Sán ở Dương Liễu Thanh, mới lại suốt đêm chạy lại đây.

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây mới hoàn toàn vỡ lẽ. Chàng khâm phục Tiêu Lộng Ngọc vô cùng.

Tiêu Lộng Ngọc có óc quan sát thật là sắc bén không thể tưởng tượng được.

Tiêu Lộng Ngọc nhìn chăm chú vào mặt Tư Đồ Ngọc, cười duyên nói :

- Tư Đồ huynh, huynh nghe bỏn cô nương giải thích tường tận ngoài ngàn dặm? Bỏn cô nương có cần gì phải là Cửu Thiên Tiên Nữ có tài tiên tri mới biết được việc đời đâu?

Tư Đồ Ngọc đứng thẳng người dậy, vòng tay vái chào Tiêu Lộng Ngọc, miệng mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương, tiểu đệ vì có việc gấp cần phải bái kiến Đăng Lâu Tử Khách Thuần Vu tiên bối, vậy phiền cô nương...

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Được, bỏn cô nương xin dẫn huynh đi. Huynh cũng nên mang theo rượu. Nhưng có điều chỉ sợ khi Tư Đồ huynh đã tới chỗ rồi lại sinh ra thất vọng mà thôi.

Tư Đồ Ngọc theo chân Tiêu Lộng Ngọc xuống lầu, dẫn con Mặc Hoa Lưu vừa đi vừa cười thầm và nghĩ bụng: “Mình sẽ không thất vọng gì cả, bởi cái việc mà mình nhờ lão tiên bối không phải là một việc gì to tát, trọng đại”.

Tiêu Lộng Ngọc luôn miệng mỉm cười, dẫn Tư Đồ Ngọc đi ra ngoài thành.

Khi đi đến gần một khu rừng có phong cảnh tuyệt đẹp, có núi, có sông. Tiêu Lộng Ngọc mới trợn lông mày liêu lên, nói :

- Tư Đồ huynh đã tới chỗ Thuần Vu tiên bối ở rồi đó. Huynh đi gặp ông ta đi. Nhưng tuy rằng ông ấy từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không thay đổi chỗ ở, nhưng bất cứ huynh cầu xin ông ta điều gì, thì huynh cũng chỉ chuốc lấy sự thất vọng mà thôi.

Tư Đồ Ngọc nhìn theo ngón tay chỉ của Tiêu Lộng Ngọc không khỏi giật nảy mình.

Thì ra cách chỗ chàng đứng hơn một trượng có một ngôi mộ mới đắp, trên tấm bia trước mộ có khắc mấy chữ thật rõ ràng:

“Đăng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán chi mộ”

Nét chữ như rồng bay phượng múa, càng khiến cho người phải rùng mình kinh hãi.

Tư Đồ Ngọc kêu “Trời ơi” một câu, rồi bước tới trước ngôi mộ của Thuần Vu Sán, cúi mình lạy ba lạy, lông mày chàng nhúu lại vì buồn.

Tiêu Lộng Ngọc lấy một bình rượu ngon chậm rãi mở nút, tưới rượu lên ngôi mộ Thuần Vu Sán, rồi quay nhìn Tư Đồ Ngọc, đánh tiếng :

- Tư Đồ huynh, chúng ta mới quen biết nhau như bình thủy sơ phùng vậy có nên kết bạn với nhau không?

Tư Đồ Ngọc ứng tiếng đáp :

- Chỉ cần cô nương không chê tiểu đệ là hèn kém thì Tư Đồ Ngọc này tự nhiên...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay, cười nói :

- Tính tình của tôi hào sảng lắm. Tôi không thích câu nệ, rất ghét lối khách sáo. Người đã bằng lòng kết bạn tới tôi, vậy có thể đem nguyên nhân tại sao đi kiếm Thuần Vu tiên bối nói cho tôi biết được chứ?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Có thể được lắm chứ. Trước hết tôi xin hỏi Tiêu cô nương, cô nương có biết Thiên Trì kỳ hội không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Biết! Chứ cách mười lăm năm một lần, các cao thủ đệ nhất trong võ lâm lại tụ tập đông đủ ở Thiên Trì hội.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Rằm tháng tám năm nay lại tới ngày Thiên Trì hội mà Đăng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán là người duy nhất được toàn thể suy tôn lên làm tra nhân ở Thiên Trì kỳ hội năm nay. Trừ vị sáng lập ra Thiên Trì kỳ hội còn những người tới dự Thiên Trì kỳ hội đều phải có giấy chứng nhận do Thuần Vu tiên bối ký.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, hỏi :

- Bộ Tư Đồ huynh định tham dự Thiên Trì kỳ hội hay sao?

Tư Đồ Ngọc khiêm tốn đáp :

- Tại hạ tự biết không đủ tư cách nhưng vì một lý do đặc biệt không thể nào không tới dự cho được.

Tiêu Lộng Ngọc xéch ngược lông mày, hỏi :

- Tại sao lại không đủ tư cách? Người tham dự Thiên Trì kỳ hội chỉ cần có công lực cao, chứ đâu có kể tuổi tác vai vế?

Xem tiếp hồi 3 Gan hiệp sĩ, dạ anh hùng

3. Hồi 3 Gan Hiệp Sĩ, Dạ Anh Hùng

- Tuy chuyện là thế nhưng Thuần Vu tiên bối đã lia bỏ cõi trần.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười cướp lời :

- Tư Đồ huynh hà tất phải lo lắng. Bỏ cô nương biết rằng trừ việc có giấy chứng nhận và có chữ ký của Đăng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán ra còn có một con đường tắt có thể tham dự Thiên Trì hội.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, nói :

- Tại hạ cũng biết đó là cần phải có ba vị tuyệt đại cao thủ khảo nghiệm, phải vượt qua ba cửa ải.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, hỏi :

- Tư Đồ huynh tự nhận công lực còn kém, không dám vượt qua ba cửa ải đó à?

Tư Đồ Ngọc cau mày, cười nói :

- Công lực còn kém đó là điều trở ngại lớn nhất, nhưng trừ phi tại hạ không thể tìm được ra một đường lối nào khác, tại hạ không thích ngông cuồng, chạm trán với các vị tiền bối để mang tội thất lễ.

Tiêu Lộng Ngọc nghe chàng nói như vậy, ra chiều suy nghĩ nhiều lắm.

Tư Đồ Ngọc vội hỏi :

- Tiêu cô nương nghĩ ngợi gì đó?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Bỏn cô nương đang nghĩ có nên làm giả chữ ký của Thuần Vu tiền bối để cấp cho Tư Đồ huynh một giấy chứng nhận không?

Tư Đồ Ngọc dăm dăm nhìn vào ngôi mộ mới đắp đầy vẻ thê lương ảm đạm của Thuần Vu Sán mà đau khổ nói :

- Nếu Tiêu cô nương mà có thể giúp tại hạ được một giấy chứng nhận đầy đủ chữ ký của Thuần Vu tiền bối thì cô nương chính là Cửu Thiên Tiên Nữ của tại hạ vậy.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, nói :

- Bỏn cô nương không đùa giỡn Tư Đồ huynh đâu, quả thật bỏn cô nương có biện pháp.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hết sức, chàng chỉ tay về phía ngôi mộ, nói :

- Tiêu cô nương, cô nương đùa rờn rồi. Cứ theo như lời cô nương nói thì Thuần Vu tiền bối có thể giả chết để lánh mặt kẻ thù, chứ không phải là...

Tiêu Lộng Ngọc cắt ngang lời nói của Tư Đồ Ngọc, nghiêm mặt nói :

- Bỏn cô nương không hề đùa rờn Tư Đồ huynh, Thuần Vu tiền bối không phải là lánh mặt kẻ thù, trái lại đã gặp kẻ thù ở trong đường hẹp nên mới bị mưu hại mà chết thảm.

Tư Đồ Ngọc thấy nàng nói có đầu đuôi, hợp lý, dĩ nhiên là phải tin ngay. Chàng cau mày hỏi :

- Tiêu cô nương có biết Thuần Vu tiền bối đã bị ai sát hại không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, đáp :

- Biết! Người đã giết Thuần Vu tiền bối là Nghi Sơn tam ác.

Tư Đồ Ngọc biết rằng Nghi Sơn tam ác đó là cao thủ đệ nhất trong phái Hắc đạo ở sáu tỉnh phía Bắc, liền cau mày, nói :

- Nghi Sơn tam ác tuy đều là những kẻ độc ác có tiếng, nhưng công lực vị tất đã hơn Thuần Vu tiền bối là người có địa vị cao trong Thiên Trì kỳ hội.

Tiêu Lộng Ngọc thở dài, nói :

- Tư Đồ huynh nói không sai, nhưng Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt, một trong Tam ác là tay mưu lược ghê gớm. Y đã mở hơn ba chục tửu lầu trên con đường từ Thái Sơn đến Nghi Sơn Tam Ác trang.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ lùng, hỏi :

- Mở những quán rượu thì có gì là mưu lược?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Sao không là mưu lược? Thuần Vu tiền bối thích rượu còn hơn mạng sống của mình. Lần trước khi đi ngang Nghi Sơn phó hội, dọc đường gặp quán rượu là vào uống, mà mỗi lần uống là say túy lúy, thì những tửu lầu của Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt có khác gì những quán rượu thường đâu, ngay cả chủ nhân quán rượu cũng là người địa phương chất phác. Vì vậy mà Thuần Vu tiền bối mới không nghi hoặc, tận hứng nghiêng chén, uống cho thật phỉ trí. Đến khi tới Nghi Sơn, thì Thuần Vu tiền bối đã say khướt, nghe tiếng chân người rầm rập bước tới thì ông ta đã quay ra ngủ, đánh một giấc Nam Kha.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, gai ốc trên mình nổi cả lên, nghiêng rặng nói :

- Tên Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt thật quá lợi hại.

Nói tới đây, chàng đột nhiên chấp tay vai chào Tiêu Lộng Ngọc một cái, định tung mình lên ngựa.

Tiêu Lộng Ngọc liền hỏi :

- Tư Đồ huynh đi đâu mà vội vàng thế?

Tư Đồ Ngọc ánh mắt loang loáng, hào khí hiện rõ trên nét mặt, đồng dục nói :

- Tiểu đệ không biết việc này thì thôi, chứ đã được Tiêu cô nương cho biết thì tại hạ không thể nào làm ngơ cho được. Tại hạ muốn một ngựa một kiếm chạy đến Nghi Sơn giết cho hết lũ Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt mang thủ cấp về đây để làm lễ trước mộ Thuần Vu tiên bối, lam cho tiên bối được mát lòng hả dạ ở dưới Cửu Tuyền.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu lia lịa, miệng nở ra nụ cười thật tươi ánh mắt dào dạt cảm tình nói :

- Thật đúng là một vị hào kiệt, bỗng cô nương ở trước mộ phần này đợi chờ Tư Đồ huynh ba ngày. Nếu như huynh có thể đem được đầu của Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt về đây thì bỗng cô nương bảo đảm sẽ kiếm cho huynh một giấy chứng nhận có chữ ký của Thuần Vu tiên bối để huynh tham dự Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc không hiểu nàng làm thế nào mà lại có được chữ ký của Thuần Vu Sấn, liền ngạc nhiên hỏi :

- Tiêu cô nương...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay, cười nói :

- Thôi đi đi, bắt tất phải nghi ngờ, cũng không cần phải hỏi thêm gì nữa. Bỗng cô nương đã tin là huynh có gan hiệp sĩ, dạ anh hùng thì huynh cũng nên tin là bỗng cô nương đây trí tuệ vô biên.

Nàng đã nói như vậy rồi dĩ nhiên Tư Đồ Ngọc không tiện hỏi han thêm. Chàng chấp tay vái chào, tung mình lên ngựa.

Con Mặc Hoa Lưu phóng đi vun vút. Chỉ trong chớp mắt cả người lẫn ngựa đều mất dạng.

Tiêu Lộng Ngọc nhìn theo giấy lâu rồi mỉm cười. Nghĩ bụng: “Thật là một trang hiệp sĩ tuấn tú, nhưng phải chăng cũng còn đôi phần lỗ mãng”.

Nghĩ đoạn, nàng xoay mình vái về phía mộ một cái, rồi thoăn thoắt chạy về một hướng.

Nghi Sơn Tam Ác trang là một cái tên mà không những người ở Sơn Đông quen tiếng, mà khắp cả sáu tỉnh phía Bắc trong phái Hắc đạo ai ai cũng biết.

Tam ác là tiếng gọi chung của ba người uống máu ăn thề với nhau.

Người thứ nhất là Truy Hồn Tẩu Tống Minh.

Người thứ hai là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ.

Còn người thứ ba là Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt.

Một tay tuyệt đại cao thủ sáng suốt như Đẳng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sấn mà khi đi dự hội Nghi Sơn lại bị chết dưới tay Ngô Hồng Liệt. Cho nên trong số Nghi Sơn tam ác, tên tuổi của Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt là nổi nhất.

Bọn Tam ác đang rượu chè cười nói với nhau, chiêu đãi các vị bằng hữu thì đột nhiên thủ hạ chạy vào trên tay cầm một tấm danh thiếp dâng lên Ngô Hồng Liệt mà bẩm rằng :

- Khái bẩm Tam trang chủ, có người đưa thiếp xin gặp.

Ngô Hồng Liệt tiếp lấy danh thiếp nhìn qua, chỉ thấy trên danh thiếp viết có bốn chữ “Tư Đồ Ngọc bái” nét chữ như rồng bay phượng múa bèn quay sang nói với Truy Hồn Tẩu Tống Minh rằng :

- Đại ca có biết Tư Đồ Ngọc là nhân vật như thế nào không?

Tổng Minh hơi cau mày nghĩ ngợi, rồi đáp :

- Tên này chưa từng nghe nói tới bao giờ, nhưng hấn dám tới Tam Ác trang thì nếu không phải là người đồng lõa ắt là cường cừ. Vậy nhị đệ hãy tiếp hấn một phen để khỏi bị chê là thất lễ.

Ngô Hồng Liệt gật đầu, vừa định đứng dậy thì Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ngồi bên đã ỏn ẻn nói :

- Nhị ca hãy để tiểu muội thay thế đi gặp y trước. Nhị ca ở đây chờ tiểu muội.

Ngô Hồng Liệt cười nói :

- Thật là một tam muội.

Điền Cổ Lệ mỉm cười, quay lại chào Mông Sơn Miêu thị song hùng với Mạc Tà đảo Phi Long trại chủ rồi đứng dậy đi ra bên ngoài.

Vị Nữ Táng Môn này về tuổi tác thì chỉ mới độ hăm bốn, hăm năm, nhưng về võ nghệ thì nàng đầy mình nội gia công lực.

Hơn nữa, nàng mặt đẹp như hoa, dạ độc như rắn rết, còn sự thâm dăng thì khỏi nói, ai cũng có thể làm chồng được, sớm Tần tới Sở nên mới có được cái biệt hiệu khó nghe là Nữ Táng Môn.

Giờ đây thay thế Ngô Hồng Liệt ra tiếp khách, mặt mày nàng hớn hở.

Vừa ra tới cổng, nàng đã thấy mắt hoa lên.

Thì ra ở ngoài cửa Tam Ác trang có một chàng tuấn khách áo xanh, tay dắt ngựa ô.

Chưa nói tới người, hãy nói tới ngựa trước. Ngựa đó là con Long Câu khó kiếm trên đời, nhưng ngựa và người cùng đứng bên nhau, khiến cho Điền Cổ Lệ chớp hoai cặp mắt, khóe thu ba rào rạt.

Nàng không còn lòng dạ nào chú ý tới ngựa nữa. Đương nhiên Tư Đồ Ngọc quá đẹp trai, quá anh hùng. Ngày trước ở Nam Man Tử cốc, trước Vô Danh động, chàng đã được Mạnh Bổng Tâm khen là một trang mỹ nam tử, đẹp không kém gì Lương Thiên Kỳ lúc thiếu thời. Rồi cả đến Tiêu Lộng Ngọc vừa nhìn thấy chàng đã thốt lời khen là người đẹp như ngọc.

Điền Cổ Lệ tuy đã đưa mắt tổng tình, nhưng Tư Đồ Ngọc không coi Nữ Táng Môn vào đâu cả.

Chàng lạnh lùng chấp tai vái chào Điền Cổ Lệ, đồng dục nói :

- Cô nương đây phải chăng là Nữ Táng Môn Điền tam đương gia, danh tiếng lẫy lừng khắp một giải đất Lỗ này.

Điền Cổ Lệ nghe đối phương nói mấy câu không khỏi cau mày. Nàng cau mày không phải vì ghét câu khen “Danh tiếng lẫy lừng khắp mọi giải đất Lỗ” mà cũng không phải vì ghét cách xưng hô “Điền tam đương gia” mà chỉ vì ba tiếng “Nữ Táng Môn”.

Tâm lý con người thật là kỳ quái dị thường. Điền Cổ Lệ bình thời rất thích cái ngoại hiệu “Nữ Táng Môn” không chút xấu hổ gì cả, nhưng nay cái ngoại hiệu đó do chính miệng Tư Đồ Ngọc nói ra lại khiến nàng không vui.

Nhưng Điền Cổ Lệ chỉ hơi khó chịu một chút thôi chứ không lâu. Nàng lại mỉm cười nói với Tư Đồ Ngọc rằng :

- Tư Đồ huynh khách sáo quá. Chẳng qua nhị ca tôi đang bận tiếp khách nên không thể ra tiếp đón Tư Đồ huynh được, mới sai tiểu muội Điền Cổ Lệ ra thay thế.

Nói tới đây, nàng lại đưa mắt nhìn con Mạc Hoa Lưu. Đột nhiên nàng thất kinh “À” lên một tiếng, hỏi Tư Đồ Ngọc rằng :

- Tư Đồ huynh, con ngựa của huynh cười khỏe và đẹp quá, nhưng sao trông giống con Mạc Hoa Lưu của Ân Hiền trang chủ của Thạch Vô Tranh quá.

Tư Đồ Ngọc thầm cảm phục nhãn lực của đối phương, chàng gật đầu đáp :

- Con mắt của Điền tam đương gia thật là tinh tế. Vâng, đúng. Con ngựa của tại hạ cưỡi là con Mặc Hoa Lưu mà cũng đúng là do Ân Hiền trang Thạch trang chủ cho mượn.

Điền Cổ Lệ bực bội trong lòng. Nàng đã dùng tiếng Tư Đồ huynh rất lịch sự để xưng hô với đối phương nhưng đối phương thì lại dùng danh từ ngày nay rất khó nghe là Điền tam đương gia để xưng hô với mình. Nàng tức giận nói :

- Tư Đồ huynh, huynh đưa con ngựa đó cho lâu la chúng tôi giữ được chứ? Tôi xin bảo đảm là không mất một cọng lông ngựa, huynh chịu chứ?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, cười nói :

- Tại hạ không dám làm phiền bọn lâu la của Điền tam đương gia. Tại hạ dừng lại ở quý trang không lâu, tại hạ chỉ định mượn một món vật của Thiết Toán Tú Tài Ngô đương gia. Mượn được rồi thì tại hạ sẽ đi liền.

Nói xong, chàng quần cương ngựa lại, rồi khẽ khoát tay, con Mặc Hoa Lưu tựa như thông hiểu ý người, liền chạy tuốt vào khu rừng phía trước mặt.

Điền Cổ Lệ né tránh nhường bước cho khách đi, một mặt theo Tư Đồ Ngọc đi vào trong đại sảnh, một mặt cười duyên, hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh định mượn vật gì đó? Tiểu muội Điền Cổ Lệ cũng có thể thay mặt mà đáp ứng điều mong cầu của huynh. Hà tất phải cần đến Ngô nhị ca.

Tư Đồ Ngọc trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, mỉm cười đáp :

- Không được. Món vật này giá trị rất cao, cần phải tự mình Ngô nhị đương gia cho mượn mới được, không ai có thể thay Ngô nhị đương gia mà cho mượn được.

Điền Cổ Lệ nhún mày, cười nói :

- Tiểu muội Điền Cổ Lệ không tin là với thân phận của tiểu muội hiện nay lại không thể thay mặt Ngô nhị ca mà cho huynh mượn món đồ vật ấy, vậy Tư Đồ huynh cứ nói ra.

Tư Đồ Ngọc ánh mắt sáng quắc, cao giọng đáp :

- Tại hạ tới đây đặc biệt là hỏi thăm Thiết Toán Tú Tài Ngô nhị đương gia để mượn đương gia...

Lúc bấy giờ nhân hai người đã bước vào tới đại sảnh. Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt nghe Tư Đồ Ngọc nói như vậy liền đứng phắt dậy, vòng tay cười nói :

- Tại hạ là Ngô Hồng Liệt, Tư Đồ bằng hữu định mượn món vật gì của tại hạ?

Tư Đồ Ngọc thản nhiên sang sảng giọng nói :

- Ta muốn mượn cái đầu của Ngô nhị đương gia.

Lời chàng vừa dứt trong đại sảnh trở nên im phăng phắc.

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt không thể nào tưởng tượng ra được rằng mình vừa mở miệng cười hỏi có một câu, lại phải nghe một câu đáp quái dị đến như vậy.

Truy Hồn Tẩu Tống Minh vuốt râu nghĩ ngợi, tự hỏi không hiểu Tư Đồ Ngọc là ai mà lại to gan lớn mật đến như thế. Chàng là ai mà lại dám khinh người đến như vậy? Chàng dựa vào thế lực nào, võ công tới đâu, lai lịch ra làm sao?

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đâm ra thất vọng thầm rằng “Chàng thiếu niên tuần tú kia tại sao lại là kẻ thù địch của ta. Trời già thật các cố chốc nữa đây, mình phải xử trí ra sao”.

Khách khứa ở trong đại sảnh như Mông Sơn Miêu thị song hùng, và Thiết Tý Phi Long Lư Minh càng kinh ngạc hơn, đều nghĩ bụng: “Con người danh vang bốn biển là Đăng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán mà còn bị hại dưới cây Thiết Toán bàn lợi hại vô song của Thiết Toán Tú Tài, thì tên Tư Đồ Ngọc này lại sao lại dám một mình xông vào miệng cọp”.

Cả chủ lẫn khách tất cả sáu người ai ai cũng theo đuổi một ý nghĩ riêng, cho nên trong đại sảnh không khí đậm ra yên lặng như tờ, đến con ruồi bay cũng nghe thấy tiếng.

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt là người thâm trầm trấn tĩnh nhất trong bọn. Y ha hả cười lớn để phá tan bầu không khí nặng nề, rồi quay sang vãi chào Tư Đồ Ngọc bằng một giọng ôn tồn nói :

- Tư Đồ bằng hữu thật là người có đảm lượng, Ngô Hồng Liệt này cảm phục vô cùng. Vậy xin mời bằng hữu ngồi chơi để Ngô Hồng Liệt này được dâng ba chén rượu. Sau chúng ta hãy nói chuyện.

Đối phương ăn nói nhã nhặn, Tư Đồ Ngọc không tiện ép buộc đối phương phải giao chiến ngay, nên chàng liền gạt đầu, ngang nhiên ngồi xuống bàn rượu.

Ngô Hồng Liệt cầm bình rượu lên miệng cười toe toét, tiến đến rót rượu cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc ngầm đoán là đối phương có thể lợi dụng cơ hội này để thử thách công lực của mình, liền đứng thẳng người dậy, hai tay đưa chén ra chờ đợi.

Quả nhiên chàng đoán không sai. Rượu chưa ra khỏi bình chàng đã cảm thấy một luồng ám kinh vô hình mạnh mẽ đè xuống.

Tư Đồ Ngọc khẽ nhếch mép cười, co tay phải về, như thể đang từ hai tay cầm chén chàng chỉ còn lại có một tay cầm mà thôi.

Làm như vậy, chàng cũng có hơi thất lễ với đối phương nhưng hiện tại Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt đã ngầm vận ám kinh có ý để thử sức thì chàng không thể dùng cả hai tay cầm chén để cho đối phương chiếm mất thế thượng phong.

Ngô Hồng Liệt thích thú, từ từ đổ rượu xuống chén của Tư Đồ Ngọc. Y chắc mẩm là phen này thể nào đối phương cũng phải run tay khở sở có thể đánh rơi chén rượu xuống đất. Nhưng thật trái lại với điều y tưởng tượng. Nét mặt Tư Đồ Ngọc vẫn thản nhiên, tay chàng không run chút nào cả. Trái lại miệng chàng còn mỉm cười.

Thiết Toán Tú Tài là người xảo quyệt, y biết nội lực chân khí của đối phương cao thâm hơn mình nhiều.

Cho nên đến chén thứ hai, chén thứ ba y không thử sức nữa. Y cười toe toét, vui vẻ rót rượu cho đối phương.

Tư Đồ Ngọc trợn ngược lông mày lại giơ tay trái như cũ để cầm lấy chén. Chàng muốn dù trong một chớp mắt cũng không nên thất lễ với đối phương, vì đó là luật lệ của giang hồ.

Ba chén rượu rót xong, người đứng đầu Nghi Sơn tam ác là Truy Hồn Tẩu Tổng Minh đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Tư Đồ bằng hữu, mấy lời vừa rồi của bằng hữu bảo rằng mượn cái đầu của Ngô nhị đệ tôi, ấy là nói chơi?

Tư Đồ Ngọc thản nhiên mạnh bạo đáp :

- Tại hạ từ xa tới đây cho nên không có chuyện đùa bỡn. Những lời mà tại hạ đã nói đều là những câu đứng đắn cả.

Tổng Minh sẫm nét mặt, trầm giọng nói :

- Tư Đồ Ngọc, chúng ta là những kẻ chưa bao giờ quen biết nhau, không oán, không thù, tại sao các hạ tới đây để gây hấn làm gì? Các hạ hãy cho tôi biết lai lịch và tông phái của các hạ.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, nói :

- Lai lịch và tông phái của tại hạ, hiện thời tại hạ không thể nói ra được. Nhưng tại hạ có thể nói nguyên nhân tại sao tại hạ tới đây để mượn cái đầu của Ngô nhị đương gia cho chư vị được hay.

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ không tiện làm thỉnh mãi, đành phải mở miệng nói :

- Các hạ hãy nói đi? Chúng tôi cần biết lý do của các hạ.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Lý do của tôi thật là hết sức đơn giản. Tại hạ định mượn cái đầu của Ngô Nhị đương gia để làm đồ tể.

Điền Cổ Lệ nói :

- Các hạ tể ai?

Tư Đồ Ngọc đứng phắt dậy, nghiêm nét mặt, sang sảng giọng nói :

- Tại hạ từ Thái Sơn tới đây định mượn cái đầu ở trên cổ Ngô nhị đương gia để đem về tể trước mộ phần của Đẳng Lô Tử Khách Thuần Vu Sán.

Ngô Hồng Liệt “À” lên một tiếng, cười nhạt nói :

- Thì ra các hạ định báo thù cho Thuần Vu lão quỷ?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, đáp :

- Chính thế!

Tổng Minh cau mày, xen lời nói :

- Các hạ là gì của Thuần Vu Sán? Là bạn hay là người thân?

Tư Đồ Ngọc thản nhiên đáp :

- Không phải bạn mà cũng không phải là người thân.

Điền Cổ Lệ thở ra nhẹ nhõm, cười khanh khách nói :

- Đã không phải là bạn mà lại cũng không phải là người thân thì các hạ hà tất phải gây sự để mua họa vào thân.

Tư Đồ Ngọc trừng mắt, sang sảng giọng nói :

- Các nhân vật võ lâm trong lúc động thủ phát chiêu thì hai bên khó lòng mà tránh khỏi có sự tổn thương. Nếu ai cũng câu nệ thì máu của người võ lâm đổ ra không biết là bao nhiêu...

Nói tới đây, chàng dừng lại giây lâu, đưa mắt liếc một vòng khắp sảnh đường rồi nói tiếp :

- Nhưng Thuần Vu tiên bối ngày trước gặp nạn, trong cái chết của tiên bối có điều oan khuất. Tư Đồ Ngọc này là người nghĩa hiệp cho nên không thể không tới Nghi Sơn để đòi Ngô nhị đương gia thi hành công đạo.

Ngô Hồng Liệt mặt biến sắc, đăm đăm nhìn Tư Đồ Ngọc, chậm rãi nói :

- Thuần Vu Sán oan khuất ở chỗ nào mà các hạ đòi tôi phải thi hành công đạo?

Tư Đồ Ngọc xẵng giọng hỏi :

- Thuần Vu tiên bối bị chết trong trường hợp nào, các hạ có biết không?

Điền Cổ Lệ cười duyên đỡ lời cho Ngô Hồng Liệt :

- À, lão già ấy là kẻ tự phụ háo thắng, dám một mình xông vào Nghi Sơn để cuối cùng bị chết dưới binh khí Thiết Toán bàn của Ngô nhị ca, chết vì chiêu “Tam Giao Tam Bái, Bách Tử Tề Phi”.

Ngô Hồng Liệt thấy Điền Cổ Lệ mang chiêu thuật nguy dị của mình tiết lộ ra ngoài, tức thì đưa mắt lườm nhìn Điền Cổ Lệ một cái.

Điền Cổ Lệ thấy mình lỡ lời, mặt mày bẽn lèn, cúi đầu làm thinh. Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Điền tam đương gia, lời cô nói không đúng. Thuần Vu tiên bối không phải chết vì cây Thiết Toán bàn của Ngô nhị đương gia đâu.

Điền Cổ Lệ ngạc nhiên, ngừng đầu nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Người trên giang hồ ai lại không biết chuyện đó, mà chỉ có các hạ lại tự bịa chuyện.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt, nói :

- Chỉ cần xét cái ngoại hiệu Đẳng Lô Tử Khách của Thuần Vu tiên bối là tại hạ có thể biết nguyên do cái chết của tiên bối rồi.

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt thấy việc làm ám muội của mình là việc xếp đặt của mình cực kỳ cơ mật, trừ Truy Hồn Tẩu Tống Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ra thì không có ai khác được biết nay nghe Tư Đồ Ngọc nói, trong lòng Thiết Toán Tú Tài không khỏi kinh hãi. Ngô Hồng Liệt cau mày, lạnh lùng hỏi :

- Lời Tư Đồ bằng hữu nói ám chỉ gì?

Tư Đồ Ngọc sang sảng giọng nói :

- Suốt một con đường từ Thái Sơn dẫn tới đây, hơn ba mươi tử lâu mới được mở ra. Những tử lâu đó của ai? Chắc Ngô nhị đương gia phải biết chứ? Thuần Vu tiên bối là người thích rượu còn hơn mạng sống của mình, cho nên gặp quán là vào, gặp rượu là uống, uống cho đến say mềm, đến lúc tối được Nghi Sơn Tam Ác trang thì cả một thân thể anh hùng, danh tiếng lẫy lừng trong thiên hạ, với một công lực ghê gớm đã không thể nào chống lại được tử lực, cho nên mới...

Ngô Hồng Liệt nghe nói tới đây, đập bàn quát :

- Tư Đồ Ngọc, chẳng lẽ các hạ lại cho là tôi bày ra cái kế ấy hay sao?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại hạ không có chứng cứ gì xác thực, không dám nói thẳng ra như vậy, nhưng hơn ba mươi tử lâu mới mở kia thì sau cái chết của Thuần Vu tiên bối đã theo nhau mà đóng cửa hết. Điều này là sự thật.

Ngô Hồng Liệt tuy bị Tư Đồ Ngọc soi mói mưu gian của mình, nhưng trước mặt mọi người, dại gì mà mình thừa nhận? Y liền cười nhạt, quắc mắt nói :

- Tư Đồ bằng hữu, tục ngữ có câu: “Nói có sách mách có chứng”. Các hạ đã không có chứng cứ gì mà chỉ bằng vào mấy lời nói suông chẳng lẽ lại tưởng...

Tư Đồ Ngọc đột nhiên phá ra cười sảng sặc, khiến tất cả mọi người trong sảnh đường phải sửng sốt, không hiểu chàng định hành động gì?

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ bực bội cau mày hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh cười gì vậy?

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt thấy đã gần tới lúc hai bên phải giao chiến mà Điền Cổ Lệ vẫn gọi đối phương là Tư Đồ huynh thì tức bực lắm. Y đưa mắt nhìn cô em gái dâm dăng một cái.

Tư Đồ Ngọc không thèm để ý tới lòng tốt của Điền Cổ Lệ. Chàng vẫn ngạo nghễ, sang sảng giọng nói :

- Tại hạ cười là cười Ngô nhị đương gia quá khinh dễ người đời. Nếu tại hạ có bằng cứ hẵn hoi thì Ngô nhị đương gia nghĩ sao?

Ngô Hồng Liệt cười nhạt, nói :

- Người có vẻ tự phụ lắm thì phải. Ở đời đừng nên kiêu ngạo như thế. Chẳng lẽ người lại không có lỗi gì hay sao? Người hoàn toàn lắm hử?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, đáp :

- Tại hạ không cho mình là con người hoàn toàn, tại hạ cũng không giỏi giang gì nhưng tại hạ dám xông vào nơi hang hùm nọc rắn là Nghi Sơn Tam Ác trang này.

Trong sảnh đường, Mạc Tà đảo Phi Long trại chủ và Thiết Tý Phi Long Lư Minh, hai người bốn tính cuồng bạo, vốn cho mình là cao thủ võ lâm, hơn nữa lại có mối giao tình rất thắm thiết với Ngô Hồng Liệt cho nên không thể nào nhịn được, bèn cười nham hiểm, xen lời :

- Tư Đồ bằng hữu đã khinh thường thiên hạ như vậy thì Lư Minh này trước hết xin được lãnh giáo võ công của bằng hữu.

Tư Đồ Ngọc vốn biết rằng nói suông cũng chẳng ích gì, cần phải đánh nhau cho nên chàng liền gạt đầu, cười nói :

- Được Tư Đồ Ngọc này một mình một kiếm, một mình xông vào Nghi Sơn, rất may lại gặp được nhân vật lục lâm ở sáu tỉnh miền Bắc là Lư trại chủ thật là hân hạnh. Hân hạnh!

Lời chàng nói thật là rõ ràng, cử động lại càng nhanh nhẹn sảng khoái. Vừa nói, chàng vừa đứng dậy đi ra khỏi sảnh đường.

Truy Hồn Tẩu Tổng Minh và Thiết Toan Tú Tài Ngô Hồng Liệt thấy vậy, trong lòng cũng hơi mừng rỡ, bởi vì cái việc mà người trong võ lâm tối kỵ nhất là lúc động thủ không biết đối phương thâm hiểm như thế nào? Nay Thiết Tý Phi Long Lư Minh đã lên tiếng khiêu khích trước thì đứng ngoài trận có thể quan sát được võ học và chiêu số của Tư Đồ Ngọc để liệu xem công lực của chàng cao siêu tới mức độ nào?

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ là người tò mò nhất. Nàng muốn xem chàng thanh niên tuấn tú kia có bản lĩnh gì mà dám cuồng ngạo xông vào Nghi Sơn để đối đầu với Tam ác.

Quần hào đều lần lượt đứng dậy, lần lượt đi ra ngoài sân.

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt cũng kéo Truy Hồn Tẩu Tổng Minh.

Tổng Minh hiểu ý, đi chậm lại hai bước, quay lại nói nhỏ với Ngô Hồng Liệt rằng :

- Nhị đệ định tính sao?

Ngô Hồng Liệt nhíu đôi lông mày, lặng lẽ đáp :

- Kể kia tới đây không có ý tốt, vậy ta phải đề phòng kỹ, đại ca hãy sẵn sàng cây Truy Hồn bút để chờ xem động tĩnh?

Tổng Minh gật đầu, lấy trong ống tay áo ra một bút sắt dài chừng một thước bảy tấc, đầu bút to độ bảy tấc, cán bút màu đỏ và thô như một cành cây. Đó là cây Truy Hồn bút, Tổng Minh đưa cây Truy Hồn bút cho Ngô Hồng Liệt.

Thì ra cây Truy Hồn bút ấy vốn là thứ binh khí khiến cho Truy Hồn Tẩu thành danh trên giang hồ, cho nên đó là một thứ khí giới lợi hại vô song.

Ngoài việc có thể dùng cây bút ấy mà tấn công địch, nó còn chuyên dùng để phá khí công của Đạo gia, có thể đánh vào huyệt đạo nhưng ngoài ra nó còn ba chỗ diệu dụng khác nữa.

Diệu dụng thứ nhất là chỗ đầu bút bằng sắt dài ba tấc kia có thể nhân lúc địch thủ không đề phòng mà phi ra để đâm thương địch thủ.

Diệu dụng thứ hai là sau khi đầu bút được phóng ra thì phần còn lại tức thời mở ra bốn phía phun ra một thứ Vô hình độc phấn, khiến cho đối phương dù có tài nghệ cao siêu đủ sức tránh khỏi đầu bút cũng phải bị thứ vô hình độc phấn bắn trúng mà mê mẩn bất tỉnh.

Diệu dụng thứ ba là trong lòng quần bút có giấu mấy chục cây độc châm đề phòng khi đầu bút và độc phấn không thể nào hại được đối phương thì độc châm sẽ được phóng ra để hại các tay tuyệt đại cao thủ.

Tổng Minh bốn thân võ công đã không phải là tầm thường, huống hồ nay lại có thứ binh khí cực kỳ lợi hại và âm độc như thế nên mới trở thành nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong đám lục lâm ở sáu tỉnh miền Bắc và mới được ngôi thủ lĩnh của Nghi Sơn Tam Ác trang.

Ngô Hồng Liệt tiếp lấy cây Truy Hồn bút xong, đem giấu vào trong bụng, tự lấy làm yên dạ lắm, bởi vì nếu như công lực của Tư Đồ Ngọc có đến mức xuất quỷ nhập thần thì y cũng đã nắm chắc chín mươi chín phần trăm phần thắng trong tay.

Y đã có cách giết kẻ địch dễ dàng trong chớp mắt.

Xem tiếp hồi 4 Xích Thủ Đồ Long

4. Hồi 4 Xích Thủ Đồ Long

Lư Minh chấp tay vái chào nói :

- Tư Đồ bằng hữu, bằng hữu định chỉ giáo gì cho tôi đây, dùng khí giới hay là...

Tư Đồ Ngọc tươi cười, đỡ lời :

- Oai danh của Lữ trang chủ vang động khắp miền Bắc Hải, đại hiệu của Trại chủ có phải là bốn chữ Thiết Tỷ Phi Long không?

- Rất phải, Tư Đồ bằng hữu hỏi như vậy làm chi?

Tư Đồ Ngọc ngạo nghễ cười nói :

- Kéo cung phải kéo cho thực mạnh, dùng tên phải dùng tên dài. Tư Đồ Ngọc này lãnh giáo ba chiêu của Trại chủ, trước hết xin lãnh giáo oai danh Thiết Tỷ, thứ hai xin lãnh giáo thân pháp Phi Long của Trại chủ.

Lữ Minh cũng hơi gườm trước vẻ ngỗ ngược của đối phương, nhưng y cũng lấy làm thắc mắc, liền hỏi lại :

- Tư Đồ bằng hữu đã chỉ dạy, tại sao lại chỉ hạn trong có ba chiêu thôi?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Điều thứ nhất, tại hạ ra đi lần này là có ý để trả thù cho Đổng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán lão tiên bối, xin mượn tạm cái đầu ở trên cổ của Ngô nhị trang chủ đem về tế trước mộ phần, cho nên nếu không có điều gì quá lắm, thì tại hạ không muốn phải ra tay giết chóc nhiều. Điều thứ hai...

Lữ Minh quát hỏi lại :

- Điều thứ hai là gì? Tư Đồ bằng hữu sao không nói hết đi.

Tư Đồ Ngọc thấy đối phương thúc giục, bèn trợn ngược đôi lông mày lên rồi cười như điên khùng đáp :

- Điều thứ hai là chưa kể danh hiệu Thiết Tỷ Phi Long của Trại chủ chỉ là một cái biệt hiệu suông, cho dù Trại chủ có Thiết Tỷ Phi Long thực thì cũng không thể nào chịu đựng nổi quá ba chiêu của Tư Đồ Ngọc.

Vừa nói, chàng vừa đưa cặp mắt sáng quắc quét nhìn một lượt khắp sảnh. Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ thấy anh khí của đối phương trong bụng sinh ra thương mến lạ lùng.

Nếu Điền Cổ Lệ đã đắm ra mê say Tư Đồ Ngọc, thì Bắc Hải Mạc Tà đảo Phi Long trại chủ Thiết Tỷ Phi Long Lữ Minh nghe Tư Đồ Ngọc nói lại cả giận. Y liền hét lên một tiếng lớn, xử dụng ngay một thức Tiềm Long Thăng Thiên cất mình lên cao bốn trượng.

Ở trên không y nhào đầu xuống trước lớn tiếng quát :

- Khá khen cho đứa con nít miệng còn hơi sữa dám ngông cuồng, không biết trời cao đất dày là gì. Chỉ cần mi tiếp nổi một thế Thiên Long Giáng Vũ, thì Lữ trại chủ ta sẽ đem hết cơ nghiệp Bắc Hải Mạc Tà đảo hai tay dâng lên cho ngươi.

Vừa nói dứt, bóng người y đã nhanh như điện chớp nhẹ nhàng phóng xuống đất song chưởng đưa lên trước ngực từ từ đẩy ra. Luồng kinh phong mạnh mẽ ào ạt ập tới đầu Tư Đồ Ngọc. Quả nhiên thân pháp của Thiết Tỷ Phi Long uốn éo như rồng, thể đánh cực kỳ nhanh nhẹn và oai mãnh.

Tư Đồ Ngọc vốn là trang thiếu niên tánh tình cao ngạo, cho nên nghe mấy câu nói lớn lối của Thiết Tỷ Phi Long, chàng quắc mắt cười ha ha đáp :

- Trên Mạc Tà đảo không phải là nơi để dựng lên cơ nghiệp gian ác, xin Lữ trại chủ biết mà chịu khó rút lui đi. Nếu không Tư Đồ Ngọc này một kiếm một ngựa....

Chàng mới nói tới đó tình thế đã biến đổi trầm trọng.

Thì ra Tư Đồ Ngọc một mặt ngầm vận nội lực sử dụng chiêu Song Chưởng Phiên Phiên để chống đỡ chiêu Thiên Long Giáng Vũ của Lữ Minh.

Hai bên không ai chịu ai, lại đã nặng lời với nhau, cho nên đều phải bảo tồn uy danh thể diện của mình.

Ngay ở thế đầu, đôi bên đã phải mang hết toàn lực của bản thân ra đấu với nhau.

Chiêu mà Lư Minh sử dụng là chiêu đã khiến y nổi tiếng trên giang hồ, tên gọi Thiết Tỷ Phi Long còn Tư Đồ Ngọc sử dụng chiêu Tiên Thiên Nhất Khí do sư phụ truyền cho.

Lúc chàng nói tới câu “Tư Đồ Ngọc một kiếm một ngựa...” bóng người từ trên không đã lao vút xuống với song chưởng của người đứng dưới đất đẩy lên, thì hai bên đã va đụng nhau.

Thân pháp Phi Long của Lư Minh thực không hổ với tiếng đồn, tấn công đã mạnh mà rút lui cũng mau. Y thét lên một tiếng như trời long đất lở, bóng người cao lớn tung mình trở lại chỗ cũ tức thì.

Gót chân vừa chấm đất, sắc mặt Lư Minh đã xám ngắt, đôi mắt lơ dờ thân mình hơi rung lên.

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt với Lư Minh là chỗ giao tình rất thâm. Cho nên chỉ nhìn thoáng qua Thiết Toán Tú Tài đã biết ngay là Lư Minh đã bị nội thương rất nặng. Y vội la lớn :

- Lư đại ca xin lui về, người mà đối phương định tìm kiếm chính là tôi, vậy đại ca hãy lui ra cho tiểu đệ Ngô Hồng Liệt tới...

Lời Thiết Toán Tú Tài nói chưa dứt, thì sắc mặt Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh trông càng thêm thảm đạm nhợt nhạt, đang xám ngoét đổi thành trắng bệch. Máu ở lỗ mũi chảy ròng ròng xuống.

Ngô Hồng Liệt biết tình thế không xong, đang định kiếm cách cứu bạn, thì “Ồi chao” đã nghe thấy một tiếng, thân hình của Phi Long trại chủ đã ngã lặn ra đất chết tốt.

Lư Minh chết đi, để hết thấy quần hào đều đứng im lặng như tờ.

Về phía Nghi Sơn tam ác, họ tưởng rằng nhân cơ hội Tư Đồ Ngọc khiêu chiến với Lư Minh, họ được xem võ công chiêu thức Tư Đồ Ngọc và hỏa hầu thâm hậu đến mức nào để liệu đối phó với chàng. Nào ngờ chỉ vừa mới chạm có một chiêu, sự sống chết đã định rõ ngay rồi.

Đứng trước sự thế như vậy ai mà chẳng thất kinh cực độ.

Kể từ ngày Tư Đồ Ngọc thành tài xuống núi, thì đây mới là lần thứ nhất chàng thi triển tuyệt học. Chính bản thân chàng cũng không thể nào tưởng tượng được rằng chiêu Tiên Thiên Nhất Khí do ân sư truyền mà lại có oai lực lớn lao như vậy. Đánh chết Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh là một tay thảo khấu nổi tiếng ở sáu tỉnh miền Bắc trong nháy mắt như vậy.

Nhưng bầu không khí yên lặng của toàn trường không kéo dài được lâu. Tư Đồ Ngọc đã quắc mắt lên nhìn Ngô Hồng Liệt cười nhạt nói :

- Ngô Hồng Liệt, tục ngữ có câu “Người anh hùng dám nhận những việc mình đã làm”, các hạ đã biết rằng, người Tư Đồ Ngọc này muốn kiếm là các hạ, thì sao không mau mau ra sân để so tài, mà lại còn để cho người không có dính dáng gì chết thay như vậy?

Ngô Hồng Liệt tự biết không có cách gì trốn tránh được nữa, liền quay sang Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ rầu rĩ nói :

- Tam muội, công lực của kẻ kia quá cao, khó bề chống nổi, vậy khi ngu huynh thi triển Thiết Toán bàn và cây Truy Hồn bút ngu huynh mượn của đại ca mà vẫn không thắng nổi đối phương thì tam muội phải dùng ngay Táng Môn Ngũ Độc. Làm như vậy tuy là có vi phạm luật giang hồ, nhưng không thể làm khác hơn được để báo thù cho Lư đại ca và giữ vững đại cuộc của anh em chúng ta.

Điền Cổ Lệ khẽ cắn môi, gật đầu, tay trái thò vào trong áo lạng lạng lấy ra một cái túi nhỏ làm bằng da nai. Ngô Hồng Liệt dạn dò Điền Cổ Lệ xong mới chậm rãi bước ra sân, mắt nhìn trừng trừng vào Tư Đồ Ngọc, cười nhạt nói :

- Tư Đồ bằng hữu tự cho mình là người hiệp sĩ chính phái và mắng chúng tôi là phường hung tàn lang độc, nhưng một trận đánh nhau vừa rồi, thì đã để lộ mặt thực, té ra các hạ giết người trong chớp mắt là một kẻ...

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn cái thân chết thảm của Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh, mặt hơi đỏ, chàng gượng cười nói :

- Việc này không thể trách tại hạ được, làm sao có thể ngờ được rằng một người ăn nói dối, có vẻ anh hùng như Lư trại chủ lại không thể chịu nổi một chiêu của tại hạ như vậy.

Ngô Hồng Liệt nham hiểm cười nói :

- Tư Đồ bằng hữu cứ yên tâm, có ai trách các hạ đầu trên giang hồ kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết, các hạ hà tất phải phân bua làm chi, nói phải trái làm gì cho mệt, phân hắc bạch làm chi cho tốn hơi, chúng ta hãy quyết định bằng võ công thì hơn.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Các hạ giết người thì phải đền mạng, tại hạ thiếu nợ thì trả tiền không nên đổ vấy đổ vá làm dây dưa đến người khác. Nhưng không Ngô nhị đương gia định...

Ngô Hồng Liệt nói như chém đinh chặt sắt :

- Hiển nhiên là trong trận đấu này không phải là tại hạ thường mạng mà là các hạ phải trả trả tiền, vậy đừng dài dòng nữa. Tư Đồ bằng hữu xin các hạ lấy khí giới ra đi.

Thiết Toán Tú Tài là người mưu mô xảo quyệt xưa nay. Y tính kế rất mau, vừa trông thấy Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh bị chết một cách dễ dàng như vậy, thì y biết ngay rằng về phương diện huyền công nội lực mình thua xa Tư Đồ Ngọc. Cho nên chỉ có thể trông cậy vào món khí giới độc môn Thiết Toán bàn và cây Truy Hồn bút là có thể thắng được đối phương thôi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười rút phăng kiếm ra ngay.

Ngô Hồng Liệt trông thấy cách rút kiếm của Tư Đồ Ngọc, liền cau mày lại hỏi :

- Tư Đồ bằng hữu, tại sao các hạ không rút kiếm ra khỏi bao đi?

Tư Đồ Ngọc quắc mắt nhìn đối phương, cười nhạt đáp :

- Tại hạ được ân sư truyền dạy cho kiếm pháp để chuyên việc giết những tên ma đầu đại danh ấy. Cho nên tại hạ không cần phải rút kiếm ra khỏi vỏ như vậy.

Ngô Hồng Liệt nghiêng răng gật đầu nói :

- Được! Tư Đồ bằng hữu ngông cuồng lắm. Nhưng người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn, nếu như Ngô Hồng Liệt này quả đúng như lời các hạ nói chưa đáng được vào hạng đại ma đầu, bản thân còn nhiều khuyết điểm. Hai thứ khí giới độc môn này oai lực cũng ghê gớm lắm đấy, chỉ sợ các hạ chịu không nổi mà phải chạy trốn thôi.

Dứt lời, tay phải Thiết Toán Tú Tài cầm một cái búa thật lớn, còn tay trái cầm một cái bút kỳ hình dị dạng. Tư Đồ Ngọc thấy đối phương cầm hai thứ khí giới kỳ khôi kia mà bảo là món khí giới độc môn thì trợn ngược đôi lông mày lên nói với Ngô Hồng Liệt rằng :

- Ngô nhị đương gia coi chừng cái cổ ở trên đầu các hạ nhé, Tư Đồ Ngọc này định thay mặt Thuần Vu lão tiên bói để bắt các hạ thi hành công đạo đây.

Ngô Hồng Liệt cười nhạt một tiếng, tay trái cầm cây Truy Hồn bút chỉ về phía Tư Đồ Ngọc đứng, ngạo nghễ nói :

- Tư Đồ bằng hữu, tôi cảnh cáo các hạ, khi xưa Đãng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán cũng đứng ở chỗ mà ngày hôm nay các hạ đang đứng, Thuần Vu Sán cũng ỷ công lực điều võ dương oai, nhưng chỉ trong chớp mắt cây Thiết Toán bàn này của Ngô mỗ đã bươi lên...

Tư Đồ Ngọc quát lớn :

- Ngô Hồng Liệt, ngươi thực là phường vô sỉ, ngươi đã ám toán một vị đại hiệp vang danh bốn biển mà nay lại còn dám vác mặt tự phụ như vậy. Tư Đồ Ngọc này không phải là người say rượu cho nên ngày hôm nay ngươi khó mà chạy trốn được. Giờ báo ứng đã đến, ngươi hãy dẫn mạng lại đây nộp đi.

Dứt lời, chàng thì triển ngay một chiêu Linh Xà Tâm Huyệt, cây trường kiếm vẫn nằm nguyên trong vỏ, đâm luôn vào giữa tim Ngô Hồng Liệt tức thì.

Cặp lông mày rậm của Ngô Hồng Liệt giương lên. Y dùng cây Thiết Toán bàn ở tay phải để đón đỡ trường kiếm của đối phương, còn cây Truy Hồn bút giờ thủ thế trước ngực.

Bởi vì cây Thiết Toán bàn của y dùng có mười ba cách, trừ việc có thể ngấm vận chân lực vung nó lên để ném chín mươi một hột. Tuy độc Toán châu ào ào ra như mưa sa để chụp lấy mình đối phương. Mà đồng thời có thể sử dụng cây cán sắt của Thiết Toán bàn để làm lợi khí giạt đao kiếm của đối phương.

Ngô Hồng Liệt tính dùng Thiết Toán bàn để giạt trường kiếm của đối phương rồi sau đó nhân cơ hội sử dụng Truy Hồn bút để hạ thủ đối phương. Nếu vạn nhất mà kiếm pháp của đối phương tinh diệu có thể tránh được cây Thiết Toán bàn của mình, thì vẫn có thể dùng cây Truy Hồn bút ở tay trái đỡ kiếm phòng thân.

Hơn nữa đối phương là người cao ngạo không chịu rút kiếm ra khỏi vỏ, thì dù cho kiếm kia có là thần vật đại báu cũng không thể làm tổn hại đến món khí giới của mình được.

Thiết Toán Tú Tài tính toán rất nhanh, vì trong công có thủ biến hóa phi thường. Thiết Toán Tú Tài đã chắc chắn là nắm được phần thắng. Nhưng y lại quên mấy câu y vừa nói lúc nãy là người giỏi còn có người giỏi hơn.

Vì Tư Đồ Ngọc trước thế công của Thiết Toán Tú Tài chàng chưa vội biến thức, thành ra trường kiếm vẫn còn trong vỏ đâm sang bên phải của Thiết Toán bàn.

Chân khí của Tư Đồ Ngọc hơi ngưng tụ lại cổ tay phải chàng khẽ xoay, xử dụng nửa đoạn kiếm trước uyển chuyển như chiếc roi da. Cái chuyển tay của chàng hình thế biến đổi mau lẹ, cho nên không phải Ngô Hồng Liệt dùng Thiết Toán bàn để chặn đứng trường kiếm của Tư Đồ Ngọc mà chính Tư Đồ Ngọc dùng cây Ngô Câu kiếm, một thứ binh khí kỳ dị để móc chặt vào cây Thiết Toán bàn của Ngô Hồng Liệt.

Trong tình thế này thì hai bên đối thủ lại phải dùng đến nội lực để phân thắng bại.

Tư Đồ Ngọc mắt sáng quắc lên, vận kinh lực lên thân kiếm.

Ngô Hồng Liệt cau mày lại, buông tay đánh rơi khí giới xuống dưới đất tức thì.

Ngô Hồng Liệt không buông tay cũng không được. Bởi vì y đã trông bánh xe trước đổ, tự biết sức của mình nếu so sánh nội lực thì y cũng còn kém Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh xa.

Thế mà Lư Minh chỉ chịu đựng có một chưởng đã thí mạng, thì y có ra gì, nếu y không mau buông tay ra, thì năm ngón tay đã bị Tư Đồ Ngọc chặt đứt.

Ngô Hồng Liệt vừa buông tay ra, cây Thiết Toán bàn tự nhiên bị đánh tung lên trên không. Tư Đồ Ngọc buông tiếng cười vang liên tiếp thi triển ba chiêu tuyệt học là Lăng Quyển Bình Sa, Phong Giao Vạn Trúc, Nguyệt Lãnh Thiên Sơn. Mặc dù kiếm của chàng không rút ra khỏi vỏ, cho nên không có kiếm quang làm lóa mắt người xem, nhưng đường kiếm cũng uốn éo như rồng bay phượng múa, tung hoành ngang dọc, khiến người xem phải rùng mình rợn tóc gáy.

Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt tuy vẫn còn cây Truy Hồn bút, một thứ vũ khí vô cùng lợi hại trong tay, nhưng không dám khinh xuất vội vàng dùng ngay thức Ly Hồn Độn Ảnh, phóng mình ra ngoài xa ba trượng để tránh đường kiếm uốn éo của Tư Đồ Ngọc.

Thiết Toán Tú Tài lẩn tránh, Tư Đồ Ngọc không đuổi theo. Chàng bỗng quất ngược lại một kiếm, chém cây Thiết Toán bàn đang rơi xuống đất đứt thành nhiều khúc tức thì.

Lúc bấy giờ Truy Hồn Tẩu Tổng Minh đột nhiên biến sắc quát :

- Nhị đệ mau đưa cây Truy Hồn bút cho ta.

Ngô Hồng Liệt cho là Tổng Minh đứng ở ngoài đã nhận biết mình không phải tay đối thủ của Tư Đồ Ngọc, cho nên mới định nhảy ra tiếp chiến.

Ngô Hồng Liệt mừng rỡ lên tiếng “Dạ” rồi ném ngay cây Truy Hồn bút cho Tổng Minh ngay.

Chẳng dè Truy Hồn Tẩu Tổng Minh vốn không có ý giúp đỡ Ngô Hồng Liệt để chống đỡ cường địch. Cho nên sau khi đã tiếp nhận được cây bút rồi, y liền quay đầu chạy như biến ra khỏi Tam Ác trang ngay.

Thì ra Tống Minh là người rất lịch duyệt giang hồ, y thấy Tư Đồ Ngọc xử dụng trường kiếm vẫn để trong vỏ mà uốn éo uyển chuyển như một cây roi da, y thốt nhiên nhớ tới một môn khí giới chỉ báu của một người đã oai trấn giang hồ năm xưa là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ vẫn dùng để trừ ma diệt tà.

Nay cây Ngọc Long kiếm kia lại ở trong tay Tư Đồ Ngọc, vậy thì Tư Đồ Ngọc tất nhiên phải là đệ tử chân truyền của Lương Thiên Kỳ. Chẳng trách Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh lại bị chết thảm trong có một chưởng. Đối phương đã xử dụng chiêu Song Chưởng Phiên Thiên tất phải vận dụng vào chiêu Tiên Thiên Nhất Khí của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Mới nghĩ tới đây, Truy Hồn Tẩu Tống Minh đã rụng rời tay chân. Bởi vì tên họ mà ngày hôm nay y sử dụng chỉ là tên giả mà thôi. Xưa kia y đã đồng lõa làm chuyện gian tà, gây ra một việc lớn lao mà Lương Thiên Kỳ không thể nào tha thứ được.

Lai lịch của Tư Đồ Ngọc đã như vậy, thì dù cho cả ba Nghi Sơn tam ác hợp sức lại để vây đánh cũng chẳng thể nào chống đỡ nổi Ngọc Long kiếm của đối phương. Thanh Ngọc Long kiếm chỉ cần rút ra khỏi vỏ quơ lên vài đường, thì lúc đó dù có nhanh nhẹn cách mấy cũng không thể toàn mạng được.

Nghĩ đi nghĩ lại như vậy, cho nên Truy Hồn Tẩu Tống Minh thấy trong ba mươi sáu kế chỉ có đào tẩu là thượng sách. Nên y vội chạy như bay ngay, chẳng cần biết đến số phận của Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ. Hai người có sống chết ra sao y không cần biết, y chỉ muốn giữ lấy thân mình trước thôi.

Nhưng có điều, trước khi bỏ chạy để che giấu thanh phạm thực năm xưa Tống Minh còn tiếc thứ khí giới Truy Hồn bút, cho nên mới cất tiếng đòi Ngô Hồng Liệt.

Ngô Hồng Liệt tuy là người quỷ quyệt, nhưng không thể nào tưởng tượng được là Truy Hồn Tẩu Tống Minh gặp thế nguy lại bỏ nghĩa, bỏ cả cơ nghiệp Tam Ác trang mà y đã phải khổ sở gây dựng. Đến lúc Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt thấy tình thế không ổn thì Tư Đồ Ngọc đã sừng sững tiến lại gần từ hờn nào rồi.

Tư Đồ Ngọc lại múa kiếm bao trùm lấy Ngô Hồng Liệt tức thì...

Lúc có cây Thiết Toán bàn và Truy Hồn bút là những thứ khí giới cực kỳ lợi hại trong tay mà Ngô Hồng Liệt còn không phải là đối thủ của Tư Đồ Ngọc. Nói chi đến lúc này. Thiết Toán bàn đã bị phá hủy mà cây Truy Hồn bút cũng đã bị mất, cho nên làm sao mà đối địch để hòng sống sót được nữa.

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ theo dõi trận đấu tới đây, liền thừa lúc Tư Đồ Ngọc xử dụng chiêu Hoàn Hảo Ngũ Nhạn để áp đảo Ngô Hồng Liệt nàng lặng lẽ bốc một nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa ném về phía Tư Đồ Ngọc.

Nữ Táng Môn làm vậy không phải là người nghĩa khí, coi trọng nghĩa huynh muội hơn Tống Minh, nhưng chỉ bởi Nữ Táng Môn có tà tâm đối với người thanh niên tuấn tú kia.

Chỉ cần một Táng Môn Ngũ Độc Sa bắn trúng vào người, thì dù đối phương có là tay cái thế anh hùng cũng phải mê man lăn ra đất.

Sau đó Điền Cổ Lệ chỉ cần dùng một chén xuân tửu đặc chế hoặc một hột Mị Dược đặc chế là đủ khiến Tư Đồ Ngọc dù có mình đồng da sắt, chí khí cứng cỏi tới đâu cũng trở thành kẻ tu nhân suốt ngày quần quýt bên ống quần của nàng.

Điền Cổ Lệ tính toán như vậy, nhưng sự tình lại không đáp ứng đúng lòng mong ước của nàng.

Một nắm Ngũ Môn Táng Độc Sa bay về phía Tư Đồ Ngọc, nhưng chỉ bay được tới cách người Tư Đồ Ngọc chừng sáu thước đã như gặp phải một bức tường vô hình rơi lác đác xuống dưới đất hết.

Chuyện kỳ lạ là nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa chưa mê man được Tư Đồ Ngọc đã khiến cho vị Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt chết tốt.

Chiêu Hoàn Hảo Ngũ Nhạn của Tư Đồ Ngọc đánh ra vốn định quét ngang lưng Ngô Hồng Liệt, chẳng dè chàng thốt nhiên bị lỡ bước, cho nên mới đánh trúng chỗ yếu bại của Thiết Toán Tú Tài, thanh Ngọc Long kiếm tuy chưa ra khỏi vỏ, nhưng dưới tay xử dụng của một nội gia cao thủ cũng đủ đã thương người. Huống hồ chỉ Tư Đồ Ngọc lại lấy hết sức vũ lộng thần oai.

Cho nên kiếm đưa ngang, thân hình Ngô Hồng Liệt đứt làm hai đoạn cổ văng ra một phía máu me đầm đìa, còn phần dưới như quỷ không đầu bắn về phía Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc không để cho máu văng vào người nhanh chân bước sang nên phải nửa bước, tay trái đưa ra nắm chặt lấy đầu tóc của Ngô Hồng Liệt, còn chân phải chàng đá luôn thì thể không đầu của tên nọ bay ra ngoài xa hơn trượng.

Trong số Nghi Sơn tam ác, thì Đại Ác Truy Hồn Tẩu Tổng Minh đã nhanh chân cao chạy xa bay, Nhị Ác Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt đã bị chém chết còn Tam Ác Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ cũng đã lẩn đi đâu mất tăm mất dạng.

Tư Đồ Ngọc vốn không có ý giết chóc nhiều, chàng không tìm tòi lục lợi nữa. Chàng đi ra khỏi Tam Ác trang, đưa tay lên miệng huýt một tiếng sáo thực dài để gọi con Mặc Hoa Lư. Con ngựa mừng rỡ chạy lại, chàng nhảy luôn lên mình ngựa, ra roi phi luôn về phía Thái An.

Chàng phi đến bên ngoài thành Thái An, tới trước mộ phần của Đổng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán thì đã thấy vị nữ lưu tuyệt thế là Bạch Y thiếu nữ Tiêu Lộng Ngọc đã sẵn sàng rượu và hương nến đứng chờ.

Tư Đồ Ngọc nhảy xuống ngựa ngạc nhiên hỏi :

- Tiêu cô nương! Tại sao cô nương lại biết giờ này tại hạ quay trở về như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc cười khúc khích đáp :

- Trúng rồng lại nở ra rồng, kiến trong miệng chén thì bò đi đâu, ngựa Mặc Hoa Lư một ngày đi ngàn dặm tới lui như gió, cho đến việc chém chết Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt, tên thảo khấu quỷ quyết ấy, cho cả việc nói chuyện rồi động thủ, cho Tư Đồ huynh mất hai giờ đồng hồ cũng là quá đủ rồi. Vậy thì sao tiểu muội không đoán được khi nào Tư Đồ huynh trở về?

Tư Đồ Ngọc rất khâm phục trí óc nàng mẫn tiệp, bèn gỡ cái đầu người trên tay lên mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương đầu Ngô Hồng Liệt đây.

Tiêu Lộng Ngọc đỡ lấy đầu Ngô Hồng Liệt hai tay cung kính dâng trước mộ phần Thuần Vu Sán cao giọng nói :

- Tư Đồ huynh, xin huynh lại đốt hương cho.

Tư Đồ Ngọc vội đi đốt hương, rồi đứng ngay ngắn hướng về phía mộ phần Thuần Vu Sán cao giọng nói :

- Thần Vu tiên bối anh linh không xa, tại hạ là Tư Đồ Ngọc đã trừ khử Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt để trả thù cho tiên bối, xin tiên bối an nghỉ dưới suối vàng. Nói xong chàng cầm nhang vái lạy ba lạy, rồi cắm lên mộ.

Tiêu Lộng Ngọc cũng vái lạy trước mộ phần của Thuần Vu Sán, rồi lấy ra một trang giấy đưa cho Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư đồ huynh, đây là chữ ký của Thuần Vu Sán tiên bối cho phép huynh tham dự Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc tiếp lấy xem qua thì thấy trên giấy viết :

“Tư Đồ Ngọc là thiếu niên anh tuấn, công lực trác tuyệt, can đảm hơn người, xin đặc biệt giới thiệu tham dự Thiên Trì kỳ hội”.

Phía dưới ký tên.

“Thuần Vu Sán di mạng, Tiêu Lộng Ngọc thay bút”.

Tư Đồ Ngọc xem xong, cau mày lại hỏi :

- Tiêu cô nương, cái...

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Điều này chứng tỏ Thuần Vu Sấn tiền bối lúc lâm chung phát hiện ra Tư Đồ huynh là vị cái thể anh tài, nhưng hiềm vì người không còn đủ sức để viết thư, cho nên mới bảo tiểu muội thay người mà tiến cử Tư Đồ huynh như vậy.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Tiêu cô nương đúng là người chuyên làm những việc kỳ dị.

Tiêu Lộng Ngọc dựng ngược đôi mày liễu nói :

- Sao huynh bảo, muội chuyên làm những việc kỳ dị? Thuần Vu tiền bối làm như vậy càng rõ ràng chứng tỏ là đã ở lúc lâm chung tiền bối cũng vẫn còn nhận lấy trọng trách tiến cử kẻ anh tài.

Nói tới đây, nàng lại cười lên khanh khách, nhìn Tư Đồ Ngọc một hồi rồi nói :

- Tư Đồ huynh, nay thì huynh đã tạm có thể nhìn ra rằng tiểu muội tuy đã bày kế giúp huynh, nhưng tiểu muội vẫn có ý riêng.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ không thể nào nhìn ra ý riêng của Tiêu cô nương.

Lộng Ngọc bật cười nói :

- Tiểu muội đã biết viết thay Thuần Vu tiền bối, tất gặp lúc phải ra làm chứng thì nhờ cơ hội này tiểu muội cũng tham dự được Thiên Trì kỳ hội, có phải thế chẳng?

Tư Đồ Ngọc kêu “Ồ” một tiếng mỉm cười nói :

- Thì ra như thế, nhưng người như Tiêu cô nương nhân cách cao quý, cũng nên tham dự Thiên Trì...

Tiêu Lộng Ngọc trợn mắt mỉm cười đỡ lời :

- Việc tham dự Thiên Trì kỳ hội chỉ luận về công lực, chứ không căn cứ ở nhân phẩm, vậy Tư Đồ huynh căn cứ ở chỗ nào mà bảo tiểu muội là người nhân cách cao quý?

Tư Đồ Ngọc bị nàng hỏi dồn cũng thấy bí, đành phải gượng cười đáp :

- Tại hạ không sao nói ra được, nhưng tại hạ có trực giác rất nhạy, không thể nào nhận sai được.

Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Xin đa tạ lòng tốt của Tư Đồ huynh.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại hạ cũng xin tạ Tiêu cô nương đã bày diệu kế cho tại hạ. Tư Đồ Ngọc xin cáo từ cô nương ở nơi đây.

Tiêu Lộng Ngọc thấy chàng chấp tay chào, sắp sửa tung mình nhảy lên mình ngựa, nàng dựng ngược cặp mày liễu hỏi :

- Tư Đồ huynh đi đâu đó?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ đi dự Thiên Trì kỳ hội.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn chàng đăm đăm bật cười nói :

- Trước kia ta nhìn không sai nhân phẩm của kẻ đó tốt lắm, võ công cũng lại cao siêu, nhưng có đôi chút lỗ mãng, cứng đầu cứng cổ.

Tư Đồ Ngọc cho rằng nàng đang phê bình mình, chàng trợn mắt, mỉm cười hỏi :

- Tiêu cô nương nói gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc chỉ mỉm cười chứ không trả lời câu hỏi đó. Nàng đột nhiên hỏi vặn lại :

- Tư Đồ huynh, trước hết bổn cô nương muốn huynh chỉ giáo cho một vấn đề.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, đáp :

- Xin cô nương cứ hỏi thẳng đi, nếu Tư Đồ Ngọc này biết thì sẽ xin trả lời đầy đủ.

Tiêu Lộng Ngọc vừa cười vừa nói :

- Có mấy Thiên Trì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Có nhiều lắm. Ở trên đỉnh Trường Bạch sơn, ở Quan ngoại có Thiên Trì. Ở trên Ải Linh sơn miền Sơn Tây cũng có Thiên Trì. Về phía Bắc Sơn Tây nơi huyện Tĩnh Tục cũng có Thiên Trì...

Tiêu Lộng Ngọc cười, đỡ lời :

- Toi xin đỡ lời Tư Đồ huynh mà thêm vào mấy Thiên Trì mà huynh vừa nói đều là những địa danh nổi tiếng. Nhưng còn có không biết bao nhiêu hay trên đỉnh núi Ứng Đăng, vân vân... đều có Thiên Trì.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, nói :

- Tiêu cô nương nói rất đúng.

Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn vào mặt Tư Đồ Ngọc, lạnh lùng hỏi :

- Nay điều tôi muốn thỉnh giáo Tư Đồ huynh là huynh đi dự kỳ hội ở Thiên Trì nào?

Tư Đồ Ngọc bị nàng hỏi đâm ra cứng lưỡi không sao trả lời được. Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói tiếp :

- Chưa nói tới chuyện con ngựa của huynh cỡi, huynh đi mượn người ta, không thể nào đền ân mà không trả, mà dù cho huynh có ra roi đánh cho ngựa phi nước đại từ Sơn Tây chạy đến Quan Ngoại từ Ứng Đăng chạy đến Côn Luân, huynh có làm chết con Thiên Lý Long Cầu Mặc Hoa Lưu cũng đừng mơ tưởng tới việc tìm được tới đúng nơi Thiên Trì có cử hành kỳ hội. Mà lúc huynh tìm ra thì sợ đã quá hạn ngày năm tháng Tám, ngày cử hành Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc nghe nói ngẩn người ra mồ hôi vã ra như tắm. Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Tư đồ huynh nên nghĩ kỹ xem lời nói chê trách anh là người lỗ mãng, cứng đầu cứng cổ có sai không?

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng, cúi mình vái chào Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Tư Đồ huynh làm gì mà khách sáo thế?

Tư Đồ Ngọc bẽn lẽn nói :

- Kính xin Tiêu cô nương mở lượng hải hà chỉ điểm cho tại hạ được biết Thiên Trì kỳ hội mà tại hạ phải tham dự địa điểm của nó ở chỗ nào?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, cười nói :

- Tư Đồ huynh, không phải là tôi làm khó dễ huynh đâu, nhưng đối với lời thỉnh cầu của huynh, tôi chỉ có thể giải đáp được phân nửa.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao chỉ có phân nửa?

Tiêu Lộng Ngọc vừa cười vừa nói :

- Tôi có thể cho Tư Đồ huynh biết chữ Thiên Trì trong Thiên Trì kỳ hội muốn chỉ định gì, nhưng tôi không hiểu địa điểm của Thiên Trì kỳ hội nằm ở đâu?

Tư Đồ Ngọc thở dài sườn sượt, cố gượng cười nói :

- Tiêu cô nương, cô nương định đùa giỡn tôi chứ gì? Cô nương đã biết Thiên Trì có sao không biết...

Tiêu Lộng Ngọc liếc nhìn Tư Đồ Ngọc một cái, rồi lắc đầu cười nói :

- Tư Đồ huynh lại lỗ mãng, vô đoán rồi. Tôi cho huynh biết Thiên Trì là biển đông, nếu có đi Thiên Trì kỳ hội có nghĩa là kỳ hội sẽ cử hành ở miền biển. Nhưng bể Đông bên Nam Bắc Hải Hoang Hải rộng mênh mông, không biết đâu là bến là bờ. Thì làm sao mà Tư Đồ huynh có thể vào trước ngày rằm tháng Tám kiếm được địa điểm đích xác của Thiên Trì kỳ hội?

Tư Đồ Ngọc nghe nói, trong bụng thất vọng vô cùng. Chàng cau mày nói như than :

- Cứ... cứ theo như điệu cô nương nói thì tại hạ... tại hạ phải làm sao đây?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Làm sao? Thì chỉ còn cách đi kiếm người để hỏi cho ra.

Tư Đồ Ngọc chấp tay vái Tiêu Lộng Ngọc một vái thật dài, gượng cười nói :

- Vậy xin cô nương mau cho tại hạ biết bây giờ tại hạ phải đi tìm ai và ai mới là người biết địa điểm đích xác của nơi cử hành Thiên Trì kỳ hội?

Tiêu Lộng Ngọc trợn mắt, cười nói :

- Có hai người có thể tìm ra nhưng hai địa phương đó đều không phải là chỗ tốt.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Đều không phải là chỗ tốt thì có gì là đáng sợ? Dù những nơi đó có là đầm rồng hang hổ...

Tiêu Lộng Ngọc cười khanh khách ngắt lời Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, huynh đừng có cho rằng công lực của sư môn huynh cao siêu tới mức có thể tung hoành trong thiên hạ, huynh nên biết rằng cõi ma quỷ trên giang hồ hiểm trá khôn lường, khó bề phòng bị, chẳng hạn như...

Tư Đồ Ngọc vội hỏi :

- Chẳng hạn như gì? Sao Tiêu cô nương không nói hết câu đi?

Tiêu Lộng Ngọc trợn mắt, mỉm cười nói :

- Chẳng hạn như khi Tư Đồ huynh ở Nghi Sơn Tam Ác trang, ác đấu với Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt, huynh có biết rằng trước khi chiêu “Hoành Tảo Ngũ Nhạc” của huynh quét trúng ngang lưng Ngô Hồng Liệt tại sao Ngô Hồng Liệt lại đột nhiên té nhủi để đến nỗi cổ bị trúng kiếm không?

Xem tiếp hồi 5 Thiên Đường Địa Ngục

5. Hồi 5 Thiên Đường Địa Ngục

- Huynh, tại sao huynh lại nhìn tôi trừng trừng như vậy?

Tư Đồ Ngọc trợn mắt, nói :

- Phải chăng Tiêu cô nương đã lén theo dõi tại hạ tới Nghi Sơn chăng?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, mỉm cười đáp :

- Bởi vì tôi biết rằng đối với quỷ vực Nghi Sơn Tam Ác trang huynh không được quen thuộc cho lắm, cho nên mới ngầm theo huynh tới đó.

Tư Đồ Ngọc hơi biến sắc, ngạc nhiên hỏi :

- Nếu nói vậy thì trước khi Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt bị tại hạ chém trúng thì y đã bị Tiêu cô nương...

Tiêu Lộng Ngọc thấy chàng có vẻ hơi bất bình nên nàng vội vàng lắc đầu quầy quậy, đỡ lời.

- Không phải! Không phải! Tôi không dám ra tay. Việc Ngô Hồng Liệt đột nhiên té nhủi là do người em kết nghĩa của y tên gọi Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đã ném ra một nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa!

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Điền Cổ Lệ đã là người em gái kết nghĩa của Ngô Hồng Liệt, vậy tại sao còn ra tay hạ độc thủ người anh của mình?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Tư Đồ huynh, lúc bấy giờ huynh chỉ để ý đến việc giết Ngô Hồng Liệt cho nên mới không chú ý tới việc ở bên ngoài, vì thế mới không rõ nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ nhắm ném vào người huynh.

Tư Đồ Ngọc là người thông minh, chàng chăm chăm nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói như vẽ hiểu biết :

- Điền Cổ Lệ định ám toán tại hạ, nhưng rồi lại hóa ra làm hại Ngô Hồng Liệt. Việc này sẽ chẳng phải là sự ngẫu nhiên, đúng là Tiêu cô nương đã tiếp tay cho tại hạ.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Tôi vốn biết rằng công lực của Tư Đồ huynh rất cao, nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa của Điền Cổ Lệ chẳng có thể gì làm nổi Tư Đồ huynh cả nhưng vì đứng ngoài cũng nóng lòng, không thể nhẫn nhịn được, nên tôi mới ngấm ngầm vận Vô Hình cương khí đỡ giùm huynh.

Tư Đồ Ngọc nghe nói cũng hơi xấu hổ, bởi vì có người ra tay giúp chàng mà chàng lại không mấy may hay biết. Chàng liền gượng cười nói :

- Tiêu cô nương, tôi rất cảm ơn cô nương đã có lòng ra tay ngầm giúp tại hạ. Cô nương đã cho tại hạ một bài học từ đây tại hạ được sáng mắt ra và hiểu rằng. Người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài trời còn có trời khác cao hơn.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Tư Đồ huynh không nên nói như vậy. Võ công hỏa hầu của tôi so với huynh không thấm thía vào đâu hết, chỉ là do một người ở chỗ tối với một người ở chỗ sáng nên huynh mới không phát giác ra ám khí của đối phương đấy thôi.

Tư Đồ Ngọc càng xấu hổ nói :

- Lời của Tiêu cô nương nói nhẹ nhàng như bông như gió. Tại hạ hiểu rằng cô nương muốn nhân cái việc kia để cảnh cáo tại hạ gấp vội không nên quá tự tin ở mình. Tư Đồ Ngọc này xin cung kính nhận lời chỉ dạy của Tiêu cô nương.

Tiêu Lộng Ngọc nghe tới đây liền lắc đầu quây quây :

- Tôi không dám nhận lời khen tặng của Tư Đồ huynh đâu. Bây giờ đây tôi xin nói cho huynh biết tên của hai người có thể nhận biết được địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc nhú mày, hỏi :

- Mỗi lần Thiên Trì kỳ hội họp thì số người tham dự từ mười người trở lên phải không?

Tiêu Lộng Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Tôi cũng biết số người tham dự Thiên Trì kỳ hội không phải là ít, nhưng phần đông đều tản mác đi các nơi các xứ, hành tung nay đây mai đó, cho nên việc tìm kiếm họ rất khó khăn.

Tư Đồ Ngọc hỏi tiếp :

- Tiêu cô nương chỉ nói tới hai người thôi à?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Hai người ấy không những ở có nơi có chốn, mà chỗ ở của họ đều trong địa phận Sơn Đông.

Tư Đồ Ngọc vui mừng lộ ra mặt, nói :

- Càng gần càng hay, bởi vì Thiên Trì kỳ hội là ngày rằm tháng Tám, tại hạ không thể nào có nhiều thì giờ để đi đây đi đó tìm kiếm người này người kia. Xin Tiêu cô nương hãy mau mau cho tại hạ biết tại sao hai người ấy lại biết được địa điểm đích xác cử hành Thiên Trì kỳ hội?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Lý do thật giản dị. Vì hai người ấy đều có chữ ký tiền cử của Đăng Lôu Tử Khách Thuần Vu Sán cho được vào sổ người tham dự kỳ hội Thiên Trì.

Tư Đồ Ngọc đã vỡ nhẽ, liền trợn mắt hỏi :

- Họ là những ai? Ở đâu?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Một người tên là Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương. Một người tên là Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng

- Đều là đàn bà con gái à?

Tiêu Lộng Ngọc dựng ngược cặp mày liễu, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi lại :

- Tư Đồ huynh sợ đàn bà con gái hay sao? Hoặc giả huynh đã chán ghét họ?

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng, cau mày, gượng cười nói :

- Tiêu cô nương, xin cô nương tha cho tại hạ tội đường đột nhé!

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Tư Đồ huynh đừng có ngại ngần gì cả, cứ nói thẳng ra đi!

Tư Đồ Ngọc trợn mắt cười nói :

- Người hào sảng đẹp đẽ như Tiêu cô nương đáng mặt là vị cân quốc anh thư trên đời hiếm thấy. Nhưng nếu kết giao với người đẹp thì thể nào cũng bị nhiều chuyện rắc rối lôi thôi ghen ghét...

Tiêu Lộng Ngọc bật cười ngắt lời :

- Tư Đồ huynh, huynh chớ mang những danh từ đó mà gán cho tôi như vậy.

Tư Đồ Ngọc không muốn biện bạch dài dòng liền mỉm cười hỏi :

- Tiêu cô nương, cô nương vẫn còn chưa cho tôi biết Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương với Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng ở đâu.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Tôi cho huynh biết cũng không khó khăn gì, nhưng phải có một điều kiện.

Tư Đồ Ngọc biết cô gái này cứng đầu cứng cổ lắm, chàng đưa mắt nhìn nàng sang sang giọng cười nói :

- À, tôi biết Tiêu cô nương định....

Tiêu Lộng Ngọc ngắt lời chàng rồi hỏi bằng một giọng bí mật rằng :

- Tư Đồ huynh, trước tiên huynh hãy cho tôi hỏi một câu, huynh có bằng lòng kết bạn với tôi không?

Tư Đồ Ngọc nghe nói giật mình cau mày đáp :

- Sao Tiêu cô nương lại hỏi chi lạ vậy, người như cô nương thì có là Thiên Tiên trên trời cũng phải xuống xin kết làm bạn huống chi là Tư Đồ Ngọc, tại hạ rất lấy làm hân hạnh. Hơn nữa chúng ta lại cùng đi tham dự Thiên Trì hội vào rằm tháng tám năm nay.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Tư Đồ huynh đã bằng lòng kết bạn với tôi, thì kể từ nay tôi có quyền phá bỏ một vật.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tiêu cô nương phá bỏ vật gì thế?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Tôi phá bỏ ra ba chữ Tiêu cô nương.

Tư Đồ Ngọc hiểu lầm ý nàng, chàng vội nói :

- Phải chăng cô nương cho ba chữ ấy không đủ cung kính hay sao? Nếu vậy tại hạ..., tại hạ xin đổi lại gọi là Tiêu nữ hiệp có được chăng?

Lộng Ngọc lườm chàng một cái ỏn ẻn đáp :

- Tư Đồ huynh hiểu sai rồi, không phải là tôi cho ba tiếng Tiêu cô nương không đủ cung kính, nhưng vì thấy nó quá khách sáo đấy thôi.

Tư Đồ Ngọc tuy chưa từng xông pha ở chốn tình trường, nhưng chàng cũng cảm thấy là Tiêu Lộng Ngọc đối với mình cũng hơi có cảm tình. Trống ngực chàng đột nhiên đập rộn rập, chàng cố lấy can đảm cười nói :

- Thế thì tôi xin gọi Tiêu cô nương là Ngọc tỷ được chăng?

Tiêu Lộng Ngọc có vẻ bằng lòng, đôi mắt huyền chớp chớp một hồi mới gật đầu tươi cười nói :

- Gọi tôi là tỷ tỷ tất nhiên là tôi thích lắm chứ có điều là...

Nói tới đây nàng ngưng lại đôi chút, dựng ngược cặp mày liễu lên nói tiếp :

- Được, tạm thời chúng ta hãy gạt tuổi tác sang một bên, người nhún mình một chút để tôi gọi là Ngọc đệ nhé!

Tư Đồ Ngọc mỉm cười chấp tay cung kính vái chào Tiêu Lộng Ngọc rồi cất tiếng nói :

- Ngọc tỷ, nếu tiểu đệ đoán không lầm thì điều kiện Ngọc tỷ nói lúc nãy tức là cái chuyện này đây có phải không?

Tiêu Lộng Ngọc cười tươi như hoa nở đáp :

- Ngọc đệ nói sai rồi, Ngọc đệ có vẻ tự phụ tự tôn và cứng đầu cứng cổ lắm phải không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương với Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng tất nhiên là phải ở hai nơi khác nhau. Chắc Ngọc tỷ không để một mình tiểu đệ gánh chịu tất cả khó khăn, Ngọc tỷ tính tiểu đệ với người chia nhau ra mà đi hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu cười đáp :

- Ngọc đệ đoán rất đúng, nhưng Ngọc đệ có bằng lòng điều kiện này của tỷ tỷ không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tất nhiên là tiểu đệ phải bằng lòng rồi, tiểu đệ biết rằng Ngọc tỷ tháo vát hơn đệ nhiều. Ngọc tỷ sợ đệ mệt nhọc mà không được nên công trạng gì, nên mới để tâm dò tìm địa điểm đích xác nơi họp Thiên Trì kỳ hội.

Tiêu Lộng Ngọc dựng ngược đôi mày liễu lên nói :

- Ngọc đệ đã đồng ý thì chúng ta bắt đầu bắt thăm nhé.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ và đệ mỗi người đi một nơi thì còn phải bắt thăm làm chi nữa.

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Bởi vì hai nơi ấy sự sướng khổ không giống nhau lắm. Một nơi là Thiên Đường còn một nơi là Địa Ngục.

Tư Đồ Ngọc ngăn người ra nói :

- À, tiểu đệ hiểu rồi, chỗ ở của Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương là Địa Ngục, còn chỗ ở của Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng là Thiên Đường chứ gì?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Đường nhiên là thế, Diêm La ở Địa Ngục. Tiên cơ có Thiên Đường chữ nghĩa đã phân ra rõ ràng qua rồi mà. Chỉ có điều là chỗ gọi là Thiên Đường và Địa Ngục ấy không phải xa cách nhau muôn trùng, mà trái lại gần gũi gang tấc.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao lại bảo là gần gũi trong gang tấc như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay vuốt mái tóc mây cười rất tươi đáp :

- Hai người ấy đều ở trong Lao Sơn Song Môn cốc.

Tư Đồ Ngọc xen lời nói :

- Nghe địa danh đó thực là lạ quá.

Lộng Ngọc lắc đầu cười đáp :

- Chẳng có gì là lạ cả, tên ấy rất hợp với chỗ ở của họ. Bởi vì sau khi vào trong cốc độ hơn trượng thì gặp một bức tường đá cao chót vót chặn ngay giữa lối. Trên vách đá có hai cái cửa. Cửa bên phải tên gọi là cửa Thiên Đường, còn cửa bên trái là cửa Địa Ngục.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Bên trong cửa có gì lạ?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Tất nhiên phải lạ lắm chứ. Ở trong cửa Thiên Đường thì phong cảnh tuyệt đẹp, cây cỏ tốt tươi, toàn những loài kỳ hoa dị thảo mà vị Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng cũng xinh đẹp như tiên giáng thế, trên đời khó thấy.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Còn trong cửa Địa Ngục thì sao?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Hoàn toàn tương phản với cửa Thiên Đường, cây cối khô héo, nước độc khắp nơi, những tảng quái thạch trông ghê gớm như những con khủng long, mà vị Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương xấu xí kinh khủng đến làm bạn với lại con người xấu nhất là Chung vô Diệm cũng không được.

Tư Đồ Ngọc nghe nói trợn mắt mỉm cười bảo :

- Ngọc tỷ khỏi cần bắt thăm làm chi nữa tỷ tỷ đi Thiên Đường còn để tiểu đệ đi Địa Ngục.

Lộng Ngọc lắc đầu lia lịa đáp :

- Làm vậy không công bình chút nào hết, vậy để tỷ tỷ tính cho Ngọc đệ vậy.

Nói xong, nàng liền đi bẻ hai đoạn cành cây dài chừng bốn tấc rồi dùng móng tay đánh giấu. nàng cầm mấy đoạn cây đó trong tay cười bảo Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ ở đầu hai đoạn cây này tỷ tỷ đi gạch mấy dấu, nếu chúng ta mà bắt thăm người nào được cái dấu vòng tròn thì đi Thiên Đường còn rút nhăm dấu chữ Thập thì vào Địa Ngục.

Nói xong, nàng cầm hai đoạn cây trong tay chỉ để lộ ra một đầu nhỏ đưa ra để cho Tư Đồ Ngọc mặc ý chọn lựa.

Tư Đồ Ngọc không cần suy nghĩ gì hết, đưa tay ra rút luôn lấy một đoạn cây ấy. Chàng rút ngay phải đoạn cây có dấu chữ thập. Chàng bật cười nói :

- Ngọc tỷ, đây tiểu đệ nói có sai đâu tiểu đệ vốn sinh ra đã cực khổ rồi, nay lại phải đi Địa Ngục.

Tiêu Lộng Ngọc chẳng buồn nhìn lại đoạn cây vẫn còn ở trong tay mình nằng thuận tay ném phăng đoạn cây còn lại đi tươi cười bảo :

- Nếu đã như vậy thì ta cũng chiều Ngọc đệ để cho Ngọc đệ đi Địa Ngục, còn ta được sung sướng đi Thiên Đường.

Đáng tiếc cho Tư Đồ Ngọc là chàng đã không nom kỹ đoạn cây Tiêu Lộng Ngọc ném đi. Bởi vì nếu nhìn kỹ thì chàng sẽ phát giác được ý riêng của Lộng Ngọc. Trên cả hai đoạn cây Tiêu Lộng Ngọc đều đánh một dấu chữ thập như nhau. Làm vậy, cho dù Tư Đồ Ngọc có rút đoạn cây nào thì cũng không hy vọng được đi Thiên Đường.

Tiêu Lộng Ngọc làm như vậy là cũng có thâm ý. Bởi vì Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng dung mạo tuyệt thế, một trang thiếu niên như Tư Đồ Ngọc thì trong lòng sao tránh khỏi được sự ghen tuông, nằng không thích để cho con người rất đẹp trai là Ngọc đệ của nàng được gặp mặt Long Tuyết Hồng.

Cửa Địa Ngục tuy là nơi hung hiểm, nhưng được cái Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương lại xấu xí như ma quỷ cho nên không thể nào quyến rũ được Ngọc đệ của nàng.

Tư Đồ Ngọc đâu có biết tình ý riêng của Tiêu Lộng Ngọc, nên chàng chấp tay bảo :

- Ngọc tỷ, nếu chị không có chuyện gì nói nữa, thì chúng ta phải lên đường ngay. Từ đây tới Lao Sơn không gần gì đâu.

Tiêu Lộng Ngọc chỉ con Mặc Hoa Lưu của chàng mỉm cười hỏi :

- Bây giờ chúng mình đi như thế nào đây? Ngọc đệ cưỡi ngựa còn ngu tỷ đi bộ, hay là chúng ta cùng cưỡi ngựa chung?

Tư Đồ Ngọc không được bằng lòng lắm, đỏ mặt nói :

- Con Mặc Hoa Lưu này vốn là vật đệ mượn tạm để dùng. Từ Ẩn Hiền trang tiểu đệ đã cưỡi nó đến Thái An. Rồi như Ngọc tỷ đã biết đệ lại cưỡi lên Nghi Sơn, cho nên lần này đi tới Lao Sơn đệ tính không dùng đến nữa, bởi vì nó cũng đã mệt lắm rồi. Đệ tính mang con Thiên Lý Long Câu này trả lại cho chủ của nó.

Tiêu Lộng Ngọc dựng ngược cặp mày liễu lên mỉm cười hỏi :

- Ngọc đệ đã định đi trả ngựa trước, vậy Ngọc đệ tính đi tới Thiên Tân Dương Liễu Thanh à?

Tư Đồ Ngọc xua tay nói :

- Không cần phải đi Thiên Tân làm chi nữa, vì Thạch Vô Tranh trang chủ đã có bảo đệ rằng, sau khi đã dùng ngựa rồi chỉ cần giao ngựa lại cho Hoàng Đại tiêu cục ở phía Tây thành Thái An là được rồi.

Lộng Ngọc chợt hiểu ra nói :

- Phải đấy, chút nữa thì tỷ tỷ quên người đệ tử thứ hai của Thạch Vô Tranh và Thanh Diệu Thiên Thần Tôn Kiếm Phi Chính là Phó tổng tiêu đầu ở Hoàng Đại tiêu cục, nơi phía tây thành Thái An.

Tư Đồ Ngọc chậm rãi dắt ngựa đi vừa quay sang cười bảo Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ thấy con Mặc Hoa Lưu này ra sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười rất tươi đáp :

- Thì tôi nói đúng là con Long Câu ngày đi ngàn dặm không biết mệt, ăn cũng nhiều và hiểu biết ý người cưỡi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ, đệ xin tặng Ngọc tỷ một ngoại hiệu.

Lộng Ngọc hỏi :

- Ngoại hiệu gì? Thử nói nghe coi, nếu thấy hợp tỷ tỷ sẽ nhận ngay.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt dò xét nàng giây lâu rồi cười nói :

- Bạch Y Long Nữ, Ngọc tỷ thấy sao?

Tiêu Lộng Ngọc nhìn xuống bộ quần áo trắng của mình mỉm cười đáp :

- Hai tiếng Bạch Y đúng lắm, nhưng còn hai chữ Long Nữ thì nhầm ở chỗ nào?

Tư Đồ Ngọc vuốt bờm con Mặc Hoa Lưu mỉm cười đáp :

- Lúc đi Nghi Sơn tiểu đệ đi trước mà rồi hóa ra Ngọc tỷ lại tới sớm hơn. Việc ở Lam Ác trang xong, tiểu đệ cũng quay về trước nhưng rồi vẫn chậm hơn Ngọc tỷ. Cứ coi vậy, thì chân của Ngọc tỷ còn mau hơn bốn vó của con thiên lý mã này. Thế mà con Mặc Hoa Lưu đã được tiếng là Long Câu, thì tại sao lại không thể kêu tỷ tỷ là Long Nữ được?

Lộng Ngọc kêu “Ồ” một tiếng gật đầu cười nói :

- Thì ra hai tiếng Long Nữ là do việc Ngọc đệ so sánh sức chạy của con ngựa kia với tỷ tỷ.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ! Bạch Y là tiếng tả đúng sự thực, còn Ngọc Nữ không phải là tiếng xưng hô suông, vậy Ngọc tỷ nhận hay không cái ngoại hiệu Bạch Y Long Nữ của tiểu đệ tặng Ngọc tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Nhận chứ, không những nhận mà thôi, tỷ tỷ còn phải cảm ơn Ngọc đệ nữa. Nói xong, nàng cau mày như suy nghĩ một điều gì.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ định đền đáp tiểu đệ cái gì?

Lộng Ngọc cười đáp :

- Ăn đào trả lý, đó là việc dĩ nhiên. Tỷ tỷ tính tặng Ngọc đệ một ngoại hiệu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói rất thích thú trợn mắt hỏi :

- Ngọc tỷ định phong cho đệ ngoại hiệu gì?

Lộng Ngọc nhìn chàng từ đầu tới chân mấy lượt, rồi gật đầu cười nói :

- Dáng người như ngọc mà kiếm pháp như rồng. Ngọc đệ như oai phụng tường lân. Tỷ tỷ để Ngọc đệ chọn một trong hai ngoại hiệu. Ngọc Long kiếm khách và Ngọc Kỳ Lân. Ngọc đệ tùy ý lựa chọn đi.

Tư Đồ Ngọc không cần phải suy nghĩ lâu la, đáp liền :

- Ngoại hiệu Ngọc Kỳ Lân tuy đẹp, nhưng nhị đầu lãnh Lư Tuấn Nghĩa trên Lương Sơn Bạc đã có dùng rồi. Vậy đệ chọn bốn chữ Ngọc Long kiếm khách có lẽ thể mới xứng với bốn chữ Bạch Y Long Nữ của Ngọc tỷ.

Nói đến mấy tiếng: “Thì mới xứng với” Tư Đồ Ngọc đã nhận ra mình lỡ lời, mặt đỏ lên dáng điệu rất bối rối.

Lộng Ngọc không để ý, nàng chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Ngọc đệ, việc gì Ngọc đệ phải bối rối. Bạch Y Long Nữ với Ngọc Long kiếm khách nghe xứng với nhau lắm đấy chứ.

Nói tới đây nàng ngừng lại giây lâu, vẻ mặt tươi tỉnh của nàng chợt hiện lên nét u oán.

Tư Đồ Ngọc sợ mình lỡ lời chạm đến tự ái của giai nhân, chàng đang hổ thẹn mặt mày đỏ bừng, thì bỗng nhiên nghe Tiêu Lộng Ngọc nói nàng không những không giận mà còn bảo hai ngoại hiệu đó rất xứng với nhau rõ ràng là lời nói biểu lộ tình yêu. Tư Đồ Ngọc sung sướng trống ngực đập rất mạnh.

Nhưng việc đời bất trắc khó lường mà lòng người cũng hay thay đổi. Tiêu Lộng Ngọc chưa nói hết câu thì vẻ mặt đã biến đổi, khiến cho Tư Đồ Ngọc đang vui vẻ đâm ra bồn chồn đau khổ.

Chàng định lên tiếng hỏi, nhưng rồi vẫn chần chừ không dám một lúc lâu sau, chàng mới dám nhẹ nhàng hỏi :

- Ngọc tỷ chị... sao chị bỗng dưng lại buồn thế?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ thở dài, đôi mắt đẹp của nàng nhìn không chớp vào mặt chàng. Giây lâu sau nàng mới nhú mày hỏi :

- Ngọc đệ, lúc ở Nghi Sơn Tam Ác trang Ngọc đệ đánh chết Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh, thì công lực của hiền đệ có phải là Vô Hình chân khí Tiên Thiên Nhất Khí không?

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, không ngờ Tiêu Lộng Ngọc lại nhận ra được tuyệt kỹ của sư môn mình như vậy. Chàng bèn lên gật đầu đáp :

- Chính thế, nhưng Ngọc tỷ đừng trách tiểu đệ hạ thủ quá tàn ác, bởi vì Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh quá hung hăng, đệ không ngờ là y lại không chịu nổi một chiêu của mình như thế.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ đâu có trách hiền đệ hạ thủ quá ác độc. Đại trượng phu mang kiếm đi làm việc nghĩa phiêu bạt giang hồ phải như vậy mới được chứ, lúc cần ra tay ác độc thì cũng cần phải can đảm cho xương chất thành đồng máu chảy thành sông. Còn lúc bình thời không gặp chuyện bất bình thì lòng lại nhân từ không vô ý dẫm chết một con kiến, một con ong. Nếu không làm như vậy thì làm sao thích ứng được với mọi hoàn cảnh, chỉ không nên nhu nhược mà cũng không nên tàn bạo quá đáng thôi.

Tư Đồ Ngọc gật gật lia lia đồng ý, chàng nói bằng một giọng cảm phục :

- Ngọc tỷ nói rất phải, tiểu đệ xin cảm ơn sự chỉ bảo của Ngọc tỷ.

Lộng Ngọc tiếp lời :

- Lúc hiền đệ ác đấu với Thiết Toán Tu Tài Ngô Hồng Liệt, hiền đệ xử dụng cây trường kiếm mà không rút ra khỏi vỏ, cây kiếm đó có phải là Ngọc Long kiếm không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Ngọc tỷ thực tinh mắt. Ngọc tỷ đoán không sai chút nào cả.

Lộng Ngọc lại bỗng thở dài nói :

- Hiền đệ đã được Tiên Thiên Nhất Khí, lại có Ngọc Long kiếm như vậy tất hiền đệ là môn hạ cao thủ của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ rồi còn gì?

Tư Đồ Ngọc không có cách gì nói dối được nữa, chàng đành phải gật đầu.

Vẻ mặt Tiêu Lộng Ngọc càng lộ vẻ buồn bã vô hạn, lệ dưng dưng trong đôi mắt đẹp.

Tư Đồ Ngọc kinh hãi kêu gọi :

- Ngọc tỷ... Ngọc tỷ... làm sao thế?

Lộng Ngọc gượng cười đáp :

- Việc tốt không lâu, mây đẹp thường tan mau, đôi lứa chúng ta Bạch Y Long Nữ - Ngọc Long kiếm khách...

Nói tới đây nàng chỉ lắc đầu quây quây làm thinh không nói tiếp nữa.

Tư Đồ Ngọc đoán rằng sư môn của chàng và sư môn của Tiêu Lộng Ngọc chắc có mối thù gì với nhau đây chứ chẳng không. Chàng bèn quay lại nhìn Tiêu Lộng Ngọc khẽ hỏi :

- Ngọc tỷ, tỷ có thể cho tiểu đệ biết chị là môn hạ của ai không?

Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là được chứ Sư Phụ của tỷ tỷ là Tuyệt Tình động chúa Uẩn Không sư thái.

Tư Đồ Ngọc xưa nay chưa từng nghe tới tên Uẩn Không sư thái bao giờ, mà chàng cũng không biết Tuyệt Tình động ở về chỗ nào. Chàng định lên tiếng hỏi, thì Tiêu Lộng Ngọc đã cướp lời nói :

- Ngọc đệ chúng ta mau mang trả con Mặc Hoa Lưu, rồi cùng lên Lao Sơn. Trên đường đi tỷ tỷ còn nhiều điều muốn hỏi hiền đệ. Tư Đồ Ngọc thấy vẻ mặt của Lộng Ngọc đã gần trở lại lúc bình thường, chàng bèn chạy mau tới Hoàng Đại tiêu cục để trả con Mặc Hoa Lưu cho đệ tử của Thạch Vô Tranh là Thanh Diệu Thiên Thân Tôn Kiếm Phi.

Trả ngựa báu xong, hai người liền nhanh nhẹn lên đường tới Lao Sơn.

Tư Đồ Ngọc trong lòng buồn bực vô hạn, chàng quay sang hỏi Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ chị có chuyện gì định hỏi tiểu đệ như vậy?

Lộng Ngọc đáp :

- Ngọc đệ, tuổi hiền đệ hãy còn nhỏ, tại sao hiền đệ lại quá nóng nảy muốn thành danh ngay, muốn tham dự Thiên Trì kỳ hội làm chi vậy?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Việc tiểu đệ tham dự Thiên Trì kỳ hội không phải là tiểu đệ muốn mau thành danh, mà vì tiểu đệ nóng nảy muốn kiếm người.

Lộng Ngọc dựng ngược cặp mày liễu lên hỏi lại :

- Kiếm người ư? Ngọc đệ định kiếm ai thế? Tại sao lại tới kiếm ở Thiên Trì kỳ hội?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Bởi vì người mà tiểu đệ kiếm không phải chỉ có một, mà là tất cả những bốn người. Đó là nhóm Thần Châu tứ dật: Hàn Giang Diệu Tuyết Ông, Cự Phủ Tiều Phu, Phóng Nhạn lão nhân với La Phù Mai Tẩu. Dĩ nhiên là chỉ ở Thiên Trì kỳ hội tiểu đệ mới có thể gặp mặt cả bốn người một lúc được.

Lộng Ngọc càng lấy làm lạ hỏi :

- Ngọc đệ kiếm Thần Châu tứ dật làm chi?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tiểu đệ định mời họ cùng đi với tiểu đệ đến trước mặt một người để biện minh cho nỗi oan khuất của ân sư.

Sắc mặt Tiêu Lộng Ngọc bỗng biến đổi đột ngột nàng chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc nhú mày hỏi :

- Người mà Ngọc đệ muốn tới để biện minh là ai thế?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Tiêu Lộng Ngọc dừng gót ngựa nhiên hỏi :

- Mạnh Băng Tâm à, vị Nhu Tình Tiên Tử đó nghe nói nhân buồn việc riêng đã rút lui khỏi giang hồ, vậy Ngọc đệ có biết tung tích bà ta ở đâu không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Tiểu đệ biết bà ấy ở trong Vô Danh động thuộc Tử cốc.

Lộng Ngọc kêu “Ồ” một tiếng hỏi :

- Ngọc đệ, cái tin Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm hiện ở tại Vô Danh động trong Tử cốc, Ngọc đệ nghe ai nói, có thực đúng không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Sao không đúng được, tiểu đệ đã tới Tử cốc chuyện trò với Mạnh Băng Tâm tiền bối mà.

Lộng Ngọc dựng ngược cặp mày liễu, mắt tĩa ra những ánh sáng như điện hồi :

- Vị Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm nghe nói xinh đẹp như tiên giáng thế, trên đời hiếm thấy người đẹp hơn, vậy quả thực bà ta có đẹp như thế hay không? Ngọc đệ hãy nói cho ta nghe coi.

Tư Đồ Ngọc xua tay cười nói :

- Ngọc tỷ, đệ nói không được, bởi vì lúc ấy bà ta ở trong Vô Danh động, còn đệ thì ở bên ngoài, trước sau đệ chỉ nghe tiếng chứ chưa được hân hạnh thấy người.

Lộng Ngọc khẽ nghiêng cặp răng ngà suy nghĩ giây lâu rồi quay sang bảo Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ, hiền đệ có coi ngu tỷ như người đứng nước lã không?

Tư Đồ Ngọc trợn mắt lên hỏi :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ...

Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ đã không coi tỷ tỷ như người đứng nước lã thì hãy kể cho tỷ tỷ nghe rõ ràng từng chi tiết chuyện hiền đệ đi Tử cốc.

Tư Đồ Ngọc không từ chối đem hết chuyện diễn biến ở Tử cốc kể cho Lộng Ngọc nghe.

Lộng Ngọc lắng tai chăm chú nghe xong, rồi nàng lại mỉm cười hỏi tiếp :

- Ngọc đệ tỷ tỷ lại hỏi hiền đệ, hiền đệ có thể đem việc ân oán giữa sư phụ của hiền đệ với Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm thuật rõ cho tỷ tỷ được không?

Tư Đồ Ngọc nghe nói mặt lộ vẻ băn khoăn vô cùng.

Xem tiếp hồi 6 Chỉ Phấn Diêm La

6. Hồi 6 Chỉ Phấn Diêm La

- Ngọc đệ nếu thấy khó...

Tư Đồ Ngọc vội vàng gượng cười đỡ lời :

- Xin Ngọc tỷ thứ lỗi không phải là tiểu đệ có gì khó nói đâu bởi vì chính tiểu đệ cũng không biết việc ân oán của ân sư với Mạnh tiên tử tại sao hai người đang yêu nhau lại đâm ra oán hận nhau như vậy, tiểu đệ chỉ biết...

Lộng Ngọc dựng ngược cặp mày liễu lên hỏi :

- Ngọc đệ chỉ biết cái gì?

Mắt Tư Đồ Ngọc tia ra những luồng ánh sáng kỳ lạ, chàng cao giọng đáp :

- Tiểu đệ chỉ biết ân sư mang một nỗi oan khuất vô cùng to tát. Sư phụ của tiểu đệ vốn là người nhân từ tánh tình hiền hậu, quyết không thể nào nhúng tay vào những việc tàn độc để cho cả người lẫn trời đều oán hận.

Lộng Ngọc gật đầu cười nói :

- Ta cũng tin là sư phụ của Ngọc đệ là cao nhân hiệp nghĩa võ học thâm ảo khôn lường, nhất định không thể nào làm những việc xấu xa. Nhưng người đời thường nói. “Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo”, lưỡi kẻ khác đưa đẩy thực là sâu độc. Nếu không tìm được người có uy tín thể lực làm chứng...

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Ngọc tỷ nói rất phải, ý của tiểu đệ tham dự Thiên Trì kỳ hội chính là để mời cho được Thần Châu tứ dật làm chứng cho ân sư giải thích điều hiểu lầm ấy.

Lộng Ngọc cười nói :

- Hay lắm, có chí thì nên, tỷ tỷ chúc cho Ngọc đệ dù có gặp bao nhiêu hiểm nghèo thì cuối cùng cũng hoàn thành được nhiệm vụ đạt được mục đích.

Tư Đồ Ngọc vòng tay vái chào, mỉm cười nói :

- Đa tạ lời vàng của Ngọc tỷ. Tiểu đệ vì việc báo đáp ân sư và làm sáng tỏ chính nghĩa của võ lâm, tất phải đem hết sức bình sinh ra cang đáng, dù có gặp trở ngại lớn lao đến đâu cũng không dám từ nan.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện suốt dọc đường, nhân đó đều hiểu biết nhau rất tường tận. Cả hai đều tinh thông cả văn lẫn võ, phẩm cách hơn người. Do đó hai người đều kính phục lẫn nhau, tình cảm càng thêm khắng khít.

Hai người đi thật mau, chỉ trong có mấy ngày đã tới cử Song Môn cốc ở núi Lao Sơn.

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay chỉ hòn núi cao chót vót ở trước mặt, nơi có sơn cốc mà cười nói với Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ hãy nhìn, đó là Song Môn cốc. Chúng ta vào cốc độ hơn trượng thì tạm thời phải chia tay nhau, ngu tỷ theo phía bên tay mặt mà vào cửa Thiên Đường, còn Ngọc đệ thì theo phía bên trái mà vào cửa Địa Ngục.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Tất nhiên là chúng mình sẽ gặp nhau ở cửa Cốc. Hai ta nếu chưa gặp nhau thì sẽ không bỏ đi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười, cặp lưỡi kiếm dựng ngược, chàng bước nhanh tới trước, đi vào trong Song Môn cốc.

Tiêu Lộng Ngọc cũng uyển chuyển bước theo. Quả nhiên vào cốc không xa, hai người phải rẽ bước. Trước mặt họ là vách đá cao chót vót chắn ngang lối đi. Trên vách đá cửa gọi là Thiên Đường với Địa Ngục thật ra không phải là cửa cao lớn khác nhau, mà chỉ là một cửa thì ở bên phải, còn một cửa thì ở bên trái. Hai miệng động đen ngòm, nằm kế bên nhau.

Tư Đồ Ngọc đi đến trước cửa động đen ngòm ở bên tay trái, quay lại cười nói với Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ đừng có nhầm lẫn nhé? Ngoài hai cửa động này không có mô nóc gì phân biệt với nhau cả, có thể lẫn cái nọ sang cái kia, tỷ tỷ đừng có nhầm lẫn đấy nhé?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười đáp :

- Không nhầm được Ngọc đệ không lo cho ngu tỷ, vì Ngọc đệ nên nhớ kỹ, nếu đi về bên tay mặt thì là Thiên Đường, còn đi về bên tay trái là Địa Ngục.

Lời vừa dứt, nàng cúi mình phóng vào trong cửa động đen ngòm trên vách đá cheo leo mất dạng. Tư Đồ Ngọc thấy Tiêu Lộng Ngọc đã vào trước, nên không dám chần chờ, cũng phóng mình vào trong động bên tay trái.

Ai ngờ trong cái động đen ngòm ấy không những tối đen đến nỗi giơ tay ra trông không thấy năm ngón, lại còn có mùi người chết xông lên nồng nặc rất khó ngửi.

Tư Đồ Ngọc tuy phải cau mày, nhưng chàng vốn hiểu rằng mình đơn thân đi vào nơi nguy hiểm thì sự nguy hiểm ắt là phải nhiều rồi cho nên trước quang cảnh tối đen và hôi thối ghê rợn kia, chàng không coi vào đâu hết. Đường đi ở trong động không những tối như mực, mà lại còn quanh co và càng lúc càng xuống dốc như thể càng ngày chàng càng đi sâu vào trong lòng đất.

Tư Đồ Ngọc vừa đi vừa nhắm trong bụng. Chàng thấy chỗ địa thế mà chàng đang đi tất phải thấp hơn thế đất ở bên ngoài động đến mấy trượng. Giữa lúc ấy, bỗng trong màng u tối có tiếng động vang lên.

Lúc mới bước vào động, Tư Đồ Ngọc đã sớm ngừng xử dụng Tiên Thiên Nhất Khí mà xử dụng Vô Hình cương khí che lấp trước ngực, cho nên khi nghe thấy tiếng động, chàng liền dừng bước, lớn tiếng hỏi :

- Ai đó?

Vút... vút, hai tiếng, trong bóng tối, ở hai bên tả hữu, xông ra hai bạch cốt khô lâu chắn ngang lối đi của Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc biết đây không phải là quỷ quái mà đó là hai người mặc đồ phản quang bạch cốt, liền đứng sừng sững như núi, quát hỏi :

- Bằng hữu nghe đây. Tại hạ vì có việc cần đặc biệt tới thăm Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương có việc linh giáo.

Khô lâu bên tay trái nghe nói quả nhiên lên tiếng đáp :

- Người mới tới đã định gặp Điện chủ của tôi vậy có biết quy củ không?

Tư Đồ Ngọc cười hỏi lại :

- Quy củ gì? Xin Tôn giá đừng ngại cứ cho biết?

Khô lâu ấy nói liền :

- Người mới tới chỉ cần vượt được qua liên tiếp ba chướng ngại vật thì Điện chủ tôi sẽ lấy yển ra đãi khách ở trên Chuyển Luân đài.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt hỏi :

- Thế nào gọi là ba chướng ngại vật?

Khô lâu ấy đáp :

- Qua được cửa Địa Ngục, vượt được Nại Hà kiều nhảy qua Huyết Ô trì.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Được, tại hạ nguyện sẽ vượt qua ba chướng ngại vật. Nhưng không biết chướng ngại vật thứ nhất là Địa Ngục môn ở đâu?

Khô lâu ấy hỏi :

- Tôn giá xin cho biết tên trước...

Tư Đồ Ngọc không đợi đối phương hỏi hết câu, chàng đã lắc đầu nói :

- Chưa vượt qua ba chướng ngại vật thì cho biết tên tuổi có ích lợi gì. Tánh danh lai lịch của tại hạ định sẽ cáo tri cùng Vu điện chủ ở trên Chuyển Luân đài.

Hai khô lâu không hỏi han đối đáp, mỗi người một bên lại rút lui về chỗ cũ, mất tăm mất tích. Tư Đồ Ngọc đang định bước tới phía trước bỗng lại nghe thấy có tiếng động rầm rầm.

Lần này một bánh xe sắt thật lớn từ từ nhô lên chắn ngang lối đi. Trên bánh xe có khắc ba chữ đại tự: Địa Ngục Môn.

Tư Đồ Ngọc chú mục nhìn giây lâu. Chàng thấy bánh xe sắt kia trong khi xoay ước độ khoảng nửa tuần trà thì ở trong tâm bánh xe lại lộ ra một cái lỗ lớn, đường kính chừng một thước. Như thế có thể nói, Tư Đồ Ngọc nếu muốn vượt Địa Ngục môn thì trước hết phải dùng Xúc Cốt pháp mới có thể qua lại được.

Trừ Xúc Cốt pháp ra, chàng lại còn phải biết nắm lấy cơ hội, không được sớm quá mà cũng không được muộn, đợi cho lúc bánh xe sắt để lộ chỗ hở thì trong nháy mắt phải lao mình qua cho kịp.

Đối với nhân vật võ lâm khác thì các việc vượt qua chướng ngại vật thứ nhất mới thành vấn đề chứ đối với người đã có tuyệt kỹ như Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc thì chướng ngại vật thứ nhất không khó chút nào cả.

Tư Đồ Ngọc nhìn rõ sự biến hóa của bánh xe sắt, chàng trợn mắt lên cười, cất bước tiến tới, chuẩn bị sẵn sàng khi chỉ còn cách bánh xe chừng bảy thước là thì triển huyền công, lao vào qua lỗ hở.

Nhưng chàng vừa mới đi tới cách bánh xe sắt chừng hơn một trượng thì trên đỉnh động ầm lên một tiếng như thể có vật rơi xuống.

Tư Đồ Ngọc ngược đầu lên nhìn thì thấy đó là một khối sắt nặng ngàn cân đang đổ xuống.

Đã nói đó là khối sắt nặng ngàn cân thì tất nhiên Tư Đồ Ngọc phải thử sức. Lòng mày chàng dựng ngược lên, vai trái nhích lên một chút một tay đưa ra đỡ lấy khối sắt vô cùng nặng nề đó.

Thế rơi của khối sắt vừa tới bị chặn lại thì Tư Đồ Ngọc lại nghe thấy tiếng “vo vo”, không biết bao nhiêu ám khí từ bốn phía tới tấp bay tới người chàng.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười hồn nhiên, vung tay phẩy mấy cái khiến cho bao nhiêu mũi tên nhọn kia đều rơi lả lả xuống đất.

Lúc ấy ở chính giữa bánh xe sắt bỗng hiện ra một lỗ đường kính chừng một thước. Tư Đồ Ngọc liền mỉm cười, tung mình không chút chậm trễ, leo vào qua.

Thân hình chàng vừa lọt qua thì lỗ hổng lại lấp lánh không biết bao nhiêu là những mũi nhọn binh khí sáng loáng, khiến người yếu vía phải bay hồn bở vía.

Nay Tư Đồ Ngọc đã vượt qua bánh xe sắt thấp thoáng ở phía trước có ánh sáng mặt trời hiện ra.

Chàng mới rẽ bước được một khúc đã tới trước cửa động. Địa thế ở ngoài cửa động rộng rãi, như thể ở dưới một cái hang sâu.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn bốn phía. Chàng thấy cảnh sắc ở ngoài động quả đúng như lời mà Tiêu Lộng Ngọc đã nói, hiểm ác dị thường hoàn toàn đúng như lời truyền thuyết đã nói: “Đó là cảnh ở dưới Địa phủ”.

Nổi liền tới cửa động là một cây cầu dài hình vòng cung. Ở đầu cầu hiện rõ lên ba chữ đại tự: Nại Hà Kiều.

Tư Đồ Ngọc cố để ý dò xét vẫn không nhận ra cây Nại Hà kiều có chỗ nào là hung hiểm, hoặc chỗ nào là khó đi?

Lời người ta thường nói, “Võ giỏi, gan tiếng”. Tư Đồ Ngọc đang định cựa vào một thân tuyết học của mình, cất bước đi lên trên cầu, thì nghe thấy một giọng nói ròn rã của một người đàn bà :

- Điện chủ có lệnh, khách tới thăm không phải là hạng tầm thường chẳng nên mang những chướng ngại vật bố trí để mua lấy tiếng cười chê. Xin khách quan cứ tới ngay Chuyển Luân đài để gặp Điện chủ.

Tư Đồ Ngọc dò theo tiếng nói, chàng thấy người vừa nói là một hắc y thiếu nữ, tay cầm lệnh kỳ, đứng ở bên bờ Huyết Ô trì phía dưới Nại Hà kiều. Nàng vừa nói vừa nhẹ tay phát lệnh kỳ.

Lời của hắc y thiếu nữ vừa dứt, từ dưới Nại Hà kiều phóng ra hai tiểu tỷ áo xanh. Hai tiểu tỷ này vái chào Tư Đồ Ngọc, cười thưa :

- Khỏi bẩm quý khách, Điện chủ chúng tôi đang chờ quý khách trên Chuyển Luân đài.

Tư Đồ Ngọc không ngờ Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương, người được xưng là Điện chủ, lại ưu đãi chàng như thế. Chàng chỉ mới vượt qua Địa Ngục môn, bà ta đã cho triệt hồi hai chướng ngại vật Nại Hà kiều và Huyết Ô trì.

Vì thế sau khi nghe thấy tiểu tỷ áo xanh nói, chàng lấy làm cao hứng, mỉm cười đáp :

- Nếu đã như vậy thì xin phiền hai vị cô nương dẫn đường.

Hai tiểu tỷ áo xanh nghiêng mình chào, rồi dẫn Tư Đồ Ngọc từ Nại Hà kiều chậm rãi bước về bên trái.

Đi không xa, mặt ao rộng ra. Chính giữa ao nước màu hồng nhạt sừng sững một tòa đài cao.

Đài cao hơn bốn trượng đứng chon von giữa ao, không có một cây cầu nào nối với bờ cả.

Hai tiểu tỷ áo xanh dừng bước. Cô tiểu tỷ ở bên tay trái nghiêng mình vái chào Tư Đồ Ngọc, mỉm cười thưa :

- Xin quý khách lên Chuyển Luân đài, Điện chủ chúng tôi đang đợi quý khách.

Tư Đồ dựng ngược cặp mày lưỡi kiếm, gật đầu, cười đáp :

- Thật làm phiền cô nương.

Dứt lời, chàng tung mình nhẹ nhàng lên Chuyển Luân đài.

Một thân khinh công ấy không những rất cao minh, mà người thi triển lại không tốn sức, khiến cho hai tiểu tỳ áo xanh xem qua phải giật nảy mình đến ngơ ngác cả người. Có lẽ trong đời hai nàng chưa bao giờ được trông thấy một thân pháp kỳ diệu đến như vậy.

Chuyển Luân đài khá rộng, có bày bàn ghế làm bằng gỗ trắc rất quý, chính giữa đài có kê một cái sập chạm trổ rất là tinh vi. Trên đó một vị cung trang xú phụ đang ngồi xếp bằng tròn.

Vị cung trang xú phụ ấy dĩ nhiên là Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương vừa thấy Tư Đồ Ngọc tung mình nhảy lên trên Chuyển Luân đài, Chỉ Phấn Diêm La đã giơ tay, mỉm cười, nói :

- Quý khách giáng lâm, đáng lý phải ra tận xa đón, nhưng bốn Điện chủ thân mang ác tật, hành động bất tiện, vậy phiền Tư Đồ lão đệ tha thứ cho lỗi thiếu nhậm ấy.

Tư Đồ Ngọc giương mắt nhìn. Chàng thấy Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương tuổi ước chừng bốn, năm mươi, hình dáng xấu xí kinh khủng, nhưng vẻ mặt có vẻ sang trọng dị thường, rõ ràng là người rất khí khái.

Lời ăn tiếng nói của đối phương đã tỏ ra không có ác ý, cho nên Tư Đồ Ngọc cũng khẽ cười vòng tay nói :

- Tư Đồ Ngọc mạo muội đến làm rộn nơi vắng vẻ đẹp đẽ của Vu điện chủ, xin Vu điện chủ tha lỗi.

Vu Mộng Tương chỉ một cái ghế rồi mỉm cười nói :

- Xin mời Tư Đồ lão đệ ngồi chơi, rồi chúng ta hãy nói chuyện kỹ.

Tư Đồ Ngọc cất tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống. Một tiểu tỳ áo xanh đang đứng hầu Vu Mộng Tương liền dâng trà cho chàng.

Vu Mộng Tương cười nói :

- Tư Đồ lão đệ yên tâm uống đi, nơi này tuy có cái tên ghê gớm là Địa Ngục, nhưng về trà thì chúng tôi cũng dùng những loại trà thông thường chứ không có chất độc gì đâu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói đâu có để mặt anh hùng, liền nâng chén trà lên uống ực cạn chén tức thì.

Trà vừa thấm vào môi, chàng cảm thấy hương thơm ngát mũi, thì biết rằng đó là một thứ trà tuyệt ngon.

Vu Mộng Tương đợi Tư Đồ Ngọc đặt chén trà xuống bàn rồi cười nói :

- Tư Đồ lão đệ với Vu Mộng Tương này bình sinh chưa được hạnh quen biết nhau, chắc Tư Đồ lão đệ tới đây không phải là không có lý do.

Tư Đồ Ngọc khẽ nghiêng mình cười đáp :

- Tại hạ mạo muội tới đây, sự thực cũng có một câu chuyện muốn được Vu điện chủ chỉ giáo cho.

Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn chung quanh một lượt, rồi mới mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ có cho rằng bốn điện đùa nghịch nên mới bố trí mấy chương ngại vật trẻ con ở ngoài động không?

Tư Đồ Ngọc không đợi Vu Mộng Tương nói dứt câu đều lắc đầu cười đáp :

- Thế gian nếu quả có nơi Địa Ngục thực thì tốt biết bao bởi vì nơi đó sẽ để giành trừng trị những quân gian tà, những phường thương thiên hại lý khiến cho lũ ma kia cũng phải e dè mà bớt làm càn. Vu điện chủ có bố trí những cảnh tượng ghê u ám như là nơi Địa Ngục thì có gì đáng gọi là xấu đâu.

Vu Mộng Tương không thể ngờ được đối phương lại khen cách bố trí ở dưới Địa Ngục của mình, bèn “À” lên một tiếng chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tư Đồ lão đệ không những nhân phẩm cao quý mà bụng dạ lại anh hùng thực đáng khen. Nhưng không hiểu lão đệ muốn tìm Vu Mộng Tương này vì chuyện gì vậy?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại hạ nhắc đến tên một người tất nhiên Vu điện chủ sẽ nhận ra được ngay.

Vu Mộng Tương lắc đầu cười, nói :

- Lão đệ muốn nhắc đến tên ai. Hai năm lại đây, nhân bốn Điện chủ thân mang ác tật, suốt ngày ngồi ở trên Chuyển Luân đài này, e tầm mắt của bốn Điện chủ không được rộng rãi cho lắm.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Đẳng Lôu Tử Khách Thuần Vu Sán.

Vu Mộng Tương gật đầu :

- Thuần Vu đại hiệp danh vang bốn biển không những Vu Mộng Tương tôi được biết mà tất cả các nhân vật võ lâm đối với bốn tiếng Đẳng Lôu Tử Khách một ai là không bội phục.

Nói tới đây Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc một cái rồi mới mỉm cười hỏi :

- Lão đệ nhắc tới Thuần Vu đại hiệp làm chi thế? Đại hiệp lâu nay có được mạnh không?

Tư Đồ Ngọc đưa mắt dò xét Vu Mộng Tương, thấy y không có vẻ gì là giả dối hết, chàng tạm thời không mang việc Thuần Vu Sán bị mưu hại nói ra, mà chỉ vòng tay mỉm cười nói :

- Trước hết Tư Đồ Ngọc xin có lời mừng Vu điện chủ.

Vu Mộng Tương giật nảy mình, lấy làm lạ hỏi :

- Bốn Điện chủ ngồi mãi nơi đây, mặt mũi như quỷ thì làm gì có chuyện mừng chứ?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Cứ như tại hạ được biết, thì Đẳng Lôu Tử Khách Thuần Vu Sán tiền bối đã ký tên tiến cử Vu điện chủ tham dự Thiên Trì kỳ hội?

Vu Mộng Tương nghe nói gượng cười gật đầu đáp :

- Đó là chuyện hai năm về trước, ngày nay thân tôi đã mang ác tật, hành động rất khó khăn, thì làm sao mà mong khỏi được trước ngày rằm tháng tám để tham dự Thiên Trì kỳ hội được. Vậy có điều gì là đáng mừng đâu?

Tư Đồ Ngọc đã có dịp kiểm soát lại tin tức do Tiêu Lộng Ngọc đưa ra, trong bụng chàng không khỏi mừng rỡ, liền lớn tiếng hỏi :

- Vu điện chủ, tại hạ tới đây lần này là muốn thỉnh giáo Vu điện chủ Thiên Trì kỳ hội rằm tháng tám năm nay cử hành ở địa điểm nào?

Vu Mộng Tương lắc đầu đáp :

- Rất tiếc cho lão đệ đúng là lão đệ đã hỏi nhầm người mù, bốn Điện chủ cũng không biết Thiên Trì kỳ hội cử hành ở địa điểm nào cả.

Tư Đồ Ngọc ngờ bà ta biết mà không chịu nói ra, bèn cau mày lại hỏi tiếp :

- Vu điện chủ đã không biết nơi cử hành Thiên Trì kỳ hội thì làm sao mà tham dự được đại hội đó.

Vu Mộng Tương đáp :

- Lão đệ hỏi có lý lắm, nhưng Đẳng Lôu Tử Khách Thuần Vu Sán chỉ ký tên tiến cử tôi tham dự Thiên Trì kỳ hội chứ chưa cho tôi biết địa điểm ở đâu, lão có dặn kỹ rằng...

Tư Đồ Ngọc nóng nảy cướp lời hỏi :

- Thuần Vu tiền bối dặn dò gì?

Vu Mộng Tương đáp :

- Thuần Vu Sán đại hiệp dặn tôi đi vào hồi nửa đêm mừng mười tháng tám đợi ở bên bờ biển gần Lao Sơn Quỷ Phủ nhai và lão sẽ tự chèo thuyền tới gặp gỡ.

Trong lúc Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương nói, Tư Đồ Ngọc đã nhìn kỹ thấy bà ta không có vẻ gì là giả bộ cả. Chàng liền thất vọng thở dài nói :

- Vu điện chủ tới ngày mồng mười tháng tám, Điện chủ chả cần tới Quỷ Phủ nhai làm gì cả.

Vu Mộng Tương ngạc nhiên hỏi :

- Tham dự Thiên Trì kỳ hội đó là vinh dự cao nhất của các nhân vật trong võ lâm. Bỗng Điện chủ đang nỗ lực lụng công tính chữa cho khỏi ác tật này để đi dự tại sao Tư Đồ lão đệ lại bảo ta đừng nên đi.

Tư Đồ Ngọc thở dài đáp :

- Bởi vì dù cho mồng mười tháng tám năm nay Vu điện chủ có đợi tới mồng mười tháng tám năm sau thì Thuần Vu tiên bối cũng chẳng thể chèo thuyền tới đón Điện chủ được.

Vu Mộng Tương kinh ngạc hỏi :

- Lão đệ định nói gì vậy?

Tư Đồ Ngọc lẳng lặng đáp :

- Một thời anh hùng đã trở về cát bụi, Thuần Vu tiên bối...

Vu Mộng Tương run bắn người lên vội vàng cướp lời nói :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ nói gì vậy? Chẳng lẽ Đẳng Lâu Tửu Khách Thuần Vu đại hiệp đã mất rồi hay sao? Buông... buông xuôi hai tay, gác bỏ việc đời?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Không phải Thuần Vu đại hiệp mất một cách yên lành, mà người đã bị tay độc thủ ám hại.

Vu Mộng Tương thất thanh nói :

- Không... không thể như thế được. Thuần Vu đại hiệp một thân võ học hiếm có trên đời, mà nói về kinh nghiệm trên giang hồ cũng phong phú vô cùng... làm sao đại hiệp...

Tư Đồ Ngọc không đợi Vu Mộng Tương nói hết câu, chàng liền đem chuyện Đẳng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sấn bị ám toán đến chết ở Nghi Sơn thuật lại hết cho Vu Mộng Tương nghe.

Vu Mộng Tương yên lặng lắng tai nghe, nghiêng chặt răng rồi quay sang thị nữ đứng hầu xăng giọng quát :

- Thanh nhi, cầm cây Diêm Vương lệnh của ta truyền bảo Câu Hồn ngũ quỷ lập tức cho máu loang Nghi Sơn Tam Ác trang để báo thù cho Đẳng Lâu Tửu Khách Thuần Vu đại hiệp...

Tư Đồ Ngọc nghe nói tới đây liền lắc đầu bảo :

- Vu điện chủ bắt tất phải làm nhọc các bộ hạ, Tư Đồ Ngọc sớm đã...

Vu Mộng Tương quắc mắt cắt đứt lời nói của Tư Đồ Ngọc và hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ.. đã làm gì?

Tư Đồ Ngọc lớn tiếng đáp :

- Tại hạ đã một kiếm xông lên Nghi Sơn, mượn cái đầu của Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt để mang về thành Thai An tế trước mộ phần Thuần Vu tiên bối.

Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn chàng, rồi vòng tay nói :

- Lão đệ thật là người anh hùng. Vu Mộng Tương này rất kính phục.

Tư Đồ Ngọc vòng tay đáp lễ, từ tốn nói :

- Vu điện chủ bắt tất phải quá khen như vậy. Nay Đẳng Lâu Tửu Khách Thuần Vu tiên bối đã mất, Điện chủ tính tham dự Thiên Trì kỳ hội bằng cách nào?

Vu Mộng Tương nhú mồm nói :

- Người ở cùng trong cốc nhưng khác động với tôi là Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng hoặc giả có biết nơi cử hành Thiên Trì kỳ hội? Nhưng ta với nàng ấy lại bất hòa với nhau, nên ta không tiện hỏi thăm.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Cũng không cần hỏi thăm nữa, bởi vì Long Tuyết Hồng cũng được Thuần Vu tiên bối tiến cử tham dự Thiên Trì kỳ hội, Long tiên bối cũng không biết gì hơn Vu điện chủ đâu.

Vu Mộng Tương vừa gật đầu vừa đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc trừng trừng rồi mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, ta đã nhận ra rồi. Chẳng qua lão đệ cũng được người tiến cử. Lão đệ là nhân vật mới được tham dự Thiên Trì kỳ hội, có phải vậy không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Vu điện chủ đoán rất đúng. Nếu tại hạ không phải là người tham dự Thiên Trì hội thì kỳ hội thì hà tất tại hạ phải tới đây hỏi thăm làm gì?

Vu Mộng Tương nghe nói, cúi đầu như thể đang suy nghĩ một điều gì vậy.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Vu điện chủ nghĩ gì vậy?

Mộng Tương gương cười đáp :

- Hiện nay chúng ta đã là những kẻ đồng cảnh ngộ, đồng bệnh tương lân. Ta đang nghĩ xem có cách nào có thể điều tra ra nơi họp Thiên Trì kỳ hội?

Tư Đồ Ngọc vội vàng hỏi :

- Vu điện chủ có nghĩ ra diệu kế gì?

- Có nghĩ ra một kế, nhưng cũng không được hay cho lắm.

Tư Đồ Ngọc hấp tấp nói :

- Vu điện chủ nói cho tại hạ nghe với, họa may trong lúc chúng ta bàn bạc lại có thể nảy ra ý hay cũng chưa biết chừng.

Ánh mắt của Vu Mộng Tương loang loáng, bà dựng ngược lông mày, nói :

- Lão đệ có biết Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu ở trên Ti Nam phủ Thiên Phật sơn không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Dạ biết! Đường Bách Hiểu là vị tiên bối tuy công lực không cao cho lắm, nhưng lại là một quái khách biết rất nhiều chuyện trong võ lâm.

Vu Mộng Tương nói :

- Lão đầu nhi ấy kiến thức tuy rộng, nhưng tánh tình lại cổ quái lắm. Hơn nữa, xưa nay y không chịu nói chuyện với người sống...

Tư Đồ Ngọc đỡ lời :

- Vu điện chủ nói như vậy, phải chăng là muốn tại hạ tới thăm đường Bách Hiểu để biết nơi họp Thiên Trì kỳ hội?

Vu Mộng Tương gương cười nói :

- Lão đệ ra đi chỉ sợ đường xa mệt nhọc mà lại còn bị lão quái không thông hiểu nhân tình thế thái ấy giả bộ ngây dại, trừ phi...

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Trừ phi cái gì? Sao Vu điện chủ không nói hết câu đi?

Vu Mộng Tương nói :

- Trừ phi ta dùng thủ đoạn không chính đáng, ra lệnh cho Ngũ quỷ dưới tay bắt cóc lão Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu mang về Chuyển Luân đài.

Tư Đồ Ngọc xua tay cười nói :

- Khỏi cần! Khỏi cần! Dù cho lão Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu tánh tình có cổ quái đến đâu, tại hạ cũng có thể dùng lời nói ngọt mà tìm được một vài tin tức.

Vu Mộng Tương cười nói :

- Nếu Tư Đồ lão đệ không tin thì hãy thử một phen cho biết, rồi lão đệ sẽ hiểu rằng trên đời này lại có hạng người không chịu uống rượu mời mà lại chuyên thích uống rượu phạt.

Xem tiếp hồi 7 Sự biến kinh hồn

]

7. Hồi 7 Sự Biến Kinh Hồn

- Như vậy cũng được, đối với Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu, trước hết chúng ta hãy đối xử ngon ngọt, rồi sau có thể dùng lời nói ngọt đến biện pháp mạnh.

Vu Mộng Tương nói :

- Lão đệ nói cho nghe rõ ràng hơn một chút.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Điều tại hạ muốn nói là trước hết tại hạ kiếm cách để thăm dò tin tức từ Đường Bách Hiểu, nhưng nếu sau không được lão cho biết gì cả thì lúc ấy Điện chủ hãy ra tay.

Vu Mộng Tương cười nói :

- Nói như vậy chẳng lẽ Tư Đồ lão đệ lại phải một phen tới Lao Sơn Song Môn cốc nữa hay sao?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Nếu tại hạ dò được tin tức từ cửa miệng Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu, thì không phải tới đây nữa.

Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, giả như lão đệ biết địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội, thì lão đệ có cho ta biết với hay không?

Tư Đồ Ngọc đáp không cần suy nghĩ :

- Tất nhiên là có thể chứ. Nếu không có điều gì trở ngại, thì Vu điện chủ cho một người đợi tại hạ ở bên Đại Minh hồ, có tin tức gì người đó sẽ về thưa lại với Điện chủ.

Vu Mộng Tương gật đầu cười nói :

- Được, chúng ta ấn định một thời gian vậy.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Mười ngày sau vào lúc hoàng hôn, tại hạ đợi bên Đại Minh hồ, Vu điện chủ phái ai đi thế?

Vu Mộng Tương mắt tia ra những ánh sang như điện mỉm cười nói :

- Đến lúc ấy phái ai đi, giờ phút này ta cũng chưa thể nói ra trước được. Ta với Tư Đồ lão đệ hãy ước định một ám hiệu, để khỏi có điều sơ sót nhé.

Chỉ Phấn Diêm La vừa nói vừa lấy ở trong lòng ra một cánh hoa kỳ là năm sắc có nạm ngọc chia ra làm hai, mỉm cười, đưa cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc giơ tay ra đỡ lấy coi, chàng thấy bông hoa nạm ngọc ấy, chất ngọc thật tốt khi phân ra làm đôi thì ở giữa nó có một cái khớp, nếu không gặp đúng nguyên vật thì không dễ dàng gì vừa khớp và hợp sắc được. Thực rõ ràng đó là một tín vật rất hay.

Chàng không nghĩ ngợi lâu la, sau khi nhận được nửa bông hoa nạm ngọc, chàng liền đứng thẳng người dậy cáo biệt Chỉ Phấn Diêm La. Vu Mộng Tương cười nói :

- Tư Đồ lão đệ đã nóng lòng muốn biết địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội, ta cũng không tiện giữ nữa, trên giang hồ nếu có duyên thì không sợ gì một ngày kia chúng ta không gặp lại nhau.

Tư Đồ Ngọc cũng cười đáp :

- Xin Vu điện chủ bảo trọng lấy mình vàng, sớm chữa lành ác tật. Tư Đồ Ngọc này mong được gặp Vu điện chủ trên Thiên Trì kỳ hội, vì lúc ấy tại hạ có điều muốn cậy Vu điện chủ.

Hai người đối đáp với nhau xong Vu Mộng Tương liền ra lệnh cho tiểu tỳ áo xanh đứng hầu ở bên dẫn Tư Đồ Ngọc ra khỏi Địa Ngục môn.

Tư Đồ Ngọc thấy mình vào trong Địa Ngục môn không phải xung đột với Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương, mà chỉ đàm đạo qua loa không mất bao nhiêu thời giờ, cho nên chàng còn muốn chờ Tiêu Lộng Ngọc ở ngoài Song Môn cốc. Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn phía một lượt, bỗng nhiên chàng đã thấy Tiêu Lộng Ngọc đã đứng sừng sững ở bên Song Môn cốc.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ bộ chị ở trong cửa Thiên Đường chẳng lẽ lại không gặp trở ngại gì, cho nên mới nhanh chân hơn tiểu đệ.

Lời chưa dứt, chàng đã chạy nhanh lại gần Tiêu Lộng Ngọc chàng thấy người thiếu nữ thông minh tuyệt vời kia đã lộ vẻ lo lắng trên làn mi khéo mắt.

Tư Đồ Ngọc hơi kinh hoảng vội kêu gọi :

- Ngọc tỷ, chị ở trong cửa Thiên Đường đã gặp phải chuyện gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Không có chuyện gì cả, vị Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng không có mặt trong cửa Thiên Đường mà đã rời khỏi núi rồi.

Tư Đồ Ngọc kêu ồ một tiếng mỉm cười nói :

- Thì ra là thế tiểu đệ đang lấy làm lạ tại sao ở trong cửa Địa Ngục không gặp chuyện gì bất trắc cả, mà sao tỷ tỷ lại tới nơi đây trước tiểu đệ như vậy.

Tiêu Lộng Ngọc hơi nhú cặp mày liễu chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc và nói :

- Chẳng lẽ vị Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương cũng không có ở trong động phủ chăng?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Vu Mộng Tương bị ác tật hành hạ không thể đi lại được, hiện có mặt ở trong cửa Địa Ngục, nhưng bà ta cũng không hay biết gì về địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội.

Nói xong chàng liền đem hết những việc vừa qua kể cho Tiêu Lộng Ngọc nghe.

Tiêu Lộng Ngọc lắng lắng đứng nghe gật đầu nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Được, Ngọc đệ cứ đi Thiên Phật sơn đi, chừng nửa tháng sau ngu tỷ sẽ đi Tế Nam tìm Ngọc đệ.

Tư Đồ Ngọc thất kinh hỏi :

- Tỷ tỷ không đi cùng đường với tiểu đệ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc hơi nhú cặp mày liễu lắc đầu đáp :

- Ngu tỷ có việc gấp phải làm, vậy tạm thời chia tay với Ngọc đệ nửa tháng.

Tư Đồ Ngọc có vẻ lưu luyến không nỡ chia tay nói :

- Nếu tỷ tỷ có việc thì tiểu đệ sẽ giúp Ngọc tỷ trước...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay cười nói :

- Việc này của ngu tỷ Ngọc đệ không thể giúp được đâu, chúng ta chẳng qua mới kết giao sơ qua, cũng như là bèo trên nước gặp nhau chẳng lẽ mới chỉ tạm vãng mặt nhau trong có nửa tháng mà hiền đệ đã lưu luyến như thế hay sao?

Tư Đồ Ngọc tê tái trong dạ, mặt đỏ bừng không dám nói gì nữa.

Một lúc lâu sau, Tư Đồ Ngọc mới nuốt nước bọt cố lấy can đảm gượng cười bảo Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ cho tiểu đệ biết Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng đã không có mặt ở trong động, thì tại sao tỷ tỷ lại bỗng...

Tiêu Lộng Ngọc nguýt chàng một cái rồi nói :

- Chuyện của đàn bà con gái, đàn ông không nên tò mò hỏi han nhiều như vậy.

Tư Đồ Ngọc càng tê tái trong dạ chỉ biết cau mày gượng cười hoài thôi. Tiêu Lộng Ngọc thấy vậy chớp chớp đôi mắt huyền, nhỏ nhẹ nói :

- Ngọc đệ đừng làm bộ khờ khạo như thế, mau quyết định một địa điểm đi, ngu tỷ sẽ đến tìm hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Những dòng suối nổi tiếng ở Tế Nam rất nhiều, nhưng nửa tháng sau vào lúc tảng sáng, tiểu đệ đợi tỷ tỷ ở bên Trân Châu Thuyền nhé.

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Tảng sáng không tốt đâu, chúng ta đổi ra lúc hoàng hôn đi.

Tư Đồ Ngọc cắn môi suy nghĩ rồi nói :

- Tỷ tỷ nói như vậy phải chăng tỷ tỷ định bắt tiểu đệ phải nhớ mong tỷ tỷ thêm một ngày nữa hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười đáp :

- Ngọc đệ điên khùng vừa chứ, mấy câu Ngọc đệ nói vừa rồi nghe cũng ngọt ngào lắm, nhưng nhớ tới tỷ tỷ thêm một lúc, thì khi gặp nhau vào lúc hoàng hôn so với hẹn lúc tảng sáng còn nên thơ hơn nhiều. Thôi Ngọc đệ chịu khó đợi nhé.

Tư Đồ Ngọc nghe nói thích thú vô cùng, chàng đắm đuối ngắm nhìn trang giai nhân tuyệt sắc đứng trước mặt, giây lâu sau chàng mới cất tiếng nói :

- Được, tiểu đệ xin tuân lời tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ phải nhớ kỹ, nửa tháng sau ở bên Tế Nam phủ Trân Châu Thuyền có Ngọc đệ này đang đợi chờ tỷ tỷ, tỷ tỷ không nên đến sớm mà cũng chớ nên đến muộn đừng cho Ngọc đệ này phải chờ đợi đến lúc mặt trời đã khuất núi, đêm đen bao phủ mà cũng chẳng thấy bóng hồng đâu.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc giây lâu rồi mới tươi cười nói :

- Ngọc đệ tiến bộ lắm, lúc mới gặp tỷ tỷ hiền đệ còn là một thư sinh đạo mạo nghiêm trang, thế mà nay đã thoát biến thành một trang phong lưu tuấn khách. Ngọc đệ cứ yên tâm, tỷ tỷ của hiền đệ nếu không gặp hiền đệ, một con người văn võ toàn tài như vậy thì không biết sẽ phải giết bao nhiêu chàng trai trẻ trong võ lâm mà trở thành một đại tình hiệp đi đến chốn nào cũng để lại tình cảm.

Tiêu Lộng Ngọc dứt lời, liền giơ tay ra vẫy Tư Đồ Ngọc rồi thoăn thoắt bước đi, tà áo trắng của nàng bay phất phới, vừa ca:

Hoàng hôn phiến nguyệt

Tợ phiến địa túy âm, hoàn canh thanh tuyết

Chí bắc chi nam, nhi hữu nghi vũ, cơ độ bối đăng nan triết
Y hý thiên nữ ly hồn sử
Moãn bộ xuất, tiền thôn thời tiết
Khán dạ thâm, trúc ngoại hoành tà
Ứng đồ quá vân minh diệt
Khuy kính quá van minh diệt
Độc bảo cô khiết
Mạc thị hoa quang, mô thủ xuân ngân
Bất pha lệ tiên suy triết
Hoàng kinh hải thượng, miển tây khứ.
Chiếu thủy đế, san hô nghi hoạt,
Tổ Lộng đắc tửu tỉnh thiên hàn, không đối nhất đình hương tuyết.

Tạm dịch:

Buổi chiều tà, một mảnh trăng.
Tiếng âm thanh nhỏ vang khắp mặt đất, càng nghe càng rõ ràng.
Đó đây như có như không, bóng đèn sau lưng thấy thoáng khó mà phân biệt.
Tựa như một thiếu nữ lìa hồn.
Từ từ bước ra, thời tiết trước thôn
Càng về đêm càng trúc ngả ngang
Đáng ghen cho đám mây che sáng
Soi gương kẻ kẻ mây ngài, nhan sắc không ở diện mạo
Chỉ cần cho thật trong sạch
Không phải bông hoa tả nổi vẻ xuân
Không sợ làm tiêu vẻ đẹp
Còn sợ trên biển lúc đất tây giác
Soi dáng nước, tưởng san hô còn sống.
Làm như vậy, tỉnh rượu rút trời, chỉ thấy một sân đầy tuyết.

Tiếng ca trong trẻo của Tiêu Lộng Ngọc vang lên, khiến Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc nghe qua phải sửng sốt đứng lặng như người gỗ.

Bài từ mà Tiêu Lộng Ngọc vừa ca là bài Sơ Ảnh Vịnh Mai của cử nhân đời Nam Tống là Trương Thúc Hạ. Tình ý trong bài từ đã đẹp mà giọng ca của Tiêu Lộng lại hay vô cùng, làm sao chẳng khiến cho Tư Đồ Ngọc ngẩn ngơ được.

Nhưng sự thực sự ngây ngất của Tư Đồ Ngọc có nguyên do mà là một nguyên do vô cùng trọng đại.

Gọi là nguyên do bởi vì sự phụ của Tư Đồ Ngọc Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ co quắp nằm trên giường, suốt ngày chỉ ngâm bài Ngọc Điển Từ Cú đó mà thôi.

Ngày thường Lương Thiên Kỳ không những chỉ ngâm nga một mình mà còn bắt Tư Đồ Ngọc phải học thuộc lòng bài từ đó, bảo rằng mai này việc rửa sạch nỗi oan uổng của lão có liên quan mật thiết với bài từ kia.

Tư Đồ Ngọc nghĩ không ra tại sao từ đời Đường Tống đến ngày nay những thi sĩ chuyên làm từ không dưới ngàn vạn người mà Tiêu Lộng Ngọc lại không ca bài Kim Thuyền, không ca bài Hoàn Hoa, mà lại ca bài Ngọc Điện Từ của Trương Thúc Hạ như vậy.

Tiếp Ngọc Điện từ của Trương Thúc Hạ có rất nhiều bài, mà tại sao Tiêu Lộng Ngọc không ca bài Thủy Long Ngâm, không ca Ý La Hương mà lại là Sơ Ảnh Vịnh Mai chẳng lẽ...

Chẳng lẽ Tiêu Lộng Ngọc... hiểu rằng trừ hai thầy trò nàng ra thực không có ai biết được điều bí mật ghê gớm ấy?

Nếu không, thì tại sao trên đời lại có chuyện trùng hợp một cách lạ lùng đến như thế.

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập hiện ra trong óc, Tư Đồ Ngọc nghĩ đến điên cả đầu.

Nhưng không phải chàng chỉ lấy trí tuệ tuyệt vời của mình mà tự phụ nổi, với chàng chẳng còn cách nào khác để giải đáp điều bí mật kia mà phải tìm gặp ngay Tiêu Lộng Ngọc hỏi cho ra lẽ.

Nhưng lúc chàng định thần được, thì tiếng ca thánh thót của giai nhân đã xa dần.

Tư Đồ Ngọc vội lớn tiếng kêu gọi :

- Ngọc tỷ ngừng chân lại đã.

Vừa gọi chàng vừa hấp tấp trèo lên một cây cổ thụ cao chọc trời. Đứng trên cao chàng đưa mắt nhìn khắp tứ phía, chàng thấy nào núi, nào nước, nào cây, nào đá, nhưng tuyệt nhiên không còn thấy bóng hình người đẹp đâu nữa.

Chàng buông tiếng thở dài áo nào rồi tuột xuống đất. Chàng biết rằng mọi nghi hoặc trong bụng ít ra chàng còn phải chịu ảm ức đến cả nửa tháng trời nữa.

Chia tay cùng Bạch Y Long Nữ để tìm Vô Song Quái Tẩu, chàng Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc bèn xông pha gió bụi nhắm hướng Tế Nam tiến tới.

Chàng đường hoàng lướt đi ở ngoài sáng, nhưng trong bóng tối lại có người lén theo dõi chàng.

Người lén theo dõi Tư Đồ Ngọc ở trong tối, nói ra ai cũng phải lấy làm ngạc nhiên, bởi vì đó chính là người vẫn luôn miệng bảo mình là thân mang ác tật không thể đi lại được, người đó chính là Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương.

Tục ngữ có câu: “Con bộ ngựa đuổi bắt con ve, có biết đâu lại có chim Hoàng Tước rình ở phía sau”. Cứ theo tình hình hiện tại mà luận thì Tư Đồ Ngọc chính là ve mà Vu Mộng Tương là bộ ngựa vậy.

Thế còn ai là Hoàng Tước, có hay không có?

Có, nhưng không phải là Hoàng Tước, vì khó tính cũng phải gọi người đây là Bạch Phượng.

Nếu đã gọi là Bạch Phượng bởi vì người đó không ai khác hơn, mà lại chính là tỷ tỷ của Tư Đồ Ngọc, Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc dứt tiếng ca bèn lao mình ẩn núp vào một chỗ tối.

Nàng theo dõi hành động của Tư Đồ Ngọc, thấy chàng cứ đứng thừ người ra nghĩ ngợi rồi lại lên tiếng gọi: “Ngọc tỷ ngừng chân”. Xong lại trèo lên cây cổ thụ để nhìn đảo dác tứ bề.

Biết vậy nhưng Tiêu Lộng Ngọc cố can rằng không thềm để ý đến chàng, không thềm để ý đến con người tuấn tú khả ái có những hành động như điên khùng là Ngọc đệ của nàng.

Nhưng đến khi Tư Đồ Ngọc buồn bã từ trên cây nhảy xuống đất rời khỏi Lao Sơn Song Môn cốc để đi về Tế Nam, thì trong lòng Tiêu Lộng Ngọc lại nóng nảy không yên. Tiêu Lộng Ngọc đi được nửa tuần trà, thì ở trên ngọn núi Lao Sơn, Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương cũng nhanh nhẹn đuổi theo, chẳng hiểu ác tật của bà ở chỗ nào?

Vu Mộng Tương mặt lộ vẻ cười nham hiểm, lén đuổi theo Tư Đồ Ngọc, đằng kia Tiêu Lộng Ngọc cũng cười nhặt âm thầm đuổi theo y thị để làm một con Bạch Phượng ở phía sau con bộ ngựa.

Tư Đồ Ngọc chạy ở đằng trước, tuyệt nhiên chẳng hay biết gì đến những chuyện xảy ra ở phía sau, dĩ nhiên chàng đúng là con ve.

Nhưng chàng lại không có vẻ gì là một con ve cả, mà phải nói là một con tằm mới đúng.

Bởi vì con tằm đến chết vẫn còn giăng tơ, trong bụng của con tằm đầy những tơ, thì trong bụng Tư Đồ Ngọc cũng đầy sự tương tư.

Chàng tương tư ai? Vì ai mà lại ưu tư? Dĩ nhiên là vì Ngọc tỷ tỷ của chàng.

Chỉ nguyên cái sắc đẹp lộng lẫy của nàng. Tiêu Lộng Ngọc đã thừa sức làm cho các chàng trai phải điêu đứng cam tâm chết vì tình.

Huống chi ngoài sắc đẹp lộng lẫy của nàng. Tiêu Lộng Ngọc cốt cách lại khác phàm!

Nàng là người đại trí tuệ nhưng nhiều lúc nàng lại cố che giấu đi, chỉ để lộ một chút thông minh nhỏ.

Nàng kiên nhẫn bình tĩnh xử sự khôn ngoan chẳng khác gì một bậc lão thành, cũng là người khí khái, như Thái Sơn có đồ sộ ở trước mặt nàng vẫn thản nhiên như không.

Đối với một thiếu nữ tài trí tuyệt vời như thế, mà Tư Đồ Ngọc không đem lòng tương tư, thì chẳng hóa ra chàng là con người vô tình như gỗ đá hay sao.

Cho nên suốt dọc đường miệng chàng chỉ lẩm bẩm hết gọi tên Bạch Y Long Nữ, hết Ngọc tỷ tỷ lại ngâm bài Ngọc Điền Sơ Ảnh: Hoàng nhô phiến nguyệt tựa phiếm địa thủy âm, hoàn canh thanh tuyết...

Cái câu: “Núi non cách trở đường xa gặp ghềnh”, chỉ để dành cho người thương, chớ đối với những người có một thân cường lực thượng thặng như Tư Đồ Ngọc, thì có chạy ngàn vạn dặm, cũng chẳng đáng kể gì.

Từ Lao Sơn chạy tới Tế Nam, trừ một đoạn đường núi gấp ghềnh ra thì đều đường cái quan rộng lớn, Tư Đồ Ngọc ung dung tiến tới phủ Sơn Đông.

Trấn Tế nam phong cảnh đẹp tuyệt trần, dân cư đông đúc buôn bán sầm uất.

Nhưng Tứ diện hà hoa tam diện liễu, nhất thành sơn sắc bán thành hồ, trên Phạt Sơn và Đại Minh hồ cũng đủ sức gây nên vẻ đẹp cho phủ Tế Nam.

Tư Đồ Ngọc vừa đặt chân tới phủ Tế Nam, liền chạy thẳng đến Thiên Phạt sơn.

Ngoài việc chiêm ngưỡng cảnh đẹp ở Thiên Phạt sơn lên núi cao để nhìn ra phía xa sông Hoàng Hà và thăm ngôi thành nổi tiếng, việc chủ yếu của chàng là tìm Vô Song Quái Tẩu Đường Bạch Hiếu lai theo như Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương cho biết, Vô Song Quái Tẩu hiện ở trên Thiên Phạt sơn.

Tư Đồ Ngọc lên tới đỉnh Thiên Phạt sơn thì trời đã ngã về chiều chàng đưa mắt nhìn những vách núi cao chót vót có hình tượng Phật. Đứng giữa cảnh bát ngát của thiên nhiên, trong lòng chàng không khỏi cảm khái:

Bạch nhật y sơn tận

Hoàng hà nhập hải lưu

Dục cùng thiên lý mục

Canh thượng nhất tầng lâu.

Tạm dịch:

Mặt trời đã xế non cao

Sông hoàng hà nước chảy nhập vào biển Đông

Muốn trông ngàn dặm trùng trùng

Hãy làm thêm nữa một tầng lầu trên.

Người xưa thì nghĩ thế, nhưng ngày nay Tư Đồ Ngọc không phải chỉ lên một tầng lầu mà là phải vượt qua một ngọn núi. Bởi vì như chàng được biết, thì Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu tuy thường dạo chơi ở trên ngọn Thiên Phật sơn, nhưng chỗ ở của lão lại ẩn khuất ở phía sau núi.

Quả nhiên Tư Đồ Ngọc chưa lên tới đỉnh Thiên Phật sơn, đã nghe thấy tiếng người từ ở trên đỉnh núi cất tiếng ngâm nga vọng xuống. Người ấy ngâm rằng:

Sân điện bạch nhật y sơn tậu

Mang dáng Hoàng Hà nhập hải lưu

Đáo thử dĩ cùng thiên lý mục

Thùy tri tài thượng nhất tầng lầu

Tạm dịch:

Mặt trời đã vượt non cao

Sông Hoàng đằng đẳng nhập vào biển đông

Tới nơi nhìn khắp ngàn trùng

Ngờ đâu mới tới một tầng lầu trên.

Tư Đồ Ngọc nghe ngâm, biết rằng người kia không phải là người tầm thường, chàng vội vàng băng mình như một mũi tên lên trên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, một người đang đứng chấp tay sau lưng cất tiếng ngâm nga là một ông già mặc áo xanh, lông mày rất rậm, mặt lộ đầy vẻ kiêu ngạo.

Tư Đồ Ngọc vội chấp tay vái chào rồi cười nói :

- Xin hỏi lão trượng, phải chăng lão trượng là Đường lão tiên bối?

Ông già mặc áo xanh đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ Ngọc một cái rồi mới lạnh lùng đáp :

- Ta nhất định phải cho các hạ biết mới được hay sao?

Tư Đồ Ngọc hơi chột dạ vì đã gặp phải một người có tính cứng cỏi. Chàng biết ngay ông già này thực không thể với tiếng đồn đại, tính tình quả nhiên rất cổ quái. Chàng bèn tươi cười cung kính thưa :

- Tại hạ vì có việc gấp đến đây để tham kiến một vị tiền bối họ Đường.

Thanh y lão tẩu kêu “Hừ” một tiếng nói :

- Ở đời này đúng là có họ Đường, nhưng người trong thiên hạ phải vất vả lên lặn trên ngọn Thiên Phật sơn này làm chi?

Tư Đồ Ngọc vẫn tươi cười đỡ lời :

- Không phải tại hạ kiếm một người họ Đường tầm thường, mà người họ Đường tại hạ định tìm kiếm là Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu.

Ông già mặc áo xanh đứng yên không nói, như thể chưa nghe thấy câu nói của Tư Đồ Ngọc vừa rồi. Tư Đồ Ngọc không biết làm sao, đành phải chấp tay vái chào và lên tiếng hỏi tiếp :

- Lão trượng có phải là vị vô lâm đại hiệp Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu không?

Ông già áo xanh trợn mắt cau mày hỏi lại :

- Các hạ vừa mới hỏi ta có phải là họ Đường không bây giờ lại hỏi ta có phải là Đường Bách Hiểu không là nghĩa lý gì.

Tư Đồ Ngọc gượng cười đáp :

- Tại hạ có việc cần gấp muốn kiếm để hỏi thăm, kính xin lão trượng mở lượng hải hà chỉ giáo cho.

Thanh y lão tẩu đáp :

- Không!

Tiếng “Không” đó nói rất gọn lỏn mà lại rất nhanh, khiến Tư Đồ Ngọc phải giật nảy mình.

Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu trợn mắt lên nhìn Tư Đồ Ngọc một cái rồi hằm hằm quay đầu bỏ đi. Tư Đồ Ngọc vội vàng kêu gọi.

Đường Bách Hiểu đứng lại giận dữ nói :

- Ta đã không thích nói chuyện với quân dối gạt, việc làm không đi đôi với lời nói như vậy.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Đường lão tiên bối, tại sao tiên bối lại ví tiểu bối với quân dối gạt như thế?

Đường Bách Hiểu hỏi lại :

- Mi tới đây làm chi?

Tư Đồ Ngọc không biết tại sao lão lại hỏi mình, chàng đành đáp :

- Vì tại hạ có chuyện cần hỏi, xin nhờ lão bối giúp cho.

Đường Bách Hiểu nói bằng giọng giận dữ :

- Những kẻ nói lời mà không chịu làm đúng như lời đã nói, sao lại chẳng phải là quân dối gạt? Mi đã tới đây để hỏi thăm, thế sau khi biết là Đường Bách Hiểu tại sao lại không vái lạy ta?

Tư Đồ Ngọc bối rối gật đầu cười đáp :

- Lão tiên bối có lòng chỉ điểm, tại hạ xin vái chào ngay.

Nói xong chàng vội sửa sang lại y phục, định quỳ xuống vái lạy. Đường Bách Hiểu bỗng xua tay :

- Hãy khoan!

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Lão tiên bối...

Đường Bách Hiểu không để chàng nói dứt câu đã lạnh lùng xen lời nói ngay.

- Mi đã biết ta là Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu, nhưng ta lại không biết mi là cái giống gì?

Tư Đồ Ngọc nghĩ tới việc mình chưa xưng tên tuổi, chàng không khỏi bẽn lẽn liền cười nói :

- Tại hạ họ Tư Đồ, tên chỉ có một tiếng là Ngọc.

Đường Bách Hiểu đưa mắt nhìn chàng mấy cái, chỉ tay về phía sau núi cười quái dị nói :

- Tư Đồ lão đệ, phía sau núi có một khu rừng trúc, trong rừng có một ngôi nhà tranh nay có việc phải đi trước, vậy vào khoảng canh hai lão đệ vào trong chòi tranh đó tìm ta.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Đường tiên bối...

Đường Bách Hiểu xua tay đáp :

- Tánh tình lão không phải là cổ quái đâu, nhưng lão chỉ nhất gan đấy thôi, khi chưa biết lão đệ tới đây tìm ta định thỉnh giáo việc gì, thì ta đâu dám nhận một lạy của lão đệ như vậy? Vạ nhất cái việc lão đệ hỏi ta không thích đáp hoặc không thể trả lời được thì có phải là phiền phức lắm không?

Tư Đồ Ngọc ôn tồn nói :

- Lão tiên bối đã định hỏi tiểu bối tới đây để là chi, thì tiện đây tiểu bối...

Đường Bách Hiểu trừng mắt nói :

- Mi điên à, hai khùng thế, mà nghe không hiểu lời ta nói? Bây giờ ta có việc gấp cần phải đi ngay, vào khoảng canh hai mi đến sau núi, vào trong khu rừng tìm ta ở căn nhà tranh.

Vừa dứt lời người lão đã băng đi, thân pháp cực kỳ mau lẹ, chỉ thoáng cái, Đường Bách Hiểu đã khuất dạng trong cảnh nhá nhem của hoàng hôn.

Tư Đồ Ngọc vốn biết lão ấy tánh tình quái đản không tiện áp buộc đành đưa mắt uất hận nhìn theo.

Đường Bách Hiểu đi rồi, Tư Đồ Ngọc ở trên ngọn Tiên Phật Sơn chấp tay sau lưng đi đi lại lại, bỗng nhiên chàng nghe thấy sáu tiếng ròn rã :

- Ai xem bói, ai xem bói..?

Tiếp theo đó ở trên sơn đạo có một bóng người đang chạy lại, đó là một lão thầy bói.

Lão thầy bói đó râu dài tới ngực người hơi ốm, ở sống mũi lại đeo một cái kính đen, khiến người ngoài không sao nhìn rõ và đoán được tuổi thực là bao nhiêu, nhưng đoán phỏng thì cũng chừng khoảng ngũ tuần.

Tay phải thầy bói cầm một cây trúc có buộc một miếng vải dài, trên viết mười hai chữ bằng mực lớn: “Xem quá khứ, đoán hiện tại đoán tương lai”.

Tư Đồ Ngọc rất hiếu kỳ, dựng ngược cặp mày kiếm lên cười nói :

- Vị tiên sinh đây có thích trong lúc du sơn ngoạn thủy, tái kết một đoạn duyên pháp không?

Thầy bói gật đầu mỉm cười đáp :

- Tại hạ nhờ cái nghề bói toán này mà mưu sinh, trên đường bôn tần hồ hải nay có người gõ cửa thăm hỏi đến, lẽ nào lại không kết bạn.

Nói đến đây gã thầy bói thông thả tiến lại gần, đưa mắt nhìn kỹ Tư Đồ Ngọc rồi mới cười hỏi :

- Quý tánh tôn danh của công tử là gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại hạ họ Tư Đồ tên là Ngọc, còn tiên sinh xưng hô ra sao?

Lão thầy bói cười nói :

- Tại hạ là Tần Lộ, Tư Đồ công tử định xem việc ở trước mắt hay là muốn luận việc chung thân đại sự tốt hay xấu?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Việc chung thân đại sự tốt xấu ra sao biết mà làm gì, Tư Đồ Ngọc này chỉ xin Tần tiên sinh chỉ điểm cho việc ở trước mắt mà thôi.

Tần Lộ chỉ một tảng đá lớn mỉm cười nói :

- Xin mời Tư Đồ công tử ngồi chơi, công tử cho xem bàn tay.

Tư Đồ Ngọc ngồi xuống tảng đá, rồi đưa bàn tay trái ra cho Tần Lộ quan sát kỹ lưỡng.

Tần Lộ xem xong tay trái rồi lại xem sang tay phải, xem xong tay phải lại nhìn đến tướng mặt, rồi sau cùng còn bảo Tư Đồ Ngọc đứng thẳng người dậy, đi vài bước ho lên một tiếng rồi lão mới nghiêm sắc mặt lại nói :

- Tư Đồ công tử, Tần Lộ này nếu có nói thẳng..

Tư Đồ Ngọc mỉm cười cắt ngang câu nói của Tần Lộ dựng ngược cặp mày lưỡi kiếm nói :

- Người quân tử vẫn họa chứ không vẫn phúc, xin Tần tiên sinh cứ nói thẳng hết ra.

Tần Lộ nghiêm nét mặt lại chậm rãi nói :

- Tư Đồ công tử có cốt cách rất tốt, trên đời hiếm có, phúc duyên một đời rất là sâu, nhưng việc trước mắt như thế có tai họa phải kiêng kỵ vật và quý, thậm trọng đề phòng kẻ gian ác.

Tư Đồ Ngọc cho mấy lời đó chỉ là lời của mấy kẻ giang hồ thuật sỹ nói ra hằng ngày để kiếm tiền, cho nên chàng chỉ cười thầm thôi.

Tần Lộ lại nghiêm nét mặt nói tiếp :

- Công tử chớ coi thường lời nói của Tần Lộ này, sát khí của công tử đã lộ ra ở mi tâm, nhiều lắm là không qua tối nay, trước ngày mai thế nào cũng có tai họa ứng nghiệm, nhưng kẻ gây ra tai họa là kẻ gian ác thì tiêu trừ tai họa cho công tử cũng là kẻ gian ác. Công tử chỉ cần nhất nhất mỗi việc đều phải thận trọng, thì có thể không việc gì đâu.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười lấy ra năm quan tiền đưa biểu lão thầy bói. Tần Lộ không khách sáo đưa tay nhận tiền, cảm ơn rồi rít nói :

- Đa tạ công tử, Tần Lộ này đã được đội ơn sâu, vậy cũng xin kính dâng một lời này.

- Tần tiên sinh có lời vàng ngọc gì chỉ dạy. Tư Đồ Ngọc này xin cúi đầu bái lĩnh.

Tần Lộ cười nói :

- Cái tên họ của con người ta có hợp với nhau hay không quan hệ rất lớn đến việc chung thân đại sự quan ắc của công tử rất đẹp.

Xem tiếp hồi 8 Ngọc Long tiểu kiếp

8. Hồi 8 Ngọc Long Tiểu Kiếp

- Có chứ, cách hay nhất để giải trừ trở ngại trên đường tình chỉ có hai chữ “Chuyên nhất”. Nếu công tử làm được cái việc “Bao nhiêu nước ngọt trong trời đất ta chỉ uống có một hớp mà thôi” thì sẽ gặp được chân tình mà tiêu trừ được bao nhiêu trở ngại, suốt đời được an vui.

Nói tới đây Tần Lộ đứng thẳng người dậy, cúi mình thực thấp vái chào Tư Đồ Ngọc và cười nói :

- Tần Lộ xin hết lời ở đây, xin Tư Đồ công tử đừng quên câu nói của tại hạ, xin công tử bảo trọng lấy mình vàng trong đêm nay.

Lời vừa dứt, Tần Lộ nhẹ nhàng cất bước đi xuống núi, Tiếng “Ai xem bói không?” cũng xa dần.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn theo đối phương, trong óc chàng đảo đi đảo lại mấy câu nói của lão thầy bói.

Mấy câu nói ấy là “Kiêng kỵ quý vật, thận trọng đề phòng kẻ gian ác và tình chuyên nhất, gặp được Ngọc thì tốt”.

Mấy câu đầu chỉ làm cho Tư Đồ Ngọc hơi e dè thận trọng nhưng trái lại, mấy câu sau lại khiến cho lòng khoan khoái vô cùng.

Bởi vì, trong một quán rượu ở thành Thái Ất, sau khi đã sơ kiến người đẹp thì trái tim của Tư Đồ Ngọc sớm đã khắc sâu hình bóng của giai nhân đẹp tuyệt trần là Ngọc tỷ tỷ của chàng.

Chính tự chàng. chàng cũng không phải là con người ăn xổi ở thì, ưa thói trêu hoa ghẹo nguyệt, tức là về đường tình chàng phải “Chuyên nhất” rồi, cho nên lời của Tần Lộ bảo gặp Ngọc thì tốt với câu “Kim Ngọc lương duyên” chẳng lẽ...

Tư Đồ Ngọc mãi nghĩ ngợi đến lúc sự tĩnh ra thì mặt trời đã lặn, đêm tối đang bao phủ xuống đầu, trước mắt chàng chỉ có một màn đêm tối om.

Chàng giật nẩy mình, vội vàng xua đuổi hết ý nghĩ, chạy xuống sau núi Thiên Phật sơn.

Bởi vì chàng không hiểu chòi tranh ở trong rừng trúc nơi Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiếu ở, cách đỉnh Thiên Phật sơn nơi chàng đang đứng bao xa cho nên chàng sợ nhờ việc không đến kịp canh hai như lời hẹn.

Quả nhiên con đường chàng đi không có gần gì, Tư Đồ Ngọc cứ dò theo phương hướng Đường Bách Hiếu dẫn mà đi một hồi lâu mới thấy khu rừng trúc.

Phạm vi khu rừng trúc cũng khá rộng, tít trong cùng có ba gian nhà tranh.

Tư Đồ Ngọc vì Đường Bách Hiểu đã dẫn mình tới kiếm khoảng canh hai, mà bây giờ đã quá canh một, nên chàng đi tới trước chòi tranh, nhẹ tay gõ cửa.

Chàng mới gõ được hai tiếng, cánh cửa đã mở ra, một chàng thanh niên tướng mạo vô cùng thanh tú, khoảng hai mươi tuổi, từ trong nhà bước ra, cười hỏi :

- Tôn khách có phải là Tư Đồ công tử chăng?

Tư Đồ Ngọc cũng hơi lầy làm lạ, là tại sao Đường Bách Hiểu ở mãi chốn thâm sơn cùng cốc này mà còn dùng một người đầy tớ trẻ trung đẹp trai như vậy? Nhưng chàng không nghĩ lâu, liền gật đầu đáp :

- Tại hạ chính là Tư Đồ Ngọc, tìm đến yết kiến Đường lão tiên bối.

Người tuấn bộc bước sang bên nhường lối cho Tư Đồ Ngọc, cung kính cười nói :

- Xin mời Tư Đồ công tử vào, chủ nhân đang đợi chờ công tử ở phía trong.

Tư Đồ Ngọc đi theo người tuấn bộc, quả nhiên chàng thấy Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiểu ngồi ở sau một cái bàn rách.

Người mà trên giang hồ đặt tên cho là “Cuốn tự điển sống”, khi thấy Tư Đồ Ngọc bước vào liền vòng tay thi lễ, rồi xoa tay nói :

- Xin mời Tư Đồ lão đệ ngồi. Trước khi lão phu biết lão đệ tới đây vì việc gì, thì lão phu không thể nhận lễ của lão đệ được.

Tư Đồ Ngọc vừa cười vừa nói :

- Lão tiên bối đã nói như vậy, tại hạ xin tạm thời thất lễ.

Nói xong, Tư Đồ Ngọc ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với Đường Bách Hiểu.

Lúc bấy giờ, người tuấn bộc mới bưng trà ra. Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn y một cái, mỉm cười nói :

- Đường lão tiên bối thật là người sung sướng, ngay đầy tớ của tiên bối cũng là một trang thiếu niên tuấn tú.

Đường Bách Hiểu ha hả cười, nói :

- Bởi vì lão phu vừa già vừa xấu cho nên mới phải dùng người đầy tớ trẻ tuổi đẹp trai này để điều hòa... điều hòa...

Nói tới đây, Đường Bách Hiểu ngừng lại, đưa tay chỉ chén trà nóng rồi mới cười nói :

- Đêm khuya khách tới, lấy trà thay rượu, xin lão đệ hãy nếm thử giọng. Trà này là do chính lão phu tự trồng lấy rồi sấy sọc bồi dưỡng, cất lá sâu cùng là do một tay lão phu. Còn nước uống để nấu trà thì lấy từ danh tuyến ở Tế Nam. Có thể nói là trà này ngon tuyệt.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, nâng chén trà khói đang bốc lên nghi ngút, uống một hớp rồi gật đầu khen :

- Tuyền giai trà mỹ sắc vị đến tuyệt! Có một chén trà thơm như thế này thì uống thích hơn rượu ngon nhiều.

Đường Bách Hiểu cười nói :

- Lão đệ đến đây yết kiến ta, chẳng hay là vì việc gì đó?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Lão tiên bối có biết Thiên Trì kỳ hội không?

Đường Bách Hiểu bật cười nói :

- Tất nhiên là biết. Nếu không biết cái hội mười lăm năm mới cử hành một lần ấy thì Đường Bách Hiểu ta làm sao mà lại được người đời xưng tụng là Cuốn Tự Điển Sống của giang hồ được?

Tư Đồ Ngọc không nói quanh co, liền vào đề hỏi liền :

- Xin hỏi lão tiền bối Thiên Trì có nghĩa là gì?

Đường Bách Hiểu trợn mắt lườm lườm nhìn Tư Đồ Ngọc, rồi buông tiếng cười quái dị nói :

- Lão đệ muốn hạch hỏi ta đấy à? Cái tên Thiên Trì có nhiều lắm, ở ngoài quan ngoại, ở trên Sơn Tây, ở trên đỉnh Tuyết Lĩnh, ở trên đỉnh Côn Luân...

Tư Đồ Ngọc ngắt ngang câu nói của Đường Bách Hiểu, lắc đầu nói :

- Lão tiền bối nói xa đề quá.

Đường Bách Hiểu trợn mắt nói :

- Thế nào là xa đề? Mấy địa phương mà ta vừa kể đều có Thiên Trì.

Tư Đồ Ngọc ôn tồn nói :

- Tại hạ hỏi Thiên Trì là muốn hỏi nơi cử hành Thiên Trì kỳ hội.

Đường Bách Hiểu trợn mắt cười nói :

- Như lão đệ muốn đặc biệt hỏi đến Thiên Trì...

Tư Đồ Ngọc sợ đối phương lại nói giông dài xa xôi, liền nhắc nhở lão một câu :

- Theo như chỗ tại hạ được biết thì cái nơi gọi là Thiên Trì, cử hành Thiên Trì kỳ hội ấy không phải là ở trên đỉnh núi, không phải là ở trên ao hay trên đầm, mà là ở trên biển cả mênh mông.

Đường Bách Hiểu à lên một tiếng, gật đầu, cười đáp :

- Đúng lắm! Nhưng ở trên bể cả mênh mông, không bến không bờ thì địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội ở vào hải vực nào?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Đấy chính là điều mà tại hạ muốn xin lão tiền bối chỉ giáo giúp cho.

Đường Bách Hiểu cười nói :

- Lão đệ tới hỏi ta thì ta biết đi hỏi ai bây giờ?

Tư Đồ Ngọc không ngờ đối phương từ chối một cách khéo léo như thế, bất giác chàng cau mày, gượng cười nói :

- Đường lão tiền bối có danh hiệu là Cuốn Tự Điển Sống, mọi việc trên giang hồ không việc nào mà không hiểu...

Đường Bách Hiểu bỗng dừng lại cất tiếng nói với vẻ bí mật :

- Đối với địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội, tuy lão phu có biết có hiểu, nhưng...

Tư Đồ Ngọc vội hỏi :

- Lão tiền bối có chỗ nào khó nói?

Đường Bách Hiểu lắc đầu đáp :

- Lão phu chẳng có chỗ nào là khó nói cả, chỉ cần Tư Đồ lão đệ cho ta biết lão đệ hỏi nơi ấy làm gì?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại hạ dò hỏi địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội tự nhiên là tham dự kỳ hội ấy.

Đường Bách Hiểu ánh mắt sáng ngời, đăm đăm nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Ngọc, rồi trợn mắt hỏi :

- Tư Đồ lão đệ tha lỗi cho lão đường đột hỏi thăm nhé. Lão đệ có biết quy củ tham dự Thiên Trì kỳ hội không? Và lão đệ có đủ tư cách không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười, đáp :

- Tại hạ có bút tích của Đấng Lâu Tửu Khách Thuần Vu Sán tiền bối tiến cử tham dự Thiên Trì kỳ hội.

Đường Bách Hiểu có vẻ lấy làm ngạc nhiên, trợn mắt nói :

- Trái lại, đó là một việc rất khó, vậy lão phu xin lấy trà thay rượu để mời lão đệ thêm một chén nữa.

Nói rồi, Đường Bách Hiểu tự tay nâng ấm trà rót đầy vào chén cho Tư Đồ Ngọc rồi miệng chúc mừng, xong lão cũng uống một chén,

Tư Đồ Ngọc không chút chối từ, cũng nâng chén trà lên uống cạn rồi mỉm cười nói :

- Lão tiền bối...

Chàng vốn định nói: “Nay lão tiền bối đã định cho tại hạ được biết chưa?” nhưng chàng vừa mở miệng thì Đường Bách Hiểu đã ngắt ngang lời chàng mà hỏi rằng :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ có thể cho ta biết sư phụ của lão đệ là ai không?

Tư Đồ Ngọc giật mình, thấy hơi khó nói. Đường Bách Hiểu chăm chăm nhìn vào mặt chàng, rồi lại cất tiếng cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ đã không chịu cho biết lệnh sư là ai thì cũng không sao cả. Nay lão phu muốn giới thiệu với lão đệ một người quen biết ở trong võ lâm để hai người gặp nhau.

Tư Đồ Ngọc thấy ở trong phòng không có người nào khác cho nên nghe thấy đối phương nói, chàng không nén được sự tò mò, liền đưa mắt nhìn khắp căn nhà.

Chẳng dè Đường Bách Hiểu lại đưa tay trở ngay người tuần bọc, mỉm cười nói :

- Lão đệ có nhận ra được y là ai không?

Tư Đồ Ngọc tuy hiểu lời Đường Bách Hiểu định nói gì, nhưng chàng vẫn không thể nhận ra được là ai cả. Chàng lắc đầu ngạc nhiên đáp :

- Tại hạ chỉ thấy vị tuần bọc đây không phải là người thường chứ chưa hề quen biết.

Người tuần bọc đứng ở bên bỗng cười nói :

- Tư Đồ huynh, chúng ta mới chia tay nhau không được bao lâu, thế mà tại sao huynh lại quên ngay tôi được?

Tư Đồ Ngọc nghe giọng nói của đối phương, biết ngay là nàng cải dạng nam trang, chàng không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng lập tức nhớ tới lời nói của người tướng số Tần Lộ trên đỉnh Thiên Phật sơn rằng phải kiêng kỵ quý vật, đề phòng kẻ gian.

Chàng vừa kinh hãi, vừa chú mục nhìn, thì thấy người tuần bọc kia đã gỡ mặt nạ da người ra để biến thành một thiếu phụ phong lưu, nhan sắc cũng khá đẹp.

Lời nói của Đường Bách Hiểu quả nhiên không sai. Cái người tuần bọc kia giờ đây biến thành thiếu phụ diễm lệ, chính là Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ trên Nghi Sơn Tam Ác trang.

Tư Đồ Ngọc biết là không ổn, tuy kinh ngạc nhưng chàng không sợ, vì chàng tự phụ có một thân tuyệt kỹ, dư sức đối phó với Điện Cổ Lệ và Đường Bách Hiểu.

Vì vậy, vừa thấy Điện Cổ Lệ để lộ chân tướng, chàng liền quắc mắt lạnh lùng nhìn Đường Bách Hiểu :

- Đường lão tiền bối, cứ xem cái cách thay đổi tướng mạo một cách dễ dàng của Điện cô nương đây, phải chăng tiền bối định dụ tại hạ vào hang hùm để báo thù rửa hận cho Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt?

Đường Bách Hiểu lắc đầu đáp :

- Có ý dụ lão đệ tới đây thì đúng, còn cái việc báo thù cho Ngô Hồng Liệt thì không phải. Bởi vì Điện tiểu muội của lão phu vốn không có ý báo thù cho người anh kết nghĩa của mình, thì lão phu hà tất phải nhọc công mệt sức làm gì?

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ nói :

- Đường lão tiên bối, tiên bối đã...

Đường Bách Hiểu tươi cười nói :

- Người bạn nhỏ của tôi ơi, xem chừng công lực của người bạn nhỏ ghê gớm lắm, thế mà sao con mắt của người bạn nhìn lại có thể sai lệch đến như vậy được? Đến bây giờ mà người bạn nhỏ còn cho Đường Bách Hiểu này là lão già quý quá khôn lường thì thật là bậy quá.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, đưa mắt nhìn người giả xưng Đường Bách Hiểu. Chàng nhìn đối phương thật kỹ, nhưng cuối cùng vẫn không nhận ra được đối phương là ai cả. Chàng đành ngạc nhiên hỏi :

- Người là ai cải trang? Chẳng lẽ lại là người ở trong Nghi Sơn Tam Ác trang? Là một trong Tam ác? Là Truy Hồn Tẩu Tống...

Chàng chưa dứt lời, người giả xưng Đường Bách Hiểu đã buông tiếng cười nhạt nói :

- Dù cho lão đệ nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được. Ta mới vừa cùng lão đệ ở trong Lao Sơn Song Môn Cổ gặp mặt nhau xong. Ta chính là Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương.

Nói xong, người giả xưng Đường Bách Hiểu trút bỏ đồ cải trang thì rõ ràng đúng là con người ngồi ở trên Chuyển Luân đài lúc trước, vẫn cứ luôn miệng bảo là thân mình mang ác tật, không thể đi đứng được.

Người ấy là Diêm La điện chủ.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt há hốc mồm, ngạc nhiên hỏi :

- Diêm La điện chủ, nếu Điện chủ định đối phó với Tư Đồ Ngọc này, sao không thừa lúc tại hạ có một thân một mình ở trong hang hùm, ở trong sào huyệt của Điện chủ mà ra tay động thủ, lại còn bày vẽ ra chuyện lạ lùng này để tới đây gặp tại hạ?

Vu Mộng Tương cười giọng quái dị, nói :

- Chuyện này cũng có nguyên do. Nguyên do thứ nhất là khi lão đệ đi vào Lao Sơn, ta đã được thông báo rằng lão đệ còn có một đồng bạn võ công cực cao. Người ấy đi tìm Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng nên ta mới bịa ra mấy lời để khiến cho lão đệ và người kia phải mỗi người một ngã. Làm như vậy, ta có thể dễ dàng ra tay hạ thủ, mà còn khiến cho tên của Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương không bị ai chú ý tới. Những người bạn còn sống sót của lão đệ không biết đâu mà tìm đến để gây sự.

Tư Đồ Ngọc nghe nói không khỏi giật mình kinh hãi. Rõ ràng Chỉ Phấn Diêm La quả nhiên là tay mưu mô ghê gớm, âm hiểm tàn độc vô cùng. Đối phương vừa dứt lời, Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Các người lừa Ngọc tỷ tỷ của ta đi về phương nào rồi? Mối thù ở Nghi Sơn đó ta gây ra, chứ tỷ tỷ có...

Vu Mộng Tương buông tiếng cười quái dị, cướp lời nói :

- Ngay cái thân người còn chưa bảo vệ được, còn quan tâm đến con tiểu sư đầu đó làm chi cho mệt.

Tư Đồ Ngọc thầm kinh sợ cái tài đoán của người thầy tướng quả nhiên không sai. Nay đã có quỷ vật lại có thêm kẻ gian, chẳng lẽ tối nay mình gặp phải đại nạn hay sao? Chàng vừa nghĩ tới đó thì Vu Mộng Tương lại lên tiếng nói tiếp :

- Nguyên do thứ hai là tiểu muội Diên Cổ Lệ của ta sau khi rời khỏi Tam Ác trang, thì tạm thời ở trong ngôi nhà tranh này, cho người đưa thư báo cho ta rõ tất cả mọi sự việc, cho nên ta mới đối gạt mi để cho tiểu muội của ta được thỏa chí bình sinh.

Tư Đồ Ngọc cau mày lại hỏi :

- Vu điện chủ nói nàng ấy không báo thù cho Ngô Hồng Liệt, thế sao bây giờ lại còn bảo để cho nàng ta được thỏa chí bình sinh như vậy?

Diên Cổ Lệ cười khúc khích nói :

- Tuy không nghĩ tới việc báo thù, nhưng phải nghĩ tới việc đoạt báu vật chứ.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Đoạt báu vật gì?

Vu Mộng Tương cười nham hiểm đáp :

- Chị em ta vừa mới thảo luận với nhau và đã đi tới quyết định là phải đoạt lấy ba vật báu vô giá ở trên người mi.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Ta chỉ có một bộ đồ xanh, một cây kiếm để tùy thân, thì làm gì mà có ba vật báu nào như Vu điện chủ nói vừa rồi?

Vu Mộng Tương ánh mắt sáng ngời cười nhạt nói :

- Tại sao lại không, vật báu thứ nhất là cây Ngọc Long nhuộm kiếm, cây kiếm mà xưa kia Hải Nhạc Du Tiêu Lương Thiên Kỳ đã làm bay hồn bỏ vía quần ma.

Tư Đồ Ngọc tươi cười :

- Vu điện chủ, người không nằm mơ đấy chứ? Chẳng lẽ người lại muốn lấy máu ở cổ tưới lên Ngọc Long kiếm của tại hạ hay sao?

Vu Mộng Tương đưa đôi mắt đầy vẻ thần bí nhìn Tư Đồ Ngọc, cất tiếng cười rất quái dị, nói tiếp :

- Vật báu vô giá thứ hai ấy là bút tích của Đẳng Lôu Tử Khách Thuần Vu Sán tiến cử mi tham dự Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Tờ giấy bút tích ấy là để tiến cử Tư Đồ Ngọc này tham dự Thiên Trì kỳ hội, vậy nhị vị cần dùng nó để làm gì?

Vu Mộng Tương trợn mắt đáp :

- Tại sao lại không có chỗ dùng, sau khi giết mi rồi thì tiểu muội Diên Cổ Lệ của ta sẽ giả dạng mi, mang thân phận của Tư Đồ Ngọc để đi tham dự Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc giận dữ quát mắt lên, cười ngất nói :

- Với một chút võ công tầm thường như các người mà lại dám nghĩ đến chuyện...

Chàng chưa nói dứt lời đã giật mình kinh hãi cực độ.

Thì ra Tư Đồ Ngọc tự nhiên thấy bụng nóng hổi, lòng dục bùng bùng trỗi dậy, toàn thân bỗng trở nên suy nhược một cách lạ thường.

Tư Đồ Ngọc quá kinh hãi, định ngằm vận thần công để tổng tà độc ra ngoài thì Vu Mộng Tương đã cười khanh khách nói :

- Bây giờ thì mi thấy không ổn rồi phải không? Một chén Túy Tiên Trà đã xuống tới bụng rồi thì dù cho có Bá Vương tái thế, Ô Hoạch hồi sinh cũng trở thành phường phong lưu như Tây Môn Phách mà thôi.

Vu Mộng Tương vừa nói vừa mở cái bình trà trên bàn, rồi cầm đưa sang cho Tư Đồ Ngọc và đắc ý cười nói :

- Ta không muốn cho mi phải chết một cách hậm hực, mi hãy chịu khó nhìn kỹ vào Ương Câu Hồn Hồ, thứ mà ta đã mất bao nhiêu công phu chế luyện.

Tư Đồ Ngọc thật không biết mình trúng phải dâm độc là do tự đâu nên chàng bèn nhìn vào trong hồ rượu.

Thì ra thân và miệng của hồ rượu được phân ra làm hai nửa, ở nửa đựng thứ trà tốt, còn nửa hồ thì đựng dâm dược. Lần đầu tiên Diên Cổ Lệ rót trà cho Tư Đồ Ngọc thì là thứ trà ngon không có thuốc, nên Tư Đồ Ngọc uống xong không thấy gì khác lạ cả, do đó chàng cũng không để ý đề phòng, mà uống luôn chén thứ hai do Vu Mộng Tương rót. Thì ra ở trong chén thứ hai này có Túy Tiên Trà - là một thứ trà vô hương vô sắc vô vị, nhưng lại có chất dâm dược.

Cái loại Túy Tiên Trà này thì vừa có cả độc dược, vừa có cả mỹ dược, không những khiến cho người bị trúng độc xuân tình nổi lên bừng bừng, lòng dục như thiêu như đốt tim phổi, mà lại còn khiến cho không thể dễ khí, không thể tụ tập được nội lực.

Chính vì vậy mà Tư Đồ Ngọc lợi dụng lúc Vu Mộng Tương đang mải nói chuyện, cố ngấm vận thần công lên để tiêu trừ tà độc chỉ hoàn toàn là uống công lao mà thôi.

Vu Mộng Tương thấy chàng thiếu niên kỳ hiệp thân mang đầy tuyết kỹ, bây giờ đã như chim ở trong lồng, như cá ở trong lưới, thì rất chậm chạp và khoan thai đắc chí cười nói :

- Tư Đồ Ngọc, vật chí báu thứ ba ở trên người mi đáng lý mi phải biết chứ, còn cần ta nói ra làm chi nữa. Tư Đồ Ngọc dẫu rằng bây giờ đã biết mình trúng phải kỳ độc, khó vận chân khí lên được, nhưng chàng cũng có thể nhờ vào sự tự chủ sẵn có để tạm thời dẫn ép lửa dục xuống.

Chàng đâm ra kính phục lão thầy bói Tần Lộ vô cùng, bởi vì bao nhiêu lời Tần Lộ nói nay đã đều ứng nghiệm hết.

Cho nên chàng lại nghĩ tới lời của Tần Lộ nói: “Gây nên tai nạn là do tay kẻ gian ác, thì tiêu trừ tai nạn cũng do tay quân gian ác”, và câu “cuối cùng thế nào cũng thoát khỏi được tai nạn”.

Căn cứ vào mấy câu nói ấy, thì chàng vẫn còn cứu tinh, nay chỉ cần chàng kéo dài thời giờ đợi cứu tinh tới, đây cũng là thủ đoạn duy nhất mà chàng có thể làm được dưới tình cảnh này.

Trong bụng đã sẵn có chủ định, Tư Đồ Ngọc bèn cố ý kéo dài thời gian, đưa mắt nhìn Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương rồi lắc đầu quảy quảy nói :

- Tại hạ đã nói, tại hạ chỉ có mỗi một bộ đồ xanh và một cây kiếm để tùy thân thôi, chứ làm gì có vật báu nào nữa đâu?

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đứng bên lắng lơ cười nói :

- Vật chí báu vô giá thứ ba ấy là tấm thân đồng tử nguyên dương chưa bị phá của chàng...

Tư Đồ Ngọc không đợi đối phương nói hết câu đã xẵng giọng mắng :

- Điền Cổ Lệ, sao nàng lại vô sỉ đến như vậy!

Điền Cổ Lệ không giận dữ chút nào, mỉm cười khanh khách nói :

- Tối hôm nay người không thể nào tránh khỏi được cái chết, bởi vì ngày trước ở Nghi Sơn Tam Ác trang, lúc chúng ta mới gặp nhau lần đầu, đứng trước phong thái anh tuấn của chàng, thiếp đã đem lòng yêu mến rồi. Cho nên hôm nay thiếp và Vu tỷ tỷ mới kiếm cho chàng một cái chết rất sung sướng, thiếp sẽ thi triển diệu thuật Tổ Nữ Thâu Nguyên để hút hết lấy Nguyên khí của chàng. Đây cũng là một sự khoái lạc hiếm có ở trên đời này...

Tư Đồ Ngọc nghe nói mặt đỏ bừng, trờng mắt quát :

- Điền Cổ Lệ, Vu Mộng Tương, các người còn có một chút lương tâm biết hổ thẹn không? Chẳng lẽ các người là cầm thú cả hay sao? Tục ngữ có nói: “Trong vạn ác, chữ dâm đứng đầu...”

Vu Mộng Tương cười nhạt như xua tay nói :

- Người đừng có nói chuyện đạo nghĩa với Chỉ Phấn Diêm La và Nữ Táng Môn này nữa, mới nghe cái ngoại hiệu của hai chị em chúng ta đáng lẽ người phải câm ngay miệng lại, dưỡng thần bình tĩnh để đợi chút nữa mà chịu cảnh chết dưới gốc mẩu đơn, học làm con quỷ phong lưu.

Nói tới đây, Vu Mộng Tương quay sang cười bảo Điền Cổ Lệ :

- Điền muội, bây giờ tạm thời chị em ta hãy để mặc y mà bàn tính với nhau chuyện này, trong ba vật chí báu vô giá ở trên mình y, chị em ta phải phân chia đồng đều và công bằng mới được.

Điền Cổ Lệ mỉm cười nói :

- Đối với vấn đề này Vu tỷ tỷ có cao kiến gì xin cứ nói, theo như tiểu muội nghĩ, Ngọc Long nhuyển kiếm và bút tích của Thuần Vu Sán thì chị em ta mỗi người lấy một vật, rồi sau đó chị em ta sẽ bắt y...

Vu Mộng Tương cướp lời nói :

- Điền muội tính như vậy không được, sở dĩ tỷ tỷ coi Tư Đồ Ngọc là một vật chí báu vô giá, ấy là bởi vì y là người còn đồng trinh chưa hề gần gũi đàn bà con gái lần nào. Nếu lấy diệu thuật Tổ Nữ Thâu Nguyên để hút hết chân nguyên của y, thì không những sẽ được sung sướng vô cùng mà lại còn được tăng thêm rất nhiều bổn thân công lực. Có điều y chỉ có thể do một người độc chiếm, chứ không thể hai người chia nhau mà hưởng được.

Điền Cổ Lệ nhú mày lại nói :

- Nếu nói như vậy thì ba món vật kia rất khó chia cho đồng đều và công bình được.

Vu Mộng Tương cười đáp :

- Tỷ tỷ đã có cách rồi, coi Tư Đồ Ngọc như một vật báu và đem gom Ngọc Long nhuyển kiếm với bút tích chứng minh của Thuần Vu Sán làm một vật báu nữa, hai chị em ta mỗi người sẽ chọn lấy một. Thế cũng gọi là công bình đấy chứ.

Tư Đồ Ngọc giận run lên, chàng nghiêng răng vào nhau treo treo và chàng không thể ngờ hai muội đàn bà dám dăng một đẹp một xấu lại lằng nhục mình đến như thế.

Điền Cổ Lệ nghe Vu Mộng Tương nói xong suy nghĩ giây lát rồi mới giương cặp mày liễu hỏi :

- Vu tỷ tỷ, tiểu muội đồng ý với cách phân chia của tỷ tỷ, nhưng vấn đề là trong hai chị em ta ai là người chọn trước?

Vu Mộng Tương cười đáp :

- Chuyện này chúng ta cũng chẳng nên khách sáo với nhau làm chi, cách hay nhất là coi ý trời định đoạt xem sao. Điền Cổ Lệ hiểu ý cười nói :

- Vu tỷ tỷ, tỷ tỷ định rút thăm với tiểu muội phải không?

Vu Mộng Tương gật đầu, rồi lật ngay ra hai tờ giấy, một tờ trắng tinh còn tờ kia viết chữ “chọn”, cuộn tròn lại, lắc lắc mát cái, rồi đưa cho Điền Cổ Lệ bốc lấy một.

Tư Đồ Ngọc nóng lòng vô cùng, bởi vì Điền Cổ Lệ hay Vu Mộng Tương cũng chẳng khác gì nhau, chung quy chàng đều bị nhục cả.

Thời cơ đã gấp rút lắm rồi, chàng chỉ còn biết mong ngóng cứu tinh, nhưng hình bóng cứu tinh vẫn bần bật.

Điều làm cho Tư Đồ Ngọc càng hoảng hốt hơn, ấy là độc lực và mỹ được ở đan điền của chàng mỗi lúc một mạnh, dần dần đã khiến chàng không có cách gì khắc chế nổi thanh thể của chúng nữa.

Càng gấp thì chàng lại càng khó lòng tĩnh tâm để suy nghĩ cách thoát thân, khắc chế được lửa dục, chàng đành chỉ còn cách duy nhất là cố xua đuổi hết những tà niệm ra khỏi đầu óc được lúc nào hay lúc ấy.

Lúc bấy giờ hai dams nữ bốc thăm đã có kết quả.

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ bốc được một tờ giấy không.

Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương mở rộng tờ giấy có viết chữ “chọn” thực to ở trên, giơ lên đưa cho Điền Cổ Lệ coi, rồi đắc ý mỉm cười nói :

- Điền muội, tỷ tỷ chọn vật báu trước nhé.

Cặp mày liễu hơi nhú lại, Điền Cổ Lệ thở dài nói :

- Vận của Vu tỷ tỷ thực là hên, cây Ngọc Long nhuyển kiếm tuy là một món binh khí trên đời danh vang thiên hạ, Thiên Trì kỳ hội tuy là dịp may mà một nhân vật trong võ lâm đều khát vọng được tham dự, nhưng...

Điền Cổ Lệ mới nói tới đây, Vu Mộng Tương đã đưa cặp mắt đầy lửa dục nhìn Điền Cổ Lệ, cười hí hí nói :

- Diễm muội, Diễm muội hà tất phải thở vắn than dài như thế làm chi, tỷ tỷ sẽ mang món binh khí hiểm có trên đời mà hiền muội không ngớt lời khen và cái khát vọng được tham dự Thiên Trì kỳ hội cho hiền muội hưởng hết đầy.

Theo lẽ Diễm Cổ Lệ nghe nói phải mừng lắm mới đúng, nhưng Nữ Táng Môn lại giật nảy mình, chỉ tay về phía Tư Đồ Ngọc thất thanh hỏi :

- Vu tỷ tỷ... tỷ tỷ định chọn chàng ư?

Vu Mộng Tương cười đáp :

- Tỷ tỷ chọn y thì có gì là không phải đâu?

Diễm Cổ Lệ mấp máy môi định nói nhưng lại thôi. Vu Mộng Tương cười khanh khách nói :

- Diễm muội, hiền muội hãy nghe tỷ tỷ nói. Điều thứ nhất, tỷ tỷ đã có Diễm Vương lệnh rồi, tuy không phải là thần vật thời cổ để lại, nhưng chặt sắt như chém bùn, vật cứng tới đâu cũng có thể chém đứt được. Điều thứ hai, chị đã có bút tích chứng minh của Thuần Vu Sán tiến cử tham dự Thiên Trì kỳ hội, thế nên chẳng cần chiếm thêm hai món vật kia làm gì, do đó...

Vu Mộng Tương mới nói tới đây, Tư Đồ Ngọc đột nhiên xen lời nói :

- Vu Mộng Tương, các người có quyền chọn, chẳng lẽ ta lại không có quyền đó hay sao?

Vu Mộng Tương lấy làm lạ hỏi :

- Mi bây giờ đâu còn là thượng khách, mà đã là tên tù thì làm gì còn được quyền chọn nữa?

Tư Đồ Ngọc cố ý kéo dài thời gian, đáp :

- Căn cứ vào lời các người nói, thì ta là người sắp chết tới nơi rồi, mà ở trên giang hồ đối với người sắp chết ai cũng phải tôn trọng.

Vu Mộng Tương gật đầu cười nói :

- Kể ra cũng có luật lệ ấy đấy, vậy người định chọn cái gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Ta muốn đem cái kết quả rút thăm của các người mà đổi lại.

Diễm Cổ Lệ vừa ngạc nhiên giương cặp mày liễu lên nói :

- Tiểu huynh đệ, chàng muốn cùng tôi...

Vu Mộng Tương cười nhạt một tiếng, chỉ vào mặt Tư Đồ Ngọc quát thật lớn :

- Người phải mau nói rõ lý do ra, nếu không ta sẽ không bao giờ chấp nhận như vậy.

Tư Đồ Ngọc không chậm trễ chút nào, vội lớn tiếng đáp :

- Vu Mộng Tương, hà tất người phải hỏi một câu như thế làm chi. Lý do rất đơn giản, đã là người ai cũng háo sắc cả, đó là chuyện thường tình, cho nên vừa rồi người nói rất đúng: Chết ở dưới hoa Mẫu Đơn, làm con quỷ phong lưu. Nhưng người hãy soi gương thử xem, bộ mặt của người có xấu hơn quỷ dạ xoa không, làm sao mà ví với hoa Mẫu Đơn được?

Nữ Táng Môn Diễm Cổ Lệ thích thú bật cười lớn.

Trái lại, Vu Mộng Tương không tỏ vẻ giận dữ chút nào chỉ kêu ồ lên một tiếng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi bằng giọng bí mật :

- Nghe lời nói của người, có phải mi chê ta xấu xí đấy không?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt đáp :

- Đừng nói là ở nhân gian giữa chốn thanh thiên bạch nhật này, mà cho dù có ở Địa Ngục, một chỗ tối tăm toàn ma quỷ, thì người cũng không hơn gì lũ ấy.

Vu Mộng Tương cười khanh khách nói :

- Được! Người càng nhục mạ ta càng khó nghe, vậy ta cũng nên biến thành người đẹp một chút, xem mi có còn châm chọc nữa không.

Nói xong, Vu Mộng Tương bỗng xoay mình đi ngay, không biết y thị đang định giở trò gì ra. Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói vọng theo :

- Vu Mộng Tương, người đã xấu xí như ma quỷ như thế thì đừng tác quái làm chi nữa cho mất công, trừ phi người có đầu thai vào kiếp khác thì may ra nhan sắc mới khả quan hơn.

Lời chàng vừa dứt, thì Vu Mộng Tương đã quay mình lại tươi cười bảo :

- Tư Đồ Ngọc, người hãy mở to hai con mắt ra, xem lúc này ta đã xứng đáng tự ví với một bông hoa Mẫu Đơn không?

Xem tiếp hồi 9 Mê cung Ngũ sát

9. Hồi 9 Mê Cung Ngũ Sát

Thì ra người đứng trước mặt chàng đâu có còn là một bà già bốn năm chục tuổi xấu xí đến ma chê quỷ hờn nữa, mà là một thiếu phụ tuổi trạc ba mươi, nhan sắc lộng lẫy, không hề thua kém Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ một tí nào.

Tư Đồ Ngọc tưởng mình hoa mắt trông lầm, thất thanh hỏi :

- Người vẫn là Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương hay sao?

Vu Mộng Tương gật đầu cười nhạt đáp :

- Mi sắp chết đến nơi rồi, có tiết lộ bí mật cho mi biết cũng không sao cả, mình ta có những hai thân phận, mà thân phận thứ nhất là Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương...

Tư Đồ Ngọc không nén được tò mò, vội cướp lời hỏi tiếp :

- Còn một thân phận nữa của người...

Vu Mộng Tương không đợi chàng hỏi hết câu, liền đưa ra cho Tư Đồ Ngọc coi ngón tay út của bàn tay trái. Vu Mộng Tương dí sát ngón tay vào mắt Tư Đồ Ngọc để chàng nhìn được kỹ.

Tư Đồ Ngọc thấy ngón tay ấy phải được một bàn tay thợ khéo léo chế tạo, giống như sắt mà không phải sắt, tựa như gỗ mà không phải gỗ, thốt nhiên chợt hiểu ra. Chàng bèn trợn mắt lên bảo Vu Mộng Tương :

- Ta biết rồi, thì ra ở trong Lao Sơn Song Môn cốc, giữa Thiên Đường môn với Địa Ngục môn có sự giao thông qua lại, cái người gọi là Cửu Chỉ Tiên Cô Long Tuyết Hồng cũng chính là người phải không?

Vu Mộng Tương có vẻ đắc ý gật đầu cười nói :

- Đúng lắm, bởi vì ở đời người ta thường cho rằng, nếu không lên Thiên Đường thì xuống Địa Ngục, trong hai chỉ chọn được một chứ không lựa được cả hai, còn ta thì lại không nghĩ như vậy. Mỗi ngày, cứ vào buổi sáng thì ta là Cửu Chỉ Tiên Cô, còn buổi chiều thì ta làm Chỉ Phấn Diêm La...

Tư Đồ Ngọc cắt ngang câu nói của đối phương mà hỏi :

- Thế tại sao người lại phải mất công như vậy?

Vu Mộng Tương cười đáp :

- Ấy là vì...

Nói tới đây, Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nói :

- Không được, điều bí mật này quan hệ rất lớn, ta không thể tiết lộ cho mi biết được.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt hỏi :

- Người đã chẳng bảo ta là sắp chết rồi à, vậy thì còn điều bí mật gì mà không thể nói ra được?

Vu Mộng Tương xua tay cười duyên nói :

- Thôi, chúng ta bỏ qua chuyện đó mà trở lại câu chuyện chính. Nay ta và Điền muội nhan sắc đã tương đương nhau, mi có thể chọn lựa được rồi đó.

Tư Đồ Ngọc thấy Điền Cổ Lệ mỗi một chuyện gì, hình như cũng nghe theo sự xếp đặt của Vu Mộng Tương, chàng định khuyến khích Điền Cổ Lệ bèn mỉm cười nói :

- Ta vẫn chọn Điền cô nương.

Vu Mộng Tương tự cho là còn kiêu diễm hơn Điền Cổ Lệ về phương diện nhan sắc, nay nghe Tư Đồ Ngọc nói như vậy, trong lòng không phục liền lộ vẻ bực tức hỏi :

- Mi chọn như vậy có lý do gì khác không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tất nhiên là phải có lý do chứ, lý do đó phong phú lắm.

Vu Mộng Tương nghiêng chặt hai hàm răng ngà lại xẵng giọng hỏi tiếp :

- Được, hãy nói cho ta biết lý do phong phú ấy thử xem, nếu vạn nhất mà nó không phong phú, thì mi chớ có trách Vu Mộng Tương này có thủ đoạn tàn độc, lòng dạ ác nghiệt đấy nhé.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt nói :

- Bởi vì khi ở Nghi Sơn được gặp Điền cô nương lần đầu ta đã có một ấn tượng tốt đối với nàng, nếu không thì Ngọc Long kiếm của ta đâu có dung tình mà chỉ giết có mỗi một mình Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt mà thôi.

Điền Cổ Lệ nghe nói quả nhiên khê dặng cặp mày liễu lên, quay sang cười nói với Vu Mộng Tương :

- Vu tỷ tỷ, y đã nói như vậy thì tỷ tỷ cũng nên cho y được thỏa tâm nguyện để cho y được chết dưới...

Vu Mộng Tương cười nhạt xen lời nói :

- Điền muội, ngu tỷ hy vọng hiền muội tôn trọng quyết định rút thăm theo ý trời của chúng ta.

Điền Cổ Lệ thấy Vu Mộng Tương có vẻ không vui, cũng dặng ngược cặp mày liễu nói :

- Vu tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ đã lấy chuyện rút thăm làm trọng, thì tại sao lại còn cho Tư Đồ Ngọc được tự ý chọn lựa làm chi?

Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương dớ lười ra không biết trả lời ra sao!

Tư Đồ Ngọc thấy giữa hai người nhen nhóm lửa hận thù ganh ghét lẫn nhau, trong bụng chàng đã mừng thầm. nhưng chất tà độc trong người chàng lúc này không sao dằn lòng được nữa.

Giữa lúc thập phần nguy cấp, ở bên ngoài nhà tranh bỗng nhiên vang lên hai tiếng kính coong, kính coong giòn giã.

Vu Mộng Tương và Điền Cổ Lệ hoảng hốt, chẳng biết ở chốn rừng sâu đêm khuya này tại sao lại có tiếng gì kỳ lạ vậy?

Còn Tư Đồ Ngọc thì mừng rỡ đến muốn nhảy dựng lên, bởi vì chàng nghe thấy hai tiếng “kính coong, kính coong” ấy giống như tiếng lục lạc của lão thầy bói Tần Lộ. Chàng nhớ lại, thì thấy lão thầy bói xuất hiện ở trên đỉnh Phất Sơn không phải tình cờ, mà mỗi lời của ông nói nay đã đều ứng nghiệm cả, có lẽ ông là một vị phong trần ẩn hiệp, hai chữ cứu tinh có lẽ gán cho ông ta mới được.

Sau giây phút hoảng hồn, Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn khắp bốn phía, rồi gật đầu quay lại bảo Điền Cổ Lệ :

- Được, Điền muội, hiền muội và y cứ đi hưởng thụ đi, tỷ tỷ làm chị nhường cho em đấy.

Vừa nói rồi Vu Mộng Tương vừa xuất thủ nhanh như điện chớp đưa tay ra giật ngay lấy cây Ngọc Long nhuyễn kiếm đã làm chấn động giang hồ của Tư Đồ Ngọc.

Điền Cổ Lệ thấy Vu Mộng Tương đã nhường Tư Đồ Ngọc cho mình thì sung sướng cực độ, cười tít mắt lại, nhưng đột nhiên tiếp theo dư vang của tiếng “kính coong”, nàng ta lại nghe thấy có tiếng chân người đi dần về phía nhà tranh.

Lắng nghe thêm, Điền Cổ Lệ thấy không phải chỉ có tiếng chân người bước về phía chòi tranh mà thôi, mà lại còn có tiếng gõ cửa nữa. Nàng ta liền trợn ngược cặp mày liễu lên, vẻ mặt lộ đầy sát khí, khế hỏi :

- Ai ở ngoài cửa, giữa đêm hôm khuya khoắt đến phá giấc ngủ của người ta làm chi?

Người ở ngoài cửa cười đáp :

- Nữ Bồ Tát, xin ra tay cứu độ, lão đầu nhi ta giữa rừng sâu gặp hiểm, có một con độc xà quấn vào người, đang định nuốt hết xương cốt của ta đây.

Điền Cổ Lệ chưa kịp lên tiếng đáp thì Vu Mộng Tương đã cười nhạt đỡ lời :

- Lão đầu nhi, sao lão không giết chết ngay con độc xà ấy đi, mà còn đến phá rối gì ở đây vậy, trong nhà tranh này đã có Táng Môn lại có Diêm La nữa, thì còn độc hải gấp trăm ngàn lần độc xà lang thú nữa.

Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương đã đoán biết người ở ngoài cố ý gây sự, nên mới dùng những lời lẽ thực ghê gớm để dọa nạt.

Nhưng Vu Mộng Tương vừa nói dứt lời, thì người ở bên ngoài cửa kêu “ồ” lên một tiếng như có vẻ không tin lên tiếng :

- Lão đầu nhi ta xưa nay không tin thần quỷ, tối nay tới đây cũng muốn được sáng mắt ra một chút, xem Diêm La, Táng Môn là những cái quái quỷ gì cho biết.

Lời vừa dứt, đã có một tiếng ầm nổi lên, cánh cửa gỗ chòi tranh đã bị chưởng lực của người nọ đánh vỡ tan tành.

Điền Cổ Lệ cảm giận người ở ngoài cửa vô cùng, bởi vì nàng đang sắp được dạo chơi cảnh Vu Sơn, được một phen tha hồ thỏa thích bên chàng trai tuấn tú, mà nay lại có người tới phá đám như vậy.

Vu Mộng Tương nghiêng cặp răng ngà, ngầm vận kinh lực chuẩn bị ra tay tấn công đối phương.

Cánh cửa vừa bị phá tung, thì một người ở bên ngoài đã lao vút vào nhanh như điện chớp.

Điền Cổ Lệ nép vào một bên cửa, nghiêng răng đánh ra một chưởng như sấm sét.

“Bùng” một tiếng thật lớn, một chưởng sấm sét của Điền Cổ Lệ được chuẩn bị trước đã đánh trúng vào cái mũ cối trên đầu người lạ, chiếc mũ bắn tung ra ngoài xa.

Tuy đánh trúng chưởng đó, nhưng Điền Cổ Lệ không thích thú chút nào mà trái lại còn ngạc nhiên vô cùng.

Bởi vì lúc tay nàng ta chạm vào cái mũ cối, nàng thấy hình như không phải là đầu người, và khi cái mũ cối rớt xuống đất, lại phát lên một tiếng “kính coong” thực lớn.

Giữa lúc Điền Cổ Lệ đang ngạc nhiên tự hỏi lòng, thì ở ngoài nhà tranh bỗng vang lên tiếng cười khanh khách.

Thì ra người ở ngoài cửa chính là Tần Lộ. Nhưng lão thầy bói ấy mưu trí lạ thường, tuy một chưởng đánh tan cánh cửa, nhưng ông ta không tung mình vào ngay, mà lại cởi chiếc áo bào khoác lên một hình nhân, trên đầu hình nhân lại đội thêm cho một chiếc mũ, rồi mới ném hình nhân vào trong nhà.

Tần Lộ cười xong mới lăm bắm nói một mình :

- Trước khi lão đầu nhi ta vào trong nhà, bỗng thấy lạnh người sồn gai ốc, tựa hồ như sắp gặp đại họa, ta bèn bói thử một quẻ, xem thấy có kẻ gian đang mai phục, ai dè quả nhiên đã ứng nghiệm, đại họa đang chờ ở trong chòi tranh thực. Ta lấy chiếc mũ cối để đỡ lấy hoạn nạn, lão đầu nhi này không chết vì đại nạn, mà trái lại còn có phước nữa.

Vu Mộng Tương bình tĩnh hơn Điền Cổ Lệ, đợi cho Tần Lộ nói xong, nàng ta mới lạnh lùng hỏi :

- Kể kia chứ giả đồ điên khùng như vậy, mi là hạng người nào, tới đây làm chi mau nói ngay cho bốn cô nương rõ!

Quả nhiên Tần Lộ không ăn nói lằng nhằng như trước nữa, mà ha hả cười nói :

- Tại hạ họ Tần tên Lộ.

Vu Mộng Tương trợn ngược cặp mày liễu lên gật đầu nói :

- Thì ra là vị Thần Hành Thần Bốc Trại Quân Bình danh vang cả các tỉnh Hồ Nam, nhưng chẳng hay Tần bằng hữu đột nhiên tới đây để làm chi, mà lại phá rối tại hạ như vậy.

Tư Đồ Ngọc nghe nói tới đây mới biết Tần Lộ là một nhân vật có danh tiếng trên giang hồ.

Tần Lộ đưa mắt nhìn người rất bình tĩnh là Vu Mộng Tương, và người đầy sát khí là Điền Cổ Lệ giây lâu, rồi mới chậm rãi đáp :

- Tại hạ vâng lệnh của người khác tới đây để tìm người.

Vu Mộng Tương hỏi :

- Tìm ai?

Tần Lộ đáp :

- Người tại hạ định tìm, chính là người mang hai cái tên Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương và Cửu Chỉ Tiên Cô Long Tuyết Hồng...

Mới nghe tới đây, Vu Mộng Tương đã biến sắc xua tay nói :

- Tần bằng hữu không cần phải nói hết câu nữa, người ấy chính là ta đây.

Tư Đồ Ngọc nghe nói giật mình nghĩ bụng :

- Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương với Cửu Chỉ Tiên Cô Long Tuyết Hồng tuy là một người, việc ấy đã là kỳ rồi, ai dè hai cái tên đó lại đều không phải là tên thực, vậy thì...

Chàng mới nghĩ tới đây thì Vu Mộng Tương đã quay sang hỏi Tần Lộ :

- Tần bằng hữu tìm tôi có việc gì thế?

Tần Lộ đáp :

- Định mượn cô nương một vật.

Vu Mộng Tương giật nảy mình hỏi :

- Vật gì thế?

Tần Lộ lạnh lùng đáp :

- Định mượn tim gan và hai đốt ngón giữa bàn tay phải của cô nương.

Vu Mộng Tương giật bắn người lên, thối lui nửa bước, ngó Tần Lộ không chớp mắt và run giọng nói :

- Người... người...

Tần Lộ mỉm cười :

- Ta và cô nương xưa nay không oán không thù, ta chỉ vâng mạng của người khác mà làm thôi.

Vu Mộng Tương có vẻ sửng sốt, cau mày hỏi :

- Các hạ... các hạ vâng mạng của ai?

Tần Lộ thò tay vào trong bụng lấy ra một vật rồi cung kính để trong lòng bàn tay.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn, không nén được ngạc nhiên, thất thanh kêu la :

- Tàn lão tiên bối, tiên bối lấy Phụng Thoa lệnh ở đâu thế?

Vu Mộng Tương lại còn kinh hồn táng đờm hơn, ngạc nhiên hỏi :

- Chủ nhân Phụng Thoa lệnh ở đâu?

Tàn Lộ quay đầu chỉ tay ra ngoài nói :

- Chủ nhân Phụng Thoa lệnh ở trên ngọn cây trúc trong rừng kia, cô nương có thể ra nói chuyện, hoặc đợi tại hạ đi ra chờ lệnh.

Vu Mộng Tương nhìn theo tay chỉ của Tàn Lộ, quả nhiên trông thấy ở trên một ngọn cây trúc cao chót vót, có một người đàn bà mặc áo trắng đang đứng trên đó.

Khoảng cách từ chỗ Vu Mộng Tương đứng tới cây trúc khá xa, mà lại trong đêm tối, cho nên Vu Mộng Tương không thể nhận ra được tướng mạo cùng tuổi tác của người nọ, nhưng thân hình của người đàn bà áo trắng nọ đu đưa theo ngọn gió trên một ngọn trúc nhỏ, khinh công tuyệt thế như vậy, thì rõ ra là đệ nhất lưu nhân vật, như một vị thần tiên thoát tục vậy.

Sắc mặt Vu Mộng Tương nhợt nhạt, Vu Mộng Tương đưa mắt nhìn Tàn Lộ nói :

- Chủ nhân Phụng Thoa lệnh đã cho đòi, thì ta làm sao dám trái lệnh, nhưng ta có một vật xin Tàn bằng hữu hãy chuyển trình trước cho.

Tàn Lộ vừa gật đầu, thì Vu Mộng Tương đã lấy ở trong người ra một quả trứng đen lớn.

Quả trứng đen lớn ấy còn to hơn trứng gà nhiều, Tàn Lộ kêu ồ một tiếng hỏi Vu Mộng Tương :

- Đây là...

Tàn Lộ vừa nói được hai tiếng thì đột nhiên Vu Mộng Tương buông ngay tay ra, quả trứng đen lớn đó rớt ngay xuống đất vỡ tung ra tức thì.

“Bốp” một tiếng, khói bốc lên mù mịt, chỉ trong chớp mắt có đưa tay ra cũng không trông thấy rõ năm ngón nữa.

Tàn Lộ có biệt hiệu là Thần Hành Thần Bốc Trại Quân Bình, bốn tẩu trên giang hồ đã lâu, kinh nghiệm rất phong phú, cho nên vừa nghe thấy tiếng nổ, đã nhanh như điện chớp nhảy bay đến bên mình Tư Đồ Ngọc kéo chàng nằm lăn ra đất, hai người lăn sang bên phải được mấy thước...

Quả nhiên cử chỉ ứng biến của Tàn Lộ thực có giá trị, thân hình của hai người vừa mới nằm xuống đất lăn đi thì đã nghe thấy ba tiếng nổ thực lớn “ầm ầm ầm” nổi lên.

Tư Đồ Ngọc hiểu ngay rằng ba tiếng nổ chất chứa kia toàn là những ám khí tàn độc, phương vị của chúng lao tới đúng là chỗ mà chàng vừa ngồi nơi đó.

Nếu như Tàn Lộ không ứng biến mau lẹ, thì chàng đã bị trúng phải kỳ độc đó rồi.

Màn khói đen kia mờ mịt đến quá một tuần trà mới dần dần tan biến.

Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương và Nữ Táng Môn Diên Cổ Lệ đã đi đâu mất tăm mất dạng từ hồi nào rồi.

Cái ghế Tư Đồ Ngọc vừa ngồi đã bị ghim sâu vào bảy mũi kim cực nhỏ sắc hơi xanh, rõ ràng là có chất cực độc.

Trong nhà tranh tuy ít đi hai người, nhưng lại bỗng thêm một người từ hồi nào...

Người mới thêm vào chính là bạch y nữ đã đứng ở trên ngọn trúc lúc nãy khiến Vu Mộng Tương phải bay hồn bỏ vía bỏ chạy, cũng chính là con người đẹp tuyệt thế, phong thái thoát tục, chẳng khác thiên tiên trên trời. Người ấy cũng là Ngọc tỷ tỷ Tiêu Lộng Ngọc.

Tư Đồ Ngọc chợt thấy Tiêu Lộng Ngọc xuất hiện, chàng quá mừng rỡ cuống quýt lên gọi :

- Ngọc tỷ tỷ.

Chàng mới nói được có thể, thân hình đã chấn động, cổ họng đã nghẹn không nói được nữa, máu ở mũi ứa ra...

Thì ra sau khi chàng đã uống quá nhiều, liều mỵ dược quá mạnh, chàng chỉ nhờ vào có một chút điểm chân linh để khắc chế lửa dục, nên cuối cùng đã bị tổn thương.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, ngón tay ngọc dơ ra điểm luôn vào mấy yếu huyệt của Tư Đồ Ngọc, đồng thời quay lưng lại bảo Tần Lộ :

- Tần lão nhân gia, môn Tấn Độc Thanh Tâm tán đây, mau lấy ra cho Ngọc đệ uống đi.

Tần Lộ vừa lấy ra một bao thuốc tán đổ vào miệng Tư Đồ Ngọc vừa tươi cười nói :

- Ngọc cô nương, cô nương cũng bỏ ra một viên Tụ Hồn Cố Nguyên Đơn thì hay hơn, vì nếu không thì Ngọc đệ của cô nương bị trúng độc khá nặng, trong vòng nửa tháng khó mà chống đỡ được cường địch. Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt lườm Tần Lộ một cái, chậm rãi bước tới, cổ lấy nét mặt thân ái cười hỏi Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ, nay Ngọc đệ đã được ném chút lợi hại của Quỷ vực trên giang hồ rồi đấy chứ? Nếu trúng nhầm độc kế của người thì dù cho Ngọc đệ có là tay anh hùng nhất đời, bản lãnh bao trùm thiên hạ thì cũng hết chỗ dụng võ, để mặc cho Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương cùng Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ tha hồ thưởng thức báu vật.

Tiêu Lộng Ngọc vừa cười nói vừa lấy ra một viên linh đơn màu hồng hương thơm phưng phức, tự tay bỏ vào miệng Tư Đồ Ngọc rồi lại giải thêm mấy huyệt đạo cho chàng.

Ân tình của Ngọc tỷ tỷ tuy có khiến cho Tư Đồ Ngọc cảm kích vô hạn, nhưng mấy chữ nàng nói “thưởng thức báu vật” cũng khiến cho chàng mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng, muốn chui ngay xuống đất mà trốn.

Thuốc tán của Tần Lộ làm tiêu tà độc, nên khi linh đơn của Tiêu Lộng Ngọc vừa vào tới bụng, thì Tư Đồ Ngọc đã đứng dậy được ngay. Chàng tạ ơn Tần Lộ trước, rồi mới quay sang hỏi Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ tỷ chẳng hẹn với tiểu đệ là nửa tháng nữa mới gặp lại, sao bây giờ tỷ tỷ lại đến kịp mà cứu tiểu đệ khỏi một trường đại nạn như thế?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Lời hẹn đó là ngu tử có ý để cho Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương nghe. Bởi vì ngu tử biết Vô Song Quái Tẩu Đường Bách Hiếu đã bị chết dưới tay Vu Mộng Tương, cho nên cũng biết Vu Mộng Tương đối gặt hiền đệ. Tỷ tỷ ước hẹn với Ngọc đệ như thế là muốn theo dõi xem con yêu quái kia muốn làm gì đấy thôi.

Tư Đồ Ngọc vừa thương vừa kính phục Tiêu Lộng Ngọc, chàng lại hỏi tiếp :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ có biết Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng với Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương là một người không?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu cười đáp :

- Chuyện đó thì ngu tử không biết, chỉ sau khi tới đây được nghe ả nói chuyện với Điền Cổ Lệ, ngu tử mới vỡ lẽ, rồi sau gặp được Tần lão nhân gia, tỷ tỷ mới thương lượng với Tần lão mạo ra một câu chuyện để khiến cho hai ả ma đầu dâm đảng kia phải kinh hồn táng đờm bỏ chạy cho lẹ.

Tư Đồ Ngọc nghe nói liền biến sắc mặt hỏi :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ muốn hỏi tỷ tỷ, cái cây Phụng Thoa lệnh, tỷ tỷ lấy ở đâu ra thế?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt ra hiệu cho Tần Lộ, mỉm cười đáp :

- Không phải của tỷ tỷ đâu, đây là vật của Tần lão nhân gia đấy, tỷ tỷ chỉ nhanh trí mượn dùng tạm một lúc mà thôi.

Tư Đồ Ngọc trong lòng nghi hoặc vô cùng, chàng quay sang hỏi Tần Lộ :

- Tần lão nhân gia, cây Phụng Thoa lệnh...

Tần Lộ xen vào cười nói :

- Đây là của một người bạn, đột nhiên nhận được Phụng Thoa lệnh phải tới Nam Hoang tử cốc, tự biết rằng đi không thể về được, nhưng lại không dám trái lệnh, nên trước khi lên đường mới cảm tạ lão phu.

Lời giải thích ấy rất hợp tình hợp lý, cho nên Tư Đồ Ngọc không nghi ngờ gì nữa, quay sang hỏi Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ còn có một nghi vấn.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ có chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi đi, để ở trong lòng làm chi cho thêm phiền muộn.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt lên nói :

- Ngọc tỷ đã biết âm mưu vô sỉ của Vu Mộng Tương và Điền Cổ Lệ, tại sao lại để cho bọn họ được chạy thoát mà không đánh chết hai dâm nữ ấy đi?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Việc này có hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là ngu tử đoán ra thân phận chân thực của Vu Mộng Tương, tự lượng sức mình, ngu tử thấy thắng được Chỉ Phấn Ma Đầu không phải là chuyện dễ.

Tư Đồ Ngọc lại hỏi :

- Vừa rồi tiểu đệ nghe cách nói của Tàn lão nhân gia, thì tựa hồ Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng và Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương đều không phải là tên thực của ả ấy, vậy con mụ dâm đảng kia bản mặt thực của ả là ai?

Tiêu Lộng Ngọc định nói nhưng lại thôi, lắc đầu cười bảo :

- Ngu tử cũng không thể nói ra được, vì ả ấy mỗi lúc lại giả dạng lấy một tên khác, rốt cục cũng chẳng biết bản mặt thực của ả ra sao hết.

Tư Đồ Ngọc biết nàng không chịu nói, chàng cũng không tiện ép, nên chỉ cau mày hỏi :

- Ngọc tỷ, còn nguyên nhân thứ hai nữa, Ngọc tỷ nói cho nghe đi.

Tiêu Lộng Ngọc chớp mắt tươi cười nói tiếp :

- Nguyên nhân thứ hai ấy là vì Ngọc đệ. Ngọc đệ rơi vào tay chúng thì bảo tỷ tỷ làm sao mà không nhẹ tay e dè cho được.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Phen này hai dâm nữ đó tẩu thoát, thì tiểu đệ chịu thiệt thòi rất nhiều...

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc một cái mỉm cười nói :

- Ngọc đệ tuy bị người ta coi như của báu, nhưng Phụng Thoa lệnh vừa xuất hiện thì mộng đẹp tan vỡ ngay. Vậy Ngọc đệ có mất gì đâu?

Tư Đồ Ngọc buồn bã cau mày nói :

- Vật chí bảo sư môn của tiểu đệ là Ngọc Long nhuyễn kiếm đã bị Vu Mộng Tương cướp đi mất.

Tiêu Lộng Ngọc ồ lên một tiếng ngạc nhiên nói :

- Ngu tử thiệt không nghĩ lại xảy ra chuyện này, nếu không thì dù thế nào đi chăng nữa, ngu tử cũng phải đuổi theo con yêu phụ ấy, không để cho nó thoát được như thế.

Tư Đồ Ngọc thấy vẻ mặt nàng có vẻ xấu hổ, bèn dùng lời an ủi :

- Thôi, Ngọc tỷ đừng có nghĩ ngợi gì nữa, Vu Mộng Tương cũng là người tham dự Thiên Trì kỳ hội, vậy tới ngày hội tiểu đệ sẽ đòi lại Ngọc Long nhuyễn kiếm cũng không muộn gì.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Ngọc đệ nói rất phải, nhưng vấn đề là hiện tại chúng ta chưa biết địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội, cái ấy mới khó.

Tần Lộ đứng ở bên lẳng lặng nghe nói xong, mới mỉm cười xen lời bảo :

- Ngọc cô nương và Tư Đồ lão đệ có phải định hỏi địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội không?

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ đáp :

- Xin Tần lão nhân gia mau chỉ giáo...

Tần Lộ không đợi chàng nói hết câu đã xua tay cười bảo :

- Lão phu không biết, nhưng lão phu có một người bạn, vị ấy tất nhiên là phải biết.

Tiêu Lộng Ngọc cười hỏi :

- Vị bằng hữu đó của lão nhân gia là ai vậy?

Tần Lộ đáp :

- Lâm Thắng Bô.

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy ba chữ “Lâm Thắng Bô”, nàng liền gật đầu cười nói :

- Tất nhiên là người này phải biết rồi, Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô là một vị trong Thần Châu tứ dật, mà cũng là một trong tám vị đại nguyên lão đã sáng lập ra Thiên Trì kỳ hội năm xưa, tất nhiên là lão tiên bối ấy phải biết địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội.

Tư Đồ Ngọc đứng bên không vui nói :

- Ngọc tỷ, lời tỷ tỷ nói tuy không sai, nhưng Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô còn có một hiệu là Hoàn Trung Dã Hạc, bình sanh hay đi đây đi đó hành tung vô định, trong nhất thời phải tìm lão tiên bối ấy ở đâu cho được?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Tần lão nhân gia đã nhắc đến Lâm Thắng Bô tiến bối thì chắc là đã được biết hành tung của vị Phóng Hạc lão nhân ấy ở đâu rồi chứ.

Tần Lộ xen lời nói :

- Lão phu biết Lâm Thắng Bô có hẹn ước với một người.

Tư Đồ Ngọc lộ vẻ mừng rỡ trợn mắt hỏi :

- Lâm lão tiên bối hẹn với ai và hẹn ở nơi nào?

Tần Lộ đáp :

- Lão ấy hẹn với Mê cung Ngũ sát, vào ngày mùng bảy tháng bảy lão sẽ một mình đi vào Mê cung.

Tư Đồ Ngọc chưa nghe thấy nói tới tên Mê cung bao giờ, bèn lên tiếng hỏi Tần Lộ :

- Xin Tần lão nhân gia cho biết Mê cung ở chốn nào?

Tần Lộ cười đáp :

- Mê cung ở Quát Thương sơn Mê Hồn giáp, thuộc tỉnh Triết Đông.

Tư Đồ Ngọc lại hỏi :

- Mê cung Ngũ sát là những nhân vật nào?

Tần Lộ chưa kịp đáp, thì Tiêu Lộng Ngọc đã cười và cướp lời :

- Những vị Mê cung Ngũ sát mấy năm gần đây mới xuất hiện giang hồ, nhưng bọn họ người nào người nấy đều vô cùng lợi hại, họ là Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch, Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, Tài Sát Thạch Mạ Sùng, Khí Sát Ngân Như Bích...

Tư Đồ Ngọc nghe nói tới đây gật đầu cười nói :

- Tử Sắc Tài Khí tứ sát là người nào thì cứ nghe danh cũng có thể đoán ra được, nhưng không hiểu còn một sát nữa thì là sát gì?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Còn một sát nữa là Danh Sát Tiền Thông Thần, là người có uy quyền nhất ở trong Mê cung Ngũ sát.

Tần Lộ thở dài lẩm bẩm nói :

- Tửu là món độc được hại bao tử, Sắc là con dao nhọn gọt xương, Tài là căn do gây nên tai họa, Khí là không có khói mà không có lửa...

Tiêu Lộng Ngọc cười bảo Tần Lộ :

- Tần lão nhân gia, tiền bối đừng thở ngan than dài như thế nữa, chúng ta nên bàn bạc với nhau việc đi tìm Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô mới phải.

Xem tiếp hồi 10 Bi hoan ly hợp

10. Hồi 10 Bi Hoan Ly Hợp

- Chuyện này thì đơn giản lắm, Lâm Thắng Bô sẽ không thất ước, tất vào ngày mừng bảy tháng bảy lão sẽ lên Quát Thương sơn Mê cung, chúng ta chỉ việc tới trước ngày đó, đợi ở ngoài cửa Mê Hồn giáp là được.

Tư Đồ Ngọc không nói năng gì, nhưng cặp lông mày lưỡi kiếm của chàng hơi nhíu lại. Tiêu Lộng Ngọc là người thông minh tuyệt vời, nàng đưa mắt liếc nhìn chàng mỉm cười hỏi :

- Ngọc đệ, tại sao Ngọc đệ lại cau mày lại như vậy, chẳng lẽ Ngọc đệ lại cho phương pháp của Tần lão nhân gia không được ổn thỏa chăng?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Phương pháp thì không có gì là không ổn cả, nhưng tiểu đệ chỉ sợ không đủ thời gian mà thôi.

Tần Lộ cười hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ nói vậy là ý nghĩa gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Ngày mừng bảy tháng bảy, cách ngày rằm tháng tám, ngày cử hành Thiên Trì kỳ hội tính ra chỉ có hơn một tháng, vạn nhất nơi gọi là Thiên Trì lại ở miền bể Sơn Đông hoặc là ở miền duyên hải Liêu Đông mà chúng ta lại chần chờ gặp trở ngại gì thì khó lòng mà có thể từ ở Quát Thương tới tham dự kỳ hội kịp ngày được.

Tần Lộ vui vẻ nói :

- Điều lo lắng của Tư Đồ lão đệ rất có lý, vậy chúng ta phải bàn tính với nhau lại cho kỹ...

Tần Lộ nói tới đó, Tiêu Lộng Ngọc đã bật cười khúc khích. Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ cười gì thế? Có phải cười tiểu đệ dầy không? hay tỷ tỷ cười lão nhân gia.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Lộng Ngọc bỗng sáng ngời nàng dăm dăm ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tư Đồ Ngọc tươi cười nói :

- Ngu tỷ cười Ngọc đệ đã hồ đồ trước, mà cũng cười Tần lão nhân gia theo vết hồ đồ của Ngọc đệ nữa.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt nói :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ có chỗ không phục, xin tỷ tỷ nói rõ cho biết tiểu đệ hồ đồ ở chỗ nào. Còn Tần lão nhân gia hồ đồ ở chỗ nào?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ, ngu tử muốn hỏi hiền đệ, chúng ta muốn tham dự Thiên Trì kỳ hội, nhưng một trong tám vị đại nguyên lão đã sáng lập ra kỳ hội kia là Phóng Hạc lão nhân Thăng Bô có muốn tham dự Thiên Trì kỳ hội không đã.

Tư Đồ Ngọc đáp ngay :

- Lâm lão tiên bối không thể nào có vấn đề muốn hay không được, bởi vì Lâm lão tiên bối là người đầu não của Thiên Trì kỳ hội thì tất nhiên là phải tham dự chứ.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Nếu Lâm lão tiên bối vào ngày rằm tháng tám phải tham dự Thiên Trì kỳ hội, thì vào ngày mùng bảy tháng bảy, Lâm lão tiên bối hẹn với Mê cung Ngũ sát để làm chi? Chẳng lẽ Lâm lão tiên bối lại không sợ chậm trễ hay sao?

Mấy câu nói của Tiêu Lộng Ngọc không những khiến cho Tư Đồ Ngọc phải ngẩn người ra mà Tần Lộ nghe xong cũng cứng lưỡi không biết đối đáp ra sao.

Một lúc lâu lắm, Tư Đồ Ngọc mới thở dài nói :

- Tiểu đệ hiểu ra rồi.

Lộng Ngọc tươi cười hỏi :

- Ngọc đệ hiểu gì thế?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt trợn mắt đáp :

- Căn cứ vào việc Phóng Hạc lão nhân Lâm lão tiên bối không sợ nhờ kỳ hội mà hẹn với Mê cung Ngũ sát vào ngày mùng bảy tháng bảy, thì địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội tất nhiên là không phải ở miền phía Bắc, mà ở về miền duyên hải phương Nam.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu cười đáp :

- Ngọc đệ đã hết hồ đồ, nhưng hiền Tần lão đương gia còn hồ đồ không?

Tần Lộ gương cười đáp :

- Ngọc cô nương, cô nương thông minh và cơ trí như thế, xin đừng làm khó lão phu nữa.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tử, đi chúng ta đi ngay tới Quát Thương...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay cười bảo :

- Kỳ hẹn ở Quát Thương là vào ngày mùng bảy tháng bảy, chúng ta còn nhiều thời giờ lắm, Ngọc đệ vội vàng như thế làm chi, Ngọc đệ muốn đi thì cứ đi, nhưng cần phải đi cho thông thả và thận trọng một chút, không được lỗ mãng gây nên sự không may, đừng để lại gặp phải một phen gặp người ta coi làm của báu nữa, vì lúc đó ngu tử không đến kịp đâu.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, tâm thần rung động, chàng đưa mắt đắm đắm nhìn khuôn mặt đẹp tuyệt thế của Tiêu Lộng Ngọc, hỏi bằng giọng thất thanh :

- Ngọc tử, tử tử... tử tử tính chia tay với tiểu đệ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười bảo :

- Ngu tử có việc của ngu tử, chẳng lẽ Ngọc đệ lại muốn tử tử với Ngọc đệ là một người hay sao?

Giả như không có vị Thần Hành Thần Bốc trại Quân Bình Tân Lộ một bên thì Tư Đồ Ngọc nghe Tiêu Lộng Ngọc nói mấy câu “Chẳng lẽ Ngọc đệ lại muốn tử tử với Ngọc đệ là một người hay sao?” chàng phải mừng rỡ đến nhảy bắn lên, nhoẽn miệng đáp ngay: “Thì đây cũng là một ước nguyện của tiểu đệ, tiểu đệ có mong gì hơn nữa đâu” mới phải. Nhưng hiện nay lại có đệ tam nhân đứng cạnh, Tư Đồ Ngọc lại bối rối đỏ mặt tía tai không biết đối đáp ra sao cả.

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói tiếp :

- Ngọc đệ, phải chăng hiền đệ là người bị rấn cản đến mười năm sau còn sợ dây thừng, không dám một mình.

Người trong võ lâm không thể chịu nổi sự khiêu khích bao giờ, cho nên Tiêu Lộng Ngọc chưa dứt lời, Tư Đồ Ngọc nổ máu anh hùng, giương cặp mày liễu kiêu sang sáng giọng nói :

- Nếu ngọc tỷ đã có việc thì tiểu đệ đâu dám làm phiền, chúng ta hẹn một thời gian nhất định sẽ gặp nhau ở Quát Thương sơn Mê Hồn giáp vậy.

Lộng Ngọc cười nói :

- Hà tất phải ở cửa Mê Hồn giáp, ở trong Quát Thương sơn có một thác nước Ngọc Long Đại Bạo, vào ngày mừng ba tháng bảy, ngu tỷ sẽ tới dưới chân thác Ngọc Long Đại Bạo để đợi hiền đệ, chẳng hay Ngọc Long kiếm khách của ngu tỷ nghĩ sao?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt đáp :

- Ngọc tỷ lại phá người ta rồi, cây Ngọc Long nhuộm kiếm của tiểu đệ đã bị Vu Mộng Tương cướp mất, tỷ còn gọi tiểu đệ là Ngọc Long kiếm khách nữa làm chi.

Tiêu Lộng Ngọc giương cặp mày liễu lên cười nói :

- Ngọc đệ, việc Ngọc đệ mất thanh Ngọc Long nhuộm kiếm, tỷ tỷ cũng phải chịu một phần trách nhiệm, ngu tỷ định lúc gặp nhau ở dưới chân thác Ngọc Long Đại Bạo, ngu tỷ có thể đem cây kiếm chí bảo của sư môn trao lại cho hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt hỏi :

- Vu Mộng Tương sau lúc bị Ngọc tỷ nhờ Tần lão nhân gia giả truyền Phụng Thoa lệnh đã bay hồn táng đờm cao chạy xa bay, thì tỷ tỷ biết đi đâu mà đoạt lại được cây Ngọc Long nhuộm kiếm của tiểu đệ được?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ lắc đầu cười nói :

- Người ta thường nói “Thiên cơ bất khả lậu”. Lại có câu: “Pháp bất truyền lục nhi”. Ngọc đệ bây giờ đừng có hỏi gì hết, ngu tỷ đã có chủ định, để xem số của Ngọc đệ có hên không và thủ đoạn của ngu tỷ lợi hại đến mức nào.

Nói tới đây Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tần Lộ nói :

- Tần lão nhân gia chúng ta đi thôi, việc tôi muốn làm nếu không có lão giúp thì không xong.

Tần Lộ như vẽ đã có ước định với Tiêu Lộng Ngọc cho nên nghe nói xong liền gật đầu, quay sang cáo biệt Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc tuy bị nói chạm tự ái nặng, nhưng vì đã trót đem lòng thương mến giai nhân, cho nên chàng không nén được bối rối đưa mắt đắm đắm ngó Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc cũng đứng nhìn chàng mắt chan chứa cảm tình, nằng cười khanh khách nói :

- Ngọc đệ đừng rầu rĩ như thế, phải biết rằng muốn hợp thì trước hết phải ly còn như nếu không ly không hợp...

Tư Đồ Ngọc xen lời nói :

- Ngọc tỷ, bây giờ tiểu đệ đi đến Quát Thương, nếu như Ngọc tỷ làm xong việc rồi thì chịu khó đến sớm một chút nhé, đừng đợi đến ngày mừng ba tháng bảy có được không.

Tiêu Lộng Ngọc nhận ra trong lời nói của chàng chan chứa mối tình thâm, nhưng nằng không để lộ ý mình cho nên đưa mặt lườm chàng một cái tươi cười đáp :

- Ngọc đệ thực giống như đứa trẻ cứng đầu cứng cổ, được rồi tỷ tỷ chấp thuận lời yêu cầu của Ngọc đệ là sẽ đến sớm hơn, vào ngày rằm tháng sáu trở đi, Ngọc đệ có thể đến dưới thác Ngọc Long Đại Bạo để đợi ngu tỷ, ngu tỷ làm xong việc rồi sẽ đến gặp.

Nói xong nằng lại đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mấy cái rồi mới gọi Tần Lộ tung mình đi luôn.

Tư Đồ Ngọc đứng ngẩn người ra nhìn theo thân hình yếu điệu của Tiêu Lộng Ngọc khuất dần vào trong khu rừng rậm rạp.

Kịp đến khi Tiêu Lộng Ngọc và Tần Lộ đi khỏi được khá lâu, Tư Đồ Ngọc mới giật mình nghĩ ra một chuyện.

Chàng chỉ kêu thầm được một tiếng “Chết rồi”, liền lập tức phi thân đuổi theo ngay.

Không những chàng đuổi theo, mà miệng chàng còn vọng lớn tiếng kêu gọi :

- Ngọc tỷ... Ngọc tỷ... tiểu đệ còn có việc cần kíp quên chưa hỏi tỷ tỷ.

Chàng chạy vào trong khu rừng trúc, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời.

Chàng chạy ra khỏi rừng trúc cũng không thấy hình bóng giai nhân đâu cả.

Chàng lại chạy vùn vụt lên đỉnh Thiên Phật sơn, đưa mắt đảo dáo nhìn khắp tứ phía, thì chỉ thấy một giải Hoàng Hà nhấp nhô sóng lượn, và hồ Đại Minh nước trong vắt như gương, xa xa là thành Tế Nam với rừng cây Thùỵ Dương bao quanh.

Nếu như Tư Đồ Ngọc muốn lên núi để ngắm cảnh, thì cảnh sắc nên thơ biết bao.

Chỉ tiếc chàng không phải là người đi ngắm cảnh mà là đi tìm người, nhưng bốn bề bát ngát mênh mông, nào đâu thấy bóng hình giai nhân.

Chàng dậm chân tức bực, trong lòng bồn chồn khôn tả.

Nếu là phường thích rượu, thì lúc buồn bực này phải uống cho say túy lúy một phen.

Nếu là người thích đánh bạc, thì lúc buồn bực này, phải dốc hết tiền bạc ra đánh hết...

Tư Đồ Ngọc không phải là người thích rượu, cũng không phải là người ưa cờ bạc lại ở tít trên đỉnh chót vót này, chàng làm sao cho nguôi được cơn buồn bực.

Chàng bèn buột miệng lớn tiếng ca:

Hoàng hôn phiến nguyệt

Tựa phiến địa túy am, hoàn thanh tuyệt

Chi Bắc chi Nam, nghi vũ, cơ độ bối dăng nan thiết

Y hý thiếu nữ ly hồn sứ

Hoán bộ xuất, tiền thôn thời tiết

Khán dạ thâm, trúc ngại hoàng tà, ứng đồ quá vân mình diệt

Sương kính Nga My đạm tảo, vi dung bất tại mạo

Độc bảo cô khiết

Mạc thị hoa quang, ngô thủ xuân ngân

Bất phả lệ tiêu suy triệt

Hoàn kinh hải thượng niêm tay khứ, chiếu thủy để, san hô nghi hoạt

Tổ lộng đắc, tửu tỉnh thiên hàn, không đối nhất đình hương tuyết.

Tạm dịch:

Buổi chiều tà, một mảnh trăng

Tiếng âm thanh nhỏ vang khắp mặt đất, càng nghe càng rõ ràng

Đó đây như có như không bóng đèn sau lưng thấp thoáng khó phân biệt

Tựa như một thiếu nữ lìa hồn

Từ từ bước ra, thời tiết trước thôi

Càng về đêm càng trúc ngã ngang
Đáng khen cho đám mây che sáng
Soi gương khê kẻ mảy ngài, nhan sắc không ở diện mạo
Chỉ cần giữ mình trong sạch
Không phải bóng hoa tả nổi vẻ xuân
Không sợ làm tiêu vẻ đẹp
Còn sợ trên biển, lúc đốt tây giác
Soi đáy nước, tưởng san hô còn sống
Làm như vậy, tỉnh rượu rét trời, chỉ thấy một sân đầy tuyết.

Người ta thường bảo, ngôn ngữ là tiếng của lòng, không phải là Tư Đồ Ngọc hát nhăng hát cuội, chàng vất vả đuổi theo Tiêu Lộng Ngọc đến quên mất việc cần kíp phải hỏi nàng, ấy là chỉ vì bài Ngọc Điền Sơ Ảnh.

Ấn sư Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ thường ngày bắt chàng học thuộc bài từ Ngọc Điền Sơ Ảnh, bảo rằng bài từ này có quan hệ mật thiết tới việc giải tỏa nỗi oan của người. Cho nên lần trước ở Lao Sơn lúc chia tay với Tiêu Lộng Ngọc, chàng nghe thấy nàng ngâm bài từ kia, thì lập tức muốn hỏi cho ra lẽ tại sao lại có sự trùng hợp kỳ lạ như vậy chẳng lẽ lại là chuyện huyền diệu hay sao.

Ai ngờ khi gặp ở Thiên Phật sơn, chàng lại bị nỗi tương tư dày vò quên phắt đi cả việc đem hỏi Tiêu Lộng Ngọc sự trùng hợp kỳ dị kia.

Như vừa rồi chàng gặp lại nàng rồi lại chia tay, bóng hình giai nhân đã biến biệt, có phải lại bao nhiêu nghi vấn ở chung quanh bài Ngọc Điền Sơ Ảnh, chàng lại phải đem từ Thiên Phật sơn này tới Quát Thương sơn hay sao.

Tư Đồ Ngọc rầu rĩ khê lắc đầu trong cảnh bồn chồn nóng nảy ấy, chàng lại bỗng ngâm lên một bài thơ để giải muộn:

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong
Tiểu lâu tây bạn quế đường đông
Hung vô thê phụng song phi dực
Tâm hữu linh tây nhất điểm thông...

Tạm dịch:

Sao đêm qua, gió cũng đêm qua
Bờ tây lầu nhĩ căn nhà đường
Đông Hận không chấp cánh bay cùng
May còn linh cảm một lòng tương thông.

Một bài thất luật “vô đề” của Lý Nghĩa Sơn, chàng chưa ngâm hết thì bỗng nhiên chàng nghe thấy có tiếng cười nói :

- Ai ở trên đỉnh núi mà lại phong nhã như thế, đã ca Ngọc Điền từ lại còn ngâm thơ Nghĩa Sơn nữa, nếu như mình được nghe tiếp, thì đại khái người ấy lại ngâm thành Tương Như phú, hoặc là Đông Ly khúc.

Tư Đồ Ngọc nghe nói mới chú mục nhìn, một bóng người áo xanh đã phi thân lên trên đỉnh Thiên Phật sơn.

Người lạ tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, toàn thân mặc đồ xanh, trong tay cầm một cây quạt, tướng mạo tuy không được tuấn tú như Tư Đồ Ngọc, nhưng cũng có vẻ anh hùng.

Tư Đồ Ngọc thấy người lạ không có vẻ tầm thường, liền vòng tay cười nói :

- Huynh đài xưng hô là gì, tiểu đệ Tư Đồ Ngọc ngẫu nhiên ngâm nga chơi ngờ đâu làm bẩn tai huynh đài.

Thư sinh áo xanh cũng vòng tay đáp lễ mỉm cười nói :

- Tại hạ là Trình Di Siêu, những bài Tư Đồ huynh ngâm hát, cho dù là Ngọc Điền từ, hay là Ngọc Khê thi cũng đều là từ chương tuyệt diệu từ thiên cổ truyền lại, mấy tiếng Tư Đồ huynh vừa nói bảo là làm bản tại đệ có hơi xúc phạm đến cổ nhân, mà Tư Đồ huynh cũng hơi quá khiêm tốn một chút.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, chàng thấy ánh mắt Trình Di Siêu sáng quắc, rõ ràng là một tay nội gia cao thủ, chàng bèn đổi câu chuyện mỉm cười hỏi :

- Trình huynh nhân nhã quá, cho nên vào buổi sớm mai này...

Tư Đồ Ngọc chưa nói dứt, Trình Di Siêu đã khẽ mỉm cười, xen lời nói :

- Tư Đồ huynh, tiểu đệ không dám nói dối, tiểu đệ không phải tới đây để ngoạn cảnh, mà là tìm một người, tiểu đệ tìm một kẻ thù.

Tư Đồ Ngọc nghe nói rất ngạc nhiên, trợn mắt hỏi :

- Trình huynh muốn tìm kẻ thù nào thế, chắc là Trình huynh có hận với kẻ hung tàn trên võ lâm ở nơi đây chắc...

Trình Di Siêu xua tay nói :

- Tiểu đệ nghe người mật báo, Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ở trên Nghi Sơn Tam Ác trang đã xuất hiện ở trên đỉnh Thiên Phật sơn này...

Tư Đồ Ngọc “Ồ” một tiếng, nhìn Trình Di Siêu rồi hỏi :

- Trình huynh có thù oán gì với Điền Cổ Lệ? Nàng ta...

Trình Di Siêu đáp nhanh :

- Gia huynh bị yêu phụ hãm hại, tiểu đệ sẽ trừ diệt quân bại hoại đó cho võ lâm, Tư Đồ huynh có biết Điền Cổ Lệ ẩn núp ở đâu không, xin...

Tư Đồ Ngọc không đợi y nói hết câu, bèn lắc đầu than :

- Trình huynh, huynh đã đến chậm một bước rồi, nếu như tối hôm qua huynh tới đây, thì có lẽ đã khiến cho âm phụ vạn ác kia khó lòng mà tẩu thoát được.

Trình Di Siêu nghe nói kinh hãi thất thanh la lớn :

- Tư Đồ huynh nói như vậy có ý nghĩa gì, y thị, Điền cổ Lệ đã chạy trốn mất rồi hay sao?

Tư Đồ Ngọc bèn đem chuyện tối qua kể lại cho Trình di Siêu nghe.

Nghe xong, Trình Di Siêu đã giận dữ ra mặt, vội chắp tay xin từ biệt Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Sao Trình huynh quá vội vàng như thế?

Trình Di Siêu nghiêng răng đáp :

- Mỗi thù canh cánh bên lòng, sớm tối không lúc nào đệ có thể quên được, tiểu đệ phải đuổi theo giết chết cho được con âm phụ Điền Cổ Lệ mới thôi...

Tư Đồ Ngọc không đợi y nói hết câu đã lớn tiếng hỏi :

- Trời đất mệnh mông, Trình huynh định tìm yêu phụ ấy ở đâu?

Trình Di Siêu đáp :

- Tiểu đệ biết Điền Cổ Lệ có một sư huynh, chắc có lẽ y thị đã chạy về chỗ người ấy xin bảo vệ chứ không sai.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

Sư huynh của nàng ta là ai? Ở đâu?

Trình Di Siêu đáp :

- Sư huynh của nàng ta là Phó thủ lãnh lục lâm của bảy tỉnh phía Nam, tên là Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh.

Tư Đồ Ngọc lạo hỏi :

- Tổng trại của lục lâm bảy tỉnh, có phải ở Triết Giang Hội Kê sơn hay không?

Trình Di Siêu gật đầu đáp :

- Đúng là ở Lạc Hồn nhai trên Hội Kê sơn đấy, Tư Đồ huynh hỏi như vậy để làm chi?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Nếu như vậy thì huynh chẳng cần phải chia tay với tiểu đệ, chúng ta có thể kết bạn đồng hành với nhau được.

Trình Di Siêu mừng rỡ nói :

- Chẳng lẽ Tư Đồ huynh cũng có việc ở Hội Kê sơn hay sao?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ tuy không có việc ở Hội Kê sơn, nhưng có việc ở Quát Thương sơn...

Trình Di Siêu cướp lời :

- Quát Thương, Hội Kê cách nhau không xa, chúng ta có thể đi cùng đường với nhau được.

Tư Đồ Ngọc trợn ngược cặp mày kiếm lên mắt tia ra những luồng ánh sáng ngời, đáp :

- Không những cùng đường mà tiểu đệ còn chuẩn bị đi theo Trình huynh lên Hội Kê sơn Lạc Hồn nhai một phen, để được xem tổng trại của Lục Lâm bảy tỉnh là nơi đầm rồng hang hổ như thế nào.

Trình Di Siêu đã sớm nhận ra Tư Đồ Ngọc tuy ít tuổi hơn mình, hào khí can trường, rõ ràng là võ công đã luyện tới mức phi phàm, bền cao hừng cảm ơn rồi rít, vòng tay cười nói :

- Đa tạ Tư Đồ huynh...

Tư Đồ Ngọc không đợi Trình Di Siêu nói dứt câu, liền xua tay nói :

- Trình huynh không nên khách sáo như thế, chúng ta tuy mới biết nhau, nhưng đã có vẻ hợp nhãn lắm rồi. Người ta thường nói, hễ thấy loạn thần tặc tử ai cũng phải nên diệt trừ, huống chi Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ lại là một dâm nữ vạn ác.

Trình Di Siêu trợn mắt hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh có bận việc gì ở đây không?

Tư Đồ Ngọc không hiểu ý Trình Di Siêu định nói gì, lắc đầu bảo :

- Tiểu đệ không có chuyện gì cả, chúng ta có thể lên đường ngay bây giờ.

Trình Di Siêu đồng ý, thế là hai người vùn vụt từ đỉnh ngọn Thiên Phật sơn chạy về hướng Giang Nam, hai người đều là những nhân vật văn võ toàn tài, nhân phẩm cao quý, cho nên trên đường đi trò chuyện với nhau càng lúc càng thấy tâm đầu ý hợp, như thể là đôi bạn thân đã lâu năm, đâu còn là những người sơ giao nữa.

Tư Đồ Ngọc còn tưởng nhờ Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ để tìm biết Vu Mộng Tương ở đâu, do đấy kiếm cách lấy lại thanh Ngọc Long nhuyền kiếm chí bảo của sư môn. Chàng bèn cười hỏi Trình Di Siêu :

- Trình huynh, huynh nói sư huynh Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh của Điền Cổ Lệ là Phó thủ lãnh lục lâm bảy tỉnh phương Nam à?

Trình Di Siêu gật đầu đáp :

- Đúng vậy, người ấy võ công rất ghê gớm mà mưu mô lại thâm độc không thể tưởng tượng được, chúng ta không nên khinh thường.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Thế còn người Thủ lãnh Lạc Hồn Nhại đại trại ấy là ai?

Trình Di Siêu lắc đầu nói :

- Nghe nói lục lâm bảy tỉnh của miền Nam mới thay đổi, người Thủ lãnh trước là Ngô Hỏa Long chân nhân đã bị chết thảm, còn người vừa lên kế vị lai lịch ra sao tiểu đệ cũng không được rõ lắm.

Tư Đồ Ngọc kêu “Ồ” một tiếng, trợn mắt cười nói :

- Gặp được cơ hội Thủ lãnh vừa mới chết, Lãnh Quyết Lang Quân Tra Nhị Minh thân làm Phó thủ lãnh, sao không kiếm cách đoạt lấy quyền vị Tổng trại nhỉ?

Trình Di Siêu gật đầu nói :

- Tư Đồ huynh nghĩ như vậy cũng có lý, tiểu đệ cũng cảm thấy Lãnh Quyết Lang Quân Tra Nhị Minh là người tâm cơ hung độc, đã làm Phó thủ lãnh, thì thế nào cũng dòm ngó đến ngôi vị thủ lãnh, thế mà gặp được cơ hội tốt như vậy mà lại không sinh ra lòng cướp quyền hay sao?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ thấy Tra Nhị Minh chịu làm Nhị phó thủ lãnh mà không nghĩ tới quyền vị Thủ lãnh lục lâm của bảy tỉnh miền Nam, tất nhiên là không ngoài hai nguyên nhân.

Trình Di Siêu hỏi :

- Xin nhân huynh cho biết hai nguyên nhân ấy, tiểu đệ xin lắng nghe cao luận?

Tư Đồ Ngọc chậm rãi nói :

- Giả thuyết thứ nhất, theo ý tiểu đệ thì vị mới nhận chức Thủ lãnh tâm cơ còn hung độc hơn Tra Nhị Minh nhiều, mà công lực cũng cao siêu hơn Lãnh Quyết Lang Quân nên y mới không dám hành động như vậy.

Trình Di Siêu gật đầu lia lịa. Tư Đồ Ngọc nói tiếp :

- Giả thuyết thứ hai ta có thể đặt ra là người mới nhận chức Thủ lãnh phải có mối quan hệ đặc biệt với Lãnh Quyết Lang Quân Tra Nhị Minh, cho nên Tra Nhị Minh mới không nẩy ra độc ý như thế.

Trình Di Siêu cũng đồng ý với sự nhận xét của Tư Đồ Ngọc liền gật đầu mỉm cười nói :

- Sự nhận xét của Tư Đồ huynh rất hợp lý, đợi chúng ta đến Hội Kê sơn Lạc Hồn nhai rồi, xem người mới lên ngôi thủ lãnh của lục lâm tổng trại là nhân vật như thế nào, rồi mới có thể biết rõ ràng được.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Chúng ta tuy biết Lãnh Quyết Lang Quân Tra Nhị Minh là sư huynh của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, nhưng Điền Cổ Lệ có chạy về Lạc Hồn nhai hay không thì chưa có gì chứng minh được điều đó cả. Lần này chúng đi cũng phải nên có một câu chuyện gì để nói phòng, nhờ Điền Cổ Lệ không có ở đó thì ta cũng có thể xoay sở được, nếu không chuẩn bị như vậy để rơi vào tay kẻ hung ác ấy, thì sẽ không tránh khỏi được tai ách.

Trình Di Siêu suy nghĩ giây lát mới trợn mắt cười nói :

- Tư Đồ huynh, chúng ta có lẽ nên lấy vị tiền nhiệm chức Thủ lãnh của lục lâm bảy tỉnh miền Nam làm đầu đề để nói chuyện, ý của huynh ra sao?

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tiểu đệ cũng chưa được rõ Trình huynh định nói câu chuyện đó như thế nào?

Trình Di Siêu ánh mắt sáng ngời cười nói :

- Vị tiền nhiệm chức Thủ lãnh lục lâm bảy tỉnh miền Nam Hoang là Hỏa Long chân nhân mà Hỏa Long chân nhân lại ở trong Hỏa Diệm sơn ở miền Nam Hoang, oai danh lừng lẫy hơn người sư đệ là Hỏa Liệt Thần Quân.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu đệ nghe nói hai sư huynh đệ nhà đó về môn võ công tuy đã là tay ghê gớm, mà còn rất thiện dụng các loại hỏa khí.

Nói tới đây, chàng cau mày nhìn Trình Di Siêu hỏi :

- Có phải Trình huynh muốn giả trang Hỏa liệt Thần Quân, ở trong Hỏa Liệt cung để đi tới Lạc Hồn nhai đại trại, điều tra về cái chết thảm của Hỏa Long chân nhân không?

Trình Di Siêu hiên ngang lắc đầu cười nói :

- Đây cũng là một cách, nhưng Hỏa Liệt Thần Quân chẳng những đã nổi tiếng là ác, và lại là hạng bàng môn tả đạo, khoan kể Tư Đồ huynh là người như kỳ nhân ở chốn nhân gian, mà kém cỏi như tiểu đệ đây cũng không thích giả danh Hỏa Liệt Thần Quân như vậy.

Tư Đồ Ngọc rất khâm phục hào khí của Trình Di Siêu chàng bèn mỉm cười hỏi :

- Trình huynh đã không muốn giả danh Hỏa Liệt Thần Quân, thì định kiếm đề mục gì ở trên người Hỏa Long chân nhân?

Trình Di Siêu cười đáp :

- Tiểu đệ định kiếm người khác trả thù?

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Kiếm người chết để... trả thù?

Trình Di Siêu hiểu rằng Tư Đồ Ngọc không dễ gì nhận ra được dụng ý của mình như thế nào, liền mỉm cười nói :

- Tiểu đệ cùng với Tư Đồ huynh, chúng ta cùng đi vào Lạc Hồn nhai đại trại lớn tiếng kêu gọi Tổng trại chủ của họ ra để hỏi tội y một phen.

Tư Đồ Ngọc nghe nói tới đây mới vỡ lẽ, chàng cười nói :

- Đợi lúc đối phương xuất hiện rồi, chúng ta mới giả đồ là không biết thủ lãnh lục lâm bảy tỉnh miền Nam đã thay đổi người, rồi lại quay hỏi Hỏa Long chân nhân ở đâu và tại sao lại bị chết, có phải như vậy không Trình huynh?

Trình Di Siêu gật đầu cười đáp :

- Tiểu đệ định tính như vậy đó, Tư Đồ huynh thấy có được không?

Tư Đồ Ngọc vỗ tay khen ngợi :

- Đó là diệu kế, so với việc giả mạo Hỏa Liệt Thần Quân, thì còn hay hơn nhiều. Sau một lúc làm náo động hỏi han lung tung như vậy thế nào chúng ta cũng gặp được Lãnh Huyết Thần Quân Tra Nhị Minh.

Trình Di Siêu cười nói :

- Tư Đồ huynh đã đồng ý dùng kế này, thì chúng ta nên bàn với nhau việc chúng ta hỏi tội để trả thù phải hỏi ra làm sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Phải, việc phải hỏi ra sao chúng ta phải bàn với nhau thật kỹ, để nói cho ăn khớp với nhau mới được, chứ nếu không lúc đó chúng ta ông nói gà bà nói vịt thì thiên hạ chê cười ngay.

Trình Di Siêu vừa nhìn tới trước vừa suy nghĩ, Tư Đồ Ngọc liền mỉm cười nói :

- Trình huynh, cách hay nhất là chúng ta nhân danh nghĩa và thù chung để đặt đề mục làm câu chuyện không nên đặt câu chuyện ấy thành mối thù cá nhân.

Trình Di Siêu bị Tư Đồ Ngọc nhắc khéo, liền cất tiếng hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh có biết ở trên Thiên Hà lãnh có một vị hiệp sĩ ẩn cư là Vô Ưu Tiều Tử không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Biết, người đó võ công không cao lắm, nhưng việc làm rất chính đáng, suốt ngày chỉ vui thú trong rừng sâu, không thích tranh chấp và không làm phiền với ai mà chỉ vui với non nước thôi.

Trình Di Siêu cười nhạt một tiếng nói :

- Tư Đồ huynh nói rất đúng, nhưng vị tiền bối ẩn sĩ ấy không tranh chấp với đời và không làm phiền quấy nhiễu với ai ấy, mấy tháng trước lại bị ngọn lửa kỳ dị thiêu chết ở trong chòi tranh của mình.

Tư Đồ Ngọc sửng sốt nói :

- Vô Ưu Tiều Tử lão nhân gia là một bậc trưởng giả nhân hậu, tại sao lại bị chết thảm như vậy, chẳng lẽ người bị kẻ nào phóng ngọn lửa kỳ dị hãm hại chăng?

Trình Di Siêu than :

- Cháy không còn một chút gì hết, ngay cả mấy cọc tre hàng rào cũng không còn, đó là một nghi án không có đầu mối gì cả để có thể tìm ra, nhưng chúng ta cũng tạm thời lợi dụng một phen.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Không lẽ Trình huynh lại đem cái tội ác ấy đổ lên đầu Hỏa Long chân nhân hết hay sao?

Trình Di Siêu gật đầu hỏi :

- Tư Đồ huynh có đồng ý làm như vậy hay không? Lần này chúng ta ra đi tuy là để kiếm cách gặp Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, dò xét xem Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ có ẩn náu ở Lạc Hồn nhai không, nhưng một công đôi chuyện, tiện việc chúng ta cũng mang chuyện Vô Ưu Tiều Tử lão nhân gia bị chết thảm dưới ngọn lửa dữ điều tra cho ra manh mối, nếu có thể được thì trả thù cho vị tiền bối đáng kính ấy, để làm sáng tỏ chính nghĩa trong võ lâm, cho vị tiền bối đáng kính kia cũng được yên giấc dưới Cửu Tuyền.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Trình huynh bàn như vậy rất hay, tiểu đệ hoàn toàn đồng ý.

Trình Di Siêu trông cốt cách của anh hùng của Tư Đồ Ngọc cũng hơi đoán ra, chàng là một tay hiệp sĩ trẻ tuổi có thân tuyệt học nhưng công lực của chàng đến đâu, Trình Di Siêu cũng không sao biết rõ được.

Lần này tới Lạc Hồn nhai đại trại, là nơi tụ tập của các cao thủ Hắc đạo, suốt bảy tỉnh chẳng khác gì đi vào nơi đầm rồng hang hổ, hung hiểm dị thường, nếu như không biết mình biết ta, thì làm sao mà thắng được đối phương.

Cho nên sau khi bàn bạc xong, Trình Di Siêu muốn tìm cách thử xem người bạn sơ giao Tư Đồ Ngọc võ học sao siêu tới đâu, thâm hậu mức độ nào.

Xem tiếp hồi 11 Lạc Hồn nhai

11. Hồi 11 Lạc Hồn Nhai

Đã có chủ định, Trình Di Siêu liền mỉm cười nói với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, lần này chúng ta tới Hội Kê sơn Lạc Hồn nhai đường đất đã không gần, mà tiểu đệ lại nóng lòng muốn trả thù cho người anh, muốn biết Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ hiện giờ ở đâu, vậy chúng ta cũng nên ra sức nhanh chân lên một chút, Tư Đồ huynh nghĩ sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười, hai người bèn thi triển khinh công vùn vụt lướt đi.

Trình Di Siêu vốn là cao đồ danh sư, hằng ngày gắng công luyện tập, cho nên lúc đầu chỉ sợ bỏ Tư Đồ Ngọc lại phía sau quá xa khiến cho người bạn mới buồn lòng, nên chỉ dùng có tám thành công lực để lướt đi thôi.

Hai mươi dặm đường phút chốc đã vượt qua, Tư Đồ Ngọc không vượt lên trước mà cũng không để bị bỏ lại đằng sau, cứ tiếp tục chạy song song với Trình Di Siêu không rời nửa bước, thành ra hai người đi song song với nhau.

Trình Di Siêu rất lấy làm lạ, bèn đề khí ra sức chân chạy, tám thành công lực đã tăng lên đến mười thành.

Lại vượt qua thêm ba chục dặm đường nữa, Tư Đồ Ngọc vẫn giữ được tư thế như trước, vẫn tươi cười như thường không lộ chút mệt mỏi nào cả.

Thoạt tiên Trình Di Siêu rất lấy làm lạ nhưng bây giờ thì lại kinh ngạc khôn tả, từ chỗ kinh ngạc đâm ra không phục, Tư Đồ Ngọc đã chạm vào tính tự kiêu của chàng ta.

Lòng tự ái bị tổn thương Trình Di Siêu không còn e dè thận trọng gì nữa, liền giở hết mười hai thành công lực ra lướt đi như bay tức thì.

Gần năm chục dặm đường nữa lại vượt qua, như thế hai người chạy được vào khoảng trăm dặm. Tư Đồ Ngọc vẫn ngang vai với Trình Di Siêu trước sau vẫn không vượt lên trước, hay là bị bỏ lại đằng sau nửa đường.

Xét theo bề ngoài công lực của hai người như vậy là tương đương nhau, nhưng Trình Di Siêu đã vận hết toàn lực lên để mong thắng, mặt đỏ bừng lên, trán ngực đã đập thình thịch, cổ họng đã khô, trong khi Tư Đồ Ngọc vẫn thản nhiên, hơi thở vẫn đều đặn như thường, cặp mày lưỡi kiếm vẫn dựng đứng rất hiện ngang.

Trình Di Siêu dừng chân lại, thở dài nói :

- Tư Đồ huynh thực là cao minh, Trình Di Siêu này chỉ là con đom đóm nhỏ so với vầng trăng rằm sáng chói, tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ.

Lúc ấy Tư Đồ Ngọc đã nhận ra nguyên nhân tại sao đột nhiên Trình Di Siêu lại đổi tốc chạy thực mau như vậy.

Chàng bèn mỉm cười nói :

- Tiểu đệ vốn sinh trưởng ở miền sơn dã, quen leo trèo từ thuở nhỏ, suốt ngày vượt suối trèo non, nên về phương diện khinh công có thể nói là khá, còn về các môn học võ học khác, thì tự lấy làm hổ thẹn và rất kém cỏi, khi trước ở Nghi Sơn Tam Ác trang, may mắn lắm mới hạ được Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh và Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt, có lẽ sự may mắn này cũng do bầu máu nóng thấy việc chính nghĩa phải làm, thay trời trừng trị kẻ ác cho nên mới được chút kiêu hãnh như vậy.

Tư Đồ Ngọc ăn nói khiêm tốn vô cùng, không tỏ vẻ kiêu ngạo và cũng không tự hạ thấp mình.

Đoạn đầu câu nói của chàng có vẻ nhún mình, nhưng ở đoạn sau chàng lại nhắc đến việc đánh chết Lư Minh và Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt, để cho Trình Di Siêu biết rằng, về phương diện chưởng pháp và kiếm pháp, chàng cũng đã đạt đến mức thâm hậu rồi.

Tư Đồ Ngọc làm như vậy, thực tâm chàng không có ý lừa bịp người bạn đồng hành mới gặp mà chỉ muốn cho người bạn yên tâm, khỏi lo lắng về chuyến hành trình đến nơi hang hùm nọc rắn.

Trình Di Siêu cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, tất nhiên là qua lời nói của Tư Đồ Ngọc, chàng ta đã hiểu rõ hết, không sợ việc đi lên Lạc Hồn nhai khó khăn nữa. Nhưng có điều Trình Di Siêu vẫn lấy làm lạ thẳm, là không hiểu được lai lịch của Tư Đồ Ngọc ra sao.

Suốt nửa đoạn đường sau, hai người không ai nói với ai nên chẳng mấy chốc đã đi tới dưới chân Lạc Hồn nhai ở trong Hội Sơn.

Lạc Hồn nhai đại trại là bản doanh của lục lâm bảy tỉnh, tất nhiên quy mô rộng lớn và khí thế oai vũ.

Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc vừa tới chân Lạc Hồn nhai, đã gặp ngay hai đại hán cất tiếng quát hỏi :

- Hai người định tới đây có việc chi, có biết rằng Lạc Hồn nhai này ghê gớm chẳng khác gì Diêm La điện và Quỷ Môn quan không?

Di Siêu quất mắt buông tiếng cười ha hả nói :

- Nếu có là Diêm La điện thì ta sẽ lấy vài viên gạch xem sao. Trình mỗ đã đi khắp tam sơn ngũ nhạc rong chơi ở miền bát hoang bồng bênh trên tứ hải, đâu có phải là kẻ quê mùa chưa cất bước đi xa bao giờ đâu. Tôn huynh đừng có cáo mượn oai hùm, mau truyền tín hiệu cho nhân vật có tên tuổi ở trong đại trại bảo có bạn tốt đến kiểm.

Mấy câu nói của Di Siêu quả nhiên đã có khí thế làm cho hai tay đại hán không dám ngông cuồng như trước nữa, đại hán đứng bên tay trái liền dương cung bắn lên trời một mũi tên tín hiệu tức thì.

Chỉ trong chớp mắt sau, một lão già y phục đen, tuổi trạc lục tuần đã từ trên Đoạn Hồn nhai chạy như bay xuống, thân pháp khá mau lẹ và công lực đã đến mức khá tinh thâm rồi.

Lão già áo đen nọ đưa mắt nhìn Di Siêu và Tư Đồ Ngọc đã biết ngay hai người không phải là tay tầm thường, liền chấp tay vái chào nói :

- Tại hạ là Lỗ Phong, biệt hiệu là Câu Hồn Phán, xin nhị vị bằng hữu cho biết quý tính phương danh?

Tư Đồ Ngọc đang định trả lời, thì Di Siêu đã trợn mắt nói trước :

- Lỗ đương gia trước hết tôi xin hỏi, đương gia ở trong đại trại này, có phải là thủ lĩnh hay là Phó thủ lĩnh, hoặc là thân phận như thế nào?

Câu Hồn Phán Lỗ Phong đỏ mặt lắc đầu đáp :

- Lạc Hồn nhai đại trại là nơi chất vàng tích ngọc, hổ nằm rồng ẩn, Lỗ Phong này chỉ là thủ hạ dưới trưởng Tổng trại chủ và Phó trại chủ mà là một trong mười hai đầu lĩnh mà thôi.

Trình Di Siêu nhìn Lỗ Phong nói :

- Hai anh em chúng ta đây muốn được biết thế nào gọi bằng hổ nằm rồng ẩn, chất vàng tích ngọc. Lỗ đầu lĩnh có thể dẫn đường cho chúng tôi vào tổng trại được không, còn về phương diện danh tánh lại lịch thì lúc gặp Tổng trại chủ của đầu lĩnh rồi chúng tôi sẽ tự xin thông báo.

Mấy câu nói của Trình Di Siêu cũng đã hơi nặng nề, vì nói thế chàng chỉ coi Câu Hồn Phán Lỗ Phong là một kẻ đầu lĩnh xoàng ở trong tổng trại, không có đủ tư cách để hỏi tính danh và lai lịch của chàng.

Bọn người như Lỗ Phong này thường tánh tình rất hung bạo, hai tay dính đầy máu tanh, giết người không chớp mắt, nhưng có điều kinh nghiệm ở trong giang hồ rất phong phú, vẫn còn con mắt để nhận xét người.

Lỗ Phong thấy Trình Di Siêu với Tư Đồ Ngọc tuổi tuy còn nhỏ thực nhưng hào khí cao ngạo, nên không dám chọc giận mà chỉ tươi cười đáp :

- Lạc Hồn nhai đại trại này xưa nay đâu có phải là nơi cửa đóng then gài kín mít suốt ngày, Tổng trại chủ và Phó trại chủ của chúng tôi lại rất thích được kết giao với các vị cao nhân trong võ lâm. Nhị vị đã có ý dạo chơi phong cảnh một vòng, thì tất nhiên Lỗ Phong này phải dẫn đường cho quý vị.

Dứt lời Lỗ Phong vòng tay, xoay người tung mình nhảy lên con đường núi hiểm trở luôn, cái tung mình ấy của Lỗ Phong đã lên cao được bốn năm trượng, khinh công như vậy cũng đã kể được là rất có căn bản. Trình Di Siêu đưa mắt nháy Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh, chúng ta mau chân một chút đi, Lỗ đầu lĩnh chạy mau như thế kia, chỉ sợ chúng ta theo không kịp mất.

Tư Đồ Ngọc hội ý gật đầu, hai người liền vận chân khí tung mình một cái, đề lướt lên hơn năm trượng nhẹ nhàng hạ chân xuống trước mặt Lỗ Phong.

Lỗ Phong thấy hai người lạ phong thái khác thường, nhưng thấy tuổi còn quá nhỏ, trong lòng không khỏi có ý khinh thị, nên muốn đem phương pháp leo núi ra thi thố, để xem đối phương có bản lĩnh cao siêu gì không.

Chẳng dè Lỗ Phong vừa mới bắt đầu, thì đã thấy bị thua rõ rệt lúc ấy Lỗ Phong mới hiểu câu nói: “Không phải rồng thì không quá giang”.

Lỗ Phong hết còn dám coi thường, liền dang hoàng lại ngay, dẫn khách lên núi, một mặt mở miệng huyết sáo hai tiếng thực lớn để ra hiệu cho người ở trên Lạc Hồn nhai.

Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu đưa mắt nhìn nhau một cái, Trình Di Siêu dùng “Nghĩ ngữ truyền thanh” cười và nói với Tư Đồ Ngọc rằng :

- “Có lẽ tên đầu lãnh này đã biết chúng ta lợi hại, nên mới huyết sáo báo động cho các người ở trên núi biết không được thất lễ với chúng ta. Cứ xem cung cách này thì khi chúng ta lên tới cổng trại, thế nào cũng gặp được Phó tổng trại Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh rồi đây”.

Với thân pháp siêu việt của hai người, chẳng bao lâu đã lên tới đỉnh núi, quả nhiên thấy địa thế nơi đó thực là ghê gớm, một tòa sơn trại hùng vĩ được thiết lập sừng sững trên núi cao, khí thế oai phong vô cùng.

Trước cửa trại có năm người đứng, trừ người đứng ở giữa vẻ mặt vẻ nham hiểm, tuổi trạc bốn mươi ra, còn bốn người kia thì đều mặc áo đen giống hệt như Lỗ Phong.

Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc chỉ thoáng nhìn cũng biết ngay Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đã xuất lãnh bốn tên đầu mục đứng đợi mình ở trước cửa trại.

Thấy có khách lên núi, nhân vật trung niên có vẻ mặt nham hiểm liền bước tới hai bước, vòng tay chào Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Quý khách giáng lâm không ra đón được, xin chực vị thứ lỗi cho Tra mỗ về tội quá sơ sài trong việc rước.

Lỗ Phong đứng bên cười nói :

- Vị này là Phó tổng trại của chúng tôi.

Trình Di Siêu vòng tay đáp lễ cười :

- Tại hạ là Trình Di Siêu, còn người bạn đây là Tư Đồ Ngọc từ lâu vẫn ngưỡng mộ đại danh của Lãnh Huyết Lang Quân, hôm nay được gặp mặt thực là vô cùng hân hạnh.

Tra Nhị Minh đối với cái tên Tư Đồ Ngọc có vẻ không lưu ý lắm nhưng khi nghe đến ba chữ Trình Di Siêu thì giật nảy mình mỉm cười nói :

- Trình bằng hữu có phải là người mới đây danh tiếng đã chấn động trên giang hồ được người đời phong tặng cho mỹ hiệu Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh đấy chăng?

Tra Nhị Minh vừa nói, vừa chăm chú nhìn vào cây quạt Tương Phi chưa xòe ra ở trong tay Trình Di Siêu.

Trình Di Siêu cười nói :

- Đấy chẳng qua là do những kẻ hữu sự trong giang hồ quá khen mà ban tặng cho đấy thôi, xin Phó tổng trại chủ chớ chê cười.

Tra Nhị Minh thấy đối phương đúng là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh bất giác biến sắc nghiêng mình nói :

- Cao nhân giáng lâm trại cỏ này cũng được thơm lây, xin mời Trình đại hiệp vào trong sảnh để tại hạ được đãi trà nước đã.

Di Siêu không khách sáo bèn cầm tay Tư Đồ Ngọc ung dung đi vào trong Lạc Hồn Trại luôn.

Lúc Tư Đồ Ngọc cất bước đi, thì đã dùng Nghĩ Ngữ Truyền Thanh nói với Trình Di Siêu rằng :

- Trình huynh, quả đúng như người ta nói, tiếng tăm của con người: Tra Nhị Minh mà mới nghe tới tên hiệu Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của Trình huynh đã có thái độ rất cung kính gọi Trình huynh bằng Trình đại hiệp ngay rồi.

Di Siêu lườm Tư Đồ Ngọc một cái rồi cũng dùng Nghĩ Ngữ Truyền Thanh đáp :

- Tư Đồ huynh đừng có mắng người như thế, cái tiếng đại hiệp mà người ta gán cho tiểu đệ chỉ là để lừa bịp những hạng tục khách ở trong võ lâm thôi, còn dưới tay Tư Đồ huynh thì không đến trăm hiệp cái người được ban cho cái danh hiệu là Thiết thư sinh đã biến ngay thành Chỉ thư sinh rồi.

Tư Đồ Ngọc bật cười không lên tiếng nói nữa, mà đưa mắt liếc nhìn quang cảnh địa thế của Lạc Hồn nhai.

Dưới con mắt người thường thì tòa nhà Lạc Hồn nhai đại trại chỉ là tòa sơn trại được kiến trúc rất hùng vĩ gồm nhiều phòng, nhưng dưới con mắt của Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu thì những phòng kia không phải kiến trúc một cách bừa bãi mà bên trong đã sắp xếp theo lối Âm Dương sinh khắc, Kỳ Môn độn giáp.

Vào đến Tụ Nghĩa sảnh, hai bên phân chia chủ khách xong, liền ngồi xuống ghế, rồi lâu la đem trà dâng lên. Tra Nhị Minh mỉm cười hỏi :

- Trình đại hiệp với vị Tư Đồ huynh đây chân đã rảo khắp tam sơn ngũ nhạc, thì quyết không coi cái Lạc Hồn nhai cảnh sắc tầm thường nào vào đâu, chứ vị tới đây...

Trình Di Siêu không đợi Tra Nhị Minh nói hết câu đã cười cướp lời ngay :

- Tra phó tổng trại chủ hà tất phải dùng lời quanh co để hỏi vặn như thế, người đời thường có câu, trước mặt người ngay không nên nói dối. Trình Di Siêu này với người bạn Tư Đồ huynh tất nhiên phải có chuyện mới tới đây chứ không phải nhàn rỗi gì mà tìm đến quấy nhiễu Phó tổng trại chủ đâu.

Tra Nhị Minh có vẻ khâm phục, gật đầu cười nói :

- Trình đại hiệp quả nhiên là người nhanh miệng khiến Tra Nhị Minh khâm phục vô cùng, nhị vị tới đây có chuyện gì xin chỉ giáo cho tại hạ được biết?

Trình Di Siêu nói :

- Quý Tổng trại chủ ở đâu, xin cho chúng tôi gặp mặt.

Tra Nhị Minh cười đáp :

- Tổng trại chủ chúng tôi phải đi xa để nghênh đón quý khách vẫn chưa trở về, nếu không thì Tổng trại chủ chúng tôi đã sớm ra nghênh đón chư vị rồi, đâu dám để thất lễ như thế này.

Trình Di Siêu nghe nói Tổng trại chủ của Lạc Hồn nhai đại trại không có mặt ở nhà thì cau mày lại tỏ vẻ khó chịu.

Tra Nhị Minh rót trà mời khách, mỉm cười hỏi :

- Nhị vị có chuyện gì khỏi cần phải gặp mặt Tổng trại chủ của chúng tôi, Tra Nhị Minh này cũng có thể thay mặt được rồi.

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Lần này chúng tôi tới đây là vì chính nghĩa của võ lâm.

Tra Nhị Minh ngạc nhiên hỏi lại :

- Chính nghĩa của võ lâm? Thế... là nghĩa lý gì...

Trình Di Siêu xen lời nói :

- Tra phó tổng trại chủ, ngài có biết vị Vô Ưu Tiều Tử ẩn cư ở trong Thiên Hà lãnh không?

Tra Nhị Minh gật đầu đáp :

- Đó là một vị tiền bối giang hồ trong võ lâm, đã gác kiếm trở về quy ẩn không tranh đua với người đời nữa.

Trình Di Siêu cười nhạt nói :

- Vị giang hồ tiền bối trong võ lâm, đã phong kiếm quy ẩn, không tranh đua với người đời nữa đó, đã bị chết thảm dưới tay kẻ gian ác, và ngay cả chòi tranh của vị ấy ở cũng bị đốt cháy ra tro.

Tra Nhị Minh nói :

- Lại có chuyện như thế thực sao, nhưng việc này với việc nhị vị tới đây có liên quan gì tới cái gọi là chính nghĩa của võ lâm?

Trình Di Siêu trợn mắt, ánh mắt tia ra những luồng ánh sáng như điện chớp, và cất tiếng sang sảng nói :

- Nếu đã là người trong võ lâm, thì phải đưa ra chính nghĩa trong võ lâm, mỗi khi thấy việc bất bình, thì phải ra tay giải cứu. Phó tổng trại chủ có nhận thấy là anh em chúng tôi phải báo thù cho Vô Ưu Tiều Tử lão tiên bối không?

Tra Nhị Minh không chần chừ, liền gật đầu đáp ngay :

- Tất nhiên là phải làm như vậy chứ, đó là việc bảo vệ chính nghĩa của võ lâm...

Trình Di Siêu không đợi y nói dứt lời, liền cất tiếng nói ngay :

- Đúng lắm, đúng lắm! Anh em chúng tôi cũng vì việc bảo vệ chính nghĩa cho võ lâm, cho nên mới tới đây để gặp Tổng trại chủ của quý trại đấy.

Tra Nhị Minh cau mày nói :

- Tại hạ vẫn chưa hiểu ý của Trình đại hiệp, cái việc kia có liên quan gì tới Tổng trại chủ của chúng tôi?

Trình Di Siêu cười vang nói :

- Tại sao lại không có liên quan, Vô Ưu Tiều Tử lão tiên bối đã chết vì ngọn lửa quái dị, mà Tổng trại chủ của quý trại là người danh trấn giang hồ về tài nghệ xử dụng lửa, cái biệt hiệu Hỏa Long chân nhân.

Tra Nhị Minh nghe nói tới đây, nét mặt bỗng hóa ra tươi tỉnh, cười khi luôn mồm.

Trình Di Siêu đã biết y cười gì rồi, nhưng chàng vẫn cất tiếng hỏi :

- Tại sao Tra phó tổng trại chủ lại cười như vậy?

Tra Nhị Minh lắc đầu nói :

- Trình đại hiệp, đại hiệp tới trễ và đã nhầm rồi, Hỏa Long chân nhân chỉ là vị Tổng trại chủ hồi trước bốn trại, có thể giản dị gọi là tiền Tổng trại chủ...

Trình Di Siêu làm ra vẻ kinh hãi nói :

- Tiền Tổng trại chủ, chẳng lẽ Hỏa Long chân nhân đã sớm....

Tra Nhị Minh thở dài cướp lời :

- Người ta sống ở trên đời thọ hay chết yểu, đều do thiên dịch cả, tiền Tổng trại chủ của chúng tôi đã về chốn tiên cảnh rồi.

Trình Di Siêu giật nảy mình, dăm dăm nhìn Tra Nhị Minh trợn mắt to hỏi :

- Tra phó tổng trại chủ, vừa rồi ngài chẳng nói là Tổng trại chủ của quý trại đã đi xa để nghênh đón khách quý, thế mà nay sao...

Tra Nhị Minh cười nói :

- Lời tại hạ vừa nói là nói đến vị tân nhậm Tổng trại chủ của bốn trại.

Trình Di Siêu hỏi :

- Vậy vị Tổng trại chủ của quý trại là vị nào thế?

Tra Nhị Minh có vẻ đắc ý mỉm cười đáp :

- Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm.

Tư Đồ Ngọc quay sang nói với Trình Di Siêu :

- Trình huynh, chúng ta đi kiểm Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đi.

Trình Di Siêu gật đầu nói :

- Được, chúng ta đi tìm y cũng được.

Tra Nhị Minh ngạc nhiên hỏi :

- Mộ Dung tổng trại chủ mới của bốn trại vốn không phải là người nổi tiếng trên giang hồ về việc dùng lửa, vậy chẳng lẽ đối với cái chết của Vô Ưu Tiều Tử cũng có quan hệ hay sao mà chư vị lại nghi ngờ như vậy?

Tư Đồ Ngọc trợn mắt nói :

- Tại hạ có một câu hỏi muốn hỏi, chẳng hay các vị bằng hữu trong lục lâm bảy tỉnh có phải là đều do quý trại thống lãnh cả đấy không?

Tra Nhị Minh gật đáp :

- Đúng thế!

Tư Đồ Ngọc lại nói :

- Thiên Hà lãnh có phải thuộc ở trong phạm vi bảy tỉnh của Thiên Nam không?

Tra Nhị Minh gật đầu đáp :

- Phải, nhưng không hiểu Tư Đồ huynh hỏi như vậy để làm chi?

Tư Đồ Ngọc hơi tức bực trong lòng, vì khi nói với Trình Di Điều thì đối phương gọi là Trình đại hiệp, còn đối với mình thì y chỉ gọi là Tư Đồ huynh thôi, rõ ràng có sự phân biệt. Chàng bèn cười nhạt quắc mắt lên nói :

- Sự việc đã xảy ra ở trong phạm vi bảy tỉnh phương Nam, thì nay chúng tôi tìm Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm là người cai quản lục lâm bảy tỉnh nơi đây hiển nhiên là đúng lắm rồi, chứ có điều gì sai hay quấy đâu?

Tra Nhị Minh ngơ ngác nhìn chòng chọc vào Tư Đồ Ngọc rồi vòng tay hỏi :

- Tư Đồ huynh định bảo Tổng trại chủ của chúng tôi phải làm như thế nào?

Tư Đồ Ngọc đáp ngay :

- Giản dị lắm, tôi chỉ muốn Tổng trại chủ của quý trại gánh vác trách nhiệm là thủ lãnh của lục lâm bảy tỉnh đưa ra hoặc tìm cho ra ánh sáng kẻ gian ác đã phóng hỏa giết chết Vô Ưu Tiều Tử và chòi tranh ở Thiên Hà lãnh của vị tiền bối ấy, Mộ Dung tổng trại chủ trao kẻ sát nhân ấy cho tôi và Trình đại ca xử trí để làm sáng tỏ chính nghĩa của võ lâm.

Tra Nhị Minh hơi biến sắc, nhưng vẫn cố gượng cười nói :

- Câu nói của Tư Đồ huynh là làm sáng tỏ chính nghĩa của võ lâm cố nhiên là rất phải, nhưng Tư Đồ huynh quên rằng bốn trại tuy có thống lãnh nhân vật lục lâm của bảy tỉnh phương Nam thực, nhưng vạn nhất kẻ đốt Thiên Hà ấy lại không phải là người ở trong lục lâm.

Tư Đồ Ngọc không để cho Tra Nhị Minh nói dứt câu liền cố ý gây hấn, cười sằng sặc nói :

- Tra phó tổng trại chủ, các hạ đã là người trong lục lâm đáng lý phải không nên kỵ cái việc ở trong lục lâm chứ, cứ coi hành vi của kẻ đã phóng hỏa giết người kia, thì trừ các nhân vật cường hào ở trong lục lâm ra, còn có ai lại...

Tra Nhị Minh không nhịn nổi nữa, liền cướp lời :

- Chẳng lẽ Tư Đồ huynh cho rằng, phạm đã là cường hào ở trong lục lâm là phải phóng hỏa giết người hay sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nói :

- Tra phó tổng trại chủ hà tất muốn tại hạ phải xúc phạm đến tất cả các vị như vậy, Tư Đồ Ngọc nay không có ý nói đã là những kẻ cường hào ở trong lục lâm thì tất nhiên là kẻ phóng hỏa giết người, mà tại hạ chỉ nói phạm những kẻ đã phóng hỏa giết người thì đa số là những cường hào của lục lâm.

Tra Nhị Minh cau mày nói :

- Hai cách nói ấy chẳng qua chỉ là lấy đầu làm đuôi lấy đuôi làm đầu đảo ngược lại thôi chứ có khác gì nhau đâu?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt đáp :

- Dĩ nhiên phải khác nhau lắm chứ, ý tôi muốn nói là ở trong lục lâm vẫn còn có người tốt và trong sạch, còn cách nói của Tra phó tổng trại chủ thì cứ nhất quyết cho rằng những nhân vật lục lâm đều là những kẻ gian ác xấu xa cả.

Trình Di Siêu đứng ở bên gật đầu lia lịa tỏ vẻ rất thích cách nói của Tư Đồ Ngọc.

Tra Nhị Minh không biết làm sao, ánh mắt đã lộ đầy vẻ hung ác, vòng tay nói :

- Tư Đồ huynh đã trách chúng tôi như vậy thì Tra mỗ chỉ có cách là tuân mạng ra lệnh cho các thuộc hạ điều tra cẩn thận, khi nào có kết quả xác thực, thì Tra mỗ sẽ báo cho nhị vị biết.

Mấy câu nói của Tra Nhị Minh bề ngoài có vẻ nhượng bộ lắm nhưng bên trong lại có ý coi thường Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc.

Kinh nghiệm giang hồ của Tư Đồ Ngọc tuy không được già dặn bằng Trình Di Siêu, nhưng khi nghe giọng nói của Tra Nhị Minh thì chàng cũng đã biết y có ý thoái thác từ chối, bèn mỉm cười nói :

- Quý trại đã có khả năng lãnh đạo lục lâm cả bảy tỉnh thì tự nhiên là một lệnh của quý trại đưa ra thì quỳ ma đều phải than khóc, nhưng không hiểu độ mấy ngày thì...

Tư Đồ Ngọc mới nói tới đây thì Tra Nhị Minh cả cười cướp lời :

- Vụ án không có đầu mối kia khó mà hẹn một thời gian nào để có thể điều tra ra. Trình đại hiệp đã nổi tiếng Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh, danh tiếng đã lừng lẫy trong võ lâm, chân đã đi khắp giang hồ, thì cũng chẳng ngại không tìm ra Trình đại hiệp, về việc Thiên Hà lãnh nếu có kết quả đích xác do bọn thuộc hạ báo cáo lên thì Tra Nhị Minh này sẽ...

Tư Đồ Ngọc xua tay nói :

- Tra phó tổng trại chủ khỏi cần phải sai người đi tìm kiếm, tại hạ với Trình Di Siêu huynh thế nào cũng còn tới Lạc Hồn nhai này.

Mấy câu nói của Tư Đồ Ngọc có ý châm biếm đối phương và chàng hy vọng Tra Nhị Minh sẽ quắc mắt đáp: “Lạc Hồn nhai này tuy không phải là nơi đầm rồng hang hổ thực nhưng cũng không phải là một nơi để cho ai muốn ra hay vào như thế nào cũng được đâu”. Nếu đối phương nói như chàng nghĩ, thì Tư Đồ Ngọc sẽ có cơ để thăm dò chỗ ẩn náu của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, xem y thị có ở Lạc Hồn nhai đại trại này không?

Không ngờ Tra Nhị Minh tuy là người khét tiếng hung ác, nhưng đối với Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc lại không tỏ vẻ tức giận chút nào cả. Y nghe Tư Đồ Ngọc nói xong chỉ mỉm cười đáp :

- Xin nhị vị thỉnh thoảng ghé lại Lạc Hồn nhai đại trại này, nếu chúng tôi thường được nghênh đón chực vị hiệp giá tới đây thăm cảnh đẹp, thì đó là vinh dự vô cùng cho chúng tôi.

Tư Đồ Ngọc bực bội, vì kế của chàng thành ra vô hiệu, chàng không còn cách gì để cho đối phương phải để lộ ra chỗ sơ sót cho chàng nắm lấy nữa.

Tư Đồ Ngọc cau mày suy nghĩ, Trình Di Siêu bỗng đứng thẳng người dậy vòng tay nhìn Tra Nhị Minh cười nói :

- Việc này phải phiền đến Phó tổng trại chủ quá, Trình Di Siêu này xin thay mặt Vô Ưu Tiều Tử lão tiên bối ở dưới suối vàng cảm ơn Phó tổng trại chủ và chúng tôi cũng xin cáo từ nơi đây.

Tư Đồ Ngọc thấy Trình Di Siêu bỗng nhiên muốn ra về, biết ngay chàng ta chắc phải có chủ ý, nên chàng cũng đành đứng thẳng người dậy.

Tra Nhị Minh từ đầu đến cuối đã hết sức nhẫn nhịn, cũng là vì có ý muốn đuổi hai chàng thiếu niên có bản lĩnh kia đi cho khuất mắt, nay y thấy Trình Di Siêu đã đứng lên cáo từ thì rất mừng rỡ, mặt làm ra vẻ cung kính đứng dậy để tiễn khách.

Sau khi ra khỏi trại xuống tới chân Lạc Hồn nhai rồi, Tư Đồ Ngọc mới quay sang hỏi Trình Di Siêu :

- Trình huynh mục đích của chúng ta tới đây vẫn chưa đạt được, tại sao huynh lại cáo biệt Tra Nhị Minh ngay như vậy?

Trình Di Siêu cười đáp :

- Chúng ta không đi thì còn ở đây làm chi nữa, dù cho Tư Đồ huynh có dùng lời lẽ châm chọc khích bác như thế nào, Lãnh Huyết Lang Quân cũng cứ giả ngây giả điên như không nghe thấy gì, rồi cứ giữ mãi thái độ cung kính thì chúng ta cũng chẳng làm gì hơn được. Người đời thường nói: “Dù mình giỏi võ, cũng không thể nào bỗng dưng đánh người đang vui được”, rõ ràng Tư Đồ huynh về kinh nghiệm giang hồ vẫn còn non nớt hơn tiểu đệ đôi chút.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Chúng ta chỉ mới nói chuyện vắn vơ ở ngoài đề chứ trước sau vẫn chưa đi vào vấn đề chính là thăm dò xem Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ở đâu.

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Cứ nhìn cái thái độ giữ miệng của Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, thì dù chúng ta có lên tiếng hỏi cũng vô ích thôi, thì chẳng bằng chúng ta cứ giữ cho bí mật, không để cho Tra Nhị Minh biết rõ ý của chúng ta tới đây để làm chi.

Tư Đồ Ngọc nhìn Trình Di Siêu rồi trợn mắt cười nói :

- Trình huynh, theo tiểu đệ nhận xét thì việc này phải trách huynh mới được.

Trình Di Siêu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại trách tiểu đệ?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Trách Trình huynh bởi vì oai danh Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của Trình huynh quá lớn, nếu như không thể thì Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đã không phải hết sức đề phòng chúng ta và chúng ta sẽ có thể tìm ra được chỗ sơ hở của y một cách dễ dàng.

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh đừng trách tiểu đệ, kẻ này không xong thì chúng ta lại bày kế khác chứ lo gì.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ biết huynh thế nào cũng có kế gì đây, chứ huynh đang nóng lòng trả thù cho anh mà bỗng nhiên lại chịu ra về tay không như vậy.

Trình Di Siêu trợn mắt mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh có biết kế của tôi bắt đầu từ đâu không?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Đoán ý người ta là một chuyện khó khăn nhất tuy vậy tiểu đệ cũng cho là Trình huynh sẽ bắt đầu cái kế của huynh từ chữ khó.

Trình Di Siêu cau mày nói :

- Bây giờ hóa ra tiểu đệ lại phải đoán ý của Tư Đồ huynh, bởi vì bắt đầu bằng chữ khó thì người ta có thể nghĩ nhiều cách lắm. Chẳng hạn như trên đời này chẳng có việc gì là khó cả chỉ sợ không có lòng mà thôi...

Tư Đồ Ngọc xua tay nói :

- Trình huynh hà tất phải nhọc công như vậy, ý đệ nghĩ rằng Trình huynh sẽ thi hành cái kế đào kiếm trước mặt để tránh, nhưng tên bản lén khó phòng hồ để đối phó với Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh....

Trình Di Siêu không đợi Tư Đồ Ngọc nói dứt câu đã gật đầu cười nói ngay :

- Dĩ nhiên là như vậy, sở dĩ tiểu đệ không tiết lộ cái kế này trước với huynh ngay, là cũng bởi cái công việc dò thám ban đêm phải cần hết sức bí mật, nếu chúng ta chưa lộ hình tính thì có thể tha hồ mà tìm kiếm, vạn nhất có lộ chân tướng, phải đấu với Tra Nhị Minh, thì cũng không đến nỗi gì chịu mất thân phận là Phó tổng trại chủ và y sẽ vẫn đối đãi tử tế với chúng ta.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ý của Trình huynh rất hợp ý tiểu đệ, chúng ta...

Tư Đồ Ngọc chưa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy trên lộ ở phía sau núi có tiếng chân người rất nhanh vọng lại.

Trình Di Siêu quay lại ra hiệu cho Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc mỉm cười gật đầu. rồi hai người mép mình vào trong một bụi cây.

Tư Đồ Ngọc, Trình Di Siêu vừa ẩn mình xong, thì ở phía sơn lộ phía sau núi đã có hai bóng người lướt tới.

Hai người lạ chạy song bước nhau, vai sát vai, người đi bên phải là một thiếu nữ mặc áo đen tướng mạo có vẻ yêu tà khoảng chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi còn người đi bên trái là một lão già ngoại lục tuần, người lùn, mập ú.

Một nam một nữ đó rất vội vã dẫn bước, cứ theo con đường của họ chạy, thì đúng là họ chạy về hướng Lạc Hồn nhai.

Trình Di Siêu ánh mắt sáng ngời, quay sang nói nhỏ với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, huynh có chú ý đến điểm đặc biệt của hai người nọ không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Hai người đó người nào cũng có thân pháp thượng thừa, xem chừng võ học cũng cao siêu lắm, mà họ lại đi về hướng Lạc Hồn nhai đại trại, người đàn ông thì vừa lùn vừa béo, mặt bóng nhoáng, còn người đàn bà thì vẻ mặt có vẻ yêu mị và ánh mắt rất hung ác...

Trình Di Siêu vừa nghe vừa lắc đầu lia lịa.

Tư Đồ Ngọc thấy cử chỉ của người bạn đường, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Trình huynh lại lắc đầu như thế, hay là Trình huynh thấy sự quan sát của tiểu đệ có chút sai lầm?

Trình Di Siêu cười nói :

- Sự quan sát của tiểu huynh rất sắc bén và chính xác, nhưng chỉ tiếc là không đáp đúng câu hỏi của tiểu đệ.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Trình huynh bảo đặc điểm của hai người lạ kia là huynh có ý nói như thế nào?

Trình Di Siêu mỉm cười đáp :

- Tư Đồ huynh vừa thoáng nhìn, có phát hiện thấy ở trên đầu của thiếu phụ áo đen có cài một đôi kẹp tóc kỳ dị không? Còn trước ngực chiếc áo dài của lão già lùn mập cũng có thêu một cái đồ hình kỳ dị không?

Tư Đồ Ngọc kêu “Ồ” một tiếng gật đầu đáp :

- Thì ra Trình huynh hỏi về phương diện này, tiểu đệ thấy rồi, trên đầu của thiếu phụ áo đen có gài một con ong mật bạc to bằng hột đào, còn ở trước ngực lão già mập lùn có thêu một chữ thọ màu trắng.

Trình Di Siêu khen ngợi :

- Đúng đấy, Tư Đồ huynh chỉ mới thoáng nhìn, mà đã thấy rõ được hết cách phục sức, tướng mạo, vẻ mặt, công lực ngay cả đặc điểm trang sức của họ, thực là huynh lợi hại lắm.

Tư Đồ Ngọc xua tay cười nói :

- Trình huynh chớ quá khen tiểu đệ như thế, Trình huynh phải mau nói cho tiểu đệ biết, tại sao huynh lại hỏi tới đặc điểm phục sức ấy?

Xem tiếp hồi 12 Cửu Độc Phong Vương

12. Hồi 12 Cửu Độc Phong Vương

- Bởi vì hai cái trang sức ấy có điểm rất lạ lùng.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Trình huynh nói vậy là có ý gì?

Trình Di Siêu ánh mắt sáng ngời, mỉm cười nói :

- Thường thường những trang sức của phụ nữ thì trừ những trâm hoa ra, nhiều lắm là gài thêm một đóa ngọc điệp, chứ như con ong mật trắng ở trên đầu thiếu phụ áo đen, thì thực bình sinh tiểu đệ chưa được trông thấy bao giờ.

Tư Đồ Ngọc rất đồng ý gật đầu cười đáp :

- Trình huynh thấy có lý lắm.

Trình Di Siêu nói tiếp :

- Đến như cái chữ Thọ trắng thêu trên áo của lão già mập lùn thì lại càng lạ hơn nữa, bởi vì thường thường trên áo dài của những người già chỉ thêu những cái gì tốt tươi may mắn như Ngũ Phúc Châu Thọ, với Tùng Hạc Trường Xuân, chứ không thêu chữ Thọ có hình lá vàng đốt cho người chết trông rất tang tóc như ông già nọ.

Tư Đồ Ngọc trợn ngược cặp mày lười kiếm, đăm đăm nhìn Trình Di Siêu mỉm cười hỏi :

- Trình huynh, ngoài sự quan sát kỹ lưỡng như thế, huynh còn có kiến giải cao minh nào không?

Trình Di Siêu đáp :

- Tiểu đệ thấy rằng hai cách phục sức quá lạ lùng ấy, có thể là những biểu hiện đặc biệt của các nhân vật võ lâm.

Tư Đồ Ngọc được bạn nhắc nhở hơi vỡ lẽ ra trợn mắt nói :

- Trình huynh, Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh chẳng đã từng nói rằng vị thủ lĩnh mới của lục lâm bảy tỉnh phương Nam tên là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm.

Trình Di Siêu cười nói :

- Điều thứ nhất cái tên Mộ Dung Lâm có vẻ là đàn bà, điều thứ hai cái ngoại hiệu Cửu Độc Phong Vương hình như có liên quan tới con ong bạc ở trên mái tóc của thiếu phụ áo đen vừa rồi, điều thứ ba Tra Nhị Minh lại bảo Tổng trại chủ của y đi xa để đón khách...

Tư Đồ Ngọc nghe nói đến đây, xen lời nói :

- Trình huynh khỏi cần phân tách nữa, thiếu phụ áo đen vừa rồi tất nhiên phải là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, thủ lĩnh của lục lâm bảy tỉnh phương Nam rồi. Nhưng không hiểu cái người khách mà y thị đón là ai?

Trình Di Siêu cười nói :

- Thì là một lá vàng chứ còn là gì nữa.

Tư Đồ Ngọc cũng bật cười nói :

- Đúng là một lá vàng thực, lão già lùn mập đó không những trên ngực áo thêu một lá vàng mà ngay cả đến dáng dấp của lão trông cũng không khác gì một lá vàng đốt cho người chết cả.

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh không đoán ra “lá vàng” kia là nhân vật nào hay sao?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ giây lát, lắc đầu nói :

- Tiểu đệ thực không biết, Trình huynh có kinh nghiệm giang hồ phong phú hơn đệ nhiều, chắc là phải có cao kiến.

Trình Di Siêu cũng lắc đầu nói :

- Tiểu đệ cũng xin chịu, những căn cứ vào cách đối đãi có vẻ tôn kính của Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đối với lão già kia, thì có lẽ lão già lùn mập ấy không có một thần công lực ghê gớm kỳ ảo thì cũng là người có tiếng tăm lắm.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Sự phân tích của Trình huynh rất tinh tế tiểu đệ đồng ý với sự nhận xét của huynh.

Trình Di Siêu nói tiếp :

- Cho nên tiểu đệ mới sực nhớ năm nhân vật quái dị mới nổi tiếng ở trên giang hồ gần đây tiểu đệ thấy lão già lùn mập kia có thể là một trong bọn đó.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Năm nhân vật quái dị ấy là những ai?

Trình Di Siêu đáp :

- Những người ấy là Mê cung Ngũ sát ở trên núi Quát Thương.

Tư Đồ Ngọc được Trình Di Siêu nhắc nhở liền nhớ ngay tới những lời của Tiêu Lộng Ngọc và Tần Lộ đã dặn, bất giác bật cười nói :

- Tiểu đệ đã biết họ là những ai, lão già lùn mập có thêu lá vàng ở trên ngực, đúng là Tái Sát Thạch Mai Sùng, một trong Mê cung Ngũ sát.

Trình Di Siêu ngó Tư Đồ Ngọc trợn mắt cười nói :

- Tư Đồ huynh đối với năm lão quái ấy, cũng...

Tư Đồ Ngọc cười cướp lời :

- Trình huynh không nên quên lúc tiểu đệ mới gặp huynh, thì tiểu đệ đã có nói tới việc Quát Thương sơn.

Trình Di Siêu nhú mày hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh định một mình xông pha vào chốn Mê cung để so tài với Ngũ sát hay sao?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại sao Trình huynh lại có vẻ kinh ngạc như thế, có phải huynh đã biết rõ sự lợi hại của Mê cung Ngũ sát và cho là tiểu đệ không đủ sức chăng?

Trình Di Siêu lắc đầu phì cười nói :

- Tiểu đệ vốn biết Tư Đồ huynh là loại kỳ lân ở chốn nhân gian, nhưng nghe nói Mê cung Ngũ sát người nào công lực cũng rất dị kì.

Tư Đồ Ngọc ánh mắt sáng ngời trợn mắt nói :

- Trình huynh, người ta thường nói, nghe chuyện thì không chắc, nhưng nhìn tận mắt thì mới đúng được, sao chúng ta không lợi dụng dịp này để thử xem công lực của Tái Sát Thạch Mai Sùng lợi hại đến mức nào.

Trình Di Siêu cười nói :

- Chúng ta vốn chuẩn bị đem đến vào dò thám ở trong Lạc Hồn nhai đại trại, nay lại thêm một chuyện thú vị như vậy, chúng ta sẽ có dịp được thử công lực của Tài Sát Thạch Mai Sùng, và thiếu phụ trung niên đã danh chấn giang hồ là thủ lĩnh lực lâm của bảy tỉnh phương Nam, Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm.

Tư Đồ Ngọc dựng ngược cặp mày lưỡi kiếm hỏi :

- Trình huynh, đêm nay chúng ta đi dò thám có cần thay đổi y phục và diện mạo không?

Trình Di Siêu nghĩ ngợi giây lát rồi đáp :

- Có lẽ cũng chẳng cần phải hóa trang làm chi cả, nhưng Tư Đồ huynh với Mê cung Ngũ sát sợ có...

Tư Đồ Ngọc tươi cười cướp lời :

- Tiểu đệ với Mê cung Ngũ sát xưa nay vẫn không oán không thù, lại không hề quen biết nhau, thì tiểu đệ chẳng ngại gì mà sợ họ trông thấy tận mặt.

Hai người bàn bạc với nhau xong, thì trời cũng đã sẩm tối, bèn chạy lên Lạc Hồn nhai tức thì.

Lạc Hồn nhai đại trại vốn là tổng trại của lực lâm bảy tỉnh phương Nam, cho nên hai người phải phòng bị cẩn thận.

Nhưng lũ cướp tầm thường như vậy thì sao có thể tạo nên một chương ngại lớn lao cho những người mang tuyệt kỹ như Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc và Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh được.

Hai người rất nhẹ nhàng vượt qua không biết bao nhiêu hố dốc gập ghềnh mới lên được tới đỉnh Lạc Hồn nhai.

Trình Di Siêu quay sang khẽ nói với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, để tiện việc dò xét xem Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ có ẩn trốn ở đây không, chúng ta hãy phân ra hai ngã mà tìm kiếm, nhưng nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì chúng ta cũng không nên động thủ với đối phương làm chi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, Trình Di Siêu giơ tay lên chào rồi đi vòng ra phía sau trại.

Trình Di Siêu đã vòng ra phía sau trại thì tất nhiên Tư Đồ Ngọc phải đi tới tiền trại.

Nhưng Tổng trại rất rộng, phòng ốc liên miên, Tư Đồ Ngọc vẫn chưa biết Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm với Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Tài Sát Thạch Mai Sùng hiện ở nơi nào cả?

Giữa lúc chàng đang chần chừ không biết tính sao, thì bỗng nhiên chàng thoáng thấy bóng hai lâu la tay bưng rượu thịt đi về hướng Tây bắc.

Tư Đồ Ngọc nghĩ bụng: “Những rượu thịt này chắc lại đem cho bọn Mộ Dung Lâm ăn uống đây, tại sao mình lại không dò theo chúng để coi xem?”

Quả nhiên sự dự đoán của chàng không sai chút nào cả, phía Tây bắc trại có một cái đình bát giác, mặt quay về phía tuyệt cốc, hình thể hiểm trở vô cùng, ở dưới đình là một khoảng đất rộng, hình như là chỗ luyện võ của người trong trại.

Ở trong đình Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm với Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đang hầu tiếp lão gia mập lùn tròn trĩnh trực là Tài Sát Thạch Mai Sùng, còn Câu Hồn Phán Lỗ Phong và ba lão gia khác, thì đứng hầu một cách cung kính ở dưới đình.

Mộ Dung Lâm nâng chén mời Thạch Mai Sùng, khanh khách cười nói :

- Thạch lão gia quá bước tới nơi nhà tranh này, thực là điều vạn hạnh cho bốn Trại chủ. Xin Thạch lão gia chỉ giáo cho bốn trại thì hay quá.

Thạch Mai Sùng giơ tay cao lên xoa cái trán bóng loáng, cười khan một tiếng, mắt ngó Mộ Dung Lâm cao giọng nói :

- Mộ Dung tổng trại chủ, các hạ đừng quá khách sáo như thế, Lạc Hồn nhai đại trại này là nơi Tổng trại chủ và Tra phó tổng trại chủ chỉ khê đậm chân một cái là giang hồ cũng phải rung động, mà cứ nói ngay sự bố trí các phòng ốc theo trận pháp rất cao minh, chỗ diệu dụng thực vô cùng, nếu như Thạch Mai Sùng này không phải là ở địa vị khách, thì chẳng khỏi cái cảnh vào mà không thể ra được.

Tra Nhị Minh nghe xong, lập tức rót ba chén rượu ngon, mỉm cười nói :

- Thạch lão nhân gia, xin uống ba chén rượu phạt này.

Thạch Mai Sùng ngạc nhiên hỏi :

- Tra lão đệ, hai chữ “rượu phạt” của lão đệ là có ý nghĩa gì?

Tra Nhị Minh mỉm cười đáp :

- Sự sắp xếp các phòng ốc theo trận pháp đứng hàng đầu phải kể là Quát Thương mê cung, mà Thạch lão nhân gia lại là chủ nhân của Kim Cốc viên ở trong Mê cung, thì tại sao lại coi trọng cách bố trí sơ sài của Lạc Hồn nhai này như thế được, lão nhân gia đã không lấy sự cao minh để chỉ điểm thêm cho một chút, mà nay còn lấy lời để ngạo báng như vậy, chẳng lẽ lại không đáng phạt sao?

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Tra nhị ca nói đúng đấy, Thạch lão nhân gia mau uống rượu phạt cho.

Thạch Mai Sùng xua tay cười nói :

- Tại hạ không nhận rượu phạt, Mộ Dung cô nương với Tra lão đệ đừng có quá nhún mình như thế, Lạc Hồn nhai đại trại của nhị vị kiến trúc đã rất là kiên cố, không đơn giản chút nào, mà lại con theo mô hình đã thất truyền từ lâu là Thiên Môn Quỷ Trấn trận.

Tư Đồ Ngọc núp ở một chỗ tối cách đình đến mấy trượng, nghe đối phương nói cũng giật nảy mình.

Bởi vì xưa kia chàng đã được nghe ân sư Hải Nhạc Du tiên Lương Thiên Kỳ cho biết rằng Thiên Môn Quỷ Trấn trận là do một tay ma đầu cự phách thời xưa là Thiên Diện Nhân Yêu Hồ Quốc Tân sáng chế ra trận pháp diệu dụng vô cùng và lợi hại không thể tưởng tượng được.

Nếu như Tài Sát Thạch Mai Sùng đoán không sai, thì phòng ốc ở trong Lạc Hồn nhai đại trại kỳ này sắp đặt theo Thiên Môn Quỷ Trấn trận. Nếu đúng vậy, thì trong hai người Mộ Dung Lâm với Tra Nhị Minh, chắc phải có một người là đệ tử của Thiên Diện Nhân Yêu Hồ Quốc Tân là môn hạ hoặc là tái truyền đệ tử chứ không sai.

Tư Đồ Ngọc mới nghĩ tới đây thì Cưu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm mỉm cười nói :

- Con mắt nhận xét của Thạch lão nhân gia thực là cao minh, Thạch lão nhân gia đã nhận biết được những phòng ốc ở trong sơn trại cổ này bố trí theo Thiên Môn Quỷ Trấn trận, thì tất nhiên cũng đoán ra được trận này chưa được hoàn toàn, mà còn thiếu mất hai vật, cho nên mới không thể phát huy được hết chỗ diệu dụng của nó, trận thể thành ra mất đi một nửa oai lực chứ.

Thạch Mai Sùng cười nói :

- Mộ Dung cô nương hỏi như thế thì tại hạ xin chịu, cô nương thiếu những vật gì thì tại hạ làm sao mà biết được. Nhưng trong thập nhị pháp vật của Thiên Môn Quỷ Trấn trận, thì pháp vật khó tìm nhất ấy là Ô Kim Quỷ Luyện và cái món phải dùng “Hàn ngọc” “Hỏa Long châu” hợp chế thành Ôn Lương Quỷ Trấn.

Mộ Dung Lâm dựng ngược cặp mày liễu lên, rồi mới rót cho Tài Sát Thạch Mai Sùng ba chén rượu ngon.

Thạch Mai Sùng giương đôi mắt ti hí nhìn Mộ Dung Lâm mỉm cười hỏi :

- Mộ Dung cô nương, tại hạ nói sai rồi chẳng mà cô nương lại muốn phạt tại hạ ba chén rượu như vậy.

Mộ Dung Lâm cười đáp :

- Lần này không phải phạt rượu nữa, bởi vì lão nhân gia đoán không sai một mảy may nào cả, trong Thiên Môn Quỷ Trấn trận của chúng tôi quả nhiên thiếu một Ô Kim Quỷ Luyện và Ôn Lương Quỷ Trấn.

Nói tới đây Mộ Dung Lâm nâng chén tươi cười nói :

- Kìa, Thạch lão nhân gia, uống rượu đi chứ?

Thạch Mai Sùng xua tay cười nói :

- Khoan đã! Khoan đã! Rượu thì uống được, nhưng rượu mời thì ngại lắm, tại hạ rất nghi rằng cô nương dùng danh từ “rượu mời” để phạt tại hạ đấy.

Mộ Dung Lâm thăm rủa Tài Sát Thạch Mai Sùng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ tươi cười nói :

- Thạch lão nhân gia nói mà tức cười vậy, Thạch lão nhân gia giàu có bao trùm thiên hạ, thì sao lại còn sợ người khác làm tiền như thế?

Thạch Mai Sùng cười nói :

- Mộ Dung cô nương, cô nương nói như vậy là lầm rồi, bởi vì trên đời hễ càng nhiều tiền bao nhiêu thì lại càng chất bóp keo kiệt, bởi nếu không làm như vậy sao mà tích được tài sản đến mức giàu có bao trùm thiên hạ được?

Mộ Dung Lâm nghe nói sắc mặt hơi vẻ thất vọng. Thạch Mai Sùng lại cả cười nói :

- Mộ Dung cô nương, cô nương thất vọng làm gì, tại hạ biết cô nương mời tại hạ tới Lạc Hồn nhai này đâu phải chỉ để mời tại hạ uống vài chén rượu ngon mà thôi đâu.

Mộ Dung Lâm nghe điệu nói của Thạch Mai Sùng liền tươi cười nói :

- Thạch lão nhân gia, lão nhân gia đã sớm biết rằng thế nào cũng bị sa vào cảnh này, thế mà vẫn cứ điềm nhiên đi tới, chắc thế nào cũng đã chuẩn bị sẵn mở hồ bao rồi đây, để ban cho chúng tôi một chút tiền bạc gì phải không?

Thạch Mai Sùng cười nói :

- Mộ Dung cô nương tuy chẳng nên thất vọng, nhưng cũng không nên lạc quan, vấn đề là ở chỗ cô nương định mượn tại hạ như thế nào đây?

Mộ Dung Lâm vốn biết đối với tay lão luyện giang hồ này không nên đi vòng vo tam quốc nhiều lời, bèn gật đầu mỉm cười nói :

- Không dám nói giấu gì lão nhân gia, trong Thiên Môn Quỷ Trấn trần của chúng tôi còn thiếu mất Quỷ Trấn, chúng tôi đang cần phải hoàn thành cho xong gấp, nhưng nguyên liệu nếu là Ô Kim, Hàn ngọc với Hỏa Long châu, thì nhất thời chúng tôi không có cách gì tìm được.

Thạch Mai Sùng buông tiếng cười ha hả nói :

- Ba cái thứ đó dưới con mắt của người tầm thường thì đều lo những bảo vật tân kỳ, nhưng ở trong Kim Quỷ Viên của tại hạ thì lại quá tầm thường, không đáng gì cả, Ô Kim chất đầy như núi, còn Hàn ngọc không dưới mười đồng và Hỏa Long châu to hơn hạt đào thì có cả mấy thúng.

Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh mừng rỡ nói :

- Thạch lão nhân gia đã có nhiều vật báu như thế, vậy lão nhân gia định cắt bớt một phần...

Thạch Mai Sùng không đợi Lãnh Huyết Lang Quân nói hết câu liền trợn mắt hỏi :

- Tra lão đệ, lão đệ không nên nói năng một cách dễ dàng như thế đó phải khó nhọc lắm mới thu thập được những báu vật kia, tại sao lại đưa cho lão đệ được.

Mấy câu hỏi của Thạch Mai Sùng tuy là rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến cho Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh phải đỏ mặt cứng lưỡi, không biết lấy lời gì để đối đáp lại.

Mộ Dung Lâm cười nói :

- Thạch lão nhân gia đã bảo tôi là không nên thất vọng và lại bảo tôi không nên lạc quan, chắc là lão nhân gia phải có cao kiến gì chỉ giáo?

Thạch Mai Sùng gật đầu cười nói :

- Quả nhiên thân làm Tổng trại chủ phải thông minh hơn người, Mộ Dung cô nương phải nên biết rằng Thạch Mai Sùng này không phải là không dám cho mượn tiền, nhưng không thích cái cách cho mượn tiền oan uổng, bình sinh Thạch Mai Sùng này mà dứt đi vài nén bạc, nhất định là phải thu về hàng trăm nén mới chịu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói cười thầm trong bụng, vì cứ lấy lợi tức một phần trăm làm tiêu chuẩn, thì chẳng tránh gì mà Thạch Mai Sùng lại có biệt hiệu là Tài Sát, tự khoe là giàu có bao trùm cả thiên hạ như vậy.

Lúc bấy giờ Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm kêu “Ồ” lên một tiếng trợn cặp mày liễu lên cười nói :

- Chỉ cần biết rõ giá là tất nhiên chúng ta điều đình xong ngay, xin Thạch lão nhân gia cứ nói thẳng ra, chớ có e ngại gì cả, lão nhân gia định chỉ giáo thế nào?

Thạch Mai Sùng cười hí hí, đưa mắt nhìn Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, trầm ngâm giây lâu như có vẻ khó nói.

Mộ Dung Lâm hiểu sai ý đối phương tươi cười nói :

- Thạch lão nhân gia, lão nhân gia đã không chịu cho giá, thì để tôi định kiện vậy...

Thạch Mai Sùng cười hí hí xen lời nói :

- Mộ Dung cô nương, sự định liệu của cô nương có hợp ý của tại hạ không?

Mộ Dung Lâm cười đáp :

- Có lẽ cũng chỉ xê dịch chút đỉnh thôi, tôi định lấy báu vật sống để đổi lấy báu vật chết của lão nhân gia.

Thạch Mai Sùng ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào là vật báu sống?

Mộ Dung Lâm cho là đối phương vừa mới nhìn đăm đăm chắc là đã động tới lòng dục, nên liền tươi cười đáp :

- Lão nhân gia chưa hiểu hay sao? Lục châu là vật báu sống, còn Hỏa Long châu, Hàn ngọc và Ô Kim là vật báu chết. Tôi định lấy mười cô gái đồng trinh tuyệt sắc để thêm vào vườn sắc ở trong Kim Cốc viên của lão nhân gia, và nếu yêu cầu, thì cả tôi...

Mộ Dung Lâm mới nói tới đó, Thạch Mai Sùng đã xua tay lia lịa ha hả cười lớn nói :

- Đa tạ! Đa tạ! Đa tạ thanh tình mỹ ý của Mộ Dung cô nương nhưng cô nương đã hoàn toàn hiểu sai ý của tại hạ rồi, Thạch Mai Sùng này bình sinh chỉ thích có tiền thôi mà không ham sắc, hơn nữa khi trông thấy mấy cô gái tuyệt sắc còn coi như gặp rắn rết là khác.

Mộ Dung Lâm nhú mày hỏi :

- Tại sao lão nhân gia lại sợ gặp những người con gái tuyệt sắc như thế?

Thạch Mai Sùng cười hí hí nói :

- Một cô gái đẹp tuổi trăng tròn rút phất kiếm đeo ngang lưng ra giết chết người chồng ngu, tuy không thấy đầu người rơi, nhưng trong lòng vẫn còn kinh sợ người đẹp. Những thiếu nữ trẻ tuổi nếu đi kiếm những người già lão như tại hạ, thì là có ý gì, nếu chẳng phải là muốn lấy cái mạng của chúng tôi để sau đó kiếm tiền, rồi đi kiếm những chàng trai thư sinh trẻ đẹp xứng với họ?

Mộ Dung Lâm đỏ mặt, nhưng không tiện nổi giận mà chỉ tươi cười hỏi :

- Nếu như lão nhân gia không thích như lời tôi đề nghị, thì lão nhân gia đánh giá như thế nào?

Thạch Mai Sùng ánh mắt loang loáng chậm rãi nói :

- Tại hạ định lấy vật đổi vật...

Tra Nhị Minh ngồi cạnh đó liền cười xen lời :

- Cái chữ “vật” mà lão nhân gia nói chỉ e không phải là những vật tầm thường?

Thạch Mai Sùng gật đầu cười nói :

- Tất nhiên là không phải vật tầm thường, tại hạ muốn vật báu hiếm có trên đời xứng đáng với giá trị của Hàn ngọc và Hỏa Long châu.

Mộ Dung Lâm nghe nói trợn mắt hỏi :

- Thạch lão nhân gia muốn vật báu hiếm có trên đời nào thì xin cứ nói thẳng ra, nếu trong tay của Mộ Dung Lâm này mà có hoặc là có thể đi tìm được, thì xin sẽ dâng theo tôn ý...

Thạch Mai Sùng ha hả cười nói :

- Tại hạ định mang đến cho Mộ Dung cô nương mười cân Ô Kim một cục Hàn ngọc và ba viên Hỏa Long châu, để Mộ Dung cô nương đem chế Ô Kim Quỷ Luyện và Ô Lương Quỷ Tỏa.

Mộ Dung Lâm mừng rỡ cười nói :

- Đa tạ lão nhân gia, Mộ Dung Lâm này vô cùng cảm kích...

Thạch Mai Sùng xoa tay cười nói :

- Mộ Dung cô nương, cô nương hãy khoan cảm ơn tại hạ, cô nương vẫn chưa biết tại hạ muốn cô nương đưa cho vật gì cơ mà?

Tra Nhị Minh đứng bên mỉm cười xen lời nói :

- Xin Thạch lão nhân gia định bảo Mộ Dung tổng trại chủ chúng tôi phải trao lại lão nhân gia vật gì để đổi lấy may mắn báu vật của lão nhân gia?

Thạch Mai Sùng nói :

- Giản dị lắm, một lưỡi kiếm, một con dao, một con trùng, hay một bộ quần áo, đó là tùy ở như Mộ Dung cô nương muốn đưa cho tại hạ món gì cũng được.

Mộ Dung Lâm thấy Thạch Mai Sùng bảo rất giản dị, nhưng thực ra lại không giản dị chút nào cả, bèn dựng ngược cặp mày liễu mỉm cười hỏi :

- Lão nhân gia nói đến đao kiếm chắc là muốn nói những thần vật của đời xuân thu, như Thất Bảo đao, Ngự Trường kiếm...

Thạch Mai Sùng cười nói :

- Những loại thần vật cổ đó phần đông đều là những vật dụng để chôn cất theo các vị đế vương, chôn sâu dưới mồ rất khó tìm kiếm nếu tôi nói tên ra để đòi cô nương, thì chẳng hóa ra làm khó dễ cô nương hay sao, đâu còn chuyện thành tâm thiện ý lấy hàng hóa với Mộ Dung cô nương nữa.

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Thạch lão nhân gia, tuy ngài không muốn Ngự kiếm, Thất Bảo đao, món thần vật thời cổ đó, nhưng cũng chẳng phải là muốn những vật tầm thường như Cử Xỉ đao, Quỷ Đầu đao, Táng Môn kiếm hay Thanh Cương kiếm đâu phải không?

Thạch Mai Sùng xoa xoa cái bụng phê của y, cười ha hả nói :

- Thì tất nhiên là thế rồi, những loại đao kiếm tầm thường thì lấy để làm chi, tại hạ muốn lấy những thứ binh khí của các nhân vật võ lâm danh tiếng lừng lẫy hiện nay. Với tài nghệ của Mộ Dung cô nương thì làm gì mà cô nương chẳng tìm được cho tại hạ.

Mộ Dung Lâm tay nâng bình rượu, vừa rót Thạch Mai Sùng vừa tươi cười hỏi :

- Lão nhân gia khỏi cần phải ăn nói quanh co nữa, xin cứ nói thẳng ra để xem chủ nhân của những thanh đao kiếm kia là ai, xem Mộ Dung Lâm này có làm nổi không?

Thạch Mai Sùng nói :

- Tại hạ muốn Ngọc Long nhuyển kiếm hoặc Hàn Nguyệt Côn Ngô đao.

Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh nghe nói giật nảy mình, Cửu Độc Phong Vương Mô Dung Lâm cũng lập tức gượng cười nói :

- Hai món vật này xin lão nhân gia thứ lỗi cho, Mô Dung Lâm này không có cách gì mà làm nổi, vậy chúng ta hãy bàn sang một món vật khác hoặc là một con trùng, hay là một bộ quần áo đi.

Thì ra Ngọc Long nhuyển kiếm là vật chí bảo để trừ ma của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, còn Hàn Nguyệt Côn Ngô đao là vật tùy thân của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, hai người chủ của hai thanh kiếm và đao trên, danh trấn giang hồ bốn biển, là cao thủ số một ở trong hàng đệ nhất cao thủ trong võ lâm hiện tại, như vậy Mô Dung Lâm làm sao mà dám trêu ngươi tới hai vị tiền bối.

Thạch Mai Sùng cười nói :

- Nói về trùng thì giản dị lắm, tại hạ chỉ muốn cho Cửu Độc Ngân Phong mà cô nương đang giắt ở trên mái tóc thôi.

Mô Dung Lâm giật nảy mình hỏi :

- Lão nhân gia muốn con Cửu Độc Ngân Phong của tôi để làm chi?

Thạch Mai Sùng trợn mắt đáp :

- Bởi vì năm anh em chúng tôi có hẹn quyết chiến với kẻ địch rất lợi hại, cho nên trước kỳ hẹn, chúng tôi không thể nào mà không chuẩn bị đầy đủ các binh khí cùng các ám khí tuyệt độc của đủ các môn các phái, để cầu lấy sự toàn thắng.

Tra Nhị Minh hỏi :

- Môn phái nào mà lại dám hẹn đấu với lão nhân gia như thế?

Thạch Mai Sùng xua tay lắc đầu nói :

- Y không phải là một môn hay một tôn phái nào, mà chỉ là một người thôi.

Tra Nhị Minh vẫn chưa hết kinh ngạc hỏi tiếp :

- Hai bên hẹn nhau ở địa điểm nào?

Thạch Mai Sùng đáp :

- Không ở nơi nào khác, mà chính ngay ở Quát Thương mê cung.

Mô Dung Lâm nghe nói tới đây, rung động cả cõi lòng, mặt mày biến sắc.

Thạch Mai Sùng đưa mắt nhìn vị lãnh tụ của lục lâm bảy tỉnh phương Nam mỉm cười nói :

- Mô Dung cô nương định nói gì?

Mô Dung Lâm đỏ mặt, cau mày lại nói :

- Chỉ có đơn thân độc mã mà dám xông vào trong Mê cung thì thực là ghê quá, y... y... là nhân vật nào thế?

Thạch Mai Sùng cười đáp :

- Là Lâm Thắng Bô.

Mô Dung Lâm kêu “Ồ” một tiếng, y chợt hiểu nói :

- Thì ra là Phóng Hạc lão nhân, một người trong Thần Châu tứ đại, thảo nào mà Thạch lão nhân gia không dám coi thường địch nhân...

Nói tới đây Mô Dung Lâm ngừng lại, đưa mắt liếc nhìn Thạch Mai Sùng rồi mới nói tiếp :

- Thạch lão nhân gia, anh em của lão nhân gia ước hẹn với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô vào ngày nào thế?

Thạch Mai Sùng cười đáp :

- Chúng tôi hẹn gặp nhau vào ngày mừng bảy tháng bảy.

Tư Đồ Ngọc ẩn núp ở trong bóng tối, nghe đối phương đề cập tới ngày hội mừng bảy tháng bảy ở Quát Thương mê cung, là việc chàng cũng đang lo liệu, thì chàng lại càng phấn khởi thêm, tập trung tinh thần để nghe cho thực rõ.

Mộ Dung Lâm suy nghĩ giây lát, mỉm cười nói :

- Thạch lão nhân gia, ý chúng tôi muốn đổi biện pháp, lão nhân gia nghĩ sao?

Thạch Mai Sùng ngạc nhiên hỏi :

- Đổi biện pháp là đổi như thế nào, tại hạ cũng chưa hiểu rõ ý của cô nương muốn nói?

Mộ Dung Lâm tươi cười đáp :

- Tôi không định đưa Cửu Độc Ngân Phong cho Thạch lão nhân gia nhưng tôi nghĩ rằng tới ngày hẹn của lão nhân gia và Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, tôi sẽ tới Quát Thương mê cung để trợ lực lão nhân gia.

Thạch Mai Sùng uống một hớp rượu, rồi trợn mắt hỏi :

- Mộ Dung cô nương, tại sao cô nương lại muốn thay đổi biện pháp như vậy?

Mộ Dung Lâm đáp :

- Việc làm của tôi có hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là tôi không muốn đem vật khiến tôi thành danh giang hồ ra trao cho người khác, nguyên nhân thứ hai là từ lâu tôi đã được nghe danh tiếng của Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, tôi định mượn dịp tốt này để gặp lão xem sao.

Thạch Mai Sùng cười nói :

- Mộ Dung cô nương kể cũng to gan thực, cô nương định...

Xem tiếp hồi 13 Tuyệt kỹ dâng rượu

13. Hồi 13 Tuyệt Kỹ Dâng Rượu

- Thạch lão nhân gia, Mộ Dung Lâm này không dám ngông cuồng đâu, nhưng có điều tuy tôi không thắng nổi vị Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, nói rõ ra là bị bại đi nữa thì cũng có thể làm cho đối phương phải tiêu hao công lực khá nhiều, cứ xem như vậy thì dù Lâm Thắng Bô có bản lãnh cao siêu đến đâu đi chăng nữa, thì ngay tại Quát Thương mê cung cũng tiêu tan cả danh tiếng một đời theo dòng nước không sai.

Thạch Mai Sùng suy nghĩ giây lát, gật đầu cười nói :

- Được, chúng ta hãy thỏa thuận như vậy đi, tại hạ sẽ đưa cho cô nương mười cân Ô Kim một cục Hàn ngọc, ba viên Hỏa Long châu và vào ngày mừng bảy tháng bảy, cô nương tới Quát Thương sơn hãy kiểm cách đấu trước với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô ở ngoài Mê cung.

Mộ Dung Lâm thấy những điều mình mong cầu đã được toại nguyện rồi, bèn cao hứng tươi cười hỏi :

- Thạch lão nhân gia, những thứ đao kiếm trung mà lão nhân gia định dùng, lão nhân gia đã nói rõ cho biết rồi, còn một bộ quần áo thì chưa được nghe lão đương gia nói tới?

Thạch Mai Sùng cười ha hả đáp :

- Việc trao đổi giữa chúng ta đã thỏa thuận xong, Mộ Dung cô nương lại còn muốn hỏi dò về bộ quần áo để làm chi.

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Cái đó là do bản tính tò mò của tôi đấy thôi lão nhân gia còn ngại điều gì mà không cho biết như thế?

Thạch Mai Sùng cười đáp :

- Tại hạ muốn một bộ Thiên Tàn Nhân Phát Khẩu Thân Y để đề phòng môn võ công Tiễn Ma chỉ của Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô đấy.

Mộ Dung Lâm nghe nói mắt sáng ngời chăm chú nhìn vào mặt Thạch Mai Sùng.

Thạch Mai Sùng bật cười hỏi :

- Mộ Dung cô nương, sao cô nương lại nhìn tại hạ một cách kỳ lạ như vậy?

Mộ Dung Lâm chậm rãi nói :

- Tôi muốn lão nhân gia chỉ giáo cho tại hạ sao lão nhân gia lại biết được tôi có một bộ Thiên Tàn Nhân Phát Khẩu Thân Y như vậy?

Thạch Mai Sùng đáp :

- Nguyên nhân thì có vẻ huyền diệu lắm, nhưng nói ra lại đơn giản vô cùng, bởi vì cứ nhìn Thiên Môn Quỷ Tỏa trận cũng đủ biết cô nương là đệ tử của Thiên Diện Nhân Yêu Hồ Quốc Tân rồi.

Mộ Dung Lâm nói :

- Lão nhân gia đoán không sai chút nào!

Thạch Mai Sùng vừa gấp đồ nhắm bỏ vào miệng nhai nhai ngồm ngoàm vừa cười nói :

- Tại hạ đoán không sai, thì cái bộ Thiên Tàn Nhân Phát Khẩu Thân Y của Hồ Quốc Tân lẽ nào cô nương lại không được sư phụ truyền lại cho cô nương nếu không thế sao cô nương lại biết Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô là người ở trong Thần Châu tứ dật võ công vô cùng lợi hại, mà còn dám đến Quát Thương sơn để trợ lực chúng tôi, đúng là cô nương phải có bộ quần áo ấy để phòng thân mới dám to gan giúp chúng tôi như thế.

Mộ Dung Lâm rất khâm phục đối phương nâng chén cười nói :

- Thạch lão nhân gia, tôi muốn kính mừng lão nhân gia một chén rượu, lão nhân gia nhận xét tình vi lắm!

Thạch Mai Sùng ngược nhìn trời, đưa hết cả chén rượu ngon đổ ọc vào miệng uống cạn luôn, rồi khoái trí cười ha hả nói :

- Mấy tiếng cô nương vừa khen ngợi, thực cô nương là bạn tri âm của mỗ mới đúng, bởi vì Thạch Mai Sùng này khi mới bước chân vào giang hồ với hai bàn tay trắng mà trong mấy chục năm làm ăn nên giàu có nhất thiên hạ, được người đời xưng là Tài Sát ấy là tại hạ đã hoàn toàn trông vào một chút thiên phú, sự nhận xét tình vi như cô nương ban tặng cho đấy.

Tra Nhị Minh ngồi bên cũng xen vào nói :

- Con mắt của Thạch lão nhân gia...

Nhưng Tra Nhị Minh chưa dứt lời, thì Thạch Mai Sùng đã cười ha hả cướp lời :

- Tra lão đệ, hãy để cho chúng ta chứng minh với lão đệ một phen xem tai mắt của Thạch Mai Sùng này có sáng tỏ bằng những người trẻ tuổi như lão đệ không?

Vừa nói tới đây, đột nhiên Thạch Mai Sùng đổi giọng cười thành giọng gai gắt, cao giọng nói :

- Bằng hữu, đại khái thì bằng hữu đã coi đủ rồi và nghe cũng đủ rồi, sao không ra đây nói chuyện chơi?

Tư Đồ Ngọc nghe nói giật mình, nghĩ bụng :

- “Mình đã cẩn thận như thế này, không để gây ra một tiếng động nhỏ mà tại sao Tài Sát Thạch Mai Sùng phát giác ra được cơ chứ”.

Mộ Dung Lâm và Tra Nhị Minh thì vừa sợ vừa xấu hổ, biết rằng Thạch Mai Sùng đã nói như vậy ắt thế nào cũng có kẻ lạ mặt ẩn núp ở quanh đây?

Giữa lúc hai người đang kinh hãi, thì bất giác nổi lên một tiếng hú thật dài. Tiếp theo đó một nhân vật có cốt cách anh hùng, tay phe phẩy chiếc quạt xuất hiện.

Người mới tới lẽ dĩ nhiên là vị có biệt hiệu là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu.

Tư Đồ Ngọc thấy vậy mới vỡ lẽ rằng không phải là chàng đã vô ý, mà người không cẩn thận lại là Trình Di Siêu đã để lộ tung tích.

Tuy nhiên, chỗ Trình Di Siêu ẩn núp lại là ở chỗ đối diện với nơi chàng núp, rất khó bị phát giác, vậy thì Trình Di Siêu không biết tại sao lại để cho Tà Sát Thạch Mai Sùng nhận biết, phải chăng Âm Dương Bảo Phiến Thiết Thư Sinh đã nghĩ ra kế hay gì đây chăng?

Trình Di Siêu vừa xuất hiện, thì Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm lập tức lạnh lùng hỏi :

- Quý khách là ai vậy?

Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh không để cho Trình Di Siêu lên tiếng đáp, liền quay sang cười nói với Mộ Dung Lâm :

- Thưa Tổng trại chủ, vị này là Trình Di Siêu, người mới nổi tiếng trên giang hồ với ngoại hiệu là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh.

Mộ Dung Lâm cười nhạt, đưa mắt nhìn chòng chọc vào mặt Trình Di Siêu quát hỏi :

- Trình đại hiệp, chẳng lẽ đại hiệp cậy vào cái danh tiếng Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh để rồi coi khinh tất cả mọi người, coi Lạc Hồn nhai đại trại này là nơi quán trọ, muốn ra vào tùy ý hay sao?

Trình Di Siêu mỉm cười đáp :

- Mộ Dung tổng trại chủ, thân phận Trại chủ là chủ nhân, tại sao lại coi thường khách như vậy? Trình Di Siêu này tới đây là vì có hẹn...

Mộ Dung Lâm ngạc nhiên hỏi :

- Đại hiệp tới đây là vì có hẹn, nhưng đại hiệp đã hẹn với ai?

Trình Di Siêu đưa mắt ra hiệu cho Lãnh Huyết Lang Quân, rồi mỉm cười nói :

- Vị Lãnh Huyết Lang Quân ở trong Lạc Hồn nhai đại trại này, thân làm tới chức vụ Phó tổng trại chủ, chức vị đâu có thấp hèn gì, chẳng lẽ lại không có quyền mời vài người bạn tới uống rượu chơi được à?

Mộ Dung Lâm nghe nói liền quay sang hỏi Tra Nhị Minh :

- Tra nhị ca, có phải chính nhị ca đã mời vị Trình đại hiệp này chăng?

Tra Nhị Minh vừa mới lắc đầu, thì Trình Di Siêu đã sang sảng giọng nói :

- Tra phó tổng trại chủ, các hạ chớ nên quên câu các hạ đã nói “xin nhị vị có lúc nào rảnh rồi thì cứ tới đây chơi Lạc Hồn nhai đại trại này nếu thường ngày được đón tiếp các vị hiệp khách thì đó là một vinh dự rất lớn” các hạ đã quên mất câu nói đó rồi hay sao?

Mộ Dung Lâm nhìn chăm chú vào Tra Nhị Minh, xẵng giọng hỏi :

- Tra nhị ca, nhị ca đã nói như vậy hay sao?

Tra Nhị Minh không thể ngờ được Trình Di Siêu đã lợi dụng câu nói hớ của mình một cách tàn nhẫn như thế, đành phải gượng cười gật đầu mấy cái.

Mộ Dung Lâm làm ra vẻ tươi cười, quay sang vòng tay vái chào Trình Di Siêu, duyên dáng nói :

- Trình đại hiệp đã là khách của Tra nhị ca tôi, thì xin vào trong này uống mấy chén rượu nhạt, và cũng xin tha thứ cho cái tội thất lễ vì vô ý vừa rồi của Mộ Dung Lâm này.

Mấy câu nói của Mộ Dung Lâm rất ra dáng, có vẻ là của thủ lãnh một vị lục lâm bầy tính miền Nam này.

Trình Di Siêu khẽ gật đầu, vòng tay vái, định bước vào trong đình bát giác, chẳng ngờ Tà Sát Thạch Mai Sùng lại buông tiếng cười nhạt nói :

- Lén lút nghe lỏm chuyện của người ta nói, thật Lão Đầu Tử này thật chưa từng thấy vị đại hiệp nào trong võ lâm lại hành động thiếu quang minh như vậy.

Trình Di Siêu dừng gót, quắc mắt lên, nhưng chàng không nổi giận ngay, mà chỉ mỉm cười hỏi :

- Cái câu “lén lút nghe lỏm, thiếu quang minh” của Thạch bằng hữu, phải định nói tại hạ không?

Thạch Mai Sùng quên rằng Trình Di Siêu là khách của Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh liền buông tiếng cười chế diễu đáp ngay :

- Thì tất nhiên là nói các hạ, ngoài các hạ ra thì còn có ai vào đây nữa?

Tư Đồ Ngọc đời nào chịu để lỡ dịp tốt chế diễu đối phương, vẫn ở nguyên chỗ núp, chàng bật cười vang, nói :

- Thạch lão đầu, tai của lão có tỏ lỏm không? Mắt của lão có sáng lỏm không? Cái câu “lén lút nghe lỏm, thiếu quang minh” mà Thạch lão đầu nói, người phải gánh chịu không phải chỉ có Trình đại hiệp, mà còn có tại hạ nữa đây.

Tư Đồ Ngọc vừa nói vừa chậm rãi bước ra khỏi chỗ núp.

Tài Sát Thạch Mai Sùng đỏ mặt tía tai, đứng sững như trời trồng.

Thạch Mai Sùng đã bị đối phương chiếm mất thượng phong rồi, thì nay chỉ còn cách là đem võ công để rửa nhục. Cho nên Tư Đồ Ngọc vừa mới xuất hiện, Thạch Mai Sùng đã xẵng giọng nói :

- Quý khách đã đến chậm bước, tất cả phải uống phạt, lão phu xin dâng các hạ một chén.

Nói xong, Thạch Mai Sùng giơ tay lên, một chén rượu đầy tức thời bay về phía Tư Đồ Ngọc.

Lúc bấy giờ hai người cách xa nhau có đến hơn ba trượng. Thạch Mai Sùng xuất thủ đẩy chén rượu đi gây ra những tiếng gió vi vút, thế mà rượu ngon ở trong chén không rớt ra ngoài đến một giọt, thật khiến cho người ta xem phải kinh sợ.

Nếu Tư Đồ Ngọc mà né tránh thì tự nhiên là rất dễ dàng, không khó khăn gì cả, nhưng nếu làm như vậy chẳng hóa ra chàng quá yếu kém lắm sao? Vì căn cứ vào qui luật không thành văn pháp ở trong võ lâm thì chàng phải tiếp lấy chén rượu kia của đối phương, đỡ lấy một cách nhẹ nhàng ung dung, chén rượu không vỡ tan thì mới không bị hạ nhục.

Cứ xét theo điều kiện ấy thì làm bay chén để dâng rượu đã là khó lắm, mà giơ tay ra đỡ lấy chén rượu để uống lại càng khó hơn, thật không dễ dàng chút nào. Đến ngay Thạch Mai Sùng hoặc lãnh tụ của lục lâm bảy tỉnh miền Nam là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, nếu ở vào trường hợp của Tư Đồ Ngọc, thì vị tất đã ứng phó nổi với tình thế khó khăn ấy một cách dễ dàng.

Chính Trình Di Siêu thoát đầu cũng quá lo ngại cho Tư Đồ Ngọc, nên chàng mới trợn mắt nói :

- Tư Đồ huynh, người Thạch lão đầu khét lẹt mùi tiền, chén rượu ấy nỡ bản lắm, Tư Đồ huynh đừng có uống. Để tiểu đệ đập tan nó ra.

Vừa nói, Trình Di Siêu vừa giơ quạt ở trong tay lên định vận dụng công lực nhắm đánh chén rượu.

Tư Đồ Ngọc thấy thế, xua tay cười nói :

- Trình huynh khỏi phải ra tay, tiểu đệ mới được gặp Mộ Dung tổng trại chủ cũng muốn thừa dịp này để mượn hoa dâng Phật, đem kính dâng Mộ Dung tổng trại chủ chén rượu của Thạch Mai Sùng.

Lời Tư Đồ Ngọc vừa nói dứt thì chén rượu ngon đã bay tới trước mặt chàng.

Tư Đồ Ngọc không đưa tay ra đỡ, chỉ khẽ phất nhẹ ống tay áo.

Chén rượu đầy chỉ còn cách Tư Đồ Ngọc có bốn năm thước, bị cái phất tay áo nhẹ nhàng của chàng liền dừng lại ngay, lơ lửng trên không bất động.

Nhưng chén rượu chỉ bất động trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi thôi.

Hết một khoảnh khắc bất động, chén rượu lại bắt đầu di động. Chén rượu di động, nhưng lại thay đổi phương hướng.

Chén rượu đầy thay đổi phương hướng, từ từ bay về phía của Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, vị thủ lĩnh của lục lâm bảy tỉnh miền Nam.

Từ lúc Tái Sát Thạch Mai Sùng xuất thủ để dâng rượu, đến khi Tư Đồ Ngọc phất nhẹ ống tay áo để đẩy chén rượu về phía Mộ Dung Lâm, thì rượu ở trong chén không sóng ra ngoài một giọt.

Nếu cứ xem như vậy thì công lực của hai tay kỳ tài trong võ lâm người nào cao hơn người nào?

Muốn biết ai yếu ai mạnh thì trước hết cần phải nói rõ cái khó khăn trong hành động của mỗi người.

Lúc chén rượu bay ở trên không thì chất rượu chứa ở trong chén tự nhiên là phải ngưng đọng, cho nên không lo lắng gì việc rượu rót ra ngoài.

Nhưng việc giơ tay ném chén, hoặc là ống tay áo để làm cho chén rượu chuyển hướng, thì nếu không phải là người có một thân tuyệt kỹ có khả năng dùng Vô Hình cương khí để ngằm bịt lấy miêng chén. hơn nữa, chén đang bay mà tự nhiên dừng lại đột ngột, tất nhiên không dùng Vô Hình cương khí để bịt kín lấy cả thân chén thì không thể nào mà không làm cho rượu bắn tung tóe ra ngoài.

Coi vậy thì cái việc giơ tay ra ném chén và cái việc phất ống tay áo để làm chuyển hướng chén rượu, thì Tư Đồ Ngọc và Thạch Mai Sùng ngang tài ngang sức, không ai hơn ai.

Nhưng Tư Đồ Ngọc lại còn dùng thêm một tuyệt kỹ “Không trung trở bời” thì rõ ràng là chàng hơn Thạch Mai Sùng một bậc về phương diện Vô Hình chân lực.

Cái xử sự của Tư Đồ Ngọc rất khéo léo, không để mất lòng Thạch Mai Sùng, nhưng đối với người bị mượn hoa để kính Phật, và cái người phải tiếp nhận chén rượu của Tư Đồ Ngọc, là Mộ Dung Lâm thì lại rất khổ tâm.

Tuy nhiên Mộ Dung Lâm với thân phận là thủ lĩnh của lục lâm bảy tỉnh ở miền Nam, đã đi đây đi đó nhiều, kiến thức cũng rộng và công lực cũng không phải là tệ, Mộ Dung Lâm tuy không dám đưa tay ra đỡ lấy chén rượu của Tư Đồ Ngọc, nhưng trong tình thế quần bách vẫn nghĩ ra được một phương pháp để duy trì thể diện.

Mộ Dung Lâm vừa thấy chén rượu đổi hướng bay về phía mình, liền cất tiếng cười, nói :

- Chỉ có một chén rượu nhạt thế mà Thạch lão nhân gia và Tư Đồ huynh phải mất công đẩy tới đẩy lui, Mộ Dung Lâm này đã được Tư Đồ huynh có lòng tốt cho uống, thì Mộ Dung Lâm này xin uống cạn chén rượu cho chư vị vui lòng.

Vừa nói Mộ Dung Lâm vừa ngằm vận chân khí, khê hé môi hút mạnh một cái.

Mộ Dung Lâm đã luyện Huyền công đến mức thượng thừa, cho nên chỉ hé môi hút mạnh một cái đã khiến cho rượu ngon trong chén biến thành một vòi rượu thơm phức bay luôn vào mồm nàng.

Rượu cạn chén không, Mộ Dung Lâm sẽ giơ bàn tay ngà ra tiếp lấy, vừa cười vừa mời khách vào trong đình nhập tiệc.

Trong lúc nguy cấp, để gỡ cái cảnh làm sóng chén rượu, Mộ Dung Lâm đã hút rượu thành vòi, sau mới đưa tay ra đỡ lấy cái chén, tuy chỉ là một tiểu xảo, không đáng kể gì cho lắm trong võ lâm, nhưng cũng phải phục nàng về sự ứng biến nhanh nhẹn. Làm như vậy nàng không để cho mất sĩ diện.

Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu trong bụng vừa hăi vừa mừng rỡ.

Kinh hăi là vì không những Tái Sát Thạch Mai Sùng quả nhiên là người danh bất hư truyền mà ngay đến cả Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm cũng thật lợi hại không thể là đệ nhất lưu cao thủ.

Trình Di Siêu mừng rỡ là vì người bạn mới Tư Đồ Ngọc tuổi còn trẻ mà tài năng đã phát huy đầy đủ võ công tới mức cực cao, phải đối phó với mấy tay hung tà thế mà cũng không để mất thể diện, mà lại còn chiếm được thượng phong là khác.

Thạch Mộ Sùng và Mộ Dung Lâm thì chẳng mừng chút nào, mà chỉ kính sợ thôi, bởi vì họ không biết vị thiếu niên anh tuấn kia là ai mà lại có một công lực cao thâm đến như vậy.

Nhưng trong số người kính sợ thì Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh lại là người kính sợ nhất. Y nghĩ bụng :

- May quá! Thật may cho mình quá! Lúc ban ngày mới thấy cái vẻ anh tuấn của mấy chàng thiếu niên này, mình đã không dám ý đồ để ngông cuồng ngược ngạo. Bằng không thì thế nào cũng đã bị bươu đầu sứt trán rồi.

Tư Đồ Ngọc đã thấy Mộ Dung Lâm mời vào trong đình, bèn quay sang cười bảo Trình Di Siêu :

- Trình huynh, nay chúng ta đã gặp Mộ Dung tổng trại chủ, lại có Thạch đại tài thần ở trong Quát Thương mê cung cũng ngồi ở đây thì anh em chúng ta hãy vào uống vài chén rượu vậy.

Vừa nói chàng vừa trợn ngược đôi mày kiếm nhẹ nhàng lướt vào trong đình Bát Giác tức thì.

Sự ung dung nhàn nhã của Tư Đồ Ngọc, khiến Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm trợn mắt nhìn mãi không thôi.

Năm người bước vào trong đình chia ngôi chủ khách ngồi xuống ghế.

Tra Nhị Minh một mặt gọi quân hầu đem thêm rượu thịt tới, một mặt giới thiệu Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc với Mộ Dung Lâm và Thạch Mộ Sùng.

Mộ Dung Lâm tự tay nâng hồ rượu, rót cho Tư Đồ Ngọc, đôi mắt rạt rào ánh thu ba của y thị cứ nhìn sững vào khuôn mặt tuấn tú của Tư Đồ Ngọc, cặp môi đỏ chót hơi hé ra tươi cười hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh và Trình đại hiệp giảng lâm chốn lều cỏ này có việc gì chỉ giáo thế?

Tư Đồ Ngọc là người trời không sợ, đất không kiêng, có xá gì những nơi đầm rồng hang hổ, đâu đâu mà chàng chẳng dám xông pha, nhưng chàng có một yếu điểm, là đối với nữ giới, chàng còn hay hổ thẹn và yếu lòng.

Mộ Dung Lâm vừa mới đong đưa nhìn chàng, là chàng đã đỏ mặt tía tai lên liền. Chàng bối rối đưa mắt ra hiệu cho Trình Di Siêu, như muốn cầu cứu.

Trình Di Siêu thấy vậy bật cười, bèn quay sang nói với Mộ Dung Lâm :

- Trình mỗ với Tư Đồ huynh đến quý trại là muốn xin Mộ Dung tổng trại chủ cho biết ai ở Thiên Hà lãnh đã phóng hỏa đốt Vô Ưu Tiều Tử Thạch lão gia là người đã phong kiếm quy ẩn, không còn tranh đua với đời, ai đã tàn ác thiêu sống Vô Ưu Tiều Tử lão tiên bối?

Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu là nhân vật khá tuấn tú, nếu so với Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, thì oai hùng và đẹp trai hơn nhiều.

Nếu ngày hôm nay chỉ có một mình Trình Di Siêu tới đây, thì Mộ Dung Lâm đã đong đưa nhìn chàng mà sinh lòng yêu mến ngay.

Nhưng hiện tại lại có Tư Đồ Ngọc đứng bên, thành ra bao nhiêu những mỹ từ dùng để hình dung nam tánh như hùng dũng, tuấn tú phong lưu, ngạo nghễ, hiên ngang đều bị Ngọc Long kiếm khách chiếm hết, khiến Trình Di Siêu hóa ra chỉ là một chàng trai chẳng có chi xuất sắc.

Mộ Dung Lâm thấy mình hỏi Tư Đồ Ngọc mà người lên tiếng đáp lời lại là Trình Di Siêu cho nên trong lòng không tránh khỏi sự thất vọng.

Nhưng khốn nỗi thân y thị là chủ nhân không thể nào không chú ý tới lời đáp của khách, cho nên đành nhún mày nói :

- Về vấn đề đó...

Mộ Dung Lâm mới nói được đến đây, thì Thạch Mộ Sùng đã buông tiếng cười ha hả, xen lời nói :

- Trình đại hiệp, về vấn đề ấy thì các vị tìm Mộ Dung cô nương làm gì, chẳng lẽ mấy bó lửa ở Thiên Hà lãnh là do Mộ Dung cô nương gây ra hay sao?

Trình Di Siêu trợn mắt nói :

- Tại hạ không vu oan cho người khi chưa có chứng cứ rõ ràng, nhưng có điều Mộ Dung tổng trại chủ là thủ lĩnh của lực lượng bảy tỉnh miền Nam, thì những gì xảy ra ở trong địa phận quản hạt của Mộ Dung tổng trại chủ, thì tại hạ thiết nghĩ có thể đến hỏi thăm Mộ Dung tổng trại chủ để biết rõ tin tức được. Việc làm của tại hạ có gì quá đáng đâu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói trong lòng thầm phục Trình Di Siêu ăn nói rất khéo léo, vì thực ra chàng không có khả năng ăn nói như Trình Di Siêu, vì chàng còn thiếu nhiều kinh nghiệm giang hồ, và còn phải học hỏi Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh nhiều.

Trình Di Siêu nói xong, quả nhiên Tài Sát Thạch Mai Sùng đỏ lười ra hoảng kinh thầm, đành gượng hỏi :

- Trình đại hiệp với Vô Ưu Tiều Tử có liên hệ bà con gì, hay chỉ là bạn thân thôi?

Trình Di Siêu cười đáp :

- Cũng không phải bà con thân thiết gì cả, bạn họ Thạch hỏi như vậy để làm chi?

Thạch Mai Sùng cười lớn nói :

- Nếu không phải bà con, cũng không phải bè bạn, thì hà tất đại hiệp rồi hờn đến như thế?

Trình Di Siêu cau mày, quát mắt sang sắc giọng nói :

- Đã là người trên giang hồ, thì phải lo việc giang hồ, binh vực kẻ yếu để duy trì chánh nghĩa trong võ lâm. Nhưng việc này các nhân vật ở trong võ lâm đều phải tự động làm mới phải chứ. Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc sau khi học thành văn võ nghệ, mỗi khi thấy ở nhân gian có việc bất bình, thì trong lòng không sao chịu nổi, Thạch tài thần là tay lão giang hồ, giàu kinh nghiệm, nếu thay lời của tại hạ nói có điều gì không phải, xin cứ vui lòng chỉ giáo cho?

Tư Đồ Ngọc nghe Trình Di Siêu sang sắc giọng nói, lập luận vững chắc, lời lẽ hào hùng, thì trong bụng mừng rỡ vô cùng.

Thạch Mai Sùng không thể ngờ rằng Trình Di Siêu lại ăn nói lanh lợi như thế, đành cười khan mấy tiếng, mặt hầm hầm cất tiếng nói :

- Mộ Dung cô nương, về việc Vô Ưu Tiều Tử bị thiêu chết ở Thiên Hà lãnh thì cô nương khỏi mất công điều tra nữa.

Mộ Dung Lâm ngạc nhiên hỏi :

- Lão nhân gia nói?

Thạch Mai Sùng cười nham hiểm nói :

- Bởi vì tại hạ biết việc đó do ai làm rồi.

Câu đáp của Thạch Mai Sùng không những khiến Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu phải giật mình không ngờ, mà đến như Mộ Dung Lâm và Tra Nhị Minh cũng phải ngạc nhiên không kém.

Trình Di Siêu muốn mượn việc hỏi thăm cái chết của Vô Ưu Tiều Tử để dò hỏi tin tức của Nữ Táng Môn Diên Cổ Lệ, nay thấy Tài thần Thạch Mai Sùng đã vỗ ngực là biết án mạng ở Thiên Hà lãnh là do hung thủ nào gây nên, thì chàng đâu để lỡ cơ hội mà không truy hỏi thêm. Chàng bèn trợn mắt nói :

- Thạch tài thần! Nếu đã biết việc ấy thì có thể cho biết được không?

Thạch Mai Sùng cười nham hiểm đáp :

- Việc đó có dính dáng gì đến Thạch mỗ đâu mà Thạch mỗ không dám nói. Thạch Mai Sùng này có sợ gì ai đâu?

Tư Đồ Ngọc đã nhận ra được ý câu nói của đối phương, liền kêu “Ồ” một tiếng và quát mắt hỏi :

- Chẳng lẽ việc phóng hỏa ở Thiên Hà lãnh lại là một kiệt tác của Thạch Tài thần đấy chăng?

Thạch Mai Sùng lắc đầu đáp :

- Bình sinh mỡ chỉ thích có tiền, lo làm sao gom góp được càng nhiều tiền càng tốt, chứ không ưa thích cái trò giết người. Cái việc ấy là do ngu đê của mỡ là Khí Sát Ngân Như Bích gây ra.

Trình Di Siêu nói :

- Lệnh ngữ của các hạ vì lý do gì mà hãm hại Vô Ưu Tiêu Tử như vậy?

Thạch Mai Sùng không đợi đối phương hỏi lời thôi liền cướp lời đáp ngay :

- Hoặc là Ngu đê của mỡ có lý do hoặc cũng chẳng có lý do nào cả, việc này thì các hạ phải đi mà hỏi ngu đê của mỡ chứ sao lại hỏi mỡ.

Mãi đến nay Tài Sát Thạch Mai Sùng mới kiếm được cơ hội để nhẹ nhàng trả đũa Trình Di Siêu, khiến Trình Di Siêu lười cứng đờ ra không sao trả lời được.

Tuy nhiên Trình Di Siêu là người ứng biến rất mau lẹ, chàng cứ phớt tỉnh như thường mà chỉ trợn mắt nói :

- Nghe điệu nói của Thạch tài thần, thì có lẽ Trình Di Siêu này và Tư Đồ Ngọc phải tới Quát Thương mê cung đấy.

Thạch Mai Sùng cười nham hiểm nói :

- Quát Thương mê cung hoàn ghênh bất cứ nhân vật võ lâm nào tới thăm chỉ tiếc rằng chỗ ở của chúng tôi đã khiến không biết bao nhiêu các bằng hữu trên giang hồ phải vướng chân không sao trở về được.

Trình Di Siêu hỏi :

- Xin Thạch tài thần cứ nói rõ cho biết Quát Thương mê cung có luật lệ gì đặc biệt mà khiến bao nhiêu nhân vật giang hồ phải e ngại không dám xông pha.

Thạch Mai Sùng chưa kịp lên tiếng đáp, thì Mộ Dung Lâm đã cười nói :

- Trước khi đến Quát Thương mê cung nghĩa là trước khi tới Mê Thần Phương thì bước đầu phải vượt qua một đoạn đường Cửu khúc Mê Hồn Lộ đoạn đường này như thế có chỗ gấp ghềnh không thể vượt qua được.

Tư Đồ Ngọc bồng cau mày lại xen lời cười nói :

- Lòng can đảm của nam nhi cứng rắn như sắt thép, quên với việc vượt núi trèo đèo để san phẳng chuyện bất bình, tại sao Mộ Dung tổng trại chủ lại coi anh em chúng tôi như một đứa con nít lên ba vậy, như thế có một đoạn đường mà cũng không qua được hay sao?

Thạch Mai Sùng gật đầu cười nhạt nói :

- Dĩ nhiên một đoạn đường tầm thường như Cửu Khúc Mê Hồn Lộ thì làm sao mà cản trở được bước đi của Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh và Tư Đồ huynh, những người có võ công thâm hậu như nhị vị thì làm sao chẳng qua lọt được. Xin nhị vị ước hẹn cho một ngày giờ nào, để Thạch Mai Sùng này sẽ bảo Lệnh ngữ sẵn sàng chờ đợi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Thạch tài thần muốn anh em chúng tôi tự hẹn một ngày giờ ư?

Thạch Mai Sùng gật đầu đáp :

- Việc đó chủ nhân xin để khách được tùy tiện, xin Tư Đồ huynh cứ cho biết?

Tư Đồ Ngọc buông tiếng cười cất tiếng đáp :

- Được, Trình Di Siêu với Tư Đồ Ngọc này định vào ngày mừng bảy tháng bảy sẽ đến Quát Thương mê cung, để thấy mặt Vô Ưu Tiêu Tử lão nhân gia ở dưới suối vàng, mà xin Khí Sát Ngân Như Bích thi hành công đạo.

Thạch Mai Sùng nghe Tư Đồ Ngọc nói đến ngày mừng bảy tháng bảy thì giật nảy mình cau mày nói :

- Ngày mừng bảy tháng bảy?

Tư Đồ Ngọc trợn cặp mày kiếm lên cười nói :

- Ngày mừng bảy tháng bảy không phải là một ngày dễ nhớ hay sao mà Thạch lão gia lại sưng sốt đến như thế?

Nói tới đây, Tư Đồ Ngọc buông tiếng cười vang, đưa mắt ngó Thạch Mai Sùng rồi mới chậm rãi nói tiếp :

- Tại hạ vì nể lời của Thạch tài thần, muốn chúng tôi phải hẹn một ngày giờ, cho nên mới thuận miệng nói ra ngày mừng bảy tháng bảy như vậy, nhưng vạn nhất Thạch tài thần thấy ngày ấy không tiện hoặc giả không chuẩn bị kịp...

Thạch Mai Sùng đột nhiên biến sắc xua tay nói :

- Mê cung Ngũ sát, anh em mỗi tuy là những nhân vật võ lâm không giỏi giang gì ở trên chốn giang hồ, nhưng với việc nho nhỏ là tiếp đãi Trình đại hiệp cùng Tư Đồ lão đệ thì cũng không cần phải chuẩn bị làm chi. Được, chúng ta cứ quyết định ngày mừng bảy tháng bảy sẽ gặp nhau.

Thạch Mai Sùng nói mấy lời ấy thực ra chỉ là nói cứng để trả lời sự coi thường của Tư Đồ Ngọc thôi, chứ thực ra lão không suy xét lợi hại.

Tư Đồ Ngọc thấy việc ước hẹn ở Quát Thương sơn đã nhất định, liền dùng “nghĩ nghĩ truyền thanh” nói với Trình Di Siêu :

- “Trình huynh, việc đã như thế này, chúng ta có thăm dò ở Lạc Hồn nhai đại trại này cũng rất khó khăn rồi, chẳng bằng chúng ta cứ hỏi thẳng Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh cho xong?”

Trình Di Siêu khẽ gật đầu, rồi quay sang Tra Nhị Minh vòng tay cười hỏi :

- Tra phó tổng trại chủ, tại hạ có một việc muốn nhờ các hạ chỉ giáo cho.

Tra Nhị Minh vốn là người nham hiểm, mưu cơ thâm độc, y đã sớm biết Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc tới đây chẳng phải cốt yếu là vì việc Thiên Hà lãnh đây.

Y liền gật đầu nói ngay :

- Trình đại hiệp dạy bảo gì xin cứ cho biết?

Trình Di Siêu nói :

- Tra phó tổng trại chủ có phải có một người sư muội tên là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ không?

Tra Nhị Minh không chần chừ gì hết, liền đáp ngay :

- Đúng thế, Trình đại hiệp đột nhiên nhắc tới Điền sư muội của tại hạ làm chi vậy?

Trình Di Siêu ánh mắt sáng ngời, cổ nén căng hờn, bình tĩnh hỏi :

- Vị Điền cô nương ấy hiện có ở Lạc Hồn nhai...

Trình Di Siêu chưa nói dứt lời, thì Tra Nhị Minh xua tay cười nói :

- Trình đại hiệp, các hạ lầm rồi, Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ tuy là sư muội của tại hạ thực, nhưng trên đường sự nghiệp thì mỗi người lại ở một nơi, đi theo một đường, hiện nay sư muội của tại hạ có địa vị là Tam trang chủ ở trong Nghi Sơn Tam Ác trang.

Trình Di Siêu trợn mắt cười nói :

- Lạc Hồn nhai đại trại là nơi quần hạt tất cả nhân vật lục lâm phương Nam, đáng lẽ phải có tin tức mau lẹ lắm mới phải chứ. Tại sao Tra phó tổng trại chủ lại làm ra vẻ như không biết việc ở Nghi Sơn Tam Ác trang như thế?

Tra Nhị Minh có vẻ không biết thật, ngạc nhiên hỏi :

- Ở Tam Ác trang đã xảy ra chuyện gì?

Trình Di Siêu cười nói :

- Bởi vì Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt đã dùng mưu kế bĩ ối để ám hại Đặng Lâu Tử Khách Thuận Vu Sản lão tiên bối cho nên một vị đại hiệp trong võ lâm mới nổi giận, xách kiếm lên Tam Ác trang để làm sáng tỏ chánh nghĩa của võ lâm kết quả Tam Ác trang phải cháy rụi, Nhị Ác Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt phải đền tội, còn Đại Ác Truy Hồn Tẩu Tổng Minh và Tam Ác Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ thì lẳng lặng chạy trốn không biết đi đâu.

Tra Nhị Minh giật nảy mình, lấy làm lạ hỏi :

- Vị đại hiệp đã đơn thân độc mã tới Tam Ác trang để chém chết Ngô Hồng Liệt là ai vậy?

Trình Di Siêu cười vang, chỉ Tư Đồ Ngọc đáp :

- Xa xôi như ở tận chân trời, mà gần thì ngay trước mặt, vị đại hiệp đó chính là Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc đây.

Câu nói của Trình Di Siêu khiến Thạch Mai Sùng, Mộ Dung Lâm, Tra Nhị Minh đều trở mắt nhìn chòng chọc vào mặt Tư Đồ Ngọc.

Ánh mắt của ba người tuy kinh ngạc nhưng đều ngầm chứa những ý nghĩ khác nhau.

Thạch Mai Sùng thì có vẻ lạnh lùng không hiểu, y lấy làm lạ là Tư Đồ Ngọc có ngoại hiệu là Ngọc Long kiếm khách, mà lại có thể một mình đập tan tàn Nghi Sơn Tam Ác trang, là sào huyệt của lục lâm phương Bắc.

Còn trong ánh mắt của Mộ Dung Lâm chỉ phảng phất có điểm thương yêu. Mộ Dung Lâm vốn đã mê say vẻ tuấn tú của Tư Đồ Ngọc mới đây là được trông thấy chàng thi triển công lực để tiếp nhận chén rượu của Thạch Mai Sùng nay lại nghe thấy việc anh hùng mà chàng đã thực hiện ở Tam Ác trang trong lòng Mộ Dung Lâm lại càng ái mộ thêm.

Còn ánh mắt của Tra Nhị Minh đã phản phát lộ vẻ tức giận vì y với Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt vốn có giao tình rất thâm, nghe nói Ngô Hồng Liệt đã chết về tay Tư Đồ Ngọc, và sư muội Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ của y thì cơ nghiệp bị phá hủy không nơi nương tựa.

Trong ba người, thì Thạch Mai Sùng là người lên tiếng nói trước, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mấy cái rồi cười nham hiểm hỏi :

- Thì ra mỹ hiệu của Tư Đồ lão đệ là Ngọc Long kiếm khách đấy ư?

Thực ra Tư Đồ Ngọc không muốn cho ai biết lai lịch của mình cả, bởi vì chàng bồn tẩu trên giang hồ là vì một việc tối trọng yếu, đó là giai mối hãm oan cho ân sư.

Nay Trình Di Siêu đã mang cái ngoại hiệu Ngọc Long kiếm khách của chàng do Lộng Ngọc ban tặng mà nói ra khiến Thạch Mai Sùng phải chú ý nghi ngờ, thì biết làm sao...

Xem tiếp hồi 14 Hoa rơi hữu ý

14. Hồi 14 Hoa Rơi Hữu Ý

- Dáng dấp như ngọc, thân mình như rồng, vị Tư Đồ huynh của tại hạ đây chẳng lẽ không đáng với danh hiệu Ngọc Long kiếm khách hay sao?

Thạch Mai Sùng nói :

- Vừa rồi Trình đại hiệp có nói Tư Đồ lão đệ đã một mình một ngựa xông pha lên Tam Ác trang, lại giết cả Thiết Toán Tú Tài Ngô Hồng Liệt với đường gươm tuyệt diệu phải không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Đây là một việc nhỏ có đáng gì đâu.

Thạch Mai Sùng cười nham hiểm nói :

- Ở lục lâm phương Bắc thì Nghi Sơn tam ác đều là những nhân vật có địa vị cao, danh tiếng lừng lẫy, công lực của Tư Đồ lão đệ cao siêu như vậy thì thanh kiếm lão đệ sử dụng tất nhiên phải là vật phi phàm, lão đệ có thể lấy ra cho Thạch Mai Sùng này được chiêm ngưỡng một chút không?

Tư Đồ Ngọc sớm đã đoán ra vị Tài Sát Thạch Mai Sùng này đã do ngoại hiệu Ngọc Long kiếm khách của chàng mà đem lòng ngờ vực chàng là đệ tử của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, và bên mình chàng thế nào cũng có thanh Ngọc Long nhuyễn kiếm của ân sư, là một vật đã làm chấn động quần ma năm xưa.

Cho nên giờ đây Tư Đồ Ngọc nghe đối phương đánh tiếng liền lập tức lấy ở trong người ra một lưỡi dao sáng loáng, rồi đưa sang cho Thạch Mai Sùng, mỉm cười nói :

- Thạch Tài Thần, ngọn dao này tại hạ vẫn quen dùng, đây có lẽ cũng là vật rất quý, nhưng chỉ tiếc rằng không được rõ lai lịch chất liệu của nó như thế nào, dám mong Thạch Tài Thần chỉ giáo cho tại hạ thì xin đội ơn vô cùng.

Thạch Mai Sùng đỡ lấy lưỡi dao xem qua, rồi trợn mắt nói :

- Ngọn dao này là dùng một cái sừng nhọn của con Hàn Tây mà chế luyện thành, chứ không có pha trộn với các loại kim thuộc tạp chất gì cả. Nó không những sắc bén vô cùng, mà lại còn có thể dùng để trừ độc nữa, kể ra nó cũng quý lắm đấy. Vì sao Tư Đồ lão đệ lại may mắn có được như vậy?

Vừa nói, Thạch Mai Sùng vừa mỉm cười thản nhiên đưa trả cây Hàn Tây Sát cho Tư Đồ Ngọc, không có vẻ gì là thèm thuồng muốn chiếm đoạt ngọn dao ấy cả.

Tư Đồ Ngọc mới có được ngọn dao mà Thạch Mai Sùng ca ngợi là quý báu đó, chàng chưa được biết lai lịch và chỗ diệu dụng của nó như thế nào, được Thạch Mai Sùng giải thích cho như vậy, chàng đâm ra cao hứng, mỉm cười nói :

- Tại hạ có việc ở miền Nam hoang, chẳng may giữa đường gặp phải Kim Tiên độc chương nổi lên dữ dội, may mà cứu được tính mạng của một ông lão đi săn. Ông lão đi săn ấy mới tặng cho tại hạ lưỡi dao này để cảm ơn, tại hạ đã nhiều lần từ chối mà cuối cùng cũng đành phải chấp nhận.

Thạch Mai Sùng khen :

- Lão đệ thật là có duyên lắm, vật quý báu trên đời đó dù có cầu mong như thế nào cũng không được, mỗ có thể nói, trừ những món binh khí quý báu nhất xưa nay như Thất Bảo đao, Như Trường kiếm thời cổ và hiện nay, ngoài thanh Ngọc Long nhuyễn kiếm của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, và ngọn Hàn Nguyệt Côn Ngô đao của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm ra, thì không có ngọn dao nào có thể quý hơn lưỡi dao Hàn Tây này.

Lúc ấy, Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh bỗng quắc mắt cảm hờn, trầm giọng hỏi Tư Đồ Ngọc :

- Nếu nói như vậy, thì Tư Đồ bằng hữu tới Lạc Hồn nhai này là để truy sát sư muội Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ của mỗ đây à?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Hai tiếng truy sát đó, nói khó nghe lắm, tại hạ với Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ xưa nay không oán không thù, nhưng ngược lại, Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình đại hiệp đây mới không thể nào tha thứ cho nàng được.

Tra Nhị Minh trợn mắt nhìn Trình Di Siêu nói :

- Trình đại hiệp, vì việc gì mà đại hiệp không thể tha thứ cho tiểu muội Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ của mỗ được?

Trình Di Siêu mỉm lòng nước mắt đọng, cao giọng đáp :

- Bào huynh của tại hạ đã bị Điện Cổ Lệ hãm hại một cách đau thương.

Tư Đồ Ngọc ánh mắt sáng ngời, xen lời nói :

- Tra phó tổng trại chủ, các hạ với Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ chẳng qua chỉ có tình sư huynh muội, thế mà vừa rồi các hạ lại lên tiếng chất vấn chúng tôi về việc truy sát sư muội của các hạ, chẳng lẽ Trình đại hiệp báo thù cho đại huynh của mình lại không được đem hết sức ra để làm tròn bổn phận hay sao?

Câu nói của Tư Đồ Ngọc kể ra cũng lợi hại, cho nên con người ăn nói linh lợi như Tra Nhị Minh cũng phải đỏ lưỡi ra và lộ vẻ bẽn lẽn. Mộ Dung Lâm thản nhiên tươi cười, nhìn Tư Đồ Ngọc cất tiếng hỏi :

- Tư Đồ huynh, Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ chưa có tới Lạc Hồn nhai đại trại này, chúng tôi quả thật không biết việc ở Nghi Sơn Tam Ác trang ra sao?

Tư Đồ Ngọc hỏi vặn lại :

- Có thật như vậy không?

Mộ Dung Lâm đứng ngược cặp mày liễu, nghiêm nét mặt lại nói :

- Tư Đồ huynh, Mộ Dung Lâm này thân làm lãnh tụ của giới lục lâm phương Nam, có lẽ nào lại ăn nói bừa bãi không có sự thực như thế? Nếu tôi đã dám cho Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ở lại đại trại này thì đương nhiên là phải chịu hết trách nhiệm chứ, tôi đâu có sợ gì mà không dám bảo vệ cho nàng ấy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Mộ Dung tổng trại chủ nói vậy, thì nếu như Điền Cổ Lệ có tới đây xin nương thân, Tổng trại chủ cũng không chịu nhận, có phải như vậy không?

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Tôi là bậc chí tôn của lục lâm phương Nam này, còn nàng ấy là nhân vật hắc đạo ở phương bắc, thì có lẽ nào nàng ấy lại chịu tới quỳ lụy tôi như thế?

Di Siêu xen lời hỏi :

- Nếu vạn nhất Điền Cổ Lệ tới đây thì sao?

Mộ Dung Lâm cười đáp :

- Chuyện ấy còn phải xem tâm tình của tôi lúc ấy như thế nào mới có thể quyết định được. Có điều tôi đã biết Điền Cổ Lệ và Trình đại hiệp có mối thù lớn, thì nếu tôi thu nhận nàng, Trình đại hiệp còn muốn rửa hận cứ thanh toán ngay Mộ Dung Lâm này là được.

Di Siêu thấy Mộ Dung Lâm nói như vậy cũng có phần hữu lý, chàng liền gật đầu cười nói :

- Nếu Mộ Dung tổng trại chủ đã nói như vậy, thì Di Siêu này với Tư Đồ Ngọc xin cáo biệt ở nơi đây.

Lúc bấy giờ Mộ Dung Lâm tuy không có ý đối địch với Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu, nhưng bởi vì trong lòng đã say đắm gương mặt tuấn tú của Tư Đồ Ngọc, cho nên mới muốn lưu hai người lại ở trong trại để có thì giờ gặp gỡ chàng nhiều hơn. Cho nên Mộ Dung Lâm liền đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ Ngọc tươi cười nói :

- Thôi hãy gác chuyện Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ sang bên đã, chúng ta đều là những nhân vật võ lâm, chẳng lẽ Trình đại hiệp với Tư Đồ huynh lại khinh rẻ Mộ Dung Lâm này đến như thế ư, mà không cho tôi được hết sức tiếp đãi một phen.

Di Siêu thấy Cửu Lộc Phong Vương gọi mình là Trình đại hiệp và gọi Tư Đồ Ngọc là Tư Đồ huynh, lòng cũng cảm thấy khó chịu, liền trừng mắt nói :

- Mộ Dung tổng trại chủ định hết sức tiếp đãi gì đây?

Mộ Dung Lâm đang định lên tiếng đáp thì bỗng nhiên ở ngoài đình Bát Giác có tiếng người quát lớn :

- Xin mời tên tiểu tặc Tư Đồ Ngọc ngông cuồng quá đáng kia nhận ba miếng thịt và một chén rượu của ta tặng đây.

Mộ Dung Lâm đột nhiên biến sắc, đưa mắt nhìn ra ngoài đình gay gắt quát mắng :

- Lư Báo, mi điên rồi hay sao mà dám ăn nói vô lễ với quý khách của ta như thế?

Mộ Dung Lâm vừa dứt lời thì một đại hán trông có vẻ khôi ngô đã bước vào trong đình, cung kính nói với Mộ Dung Lâm :

- Bẩm Tổng trại chủ, thúc phụ của Lư Báo là Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh đã chết thảm dưới tay Tư Đồ Ngọc, Lư Báo thề sẽ phải trả cho được mối thù này, xin Tổng trại chủ cho phép.

Mộ Dung Lâm không ngờ lại xảy ra chuyện khó xử này, liền đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ huynh, có việc ấy không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Việc này xảy ra ở trong Nghi Sơn Tam Ác trang, lúc ấy Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh là khách ở Tam Ác trang bỗng dừng lại muốn tự phụ nhảy ra thử thách, cho nên mới trúng phải một chưởng của tại hạ đến mất mạng.

Mộ Dung Lâm lại quay sang hỏi Lư Báo :

- Lư Báo, trúng làm sao mà chọi nổi với núi Thái Sơn được, mi...

Mộ Dung Lâm chưa nói dứt lời, thì Lư Báo đã gay gắt nói :

- Tổng trại chủ, thuộc hạ vốn biết tài nghệ không bằng người, nhưng vì mối thù của thúc phụ, thì dù có chết thuộc hạ cũng đành phải liều thân không dám từ nan, cho nên mời Tư Đồ tiểu tặc ba miếng thịt và một chén rượu máu này.

Mộ Dung Lâm đang định nói tiếp, thì Tư Đồ Ngọc đã cười ha hả và lên tiếng nói ngay :

- Mộ Dung tổng trại chủ hà tất phải cản trở làm chi, ngày trước Tư Đồ Ngọc này đã sát hại Lư Minh, thì ngày hôm nay phải tiếp nhận rượu thịt của Lư đầu lãnh, nhưng xin Lư đầu lãnh hãy lấy ngay máu thịt của mình để làm món đồ nhắm, không thì tại hạ có ăn cũng không cảm thấy ngon lành chút nào.

Lư Báo vốn biết thúc phụ của y là Thiết Tỷ Phi Long Lư Minh mà cũng phải chết dưới tay Tư Đồ Ngọc, thì với võ công hiện tại của y định tính việc báo thù thì có khác gì châu chấu đá xe, thế nào cũng bị mất mạng mà thôi. Tuy việc động thủ để báo thù là vô vọng, nhưng y có thể lợi dụng thủ đoạn dâng rượu thịt, nếu Tư Đồ Ngọc muốn bảo tồn thể diện không chịu lép vế thì tất nhiên sẽ gật đầu chấp nhận, lúc ấy y sẽ có hy vọng làm nên chuyện.

Thủ đoạn này Lư Báo cũng phải hy sinh rất nhiều, bởi y phải cắt thịt của mình để làm thức nhắm, lấy máu huyết của mình làm rượu, thì mới có thể dùng được cách ác độc mà dâng rượu cho đối phương.

Ai ngờ Tư Đồ Ngọc tài đã cao, mà lại can đảm vô cùng, không những chàng thản nhiên chấp nhận việc Lư Báo dâng rượu thịt, mà lại còn muốn Lư Báo lấy ngay máu và rượu thịt của chính y để làm món nhắm.

Lư Báo nghe Tư Đồ Ngọc nói trong lòng rất mừng, còn Mộ Dung Lâm thì thừa cơ hội cũng gật đầu, yên lặng để xem Tư Đồ Ngọc đối phó ra sao.

Lúc ấy vừa gặp bọn lâu la bưng một cái mâm từ bên ngoài đi vào, thịt đông pha khói bốc nghi ngút mùi thơm ngào ngạt.

Lư Báo liền lấy ở trong lòng ra một lưỡi dao nhọn hoắc đâm vào một khối thịt, nhìn Tư Đồ Ngọc cười nham hiểm nói :

- Tư Đồ tiểu tặc...

Mộ Dung Lâm sa sầm nét mặt lại quát :

- Lư Báo, hành động của mi đã ngông cuồng lắm rồi đó, nay mi có ăn nói đàng hoàng một chút không?

Oai quyền của Mộ Dung tổng trại chủ quả nhiên là ghê gớm, Lư Báo không dám mở miệng nhục mạ Tư Đồ Ngọc nữa mà chỉ trợn trừng mắt lên xẵng giọng nói :

- Tư Đồ Ngọc! Các hạ ném thử xem miếng thịt này có ngon không?

Nói dứt lời, Lư Báo phóng vút miếng thịt có cắm con dao sang phía Tư Đồ Ngọc.

Lư Báo là người có sức rất mạnh, nay lại mang cả mối cầm thù vào lưỡi dao, cho nên lưỡi dao ấy xé gió lướt đi rất mãnh liệt.

Người ta thường nói, những người vôi vàng hấp tấp thường không phải là người giỏi, mà đã là người giỏi thì không vôi vàng, Tư Đồ Ngọc có một thân nội gia võ học siêu quần thoát tục, nên dĩ nhiên phải thuộc về những nhân vật siêu quần. Chàng biết rằng người được mời rượu không được phép tránh né, nên vẫn ngồi yên ở trên ghế, vẻ mặt vẫn an nhàn tươi tỉnh như thường.

Chàng chỉ khẽ há miệng ra, là đã cắn chặt ngay được miếng thịt Đông Pha có mũi dao cắm bên trong nhón hoắc của Lư Báo.

Miếng thịt vừa vào miệng chàng, thì ngọn dao lập tức bay ngược trở lại về phía Lư Báo nhanh như điện chớp.

Đánh “Vèo” một tiếng, lưỡi dao lướt qua mặt Lư Báo, cắm đến “phập” một tiếng vào cột đình cạnh đó.

Lư Báo không thể nào tưởng tượng được Tư Đồ Ngọc không những đã há miệng cắn chặt lấy miếng thịt người ở đầu lưỡi dao nhón hoắc, mà còn dùng nội gia cương khí thổi con dao bay ngược trở lại, sức dao bay đi lại còn mạnh hơn sức tay của y ném nhiều.

Cho nên khi ngọn dao bay vù qua mặt y, y mới ngẩn người ra, ngơ ngác đưa mắt nhìn lưỡi dao đang rung động trên cột, mồ hôi trán toát ra như tắm.

Mộ Dung Lâm cười khanh khách nói :

- Lư Báo, mi phải biết điều một chút, vị Tư Đồ huynh này đã nương tay với mi lắm rồi đó.

Lư Báo hoàn hồn, lửa thù lại bốc lên ngùn ngụt, y nghiêng răng cồm cộp, rồi lại rút ở trong người ra một lưỡi dao thứ hai. Y đã lấy lưỡi dao thứ hai ra, tất nhiên lại định xiên một miếng thịt nữa.

Nhưng lần này y không giơ tay ném mạnh miếng thịt như trước, mà lại sấn bước tới gần, tới sát bàn rượu thọc luôn lưỡi dao vào miệng Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc rất nhanh mắt, lúc Lư Báo lấy ra ngọn dao thứ hai xỏ vào miếng thịt người, thì chàng đã nghĩ ra ngay được một diệu kế.

Diệu kế của chàng là nhổ miếng thịt người thứ nhất khỏi cổ họng.

Nhổ miếng thịt trước vào cổ họng để tiếp nhận miếng thứ hai thì đó là việc rất tự nhiên, nhưng việc Tư Đồ Ngọc nhổ miếng thịt thứ nhất ra là giả, mà thực sự thì chàng lại nhân cơ hội đó thổi một luồng Tiên Thiên Nhất Khí, tuyệt học của sư môn vang danh bốn biển xưa nay ra, thành một luồng gió nhẹ không gây ra một chút âm thanh nào cả.

Thủ đoạn tuyệt diệu của chàng, không những qua mặt được người có công lực tầm thường là Lư Báo, mà ngay cả những người ngồi quanh bàn rượu có công lực khá cao như Tra Nhị Minh, Mộ Dung Lâm, Thạch Mại Sùng và Trình Di Siêu cũng không ai phát giác ra được.

Lư Báo đứng trước bàn rượu, tay mới đưa tới được chính giữa bàn thì bỗng nhiên thấy cổ tay bị một luồng kinh lực vô hình điểm trúng.

Cái điểm ấy thực là ghê gớm, khiến cả cánh tay phải của Lư Báo chột cứng đờ ra, không thể nào cầm vững được thanh đao nữa, mà buông rơi ngay xuống đất, kêu đánh “choang” một tiếng.

Trên đời nhiều việc thường trùng hợp với nhau, ngọn đao sáng loáng của Lư Báo đã rơi trúng ngay chén rượu ở trước mặt Cửu Độc Phong Vương, chén rượu vỡ tan, rượu đổ hết lên lưỡi dao.

“Xèo...”

Những tiếng “xèo xèo” liên tiếp nổi lên, khi chất rượu chạm vào lưỡi dao, mọi người đưa mắt nhìn thì thấy nửa trên lưỡi dao những luồng khói lam ngùn ngụt bốc lên.

Người có chút kinh nghiệm trên giang hồ, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết ngay trên lưỡi dao có tẩm một thứ thuốc độc rất mạnh.

Lư Báo là người có tâm cơ rất thâm độc, lưỡi dao thứ nhất y dùng chỉ là một lưỡi dao tầm thường, đến lưỡi dao thứ hai y mới dùng lưỡi dao tẩm thuốc độc, y làm như vậy là để cho Tư Đồ Ngọc không kịp phòng bị.

Trên lưỡi dao đã tẩm một thứ thuốc cực độc thì tự nhiên miếng thịt cắm trên mũi dao cũng bị nhiễm độc, đừng nói là Tư Đồ Ngọc không thể bị mũi dao đâm bị thương, mà nếu chàng dùng răng cắn vào miếng thịt thì sẽ bị gián tiếp nhiễm độc, cũng khó lòng tránh khỏi bị trúng độc được.

Chẳng dè trăm mưu ngàn kế cũng chẳng qua được mắt trời, cái người mà xưa nay vẫn bị tỷ tỷ của chàng là Bạch Y Long Nữ Tiêu Long Ngọc chê là vẫn có một chút lỗ mãng, chàng Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc ấy, hiện nay chẳng những không có một chút nào là lỗ mãng mà lại còn rất khôn khéo thâm trầm, không những chàng phá được mưu kế thâm độc của Lư Báo, mà lại còn khiến y phải để lộ bộ mặt xấu xa trước mắt mọi người.

Khói trên lưỡi dao vừa bốc lên, Tư Đồ Ngọc đã trợn ngược cặp mày kiếm nhìn thẳng vào mặt Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm cười vang nói :

- Mộ Dung tổng trại chủ, Lạc Hồn nhai đại trại của Tổng trại chủ là nơi cai quản của lục lâm phương Nam...

“Bộp”...

Tư Đồ Ngọc chưa nói dứt câu, chỉ nghe đánh “bộp” một tiếng không biết từ đâu mà có. Thì ra Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm mới nghe qua đã biết Tư Đồ Ngọc có ý trách mình về hành động lỗ mãng, âm mưu tàn độc của Lư Báo, đã phạm vào điều đại kỵ ở trên giang hồ, là hành động một cách ti tiện. Mộ Dung Lâm lại đã có lòng yêu thương Tư Đồ Ngọc, muốn kết giao với chàng trai tuần tú này, nàng ta biết rằng Tư Đồ Ngọc không những sẽ trách mình mà lại còn lên tiếng nhạo báng nữa là khác.

Nghĩ đoạn, Mộ Dung Lâm liền cất tiếng quát mắng :

- Lư Báo, những hành vi ti tiện của mi đã làm mất mặt cả Lạc Hồn nhai đại trại này.

Vừa nói, Mộ Dung Lâm vừa giơ tay đánh mạnh vào ngực Lư Báo một chưởng, tấm thân cao lớn của y bị đánh trúng bắn tung ra đằng xa mấy thước mới rơi xuống mặt đất.

Bị đánh trúng một chưởng giữa ngực, tâm mạch Lư Báo đứt ngay, cho nên y không còn được nghe hết câu nói của Mộ Dung Lâm nữa.

Nói đúng ra, mấy lời nói của Mộ Dung Lâm không phải để cho Lư Báo nghe, mà chính là nàng ta định nói với Tư Đồ Ngọc, nên sau khi Lư Báo bị đánh chết rồi, y thị lại đứng lên vòng tay cười nói với Tư Đồ Ngọc ngay :

- Tư Đồ huynh, thuộc hạ Lư Báo xấu xa ti tiện, cơ hồ làm mất hết thể diện của cả tổng trại này, Mộ Dung Lâm tuy đã trừng trị y, nhưng vẫn còn cảm thấy xấu hổ, vậy xin lấy chén rượu này để tạ tội với Tư Đồ huynh.

Người ta thường nói, có tay cũng khó đánh vào mặt người đã làm thân với mình. Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm cứ mở miệng ra là xưng Tư Đồ huynh, miệng luôn luôn tươi cười, cho nên chàng trai tuần tú Tư Đồ Ngọc làm sao mà còn có thể giận nổi nữa.

Người ta đã tươi cười đứng dậy dâng rượu, cho nên chàng chỉ còn cách đứng dậy đỡ lấy chén rồi ngửa cổ ực một hơi cạn chén, rồi cất tiếng nói với Mộ Dung Lâm :

- Đa tạ Mộ Dung tổng trại chủ, Tư Đồ Ngọc này với người bạn Trình Di Siêu xin cáo biệt ở nơi đây, nhưng mong Mộ Dung tổng trại chủ với Thạch Tài Thần nhớ nên quên việc có liên quan đến Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ với ngày hẹn gặp gỡ ở Quát Thương mê cung.

Mộ Dung Lâm vốn biết rằng có vị Tài Sát Thạch Mai Sùng ngồi ở bên thì nàng ta không có cách nào để sử dụng thi triển ngón nghề hồ mị Nhiếp Hồn Cầu Hồn để mê hoặc chàng trai tuần tú Tư Đồ Ngọc cho nên cũng không giữ chàng, mà đành phải tươi cười nói :

- Tư Đồ huynh với Trình đại hiệp đã nhất định đi thì Mộ Dung Lâm này xin được đưa tiễn.

Tư Đồ Ngọc còn cất tiếng cảm ơn, nhưng Trình Di Siêu thì cất tiếng hả hả cười, chứ không nói gì cả. Mộ Dung Lâm không tiện bỏ rơi Tài Sát Thạch Mai Sùng cho nên cũng quay sang cười với Tài Sát một cái.

Thạch Mai Sùng như hiểu ý, xua tay nói :

- Mộ Dung cô nương cứ việc tiễn khách đừng nghĩ tới tại hạ làm chi, tại hạ tới đây chén tạc chén thù với Tra lão đệ cũng được rồi. Khi nào Mộ Dung cô nương trở về, chúng ta sẽ lại bàn chuyện kế tiếp cũng không sao.

Thạch Mai Sùng đã nói như vậy, Mộ Dung Lâm ra lệnh cho Tra Nhị Minh ngồi nhận rượu, còn mình thì đưa Tư Đồ Ngọc, Trình Di Siêu ra khỏi Lạc Hồn nhai đại trại.

Nhưng khi ra khỏi Tổng trại, Mộ Dung Lâm vẫn chưa dừng bước. Tư Đồ Ngọc thấy vậy liền nói :

- Mộ Dung tổng trại chủ xin ngừng chân...

Mộ Dung Lâm tươi cười cướp lời :

- Để tôi đưa Tư Đồ huynh và Trình đại hiệp xuống dưới chân Lạc Hồn nhai cho tận tình của người địa chủ.

Trình Di Siêu trợn ngược cặp mày lười kiểng, nhìn chòng chọc vào mặt Mộ Dung Lâm mỉm cười nói :

- Mộ Dung tổng trại chủ là bậc chí tôn của lục lâm phương Nam, đã thân hành đưa anh em chúng tôi ra tận cổng trại, anh em chúng tôi đã lấy làm hân hạnh lắm rồi, nay lại còn định đưa anh em chúng tôi xuống tận chân núi, e có vẻ quá ân cần chăng?

Mộ Dung Lâm tươi cười dịu dàng đáp :

- Không có gì, thuộc hạ của tôi đã vô lễ với Tư Đồ huynh, Mộ Dung Lâm này rất lấy làm xấu hổ, hơn nữa, những người như Trình đại hiệp là những vị khách quá đặc biệt, tôi phải giữ lễ, hơn nữa...

Nói đến chữ “hơn nữa”, Mộ Dung Lâm hơi ngừng lại một chút, đưa mắt đảo dác nhìn khắp bốn phía, rồi lại thấp giọng nói tiếp :

- Hơn nữa, Mộ Dung Lâm này còn có vài câu tâm huyết kín đáo muốn thưa với Tư Đồ huynh và Trình đại hiệp.

Trình Di Siêu nghe nói có mấy câu tâm huyết kín đáo muốn nói cho biết, thì không dừng được đưa mắt ngạc nhiên nhìn sững Cửu Độc Phong Vương.

Mộ Dung Lâm nhoẻn miệng cười với Trình Di Siêu một cái, rồi quay sang đưa mắt nháy Tư Đồ Ngọc bảo khách tiếp tục đi.

Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu dĩ nhiên là không tiện can ngăn, đành để cho vị thủ lĩnh mặt hoa da phấn của lục lâm phá lệ mà đưa chân hai người.

Xuống tới chân Lạc Hồn nhai rồi, Tư Đồ Ngọc không dừng được nữa, quay sang hỏi Mộ Dung Lâm :

- Mộ Dung tổng trại chủ, Trại chủ có lời kín đáo nào muốn cho biết như thế?

Mộ Dung Lâm hơi nhúu mày, nghiêm nét mặt đáp :

- Không dám giấu gì Tư Đồ huynh, Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ hiện giờ đang có mặt trong Lạc Hồn nhai đại trại của chúng tôi.

Trình Di Siêu giật mình, cau mày hỏi :

- Mộ Dung tổng trại chủ, sao vừa rồi Tổng trại chủ không cho biết sớm hơn?

Mộ Dung Lâm gượng cười nói :

- Trình đại hiệp, đại hiệp cũng biết giùm tình cảnh của tôi, Điền Cổ Lệ là sư muội của Tra Nhị Minh, mà Tra Nhị Minh là Phó tổng trại chủ, đã có công giúp chúng tôi trông nom cơ nghiệp Lạc Hồn nhai đại trại này, vậy thì ở trong tiệc rượu, tôi có mặt mũi nào mà lại nói thẳng với Trình đại hiệp việc khó nói ấy.

Trình Di Siêu thấy đối phương nói cũng có lý, bèn cất tiếng hỏi tiếp :

- Nếu đã như thế, thì Mộ Dung tổng trại chủ hà tất phải nói thực với anh em chúng tôi làm chi?

Mộ Dung Lâm cười nói :

- Đang giữa bàn tiệc, vì tình nghĩa đối với Tra Nhị Minh cho nên tôi không thể nào nói ra được, nay tôi mới nói, là bởi vì không dám và không thích đối gạt Trình đại hiệp và Tư Đồ huynh, thực sự đối với Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ tôi không có một chút tình cảm gì cả, tôi và nàng chỉ mới quen biết sơ với nhau.

Trình Di Siêu gật đầu cười nói :

- Hành động của Mộ Dung tổng trại chủ như vậy cũng quang minh lắm, quả nhiên không hổ là nhân vật lãnh đạo lục lâm phương Nam, nhưng nếu nói như vậy, Mộ Dung tổng trại chủ không cần ngăn tại hạ báo thù Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đấy chứ?

Mộ Dung Lâm mỉm cười nói :

- Trình đại hiệp có quyền trả thù cho anh, Mộ Dung Lâm này đâu dám ngăn cản, nhưng xin Trình đại hiệp và Tư Đồ huynh cũng nên nể mặt tôi một chút, không nên động thủ ở gần vùng Lạc Hồn nhai này.

Lúc ấy Tư Đồ Ngọc đã hơi có cảm tình với vị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, nghe Mộ Dung Lâm trả lời, chàng bèn mỉm cười hỏi :

- Mộ Dung cô nương, chẳng lẽ cô nương lại không có cao kiến tuyệt diệu nào hay sao?

Câu xưng hô của Tư Đồ Ngọc khiến cho Mộ Dung Lâm sung sướng quá đổi, liền gật đầu tươi cười nói ngay :

- Tư Đồ huynh, huynh và Trình đại hiệp hiện tại có việc gì không, có thể nào ở lại Lạc Hồn nhai đại trại này thêm nửa ngày.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Nửa ngày, tất nhiên là có thể...

Tư Đồ Ngọc chưa dứt lời, thì Mộ Dung Lâm đã xen vào nói :

- Nếu Tư Đồ huynh và Trình đại hiệp có thể náu lại đây được chừng nửa ngày, tối nay tôi sẽ bảo Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ra khỏi trại đi nơi khác, Tư Đồ huynh và Trình đại hiệp, chỉ cần đợi ở dưới Lạc Hồn nhai rồi đuổi theo nàng ta xa độ mười dặm là có thể ra tay. Tôi tính như vậy, có phải chúng ta đều được đẹp mặt, ai cũng được hài lòng hết phải không?

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ nói :

- Cách của Mộ Dung cô nương hay lắm, có thể dùng được...

Trình Di Siêu nhíu mày hỏi :

- Mộ Dung tổng trại chủ, chuẩn bị như thế nào để thi hành được ý định đó?

Mộ Dung Lâm cười nói :

- Trình đại hiệp cứ yên tâm, nếu Mộ Dung Lâm này không làm được thì có lý nào lại thổ lộ hết tâm can với Tư Đồ huynh cùng Trình đại hiệp như vậy? Danh tiếng Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của Trình đại hiệp tuy có nổi khắp giang hồ thực, nhưng Trình đại hiệp cũng chớ nên coi thường Tổng trại chủ này.

Câu nói khéo của Mộ Dung Lâm khiến Trình Di Siêu đỏ mặt không biết đối đáp ra sao.

Tư Đồ Ngọc thấy Trình Di Siêu có vẻ bối rối, liền quay sang mỉm cười nói với Mộ Dung Lâm :

- Đa tạ Mộ Dung cô nương, Tư Đồ Ngọc với Trình Di Siêu huynh đây xin tuân lệnh của cô nương. Trên giang hồ, nếu chúng ta có duyên với nhau thì thế nào cũng có ngày được gặp nhau lại.

Mấy câu “Trên giang hồ, nếu chúng ta có duyên với nhau thì thế nào cũng có ngày được gặp nhau lại” của Tư Đồ Ngọc là lời cáo biệt, cho nên nói xong, Tư Đồ Ngọc với Trình Di Siêu liền vòng tay vái chào Mộ Dung Lâm rồi quay người bước đi luôn.

Chẳng dè hai người mới đi được một bước, thì vị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm ở phía sau đã cất tiếng cười duyên gọi :

- Xin hai vị hãy ngừng chân lại đã.

Trình Di Siêu hơi khó chịu, quay chân cau mày hỏi :

- Tổng trại chủ còn muốn dặn bảo điều chi thế?

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Chúng ta đã thỏa thuận định kế với nhau rồi, thì xin nhị vị cứ ôm cây đợi thỏ ở đây, nhị vị khỏi cần phải đi đâu cả, người rời khỏi đây phải là tôi mới đúng.

Trình Di Siêu không có cách gì bài bác được lời đối phương, nên đành gật đầu cười nói :

- Nếu đã như vậy thì xin mời Tổng trại chủ.

Mộ Dung Lâm không để ý đến Trình Di Siêu, mà con mắt cứ đóng đưa liếc tình Tư Đồ Ngọc, cười rất tươi nói :

- Tư Đồ huynh, lần này huynh giáng lâm Lạc Hồn nhai đại trại, Mộ Dung Lâm này vì bộn bề nhiều việc chưa có thể tiếp đãi huynh được, trong lòng rất lấy làm hổ thẹn, cho nên tôi định đưa cho huynh một vật...

Tư Đồ Ngọc nghe nói vội vàng xua tay lia lịa, mỉm cười nói :

- Mộ Dung cô nương hà tất phải khách sáo như vậy, chúng tôi đã được uống rượu của cô nương rồi, nào còn dám nhận tặng vật nữa?

Mộ Dung Lâm vẫn tươi cười nói :

- Không phải là tặng vật hậu hỷ gì lắm, mà chỉ là một kỷ vật sơ sài thôi. Tư Đồ huynh nói gì dám hay không dám cho tôi buồn lòng?

Nói xong, quả nhiên Mộ Dung Lâm giơ tay ra ném một tập giấy mỏng cho Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc giơ tay ra tiếp lấy cuốn giấy ấy thì Mộ Dung Lâm liền mỉm cười cáo biệt, rồi tung mình giở khinh công ra lướt thẳng về Lạc Hồn nhai.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Tại sao nàng lại đưa cho tôi cuốn vở như thế này, làm sao mà trả lại nàng được? Thực khó xử quá, vừa nói là nàng đã quay đi ngay như vậy.

Trình Di Siêu đáp :

- Cuốn giấy mỏng nhưng tình ý lại dày biết bao... Tư Đồ Ngọc huynh đã nhận rồi thì làm sao mà trả lại được? Huynh không nên phụ tấm lòng tốt của vị Cửu Độc Phong Vương...

Tư Đồ Ngọc gượng cười một tiếng, xen lời nói :

- Trình huynh chớ nên ăn nói bậy bạ, huynh hãy thử coi cuốn giấy này xem nó là vật gì!

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Vật này rõ ràng lắm, chẳng cần coi cũng đoán ra được.

Tư Đồ Ngọc không tin, trợn mắt nói :

- Có thực Trình huynh đã đoán ra được rồi không, đệ không tin huynh lại có bản lãnh ghê gớm đến như thế!

Trình Di Siêu cười nói :

- Trước khi để cho đệ đoán, thì trước hết xin Tư Đồ huynh hãy cùng tiểu đệ nghiên cứu hai sự việc này đã.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Hai việc gì thế, xin Trình huynh cứ nói ra để chúng ta cùng thảo luận với nhau.

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Ngày hôm nay chúng ta đã một phen đằng hoàng và một phen ám muội, vị chi là hai phen tất cả, xông vào Lạc Hồn nhai đại trại. Tiểu đệ nhận thấy lối kiến trúc ở trong trại không phải tầm thường, mà hình như có chứa đựng một Kỳ Môn Trận Pháp của Âm Dương Sinh Khắc, Tư Đồ huynh có nhận ra như thế không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Trình huynh nói đúng lắm, cứ nghe câu chuyện của Mộ Dung Lâm với Thạch Mai Sùng cũng đủ biết trên Lạc Hồn nhai đại trại kiến trúc các phòng ốc theo một trận pháp, mà lại là trận pháp xưa kia Thiên Diện Nhân Yêu Hồ Quốc Tân đã mất không biết bao nhiêu tâm lực để sáng tác ra, đó là Thiên Môn Quỷ Tỏa trận đấy.

Trình Di Siêu nói :

- Thiên Môn Quỷ Tỏa trận là một trong bốn đại ác trận danh tiếng lừng lẫy trong võ lâm, tuy Mộ Dung Lâm còn thiếu hai môn pháp vật trọng yếu là Ô Kim Quỷ Luyện và Ô Lương Quỷ Tỏa, cho nên không thể phát huy hết những chỗ diệu dụng của trận pháp được, nhưng oai lực kể cũng đã lợi hại ghê gớm rồi. Tư Đồ huynh cứ thử nghĩ coi, tại sao hai anh em chúng ta hai lần lên núi mà không thấy nguy hiểm gì, rồi lại được an toàn mà lui ra.

Tư Đồ Ngọc nghĩ giây lát mỉm cười nói :

- Tiểu đệ thấy rằng cái danh tiếng Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của Trình huynh quá cao, nên lũ quần ma quá khiếp sợ, mới không dám vô lễ như vậy.

Trình Di Siêu nhú mày, gật đầu nói :

- Tiểu đệ cho đó cũng là một lý do, nhưng đây chỉ là lý do thứ nhất để chúng ta có thể an toàn ra khỏi Lạc Hồn nhai đại trại, bởi vì Trình Di Siêu tự biết rằng cái ngoại hiệu Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của tiểu đệ cao lắm cũng chỉ có thể khiến cho Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh e dè mà thôi.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Cứ theo con mắt nhận xét cao minh của Trình huynh, thì sự an toàn của chúng ta an toàn rồi khỏi Lạc Hồn nhai đại trại lần thứ hai này, thì là vì lý do gì?

Trình Di Siêu cười nói :

- Tiểu đệ thấy lần thứ nhất có lý do, mà lý do này chính là chiêu bài Trình đại hiệp của tiểu đệ. Còn lần thứ hai này thì hoàn toàn phải nhờ cậy vào ba tiếng “Tư Đồ huynh” của huynh.

Tư Đồ huynh nghi ngờ hỏi :

- Trình Ngọc nói vậy là có ý gì?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh định hỏi thật hay là giả đó! Chẳng lẽ huynh lại không nhận ra được một sự việc là vị thủ lĩnh của lục lâm phương Nam, Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã say mê cái vẻ tuấn tú và tài nghệ phi phàm của huynh hay sao?

Tư Đồ Ngọc thực sự là không biết rõ điều bí ẩn này, nhưng sau khi nghe Trình Di Siêu nói rồi, chàng nhớ lại liền đỏ ửng mặt lên cần môi im lặng.

Trình Di Siêu cười nói :

- Rõ điểm thực sự đó, tiểu đệ mới suy rộng ra, tiểu đệ đoán rằng cuốn giấy mà Mộ Dung Lâm vừa ném tặng cho Tư Đồ huynh đó nhất định phải là Tương Tư Thảo.

Tư Đồ Ngọc ngơ ngẩn hỏi :

- Tương Tư Thảo, là cây thuốc à, chữa được những chứng bệnh gì?

Trình Di Siêu phì cười nói :

- Tư Đồ huynh có vẻ như là chưa bước vào tình trường bao giờ cho nên mới không hiểu cái thuật ngữ Tương Tư Thảo là gì như vậy. Tương Tư Thảo là thư tình đấy, tuy nó không phải là cây thuốc, nhưng nó lại chuyên trị về căn bệnh tương tư.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt tía tai, rồi ném ngay cuộn giấy vào trong đám cỏ rậm, cau mày cười nhạt nói :

- Mộ Dung Lâm thật vô duyên quá, ai mà có hơi sức đâu đi đọc thơ tình như vậy?

Trình Di Siêu chạy tới nhặt cuộn giấy, vừa mở ra đọc vừa mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh bạc bẽo quá, nếu quả là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, huynh cũng cứ coi xem Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã viết những lời lẽ thiết tha gì trong cuốn giấy chứ.

Xem tiếp hồi 15 Ôm cây đợi thỏ

15. Hồi 15 Ôm Cây Đợi Thỏ

- Trình huynh muốn coi thì cứ coi đi còn đệ thì không có hứng thú ấy đâu.

Tư Đồ Ngọc vừa dứt lời thì Trình Di Siêu bỗng kêu ồ lên một tiếng thất kinh nói :

- Tư Đồ huynh, đệ đoán sai rồi, cuộn giấy này không phải là thư tình nhưng lại có quan hệ mật thiết đối với huynh.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Trình Di Siêu nói vậy, bèn lấy lại cuộn giấy trong tay Trình Di Siêu, chăm chú đọc.

Quả nhiên cuộn giấy không có một hàng chữ nào cả, chỉ vẽ mỗi một bức đồ hình thực là tinh mật, trên đồ hình đường lối chi chít, chẳng khác nào mạng nhện.

Tư Đồ Ngọc vừa coi vừa ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ lạ thực, bức đồ hình này là cái gì thế, chẳng lẽ bức đồ hình này lại là Thiên Môn Quỷ Tỏa trận mà Mộ Dung Lâm bày ở trên đỉnh núi Lạc Hồn nhai đại trại ư?

Trình Di Siêu cầm lấy bức hình nhìn thực kỹ rồi lắc đầu nói :

- Bức đồ hình này tuy là trận pháp thực, nhưng không phải là Thiên Môn Quỷ Tỏa trận.

Tư Đồ Ngọc cướp lời nói :

- Tiểu đệ cũng nhận thấy như thế, chúng ta hay quen lên núi, thì trong đầu óc đã có một ấn tượng về sự bố trí, kiến trúc các phòng ốc ở trên Lạc Hồn nhai đại trại, thấy nó hoàn toàn khác biệt với bức đồ hình này.

Trình Di Siêu cau mày trầm ngâm giây lâu rồi mới nói :

- Tư Đồ huynh, đệ không nói chơi đâu, cứ nhìn cách Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm có cảm tình với huynh, thì bức đồ hình này giá trị phải lớn lao lắm, chúng ta cần dùng đến nó rất nhiều.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Trình huynh hãy chịu có mất công nghiên cứu thử xem bức đồ hình này dùng để làm chi...

Trình Di Siêu suy nghĩ giây lâu rồi nói :

- Sự việc không đầu đuôi này, thì trong nhất thời làm sao mà có thể nhìn thấy cho được, Tư Đồ huynh hãy giữ lấy cất kỹ đi để rồi sau chúng ta sẽ thảo luận lại.

Tư Đồ Ngọc kêu “Ồ” lên một tiếng, trợn mắt hỏi :

- Trình huynh thấy bức đồ hình này giá trị đến nỗi phải cất kỹ đi hay sao?

Trình Di Siêu nghiêm nét mặt lại đáp :

- Đầu phải chỉ có giá trị nên cất kỹ nó, mà Tư Đồ huynh còn phải sớm tối đem ra đọc thật kỹ, làm sao nhớ nó vào trong óc mới được, khi đã thuộc lòng rồi, thì có thể sẽ xúc động đến linh cơ, mà huynh sẽ nhận ra chỗ diệu dụng của nó. Hơn nữa sau này, vạn nhất huynh bị vây khốn trong trận pháp phức tạp thì cũng biết đường mà ứng phó.

Tư Đồ Ngọc bật cười nói :

- Tiểu đệ xin tuân mạng, nhưng đệ vẫn không hiểu tại sao Trình huynh lại coi trọng bức đồ hình này như vậy? Hoặc giả Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm định đùa cợt tiểu đệ đây chăng?

Vừa nói, Tư Đồ Ngọc vừa gấp bức đồ hình lại giấu ở trong người.

Trình Di Siêu cười nói :

- Tư Đồ huynh cứ yên tâm, Mộ Dung Lâm không đùa cợt đâu. Tiểu đệ nói bức đồ hình mà nàng tặng huynh có một giá trị cực lớn. Lời nói của đệ không phải là nói bậy đâu. Bởi vì...

Tư Đồ Ngọc đắm đắm nhìn Trình Di Siêu, nói :

- Bởi vì sao? Trình huynh không nói dứt câu đi?

Trình Di Siêu đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc rồi mới mỉm cười, nói :

- Bởi vì mỗi khi các cô gái đã cảm ai, thì đối với người đó rất là chăm sóc triu mến. Nay Mộ Dung Lâm đã mang cả cái chuyện đại bí mật là việc Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ hiện có mặt tại Lạc Hồn nhai đại trại tiết lộ cho anh em chúng ta biết, thì nàng đã có lòng tốt lắm rồi, làm sao mà nàng còn có thể đưa cho huynh một bó giấy vô dụng để đùa cợt được?

Tư Đồ Ngọc gượng cười, lắc đầu nói :

- Dù cho sự phán đoán của Trình huynh có không sai chút nào đi chăng nữa, thì tiểu đệ cũng không có cách gì mà chấp nhận tầm thịnh tình của Mộ Dung Lâm được. Để giải quyết xong cái việc Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ rồi, chúng ta sẽ trở lại Lạc Hồn nhai đại trại, tiểu đệ sẽ trả lại bức đồ hình này cho nàng ta.

Trình Di Siêu đắm đắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tư Đồ Ngọc chậm rãi hỏi :

- Tư Đồ huynh, có phải huynh khinh bỉ Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm là người lục lâm...

Trình Di Siêu chưa nói dứt câu, Tư Đồ Ngọc đã lắc đầu, cướp lời :

- Sao Trình huynh lại nói vậy, ở trong võ lâm thì môn phái cũng đều một nguồn gốc. Trong Bạch đạo thiếu gì những hạng tàn tạt lương tâm, trong khi bên Hắc đạo nào phải không có những người trong sạch, tâm hồn cao thượng...

Trình Di Siêu nghe nói tới đây, xen lời :

- Tư Đồ huynh đã là người phóng khoáng như vậy, thì sao lại không chấp nhận Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm? Nàng đã có lòng đối với huynh lắm cơ mà? Nàng là người mà phong tư và công lực đều được cả, nếu có thể đưa nàng về nẻo chánh...

Tư Đồ Ngọc không để cho Trình Di Siêu nói dứt câu, đã lắc đầu gượng cười cướp lời :

- Trình huynh có chỗ không biết. Tiểu đệ...

Trình Di Siêu như hiểu ra, cắt ngang lời Tư Đồ Ngọc :

- Đệ hiểu rồi! Phải chăng Tư Đồ huynh đã có bạn đường rồi?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, Trình Di Siêu lại cười nói :

- Nếu huynh đã không có người bạn đường thì ắt là phải có một người bạn tri âm, hai bên hiểu rõ tình ý của nhau chứ?

Tư Đồ Ngọc không tiện lắc đầu chối cãi, đành phải gật đầu cho qua chuyện.

Trình Di Siêu mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh có thể công khai cho biết một phen được không? Cô gái diễm kiều nào mà lại khiến cho lòng huynh một mực thủy chung, không tơ tưởng đến người khác? Cô gái diễm kiều và có phước ấy là nhân vật như thế nào?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Tiểu đệ đối với nàng tuy nhớ nhung vô hạn, lúc nào cũng ôm ấp hình bóng của nàng, không dám nghĩ tới ai hết, nhưng đệ cũng có thể tạm thời cho huynh biết được. Nàng là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc.

Trình Di Siêu hóm hỉnh cười nói :

- Vị Tiêu cô nương ấy có thể áp đảo Tư Đồ huynh thì tất nhiên ngoài nhan sắc lộng lẫy, nàng cũng phải có một thân võ học tuyệt luân đấy nhỉ?

Trong ánh mắt của Tư Đồ Ngọc có một vẻ bình sáng. Chàng gật cười nói :

- Nói về nhan sắc thì Mộ Dung Lâm tuy cũng là người đẹp, nhưng so với Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ thì Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ mười phần, Mộ Dung Lâm chỉ được có ba. Còn luận về võ công, thì Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của tiểu đệ ít nhất cũng phải cao siêu hơn tiểu đệ gấp bội!

Trình Di Siêu thấy Tư Đồ Ngọc ăn nói quá sự thật, bật cười nói :

- Tư Đồ huynh quá khiêm nhường chẳng? Cứ như đệ thấy một thân võ công siêu tuyệt của huynh, thì Tiêu Lộng Ngọc cô nương làm sao hơn thế?

Tư Đồ Ngọc không đợi cho bạn nói dứt câu, liền nghiêm nét mặt nói :

- Trình huynh đã nghe rõ lời đệ nói chưa? Đệ không nói là Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của đệ về võ công cao hơn tiểu đệ gấp bội, mà đệ nói ít nhất nàng cũng phải hơn tiểu đệ gấp bội. Trình huynh nhớ rõ cho là tiểu nhân mạnh vào chữ ít nhất.

Trình Di Siêu giờ mới biết Tư Đồ Ngọc trịnh trọng nói chứ không phải nói cho vui miệng, liền thất kinh than :

- Tư Đồ huynh là kỳ lân ở chốn trần gian này, cho nên dĩ nhiên là phải gặp được người cũng siêu phàm tuyệt thế. Nhưng vị Tiêu Lộng Ngọc cô nương về nhan sắc đã như thế, và công lực lại như thế, thì tiểu đệ thật khát vọng muốn được chiêm ngưỡng vô cùng.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Chuyện này không khó gì cả. Thế kỳ hẹn mùng bảy tháng bảy ở Quát Thương mê cung, tỷ tỷ của tiểu đệ cũng sẽ tới tham dự. Đến lúc ấy tiểu đệ sẽ dẫn tới giới thiệu Trình huynh.

Trình Di Siêu gật đầu cười nói :

- Tiểu đệ đối với kỳ hội ở Quát Thương sơn Mê cung Ngũ sát, đến ngày nay nhờ cơ duyên mới gặp được có một vị Tài Sát Thạch Mại Sùng mà thôi.

Tư Đồ Ngọc ngừng đầu nhìn trời mỉm cười nói :

- Chiếu theo lời nói vừa rồi của Mộ Dung Lâm, thì Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ trong nội nhật hôm nay ắt thế nào cũng bị đuổi khỏi Lạc Hồn nhai. Anh em chúng ta phải chú ý lắm mới được, đừng để cho cô ả trốn thoát mà mang tiếng cười chê.

Trình Di Siêu gật đầu cười, hai người liền chọn một chỗ đất cao ở trên đường sơn đạo để dò xét Lạc Hồn nhai đại trại. Bởi vì là việc nghiêm trọng, Trình Di Siêu đang nóng lòng báo thù cho anh, cho nên hai người canh phòng rất nghiêm ngặt.

Từ hoàng hôn đến đêm khuya, từ đêm khuya đến tảng sáng...

Hai người đợi đã sốt cả ruột mà vẫn không thấy có động tĩnh gì cả.

Đợi tới lúc mặt trời đã lên cao khỏi núi, ánh nắng chan hòa khắp nơi trên Lạc Hồn nhai mới có tiếng người vắng lên.

Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu phấn chấn tinh thần, cùng đưa mắt chú ý nhìn.

Từ trên núi tiếng chân người vang lên, xem ra không phải chỉ có một người bước đi thôi, mà ít nhất cũng có trên bốn người.

Trình Di Siêu cau mày nói :

- Tư Đồ huynh, nếu Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ bị mời xuống núi thì chỉ có một mình nàng lui thủ ra đi thôi chứ, mà tối đa cũng chỉ có thêm vị sư huynh của nàng ta là Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đi theo mà thôi. Thế tại sao giờ đây lại có nhiều tiếng bước chân người như thế? Chỉ sợ có điều gì bất trắc đây...

Tư Đồ Ngọc nói :

- Bất trắc với không bất trắc thì làm gì? Anh em chúng ta chẳng cần biết tới việc đó. Anh em chúng ta cứ việc gương mặt nhìn chốc nữa đây, thì sẽ rõ cuộc diện. Bây giờ có đoán mò với nhau cũng chẳng có ích lợi gì cả.

Tư Đồ Ngọc vừa dứt lời thì bóng người ở trên núi đã xuất hiện. Quả nhiên không nhiều không ít, vừa vặn đúng bốn người.

Hai người đi đầu là Tài Sát Thạch Mai Sùng và Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, còn người đi phía sau là hai tên lâu la ở trong trại đang khiêng một cái hòm gỗ thật lớn.

Trình Di Siêu thì thầm nói :

- Quả nhiên Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ không bị mời xuống núi, mà Tài Sát Thạch Mai Sùng trở về Quát Thương...

Trình Di Siêu mới nói tới đây thì Tư Đồ Ngọc đã thì thầm, lẩm bẩm nói :

- Lạ quá! Lạ quá!...

Trình Di Siêu cau mày hỏi :

- Tư Đồ huynh đã phát hiện ra sự việc gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Vị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm tại sao lúc đầu cung kính mà sau lại lạnh nhạt thờ ơ? Lúc đầu hình như Cửu Độc Phong Vương đã ra đón Tài Sát Thạch Mai Sùng ở mãi tận đằng xa, thế mà lúc Thạch Mai Sùng cất bước trở về, thì lại do Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh thay mặt tiễn khách là có làm sao?

Trình Di Siêu nghĩ ngợi giây lát, mỉm cười nói :

- Việc này không có gì là khó hiểu cả.

Tư Đồ Ngọc nhú mày nói :

- Xin Trình huynh cho biết cao kiến?

Trình Di Siêu đưa tay chỉ vào cái hòm gỗ lớn, trợn ngược cặp lông mày lưỡi kiếm, nói :

- Xin Tư Đồ huynh hãy đoán xem ở trong cái hòm gỗ lớn kia cất giấu vật gì?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ hồi lâu rồi cất tiếng đáp :

- Cái hòm gỗ kia được hai đại hán khiêng thì rõ ràng nó không phải nhẹ nhàng gì, chắc không phải là vật tầm thường.

Trình Di Siêu gật đầu cười nói :

- Tư Đồ huynh với tiểu đệ nghĩ không khác nhau. Thạch Mai Sùng đã có ngoại hiệu là Tài Sát thì tất nhiên là phải tham tài tham của, mà Mộ Dung Lâm lại có việc đang nhờ cậy tới lão, cho nên lão mới độc ác đòi vị Tổng trại chủ phải đền đáp bằng một hòm kim khí quý báu...

Tư Đồ Ngọc chột hiểu ra, cười nói :

- Đệ hiểu ra rồi, Trình huynh cho là Mộ Dung Lâm bị đòi vật cống nặng cho nên mới chán vị Tài Sát Thạch Mai Sùng không thích tự mình đưa tiễn...

Trình Di Siêu gật đầu, bày tỏ mình quả có ý nghĩ ấy.

Lúc bấy giờ, Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đã đưa Tài Sát Thạch Mai Sùng xuống tới chân núi Lạc Hồn nhai.

Tài Sát Thạch Mai Sùng cười ngạo nghễ nói :

- Tra lão đệ, về cái việc ấy thì lão đệ tốt nhất là tạm thời giữ cho thật kín, đợi qua ngày mồng bảy tháng bảy rồi hãy tuyên bố ra.

Tra Nhị Minh cung kính nói :

- Tại hạ hiểu rồi! Lão huynh sau khi ứng phó xong việc Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô thì xin giúp tại hạ tuyên bố cái việc này ra để trấn áp tất cả những sự đột biến có thể xảy ra.

Thạch Mai Sùng gật đầu, cười nói :

- Lão đệ hiểu như vậy là được rồi. Thôi, chúng ta chia nhau ở nơi đây, ngày sau gặp lại.

Nói xong, hai bên vòng tay vái chào nhau. Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh trở về Lạc Hồn nhai đại trại, còn hai tên lâu la thì vẫn cứ khiêng cái hòm gỗ lớn theo chân Tài Sát Thạch Mai Sùng trở về Quát Thương.

Đến lúc Tra Nhị Minh trở lên tới đỉnh núi thì trời đã sáng hẳn. Ánh nắng chói chang gay gắt, nhưng Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu vẫn không thấy bóng hình của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đâu.

Trình Di Siêu cố gượng cười lắc đầu than :

- Tư Đồ huynh, xem ra bọn ta đã bị lừa gạt rồi. Chúng ta đã bị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm lừa bịp, bắt chúng ta phải ở nơi đây ôm cây đợi thỏ...

Tư Đồ Ngọc không đợi Trình Di Siêu nói hết lời, mắt chàng quắc lên, tía ra những tia lửa, chàng cao giọng nói :

- Trình huynh, chúng ta giết Lạc Hồn nhai.

Trình Di Siêu đỡ lời :

- Giết những người ở trên Lạc Hồn nhai thì có ích gì? Mộ Dung Lâm tất nhiên là dùng kế hoãn binh, một mặt trấn an chúng ta, khiến chúng ta phải chờ đợi mãi ở nơi đây, một mặt thì bảo Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ theo một con đường tắt, vắng vẻ mà trốn đi. Chắc lúc này cô ả đã cao chạy xa bay rồi, chứ đâu còn ở trên Lạc Hồn nhai đại trại này nữa.

Tư Đồ Ngọc nghiêng răng mím môi nói :

- Chúng ta không thể nào để cho thiên hạ đùa cợt như vậy được, nếu không tìm được Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ thì cứ đánh lên đầu Mộ Dung Lâm và Tra Nhị Minh chứ không lùi thối gì hết.

Trình Di Siêu cũng giận run người, mắt bốc lửa gắt gù nói :

- Được, phải đấy, đệ tán thành ý kiến của Tư Đồ huynh, lần này thì anh em chúng ta phải đập phá tan tành tổng trại của lục lâm này ra mới hả giận.

Hai người bàn bạc với nhau xong, lập tức phóng lên Lạc Hồn nhai, giữa đường gặp cái gì là phá cái ấy, chỉ trừ có lũ kiến là hai người không đụng chạm tới thôi.

Lên tới đỉnh núi, thì bên Tra Nhị Minh đã được người phi báo, Tra Nhị Minh vội vàng ra Tổng trại, chấp tay vái chào Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu cất tiếng hỏi :

- Trình đại hiệp, tại sao lần này lên đây mà lại giận dữ hằm hằm như thế?

Trình Di Siêu chưa lên tiếng đáp thì Tư Đồ Ngọc đã xăng giọng nói :

- Tra Nhị Minh, ta không muốn nói chuyện với các hạ, các hạ mau đi kêu Mộ Dung Lâm ra đây.

Tra Nhị Minh nghe nói mặt có vẻ xấu hổ, cau mày hỏi :

- Tư Đồ bằng hữu định gặp Tổng trại chủ của tại hạ ư?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt một tiếng nói :

- Đúng vậy, ta muốn gặp nàng, chẳng lẽ nàng ở địa vị thủ lĩnh lục lâm phương Nam, mà lại làm chuyện gian dối không coi ai ra gì à?

Tra Nhị Minh lắc đầu đáp :

- Tổng trại chủ của chúng tôi không phải là khinh thường người, mà không được gặp người...

Trình Di Siêu mắng :

- Các hạ đừng có che giấu tôi làm gì, cái câu các hạ nói “Không được gặp người” là nghĩa làm sao?

Tra Nhị Minh có vẻ hơi yên tâm bình tĩnh trở lại, mỉm cười nói :

- Bởi vì Tổng trại chủ của tại hạ đã sớm xuống núi từ nửa đêm để lo một việc gấp, hiện không có mặt ở trong trại.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Nói vậy, ta không tin, ta biết Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm chưa xuống núi.

Tra Nhị Minh cười nham hiểm nói :

- Nếu Tư Đồ bằng hữu không tin, thì có dám đánh cá với tại hạ không?

Tư Đồ Ngọc đầu chịu kém người, liền cất tiếng đáp :

- Các hạ nói dùng cách nào đánh cá?

Tra Nhị Minh cười nhạt nói :

- Tại hạ định để cho Tư Đồ huynh kiểm khắp Lạc Hồn nhai đại trại này.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Không cần người nói ta cũng tự đi kiểm.

Tra Nhị Minh cau mày cười, lớn tiếng nói :

- Nếu như các hạ tìm thấy tung tích Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, chứng minh được Trại chủ của chúng tôi chưa ra khỏi đại trại, thì Tra Nhị Minh sẽ rút kiếm tự vận trước mặt đông đủ mọi người để tạ tội.

Tư Đồ Ngọc thấy đối phương ăn nói cứng cỏi như vậy, bất giác đưa mắt dò xét Lãnh Huyết Lang Quân một lượt.

Tra Nhị Minh cũng lạnh lùng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, rồi cất tiếng hỏi tiếp :

- Người trên giang hồ làm việc gì cũng phải để ý tới sự công bình, vậy nếu như bằng hữu tìm khắp Lạc Hồn nhai đại trại mà vẫn không thấy tung tích của Mộ Dung Lâm tổng trại chủ đâu cả, chứng tỏ lời Tra Nhị Minh này là không ngao thì Tư Đồ bằng hữu sẽ phải chịu điều kiện gì?

Muốn cá cược, thì cái hay nhất là phải dùng lời nói khích bác hằn học.

Tra Nhị Minh rất thông hiểu điều đó, cho nên chỉ cần dùng mấy lời nói cũng đủ khiến cho Tư Đồ Ngọc không thể không chấp nhận ngay cuộc đánh cá.

Hướng chi, về phần Tư Đồ Ngọc, thì chàng thấy chính mắt Mộ Dung Lâm trở về Lạc Hồn nhai đại trại, và suốt đêm chàng để ý canh phòng, thế mà vẫn không thấy Cửu Độc Phong Vương xuống núi, đủ thấy rằng Mộ Dung Lâm vẫn còn ở trong đại trại, và việc Tra Nhị Minh muốn đánh cá với chàng, y dùng những lời lẽ cứng cỏi, thì chẳng qua cũng chỉ là cái kế nghi binh mà thôi.

Tư Đồ Ngọc nghĩ như vậy, liền gật đầu lên tiếng, nhưng chàng chợt thấy Trình Di Siêu nháy mắt ra hiệu.

Tư Đồ Ngọc thâm hiểu rằng kinh nghiệm giang hồ của Trình Di Siêu lão luyện hơn chàng rất nhiều, thấy người bạn đã nháy mắt ra hiệu, thì nhất định là phải có nguyên nhân, cho nên chàng ngưng ngay lại, không cất tiếng nói ra chủ ý của chàng nữa.

Trình Di Siêu lợi dụng ngay một thoáng Tư Đồ Ngọc còn trù trù, vội vàng quay sang cười nói với Tra Nhị Minh :

- Tra phó tổng trại chủ, Trình Di Siêu này có một việc muốn xin thỉnh giáo các hạ trước.

Tra Nhị Minh hơi khó chịu, nhưng cái oai danh Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của Trình Di Siêu thật ghê gớm trên giang hồ. Nay Trình Di Siêu đã lên tiếng hỏi, thì không thể làm lơ được, y bèn cố tươi cười gật đầu đáp :

- Trình đại hiệp có chuyện gì muốn hiểu xin cứ cho biết.

Trình Di Siêu cười nói :

- Vị Tài Sát Thạch Mai Sùng có còn ở quý trại không?

Câu nói của Trình Di Siêu tuy bề ngoài có vẻ tầm thường, nhưng kỳ thực bên trong lại có hai dụng ý thật lợi hại.

Dụng ý thứ nhất là qua câu nói của chàng, Tra Nhị Minh không thể biết chàng và Tư Đồ Ngọc đã ở dưới chân núi chờ đợi suốt đêm.

Dụng ý thứ hai, là chàng đã tận mắt trông thấy Tài Sát Thạch Mai Sùng xuống núi, thì phải biết tất cả những chuyện xảy ra trên đường đi của Thạch Mai Sùng, chàng nói lời này là để xem Tra Nhị Minh đối đáp ra sao, và nhờ cách đối đáp này có thể biết sự thành thực của Lãnh Huyết Lang Quân tới mức nào, cũng có thể suy ra việc Mộ Dung Lâm rời khỏi trại là thực hay giả.

Tra Nhị Minh cũng là người rất khôn ngoan, cho nên nghe đối phương hỏi y không đáp ngay, mà chỉ quay sang hỏi lại Trình Di Siêu :

- Trình đại hiệp nói đến Thạch lão nhân gia làm chi?

Trình Di Siêu cười đáp :

- Sau khi tại hạ với Tư Đồ huynh xuống núi, chúng tôi đã đi được hơn trăm dặm, bỗng nhiên nhớ tới ngày mồng bảy tháng bảy còn một việc bận không thể tới Quát Thương như lời hẹn ước được, cho nên cần phải tìm Thạch Mai Sùng để hẹn là một ngày khác.

Chuyện của Trình Di Siêu nói, thực ra là câu chuyện bịa đặt, Tư Đồ Ngọc biết điều đó, cho nên trong bụng thầm cảm phục người bạn này, chàng biết rằng Trình Di Siêu có dụng ý gì đây...

Tra Nhị Minh quả nhiên tin ngay câu nói của Trình Di Siêu, liền lắc đầu cười nói :

- Trình đại hiệp đến không kịp lúc rồi, bởi vì sau khi hai vị rời khỏi đại trại không lâu thì Tài Sát Thạch Mai Sùng lão nhân gia đã một mình trở về Quát Thương rồi.

Trình Di Siêu nghe Tra Nhị Minh nói dứt, trong lòng lập tức đâm ra nghi ngờ ngay, chàng nghi là không hiểu tại sao Tra Nhị Minh không chịu nói thật là Thạch Mai Sùng mới đi cách đây không lâu, mà việc gì phải nói đã đi từ ngày hôm qua như vậy, sự nói dối ấy dụng ý gì?

Tra Nhị Minh có lẽ cũng nhận ra Trình Di Siêu có điều gì nghĩ ngợi đây, y liền cười nham hiểm hỏi :

- Trình đại hiệp nghĩ gì vậy?

Trình Di Siêu cười nhạt, không cần gì phải giấu diếm nữa, liền quắc mắt đáp ngay :

- Tại hạ đang nghĩ không hiểu sao Tra phó tổng trại chủ lại nói dối tại hạ như vậy.

Tra Nhị Minh giật nảy mình, nhìn Trình Di Siêu trừng mắt nói :

- Trình đại hiệp nói gì vậy, chẳng lẽ lời tại hạ nói có điều gì thất thố không đúng sự thực chăng?

Trình Di Siêu lấy tay chỉ Tư Đồ Ngọc rồi lại chỉ vào người chàng lớn tiếng nói :

- Tư Đồ huynh và tại hạ đây ngay hôm qua lúc từ biệt các vị may mắn được Mộ Dung Lâm tổng trại chủ có lòng tốt tự đưa tiễn tới dưới chân Lạc Hồn nhai, tại hạ thiết nghĩ Tài Sát Thạch Mai Sùng có mối giao

tình rất hậu với chư vị, thì làm sao mà Thạch lão nhân gia lại một mình trở về Quát Thương mà không có người tiễn chân được?

Tra Nhị Minh kêu “Ồ” lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Trình đại hiệp hiểu lầm ý tại hạ rồi, câu tại hạ nói Thạch lão nhân gia một mình trở về Quát Thương, là có ý nói lão nhân gia đã đi rồi, chứ còn việc lễ phép ở trên giang hồ, thì làm sao mà dễ sơ sót được? Mộ Dung tổng trại chủ của chúng tôi đã đưa tiễn Thạch lão nhân gia ra mười dặm.

Tư Đồ Ngọc cười thầm trong bụng, vì Tra Nhị Minh đã hoàn toàn đặt điều ra mà nói, thế mà còn không biết xấu hổ.

Trình Di Siêu vờ như không biết, thản nhiên hỏi tiếp :

- Sau khi Mộ Dung tổng trại chủ tiễn khách tới mười dặm, thì có trở về không?

Tra Nhị Minh lắc đầu đáp :

- Mộ Dung tổng trại chủ không trở về nữa, thì vừa rồi tại hạ đã cho Tư Đồ bằng hữu biết là Tổng trại chủ đã rời khỏi đại trại rồi mà Tư Đồ bằng hữu vẫn không chịu tin.

Trình Di Siêu xòe chiếc quạt Âm Dương Bảo Phiến ở trong tay ra kêu đến “xoạt” một tiếng, cặp mắt sáng như điện nhìn chòng chọc vào Tra Nhị Minh, cặp mày kiếm dựng ngược, miệng cười nhạt, mặt lộ vẻ khinh bỉ...

Tra Nhị Minh thấy thái độ của đối phương như vậy vội thối lui một bước, ngạc nhiên hỏi :

- Trình đại hiệp, tại sao đại hiệp lại cười như vậy?

Trình Di Siêu nói :

- Ta cười là cười Tra phó tổng trại chủ, dẫu là người nham hiểm quỷ quyệt mà cuối cùng cũng để lộ đuôi chồn ra.

Tra Nhị Minh làm ra vẻ ngỡ ngàng hỏi :

- Để lộ đuôi chồn? Tra Nhị Minh này làm gì mà Trình đại hiệp lại nặng lời như vậy?

Trình Di Siêu thản nhiên nói :

- Các hạ còn muốn chối quanh nữa hay sao? Ta hãy hỏi các hạ rằng, sau khi Mộ Dung tổng trại chủ đưa tiễn khách, rồi không trở về núi, thì tại sao các hạ biết Mộ Dung tổng trại chủ đã tiễn chân Tà Sát Thạch Mại Sùng ra xa mười dặm?

Tra Nhị Minh cứng lưỡi, mặt đã lộ ra vẻ bối rối, y không thể nào ngờ được đối phương lại hỏi ngược ngạo như vậy, đành ngậm miệng nói :

- Chuyện này... chuyện này...

Trình Di Siêu cười nhạt nói :

- Mộ Dung tổng trại chủ, hiển nhiên là đã rất cần đến Tà Sát Thạch Mại Sùng để lấy được Ô Kim, Hàn ngọc và Hỏa Long châu, để hợp lại chế thành Ô Kim Quỷ Luyện, với Ôn Lương Quỷ Tỏa, cho Thiên Môn Quỷ Tỏa trận không thiếu một chất gì, có thể phát huy hết được oai lực, thì chẳng lẽ Mộ Dung tổng trại chủ lại không đi theo Tà Sát Thạch Mại Sùng về Quát Thương để lấy vật báu hay sao?

Tra Nhị Minh gật đầu nói :

- Trình đại hiệp suy đoán như vậy, có thể...

Trình Di Siêu không đủ nhẫn nại để nghe đối phương biện minh, chàng cười nhạt ngắt ngang :

- À, có thể, như vậy thì mấy lời Tra phó tổng trại chủ vừa nói rằng Tà Sát Thạch Mại Sùng đã một mình đi về Quát Thương, chẳng phải là lời nói dối hay sao? Tra phó tổng trại chủ đã quen dối trá như vậy, chứ nếu không thì đâu dám rút dao tự vận để đánh cuộc với người khác...

Tra Nhị Minh lắc đầu nói :

- Trình đại hiệp cứ yên trí, đối với việc này tại hạ không hề nói dối chút nào, vì nếu nói dối thì tại hạ có bao giờ lại dám lấy tính mạng của mình ra đánh cược như thế...

Trình Di Siêu nói :

- Ta hãy hỏi các hạ, trước khi Mộ Dung tổng trại chủ đi, có dặn dò gì không?

Tra Nhị Minh tròn xoe mắt, nham hiểm cười đáp :

- Tổng trại chủ có bảo là người đã kiếm một câu chuyện đùa giỡn nhị vị chơi!

Tư Đồ Ngọc không nhịn được nữa quắc mắt hỏi :

- Tra phó tổng trại chủ nói rõ cho nghe một chút câu chuyện vui mà Mộ Dung tổng trại chủ định đùa bỡn bọn ta là chuyện gì?

Tra Nhị Minh cười nói :

- Có phải Tổng trại chủ đã cho nhị vị biết là sư muội Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ của tại hạ hiện giờ ở trong đại trại đấy không?

Tư Đồ Ngọc chưa kịp gạt đầu thì Trình Di Siêu đã nhanh nhẹn lắc đầu, vì Trình Di Siêu là người có kinh nghiệm giang hồ lão luyện hơn Tư Đồ Ngọc nhiều, chàng mau miệng nói :

- Tra phó tổng trại chủ đoán sai cả rồi...

Tra Nhị Minh ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại sai cả, sai là sai thế nào?

Trình Di Siêu làm ra vẻ phẫn nộ, giận dữ nói :

- Mộ Dung Lâm thực là một người không đàng hoàng, y thị lại bảo chúng tôi rằng Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ hiện giờ đang ẩn núp trong một ngôi chùa cách nơi đây trăm dặm rất cực làm hại tôi với Tư Đồ huynh phải mất bao nhiêu công lao vất vả đi đi về về, mà chả được việc gì cả, chúng tôi quá giận dữ bất bình, cho nên mới tìm tới quý trại để đòi Mộ Dung tổng trại chủ phải trả cho chúng tôi một chút công đạo.

Tư Đồ Ngọc không hiểu Trình Di Siêu hành động như vậy để làm chi, nhưng cũng ngầm hiểu rằng thế nào người bạn của chàng cũng phải có dụng ý, vì vậy chàng bèn đứng yên một bên để quan sát tình hình xem sẽ biến chuyển như thế nào.

Xem tiếp hồi 16 Trong Vạn Tượng sảnh

16. Hồi 16 Trong Vạn Tượng Sảnh

- Thì ra nàng... nàng lại nói... nói như vậy à?

Câu nói lẩm bẩm đó của Tra Nhị Minh đã khiến Trình Di Siêu chợt hiểu ra tất cả những điều mà chàng vẫn nghi ngờ ở trong lòng xưa nay.

Chàng giương cặp mày liễu kiếm, vòng tay nói với Tra Nhị Minh :

- Tra tổng trại chủ, xin có lời mừng các hạ.

Tra Nhị Minh còn đang bần suy nghĩ điều gì, cho nên không để ý ở chỗ xưng hô Trình Di Siêu đã bỏ mất chữ “phó” trong câu nói.

Tra Nhị Minh không để ý đến mà chỉ lấy làm lạ về câu nói “Tại hạ xin có lời mừng các hạ” của Trình Di Siêu, nên y trờng mắt hỏi :

- Trình đại hiệp nói như vậy là có ý gì? Tra Nhị Minh này có điều gì đáng mừng đâu?

Trình Di Siêu cười đáp :

- Tại hạ nhớ hôm qua, lúc Mộ Dung Lâm đưa tiễn bọn tại hạ xuống núi, thì vị Tài Sát Thạch Mai Sùng bảo là có chuyện buôn bán muốn thương lượng với các hạ.

Tra Nhị Minh gật đầu đáp :

- Đúng vậy, Thạch lão nhân gia quả có nói câu ấy, nhưng không hiểu việc này có liên quan gì với việc Trình đại hiệp mừng cho tại hạ?

Trình Di Siêu cười nói :

- Tại sao lại không có quan hệ? Cái việc buôn bán giữa hai vị mà tính toán với nhau xong rồi, thì không đáng mừng sao?

Tra Nhị Minh ngạc nhiên, chú mục nhìn Trình Di Siêu nói :

- Trình đại hiệp, tại sao đại hiệp lại biết tại hạ với Thạch lão nhân gia đã bàn xong chuyện buôn bán với nhau?

Trình Di Siêu ứng tiếng đáp :

- Người ta thường nói: “Mình làm việc gì tưởng là bí mật lắm, nhưng có biết đâu vẫn có mười con mắt nhìn và mười ngón tay chỉ vào, vẫn có thần minh giám sát”, cho nên tại hạ không những biết nhị vị đã thảo luận xong chuyện buôn bán với nhau, mà còn biết Tài Sát Thạch Mai Sùng đã mang hóa sắc về Quát Thương rồi.

Tra Nhị Minh giật nảy mình, thất thanh hỏi :

- “Hóa sắc”? Hai tiếng ấy của đại hiệp chứa đựng ý nghĩa gì?

Trình Di Siêu cười nhạt, nói :

- Hóa sắc tức là báu vật. Tại hạ thiết nghĩ lúc Thạch Mai Sùng ra về thế nào cũng mang theo một cái rương thật lớn...

Tra Nhị Minh là người gian ngoan quỷ quyết, cho nên vừa nghe tới đây, đã biết ngay là mọi chuyện lúc Thạch Mai Sùng ra về đã bị Trình Di Siêu nhìn thấy cả rồi. Y không cần che giấu gì nữa, mà gật đầu nói :

- Trình đại hiệp đoán không sai mấy may nào cả. Lúc Thạch lão nhân gia trở về, đúng là có mang theo một cái rương to, nhưng ở bên trong rương chứa đựng báu vật gì thì sợ rằng ngay cả Đại La Thiên Tiên cũng không thể nào đoán ra được.

Trình Di Siêu khê hé miệng cười nhạt, nói :

- Những việc ở trên giang hồ thì phải là người giang hồ mới đoán ra được. Trong óc não của Đại La Thiên Tiên chỉ có sự thông minh tinh khôn của đẳng từ bi thôi, chứ làm gì có những chuyện gian manh, mưu kế của kẻ quỷ quyết.

Tra Nhị Minh thất thanh hỏi :

- Nếu nói vậy, Trình đại hiệp đã đoán ra được rồi hay sao?

Trình Di Siêu quắc mắt lên, đáp :

- Yêu ma tuy giỏi che giấu, nhưng kính thần treo cao, tại hạ đoán rằng ở trong cái rương lớn đó có cả hai vật báu.

Tra Nhị Minh cau mày nói :

- Trình đại hiệp là người thông minh cơ trí, nhưng cái lời có cả hai báu vật đó, thật tại hạ không hiểu một chút nào cả.

Trình Di Siêu mỉm cười, mắt chàng loang loáng như điện nhìn chăm chăm vào mặt Tra Nhị Minh, rồi sang sang giọng nói :

- Gọi là báu vật, có thể chia ra làm hai loại, một loại là tử báu, một loại là hoạt báu.

Tra Nhị Minh càng hoang mang thêm, hỏi :

- Làm sao mà phân ra được hoạt báu với tử báu như Trình đại hiệp nói?

Trình Di Siêu đáp :

- Tử báu là những thứ ngọc ngà vàng bạc và những kim khí quý, bởi vì Thạch Mai Sùng đã xưng là Tài Sát thì tất nhiên phải tham của. Nếu ông ta không vì cái lòng tham của mình thì lẽ nào lại chịu gánh lấy sự nguy hiểm cho các hạ?

Tra Nhị Minh mở miệng định nói, nhưng Trình Di Siêu đã cười và cướp lời :

- Còn hoạt báu thì tất nhiên không phải là những thứ kim khí với ngọc ngà, mà là thứ khuynh quốc khuynh thành...

Nói tới đây, Trình Di Siêu im lặng, không nói tiếp nữa, chỉ đưa cặp mắt sáng như điện nhìn chòng chọc vào mặt Tra Nhị Minh.

Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đột nhiên đỏ gay mặt mày, có vẻ đã khấn trương tới tột độ, quay sang nói với Trình Di Siêu :

- Trình đại hiệp tại sao lại cứ ồm ờ như thế mà lại không chịu nói rõ ra...

Trình Di Siêu cười nói :

- Chỉ cần một điểm sáng là đủ rõ hết mọi chuyện rồi, việc gì các hạ phải cần tại hạ nói rõ ra làm chi? Chẳng lẽ Tra tổng trại chủ lại thực sự không biết ý nghĩa của việc tại hạ chào mừng Tổng trại chủ sao?

Tra Nhị Minh lúc bấy giờ mới phát hiện ra một điều gì, cặp mày cau lại, y thối lui mấy bước, run giọng hỏi :

- Người... người... người kêu tôi là Tổng trại chủ sao?

Trình Di Siêu ánh mắt sáng ngời, cười vang nói :

- Vị Cửu Độc Phong Vương, con ông chúa, đã vào trong rương đi xa rồi... cỏi đất này chỉ còn lại Lãnh Huyết Lang Quân, tại hạ cải xưng gọi là Tổng trại chủ, để có lời mừng các hạ, chẳng lẽ không đúng hay sao?

Tư Đồ Ngọc lắng nghe tới đây, mới biết Trình Di Siêu suy đoán ở trong cái rương mà Tài Sát Thạch Mai Sùng mang theo trở về Quát Thương, ngoài vàng bạc châu báu ra, còn giấu một vị thân làm Tổng thủ lãnh lục lâm bấy tỉnh miền Nam là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm.

Cách suy đoán của Trình Di Siêu vốn ra quá to gan, nhưng cứ nhìn cái vẻ mặt của Tra Nhị Minh thì cách suy đoán kia có vẻ gần sự thật lắm.

Tra Nhị Minh lúc đầu cũng kinh hãi quá mức, nhưng chỉ trong nháy mắt, y lại lấy được vẻ bình tĩnh thường ngày, ha hả cười lớn nói :

- Trình đại hiệp thật là người cao minh, xem ra mọi việc làm của Tra Nhị Minh được đại hiệp báo có lời mừng tại hạ, thì tới đây anh em chúng ta hãy uống cạn một ly.

Lãnh Huyết Lang Quân vừa quay đầu bảo lâu la đi theo :

- Người mau đi bảo nhà bếp bày một mâm rượu thật thịnh soạn ở trong Vạn Tượng sảnh, phải đầy đủ đồ nhắm ngon để ta đãi khách quý. Nhớ là phải lấy thứ rượu đã cất từ ba chục năm trở lên.

Lâu la gật đầu dạ ran rồi quay đi, Tra Nhị Minh cũng cười vẻ nham hiểm đưa tay ra mời khách. Trình Di Siêu giương cặp mày lưỡi kiếm, cười nói :

- Tra tổng trại chủ, xin trả lời cho tại hạ một vấn đề trước đã, nếu không thì Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc không dám phiền nhiều Trại chủ.

Tra Nhị Minh cười nham hiểm quay lại nói với Trình Di Siêu :

- Trình đại hiệp hà tất phải hỏi han gì nữa. Những việc có liên quan với Mộ Dung Lâm, đại hiệp đã đoán trúng hết cả rồi mà?

Trình Di Siêu lắc đầu nói :

- Việc Mộ Dung Lâm có can dự gì đến tại hạ đâu? Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc xin hứa là không để mắt tới việc gì khác ngoài cái việc ân oán của bản thân mình.

Tra Nhị Minh nghe nói, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt tươi cười nói :

- Trình đại hiệp muốn tại hạ đáp ứng việc gì?

Trình Di Siêu đưa mắt nhìn Tra Nhị Minh, nghiêm nét mặt nói :

- Tra đương gia, hiện giờ người đã là Tổng trại chủ thì cũng chẳng cần phải che giấu điều gì nữa. Tại hạ chỉ hỏi đương gia một câu thôi: Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ hiện có mặt ở trong đại trại này hay không?

Tra Nhị Minh lúc đầu cũng hơi biến sắc mặt, nhưng rồi cũng lấy được vẻ tự nhiên ngay, và đáp :

- Được, trước mặt Trình đại hiệp là người có trí, tại hạ cũng không cần phải giấu diếm làm gì, tại hạ công nhận rằng Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, sư muội của tại hạ, hiện giờ có mặt ở trong trại.

Trình Di Siêu lửa thù bùng dậy trong lòng, chàng sảng giọng nói :

- Tra tổng trại chủ, tính che chở cho Điền Cổ Lệ để đấu sức với chúng tôi phải không? Hay là...

Tra Nhị Minh cười ngắt lời :

- Tại hạ với Điền Cổ Lệ vốn thuộc cùng môn phái, học cùng một thầy, thì lẽ nào sư muội của tại hạ gặp phải tai họa mà tại hạ lại đứng nhìn, không ra tay giúp đỡ được?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tra tổng trại chủ tính giúp đỡ nàng như thế nào?

Tra Nhị Minh cười nói :

- Cái đạo của những nhân vật võ lâm ra tay giúp người, phần đông là rút dao tương trợ, Tra Nhị Minh này chỉ muốn lấy thân phận sư huynh ra để bảo vệ cho Điền Cổ Lệ. Nói một cách khác, tại hạ bất đắc dĩ phải mong nhị vị đại hiệp chỉ giáo cho vài tuyệt nghệ hãn thế của nhị vị.

Trình Di Siêu không thể nào ngờ được Tra Nhị Minh lại dám ngang nhiên đối đầu với bọn chàng, liền quay sang cười nói với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, Tra tổng trại chủ đã nói như vậy, thì anh em chúng ta cũng không thể không uống mấy chén rượu ngon của Tổng trại chủ, rồi sau đó sẽ thanh toán cho xong cái việc ân oán này.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười, hai người liền theo Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đi vào trong đại trại, về hướng Vạn Tượng sảnh.

Hai người vừa đi vừa chú mục nhìn hình thế ở chung quanh để xem những nơi nào là những yếu địa trong Thiên Môn Quỷ Tỏa trận.

Tư Đồ Ngọc biết là Tra Nhị Minh không có ý tốt, liền cười nói :

- Tra tổng trại chủ, có phải Vạn Tượng sảnh là cái tòa nhà mà Trại chủ dùng để “thết khách”, là chỗ tối trọng yếu ở trong Lạc Hồn nhai đại trại này đấy nhỉ?

Tra Nhị Minh nói :

- Tư Đồ bằng hữu sao lại nói như vậy?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Nếu không phải là chỗ rất yếu hại, thì tại sao lại kiến trúc ở bộ vị mắt trận của Thiên Môn Quỷ Tỏa trận như vậy?

Tra Nhị Minh rung động tâm thần, ngẫm kinh hãi, không biết tại sao Tư Đồ Ngọc lại nhận biết các cửa và bộ vị của Thiên Môn Quỷ Tỏa trận một cách rõ ràng như thế?

Tra Nhị Minh mới nghĩ tới đây, Tư Đồ Ngọc lại cười nói :

- Tra tổng trại chủ hà tất phải kinh ngạc như vậy, và cũng bắt tất dùng Thiên Môn Quỷ Tỏa trận để uy hiếp chúng tôi làm chi, bởi vì Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu hiểu biết rất nhiều, những loại kỳ môn ác trận đều...

Tra Nhị Minh không đợi Tư Đồ Ngọc nói dứt câu, liền buông tiếng cười lớn lắc đầu nói :

- Tư Đồ bằng hữu, bằng hữu tuy nhận xét không sai, nhưng bằng hữu đoán thì lại không đúng, bởi vì tất cả sự biến hóa của trận thế này chỉ có Tổng trại chủ Mộ Dung Lâm mới đứng chủ trì ứng dụng được. Hiện tại thì, không những người chủ trì không có mặt, mà trong trận lại thiếu món pháp vật trọng yếu là Ôn Lương Quỷ Tỏa và Ô Kim Quỷ Luyện thì làm sao mà có thể uy hiếp được những người có công lực cao siêu như nhị vị.

Trình Di Siêu nói :

- Tra tổng trại chủ xin hiểu cho, anh em chúng tôi tới đây là ý muốn gặp Điền Cổ Lệ, Trại chủ có quyền che chở cho nàng, nhưng xin đừng càng lúc càng làm vượt những quy luật của võ lâm, nếu không thì chẳng khỏi khiến cho Lạc Hồn nhai đại trại này thành một bãi hoang, để bị thẩm sát...

Tra Nhị Minh mỉm cười đưa tay mời khách, cả ba đều bước vào trong đại sảnh, chia ngôi chủ khách ngồi xuống.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn khắp chung quanh thấy tòa Vạn Tượng sảnh rất rộng, nhưng bên trong lại không trần thiết gì cả, chỉ bày có mỗi một bàn rượu mà thôi.

Vừa ngồi xuống, Tra Nhị Minh đã xăng giọng hét :

- Điền Tam đâu?

Ở ngoài sảnh một đại hán mặc áo tía nhanh chân bước vào trong đại sảnh chấp tay thưa :

- Thuộc hạ ở đây, Phó tổng trại chủ sai khiến điều chi?

Trình Di Siêu thấy Điền Tam hô Tra Nhị Minh là Phó tổng trại chủ, bất giác đưa mắt nháy Tư Đồ Ngọc một cái. Tra Nhị Minh lạnh lùng nói :

- Người đi ra sau trại mời sư muội ta tới đây uống rượu.

Điền Tam lớn tiếng “Dạ” rồi cúi mình lui ra ngay. Tra Nhị Minh dặn với theo :

- Nếu Điền sư muội của ta có hỏi rằng còn ai ngồi đó nữa không, thì người bắt tất phải nói thật với nàng làm chi, cứ bảo là không có ai cả, chỉ có mình ta có việc đợi ở đây mà thôi.

Điền Tam vâng lệnh đi ngay.

Tra Nhị Minh đưa mắt nhìn Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Trình đại hiệp, chút nữa đừng có gọi người nào nữa làm phiền họ, bốn chúng mình đây cứ rán sức quần nhau một phen, bên nào thua sẽ phải nghe sự xử trị của kẻ thắng.

Tư Đồ Ngọc nghe nói thì chỉ hiểu Lãnh Huyết Lang Quân là người thắng thắng giải quyết cộng việc một cách sòng phẳng, nhưng Trình Di Siêu thì lại nghĩ khác, chàng rất nghi ngờ.

Bởi vì Trình Di Siêu thấy Tra Nhị Minh đã nghe tên tuổi của chàng từ lâu, mà tối hôm qua đã được dịp thấy công lực kinh người của Tư Đồ Ngọc, rõ ràng y không thể nào chống lại bên chàng được, thế mà tại sao y lại cứ banh cổ ra nói cứng như vậy, chắc thể nào cũng phải có âm mưu thâm độc, hoặc giả phải trông cậy vào một cái gì.

Chàng vừa nghĩ tới đây, thì Tra Nhị Minh đã đứng dậy, tự tay nâng hồ rượu quay sang tươi cười nói với Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu :

- Trình đại hiệp, Tư Đồ bằng hữu, tại hạ còn chút tình sư huynh sư muội, cho nên không thể nào không che chở cho Điền Cổ Lệ được, cũng vì vậy mà mạo phạm với nhị vị, trong lòng tại hạ rất lấy làm áy náy không yên, tại hạ muốn xin mời nhị vị...

Tra Nhị Minh mới nói tới đây, thì đột nhiên Điền Tam đã quay lại, từ ở xa, Điền Tam đã hoảng hốt, mặt mày tái mét hướng về phía Tra Nhị Minh lớn tiếng nói :

- Bẩm Phó tổng trại chủ, đại sự không ổn...

Tra Nhị Minh đang rót rượu, nghe thuộc hạ bẩm như vậy, liền lập tức tung mình chạy ra cửa Vạn Tượng sảnh, cau mày hỏi :

- Người nói mau, ở hậu trại xảy ra chuyện gì?

Tiếp theo tiếng nói, Tra Nhị Minh vội phóng vụt ra cửa đại sảnh, ở trên cửa đột nhiên rớt ngay xuống một khối nặng ngàn cân bịt kín lấy cửa.

Tiếp theo đó vách tường bỗng phát lên những tiếng kêu lớn “Lách cách”, bao nhiêu cửa sổ đá bị những miếng sắt bịt kín hết.

Trong phút chốc Vạn Tượng sảnh đã biến thành một nhà ngục vách sắt nhốt chặt Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu ở trong.

Trình Di Siêu tuy đã sớm đoán ra Tra Nhị Minh tất phải có mưu kế thâm độc, nhưng chẳng dè đối phương lại có một hành động dè tiện đến như vậy.

Tư Đồ Ngọc rất giận dữ quát mắng nói :

- Trình huynh, tên Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh thực là dè tiện quá, bọn ra hãy phá tường mà ra đi...

Tư Đồ Ngọc chưa dứt lời, thì Trình Di Siêu đã thoảng tay gượng cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh coi việc đơn giản quá, như thế cứ thò tay vào túi áo là làm xong việc ngay vậy... Tra Nhị Minh đã dụ chúng ta tới đây, nguyên điều ấy cũng đủ hiểu là Vạn Tượng sảnh này không phải là một phòng ốc tầm thường, mà là một căn nhà bằng sắt, chúng ta không có cách nào phá hủy được.

Tư Đồ Ngọc không tin nhún mình nhảy bay tới bên tường, vận thần công đánh mạnh một chưởng tới. Tay chàng chạm vào sắt lạnh, tường sắt quả nhiên kiên cố không suy suyễn gì cả, chỉ vang lên tiếng kim khí bị va chạm.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu rầu rĩ nói :

- Trình huynh đoán không sai chút nào, Vạn Tượng sảnh này chính là được chế tạo bằng sắt luyện, bây giờ chúng ta phải làm gì để thoát cảnh nguy khốn này?

Trình Di Siêu cau mày chưa kịp lên tiếng đáp, thì bên ngoài phòng đã vang lên tiếng cười đắc ý của Tra Nhị Minh :

- Tư Đồ Ngọc, bằng hữu đã sa vào tay của Tra Nhị Minh này rồi, còn muốn thoát hiểm thì chỉ trừ phi mặt trời mọc ở phương Tây mà thôi.

Trình Di Siêu nghe nói biết ngay ở trong Vạn Tượng sảnh này tất phải có cơ quan truyền thanh chiếu ảnh, cho nên những hành động và lời nói của chàng và Tư Đồ Ngọc, đối phương đều hay biết cả.

Biết vậy nên Tra Nhị Minh vừa dứt lời, Trình Di Siêu đã xẵng giọng quát :

- Tra Nhị Minh, cứ coi cái hành động dè tiện vô sỉ của các hạ mà đoán thì Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ vẫn còn ở nơi này không đi đâu, có phải như vậy không?

Tra Nhị Minh cười đắc ý đáp :

- Tất nhiên, nếu như con tiện tỳ Mộ Dung Lâm không ép Điền sư muội của ta phải xuống núi ngay trong đêm, thì ta đã không nhờ Tài Sát Thạch Mai Sùng bằng một món lợi để mượn tay lão giúp sức cầm bắt Mộ Dung Lâm đem về Quát Thương, để ta lên làm thủ lãnh trại này.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Chức Tổng thủ lĩnh của Mộ Dung Lâm là do tất cả các thủ lĩnh lục lâm bầu lên, nay người đã ngấm ám hại nàng, thì làm sao mà ăn nói với các anh em đồng đạo được?

Tra Nhị Minh cười nói lớn :

- Bằng hữu ấu trĩ quá đi thôi, bằng hữu bảo ta phải ăn nói cái gì? Bao nhiêu việc ta đã có Quát Thương ngũ sát chủ trì cho rồi còn sợ gì nữa...

Trong lúc Tư Đồ Ngọc và Tra Nhị Minh đối đáp với nhau, Trình Di Siêu thừa thế đưa mắt nhìn khắp đại sảnh để xem có cơ hội thoát thân nào không.

Nhưng giữa lúc chàng chưa nhìn ra đầu mối gì cả, thì bốn bức tường vây quanh đột nhiên có khói xông lên mờ mịt. Trên nóc đại sảnh những tiếng ầm ầm cũng vang lên long trời lở đất.

Trình Di Siêu mắt sáng ngời, mặt lộ vẻ mừng, vội thò tay vào trong lòng lấy ra bốn lá thuốc cuốn nhỏ chia một nửa cho Tư Đồ Ngọc bảo nhét vào hai bên mũi.

Màn khói ở trong đại sảnh mỗi lúc một dày đặc mờ mịt, Tra Nhị Minh ở bên ngoài lại cười ha hả rất đắc ý nói :

- Khói mê hồn đấy, đợi nhị vị bằng hữu trúng độc mê man cả rồi, trên nóc sảnh sẽ có những Áp Hồn Bản nặng hàng vạn cân từ từ hạ xuống ép hai vị bằng hữu thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Cho dù nhị vị có cánh cũng khó lòng thoát khỏi kiếp vận này.

Trình Di Siêu nghe nói mừng rỡ, liền dùng công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm để nói nhỏ với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, ý đệ đoán không sai, bọn ta có cách thoát rồi.

Tư Đồ Ngọc biết rằng đó là chuyện cơ mật, nên cũng dùng thuật truyền âm hỏi :

- Thoát bằng cách nào, Trình huynh có diệu kế hay sao?

Trình Di Siêu lấy ngón tay chỉ xuống đất nói :

- Vạn Tượng sảnh này bốn bức tường đều bằng thép, đến nóc nhà cũng toàn bằng gang thép cả, tuy nhiên nhìn xuống mặt gạch này, thì ở dưới làn gạch tất thế nào cũng nhiều đất vàng, vậy bọn ta hãy mau sử dụng ám kinh vô thanh để đánh tan làn gạch này ra, rồi chui mình vào đất, họa may mới thoát khỏi một trường kiếp vận này.

Tư Đồ Ngọc khi thấy bức tường quá dày, tựa hồ như không có cách gì mà chui mình xuống đất được, nhưng đến ngày nay thì hiện thời không có cách gì khác, có lẽ cũng chỉ theo lời của Trình Di Siêu mà thử xem.

Sau khi làn gạch đã bị đập vỡ, quả nhiên ở dưới đó là đất vàng, Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc ai nấy vận thần công từ từ cho người lún sâu xuống đất.

Giữa lúc hai người đang chìm mình xuống đất thì cái khối sắt nặng cả vạn cân tên là Áp Hồn Bản ở trên nóc nhà đã được cơ quan mở kêu ầm ầm, từ từ đè xuống.

Trình Di Siêu quay sang mỉm cười nói với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh nghĩ coi, với cái tình hình trước mắt, lúc Áp Hồn Bản hàng vạn cân đè xuống, may mà chúng ta đã chìm người xuống rồi nên mới không việc gì cả, nhưng Tra Nhị Minh với Điền Cổ Lệ thế nào cũng nghĩ là chúng ta đã toi mạng rồi...

Tư Đồ Ngọc vỡ lẽ ra cười nói :

- Phải đấy, sau khi bọn ấy đắc chí, thế nào cũng phải mở rộng cổng ra để xem cảnh chúng ta bị chết thảm, chúng ta có thể thừa cơ thoát thân, không những thế mà chúng ta còn quay ra giết chết cái tên tâm địa quá hung ác là Lãnh Huyết Lang Quân.

Tư Đồ Ngọc nói tới đây, thì khối sắt nặng vạn cân đã đè xuống hai người.

Trình Di Siêu gọi Tư Đồ Ngọc, hai tay giữ chắc lấy khối Áp Hồn Bản, mỉm cười nói :

- Làm như thế này thì điều thứ nhất khối Áp Hồn Bản từ từ rơi xuống, chứng tỏ là chúng ta không có một tí sức kháng cự nào cả, thì con người hung ác tuyệt đỉnh như Tra Nhị Minh cũng không sinh nghi, thứ hai là nhờ cái sức của Áp Hồn Bản sẽ đẩy chúng ta vào sâu trong đất hơn.

Tư Đồ Ngọc gật đầu hiểu ý, rồi làm y như Trình Di Siêu.

Trình Di Siêu cố ý đùa nghịch bọn Tra Nhị Minh, cho nên khi tấm Áp Hồn Bản vừa mới chạm đến mặt đất, thì Trình Di Siêu đã kêu lên một tiếng thảm thiết.

Lúc bấy giờ cả Trình Di Siêu lẫn Tư Đồ Ngọc đều chìm sâu vào trong lòng đất, tấm sắt to lớn nặng vạn cân đã đè nặng lên đầu cho nên không nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Nhưng chỉ trong giây lát thôi, tấm Áp Hồn Bản lại từ từ chuyển động rồi rút lên đầu, và cửa Vạn Tượng sảnh cũng được mở rộng.

Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh cầm tay Điền Cổ Lệ, vừa đi vào trong đại sảnh vừa cười vang nói :

- Điển sư muội, hai tên Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc thực đúng là những hạng người hợp với câu nói “Thiên Đường có cửa mà không đi, Địa Ngục không lối mà lại dần thân tới”. Lần này ngu huynh đã trừ khử hai tên thâm thù đại địch cho Điển muội rồi đấy nhé.

Điền Cổ Lệ vốn biết sự lợi hại của Tư Đồ Ngọc nên nay tuy biết đối phương trúng phải kế của mình, mười phần thì tới chín phần chết rồi, Tra Nhị Minh tuy đã lập đại công, nhưng tay nàng vẫn lăm lăm một nắm độc trầm để phòng chuyện bất trắc.

Quả nhiên đúng như ý lo xa của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, Tra Nhị Minh vừa dứt lời, thì những tiếng cười lạnh lẽo đã vang lên. Từ dưới đất, có hai bóng người nhảy vọt lên.

Tra Nhị Minh thấy Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc bị khối Mê Hồn Yên xông và tấm Áp Hồn Bản đè xuống mà vẫn không bị táng mạng nên hấn kinh hãi rụng rời.

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ vẫn nghi ngại trong lòng nên đi ở lòng nên đi ở phía sau để cho Tra Nhị Minh đi trước. Nay thấy đối phương đột nhiên xuất hiện, một mặt nàng dùng tay tung ngay nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa ở trong tay ra, một mặt thì tung mình chạy trốn như bay.

Lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc thấy đối phương đã biết bọn chàng chưa hề chết thì thế nào cũng ra tay hạ độc thủ, biết vậy nên lúc ở trong đất bay lên, chàng đã thi triển ngay môn tuyệt học của sư môn là Thiên Tiên Nhất Khí, khiến cho một màn vòng khí vô hình chắn ở trước mặt hai người.

Nay thì quả nhiên Tư Đồ Ngọc thấy Điền Cổ Lệ tung tay ra, những bụi phấn trong không khí, mùi tanh hôi xông lên nồng nặc, Tư Đồ Ngọc đối với ám khí nhỏ mọn bàng môn ấy thì làm sao mà hăm hại được một bậc có võ công quán thế trong võ lâm hiện nay, cho nên một nắm Táng Môn Ngũ Độc Sa chỉ trong chớp mắt đã bị đánh dạt sang đầu Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh tức thời.

Tra Nhị Minh kinh ngạc thất thần, nhưng làm sao mà tránh né cho kịp, chỉ cảm thấy một luồng khí tanh nồng xông lên mũi, thế là ngã lăn ra đất mê man bất tỉnh ngay.

Tư Đồ Ngọc thấy Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ quả là một yêu nữ gian ngoan quỷ quyết, vừa mới ném Táng Môn Ngũ Độc Sa ra liền quay mình chạy trốn ngay, chàng quay sang nói với Trình Di Siêu :

- À Trình huynh ở đây xử tội tên Tra Nhị Minh, để đệ đi đuổi theo Điền Cổ Lệ.

Điền Cổ Lệ cũng không dám chần chờ đứng lại, nàng lợi dụng lúc Tư Đồ Ngọc chuyện trò với Trình Di Siêu đã nhanh chân như điện chớp chạy xa được đến mấy chục trượng.

Tư Đồ Ngọc nổi giận đùng đùng vừa tung mình đuổi theo, vừa đề khí nói lớn :

- Điền Cổ Lệ! Ta không muốn giết nàng đâu, chỉ cần nàng nói cho ta biết Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương hiện thời ở nơi nào, nếu nàng chịu nói thì ta sẽ tha tánh mạng cho nàng ngay.

Điền Cổ Lệ đâu chịu tin đối phương có lòng tốt khoan hồng như vậy, cho nên nàng đâu có nghe lời Tư Đồ Ngọc nói, chỉ biết cố cắm đầu chạy càng nhanh càng tốt.

Tư Đồ Ngọc biết nói cũng không ích gì nữa, liền vận thần công thi triển ngay Phi Long thân pháp, mỗi cái tung mình đi cũng ra xa được bảy tám trượng. Chàng chỉ tung mình mấy cái như thế, đã rút ngắn khoảng cách giữa chàng với Điền Cổ Lệ còn khoảng độ mười trượng.

Điền Cổ Lệ thấy không ổn, chỉ có cách mạo hiểm để tìm đường sống, liền lao mình xuống một cái hang sâu đến trăm trượng ở phía trước mặt.

Một cái hang quá sâu như thế mà dùng thuật Lãng không nhảy bay xuống thì tất nhiên là trong một vạn cái chết mới có một cái sống, thực không thể nào mà thoát được.

Nhưng Điền Cổ Lệ không nghĩ vậy, nàng biết rằng mình không phải là địch thủ của Tư Đồ Ngọc mà Tư Đồ Ngọc thì lại oán hận nàng đến xương tủy, cho nên trong tình hình ấy, nàng chỉ còn có mỗi một cách là lao mình xuống hang sâu thì may ra mới có đường sống, còn nhất định để lọt vào tay Tư Đồ Ngọc thì rõ ràng đã kể ngay cái chết.

Tư Đồ Ngọc ở ngoài mười trượng tung mình đến bên bờ vực thì thân hình Điền Cổ Lệ đã rơi xuống được mười sáu, mười bảy trượng.

Tư Đồ Ngọc đứng bên bờ vực thẳm đưa mắt nhìn xuống, chàng thấy vực sâu thăm thẳm không biết đến bao nhiêu trượng, nhưng từ trên đỉnh xuống đến lưng chừng vực mây mù che phủ cả có đến bốn năm chục trượng, Điền Cổ Lệ như một mũi tên lao vào trong làn sương mù hiển nhiên thể nào cũng phải chết thảm.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu than thở cho một kiếp hồng nhan sớm bạc số, bỗng nhiên sau lưng chàng có gió rít lên dữ dội.

Tư Đồ Ngọc biết ngay đó là ám khí mà số ám khí này thì nhiều lắm, toàn những ám khí nhỏ li ti độc hại vô cùng.

Hiện tại chàng đã đứng bên bờ vực cúi đầu nhìn xuống dưới nên chân đứng của chàng sợ không được vững lắm, nay lại còn phải tránh bao nhiêu là chằm li ti độc hại ở đằng sau lưng thì làm sao mà làm nổi.

Tư Đồ Ngọc bất đắc dĩ không biết làm gì khác, đành phải thi triển ngay một thức Trường Tiễn Xuyên Vân bay mình lên không năm sáu trượng. Với thân pháp lãng không tuyệt vời ấy đã khiến chàng thoát khỏi được tai nạn hung hiểm, chỉ thấy những cây trâm đỏ như máu, số lượng không dưới bảy tám chục cây.

Tuy nhiên, chàng tránh khỏi những mũi phi trâm đỏ như máu ấy thực, nhưng thân hình chàng đã không có đất để đặt chân xuống, hiện tại xem ra chàng chỉ còn có cách đi theo Điền Cổ Lệ rơi xuống vực thẳm.

Đến lúc quá nguy cấp rồi thì cũng phải liều mạng vậy, chàng đành đợi cho thân pháp Trường Tiễn Xuyên Vân vừa sắp hết đà, thì hai tay chàng vung lên mạnh mẽ, người chàng lại bốc lên được mấy thước lộn đầu ngược lại.

Cái lộn của chàng thực là tuyệt diệu, chàng đang đối mặt với vực thẳm bây giờ quay ngay lưng lại với cái vực kinh người ấy, thân hình chàng khum xuống, hai tay dang ra, hai chân dùng sức đạp mạnh bay về chỗ cũ.

Tư Đồ Ngọc mồ hôi thoát ra như tắm, chàng liếc thật nhanh thì nhác thấy ở trên một tảng đá nhỏ đứng sừng sững một thiếu phụ tà mị, toàn thân mặc quần áo đỏ chói, tuổi độ hăm sáu, hăm bảy.

Tư Đồ Ngọc liền quát mắt cao giọng hỏi :

- Xin hỏi vị cô nương kia, người vừa rồi ném một nắm phi trâm đỏ vào người tại hạ có phải là cô nương không?

Thiếu phụ mặc áo hồng gật đầu nói :

- Đúng thế, người đó chính là bốn cô nương đây!

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tại hạ với cô nương có lẽ chưa bao giờ được may mắn quen biết nhau, chúng ta chưa hề có oán thù gì, tại sao cô nương lại ra tay hạ độc thủ như vậy?

Thiếu nữ áo hồng khẽ hé môi đỏ chói, lạnh lùng nói :

- Các hạ đuổi theo vị cô nương kia quá đẹp, khiến người ta phải nhảy xuống vực thăm để tìm đường sống, bản cô nương thấy vậy không nhẫn tâm nên nổi máu bất bình, có ra tay thì đó cũng là thiên chức của những người trong võ lâm mà thôi, chứ có gì lạ đâu?

Thiếu phụ áo hồng nói cũng có lý, Tư Đồ Ngọc không có cách gì trách cứ nàng được, đành quay sang thiếu phụ áo hồng nói :

- Quý tính phương danh của cô nương là chi?

Thiếu phụ áo hồng đáp :

- Bẩm cô nương họ Miêu tên Xích Phượng, còn các hạ?

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình trợn mắt nói :

- Thì ra Miêu cô nương đây là Hỏa Diệm công chủ ở trong Thần Sơn tam huynh muội ở Nam Hoang Hỏa Diệm sơn, tại hạ họ Tư Đồ, tên Ngọc.

Miêu Xích Phượng hỏi :

- Tư Đồ bằng hữu lần này tới Lạc Hồn nhai làm chi?

Tư Đồ Ngọc liếc nhìn Miêu Xích Phượng nói :

- Miêu cô nương à, cô nương tới đây làm chi?

Miêu Xích Phượng đáp :

- Ta có lý do chính đáng mới tới chứ, bởi vì nhị sư huynh của ta Hỏa Long chân nhân là vị Tổng trại chủ tiền nhiệm của Lạc Hồn nhai đại trại này.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Đúng vậy, nhưng lệnh sư huynh sớm đã quy tiên rồi, và hiện giờ cái người chủ trại Tổng đàn của lục lâm phương Nam này là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm kia mà?

Miêu Xích Phượng quắc mắt sáng giọng nói :

- Ta vì không tin nhị sư huynh của ta là Hỏa Long chân nhân bỗng dưng lại lại gãy cánh cho nên mới tới nơi này để hỏi Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm xem Nhị sư huynh của ta đã chết như thế nào.

Tư Đồ Ngọc ôn tồn nói :

- Miêu công chủ không tra được ra đâu.

Miêu Xích Phượng ngạc nhiên hỏi :

- Tư Đồ bằng hữu nói như vậy là có ý gì?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Vị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã bị Tài Sát Thạch Mai Sùng mang về Quát Thương sơn rồi.

Miêu Xích Phượng kêu “Ồ” một tiếng nói :

- Có chuyện như vậy hay sao? Chẳng lẽ ngay cả cái việc nhị sư huynh của tôi là Hỏa Long chân nhân bỗng dưng gãy cánh, cũng là do bàn tay ám toán của Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh hay sao? Phải chăng Tra Nhị Minh định dòm ngó chức vị Tổng trại chủ đây hăng?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Việc này tại hạ không dám đoan chắc, tốt hơn hết Miêu công chủ tự đi mà điều tra cho rõ trắng đen thì hơn. Tại hạ tuy có thù với Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, nhưng cũng không vì việc này mà đổ tội lên đầu người ta.

Mấy lời nói của Tư Đồ Ngọc khiến cho Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng nghe qua cũng phải lấy làm thán phục.

Bởi vì phong độ và tâm địa của những bậc đại anh hùng, đại hào sĩ phải như thế mới đúng, không thể nào nhân cái việc mình thù đối phương mà được quyền tùy ý gán bừa tội cho người ta, làm cái việc ngậm máu phun người như vậy.

Trong lòng đã khâm phục, Miêu Xích Phượng liền đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Xin hỏi Tư Đồ huynh, hiện giờ Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh ở đâu?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tra Nhị Minh hiện đã bị tạt hạ khắc chế rồi, hiện giờ y đang có mặt ở trong địa trại, nếu như Miêu cô nương muốn tìm thì Tư Đồ Ngọc này xin làm kẻ dẫn đường.

Xem tiếp hồi 17 Hỏa Diệm công chủ

17. Hồi 17 Hỏa Diệm Công Chủ

- Xin đa tạ Tư Đồ huynh, xin huynh cho biết thêm, cô gái vừa nhảy xuống vực thăm là ai vậy?

Tư Đồ Ngọc vừa dẫn Miêu Xích Phượng trở về đường cũ, vừa cười đáp :

- Cô gái ấy là Nữ Táng Môn Điển Cổ Lệ, sư muội của Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh.

Dứt lời, chàng đem chuyện vừa qua thuật sơ cho Hỏa Diệm công chủ nghe. Miêu Xích Phượng à lên một tiếng, nhún mày cười nói :

- Trình Di Siêu Trình đại hiệp cũng có mặt ở đây hay sao? Tôi từ lâu cũng đã ngưỡng mộ oai danh hiệp nghĩa Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh của Trình đại hiệp, ngày hôm nay nếu mà được diện kiến thì thực là vạn hạnh.

Tư Đồ Ngọc thấy Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng là người có nhân phẩm cao quý, cốt cách cũng khác phàm, trong lòng chàng đã có ý giới thiệu cho Trình Di Siêu. Nhưng khôn nổi hai người cứ đi đường trò chuyện với nhau, khi về tới trước Vạn Tượng sảnh thì không còn thấy Trình Di Siêu và Tra Nhị Minh đâu nữa, lại có một lỗ rất sâu và lớn.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên vô cùng, Miêu Xích Phượng đột nhiên hướng mắt nhìn về phía sau một thân cây cổ thụ lớn tiếng gọi :

- Người núp sau cây cổ thụ kia là ai thế? Có phải Tiểu Báo đấy không?

Một bóng người từ ở đằng sau thân cây thoát hiện ra đúng khi còn lơ lửng trên không đã lên tiếng đáp :

- Có phải Miêu cô nương đấy không, đã lâu không được gặp gỡ, cô nương làm Tiểu Báo muốn chết được.

Tư Đồ Ngọc thấy người nọ là một chú tiểu trạc mười bốn, mười lăm tuổi, diện mạo tuy xấu xí, nhưng cân cốt rất tốt cho việc luyện tập võ công. Miêu Xích Phượng chỉ Tư Đồ Ngọc nói :

- Miêu nhi thấy...

Miêu Xích Phượng thấy khó xưng hô không biết nên gọi Tư Đồ Ngọc là gì, ngần ngừ giây lát nàng mới mỉm cười nói :

- Người này là Tư Đồ huynh của ta, Báo nhi cứ xưng hô với người là Tư Đồ sư thúc là đủ rồi.

Quả nhiên Báo nhi cúi mình vòng tay vái chào Tư Đồ Ngọc ngay, và gọi chàng là Tư Đồ sư thúc luôn.

Tư Đồ Ngọc hơi đỏ mặt, đang định lên tiếng hỏi, thì Miêu Xích Phượng đã nhanh nhẹn cười nói trước :

- Báo nhi đây là đệ tử ký danh của nhị sư huynh Hỏa Long chân nhân của tôi, họ của nó là Hô Diên, còn tên là Báo.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Hô Diên lão đệ có một thân cân cốt tốt tươi như thế này luyện tập võ công thì hay lắm, thế sao lệnh sư huynh lại chỉ thân làm đệ tử ký danh thôi?

Miêu Xích Phượng nói :

- Ấy cũng bởi vì căn cốt của Báo nhi quá tốt, cho nên nhị sư huynh của tôi mới định luyện tập sơ sơ cho nó một chút, rồi giới thiệu cho đại sư huynh Hỏa Liệt Thần Quân để nhận y làm y bát truyền nhân đệ tử, vì thế nên mới...

Mới nói tới đây, Miêu Xích Phượng bỗng biến sắc mặt, đưa mắt nhìn trừng vào mặt Hô Diên Báo cất tiếng hỏi :

- Báo nhi, khoan hãy nói tới chuyện người khác, ta muốn hỏi con nhị sư huynh của ta đã chết như thế nào?

Về mặt của Hô Diên Báo bỗng lộ vẻ bi phẫn, y rưng rưng nước mắt đáp :

- Ân sư với vị Danh Sát Tiên Thông Thần - một người trong nhóm Quát Thương mê cung - giao đấu, thọ thương trở về trại, đang lúc ân sư ngồi chữa thương, thì Phó tổng trại chủ Tra Nhị Minh đột nhiên từ Quảng Đông trở về trại, dẫn theo một cô gái tên là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm. Sau khi được tin ân sư đang dưỡng thương thì Tra Nhị Minh và cô gái kia vào tĩnh thất để thăm bệnh, song lúc trở ra thì lại tuyên bố rằng ân sư vì thọ thương quá mạnh nên đã sớm quy tiên, trong lúc hấp hối - vẫn theo lời Tra Nhị Minh - ân sư có di mệnh là không được tìm tới Quát Thương trả thù, đồng thời nhờ Mộ Dung Lâm tạm thời lãnh chức Tổng trại chủ, đợi đến kỳ hội đủ lục lâm bảy tinh miền Nam thì bầu vị Minh chủ mới.

Miêu Xích Phượng nghe nói, mắt tia ra những luồng điện căm phẫn cau mày nói :

- Chuyện này rõ ràng là ở bên trong có điều gì ám muội đây. Rất có thể là Tra Nhị Minh đã mưu hại Nhị sư huynh của ta, sau đó lại giả là di mệnh của Nhị sư huynh để ém chuyện này đi. Nếu không thế thì sao lại còn dặn là không cho thuộc hạ tới Quát Thương để trả thù?

Tư Đồ Ngọc vội vàng quay sang hỏi Hô Diên Báo :

- Hô Diên lão đệ, lão đệ đã ở nơi này thì có biết Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và một vị nữa là Trình Di Siêu Trình đại hiệp đã đi đâu rồi không?

Hô Diên Báo đáp :

- Chung quanh tòa Vạn Tượng sảnh này có bố trí cơ quan, chắc là Trình đại hiệp muốn điều tra thăm vấn Tra Nhị Minh, cho nên mới dùng thuốc cứu tỉnh y.

Tra Nhị Minh lập tức phát động cơ quan và trốn vào trong địa huyết rồi.

Miêu Xích Phượng nhíu mày hỏi :

- Thế còn Trình đại hiệp?

Hô Diên Báo đáp :

- Trình đại hiệp cũng đuổi theo xuống địa huyết.

Hô Diên Báo vừa đưa tay chỉ vào cái địa huyết rất lớn. Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi tiếp :

- Hô Diên lão đệ có biết địa huyết này ăn thông tới đâu không?

Hô Diên Báo đáp :

- Tiểu diệt chưa đi qua, nhưng nghe người ta nói cái động huyết này có hai ngách ra, mà đều dẫn đến một nơi vắng vẻ ở dưới chân Lạc Hồn nhai.

Tư Đồ Ngọc vẫn lo lắng cho số phận của Trình Di Siêu liền quay sang nói với Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng :

- Miêu công chủ đã muốn tra hỏi Tra Nhị Minh cho rõ cái chết của lệnh sư huynh, thế thì chúng ta có thể đuổi theo để xem thế nào chứ?

Miêu Xích Phượng gật đầu, lấy ở trong người ra một cái lệnh bài màu đỏ, trên mặt có vẽ ba đốm Hỏa Diệm, đưa cho Hô Diên Báo và nói :

- Báo nhi, con ở trong này đợi ta một ngày, nếu như ta chưa kịp trở về thì hẵng là ta đang có việc gì cần giải quyết, con phải mau cầm cái lệnh bài này trở về Hỏa Liệt cung ở miền Nam Hoang Hỏa Diệm sơn để tìm được sư bá của con là Hỏa Liệt Thần Quân mà xin làm đồ đệ chuyên tâm tập luyện võ công nhé.

Hô Diên Báo cúi mình lãnh lấy cái lệnh bài, Miêu Xích Phượng quay sang bảo Tư Đồ Ngọc rằng :

- Tư Đồ huynh, chúng ta đi thôi!

Tư Đồ Ngọc vừa gật đầu thì Miêu Xích Phượng đã nhanh chân nhảy vào trong địa huyệt trước.

Địa huyệt này đường đi thoai thoải tối tăm ghê gớm lắm, nhưng Tư Đồ Ngọc đã có vị Hỏa Diệm công chủ là người đồng hành với mình, cho nên không cảm thấy khổ sở vì vấn đề tối tăm lắm.

Thì ra Miêu Xích Phượng đã sớm búng một ngón tay ra, tức thời đã có một hột hỏa tinh bay ra ghim vào vách đá, phát ra một luồng ánh sáng xanh soi rõ đường đi phía trước.

Tư Đồ Ngọc thấy vậy khẽ gật đầu, vì chàng thấy cái biện pháp đó của Miêu Xích Phượng thật là rất hay.

Bởi vì trong tay chàng vốn cầm những vật dẫn lửa có thể đốt sáng để soi đường đi, nhưng làm như vậy sẽ rất nguy hiểm vì dễ lộ hình tích, dễ bị người ở trong bóng tối ám toán.

Nhưng làm như cách của Miêu Xích Phượng thì không phải gặp cái nguy hiểm ấy. Hơn thế nữa, còn có thể trông thấy rõ ràng cảnh vật ở mấy trượng phía đằng trước.

Hai người đi được một đôi, không gặp điều gì nguy hiểm cả cho nên vẫn chưa phát hiện tông tích của Trình Di Siêu và Tra Nhị Minh đâu cả.

Mãi tới lúc gần ra tới cửa địa huyệt thì mới có một vật khiến cho Tư Đồ Ngọc trông thấy phải hoảng kinh.

Đó là một cây quạt mới trông hình như làm bằng trúc, nhưng thật ra là thứ quạt đặc chế thuần bằng gang thép. Một mặt quạt màu đỏ, đã biến sang màu đỏ, còn mặt kia màu đen cũng biến sang màu đỏ.

Chiếc quạt đó bỏ rơi ở bên đường, Tư Đồ Ngọc vừa mới mở ra thì Miêu Xích Phượng đã thất thanh nói :

- Tư Đồ huynh, cái... cái quạt này phải chăng là món binh khí thành danh giang hồ của Trình Di Siêu Trình đại hiệp? Phải chăng nó là cây Âm Dương Bảo Phiến?

Tư Đồ Ngọc mặt có vẻ suy nghĩ, gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Nhưng Trình đại ca của tại hạ có một thân công lực ghê gớm, hơn hẳn Tra Nhị Minh, chẳng lẽ người lại...

Miêu Xích Phượng không đợi cho Tư Đồ Ngọc nói dứt câu, liền lớn tiếng nói :

- Ngoài sáng gặp trường thương đâm tới thì dễ tránh, nhưng ở trong bóng tối, tên bắn ra thì khó đề phòng. Tra Nhị Minh là người quen thói gian ngoan xưa nay, mưu mô thâm độc vô cùng, chúng ta mau mau ra khỏi động xem sao.

Tư Đồ Ngọc nghi nan trong lòng, bèn thi triển thân hình mau lẹ như điện chớp, phăng phăng lao mình về phía trước, ra khỏi địa huyệt.

Ngoài động quả nhiên là ở dưới chân Lạc Hồn nhai, nhưng ở đây vắng vẻ vô cùng, không thấy vết chân người nào cả.

Tư Đồ Ngọc bồn chồn trong dạ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Bởi vì binh khí là vật mà các người trong võ lâm không dễ dàng gì đánh rơi, mà nay Âm Dương Bảo Phiến lại là độc môn võ khí thành danh giang hồ, thì người chủ của nó phải giữ gìn thật cẩn mật không rời thân.

Do đó, có thể đoán được rằng Âm Dương Bảo Phiến đã rơi ở bên đường, thì vị Thiết thư sinh chắc phải bị nguy hiểm rồi.

Chàng với Trình Di Siêu quen biết nhau tuy không lâu, nhưng hai bên đã hiểu biết nhau, huống chi Trình Di Siêu là người có nhân phẩm cao quý, võ công rất cao siêu, tuy chàng chưa hỏi thăm sư môn của Trình Di

Siêu, nhưng chắc cũng phải là truyền nhân của vị đại hiệp nào trong danh môn chính phái chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Với một người như thế mà thân đang ở trong chỗ nguy hiểm, dù không quen biết cũng phải đem toàn lực ra để cứu viện, chứ đừng nói là người đó đã là bạn tốt của mình, thì làm sao mà đứng đưng đứng ngoài nhìn được?

Chàng mới nghĩ tới đây thì Miêu Xích Phượng bỗng lên tiếng nói :

- Tư Đồ huynh, huynh có thấy ở bên cái rãnh này hình như có máu người không?

Tư Đồ Ngọc theo tay chỉ của Miêu Xích Phượng đưa mắt nhìn, bất giác chàng hoảng hồn rợn tóc gáy.

Ở bên một đường rãnh mà nước ở trên núi đổ xuống, be bét những máu tươi.

Tư Đồ Ngọc hoảng kinh run giọng nói :

- Cái... cái người bị thương đổ máu ra lênh láng như thế này chắc chắn là thương thế phải nặng lắm!

Đây cũng là một tác dụng tâm lý, bởi vì Tư Đồ Ngọc đã quá lo lắng cho Trình Di Siêu, nên bao nhiêu những chuyện gì ghê gớm, hung hiểm, không may... chàng đều nghi ngại cho Trình Di Siêu bị thọ nạn cả.

Miêu Xích Phượng thành linh di chuyển một thể “Bạch Hạc Xung Thiên”, bắn mình lên cao hơn trượng, liền theo đó song chường lại quật xuống, biến đổi thành chiêu “Ngọc Tiễn Xuyên Vân” để tung mình lên trên bảy tám trượng nữa.

Thoạt tiên, Tư Đồ Ngọc cũng hơi giật mình, định theo sát phía sau nàng, nhưng sau thấy Miêu Xích Phượng bám chặt lấy một sợi dây leo rồi nép mình vào trong vách đá, chàng vội đưa mắt ra đảo dác nhìn, lúc ấy chàng mới biết nàng tung mình lên cao như vậy để quan sát tung tích của một kẻ vừa chạy trốn.

Đến lúc Miêu Xích Phượng buông mình xuống đất, Tư Đồ Ngọc khắp khối mừng thầm lên tiếng hỏi Hỏa Diệm công chủ :

- Miêu công chủ, Công chủ có phát hiện ra Tra Nhị Minh với Trình Di Siêu huynh đi về phía nào không?

Miêu Xích Phượng đáp :

- Mấy chục trượng về phía Đông nam có bóng nhân vật giang hồ, không biết có phải là người mà chúng ta định tìm không.

Tư Đồ Ngọc rất lo lắng cho sự an nguy của Trình Di Siêu, thời gian càng trôi qua phút nào thì chàng càng lo cho tính mạng của người bạn, cho nên khi nghe thấy Miêu Xích Phượng nói, chàng không cần suy nghĩ nhiều, lập tức băng mình chạy về phía Đông nam.

Miêu Xích Phượng tất nhiên là cũng phải chạy theo, nhưng nàng là người lịch duyệt giang hồ, trong lòng nàng cũng nhận thấy là nhân phẩm của Tư Đồ Ngọc rất cao quý, võ công cũng rất cao siêu, nhưng cử chỉ có hơi lỗ mãng.

Tư Đồ Ngọc chạy một hơi thật xa, nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều gì cả, bất giác chàng cau mày, dừng chân lại.

Miêu Xích Phượng đuổi theo tới, mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh khỏi phải lo lắng quá như thế. Để từ từ chúng ta sẽ kiếm cách đi tìm Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh với Trình Di Siêu đại hiệp đâu có phải là một lần khói mà bỗng chốc ly khai khỏi thế giới này?

Tư Đồ Ngọc than rằng :

- Miêu công chủ tuy nói đúng đấy, nhưng cái to lớn của Ngũ Hồ và cái rộng rãi của bốn biển, thêm vào vũ trụ mênh mông, trong đám người đông như kiến ấy, biết đi đâu mà tìm?

Miêu Xích Phượng ánh mắt sáng ngời, nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tư Đồ huynh, tôi muốn hỏi huynh một câu.

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Xin Miêu công chủ cứ hỏi, tại hạ biết thì sẽ trả lời liền, mà đã nói thì cũng sẽ nói hết.

Miêu Xích Phượng mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh đã xưng đột với Tra Nhị Minh thì cái kẻ tâm địa lang độc là Lãnh Huyết Lang Quân tất nhiên là phải rõ trình độ võ công của huynh chứ?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, ngạo nghễ cười nói :

- Ít ra y cũng phải biết, nếu Tư Đồ Ngọc này mà thề sẽ lấy cái đầu trên cổ y thì bao nhiêu người và vật ở trong cái tòa Lạc Hồn nhai đại trại này chẳng thể nào hợp thành một chướng ngại cản bước tại hạ được.

Miêu Xích Phượng tươi cười nói :

- Đủ rồi! Điều mà tôi trông đợi là câu trả lời ấy của Tư Đồ huynh.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Miêu công chủ nói như thế là nghĩ lý gì?

Miêu Xích Phượng cười nói :

- Nếu Tra Nhị Minh quả đã biết rõ sự lợi hại của Tư Đồ huynh, mà y với huynh đã trở thành kẻ cừu địch thì tất nhiên y không bao giờ dám quay trở lại Lạc Hồn nhai đại trại này nữa.

Tư Đồ Ngọc “À” lên một tiếng, nói :

- Chắc là y không dám to gan lớn mật như thế đâu.

Miêu Xích Phượng tươi cười nói tiếp :

- Không những y không dám trở về mà ngay việc lần này ra đi y cũng phải dựa vào một nơi yên ổn chắc chắn hơn Lạc Hồn nhai đại trại này, và cũng dựa vào người có võ công cao siêu hơn y nhiều.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Miêu công chủ nói phải lắm. Đó cũng là chuyện thường tình.

Miêu Xích Phượng liếc nhìn Tư Đồ Ngọc, tươi cười nói :

- Tư Đồ huynh, giờ đây chúng ta có thể dựa vào cái lý lẽ thường tình ấy để suy đoán ra một đầu mối.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Miêu công chủ suy đoán như thế nào?

Miêu Xích Phượng quay người chỉ về Lạc Hồn nhai đại trại ở đằng xa mà nói :

- Trên Lạc Hồn nhai kia là nơi Tổng trại của lục lâm bảy tỉnh miền Nam, tuy không không thể nói là nơi quy tụ tất cả các hảo thủ của lục lâm bảy tỉnh, nhưng cũng có thể nói trong phạm vi bảy tỉnh không đâu có một sơn trại hoặc thủy trại có thể so sánh với Lạc Hồn nhai đại trại về cả phương diện kiên cố lẫn yên ổn.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tại hạ đồng ý về sự nhận định của Miêu công chủ.

Miêu Xích Phượng đắc ý cười nói :

- Nếu đã như vậy thì chúng ta đã thu hẹp được phạm vi nghiên cứu xem Tra Nhị Minh trú ẩn nơi nào. Chúng ta không cần để ý tới những sơn, thủy trại tầm thường, mà chỉ thảo luận tới những địa điểm đặc biệt.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Thế nào gọi là địa điểm đặc biệt?

Miêu Xích Phượng nói :

- Gọi địa điểm đặc biệt, là những nơi mà so sánh với Lạc Hồn nhai đại trại còn hiểm yếu hơn nhiều, mà lại có liên quan mật thiết với Tra Nhị Minh.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Phạm vi bảy tỉnh miền Nam tuy là rộng rãi, nhưng có điều kiện là địa điểm đặc biệt như Miêu công chủ nói thì có lẽ cũng không nhiều cho lắm.

Miêu Xích Phượng cười nói :

- Không những không nhiều, mà tôi chỉ nhận thấy có một nơi thôi, Tư Đồ huynh thử đoán xem nào?

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát, rồi chợt trợn mắt nói :

- Miêu công chủ, có phải ý Công chủ nói nơi đó là Quát Thương mê cung không?

Miêu Xích Phượng gật đầu nói :

- Cứ như lời Tư Đồ huynh đã cho tôi biết thì Tra Nhị Minh có một mối liên quan không phải là sơ sài gì đối với Mê cung Ngũ sát.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt hỏi :

- Tất nhiên. Theo tại hạ biết thì ít nhất Tra Nhị Minh với Tái Sát Thạch Mai Sùng đã bí mật câu kết với nhau, nếu không vậy thì tại sao y lại ra tay ám toán Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm rồi bắt nàng ta giao cho Thạch Mai Sùng đem về Quát Thương?

Miêu Xích Phượng nghiêng răng nói :

- Nếu đã như thế thì Tra Nhị Minh đã kết thù oán với Tư Đồ huynh, lại đả thương hoặc ám toán Trình Di Siêu đại hiệp, tất nhiên ngoài Quát Thương mê cung ra, y còn tìm đâu ra nơi dung thân nữa?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Quát Thương mê cung thật là chỗ khả nghi, chúng ta hãy đến đó coi xem.

Hai người bàn định với nhau xong, liền nhắm phía Đông nam mà đi.

Dọc đường, Tư Đồ Ngọc vì quá lo lắng cho sự an nguy của Trình Di Siêu cho nên quay lại nói với Miêu Xích Phượng :

- Miêu công chủ, theo Công chủ thì Trình Di Siêu đã gặp phải bước hiểm nguy gì?

Miêu Xích Phượng trầm ngâm giây lát, đáp :

- Chuyện đó thật khó mà đoán ra được. Theo ý tôi thì Trình Di Siêu đã bị người ta ám toán, bị bắt, rồi bị làm tù nhân, nhưng thương thế của đại hiệp thì không đến nỗi nguy đến tính mạng.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Miêu công chủ căn cứ vào đâu mà quyết đoán như vậy?

Miêu Xích Phượng trở cây quạt Âm Dương Bảo Phiến rồi đáp :

- Nếu như Trình đại hiệp không bị ám toán thì quyết đã không đánh rơi cái quạt báu là vật thành danh giang hồ của người.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Miêu công chủ làm sao biết được Trình Di Siêu huynh của tại hạ đã bị Tra Nhị Minh bắt đi, lại bị thương... và thương thế không nguy đến tính mạng?

Miêu Xích Phượng cười nói :

- Nếu như Trình đại hiệp không bị mất tự do, không bị người ta cầm bắt đi thì tại sao Trình đại hiệp lại không đợi Tư Đồ huynh ở vùng phụ cận của Lạc Hồn nhai?

Tư Đồ Ngọc cũng phì cười cho sự ngớ ngẩn của mình liền nói chữa thẹn :

- Tại hạ vì quá sốt ruột cho nên mới đâm ra hồ đồ...

Chàng nói tới đây thì Miêu Xích Phượng đã xen lời :

- Nếu như Trình đại hiệp thương thế quá nặng, nguy đến tính mạng, thì đã bỏ mạng nơi đây rồi, và Tra Nhị Minh việc gì còn phải mang theo cho thêm nặng, có phải vậy không?

Tư Đồ Ngọc càng nghe càng nhận thấy có lý, hai người ra chân chạy thật nhanh như bay đến Quát Thương sơn ở Triết Đông.

Mê cung Ngũ sát cư trú ở Quát Thương mê cung, địa điểm này ở trong Mê Hồn giáp, địa thế cũng khá nguy hiểm.

Hai người tìm đến cửa Mê Hồn giáp rồi đưa mắt nhìn qua tình hình ở xung quanh, Miêu Xích Phượng nói bằng một giọng buồn rầu :

- Tôi chưa được gặp Mê cung Ngũ sát, nhưng cứ xem hình thế nơi đây thì Mê Hồn giáp thế nào cũng được bố trí theo Mê cung trận pháp, lợi hại vô cùng.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ý kiến của Miêu công chủ cũng hơi giống với ý kiến của tại hạ. Sau khi chúng ta vào Mê Hồn giáp rồi thì phải đặc biệt đề phòng mới được.

Miêu Xích Phượng mỉm cười nói :

- Cái loại Mê Cung trận pháp này hoặc là bố trí theo linh vị của thiên nhiên, hoặc là bố trí theo Cửu cung kỳ môn, đều là thần diệu cả. Sau khi chúng ta vào trong trận, có thể là tạm thời không gần nhau nữa, cho nên trước hết cần phải dùng tín hiệu và tình báo để liên lạc với nhau.

Tư Đồ Ngọc không hiểu, liền hỏi :

- Tín hiệu và tình báo?

Miêu Xích Phượng mỉm cười nói :

- Gọi là tín hiệu là cái phương pháp chúng ta liên lạc với nhau, còn tình báo là cái sự hiểu biết của chúng ta về tình hình bên địch.

Tư Đồ Ngọc “À” lên một tiếng, cười nói :

- Miêu công chủ định liên lạc như thế nào?

Miêu Xích Phượng nghĩ ngợi giây lát mỉm cười nói :

- Tôi lấy hai chữ phóng hỏa làm hiệu, vậy chút nữa đây nếu vạn nhất mà mất liên hệ thì Tư Đồ huynh cứ nhìn thấy ngọn lửa trắng bốc lên trời ở phương hướng nào thì tôi ở phía đó đấy.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tại hạ không biết phóng hỏa, chỉ có thể lấy tiếng ré làm hiệu thôi.

Miêu Xích Phượng cau mày nói :

- Tiếng ré thì ai mà chả ré được, Tư Đồ huynh nên cho một cái tín hiệu đặc biệt đi.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát, nói :

- Ba ngón một dài được không?

Miêu Xích Phượng gật đầu cười nói :

- Được, vậy tín hiệu chúng ta cứ thỏa thuận với nhau như thế, bây giờ bàn đến tình báo.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Tại hạ chỉ biết tên của năm người Mê cung Ngũ sát là Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch, Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, Tài Sát Thạch Mạ Sùng, Khí Sát Ngân Như Bích và Danh Sát Tiền Thông Thần, ngoài ra còn thì không biết gì nữa cả.

Miêu Xích Phượng cười nói :

- Trái lại, tôi hiểu biết được một chút, có thể cung cấp cho Tư Đồ huynh để làm tài liệu tham khảo...

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Xin Miêu công chủ cho biết, tại hạ lắng nghe cao luận.

Miêu Xích Phượng nhú mày cười nói :

- Bọn Mê cung Ngũ sát trừ căn bản võ công ra, thì mỗi người đều có một thiện nghệ đặc biệt riêng.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Có phải cái sở trường họ lấy làm ngoại hiệu không?

Miêu Xích Phượng đưa mắt ngạc nhiên nhìn Tư Đồ Ngọc gật đầu thán phục nói :

- Tư Đồ huynh quả thật là người thông minh tuyệt đỉnh, nghe một hiểu mười. Chẳng hạn như Tài Sát Thạch Mạ Sùng, võ học lợi hại nhất của lão là một chương “Độc Vũ Phi Thiên” và một chiêu là “Nhất Mao Bất Đạt” để phòng thân.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tại hạ hiểu rồi, thấy Tài Sát thì phải đề phòng tài vật, mà thấy Tử Sát thì phải đề phòng tử, nhưng khi gặp Danh Sát Tiền Thông Thần thì phải đề phòng gì đây?

Miêu Xích Phượng trợn mắt nghiêm nét mặt nói :

- Nếu gặp phải vị Danh Sát Tiền Thông Thần thì phải đặt biệt lưu tâm, bởi vì người ấy không những kiêm cả ba tuyệt nghệ của Tử Sắc Tài tam sát, mà công lực bản thân người ấy lại cao hơn hẳn đồng bọn, đã vậy mà mưu kế lại ghê gớm vô cùng.

Tư Đồ Ngọc sang sảng giọng nói :

- Danh Sát Tiền Thông Thần có môn binh khí nào lợi hại?

Miêu Xích Phượng đáp :

- Binh khí người ấy sử dụng thật là đặc biệt không thấy ghi ở trong Binh Khí phổ, tay phải cầm một sợi dây ràng ngựa, còn tay trái cầm một cái khóa rất sắc.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ nói :

- Lấy khóa và dây ràng ngựa làm binh khí, thật không ai có thể tưởng tượng nổi.

Miêu Xích Phượng tươi cười nói :

- Hai món binh khí ấy không những đã lạ, mà hai món ám khí người ấy sử dụng cũng lạ không kém.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Hai thứ binh khí ấy thuộc loại đao, kim hay tên...

Tư Đồ Ngọc nói tới đây, thì đã bị Miêu Xích Phượng xua tay cắt ngang :

- Không phải đao, tiêu, kim... gì đâu, mà ám khí của y tên là Ngũ Sắc Phụng Mao, và một loại nữa là Tam Quang Lân Giác.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu than :

- Thực lạ lùng quá, binh khí thì là khóa sắt với dây ràng ngựa, còn ám khí thì là Phụng Mao với Lân Giác, thế còn chân khí hộ thân và huyền công thì có cái tên đặc biệt gì nữa?

Miêu Xích Phượng đáp :

- Để hộ thân, người ấy có môn Tam Đại Khí.

Tư Đồ Ngọc hiểu ý cười nói :

- Ba đầu cơ à... Nếu trọng tiếng ba đời như vậy, thì ai mà chả háo danh, vậy thì Tam Đại Khí ấy quả nhiên có liên quan với tên Danh Sát thực, thế còn võ công để đả thương địch thì sao?

Miêu Xích Phượng nheo mắt cười nói :

- Cũng có hai loại, một tên là Nhật Nguyệt chương, một loại là Càn Khôn thần công.

Tư Đồ Ngọc nghe nói thất thanh la lên :

- Ghê gớm đến thế ư, nếu lão ấy đã lấy Nhật Nguyệt và Càn Khôn làm tên chiêu thức, thì chẳng lẽ Danh Sát Tiên Thông Thần có mộng làm hoàng đế sao?

Miêu Xích Phượng lắc đầu cười nói :

- Dẫu có ngồi bệ cao ở triều đình, cũng không bằng sống ở trên giang hồ đi về tự do, cho nên Danh Sát Tiên Thông Thần không làm hoàng đế mà chỉ có mộng làm bá chủ võ lâm, bắt các nhân vật trên giang hồ phải phục tùng mình mà thôi.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Đó là ý nghĩ của những tên ma đầu, nếu Danh Sát Tiên Thông Thần đã có ý ấy, thì thế nào cũng phải có nhược điểm có thể lợi dụng được.

Miêu Xích Phượng nói :

- Tư Đồ huynh nhận xét thực cao minh, nhưng muốn tìm ra chỗ nhược điểm của Danh Sát Tiên Thông Thần chẳng phải là việc dễ dàng gì. Tư Đồ Ngọc đôi mắt sáng như điện, nói :

- Khó với dễ đâu có thể cản đường, ta hãy vào thử trong Mê cung để gặp Mê cung Ngũ sát rồi thì mới tính cách đối phó được, nếu cứ đứng chuyện phiếm trước cửa Mê Hồn giáp này thì muôn năm cũng không phát hiện ra được điều gì cả.

Miêu Xích Phượng cười khúc khích nói :

- Hay lắm! Hai người chúng ta không nên mất công tìm kiếm, mà phải xem xét thực tế cho kỹ để hành động.

Nói xong, Miêu Xích Phượng làm ngay, chỉ thấy đôi bờ vai ngọc khê rung động, nàng đã tung mình lên lướt đi trước ngay, gót chân nàng thoăn thoắt chạy vào Mê Hồn giáp.

Tư Đồ Ngọc thấy hình như nàng hiểu lầm mình, chàng lại sợ nếu vạn nhất có điều gì bất trắc xảy ra cho nàng, nên chàng cũng vội vàng theo sát sau lưng nàng, cùng xâm nhập Mê Hồn giáp.

Sau khi vào trong Mê Hồn giáp rồi, không thấy có gì lạ lùng cả, trong đó chỉ có rất nhiều những đường nhỏ ngang dọc và những ngã ba, chỉ thấy có những tảng đá hình thù quái dị như bầy vượn nhảy nhót, như thú nằm, hoặc như nàng tiên thực đẹp, hoặc như ác quỷ, chứ không có gì là khủng khiếp quá đáng cả.

Miêu Xích Phượng thấy Tư Đồ Ngọc theo sau liền dừng gót đứng lại chỉ vô số những ngã ba ở trước mặt tươi cười nói :

- Tư Đồ huynh với trí thông minh tuyệt vời của huynh, thì huynh bảo chúng ta phải nên đi theo đường nào?

Tư Đồ Ngọc biết rằng lúc này mình có lỡ lời cho nên Miêu Xích Phượng có lẽ đã hiểu lầm, nhưng chàng cũng không muốn chỉ huy, mà khiêm nhượng cười nói :

- Miêu công chủ lịch duyệt hơn tại hạ nhiều, vậy xin Công chủ quyết định cho, Tư Đồ Ngọc này xin cúi đầu nghe theo.

Miêu Xích Phượng thấy chàng nói như vậy cũng không cần phải khách sáo gì nữa, suy nghĩ giây lát mỉm cười nói :

- Hiện tại chúng ta gặp phải rất nhiều ngã ba đường, thì chúng ta hãy chọn lấy một mà đi thử xem sao. Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Không cong mà cũng không vẹo, cứ một đường thẳng tới mà đi, Miêu công chủ đã chọn đi đường nào thì xin Công chủ đi trước cho.

Hai người bạn bạc với nhau xong bèn chọn đường chính giữa lướt thẳng tới.

Xem tiếp hồi 18 Do thám Mê cung

18. Hồi 18 Do Thám Mê Cung

Nhưng đi được khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, thì Tư Đồ Ngọc bỗng ngừng bước nói :

- Miêu công chủ, Công chủ có thấy chúng ta đã đi cả ngày rồi mà vẫn còn ở chỗ cũ, vẫn ở cửa Mê Hồn giáp hay sao?

Xích Phượng đưa mắt đảo dáo dác nhìn chung quanh, mặt ngọc hơi đỏ ửng, nàng bẽn lẽn nói :

- Ai mà không thấy thế đâu, hóa ra chúng ta trước sau vẫn không đi được một bước, tựa hồ như chúng ta đã sa vào Mê Hồn trận rồi thì phải.

Tư Đồ Ngọc thấy nàng có vẻ bẽn lẽn bèn mỉm cười an ủi :

- Miêu công chủ khỏi cần phải buồn rầu như thế, chúng ta đi đường của đối phương bày ra không bị tắc nghẽn ở giữa thôi thế nào chúng ta cũng sẽ tới được Quát Thương mê cung, Công chủ đừng có lo gì hết.

Xích Phượng dăm dăm nhìn Tư Đồ Ngọc, vẫn với vẻ bẽn lẽn, nàng cười nói :

- Tư Đồ huynh, lần này đến phiên huynh phải chọn đường, Xích Phượng này xin theo hiệu lệnh của huynh đây.

Tư Đồ Ngọc biết chẳng nên thoái thác lúc này, liền suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói :

- Miêu công chủ để thâu ngắn thời giờ mà cũng là việc thận trọng nữa, cách hay nhất là chúng ta chia hai đường ra mà đi.

Xích Phượng hỏi :

- Chia là chia như thế nào?

Tư Đồ Ngọc đưa tay chỉ một con đường ở khoảng giữa, lớn tiếng cười nói :

- Con đường phía giữa kia tuy không phải là đường chính giữa, chúng ta hãy cứ lấy làm tiêu chuẩn đi rồi mỗi người chúng ta sẽ chọn một đường ở bên phải và bên trái của nó sau.

Xích Phượng khẽ gật đầu tươi cười nói :

- Tôi tán thành biện pháp ấy của Tư Đồ huynh, vậy xin huynh đi theo con đường bên phải, còn tôi xin đi bên trái.

Lời vừa dứt, nàng đã tung mình đi ngay, đột nhiên Tư Đồ Ngọc lại cất tiếng nói :

- Miêu công chủ, Công chủ đừng quên cái tín hiệu chúng ta đã đồng ý với nhau đấy nhé.

Xích Phượng ngạc nhiên dừng chân, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc một cái. Tư Đồ Ngọc trợn mắt lớn tiếng nói :

- Nếu như chúng ta đi đường được bình yên thì thôi, không có chuyện gì đáng nói cả, nếu vạn nhất gặp chuyện nguy hiểm ở giữa đường cần người tiếp tay, thì cứ như chúng ta đã quy định, ném tín hiệu lên, hai chúng ta đã cùng có chung một kẻ thù, thì dẫu sao cũng chẳng nên khách sáo với nhau làm chi nữa.

Xích Phượng cười nói :

- Được, tôi sẽ lưu ý và cũng phải chú ý đến tiếng ré ba ngắn một dài của Tư Đồ huynh và xin Tư Đồ huynh cũng phải chú ý tới ngọn lửa bạc của tôi.

Tư Đồ Ngọc lẳng lẳng đứng nghe, rồi chàng gật đầu cười, sau đó chàng cùng Xích Phượng mỗi người đi theo một con đường của hai bên trái và phải đó.

Tư Đồ Ngọc đã chọn con đường về bên tay phải của con đường giữa kia đi, đi được một lúc, chàng lại thấy cái quang cảnh chung quanh mình có vẻ quen thuộc lắm.

Chàng đã tưởng mình đã trở về chỗ cũ, nhưng sau khi nhìn kỹ lại thì thấy hai con đường vừa qua, hai quang cảnh tuy có giống nhau nhưng chỗ chàng đứng hiện tại không phải là chỗ vừa rồi chàng đứng bàn chuyện với Xích Phượng nữa.

Tư Đồ Ngọc cau mày, trong lòng hoang mang quá đổi.

Chàng hoang mang là vì chỗ chàng đứng hiện tại đã không phải là chỗ trước kia, thế thì tại sao chàng lại thấy chỗ này có vẻ quen lắm như vậy.

Tư Đồ Ngọc biết rằng thế nào bên trong cũng phải có nguyên nhân bên không xông xáo như trước nữa mà cứ đứng yên lặng suy nghĩ thôi, người ta thường nói ở trên đời này không có việc gì khó mà không chỉ có lòng mà thôi.

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ hồi lâu cuối cùng chàng tìm ra được đầu mối thấy chỗ cứu cánh.

Thế nào là đầu mối, thế nào là cứu cánh?

Đầu mối và cứu cánh ấy là việc Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã cho Tư Đồ Ngọc bức đồ hình ở dưới chân Lạc Hồn nhai.

Tư Đồ Ngọc chợt nhớ lại bức đồ hình mà Mộ Dung Lâm tặng, thì trên bức đồ hình đó đường ngang ngõ tắt chẳng chịt như mạng nhện, tự hồ như ăn khớp với tình hình hiện tại.

Chàng đưa mắt đảo dác nhìn chung quanh, trong bụng mừng rỡ quá đổi, vội vàng lấy bức đồ hình ra xem lại.

Xem xong quả nhiên không sai chút nào cả bức đồ hình đúng là vẽ lại những đường đi ở trong Lục Hồn Giáp.

Tư Đồ Ngọc quá mừng rỡ, và cảm khái vô cùng.

Chàng cảm khái là vì chàng thấy Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã biết chàng có hẹn với Tài Sát Thạch Mai Sùng, cho nên nàng đã tặng chàng bức họa đồ ở trên Quát Thương mê cung.

Nào hay trong chớp mắt, chính nàng đã bị ám toán, nàng đã bị Thạch Mai Sùng bắt đem về Quát Thương, thì đồ hình Mê cung giờ đây lại hóa ra cái bùa cứu mạng cho chàng.

Sau khi cảm khái hồi lâu, Tư Đồ Ngọc lại nhìn kỹ lên bức hình để dò xem đường lối ở trước mắt, chàng nhìn cho thật thuộc.

Bởi vì chàng biết rằng hiện thời đang ở chỗ nguy hiểm, bức đồ hình kia có quan hệ rất lớn, cho nên sau khi đã thuộc lòng đường lối ở trước mắt, chàng lập tức cẩn thận gấp vào bỏ trong bụng thật kỹ.

Tư Đồ Ngọc vừa mới xếp bức hình vào chàng đang nghĩ không biết Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng giờ đây không biết an nguy ra sao thì bỗng có đột nhiên phát sinh.

Đánh “Ầm” một tiếng, ở trên không trung về bên tay trái, đột nhiên có một ngọn lửa màu bạc bốc vụt lên trời.

Đó là tín hiệu hai người đã thỏa thuận với nhau, tín hiệu ấy có nghĩa là Hỏa Diệm công chủ bây giờ đang lâm nguy.

Tư Đồ Ngọc đâu dám chậm trễ, để cho Xích Phượng an tâm biết chàng đã nhận được tín hiệu rồi chàng liền đề khí ré lên ba tiếng ngắn một tiếng dài để ứng đáp!

Vừa ré chàng vừa vội lướt ngay về phía vừa có ngọn lửa bạc bốc lên.

Đường lối ở trong Mê Hồn giáp phức tạp vô cùng, Tư Đồ Ngọc không thể căn cứ theo tín hiệu mà có thể tìm ra được tung tích của Xích Phượng được.

Nhưng giờ đây chàng đã nhớ thuộc lòng bức đồ hình, cho nên chàng di chuyển một cách rất dễ dàng.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã tìm tới nơi.

Thì ra Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng đã sa chân vào một chỗ toàn những đồng đá lởm chởm, và bị Vũ Hầu bát trận hợp thành bởi những tảng đá theo Kỳ Môn độ giáp làm khiếp đảm, cho nên nàng cứ loay hoay ở giữ hoài mà không sao tìm được cửa ra để thoát thân.

Tư Đồ Ngọc là đệ tử đắc ý của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, cho nên trừ một thân võ công thượng thừa ra, đối với các loại bói toán, thuốc thang, kỳ môn độ giáp, Âm Dương Sinh Khắc, chàng đều thông hiểu cả.

Giờ đây đối với những đường ngang ngõ tắt ở trong Mê Hồn giáp chàng đã thuộc nằm lòng, cho nên chàng rất an tâm vững dạ để Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng ra khỏi Vũ Hầu bát trận.

Xích Phượng bị hãm ở trong trận rất sốt ruột nhưng khi nghe được tiếng báo hiệu của Tư Đồ Ngọc rồi thì nàng thở phào ra nhẹ nhõm.

Nàng biết Tư Đồ Ngọc đã tới cứu viện, mà Tư Đồ Ngọc cũng đã tới gần rồi, nhưng bởi vì trận pháp quá bí ảo cho nên nàng không sao trông thấy được tung tích của Tư Đồ Ngọc.

Vị Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường, nàng cũng biết mình bị vây khốn ở trong Vũ Hầu bát trận Đồ, cho nên nàng nhú mào vận khí nói lớn :

- Tư Đồ huynh, huynh...

Tư Đồ Ngọc không để nàng hỏi tiếp, liền mỉm cười đáp :

- Miêu công chủ, tại hạ đã tới rồi, tại hạ hiện đang ở về bên phía tay phải Công chủ, ở trên đỉnh một vách đá cheo leo, nhưng bởi vì mây gió ở trong trận biến ảo khôn lường, cho nên chỉ có tại hạ là trông thấy Công chủ mà Công chủ không sao thấy được tại hạ là như vậy.

Xích Phượng nghe nói vội ngược nhìn lên phía trên về bên tay phải.

Ở về phía bên tay phải của nàng vốn có một đồng đá rất quái dị cao hơn một trượng, bình thường thì có thể nhún mình là có thể lướt qua được rồi, nhưng giờ đây bởi vì trận pháp làm cho hoa mắt, người bị vây khốn ở trong trận đâm ra nhìn lầm, cho nên Xích Phượng thấy đồng đá ấy không chỉ cao có một trượng mà là cao ngất trời, không những cao tới mức không thể nào leo lên được, mà nó còn che mất cả thị giác, khiến nàng không thể nào nhận ra hình bóng của Tư Đồ Ngọc ở đâu cả.

Xích Phượng gượng cười nói lớn :

- Tư Đồ huynh, hiện thời ở trước mắt tôi cửa ngõ qua nhiều, biến hóa lại rất phức tạp, đã chẳng khác nào Bát trận đồ của Gia Cát Võ Hầu.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Miêu công chủ nhận xét không sai chút nào, công chủ cũng như chàng Lục Tồn xưa kia ở bên Đông Ngô, bị vây khốn ở trong Vũ Hầu bát trận Đồ vậy.

Xích Phượng nghe nói mình quả nhiên đang bị vây khốn ở trong Bát trận đồ vội đưa mắt nhìn kỹ một hồi rồi mới lên tiếng nói :

- Tư Đồ huynh, tôi là người trong cuộc thì mờ mịt, huynh ở ngoài thì sáng suốt, xin giúp tôi phán đoán một phen, cửa sinh có phải ở về phía Tây bắc không?

Tư Đồ Ngọc ứng tiếp đáp :

- Miêu công chủ thực là cao minh, nhưng nếu Công chủ mà lướt ngay về phía Tây bắc, lúc thân hình Công chủ vừa hạ xuống đất, thì còn gặp phải mây và khói biến hóa, nhưng...

Tư Đồ Ngọc mới nói tới đây, thì Xích Phượng đã tươi cười ngắt lời :

- Tôi hiểu rồi, dầu cho nó có biến hóa thế nào đi chăng nữa, thì cũng cứ nhận định phương hướng cho thật chính xác, cứ xông ra cửa sinh thì thế nào cũng thoát được trận.

Tư Đồ Ngọc cũng cảm phục thầm Xích Phượng quả nhiên là người có kiến thức rất rộng, bèn gật đầu mỉm cười khen :

- Đúng thế, Miêu công chủ nói không sai chút nào cả. Công chủ mau thi hành ngay đi, sau khi chúng ta thoát khỏi nguy khốn rồi thì chúng ta có thể xông thẳng tới Quát Thương mê cung để gặp Mê cung Ngũ sát, để điều tra xem Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh hiện thời ở đâu?

Xích Phượng gật đầu cười, cặp mày liễu của nàng dựng ngược lên, nàng thi triển ngay một thức “Tuần Cô Ma Không” bay mình về phía Tây bắc.

Lúc ấy theo Xích Phượng thấy thì hướng Tây bắc toàn là những đá lớn chồm tựa hồ không có đường nào đi được cả.

Nhưng sau khi Xích Phượng nhón gót bay người lên, quả đúng như lời Tư Đồ Ngọc, ở chỗ đồng đá quái dị có những luồng khói và mây ùn ùn bốc lên biến hóa vô cùng.

Gọi là mây khói biến hóa thì chỉ trong chớp mắt thôi là tắt ngay, và cũng chỉ trong chớp mắt đồng đá quái dị kia đã biến thành một bức tường cao sừng sững ngất trời.

Như gặp phải kẻ tầm thường, thì đứng trước cảnh ngộ hãi hùng ấy, thế nào cũng phải dừng bước không dám tiến tới nữa, rồi đưa mắt tìm đường khác mà ra, nhưng Xích Phượng đã được Tư Đồ Ngọc chỉ điểm, cho nên nàng liền đề khí tung mình lên ngay, chẳng cần phải nghĩ ngợi lâu la gì, cứ nhắm mắt ngay vách đá mà lao thẳng tới.

Quả nhiên vách đá chỉ là huyền tượng, thân hình Xích Phượng vừa lao tới, liền gặp phải ngay một trận mây khói phiêu đảng, người nàng liền vượt khỏi đồng đá lớn chồm mà ra khỏi Bát trận đồ.

Tư Đồ Ngọc buông mình xuống đất mỉm cười nói :

- Miêu công chủ, trong khoảnh khắc ấy, chắc Công chủ đã...

Xích Phượng gượng cười đỡ lời :

- Trận pháp của Vũ Hưu quả nhiên là huyền diệu thông thần, chỉ có một đồng đá ngổ ngang thôi thế mà lại hóa ra những ngọn núi lớn chồm, hàng ngàn vạn ngọn cheo leo vây hãm người ta khiến không thể nào có đường ra nữa.

Nói tới đây, Xích Phượng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tư Đồ huynh, chúng ta đã phân ra hai đường bên phải bên trái mà đi, chắc bên trong thế nào cũng phải có không biết bao nhiêu hiểm trở cản đường, thế khi tại sao khi tôi phát tín hiệu lên, chỉ trong một thoáng mà huynh lại đã tới tiếp ứng ngay được như vậy?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Đối với những đường ngang ngõ tắt lung tung này, tại hạ đã quen thuộc lắm rồi, cho nên từ nay về sau không thể nào lầm lạc được nữa.

Xích Phượng phì cười nói :

- Tư Đồ huynh, đường lối ở trong Mê Hồn giáp này nhiều và phức tạp dị thường, tôi...

Tư Đồ Ngọc biết là nàng không tin nhưng chàng cũng không thích đem việc Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm tặng mình bức đồ hình nói cho nàng biết, mà chàng chỉ mỉm cười đỡ lời :

- Nếu như cô nương không tin, thì xin cứ đi theo tại hạ, tại hạ bảo đảm rằng không lâu đâu thì chúng ta sẽ tới được Quát Thương mê cung để gặp mặt đối phương.

Nói xong, chàng lập tức thông thả bước đi trước, những đường ngang ngõ tắt chàng đã quá thuộc lòng, chẳng khác gì những đường nét ở trên bàn tay chàng.

Xích Phượng vừa đi vừa hoang mang trong bụng không thể nào hiểu được tại sao Tư Đồ Ngọc lúc đầu cũng mờ mịt chẳng biết gì như mình thế mà chỉ trong khoảnh khắc chia tay, chàng lại sáng suốt đến như thế và thông thuộc đường lối đến như vậy?

Quả nhiên đúng như lời Tư Đồ Ngọc đã giao hẹn, chừng không đến nửa giờ sau, Tư Đồ Ngọc với Xích Phượng đã đi khỏi đoạn đường Mê Hồn giáp.

Ở ngoài cửa Mê Hồn giáp là một cái đèo thật rộng ở chính giữa đèo lưng quay vào núi, mặt nhìn về phía Mê Hồn giáp là một tòa cung điện nguy nga mỹ lệ sừng sững.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn, buột miệng khen :

- Ở nơi thâm sơn cùng cốc này thợ cũng hiếm mà vật liệu cũng khó kiếm, thế mà xây dựng được một tòa điện như thế kia, thì kể Mê cung Ngũ sát quả đều là những tay thông thần...

Xích Phượng cười nhạt nói :

- Tuy có thông thần thực, nhưng chủ yếu của họ là tích tụ thật nhiều tài vật, Tư Đồ huynh chẳng lẽ không biết rằng có tiền mua tiên cũng được hay sao?

Lúc bấy giờ cửa Quát Thương mê cung đột nhiên mở rộng ra, tám đôi cung trang thị nữ rất diễm lệ chia làm hai hàng bước ra.

Tư Đồ Ngọc kêu “Ồ” lên một tiếng nheo mắt nói :

- Bọn họ nghênh tiếp ai đây, chẳng lẽ tung tích của chúng ta đã bị phát giác rồi sao?

Xích Phượng khẽ cười đáp :

- Chúng ta trước hãy núp vào trong chỗ tối để xem tình hình ra sao đã. Đối phương đã ý y Mê Hồn giáp là nơi đường ngang ngõ tắt, hiểm trở vô cùng, cho nên mới không thêm cất đặt người để phòng thủ như vậy nên chắc không phải là nghênh tiếp chúng ta đâu, hay là...

Tư Đồ Ngọc vội theo Miêu Xích Phượng núp vào trong chỗ tối, rồi chàng buồn bã nói :

- Không phải nghênh tiếp chúng ta thì họ nghênh tiếp ai, chẳng lẽ còn có người nào ngang nhiên tới nơi này nữa ư?

Xích Phượng cười nói :

- Chưa hẳn họ đã nghênh tiếp khách ngoài mà giả hoặc bọn Mê cung Ngũ sát đang về cũng nên?

Xích Phượng vừa nói tới đây thì trong Quát Thương mê cung lại bỗng dấy ra một Thái Cực Đồ Hình thực lớn bằng xe sắt.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn rồi cau mày nói :

- Miêu công chủ coi kìa, ở chính giữa Thái Cực Đồ Hình có hai cái chốt để vận, tại sao nó lại lồi lên trên mà không bằng phẳng như vậy?

Xích Phượng nói :

- Không những như thế, mà Thái Cực Đồ kia cũng quá to lớn, chắc là phải có sự gì bí ẩn bên trong đây, chúng ta cứ yên lặng coi xem sao?

Ở phía sau Thái Cực Đồ có hai người sánh vai nhau bước ra.

Người đi phía tay mặt chính là con người mập ú, lùn xỉnh, mặc áo trường bào, trước ngực có thêu một lá vàng, người ấy chính là Tài Sát Thạch Mạ Sùng.

Còn người đi bên phía trái là một lão già mặc áo đỏ vẽ mặt hầm giận dữ, nhưng trước ngực áo đỏ của lão lại thêu một quả tim mà ngay chính giữa quả tim đó có thêu một ngọn lửa.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Miêu công chủ, trông võ lâm hiện nay, nếu nói về hỏa kỹ thì ba người lệnh sư huynh muội đứng đầu rồi, thế tại sao lão già áo đỏ kia mà cũng thêm một ngọn lửa ở trước ngực như thế?

Xích Phượng mỉm cười nói :

- Tuy đều là lửa cả, nhưng có chỗ khác nhau. Thế Tư Đồ huynh không nhận ra ở bên ngoài ngọn lửa của y lại còn thêm một quả tim lớn hay sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tại hạ vẫn không hiểu trái tim với dụng ý gì?

Xích Phượng khẽ nhún mày tươi cười đáp :

- Cái chuyện này cũng dễ hiểu lắm, ngọn lửa của y là ngọn lửa ở bên trong, còn ngọn lửa của chúng tôi lại là lửa ở bên ngoài.

Tư Đồ Ngọc lúc này mới vỡ lẽ liền nói :

- Ngọn lửa ở bên trong người là ngọn lửa của tức giận, chẳng lẽ lão già kia lại là Khí Sát Ngân Như Bích sao?

Xích Phượng gật đầu cười nói :

- Tuy tôi không nhận được ra y, nhưng Tư Đồ huynh đoán chắc không sai đâu, chẳng lẽ Tư Đồ huynh không phát hiện ra vẻ mặt của y cứ hầm hầm như đang giận dữ, trong bụng chứa đầy nộ khí hay sao?

Hai người thì thầm đến đây thì Tài Sát Thạch Mai Sùng và Khí Sát Ngân Như Bích đã tới trước Thái Cực Đồ, ngồi xuống ghế Thái Sư do bọn thị nữ bày.

Như Bích đưa mắt nhìn bọn thị nữ đứng bên xướng giọng nói :

- Bọn người mau vớt cái lược vải phủ lên cái chốt Thái Cực Đồ đi đi.

Tư Đồ Ngọc với Xích Phượng nghe nói mới biết rằng vì quá xa mà lại chưa nhìn thật kỹ, nên vẫn không phát hiện ra ở trên cái chốt Thái Cực Đồ còn có một vật gì phủ lên.

Thị nữ nghiêng mình lãnh lệnh đi tới trước Thái Cực Đồ tay giật hai miếng vải che lên.

Miếng vải che vừa lật lên thì Tư Đồ Ngọc và Xích Phượng đều giật nảy mình. Thì ra hai cái chốt lớn ở chính giữa Thái Cực Đồ lại là hai cái đầu người.

Một cái tóc dài rõ ràng là đầu của người đàn bà, còn cái kia thì tóc ngắn, hẳn là đầu của một người đàn ông.

- Tư Đồ huynh, người đàn ông với người đàn bà kia là ai thế, huynh có nhận ra không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Người đàn ông là Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, chẳng lẽ Miêu công chủ chưa gặp mặt bao giờ sao?

Xích Phượng gật đầu đáp :

- Tra Nhị Minh thì tôi đã nhận ra, nhưng chẳng lẽ người đàn bà kia lại là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm hay sao?

Tư Đồ Ngọc khẽ lắc đầu nói :

- Thoạt đầu tại hạ cũng tưởng người đó là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, nhưng nhìn kỹ lại, thì mới biết rằng người đó chính là người đã bị tại hạ đuổi theo quá gấp phải nhảy xuống vực tự tuyệt, người ấy chính là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ.

Xích Phượng cũng ngạc nhiên hỏi :

- Việc này thực là lạ. Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã bị Thạch Mai Sùng bắt làm tù nhân thì Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh phải cấu kết với Ngũ sát chứ, thế tại sao người bị bắt chưa bị hại mà trái lại kẻ cấu kết lại sớm phải gặp thảm cảnh như vậy?

- Chuyện này có nhiều bí ẩn lắm, Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ bị tại hạ đuổi quá gắt, phải từ trên cao lao đầu xuống dưới vực, thế tại sao vẫn chưa bị chết như thế, còn Tà Sát Thạch Mai Sùng với Khí Sát Ngân Như Bích đem bỏ Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ vào trong Thái Cực Đồ to lớn kia với dụng ý gì?

Xích Phượng nói :

- Theo như tôi hiểu thì họ muốn tế đồ.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tế đồ? Miêu công chủ nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Xích Phượng một mặt chú ý nhìn Quát Thương mê cung một mặt mỉm cười đáp :

- Tôi nghĩ rằng Mê cung Ngũ sát muốn lấy cái bức Thái Cực Đồ kia để làm vật tiêu biểu cho Quát Thương mê cung hoặc là làm tín vật khai phá, cho nên mới dùng máu người để tế đồ cho oai phong được lắm liệt.

Tư Đồ Ngọc à lên một tiếng gật đầu nói :

- Công chủ nhận xét như vậy thực hợp...

Xích Phượng không để Tư Đồ Ngọc nói dứt câu, thì bỗng nhiên Tư Đồ Ngọc trợn mắt quay sang bảo Xích Phượng :

- Miêu công chủ, nếu như Mê cung Ngũ sát muốn dùng máu người để tế đồ, thì tại sao lại còn mất công trói hai người kia vào sau Thái Cực Đồ chỉ để chứa đầu ra ngoài như vậy, mà tại sao không đem giết ngay Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ đi có phải là hơn không?

Xích Phượng bị Tư Đồ Ngọc hỏi không sao trả lời được, suy nghĩ giây lát mới lắc đầu nói :

- Tư Đồ huynh nghĩ cũng có lý, nhưng đối với điểm thắc mắc của Tư Đồ huynh thì tôi không thể nào trả lời được.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Còn người bạn tốt của tại hạ là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu không biết bây giờ ra sao, anh ta với Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm chắc là số phận cũng không hơn gì nhau, không biết đã bị hại hay chưa, hay là...

Chàng nói tới đây, Xích Phượng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc rồi mới hạ thấp giọng đáp :

- Tư Đồ huynh mau nhìn kia, lại phát sinh chuyện lạ đấy.

Giữa lúc Xích Phượng lên tiếng, thì Tư Đồ Ngọc đã nhìn thấy Tà Sát Thạch Mai Sùng tự tay chụp lên đầu Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ một cái mặt nạ.

Ở trong Thái Cực Đồ một bên sắc đỏ, Tra Nhị Minh bị chụp lên một cái mặt nạ màu đen.

Còn trên phía màu đen của Thái Cực Đồ, Điền Cổ Lệ bị chụp lên một cái mặt nạ màu đỏ.

Làm như vậy, thì hóa ra ở bên màu đen có quả cầu màu đỏ, mà ở trong màu đỏ lại có một quả cầu màu đen, đừng nói là không nhìn ra mặt nạ, không phân biệt được nam nữ, và ngay cả hai quả cầu là đầu người ấy cũng không có cách gì nhận ra được.

Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ hình như huyết đạo đã bị phong bế nên không thể cử động, và cũng không thốt lên được, cứ để mặc cho Tà Sát Thạch Mai Sùng muốn làm gì thì làm.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn kỹ, mới biết Thái Cực Đồ dày độ hai thước, Tra Nhị Minh với Điền Cổ Lệ thì bị giam mình ở trong đó, không hiểu người ở bên trong thì hình trạng như thế nào.

Xích Phượng bỗng kêu “Hừ” một tiếng, khẽ gật đầu nói :

- Tôi hiểu ra rồi.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Miêu công chủ hiểu gì?

Xích Phượng đưa tay chỉ Quát Thương mê cung nheo mắt nói :

- Hình như Tài Sát Thạch Mai Sùng và Khí Sát Ngân Như Bích đi ra khỏi cung để xếp đặt trước, chút nữa đây chắc còn phải có nhiều người nữa xuất hiện, người đó chắc phải có liên quan mật thiết với Tra Nhị Minh cùng Điền Cổ Lệ.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Công chủ bảo người đó ở ngoài Mê Hồn cốc tới hay sao, hoặc giả xuất hiện từ bên trong Quát Thương mê cung?

Xích Phượng nghĩ ngợi giây lát mới nói :

- Chuyện này thì khó mà quyết đoán ngay được, huống chi cái việc người ấy từ bên ngoài vào hay là từ bên trong ra cũng không có quan hệ gì cả.

Nàng mới nói tới đây thì Tư Đồ Ngọc đã mỉm cười bảo :

- Miêu công chủ chẳng cần phải đoán nữa, cái người mà Công chủ nói thể nào cũng phải ở trong Quát Thương mê cung đi ra, mà những người hầu của người ấy cũng không phải là ít đâu.

Quả nhiên lúc bấy giờ lại có một bọn người từ ở trong cung chậm rãi bước ra, người đi đầu là một thiếu nữ áo trắng, bởi vì nàng bao mặt bằng một làn lụa trắng, cho nên không có cách gì nhìn rõ được tuổi tác diện mạo của nàng được.

Đi sau thiếu phụ áo trắng một bước là hai người sát cánh nhau, người bên tay trái mặc trường bào màu vàng nhạt, ở trước ngực thêu một cái hồ lô rượu lớn, hai mắt nhìn nghiêng mặt mày đỏ như gấc, chắc là đã say khướt rồi.

Còn người đi bên mặt thì mặc trường bào màu đỏ, ở trước ngực thêu một đóa hoa Mẫu Đơn, mặt mày có vẻ trong sáng, tuổi trạc ba mươi lăm, nhưng hai mắt lấm lét, khiến mới nhìn cũng đủ biết ngay y là một kẻ thâm tà.

Tư Đồ Ngọc nhìn một hồi rồi nói :

- Người mặc áo vàng là Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch, người mặc áo đỏ là Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, cứ nhìn qua là có thể biết được ngay nhưng còn thiếu phụ áo trắng và đạo nhân áo đen thì không biết là ai cả.

Xích Phượng khẽ đáp :

- Thiếu phụ áo trắng thì tôi không nhận ra, nhưng đạo nhân áo đen đầu tóc bù rối thì có thể đoán ra được.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Miêu công chủ đoán y là ai?

Xích Phượng vẽ mặt trịnh trọng khẽ đáp :

- Y có thể là một người trong Vũ Trụ thập ác xưa kia, có lẽ là Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo.

Tư Đồ Ngọc cau mày ngạc nhiên cười hỏi :

- Cái tên Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo ấy oai danh đâu phải là nhỏ có thể nói là cao thủ đệ nhất võ lâm hiện nay, thế mà sao lại đi phía sau thiếu phụ áo trắng với vẻ mặt cung kính sợ sệt như vậy. Vậy thì thiếu phụ áo trắng là ai mà lại ghê gớm như thế?

Xích Phượng lắc đầu nói :

- Đối với thân phận của thiếu phụ áo trắng thì tôi rất lấy làm hoài nghi, nhưng thực ra không sao nhận được ra thiếu phụ đó là ai cả.

Tư Đồ Ngọc neho mắt nói :

- Hiện nay trong võ lâm, những nhân vật vượt hẳn lên trên mọi người về phía nữ thì không nhiều lắm, kinh nghiệm giang hồ của tại hạ còn quá ít, sự hiểu biết rất thiếu sót đã đành, chẳng lẽ Miêu công chủ lại cũng...

Xích Phượng gương cười đáp :

- Không phải là tôi không nghĩ ra, nhưng cái người tôi nghĩ đến với cái việc làm và thân phận của người đó tựa hồ không thích hợp với cái việc hiện tại.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Miêu công chủ nghĩ đến người nào thế?

Xích Phượng đáp :

- Tôi nghĩ tới một vị mà xưa kia đã chỉ cần một cây Phụng Thoa lệnh đã sai phái được gần hết các nhân vật trong võ lâm, tôi nghĩ tới Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm.

Tư Đồ Ngọc nghe nói cau mày bảo :

- Tại sao Miêu công chủ lại nghĩ tới Nhu Tình Tiên Tử?

Xích Phượng đáp :

- Mạnh tiên bối là người nhan sắc lộng lẫy kiêu diễm nhất trên đời, xưa nay thường thích mặc màu trắng, nay cái vị thiếu phụ đứng ở trước Quát Thương mê cung kia trông hao hao giống như Mạnh tiên bối, hướng chỉ ngoài Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ với oai danh bao trùm thiên hạ, thì còn có vị cao thủ bên nữ giới nào lại có thể khiến cho Miêu Công Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo phải cung kính sợ sệt đến như thế?

Tư Đồ Ngọc nghe nàng nói xong mỉm cười lắc đầu nói :

- Miêu công chủ đoán có lý nhưng không đúng.

Miêu Xích Phượng ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại không đúng?

Tư Đồ Ngọc đưa tay chỉ về phía thiếu phụ áo trắng vừa mới ra khỏi Quát Thương mê cung, neho mắt đáp :

- Nhân vật đó tuy thân pháp ngụy dị, rõ ràng là tay không vừa nhưng không phải là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm đâu.

Miêu Xích Phượng nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh đã gặp Nhu Tình Tiên Tử...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho nàng hỏi dứt câu, đã lắc đầu đỡ lời :

- Tại hạ cũng chưa được trông thấy Mạnh lão tiên bối...

Miêu Xích Phượng cũng cắt đứt lời chàng, tươi cười nói :

- Nếu Tư Đồ huynh chưa gặp mặt Mạnh Lão tiên bối thì sao lại biết là tôi đoán không đúng rằng nhân vật ở trước mặt chúng ta đây không phải là Mạnh lão tiên bối. Tôi đoán là có lý do của tôi, Tư Đồ huynh đoán không phải thì huynh cũng phải căn cứ vào một sự thật nào chứ?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Miêu công chủ đoán nhân vật kia là Mạnh lão tiên bối, đó là do Công chủ đứng về mặt lý luận mà nói, còn tại hạ đoán nhân vật ấy không phải là Mạnh lão tiên bối là tại hạ lập luận căn cứ vào sự thật.

Miêu Xích Phượng cau mày hỏi :

- Sự thật gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại hạ tuy chưa được gặp mặt vị Mạnh lão tiên bối nhưng đã có nói chuyện với bà ta.

Xem tiếp hồi 19 Tuyệt Tình Trảm

19. Hồi 19 Tuyệt Tình Trảm

- Tư Đồ huynh nói chuyện với Phụng Thoa lệnh chủ ở chỗ nào?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Ở Nam Hoang tử cốc.

Nói xong, chàng liền đem cái chuyện ngày qua thuật sơ qua cho Miêu Xích Phụng nghe.

Miêu Xích Phụng nghe rồi cười nói :

- Vị Nhu Tình Tiên Tử đã lại hỏi tới chuyện ở trên giang hồ mà lại cũng đã tới truyền Phụng Thoa lệnh ra thì lại càng làm cho cái lập luận của tôi rằng thiếu phụ áo trắng ở trước mặt rất có thể là bà ta, tại sao Tư Đồ huynh lại bảo là không đúng?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Không thể là bà ta được, bởi vì bà ta đã hứa với tại hạ rằng trong vòng một năm bà ta không ra khỏi Nam Hoang tử cốc...

Chàng nói tới đây thì đột nhiên nhớ tới chuyện ngày qua, chàng kêu lên một tiếng cau mày nói :

- À, tại hạ nhớ lộn rồi, Mạnh tiên tử không chấp nhận lời yêu cầu của tại hạ là không được ra khỏi Nam Hoang tử cốc, mà bà ta chỉ hứa với tại hạ là trong vòng một năm sẽ không giết người.

Miêu Xích Phụng mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì thiếu phụ áo trắng có vẻ mặt kiêu ngạo với thân phận góm ghê kia rất có thể là vị mà tôi đoán đúng. Bà ta chính là Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Băng Tâm mà chúng ta cũng có kế hay để đối phó với bà ta.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Hai chữ kế hay xin Miêu công chủ giải thích cho tại hạ hiểu thêm một chút?

Miêu Xích Phụng cười nói :

- Căn cứ theo lời Tư Đồ huynh chưa được trông thấy mặt Nhu Tình Tiên Tử, còn Mạnh tiên bối thì đã được trông thấy mặt huynh.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Đúng thế.

Miêu Xích Phụng nheo mắt cười nói :

- Lát nữa đây, nếu vạn nhất phải đối diện với tay cao thủ tiên bối danh vang bốn biển thì Tư Đồ huynh cứ vờ đi như là không nhận biết đồ phượng, và cũng tuyệt nhiên đừng có hỏi han lời thôi hay là suy đoán tên tuổi cùng thân phận của bà ta.

Tư Đồ Ngọc nhìn Miêu Xích Phụng, nói :

- Miêu công chủ dặn dò như thế chắc cũng phải có thâm ý gì?

Miêu Xích Phụng sáng ngời mắt, mỉm cười đáp :

- Tôi không cần biết bà ta, mà chỉ cần bà ta biết huynh thôi. Bởi vì nếu bà ta nhận ra huynh thì thế nào cũng phải nhớ tới chuyện ở Nam Hoang tử cốc đã có hứa với huynh thì giờ đây chẳng tiện ra tay hạ độc thủ đâu.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Đó là lẽ dĩ nhiên.

Miêu Xích Phượng cười bảo :

- Đủ rồi. Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm nếu không ra tay hạ độc thủ thì chúng ta như vậy đã kể thoát được rất nhiều tai ách rồi đây. Bởi vì nếu không thế thì với chút điểm công lực hỏa hầu của chúng ta thì làm sao chúng ta có thể đỡ nổi một cái phát tay của con người có một thân võ công cao siêu tột đỉnh ấy.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát, gật đầu, cười nói :

- Miêu công chủ nói rất có lý. Nhưng đó là bà ta nhận ra tại hạ, nay Miêu công chủ lại bảo tại hạ làm ra vẻ không biết một tý gì về thân phận của bà ta là có dụng ý gì?

Miêu Xích Phượng ứng tiếng đáp :

- Làm như vậy cũng là để giữ thể diện cho bà ấy, bởi vì với thân phận của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm thì bà ta quyết không thể nào đứng chung với bọn gian ác bằng môn tả đạo kia được. Nếu bà ấy thấy huynh không nhận ra lai lịch của bà ta thì bà ấy sẽ xấu hổ mà mau chân rời đi nơi khác. Nếu không làm ra vẻ ngây ngô như thế, thì biết đâu chừng bà ấy sẽ động thủ rồi lại hủy bỏ ngay cả những lời đã hứa với huynh ngày trước ở Nam Hoang tử cốc cũng chưa chừng.

Tư Đồ Ngọc rất chịu phục, liền gật đầu khen :

- Miêu công chủ quả thật là người cao minh. Công chủ tính toán như vậy thật là chính xác, đủ thấy Công chủ phân tích tâm lý đối phương một cách thật là thấu triệt.

Miêu Xích Phượng lẳng lặng chỉ tay về phía trước, thấp giọng cười nói :

- Tư Đồ huynh hãy nhìn kỹ kia. Họ đã sắp ngồi đầu vào đấy cả. Không biết họ định làm gì đây, chúng ta phải mau mau tìm hiểu.

Tư Đồ Ngọc chưa chăm chú nhìn, quả nhiên thấy bọn thị nữ ở Quát Thương mê cung ở cách Thái Cực Đồ ba trượng đã bày biện một dãy bàn trên có đủ trà thơm, rượu ngọt và các loại hoa quả.

Thiếu phụ áo trắng, người mà Xích Phượng đoán là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, không khách sáo gì cả, bước tới ngồi ngay chiếc ghế ở chính giữa.

Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo cũng ngồi xuống bên cạnh bà ta ngay.

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch, Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, Tài Sát Thạch Mại Sùng, Khí Sát Ngân Như Bích đều ngồi hầu hai bên.

Tửu, Sắc nhị sát thì ngồi ở bên trái, còn Tài, Khí nhị sát thì ngồi bên tay phải. Nhưng vị Danh Sát Tiền Thông Thần thì trước sau vẫn chưa thấy xuất hiện.

Tư Đồ Ngọc khẽ nói :

- Miêu công chủ, Công chủ coi Mê cung Ngũ sát tại sao lại thiếu mất Danh Sát như thế?

Xích Phượng cười nói :

- Có thể là y bận việc gì phải đi xa, không có mặt ở trong cung, nếu không thì bốn Sát kia đối với thiếu phụ áo trắng đã cung kính như vậy thì Danh Sát Tiền Thông Thần làm chủ trì Mê cung, làm sao lại dám thờ ơ với khách được.

Lúc bấy giờ chỉ thấy Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo cười khệt khệt như chim cú, rồi lên tiếng hỏi Tài Sát Thạch Mại Sùng :

- Thạch lão tứ, Thái Cực Đồ là biểu khí khai phá mà lão tứ đã nói đấy à?

Thạch Mại Sùng gật đầu cười nói :

- Đúng vậy, chúng tôi đã định khai sáng Âm Dương Vạn Tượng đại phái, thì lấy cái hình Thái Cực Đồ làm biểu khí không thích hợp hay sao?

Kim Phong Ác Đạo cười nói :

- Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh ra vạn vật, rõ ràng là hợp với tôn chỉ của Âm Dương Vạn Tượng.

Nói tới đây, Kim Phong Ác Đạo quay đầu lại cười hề hề hỏi :

- Tiên tử có cao kiến gì không, việc này có thể tiến hành được chứ?

Hai tiếng Tiên tử khiến Tư Đồ Ngọc nghe thấy giật nảy mình, chàng trầm nghĩ :

- Chẳng lẽ Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng đã đoán đúng hay sao, thiếu phụ áo trắng ở trước mặt lại là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm sao?

Chàng mới nghĩ tới đây, thì thiếu phụ áo trắng đã chậm rãi cất tiếng nói :

- Dùng vật gì để làm biểu khí cũng được cả, nhưng ta không đồng ý với cái tên gọi tầm thường Âm Dương Vạn Tượng đại phái đó.

Tư Đồ Ngọc nghe nấy câu nói của thiếu phụ áo trắng, chàng lại càng hoang mang, chàng biết Xích Phượng đoán rất đúng chẳng sai một mảy may nào cả.

Bởi vì giọng nói của thiếu phụ áo trắng lạnh lùng như băng tuyết, không khác gì giọng nói ở dưới Địa Ngục, không có một chút tình cảm nào cả.

Tư Đồ Ngọc nghe giọng nói rất quen thuộc. Chàng đã được nghe quá nhiều ở Vô Danh động, gần Nam Hoang tử cốc, cho nên chàng không lạ gì nữa. Chàng đã cả quyết được thân phận của thiếu phụ áo trắng ở trước mặt.

Chàng sẽ đưa mắt nhìn Miêu Xích Phượng nói :

- Miêu công chủ, việc Công chủ suy đoán hoàn toàn đúng rồi. Thiếu phụ áo trắng kia đúng là Phụng Thoa lệnh chủ, con người danh tiếng đã vang lừng bốn cõi.

Miêu Xích Phượng là người thông minh, nghe nói liền cười bảo :

- Có phải Tư Đồ huynh đã căn cứ vào giọng nói của bà ấy với hai chữ Tiên tử để nhận biết thân phận của đối phương không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Đúng vậy. Chúng ta phải đặc biệt lưu tâm. Nếu không thì khó lòng tránh khỏi tai mắt của Mạnh tiên tử đến bị lộ tung tích mất.

Miêu Xích Phượng nheo mắt cười nói :

- Tôi đã được nghe người trong võ lâm truyền thuyết nói với nhau, rằng: Nhu Tình Tiên Tử Băng Tâm là vị tiền bối nữ hiệp nhan sắc kiều diễm, cốt cách phi phàm, không hiểu tại sao hôm nay...

Tư Đồ Ngọc than :

- Miêu công chủ không biết đấy thôi. Đó cũng chỉ là vì một chữ tình mà ra. Vì chữ tình mà một con người hiền hậu như Bồ Tát năm xưa, một vị nữ tiền bối, ngày nay đã trở thành một ma đầu hung ác, giết người không chớp mắt.

Miêu Xích Phượng nói :

- Cứ xem tình cảnh ở trước mặt thì bọn Mê cung Ngũ sát có ý định sáng lập một phái mới để độ bá vô lâm, mà tên Miêu Cương Ôn Thân Kim Phong Ác Đạo đã lôi cuốn vị Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm làm cố vấn.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Miêu công chủ nhận xét như vậy chắc cũng không có gì sai đâu. Chúng ta hãy nín hơi nhìn ở trước mặt, thế nào cũng được hiểu biết thêm đôi phần.

Lúc bấy giờ Mê cung Tứ sát là Tửu, Sắc, Tài, Khí thấy Mạnh Băng Tâm phản đối cái tên Âm Dương Vạn Tượng đại phái, thì đưa mắt nhìn nhau.

Mạnh Bằng Tâm liền thấy vậy lên tiếng hỏi :

- Cái tên Âm Dương Vạn Tượng ngũ đại phái ai nêu lên đó?

Tài Sát Thạch Mai Sùng đối với Bằng Tâm đâu có dám ngang tàng phách lối như với Tra Nhị Minh. Y vội tươi cười nét mặt nói :

- Dạ, cái tên đó là do đại ca Tiên Thông Thần của chúng tôi đã nêu ra.

Mạnh Bằng Tâm cười nhạt hỏi tiếp :

- Cái tên do Tiên Thông Thần nêu ra, chẳng lẽ lại là cái thứ khuôn vàng thước ngọc, không thể thay đổi được sao?

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch đã uống mấy chén rượu, hơi ngà ngà say, nên ha hả cười, đáp :

- Đại ca tôi là Danh Sát, cho nên các thứ tên, đại ca tôi đã kỹ suy lẫm, cho nên giờ đây đại ca tôi lấy cái tên Âm Dương Vạn Tượng không thể nào đổi...

Tửu Sát mới nói tới đây thì Mạnh Bằng Tâm đã trầm giọng đỡ lời :

- Tại sao không đổi? Nó có vẻ thô tục, bậy bạ thế nào ấy. Ta không thấy chỗ nào hay cả.

Giọng nói của Mạnh Bằng Tâm lạnh lẽo như dao, vẻ mặt lộ vẻ không vui.

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch vốn là người say sưa túy lúy xưa nay, giờ đây thấy Mạnh Bằng Tâm có vẻ không vui, cũng phải tỉnh rượu mấy phần, vội vàng cười nói :

- Mạnh tiên tử đã không thích cái tên Âm Dương Vạn Tượng thì giờ đây đợi Tiên đại ca của chúng tôi về tới Mê cung sẽ bàn bạc lại để sửa đổi cũng được.

Như ý Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch nghĩ, thì y thấy mình nói lên mấy lời đó đã quá là nhún nhường rồi, thế nào cũng khiến Mạnh Bằng Tâm bớt giận.

Chẳng dè Mạnh Bằng Tâm quắc mắt lên nhìn Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo, nói bằng giọng buồn bực :

- Kim Phong đạo trưởng, chủ nhân của Quát Thương mê cung này hiện tại không có mặt tại đây, tất cả những việc gì liên quan với việc sáng lập môn phái mới không có cách gì quyết định được, chúng ta còn...

Nói tới đây, rõ ràng là Mạnh Bằng Tâm đã có ý bảo: “Chúng ta còn ở đây làm gì”, nhưng Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo đã vội vàng làm ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời, một mặt thì nháy mắt ra hiệu cho bọn Mê cung Ngũ sát.

Phải chăng Ngũ Tắc Thiên phản ứng mau lẹ hơn đồng bọn? Phải chăng vị Sắc Sát đối với đám phụ nhân thường đã có sẵn biện pháp? Điều này thì không rõ, nhưng chỉ thấy Ngũ Tắc Thiên lập tức xua tay cắt đứt lời Mạnh Bằng Tâm, vẻ mặt tươi cười nói :

- Mạnh tiên tử nói gì vậy? Đối với người nào khác thì chúng tôi tự nhiên là phải tôn trọng ý kiến của Tiên đại ca chúng tôi, không dám sửa đổi điều gì, nhưng đối với Mạnh tiên tử thì đâu dám trái lệnh?

Mạnh Bằng Tâm “Hừ” lên một tiếng hỏi :

- Tại làm sao vậy?

Lợi hại thay cho Nhu Tình Tiên Tử, ngay cả Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên đã nhanh nhẹn tươi nét mặt để làm vừa lòng bà ta như thế, mà bà ta vẫn còm trạch hỏi, không chịu dễ dàng bỏ qua.

Mạnh Bằng Tâm tuy hỏi gay gắt, nhưng Ngũ Tắc Thiên trả lời lại rất dịu dàng. Y khẽ mỉm cười, vẻ mặt ung dung nói :

- Chuyện này rất dễ hiểu. Vì đừng nói Danh Sát Tiên Thông Thần, với Mê cung Ngũ sát, thử hỏi trong võ lâm hiện tại, có anh hùng hào kiệt nào mà dám cứng đầu, không tôn trọng Phụng Thoa lệnh chủ?

Mấy câu nói của Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên khiến Mạnh Bằng Tâm thích trí, bật cười nói :

- Ngũ đạo hữu người nói có quá sợ chẳng?

Ngũ Tắc Thiên chưa kịp lên tiếng đáp, thì Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo đã lấy vẻ bình tĩnh, ha hả cười nói :

- Mạnh tiên tử, lời nói của Ngũ lão không phải qua sự thực đâu, mà là đúng sự thật vô cùng, vì Mạnh tiên tử chỉ lấy một cây Phụng Thoa lệnh truyền đạt ra giang hồ là cũng đã khiến cho ngũ nhạc phải dao động, bốn biển phải nổi sóng.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy vậy liền quay sang nói với Miêu Xích Phượng :

- Miêu công chủ có thấy không? Miêu công chủ có nghe không? Bọn Mê cung Tứ sát Tử Sắc Tài Khí với Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo đều là những tên ma đầu hạng nhất ở trong võ lâm hiện nay, thế mà giờ đây cũng phải cúi đầu nịnh nọt bộ đỡ một cách vô sỉ như thế.

Miêu Xích Phượng cười, lại nghe tiếng Mạnh Băng Tâm lạnh lùng nói :

- Kim Phong đạo trưởng, nếu quần hùng trong thiên hạ đã tôn trọng Phụng Thoa lệnh chủ là ta, thì tại sao vừa rồi Nguyễn đạo hữu lại...

Kim Phong Ác Đạo xua tay cười nói :

- Mạnh tiên tử, xin Tiên tử tha thứ cho tội ngắt lời của tôi. Tiên tử có biết Nguyễn lão nhị đã lấy tên hiệu là gì không?

Mạnh Băng Tâm không hiểu ý nghĩa câu hỏi của Kim Phong Ác Đạo hơi biến sắc mặt đáp :

- Đạo trưởng còn hỏi làm gì? Ai mà không biết Nguyễn đạo hữu có hiệu là Tử Sát.

Kim Phong Ác Đạo cười nói :

- Dạ, đúng như vậy. Đã gọi là Tử Sát thì phải say sưa, rượu vào lời ra, Mạnh tiên tử là người tỉnh, xin cũng chẳng nên chấp nhất Nguyễn lão nhị làm gì cả.

Nguyễn Hiệu Tịch cũng thừa dịp ấy mà khom mình, nhe răng cười nói với Mạnh Băng Tâm :

- Xin Mạnh tiên tử đừng trách, Nguyễn lão nhị này xin dâng Tiên tử một chén rượu ngon để chịu tội.

Nói xong, Nguyễn Hiệu Tịch bèn tự nâng hồ rót đầy chén rượu của Mạnh Băng Tâm.

Mạnh Băng Tâm thấy những kẻ trước mặt đã khúm núm như vậy, không tiện trách cứ mãi đành phải nâng chén uống cạn, mỉm cười nói :

- Chịu tội, hai tiếng ấy ta cũng không nhắc tới nữa. Giờ đây chúng ta nên nghiên cứu cái tên Âm Dương Vạn Tượng thì hơn.

Bọn Mê cung Tứ sát Tử Sắc Tài Khí dĩ nhiên là đã gặp cao thủ nên chúng nào dám trái ý Phụng Thoa lệnh chủ. Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên lên tiếng nói trước :

- Cái tên đó đã không đẹp thì xin Mạnh tiên tử sửa đổi cho là được.

Mạnh Băng Tâm nghe nói xong, làm ra vẻ khách sáo, cười nói :

- Thôi, tất cả chúng ta cùng nghiên cứu thì hay hơn.

Ngũ Tắc Thiên cười nói :

- Mạnh tiên tử khỏi cần phải khiêm nhường như thế. Chúng tôi xin lắng nghe cao luận.

Mạnh Băng Tâm nghĩ ngợi giây lát nói :

- Các người đã định hỏi ý kiến của ta thì cách hay nhất là đừng học theo cái ý nghĩa của những tiếng Tử, Sắc, Tài, Khí và Danh lợi.

Miêu Xích Phượng quay sang sẽ nói với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh có nghe rõ không? Vị Phụng Thoa lệnh chủ lợi hại đến mức nào, bọn Mê cung Ngũ sát đã sáng lập môn phái mới, ý định lập đại nghiệp, thế mà nay Phụng Thoa lệnh chủ lại bảo họ đừng học tập theo ý nghĩa của những chữ Tửu, Sắc, Tài, Khí và Danh lợi.

Hiện tại trong bọn Mê cung Tứ sát Tử Sắc Tài khí thì Khí Sát Ngân Như Bích là người nóng nảy nhất. Y thấy Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm quá cuồng ngạo, khinh người, không đề nên được cơn giận, liền buông tiếng cười nhạt.

Mạnh Bằng Tâm thấy Ngân Như Bích cười có vẻ không tốt, hai mắt của bà ta liền loang loáng như hai mũi tên lạnh quắc lên.

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên thấy mình đã đỡ lời cho Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch, đem lại hòa khí cho bàn họp thì nay Khí Sát Ngân Như Bích lại đỡ thối ngang bướng để làm lỡ việc, vội vàng một mặt rót rượu cho Mạnh Bằng Tâm, một mặt cười nói :

- Mạnh tiên tử, cái tên gọi của môn phái mới chúng ta sáng lập không hợp theo ý nghĩa Tửu, Sắc, Tài, Khí thì không thể nào được. Bởi không thể dễ gì nghĩ được một cái tên khác.

Mạnh tiên tử nói :

- Tại sao lại không thể nghĩ được?

Ngũ Tắc Thiên cười nói :

- Bởi vì tất cả việc gì ở trên đời thì hầu hết cũng đều do danh lợi mà ra cả và danh lợi thì không thể nào vượt ra nổi Tửu, Sắc, Tài, Khí.

Mạnh tiên tử nghe nói đưa mắt nhìn Mê cung Ngũ sát cười nhạt nói :

- Từ khi ta lui ra khỏi giang hồ về ẩn cư đến nay, trong lúc nhàn rỗi ta có luyện được một chút công lực, giờ đây ta cũng định thi triển ra một vài thế để xem nó có cao minh không, rồi sẽ bàn tiếp tới cái việc nghiên cứu tên gọi môn phái tới sau.

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch cười nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Anh em chúng tôi từ lâu nay tuy vẫn ngưỡng mộ oai danh của Nhu Tình Tiên Tử, nhưng vẫn chưa từng được coi qua những tuyệt nghệ hãn thế của Phụng Thoa lệnh chủ.

Tư Đồ Ngọc nhìn lên tới đây, thì quay sang hỏi Xích Phượng :

- Miêu công chủ, Công chủ thấy Mạnh tiên tử đột nhiên muốn thi triển tuyệt nghệ, cử chỉ ấy có phải là để thị oai không?

Xích Phượng gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là như thế, Mạnh tiên tử vì thấy Tửu Sát và Khí Sát có vẻ không phục cho nên mới định thi triển thần công ra để cho đối phương phải nể sợ.

Tư Đồ Ngọc nhớ lại chuyện trước kia ở Vô Danh động trong Nam Hoang tử cốc, chàng đã được trông thấy xương khê chất đống thành núi trông thâm vô cùng, cho nên giờ đây thấy nhu Tình Tiên Tử sắp ra tay chàng lại rùng mình. Tuy nhiên chàng cũng muốn coi xem Nhu Tình Tiên Tử có võ công tuyệt thế gì mà lại có thể dùng một cây Phụng Thoa lệnh, để khiến biết bao nhiêu những nhân vật anh hùng trong võ lâm phải cam tâm tới Vô Danh động tự chết như vậy.

Lúc bấy giờ Mạnh Bằng Tâm nhìn tròn trọc vào Ngũ sát lớn tiếng hỏi :

- Trong các người, ai đã luyện qua Bất Hoại thân pháp của Phật môn hoặc công lực Thái Thanh cương khí của Huyền môn.

Bọn Mê cung Tứ sát Tửu, Sắc, Tài, Khí nhất tề lắc đầu. Mạnh Bằng Tâm khê nhếch mép cười hỏi tiếp :

- Người nào mặc áo giáp hộ thân?

Tài Sát Thạch Mạ Sùng nói :

- Trên mình tại hạ hiện đang mặc một bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y.

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, cau mày nói với Miêu Xích Phượng :

- Miêu công chủ, Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm cô nương chín phần mười đã bị hạ độc thủ rồi.

Xích Phượng không hiểu hỏi :

- Tư Đồ huynh nói vậy là có ý nghĩa gì?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Bởi vì Thạch Mai Sùng vừa nói đó, trên mình y mặc bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y, bộ này nguyên là của Mộ Dung Lâm cô nương.

Xích Phượng nhìn chàng một cái, khẽ cười nói :

- Tư Đồ huynh biết kỹ thế, ngay cả đồ người ta mặc trên người huynh cũng hay biết nữa, đủ rõ huynh với Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đi lại với nhau cũng khá thân thiết đấy?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, vội vàng giải thích :

- Miêu công chủ chớ hiểu lầm, tại hạ...

Xích Phượng xua tay cười nói :

- Huynh có đi lại với Mộ Dung Lâm hay không thì cái vấn đề đó tôi thiết nghĩ cũng không cần huynh phải giải thích gì cả, bởi vì giờ đây chúng ta phải xem Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm tại sao lại hỏi đến bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y như vậy, và bà ta sẽ gỡ cái môn võ công tinh tuyệt hãn thế gì ra?

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn, chỉ thấy Mạnh Băng Tâm sau khi nghe Tài Sát Thạch Mai Sùng nói thì làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Thạch đạo hữu, cái bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y mà đạo hữu nói ấy, có phải là vật của Thiên Diện Nhân Yêu Hồ Quốc Tân không?

Thạch Mai Sùng gật đầu đáp :

- Đúng vậy!

Mạnh Băng Tâm chú mục hỏi :

- Hồ Quốc Tân hiện giờ ở đâu?

Thạch Mai Sùng đáp :

- Xin Mạnh tiên tử thứ lỗi cho tại hạ không biết, bởi vì cái bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y này do tại hạ lấy của người khác chứ không phải do Thiên Diện Nhân Yêu Hồ Quốc Tân tặng.

Mạnh Băng Tâm khẽ thở dài có vẻ thất vọng.

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên muốn lôi câu chuyện trở về vấn đề chính, cho nên đưa mắt nhìn Mạnh Băng Tâm lớn tiếng hỏi :

- Mạnh tiên tử định cho anh em chúng tôi chiêm ngưỡng tuyệt nghệ kinh người thế nào?

Mạnh Băng Tâm đáp :

- Tuyệt Tình trảm.

Ngũ Tắc Thiên nghe nói ngơ ngác không hiểu, vội hỏi lại :

- Tuyệt Tình trảm là kiếm pháp Huyền Công hay là tên gọi của chiêu?

Mạnh Băng Tâm nói :

- Là tất cả, chứ không riêng gì một phương diện nào, cứ tùy ý mà thi triển. Đây là môn mà ta đã mất bao nhiêu năm nay khổ luyện từ khi lui khỏi giang hồ.

Nói tới đây, Mạnh Bằng Tâm đưa tay ra cầm lấy một trái cây tươi ở trong đĩa rồi ném cho Tài Sát Thạch Mai Sùng, lớn tiếng nói :

- Thạch đạo hữu, đạo hữu hãy bỏ trái cây tươi này vào trong lần áo Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y về phía trước ngực đi.

Thạch Mai Sùng chỉ có cách làm theo lời Nhu Tình Tiên Tử nói, quay lưng lại cởi áo bỏ trái cây vào ngực ngay.

Mạnh Bằng Tâm đưa mắt lạnh lùng nhìn Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch và Khí Sát Ngân Như Bích chậm rãi hỏi :

- Nguyễn đạo hữu và Ngân đạo hữu, các vị có biết chỗ diệu dụng tuyệt vời của bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y không?

Nguyễn Hiệu Tịch cười đáp :

- Bộ áo quý này là dùng tơ tằm với tóc người ngâm với các loại thuốc để chế luyện thành, nếu mặc ở trên người thì có thể to nhỏ rộng hay chật tùy ý, không những thế mà còn có khả năng ngăn đỡ bảo đao, hay bảo kiếm, cùng bất cứ chưởng lực nội gia nào.

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Cái câu chót của Nguyễn đạo hữu bảo nó có khả năng đỡ bảo đao hay bảo kiếm cùng bất cứ chưởng lực nội gia nào thì không đúng lắm. Bởi vì dẫu cho có mặc Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y trên người thì cũng chả có cách nào để kháng cự hay ngăn đỡ Tuyệt Tình trảm của ta được cả.

Mấy câu nói của Mạnh Bằng Tâm, đừng nói chi bọn Tử Sát Tài Khí phải ngỡ vực cho là Mạnh Bằng Tâm có ý khoa trương quá lời, mà ngay cả đến Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo cũng thấy nghi ngờ vô cùng.

Mạnh Bằng Tâm mỉm cười, đột nhiên đưa hai ngón trỏ và giữa của bàn tay phải ra, nhắm ngay chỗ phòng lên ở ngực Thạch Mai Sùng có giấu trái cây tươi khe vạch vào trống không một cái.

Thạch Mai Sùng và Mạnh Bằng Tâm ở cách nhau đến bốn năm thước thế mà Mạnh Bằng Tâm vừa giơ tay lên, hai ngón tay khe động đập là sắc mặt Mai Sùng đã hoảng hốt ngay.

Nguyễn Hiệu Tịch thất thanh hỏi :

- Thạch lão tứ, ngươi làm sao thế?

Thạch Mai Sùng chú mục nhìn Mạnh Bằng Tâm gương cười nói :

- Mạnh tiên tử, oai lực Tuyệt Tình trảm của Tiên tử quả thực là kinh người, Thạch Mai Sùng này lấy làm khâm phục lắm rồi, xin cúi đầu nghe lệnh của Tiên tử.

Thạch Mai Sùng vừa nói vừa cởi chiếc áo Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y để lấy trái cây tươi vừa giấu ở trong ngực ra, đưa lên cho Tử Sát, Khí tam sát và Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo coi. Vừa coi xong, mấy tên ma đầu ghê gớm lưng danh trên giang hồ kia đều ngậy người ra.

Thì ra cái trái cây tươi kia như bị lưỡi dao thật sắc cắt đi mất gần hết, nhưng cái phần trái cây giáp với da Tài Sát Thạch Mai Sùng thì không bị tổn thương mảy may nào cả.

Xem như thế, thì rõ ràng môn Huyền công Tuyệt Tình trảm của Nhu Tình Tiên Tử đã có thể bằng vào một cái nhấc tay cũng có thể xuyên qua bộ áo Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y, một bộ áo mà bảo đao hay bảo kiếm cũng không thể làm gì nổi. Không những thế mà Nhu Tình Tiên Tử còn điều khiển được kinh lực lưu lại một tầng vỏ của trái cây tươi, khiến cho Tài Sát Thạch Mai Sùng không bị xây sát một chút nào cả.

Cho nên oai lực của Tuyệt Tình trảm đã lợi hại kinh người, mà cái kỹ thuật sử dụng với công phu luyện tập hỏa hầu đã tới mức tuyệt đỉnh, khiến cho bọn Mê cung Tứ sát, những kẻ xưa nay vẫn tác yêu tác quái trên giang hồ không chịu phục ai bao giờ ấy đều phải hết sức khâm phục.

Tài Sát Thạch Mai Sùng lại thở dài sườn sượt, lắc đầu rầu rĩ nói :

- Tại hạ vẫn tưởng với bộ áo Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y này vào ngày hội mừng bảy tháng bảy có thể mặc vào người để kháng cự Tiễn Mai chỉ lực của Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô và chưởng lực của Bạch Hạc Sơ Linh Trọng Thủ, chẳng dè giờ đây mới đem ra thử.

Mạnh Bằng Tâm nghe tới đây liền mỉm cười xen lời :

- Thạch đạo hữu, đạo hữu nghĩ sai rồi, Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y là vật chí bảo trong võ lâm tuy không có thể ngăn cản được oai lực của Tuyệt Tình trảm của ta, nhưng lấy nó để chống đỡ với Tiễn Mai chỉ lực của Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô và Bạch Hạc Sơ Linh Trọng Thủ thì công hiệu vô cùng.

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên thừa cơ xun xoe cười nói :

- Nói vậy thì Tuyệt Tình trảm của Mạnh tiên tử lợi hại nhất ở trong võ lâm hiện nay rồi.

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Về võ công, thì cái điều tối kỵ là tự kiêu, nhưng cũng không nên tự ti. Tuyệt Tình trảm của ta tuy oai lực của nó lớn lao thực đấy nhưng ở trong võ lâm hiện nay vẫn còn có hai người đã luyện thành độc môn thần công tuyệt thế, có thể đương đầu tốt với ta.

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch nghe nói vội cất tiếng hỏi :

- Hai vị tuyệt đại cao thủ có thể đương đầu nổi với Mạnh tiên tử không hiểu là ai vậy?

Mạnh Bằng Tâm chưa cất tiếng đáp, thì Tư Đồ Ngọc đã nghĩ bụng :

- Trong hai người ấy thì một người là ân sư Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ rồi, nhưng còn người nữa thì lại là ai thế? Ấy là sư phụ của Ngọc tỷ tỷ chẳng, người ấy là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái hay sao? Bởi vì căn cứ vào võ công của Ngọc tỷ tỷ còn cao minh hơn ta nhiều, thì có thể suy đoán ân sư của Ngọc tỷ tỷ phải là một bậc tiền bối kỳ hiệp cái thế, đạo hạnh phảng phất như ân sư của ta.

Tư Đồ Ngọc mới nghĩ tới đây, thì thốt nhiên trong đầu óc chàng lại nảy ra ý nghĩ :

- Sư phụ của Ngọc tỷ tỷ có ngoại hiệu là Tuyệt Tình động chủ, thế mà cái môn võ công Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm phải mất bao nhiêu năm tâm cơ mới luyện thành, lại có tên là Tuyệt Tình trảm, phải chăng đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay là còn chứa đựng ý nghĩa liên quan gì với nhau.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, thì Mạnh Bằng Tâm đã quay sang nói với Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch :

- Có phải Nguyễn đạo hữu định hỏi hai người có thể đối địch được với ta là ai phải không?

Nguyễn Hiệu Tịch :

- Xin Mạnh tiên tử cho tiểu nhân được biết, nếu vạn nhất ở trên giang hồ mà gặp được những vị ấy, cũng được biết mà mau chân lẫn tránh.

Mạnh Bằng Tâm gật đầu nói :

- Được, ta cho các đạo hữu biết cũng chẳng sao. Hai người ấy thì một người là Hải...

Bà ta vừa nói tới chữ Hải, thì thốt nhiên Mạnh Bằng Tâm lại dừng lại ngay mà lắc đầu cười nói :

- Thôi, không cần phải nói ra nữa, bởi vì hai người ấy tạm thời còn có việc bận không thể bôn tẩu trên giang hồ được.

Bọn Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch thấy Mạnh Bằng Tâm không chịu nói tên hai vị cao thủ kia ra, thì lộ vẻ thất vọng ra mặt.

Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo thấy không khí có vẻ tế nhị, bèn cười vài tiếng quay sang hỏi Mạnh bằng Tâm :

- Mạnh tiên tử, chúng tôi đã được chiêm ngưỡng tuyệt nghệ của Tiên tử, nay có lẽ chúng ta nghiên cứu tên đặt cho môn phái mới được rồi đấy.

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Liên quan đến vấn đề tên gọi của môn phái mới ta đã ngầm cho biết rồi, chẳng lẽ đạo trưởng với anh em Nguyễn đạo hữu chưa lãnh hội được hay sao?

Kim Phong Ác Đạo nghe nói đưa mắt nhìn anh em Nguyễn Hiệu Tịch như dò hỏi.

Cuối cùng Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên muốn làm nhanh hơn, khó hiểu biết tâm lý của nữ giới, cho nên liền mỉm cười hỏi :

- Mạnh tiên tử, vừa rồi Tiên tử thi triển môn huyền công Tuyệt Tình trảm, chẳng hay Tiên tử định đặt cái môn phái mới là Tuyệt Tình phái hay sao?

Mạnh tiên tử gật đầu, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, mới chậm rãi nói :

- Hai tiếng Tuyệt Tình tựa hồ như không có một liên hệ mấy may nào với chữ Tửu, Sắc, Tài, Khí, Danh lợi cả.

Bọn Nguyễn Hiệu Tịch chỉ đưa mắt nhìn nhau không nói, một hồi lâu Tài Sát Thạch Mai Sùng mới mỉm cười lên tiếng :

- Mạnh tiên tử, môn huyền công Tuyệt Tình trảm của Tiên tử ở gần thì cốt nhiên oai lực của nó rất kinh người, nhưng nếu xa một chút...

Mạnh tiên tử không đợi Thạch Mai Sùng nói hết câu, liền mỉm cười đỡ lời ngay :

- Thạch đạo hữu cứ việc chỉ định một vật ở xa, để ta thử một phen, xem sao?

Thạch Mai Sùng liền giơ tay chỉ bức Thái Cực Đồ Hình mỉm cười hỏi :

- Bức Thái Cực Đồ Hình kia có được không, có phải có quá xa một chút không?

Mạnh tiên tử đưa mắt nhìn thoáng qua, rồi lớn tiếng đáp :

- Không xa gì, bởi vì nếu ta thi triển môn huyền công Tuyệt Tình trảm của ta, thì bức Thái Cực Đồ kia thế nào cũng bị tiêu hủy, phải chế cái mới.

Xích Phượng theo dõi tới đây, liền quay lại nói với Tư Đồ Ngọc :

- Thạch Mai Sùng định mượn dao giết người đây. Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ khó mà toàn mạng được.

Xem tiếp hồi 20 Đánh cá với Tài Thần

20. Hồi 20 Đánh Cá Với Tài Thần

Buổi chiều tà, một mảnh trăng.

Tiếng âm thanh nhỏ vang khắp mặt đất, càng nghe càng rõ ràng

Đó đây như có như không, bóng đèn sau lưng thấp thoáng khó mà phân biệt

Tiếng ngâm của chàng vừa vang lên, thì bọn Mê cung Tứ sát Tửu, Sắc, Tài, Khí đều giật nảy mình hốt hoảng, mặt mày biến sắc, đứng phắt người dậy.

Mạnh Băng Tâm xoa tay nói :

- Chư vị hãy khoan để y ngâm hết bài đã, ta rất muốn nghe từ khúc ấy.

Mê cung Tứ sát đành phải tuân lệnh.

Tư Đồ Ngọc vẫn thản nhiên như không có việc gì cả, vẫn tiếp tục lớn tiếng ngâm nga:

Tựa như một thiếu nữ lia hồn

Từ từ bước ra, thời tiết trước thôn

Càng về đêm càng trúc ngả ngang

Đáng ghen cho đám mây cho sáng

Soi gương khê kẻ mày ngài, nhan sắc không ở diện mạo

Chỉ cần cho thật trong sạch

Không phải bóng hoa tả nổi vẻ xuân

Không sợ làm tiêu vẻ đẹp

Còn sợ làm tiêu vẻ đẹp

Soi đáy nước tường san hô còn sống

Làm như vậy, tỉnh rượu rét trời, chỉ thấy một sân đầy tuyết.

Chàng ngâm xong bài từ ấy, thì Mạnh Bằng Tâm là người đầu tiên quay đầu lại lên tiếng hỏi :

- Ai ngâm vậy, có phải là Tư Đồ Ngọc không?

Tư Đồ Ngọc quay sang thì thầm với Xích Phượng :

- Miêu công chủ hãy cùng tại hạ xuất hiện một lượt đi, tại hạ đã có cách ứng phó với nhân vật lợi hại và tính tình khó khăn ấy.

Nói xong chàng chậm rãi bước tới phía Mê cung Tứ sát.

Chàng quay về phía Mạnh Bằng Tâm cúi mình thi lễ, rồi mỉm cười nói :

- Từ ngày chia tay với tiền bối ở Vô Danh động, trong Nam Hoang tử cốc, văn bối không ngờ hôm nay lại được phước duyên tái kiến tiền bối ở Quát Thương mê cung này.

Mạnh Bằng Tâm nghe thấy chàng nói có ý nghĩa như vậy bất giác phì cười bảo :

- Người đứng có trách ta mà cho là ta đã có chỗ sai lầm, bởi vì ngày trước ta chỉ chấp thuận cho một điều kiện, là trong vòng một năm ta không giết người, chứ ta không có nói là không ra khỏi Nam Hoang tử cốc.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Văn bối vẫn ghi nhớ lời dạy bảo của tiền bối, nhưng không hiểu tiền bối có tôn trọng lời hứa ấy không?

Mạnh Bằng Tâm bực bội nói :

- Người nói gì vậy, cứ theo vai vế hiện tại của ta ở trong võ lâm thì tự nhiên một lời của ta đã nói ra phải nặng tựa chín đỉnh chứ.

Tuy thấy Mạnh Bằng Tâm có vẻ không vui nhưng Tư Đồ Ngọc vẫn thản nhiên mỉm cười nói :

- Nếu vạn nhất mà tiền bối có chỗ sơ xuất làm trái với lời hẹn ước xưa thì tiền bối nghĩ sao?

Mạnh Bằng Tâm thấy Tư Đồ Ngọc nói như vậy chắc phải có nguyên nhân gì đây, nghĩ ngợi giây lát bà mới lên tiếng :

- Ta tin là mình không làm điều gì trái với hẹn ước cả, nếu vạn nhất mà có chỗ sơ xuất thật, thì ta để cho nhà người được tự xử trí sao cũng được.

Tư Đồ Ngọc khom mình nói :

- Đa tạ tiền bối, những lời nói của tiền bối thực khiến Tư Đồ Ngọc này khâm phục hết sức.

Mạnh Bằng Tâm đưa mắt nhìn Xích Phượng như dò xét rồi mới tươi cười hỏi :

- Vị cô nương đây là bạn tốt của người đây phải không, sao người không...

Tư Đồ Ngọc thấy Mạnh Bằng Tâm nói đến hai chữ “bạn tốt” tựa hồ như có ngụ ý gì, cho nên chàng đỏ bừng mặt, vội vàng đỡ lời :

- Cô nương đây là người có danh tiếng ở trong võ lâm, là Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng, văn bối mới được quen biết vào hồi gần đây.

Nói xong chàng quay sang Xích Phượng cười nói :

- Miêu công chủ, vị tiền bối đây là người oai danh lừng lẫy khắp thiên hạ, trong võ lâm không ai là không kính ngưỡng, người chính là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh tiên bối, Miêu công chủ mau tới bái kiến đi.

Xích Phượng nghiêng mình thi lễ, rồi tươi cười nói :

- Vãn bối từ lâu vẫn ngưỡng mộ võ học cái thế và vẻ phong hoa tuyệt đại của Mạnh tiên tử, ngày hôm nay có duyên gặp gỡ, thật là tam sinh hữu hạnh.

Mạnh Bằng Tâm cười rất tươi, không cần phải khiêm tốn, giới thiệu Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo và bọn Tứ sát với Tư Đồ Ngọc cùng Xích Phượng.

Tài Sát Thạch Mai Sùng yên lặng đợi Mạnh Bằng Tâm nói dứt câu, mới đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc lớn tiếng cười hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, Thạch Mai Sùng này tuổi già, trí nhớ kém cỏi, lão cũng quên mất không biết chúng ta ước hội ngày nào nhỉ?

Tư Đồ Ngọc biết là đối phương có ý trách móc mình, nhưng chàng vẫn không thềm để ý, liền lớn tiếng đáp :

- Chúng ta ước hẹn với nhau vào ngày mừng bảy tháng bảy gặp nhau.

Thạch Mai Sùng kêu “à” lên một tiếng nói :

- Nếu đã ước hẹn vào ngày mừng bảy tháng bảy, thì lão đệ cũng phải nên đợi chờ đúng kỳ hẹn mà tới mới phải chứ, vì lão đệ đến ngày đó thì anh em Mê cung Ngũ sát mổ sẽ không ngại tuổi già sức yếu mà có điều sơ sót trong sự tiếp đãi lão đệ, anh em chúng ta sẽ tiếp lão đệ như vị thượng khách. Nhưng ngày hôm nay lão đệ tới quá sớm...

Tư Đồ Ngọc không đợi đối phương nói hết câu, bèn mỉm cười đỡ lời ngay :

- Tại hạ tới sớm hơn một chút, chẳng lẽ Thạch đại Tài Thần lại vào chỗ đó mà coi tại hạ như một tên đạo tặc tầm thường, ngó núi vàng bệ bạc của Tài Thần chẳng?

Thạch Mai Sùng giật nảy mình. Tư Đồ Ngọc lại cười nói tiếp :

- Cổ nhân nói đúng lắm, trăng gió thì không có xưa nay giang sơn thì chẳng có ai là chủ khách cả, chẳng lẽ Thạch Tài Thần sau khi định cư nơi đây rồi, thì định lấy danh sơn lâm của riêng hay sao mà định không cho người khác thưởng lãm?

Thạch Mai Sùng cũng nể còn có Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm có mặt, mà lại thấy Tư Đồ Ngọc có quen biết với Mạnh Bằng Tâm thì không dám nổi giận mà chỉ cười nói :

- Anh em chúng tôi không có ý định lấy tòa danh sơn ở miền Triết Đông này làm của riêng nhưng đã đi lên Quát Thương chơi, thì hà tất phải đi qua Mê Hồn giáp, mà đã vào Mê Hồn giáp thì hà tất phải qua Quát Thương mê cung. Tư Đồ lão đệ muốn du sơn ngoạn thủy, chẳng lẽ lại chọn sự trùng hợp quá khéo chẳng?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Thạch đại tài chủ, tại hạ cũng vì có một việc mới tới đây, thì Tài Thần cũng đừng nên nói chuyện khéo hay không khéo.

Thạch Mai Sùng nói :

- Kỳ hẹn chưa tới, Tư Đồ lão đệ tại sao lại bảo có việc mà giáng lâm?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Việc này không phải là việc của tại hạ, mà vị Miêu công chủ đây, hai câu chuyện khác nhau không thể coi là một được. Cho nên tại hạ không có việc gì mà phải để ý tới ngày hẹn vào mừng bảy tháng bảy cả.

Thạch Mai Sùng nghe nói, biết là Tư Đồ Ngọc là một tay rất cứng cỏi lợi hại, nên y liền quay sang hỏi Miêu Xích Phượng :

- Miêu công chủ xa xôi tới tận nơi đây, không biết có việc gì chỉ giáo thế?

Xích Phượng cười nói :

- Xin hỏi Thạch đại tài thần, sư huynh Hỏa Long chân nhân của tôi là Tổng thủ lãnh lục lâm bảy tỉnh phương Nam, thế mà sư huynh của tôi bỗng dưng qua đời chết một cách không được minh bạch. Miêu Xích Phượng này thân là sư muội, có nên hay có được quyền điều tra cái việc đó hay không?

Thạch Mai Sùng sa sầm nét mặt lại lớn tiếng đáp :

- Nên thì nên rồi, nhưng Miêu công chủ phải tới Lạc Hồn nhai mà điều tra việc này chứ không nên tới Quát Thương mê cung của chúng tôi.

Xích Phượng mỉm cười nói :

- Tại hạ đã tới Lạc Hồn nhai đại trại để hỏi Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm là người mới nhậm chức Tổng thủ lãnh lục lâm bảy tỉnh phương Nam, nhưng bởi vì Mộ Dung Lâm đã rời khỏi Lạc Hồn nhai, cho nên tại hạ mới đuổi theo tới đây.

Thạch Mai Sùng nói :

- Cô nương cho là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm hiện thời có mặt ở Quát Thương mê cung này.

Tư Đồ Ngọc liền xen lời nói :

- Tại hạ cho là ngày mà Thạch đại tài thần rời khỏi Lạc Hồn nhai đại trại, tài thần có mang theo một cái rương thực lớn, vật đựng ở trong rương đó có lẽ là Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm chăng?

Thạch Mai Sùng là tay gian xảo quỷ quyệt, lão thấy Tư Đồ Ngọc lời mọi chuyện bí mật mà y cần giấu ra, liền giật nảy mình nhưng y che giấu được ngay, vờ như không biết ha hả cười nói :

- Tư Đồ lão đệ thực là người thông minh. Lão đệ đoán không sai một chút nào cả.

Tư Đồ Ngọc khẽ gật đầu nói tiếp :

- Thạch đại tài thần thắng thần như vậy thì tốt lắm, nếu không tại hạ muốn thỉnh giáo hỏi xem cái bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y mà tài thần đang mặc ở trong người ấy đã lấy ở đâu ra?

Thạch Mai Sùng đỏ mặt bên lên không đáp. Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Tại hạ theo chân Miêu công chủ tới đây để tìm Mộ Dung Lâm, điều tra chức Tổng thủ lãnh lục lâm bảy tỉnh phương Nam về trước, việc làm của tại hạ không phải vô lý, hướng chỉ...

Thạch Mai Sùng thấy chàng ngừng lại không nói, thì cau mày hỏi :

- Hướng chỉ sao? Tư Đồ lão đệ sao lại ngập ngừng không nói hết ý như vậy.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Hướng chỉ tại hạ còn muốn kiếm người bạn tốt là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu...

Thạch Mai Sùng ngắt ngang câu nói của Tư Đồ Ngọc :

- Trình Di Siêu không đi cùng với lão đệ sao? Tại sao lão đệ lại tới Quát Thương mê cung mà tìm loạn lên thế.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Người bạn Trình Di Siêu của tại hạ bị Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh dùng quỷ kế cầm giữ, hoặc giả Tra Nhị Minh có hoảng hốt chạy tới nơi đây để xin nương thân chăng?

Thạch Mai Sùng thấy đối phương không thể nào trưng ra bằng cứ được mà chỉ dùng những lời lẽ suy đoán thì đâu có chịu thừa nhận liền lắc đầu nói :

- Tư Đồ lão đệ, bạn này thì lão đệ đoán sai rồi, Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh không có tới đây.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nheo mắt hỏi :

- Thạch đại tài thần, tài thần có tiền có thế lực mà cũng lại là người có thân phận rất cao, thế mà còn có lòng không tốt, nói chuyện hoang đường bốn cột các nhân vật trẻ tuổi như tại hạ làm chi.

Thạch Mai Sùng tuy cũng biết Tư Đồ Ngọc nói phải có dụng ý gì chứ không sai nhưng trót đã ngồi trên lưng hổ thì y cũng đành phải liều tới cùng nên liền cười nói :

- Tất nhiên rồi, ta có lý do nào để mà nói chuyện hoang đường để lừa gạt lão đệ đâu?

Tư Đồ Ngọc quát mắt cao giọng nói :

- Thạch đại tài thần...

Tư Đồ Ngọc chưa nói hết câu, thì người có ngoại hiệu là Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo đột nhiên xen lời nói :

- Vị Tư Đồ lão đệ kia, bản đạo xin thỉnh giáo lão đệ một tiếng. Lão đệ trước sau vẫn không chịu bỏ qua chuyện Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, chắc là lão đệ có mối thâm cừu đại hận gì với y chăng?

Tư Đồ Ngọc cười không đáp ngay câu hỏi của Kim Phong Ác Đạo, mà chỉ nhìn lão cao giọng nói :

- Kim Phong đạo trưởng, trước khi trả lời câu hỏi trên của đạo trưởng, tại hạ có một vấn đề muốn xin thỉnh giáo đạo trưởng.

Kim Phong Ác Đạo gật đầu nói :

- Lão đệ có chuyện thì cứ nói ra.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Đạo trưởng đã quan tâm tới Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh như thế chắc là phải có quan hệ với y.

Kim Phong Ác Đạo cười nói :

- Tất nhiên là phải có một chút quan hệ, nếu không, thì việc không có bận gì tới mình, làm gì phải nhọc lòng nhọc trí, nếu không có quan hệ thì việc gì bản đạo phải hỏi lão đệ làm chi cho mệt.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Mối quan hệ giữa đạo trưởng và Tra Nhị Minh có thể cho mọi người biết được không?

Kim Phong Ác Đạo không cần giữ gìn ý tứ, cất tiếng đáp :

- Sao lại không thể cho biết được, Tra Nhị Minh là đệ tử của sư tỷ bản đạo, là U Linh bà bà, nói cách khác, Tra Nhị Minh là sư đệ của bản đạo.

Tư Đồ Ngọc và Xích Phượng đưa mắt lạnh lùng nhìn khắp mặt người hiện diện, họ thấy sau khi Kim Phong Ác Đạo nói rõ mối quan hệ của lão với Tra Nhị Minh, thì Tài Sát Thạch Mai Sùng, Ngân Như Bích đâm ra hoảng hốt lúng túng, ngay cả Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch và Sắc Sát Võ Tắc Thiên vẻ mặt cũng biến đổi.

Cứ nhìn tình cảnh ấy, thì Tư Đồ Ngọc và Miêu Xích Phượng cũng thừa biết bọn Mê cung Ngưu sát không hay biết mấy may gì về sự quan hệ giữa Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo và Tra Nhị Minh.

Thấy vậy, Tư Đồ Ngọc lại lên tiếng hỏi Kim Phong Ác Đạo :

- Kim Phong đạo trưởng, còn có một vị mà Tra Nhị Minh gọi là sư muội tên Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, phải chăng cũng là đệ tử của lệnh tỷ U Linh bà bà.

Kim Phong Ác Đạo đáp :

- Đúng vậy, Tư Đồ lão đệ nhắc đến Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ làm gì thế?

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Tài Sát Thạch Mai Sùng nói :

- Thạch đại tài thần, tại hạ xin hỏi lại Tài Thần một câu, xin Tài Thần vui lòng trả lời cho. tại hạ muốn hỏi Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh thực ra có mặt ở đây hay không?

Thạch Mai Sùng lúc bấy giờ đã biết tình thế có điều không ổn, nhưng không có cách gì lảng sang chuyện khác được, đành phải cứng cổ làm ra vẻ giận nói :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ tuổi còn nhỏ, làm sao mà chóng quên như thế, vừa rồi ta đã nói qua, Tra Nhị Minh không có mặt ở đây.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Thạch đại tài thần có dám đánh cuộc với tại hạ không?

Thạch Mai Sùng hỏi :

- Đánh cuộc như thế nào?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Nếu như tại hạ tìm được tung tích Tra Nhị Minh ở nơi đây, thì tài thần phải mang bao nhiêu núi vàng bể bạc mà tài thần đã tích tụ bao nhiêu năm nay chia cho tại hạ một nửa.

Thạch Mai Sùng nghe nói giật nảy mình nhưng vốn là con người gian xảo quỷ quyệt, y cũng cố trấn tĩnh lớn tiếng quát :

- Nếu như tìm không ra thì làm sao?

Tư Đồ Ngọc cũng lớn tiếng đáp :

- Nếu như tìm không ra, tại hạ vốn không có tiền tài gì để đánh cá cả, vậy đành mang cái mạng sống này để mặc cho tài thần xử trí.

Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm nghe tới đây liền mỉm cười nói :

- Tư Đồ Ngọc, người đánh cá như vậy không được đâu.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Mạnh tiên tử muốn nói gì?

Mạnh Băng Tâm chỉ Tài Sát Thạch Mai Sùng nói :

- Nếu như Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh có mặt ở đây, thì Thạch tài thần chẳng có việc gì phải che giấu cả, còn như y không có ở đây thì người thua trắng mắt ra rồi. Cái đánh cuộc chỉ có thua như vậy thì tự nhiên là không thể nào đánh cuộc được.

Tư Đồ Ngọc chấp tay mỉm cười nói :

- Đa tạ tiên bối đã có lòng lo lắng cho, nhưng đại trượng phu một lời nói đã nói ra thì bốn ngựa khó theo, đã gọi là nhân vật võ lâm, thì phải lấy tín nghĩa cho thực kỹ. Cuộc đánh đố này đã đưa ra, thì Tư Đồ Ngọc chỉ khẩn cầu tiên bối một việc.

Mạnh Băng Tâm cười nói :

- Có việc gì người cứ nói ra đi?

Tư Đồ Ngọc ánh mắt sáng ngời, lên tiếng cười đáp :

- Nếu như vãn bối thua cái mạng song nhỏ nhoi này sẽ giao đối phương ngay lập tức, còn vạn nhất mà Thạch tài thần thua, thì nửa số tài sản của tài thần quá to tát, chỉ sợ rằng tài thần lại hối mà không chịu trao ra thôi, cho nên Tư Đồ Ngọc này dám mong tiên bối đứng làm trung gian cho trận đánh cuộc này. Nếu có oai danh của Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ, thì tất nhiên việc đánh cuộc phải rất công bình, ai cũng không dám nuốt lời.

Mạnh Băng Tâm bật cười nói :

- Người có vẻ tin tưởng lắm nhỉ.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Trong cái việc đánh cá, thì trừ cái việc dùng ngư kế để lừa bịp ra thì chả ai dám tin tưởng cả, mà chỉ trông vào thời cơ vận hạn mà thôi. Thế nào, tiền bối có chịu đứng làm trung gian cho không?

Mạnh Bằng Tâm gật đầu nói :

- Được, ta sẽ làm trung gian cho, thực là suốt trong đời ta đây là lần thứ nhất ta lãnh chức vụ mới lạ này.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ nói :

- Tiền bối đã đứng làm chứng, thì xin hỏi lại Thạch tài thần một câu, xem tài thần có khiếp sợ mà hối hận gì không? Chỉ sợ tài thần không dám đem một nửa tài sản phú vạn địch quốc của mình mà trao cho kẻ khác thôi?

Mạnh Bằng Tâm quả nhiên quay nhìn Thạch Mai Sùng mỉm cười hỏi :

- Thạch tài thần có nghe thấy không, tài thần có hối hận gì mà hủy bỏ vụ đánh cuộc này không?

Lúc ấy Thạch Mai Sùng thật rất muốn hủy vụ đánh cuộc này đi nhưng đã bị Tư Đồ Ngọc khéo léo đưa vào cái chỗ không thể chịu khuất phục được, không có cách gì thoái thác được, bèn quắc mắt cười vang lớn tiếng nói :

- Mạnh tiên tử nói gì vậy, Thạch Mai Sùng này lẽ nào lại vì chuyện tiền bạc mà nuốt lời hứa với kẻ hậu sinh tiểu bối được.

Tư Đồ Ngọc trừng mắt lớn tiếng nói :

- Thạch tài thần, tài thần ă nói xin giữ ý tứ một chút, sở dĩ tại hạ xưng hô với Mạnh tiên tử là tiền bối cũng là vì có liên hệ sư môn, còn đối với các vị Mê cung Ngũ sát của tài thần, thì tại hạ chẳng cần phải cung kính như thế đâu.

Nói tới đây, chàng dừng lại giây lát, rồi mới cao giọng nói tiếp :

- Cho nên cái tiếng hậu sinh tiểu bối ấy thì tiếng hậu sinh tại hạ có thể nhận được, nhưng còn tiểu bối thì tại hạ không chịu đâu, vậy xin nhờ tài thần thu hai cái tiếng vô dụng ấy về cho, đừng có nói ra bữa bãi như thế nữa.

Mấy lời của Tư Đồ Ngọc nói cũng có hơi dữ dội, nhưng chàng nói vậy cũng có lý do, cho nên không ai có thể bắt bẻ được.

Tài Sát Thạch Mai Sùng mặt đỏ tía tai, gân trên trán nổi cả lên, rõ ràng là y tức giận đến cực độ.

Mạnh Bằng Tâm phì cười nói :

- Được, người trẻ tuổi không nên ăn nói mạnh bạo quá, giờ đây ta muốn xem ngươi làm sao mà có thể tìm được Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh ở trong Quất Thương mê cung hoặc ở quanh quất đây.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Khi này lúc vãn bối chưa xuất hiện, thì tiền bối định làm gì?

Mạnh Bằng Tâm nghĩ ngợi giây lát đáp :

- Khi ấy ta định dùng môn huyền công Tuyệt Tình trảm là độc môn võ học của ta để phá hủy cái Thái Cực Đồ Hình to lớn kia đi.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Thái Cực Đồ cao giọng nói :

- Với khoảng cách xa như thế này, tiền bối vẫn có thể dùng huyền công Tuyệt Tình trảm có hiệu quả như với khoảng cách gần gũi tất gang hay sao?

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Người cũng là tay khá, cho nên ta cũng chẳng cần phải giấu giếm làm chi, với một khoảng cách xa như thế này, thì thi triển huyền công Tuyệt Tình trảm để tấn công người cũng vô hiệu, nhưng để tấn công vật thì có lẽ có hiệu quả. Có điều bức Thái Cực Đồ Hình này bản chất không phải sắt mà cũng không phải đá, nếu đem phá hủy đi thì cũng không đến nỗi mất nhiều sức lực lắm.

Tư Đồ Ngọc nghe nói cười bảo :

- Được, nếu như vậy thì xin tiền bối thi triển huyền công Tuyệt Tình trăm để phá hủy bức đồ hình đó đi, nhưng xin chỉ phá hủy cho ở mặt ngoài thôi, mà không nên phá hủy bất cứ vật nào ở bên trong Thái Cực đó.

Tài Sát Thạch Mai Sùng nghe Tư Đồ Ngọc nói như vậy thì biết việc cơ mật đã bị tiết lộ, vụ đánh cuộc của mình thế nào cũng phải thua.

Không những thua cuộc mà thôi, lại còn vì Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ mà phải đắc tội với Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm.

Thì ra bọn Mê cung Ngũ sát từ khi gây hấn với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô một người trong Thần Châu tứ dật, thì hẹn ngày bảy tháng bảy để giải quyết cho xong chuyện ân oán. năm người hiểu rằng với tiền tài và thế lực đầy đủ, lại có địa hình hiểm trở của Quát Thương mê cung, họ sẽ thừa cơ hội để chuẩn bị thực kỹ, sau khi đánh bại võ lâm để cầm đầu thiên hạ.

Nhưng Danh Sát Tiên Thông Thần sau khi suy tính lại thấy rằng nếu mang hết cả toàn lực của Quát Thương mê cung để đối phó với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, nếu ba vị Thần Châu còn lại là Giang Hà Điều Tuyết Ông, Cự Phủ Tiều Phu và La Phù mai Tẩu mà tìm đến để báo thù cho Lâm Thắng Bô, thì bọn y thế nào cũng phải mắc vào hậu họa, sớm tối khó lòng mà ăn ngon ngủ yên được.

Cho nên Tiên Thông Thần hiểu rằng nếu muốn khai sáng tân phái để xưng bá trong võ lâm, so tài với các hảo thủ trong khắp thiên hạ và đề phòng Thần Châu tứ dật thì phải tìm thêm những cao nhân để tăng thêm uy thế mới xong, do vậy bọn Mê cung Ngũ sát Danh, Tửu, Sắc, Tài, Khí mới đều chuẩn bị lôi kéo các cao thủ để đối phó với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô vào ngày ước hẹn mừng bảy tháng bảy.

Giữa lúc ấy, thì trên giang hồ đột nhiên truyền ngôn rằng, vị Phụng Thoa lệnh chủ, người oai danh lừng lẫy khắp vũ trụ khi xưa gần đây có thấy xuất hiện.

Danh Sát Tiên Thông Thần nghe nói liền nghĩ ngay rằng, nếu mà mời được Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm thì chỉ cần một mình bà ta thôi, cũng đủ để đối phó với Thần Châu tứ dật rồi. Hiện tại thì hãy tạm thời chịu lún, mọi việc để bà ta làm chủ, đợi đến khi đã diệt xong cường địch rồi, hoàn thành nghiệp bá trong võ lâm, thì sẽ...

Tiên Thông Thần càng nghĩ càng thấy hay, bèn đem tất cả mọi việc trong Quát Thương mê cung giao cho Mê cung Tứ sát Tửu, Sắc, Tài, Khí còn chính y thì lên đường tới Miêu Cương.

Bởi vì Tiên Thông Thần nhớ rằng Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo cũng có quen biết ít nhiều với Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, mà chính y, thì chơi thân với Kim Phong Ác Đạo nên định nhờ Kim Phong Ác Đạo lôi kéo Tiên tử giùm.

Trước khi lên đường, Tiên Thông Thần đã đến dò kỹ bọn Tửu, Sắc, Tài, Khí, bảo rằng Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm là người tính tình cao ngạo ghê gớm, nếu như quả mời được bà ta đến, thì mọi người phải hết sức nhẫn nại bầu bà ta lên làm chủ.

Tửu, Sắc, Tài tam sát đều ríu rít vâng lời, nhưng Khí Sát Ngân Như Bích là người nóng nảy, chưa từng được biết võ công của Nhu Tình Tiên Tử cao đến mức nào, cho nên ngoài miệng tuy không nói ra nhưng trong lòng đã có ý không phục.

Danh Sát Tiên Thông Thần đến Miêu Cương, sau khi nói rõ ý định của mình với Kim Phong Ác Đạo thì Kim Phong Ác Đạo lập tức xoa tay cự tuyệt, cho biết Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm quyết không phải là phường danh lợi, hơn nữa lòng lại từ bi, tay chân lại nhẹ nhàng...

Kim Phong Ác Đạo chưa nói dứt lời, thì Danh Sát Tiên Thông Thần đã cắt ngang, bảo rằng :

- Không những Phụng Thoa lệnh mới tái truyền ra giang hồ vào hồi gần đây, mà chỗ ở của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm là Vô Danh động Nam Hoang tử cốt xương người đã chết thành gò thành đồng, khắp mặt đất đâu đâu cũng đầy những xương trắng.

Kim Phong Ác Đạo nghe nói Mạnh Bằng Tâm đã thay đổi tính tình cho nên liền gật đầu ưng chịu, dặn dò Danh Sát Tiên Thông Thần hãy trở về Quát Thương trước, còn lão thì tới Nam Hoang tử cốt gặp Nhu Tình

Tiên Tử, sau đó sẽ bàn bạc với nhau mà hành sự.

Ngờ đâu Kim Phong Ác Đạo vừa đến Nam Hoang tử cốc thì đã gặp Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm ra khỏi Vô Danh Cổ Động, thực là một sự may mắn vô cùng.

Hai bên nói chuyện với nhau một hồi, thì ai nấy đều đồng ý, nhưng Mạnh Băng Tâm đưa ra hai yêu cầu.

Điều yêu cầu thứ nhất là muốn Kim Phong Ác Đạo làm cho bà ta vài việc, giết vài người thù địch.

Điều yêu cầu thứ hai, là đợi tới Quát Thương mê cung gặp Mê cung Ngũ sát, mắt nhìn rõ mọi việc đầu đó, rồi mới quyết xem có nên hợp tác cùng nhau để dựng nghiệp không!

Kim Phong Ác Đạo hoàn toàn vâng chịu hai yêu cầu đó, tuy nhiên đến khi lão vì Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm hoàn thành xong vài việc cho bà ta và về tới Quát Thương mê cung, thì người đáng lẽ phải đợi chờ tin tức trong Cung là Danh Sát Tiên Thông Thần không hiểu vì phải giải quyết việc gì, lại chưa kịp trở về.

Mạnh Băng Tâm thấy thấy địa thế Mê Hồn giáp rất hiểm trở, hình thế Quát Thương mê cung thì thấy rằng có thể dựng nên cơ đồ, nhưng bà ta lại thanh minh rằng, cần phải đợi một năm sau mới có thể tham dự vào việc hợp tác sáng nghiệp được.

Tửu, Sắc, Tài, Khí tứ sát lấy làm lạ hỏi tại sao, thì Mạnh Băng Tâm bảo, bà ta có hẹn ước với một người, trong vòng một năm không được giết ai cả, cho nên có đảm nhận chứ mình chủ mà chịu bó tay như thế thì cũng chả có ý nghĩa gì cả.

Mê cung Tứ sát nghe nói có người hạn chế được hành động của Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử như vậy, thì kinh ngạc vô cùng. Trong bốn người mới phân ra hai ý nghĩ khác nhau.

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch với Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên về một phái, chủ trương dẫu cho Mạnh Băng Tâm tạm thời không thể giết người thì cũng cứ mời bà ta đảm nhiệm chứ mình chủ để lấy oai danh.

Tài Sát Thạch Mai Sùng và Khí Sát Ngân Như Bích về một phái, chủ trương tìm cách để Mạnh Băng Tâm giết người, một khi sự hạn chế hủy bỏ thì Thần Châu tứ dật khó lòng mà thoát được độc thủ của bà ta.

Sau một hồi tranh luận, Tài, Khí nhị sát là bên cấp tiến chiếm được thượng phong còn nhị sát Tửu, Sắc là phải hòa hoãn, đành phải tuân theo sự sắp đặt của Thạch Mai Sùng và Ngân Như Bích.

Vừa vặn lúc ấy có hai người tự động dẫn xác đến chờ chết.

Hai người tự động đem thân chờ chết ấy chính là Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Diên Cổ Lệ.

Ở Lạc Hồn nhai đại trại, Tài Sát Thạch Mai Sùng thấy Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm thân tự đưa Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu ra khỏi trại thì liền quay người khê cười nói với Tra Nhị Minh :

- Hồi Hỏa Long chân nhân chấp chưởng tín phù thủ lãnh của lục lâm bảy tỉnh phương Nam, lão đệ chức Phó tổng trại chủ, giờ đây tại sao lại phụ tá Mộ Dung Lâm cô nương, vì có gì mà mãi cứ ở dưới chân người ta như thế.

Tra Nhị Minh nghe Thạch Mai Sùng nói, cũng biết Thạch Mai Sùng có dụng ý gì, bèn gượng cười đáp :

- Tại hạ đức bạc tài hèn, dám mong lão nhân gia đề bạt cho.

Thạch Mai Sùng đưa mắt nhìn Tra Nhị Minh nói :

- Tra lão đệ, việc ta đề bạt lão đệ thì không có gì khó cả, nhưng không hiểu lão đệ định đề đáp cho ta gì đây.

Tra Nhị Minh biết Thạch Mai Sùng là người tính tình tham lam vô độ, những thứ hàng hóa tầm thường không thể nào lam thỏa mãn được tham vọng của y, liền tươi cười nói :

- Tại hạ lấy mấy chữ, lão nhân gia lấy gì cũng xin vâng, để gọi là sự báo đáp. Lão nhân gia đã vừa lòng chưa?

Thạch Mai Sùng nghe rằng gật đầu nói :

- Được lắm! Sau khi lão đệ mà cầm được tín phù thủ lãnh rồi thì phải thống xuất quần hùng lục lâm bảy tỉnh phương Nam, nhất tề suy tôn Quát Thương ngũ sát chúng ta làm Minh chủ.

Tra Nhị Minh thấy không có người lạ ở bên, đứng thẳng người dậy cung kính vái chào Thạch Mai Sùng, rồi thấp giọng đáp :

- Lão nhân gia cứ yên tâm, Tra Nhị Minh này xem suốt đời nghe tôn lệnh, nguyện làm kẻ bộ thuộc của Mê cung.

Nói tới đây Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đã quay trở lại nghiêm nét mặt lại nói với Tra Nhị Minh :

- Cứ theo lời nói của Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu, thì có thể biết bọn họ rất nghi ngờ rằng sư muội của Phó trại chủ là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ hiện thời đang ẩn nấp ở trong trại này, cho nên họ tạm thời rời khỏi nơi đây trong lúc này, nhưng dấu sao cũng sẽ quay trở lại quấy nhiễu, cho nên theo ý ta...

Tra Nhị Minh cau mày chờ lời hỏi :

- Có phải Tổng trại chủ không chịu cho Điền sư muội của tôi lánh mình ở đây nữa không?

Mộ Dung Lâm cười :

- Tra nhị ca đừng có hiểu lầm, ta không phải sợ gì kẻ địch và cũng không phải coi nhẹ mối tình sư huynh muội của nhị ca với Điền Cổ Lệ mà chỉ nghĩ tới sự an toàn của Điền cô nương mà tính như thế thôi.

Tra Nhị Minh hỏi :

- Tổng trại chủ có diệu kế gì xin cứ nói rõ cho biết!

Mộ Dung Lâm đáp :

- Thừa cơ Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu vừa rời khỏi nơi đây chưa kịp quay trở lại, xin mời lệnh muội Điền cô nương hãy mau mau xuống núi đi tới nơi khác mà lánh mình, may ra thì có thể tránh thoát được tai mắt của đối phương.

Tra Nhị Minh nghe nói trong lòng rất căm hận, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên gật đầu cười nói :

- Kế của Tổng trại chủ thực là cao minh, vậy tôi sẽ xin dẫn dò Điền Cổ Lệ sư muội thu thập hành trang xuống núi để tránh họa ngay.

Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đã có ý giết người, cho nên một mặt nói chuyện với Mộ Dung Lâm, một mặt đưa mắt ra hiệu cho Tài Sát Thạch Mai Sùng.

Thạch Mai Sùng bỗng ha hả cười nói :

- Mộ Dung cô nương, cách định liệu của cô nương hoàn toàn giống với ý kiến tại hạ xin mời cô nương một chén rượu.

Nói xong, Thạch Mai Sùng liền nâng một chén rượu ngon, mỉm cười đưa về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm đâu có ngờ, trong một khoảnh khắc ấy mà đã bị người bán mình mất rồi, cho nên cứ thản nhiên đỡ lấy chén rượu uống một hơi cạn luôn.

Trong rượu đã có chất thuốc mê do Thạch Mai Sùng phóng vào, nên Mộ Dung Lâm uống xong liền mê man ngã lăn ra đất ngay.

Xem tiếp hồi 21 Đổi chác hàng hóa

21. Hồi 21 Đổi Chác Hàng Hóa

- Tra lão đệ, lão đệ mau chuẩn bị một cái rương lớn đi.

Tra Nhị Minh ngạc nhiên hỏi :

- Thạch lão nhân gia cần một cái rương lớn, chắc hẳn là để đựng những đồ châu báu phải không?

Thạch Mai Sùng lắc đầu cười đỡ lời :

- Không phải là đựng những đồ châu báu gì, mà là để đựng hoạt báu.

Hai tiếng “hoạt báu” Tra Nhị Minh nghe thấy cũng phải giật mình kinh ngạc. Thạch Mai Sùng bèn chỉ Mộ Dung Lâm đang mê man phủ phục người trên bàn, cười nói :

- Vị Cửu Độc Phong Vương kia không phải là hoạt báu sao? Ta muốn bỏ nàng vào rương lớn, mang về Quát Thương mê cung rồi sau sẽ có cách xử trí, để khỏi cho lão đệ mang tiếng là giết Tổng trại chủ của mình. Sau này có nhậm chức Thủ lĩnh của quần hùng lục lâm bầy tinh phương Nam cũng khỏi phải bị trở ngại.

Tra Nhị Minh mừng rỡ nói :

- Lão nhân gia tính toán thực là toàn vẹn, tại hạ lấy làm khâm phục vô cùng.

Nói xong Tra Nhị Minh liền sai kẻ tâm phúc mang đến một cái rương lớn, rồi đặt Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm đang mê man bất tỉnh vào bên trong.

Thạch Mai Sùng không ở lâu nữa, mà lập tức đứng dậy, cười nói :

- Tra lão đệ hãy sai người khiêng rương này, đưa ta xuống núi đi. Lão đệ nên nhớ kỹ, từ rày trở đi Nhạc Hồn Nhai đại trại đã phải nghe lệnh của Quát Thương mê cung rồi. Nói cách khác tất cả quần hùng thuộc bầy tinh phương Nam tự dưới lên trên đều phải răm rắp tuân theo hiệu lệnh của ta.

Trên đường đưa Thạch Mai Sùng xuống núi, Tra Nhị Minh cười nói :

- Lão nhân gia cứ yên tâm, bao nhiêu nhân tài vật lực thuộc Lạc Hồn nhai đại trại này, ngay đến cả những người có ảnh hưởng lớn lao cũng đều phải tuân theo sự điều dụng của lão nhân gia, vĩnh viễn trung thành không dám manh tâm phản trắc.

Trên đây là tất cả sự việc sau khi Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu được Mộ Dung Lâm đưa tiễn dời khỏi Lạc Hồn nhai đại trại, đến khi Tái Sát Thạch Mai Sùng với mấy người khiêng chiếc rương lớn trở về Quát Thương, ấy là tất cả những tình tiết biến hóa trong khoảng thời gian đó.

Thạch Mai Sùng đem Mộ Dung Lâm về Quát Thương mê cung thì cướp ngay lấy thứ độc môn ám khí vô cùng lợi hại của Mộ Dung Lâm là Cửu Độc Ngân Phong và cái áo phòng thân chi bảo Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y. Đã cướp của rồi, Tái Sát Thạch Mai Sùng lại còn định giết chết đối phương, nhưng Sắc Sát Vô Tắc Thiên thấy tiếc nhan sắc của Mộ Dung Lâm, mới hết sức can gián, cho nên Mộ Dung Lâm mới chưa bị giết.

Ngờ đâu không được hai ngày, Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đã mang theo Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ bị trọng thương chạy tới Mê cung.

Thạch Mai Sùng thấy vậy ngạc nhiên hỏi duyên cớ, Tra Nhị Minh liền kể rõ chuyện Tư Đồ Ngọc cùng Trình Di Siêu lên núi hỏi tội, tự mình y biết không đủ đối phó đối phương, cho nên mới dụ đối phương vào Vạn Tượng sảnh để phát động cơ quan, nhưng cuối cùng vẫn không đạt được hiệu quả. Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ bị đối phương đuổi quá gấp, đành phải nhảy xuống vực, tuy may mắn thoát chết, nhưng đã bị thương quá nặng; còn chính y thì bị Trình Di Siêu đuổi vào một đường, y đã lợi dụng cơ quan mai phục để làm bị thương và bắt giữ Trình Di Siêu.

Nhưng bởi vì sự Tư Đồ Ngọc không còn lòng dạ nào mà ở lại Lạc Hồn nhai đại trại, cho nên Tra Nhị Minh đành phải kéo Điện Cổ Lệ chạy đến Quát Thương mê cung.

Thạch Mai Sùng vì biết Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu là đồ đệ của Thiết Tản tiên sinh Triển Đại Chiêu, một người ít khi đi lại trên giang hồ, còn có một ngoại hiệu nữa là Bắc Thiên Sơn đại hiệp, cho nên y mới nghĩ rằng: Nếu khống chế hoặc ép buộc được Triển Đại Chiêu tham dự vào đồng minh, cùng sáng lập tôn phái thì oai lực sẽ tăng thêm rất nhiều, cho nên khi nghe nhắc đến Trình Di Siêu thì Thạch Mai Sùng lấy làm cao hứng lắm, mỉm cười hỏi :

- Trình Di Siêu à? Nếu quả y đã bị Tra lão đệ bắt mang tới đây thì hiện giờ y ở đâu?

Tra Nhị Minh đỏ mặt, đáp :

- Tại hạ bất tài, cho nên nửa đường để cho một thiếu nữ áo trắng cứu mất Trình Di Siêu đem đi.

Thạch Mai Sùng cau mày nói :

- Cô gái áo trắng cứu Trình Di Siêu là ai?

Tra Nhị Minh càng lấy làm hồ thẹn, đáp :

- Khi ấy tại hạ với Điền Cổ Lệ còn có việc lo nghĩ cho nên mới không chú ý tới, kịp đến khi nghe thấy tiếng động, thì chỉ thấy một cái bóng của một thiếu nữ áo trắng trông có vẻ kiều diễm lắm. Thiếu nữ cấp Trình Di Siêu rồi nhanh nhẹn như điện chớp chạy trốn, cho nên mặt mũi của đối phương như thế nào, anh em chúng tôi chưa kịp nhìn thấy.

Thạch Mai Sùng chỉ nghe nói, đưa mắt lạnh lùng nhìn Tra Nhị Minh, Điền Cổ Lệ, biết rằng hai người họ đã vượt qua cái thân phận sư huynh muội, có chuyện cầu thả với nhau, cho nên trong vui thú mê man mới không trông coi được Trình Di Siêu.

Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ cũng hồ thẹn với lòng, cho nên thấy Thạch Mai Sùng lạnh lùng đưa mắt nhìn họ, hai người chỉ cúi đầu xuống không nói năng gì cả.

Thạch Mai Sùng thấy cũng khó nghĩ, liền quay sang hỏi Khí Sát Ngân Như Bích :

- Ngũ đệ, Lạc Hồn nhai đại trại của Tra lão đệ đã bị phá hủy, hại Tra lão đệ cùng với Điền cô nương hai người tới đây, thì anh em chúng ta phải đối đãi với họ ra sao, để họ ở đâu?

Khí Sát Ngân Như Bích nhe răng cười nham hiểm, đáp :

- Chuyện này cũng dễ tính. Đệ có một kế rất hay.

Nói tới đây, Khí Sát Ngân Như Bích lại quay sang nhìn Tra Nhị Minh với Điền Cổ Lệ, cao giọng nói :

- Tra lão đệ, Điền cô nương, xin nhị vị nhìn hai cái bức Thái cực Đồ hình ở phía Đông kia.

Tra Nhị Minh với Điền Cổ Lệ vừa mới quay đầu nhìn, thì nhanh như chớp, Khí Sát Ngân Như Bích đã giơ tay điểm trúng huyệt mê ở trên người Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ.

Thạch Mai Sùng thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Ngũ đệ, hiền đệ điểm huyệt cho họ mê man để làm gì vậy?

Ngân Như Bích nhe răng ra cười, không đáp, mà quay lại hỏi Thạch Mai Sùng rằng :

- Tứ ca với Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ có mối giao tình thân thiết với nhau chăng?

Thạch Mai Sùng lắc đầu đáp :

- Không phải là chỗ thâm giao. Ngũ đệ hỏi như vậy để làm gì?

Ngân Như Bích cười nói :

- Nếu đã không phải là chỗ thâm giao, mà võ công của hai người này lại chẳng có chỗ nào là đặc biệt, ghê gớm cả, thì Tứ ca hà tất...

Thạch Mai Sùng không đợi chờ Ngân Như Bích nói hết câu, liền đỡ lời ngay :

- Không phải là ngu huynh muốn kết giao với họ, chỉ bởi vì Lạc Hồn nhai đại trại là nơi Tổng đàn của lục lâm bảy tỉnh miền Nam, tài vật ở trong trại không phải là ít, cho nên hình như có thể lợi dụng họ được lắm.

Ngân Như Bích gật đầu, cười nói :

- Tứ ca nói cũng có lý, nhưng nay Lạc Hồn nhai đại trại đã bị Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu phá hủy mất rồi.

Thạch Mai Sùng nói :

- Tin tức này chắc cũng không sai gì, nếu không thì sao Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ lại hoảng hốt lên lút chạy tới đây mà theo chúng ta?

Ngân Như Bích ha hả cười lớn, ánh mắt tia ra những luồng điện, xẵng giọng nói :

- Lạc Hồn nhai đại trại đã bị phá hủy, chúng ta cũng chẳng còn lợi dụng gì được tài vật ở đó, mà nay hai anh em họ lại gây ra không biết bao nhiêu là điều phiền phức, vậy thì anh em chúng ta hà tất phải khiến Quát Thương mê cung này sinh ra nhiều chuyện rắc rối làm gì?

Đến đây thì Thạch Mai Sùng hiểu ý của Ngân Như Bích, “À” lên một tiếng, mỉm cười hỏi :

- Ngũ đệ phân tách tình hình cũng có lý lắm. Vậy nay hiền đệ tính giết hay tha Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ?

Ngân Như Bích cười đáp :

- Đối với Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ, chúng ta không cần giết, không cần tha, mà cũng không thể lưu giữ.

Thạch Mai Sùng ngạc nhiên hỏi :

- Đã không giết, đã không tha, mà lại không lưu giữ, thì nên xử trí như thế nào?

Ngân Như Bích cười nham hiểm, đáp :

- Tứ ca là người thông minh quán thế, quảng văn đa kiến, thế mà sao giờ đây còn không hiểu? Anh em ta sẽ lấy tính mạng của Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ để làm vật khai sát giới cho Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Băng Tâm. Chỉ cần bà ta thủ tiêu cái hạn chế giết người đi, thì anh em chúng ta còn sợ gì Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, mà dẫu cho Cự Phủ Tiêu Phu, Giang Hồ Điều Ngự Ông, La Phù Mai Tẩu, nghĩa là cả bọn bốn người Thần Châu tứ dật cùng kéo tới một lúc, chúng ta cũng chẳng sợ gì.

Thạch Mai Sùng mừng rỡ nói :

- Ngũ đệ tính như vậy là diệu kế tuyệt hay...

Nói chưa dứt câu, Thạch Mai Sùng đã cau mày, thấp giọng tiếp lời :

- Ngũ đệ, Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Băng Tâm về võ công tuy cao thâm khôn lường, nhưng tính tình lại cổ quái vô cùng. Nếu như chúng ta đã phá hủy được cái giới trong một năm không giết người của bà ta, mà rồi cuối cùng cũng không biết bà ta có giận mà bỏ đi nơi khác không? Thậm chí...

Ngân Như Bích xua tay lia lịa, dứt lời của Thạch Mai Sùng mà cười rằng :

- Tứ ca hãy yên lòng. Chẳng lẽ Tứ ca vẫn chưa nhận ra vị Mạnh tiên tử ấy sớm đã không chịu nổi cảnh tịch mịch mà muốn so tài với quần hùng ở trong võ lâm hiện tại hay sao? Chỉ khổ một nỗi là bà ta trót hẹn trong vòng một năm không giết người, cho nên mới bị hạn chế chân tay. Với thân phận của mình, bà ta còn e ngại, cho nên không dám đi ngược với lời hẹn ước kia mà thôi.

Thạch Mai Sùng nghe tới đây gật đầu nói :

- Ý kiến của ngu huynh cũng không sai biệt lắm với ý kiến của Ngũ đệ.

Ngân Như Bích cười nói :

- Nếu ý kiến của Tứ ca đã có một điểm giống như ý kiến của đệ thì chúng ta phải bày cách khiến Mạnh tiên tử vô tình mà phải khai sát giới, để tiêu hủy cái hạn chế quái ác kia. Bà ta thế nào cũng cao hứng lắm, tối đa là ngoài mặt bà ta chỉ giả đồ phản ứng bằng mấy câu oán giận mà thôi.

Thạch Mai Sùng bị Ngân Như Bích thuyết phục, liền gật đầu mỉm cười nói :

- Ngũ đệ nghĩ thật vẹn toàn, chu đáo. Ta đồng ý với diệu kế của Ngũ đệ, cũng nên thử diệu kế một phen.

Ngân Như Bích mừng rỡ cười nói :

- Tứ ca đã đồng ý, thì xin nhờ Tứ ca thông báo cho Nhị ca và Tam ca biết, còn tiểu đệ sẽ đem Tra Nhị Minh, Điền Cổ Lệ giấu vào trong bức Thái Cực Đồ Hình to lớn kia, rồi dẫn dụ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm thi triển tuyệt nghệ thần công, ra tay đánh vỡ Thái Cực Đồ Hình.

Mê cung Tứ sát đã có chủ ý, bèn lặng lẽ xếp đặt mọi việc.

Chẳng dè đang lúc họ cao hứng, thì Tư Đồ Ngọc và Miêu Xích Phượng lại xông vào, qua được Mê Hồn giáp, biết được điều đại bí mật kia.

Giờ đây, điều bí mật đã bị phanh phui ra, không những phải theo y như cuộc đổ, mang cả một nửa tài sản của mình đưa cho Tư Đồ Ngọc, mà lại còn không tránh khỏi đắc tội với Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo và Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Băng Tâm, về hồ không thành lại hóa ra vẽ chớ, khiến phải trơ trên mặt mày.

Đắc tội với Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo là bởi vì bọn Mê cung Tứ sát không ngờ Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ lại là hai đệ tử của U Linh bà bà, tức là sư diệt của Kim Phong Ác Đạo. Hai bên đã có sự liên quan với nhau như thế, thì Kim Phong Ác Đạo lẽ nào lại không tức giận vì chuyện họ muốn giết sư diệt của lão ta?

Còn với Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Băng Tâm, thì bởi vì trước mặt Tư Đồ Ngọc là người trước đây bà ta đã có hẹn ước, nên bà ta không có cách gì thay đổi ý kiến cho được, vì vậy nếu trước đây bà ta vờ giận thì giờ đây phải nổi giận thật sự.

Mê cung Tứ sát người nào người ấy đều buồn rầu ra mặt, nhưng gạo đã thành cơm, ván đã thành thuyền, thì làm sao mà họ nuốt được cái sự sai lầm to lớn như vậy?

Bọn Mê cung Tứ sát Tửu Sắc Tài Khí đang đưa mắt nhìn nhau, thì Mạnh Băng Tâm đã giơ tay phải lên như vẽ muốn xuất thủ.

Tư Đồ Ngọc đột nhiên cao giọng nói :

- Xin tiền bối hãy khoan!

Mê cung Tứ sát nghe lời Tư Đồ Ngọc nói thì quá mừng, tưởng rằng sự tình đã có thay đổi. Mạnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Tại sao mi lại cản trở, không cho ta xuất thủ, chẳng lẽ mi sợ thua cuộc sao?

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Tài Sát Thạch Mai Sùng một cái, hào khí ngất trời. Chàng quắc mắt, sang sảng giọng, nói :

- Tiền bối nói gì vậy? Đại trượng phu một lời nói ra, bốn ngựa khó lòng đuổi theo. Đầu cổ có thể đứt, nhưng chữ “Tín” thì phải giữ cho kỳ được. Tại sao tại hạ lại sợ thua cuộc được nhỉ? Tại hạ chỉ có một việc muốn nhắc nhở tiền bối.

Mạnh Băng Tâm cười nói :

- Vừa rồi mi đã nhắc nhở ta, yêu cầu ta lúc thi triển Tuyệt Tình trảm chỉ phá hủy có mặt ngoài của Thái Cực Đồ Hình, mà không phá hủy hết những đồ vật ở bên trong đi!

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Ngoài điều ấy ra, còn xin tiền bối đừng làm tổn hại đến hai cái nút của Thái Cực Đồ Hình.

Mạnh Băng Tâm phì cười nói :

- Xem vậy thì không phải là ta thi triển công phu Tuyệt Tình trảm nữa, bởi Tuyệt Tình trảm đã biến thành Lưu Tình trảm.

Tư Đồ Ngọc nghiêng mình vái lạy, cười nói :

- Tuyệt Tình là bá đạo, còn Lưu Tình là lòng trời. Cả hai đều có công lực khủng khiếp. Nếu tiền bối có thể dựa theo lòng trời một phần, thì thế nào cũng thấu hoạch được nhiều điều tốt.

Mạnh Băng Tâm nhìn Tư Đồ Ngọc lắc đầu, cười nói :

- Mi hễ cứ mở miệng ra là tôn ta lên làm tiền bối, thế mà trên thực tế mi lại là một bà già khó tính, đóng vai tiền bối để lên mặt dạy dỗ ta, buộc ta phải nghe theo sự chỉ huy của mi.

Miêu Xích Phượng nghe mấy lời của Mạnh Bằng Tâm cũng phải phì cười.

Tư Đồ Ngọc cũng cười nói :

- Xin tiền bối đừng trách văn bối bất kính với người, bởi vì đời lát nữa, sau khi tiền bối thi triển Tuyệt Tình công, trong chỗ tuyệt tình vẫn còn đôi phần lưu tình thì tiền bối sẽ hiểu những lời nói của văn bối toàn là cũng chỉ vì nghĩ đến tiền bối mà thôi.

Mạnh Bằng Tâm “À” lên một tiếng, cười nói :

- Mi cũng biết nghĩ đến ta cơ à?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp: Tiền bối cứ thử xem rồi tự khắc sẽ biết, văn bối không dám nói sai nửa lời đâu.

Mạnh Bằng Tâm cũng thấy thích thú về những lời lẽ của Tư Đồ Ngọc, liền khẽ giơ tay phải lên, dùng hai ngón trỏ và giữa khẽ vạch về phía bức Thái Cực Đồ Hình to lớn.

Miêu Xích Phượng thấy Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm luyện được Tuyệt Tình trảm là môn công phu có thể giết người một cách vô hình, oai lực cực kỳ lợi hại, bèn than thở :

- Tuyệt Tình trảm của Mạnh tiên tử thật là môn tuyệt học trấn thế ở trong võ lâm hiện nay.

Mạnh Bằng Tâm nhìn Tư Đồ Ngọc cười, nói :

- Sự việc ngày hôm nay thể nào mọi người cũng phải nhúng tay vào, nếu không thì không xong. Mi còn ngại gì mà không thi triển tuyệt học của sư phụ mi để ta coi xem trình độ phá hủy của nó so với Tuyệt Tình trảm ở trên bức Thái Cực Đồ Hình kia có được như lời mi nói không, hay là nó nặng nhẹ, không được đúng phân lượng?

Tư Đồ Ngọc biết Mạnh Bằng Tâm muốn chàng thi triển độc môn bí truyền Tiêu Thiên Nhất Khí của ân sư Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Điều thứ nhất, chàng không tiện cự tuyệt. Điều thứ hai, chàng cũng định thừa dịp cho bọn Mê cung Tứ sát: Tửu, Sắc, Tài, Khí được biết chút lợi hại, liền một mắt nghiêng mình hướng về phía Mạnh Bằng Tâm thi lễ, vâng dạ luôn miệng; một mắt thì liếc nhìn bức Thái Cực Đồ Hình.

Mạnh Bằng Tâm tuy đã sử dụng Tuyệt Tình trảm, nhưng bức Thái Cực Đồ Hình vẫn không suy chuyển chút nào, thế mà lúc Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn, thì nó chẳng khác nào đồng tuyết bị nước sôi đổ vào, dần dần tan ra mà hóa thành bụi phấn, chất thành đồng dưới đất.

Trong đồng phấn gỗ ấy có hai người đang đứng sừng sững, một nam một nữ, nam thì đầu chụp mặt nạ đen, còn nữ thì đầu trùm một cái mặt nạ màu đỏ.

Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo nom thấy, lửa giận bùng bùng bốc lên, hầm hầm nhìn Tài Sát Thạch Mị Sùng, cười nhạt nói :

- Thạch lão tử, sao ngươi lại tàn độc đến thế, một nam một nữ kia chẳng phải là Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ, hai sư đệ đệ của ta đấy sao?

Thạch Mị Sùng tuy đã đuối lý, nhưng không thể không lên tiếng đáp, đành phải bèn lên cất giọng nói :

- Trước khi ra tay, tại hạ hoàn toàn không biết Tra Nhị Minh và Điện Cổ Lệ lại là môn hạ của sư tỷ đạo trưởng.

Kim Phong Ác Đạo kêu “Hừ” một tiếng, trong khi Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, nghiêm nét mặt lại hỏi :

- Xin thỉnh giáo tiền bối, lời Tư Đồ Ngọc này vừa rồi nói rằng đầu có thể rơi, nhưng chữ tín và danh dự cũng phải giữ cho trọn, phải chăng đó là một trong những nguyên tắc căn bản của người trong võ lâm?

Mạnh Bằng Tâm gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên rồi, những kẻ nào không giữ chữ tín thì không xứng đáng đứng trong võ lâm này.

Tư Đồ Ngọc lại tiếp :

- Tiền bối nên nhớ cho là ở Vô Danh động trong Nam Hoang tử cốc tiền bối có hứa là trong vòng một năm sẽ không giết một người nào.

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Ta đâu có vi phạm lời hẹn ước mà ngươi lại chất vấn như vậy?

Tư Đồ Ngọc vội cúi mình làm lễ, cười nói :

- Xin tiền bối tha thứ cho Tư Đồ Ngọc lên tiếng thất lễ, nếu như tiền bối mà vi phạm lời hẹn ước thì sẽ phải...

Mạnh Bằng Tâm không đợi Tư Đồ Ngọc nói dứt, đã cười lớn nói :

- Nếu ta bội tín thất ước, thì chỉ có hai con đường phải theo, một con đường là vĩnh viễn sẽ rút lui khỏi giang hồ, tìm một nơi thực hẻo lánh để ẩn cư. Điều thứ hai là quá xấu hổ với các hậu bối, cho nên sẽ phải tự tuyệt với tất cả mọi người.

Tư Đồ Ngọc tươi cười nói tiếp :

- Vãn bối xin thỉnh giáo một câu nữa, nếu như tiền bối nghe lời Thạch Đại Tài Thần mà thi triển thần công Tuyệt Tình trảm để nhằm đánh vào Thái Cực Đồ kia, và nếu vãn bối không xuất hiện để ngăn cản, thì hai người Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ nằm ở trong Thái Cực Đồ có thể sống sót được không?

Mạnh Bằng Tâm chột dạ, đành phải cất tiếng đáp :

- Bọn chúng sẽ sớm thành cát bụi.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tra Nhị Minh với Điền Cổ Lệ mà thành cát bụi, tiền bối tuy là giết người trong lúc vô ý, nhưng với sự thực mà nói, thì chỉ sợ tiền bối vẫn là nuốt lời hứa đối với vãn bối.

Mạnh Bằng Tâm ánh mắt loang loáng như điện, tia ra trong màn lụa che mặt, quay sang nhìn bọn Mê cung Tứ sát Tửu, Sắc, Tài, Khí. Bọn Mê cung Tứ sát cả tình và lý đều gian xảo, hơn nữa lại sợ công lực ghê gớm của Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm, cho nên đều cúi gầm mặt xuống, không nói năng gì cả. Tư Đồ Ngọc quay đầu nhìn chăm chú vào Tài Sát Thạch Mại Sùng, lớn tiếng hỏi :

- Thạch đại tài thần, đối với vụ đánh cuộc giữa chúng ta, Tài Thần đã chịu thua chưa?

Thạch Mại Sùng không biết làm sao đành phải cố nhịn, y nghiêng rặng, hằm hằm nhìn Tư Đồ Ngọc rồi gật đầu nói :

- Ta nhận thua, ta sẽ đem nửa số tài sản của ta trao cho nhà ngươi.

Tư Đồ Ngọc sau khi đã ép được đối phương nhận thua lại lắc đầu cười nói :

- Khỏi cần, tại hạ không phải là kẻ tham tiền của, tại hạ định nói chuyện buôn bán với Tài Thần.

Tài Sát Thạch Mại Sùng ngạc nhiên hỏi :

- Nói chuyện buôn bán? Chuyện buôn bán gì thế?

Tư Đồ Ngọc ung dung cười nói :

- Tại hạ không định bàn chuyện buôn bán thời mới với Tài Thần, mà muốn nói chuyện buôn bán của thời xưa. Nghĩa là tại hạ muốn lấy hàng đổi hàng với Tài Thần.

Mạnh Bằng Tâm mấp máy môi định cất tiếng hỏi, nhưng cuối cùng bà ta lại thôi, rồi đứng lặng lẽ nghe Tư Đồ Ngọc và Thạch Mại Sùng bàn chuyện buôn bán.

Thạch Mại Sùng nghe Tư Đồ Ngọc bảo muốn lấy hàng để đổi lấy hàng thì lộ vẻ ngạc nhiên, cau mày :

- Nhà ngươi có món hàng gì?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Lúc tới đây tại hạ chẳng có một thứ gì trên người cả, nhưng nãy giờ được cuộc, cho nên đã giàu ngang với Tài Thần rồi.

- Người muốn dùng sự giàu có nhất nước ấy để lấy món hàng gì của ta?

Tư Đồ Ngọc lớn tiếng đáp :

- Tài vật thì có giá, nhưng nhân mạng thì vô giá, tại hạ muốn lấy số tài vật giàu nhất nước ấy để đổi lấy hai mạng sống vô giá.

Mạnh Bằng Tâm khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc như thể khen ngợi. Thạch Mai Sùng “À” lên một tiếng, vẫn tự khoe mình là thông minh, gật đầu nói :

- Thì ra nhà người muốn đổi lấy mạng sống của hai đứa chúng nó?

Vừa nói, Thạch Mai Sùng vừa đưa tay chỉ Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Không phải hai mạng sống đó, hai người ấy đã có quan hệ với Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong... đạo trưởng, thì anh em Mê cung Ngũ sát các vị vị tất đã dám làm gì tới họ.

Tư Đồ Ngọc xưa nay làm việc gì cũng hơi lỗ mãng, nhưng sau khi va chạm mấy lần với những gian nguy chàng đã có đôi chút kinh nghiệm; vì cũng được Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc chê trách mấy phen, cho nên chàng đã tiến bộ, khôn ngoan chín chắn hơn trước rất nhiều.

Với tình cảm hiện tại, chàng thấy rằng phải kiếm thêm bạn tốt, chứ không nên tạo nên nhiều cường địch, cho nên chàng mới sửa câu định nói “Kim Phong Ác Đạo” ra là “Kim Phong đạo trưởng” cho nó dễ nghe.

Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo nghe xong quả nhiên rất thích chí, gật đầu lia lịa rồi đưa mắt lạnh lùng nhìn bọn Tứ Sát: Tửu, Sắc, Tài, Khí, gần giọng nói :

- Tư Đồ lão đệ nói phải lắm, Thạch lão tứ đã biết Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ là đệ tử của sư tỷ mẫu, thì chắc chắn cũng phải nể mặt mẫu mà đối xử tốt với hai sư đệ của bản đạo chứ. Các vị nghĩ sao?

Thạch Mai Sùng gượng cười nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Nhà người đã không định đổi lấy Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ thì định đổi...

Tư Đồ Ngọc không để cho đối phương hỏi hết câu liền đỡ lời ngay :

- Tại hạ định đổi lấy Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu và Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm.

Thạch Mai Sùng lắc đầu nói :

- Trình Di Siêu không có mặt ở đây.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Thạch tài thần khỏi cần phải dối gạt như thế, người bạn Trình Di Siêu của tại hạ rõ ràng là đã trúng phải sự ám toán của Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, bị y bắt mang tới đây, thì sao lại không có?

Thạch Mai Sùng xua tay liên hồi, cắt ngang câu nói của Tư Đồ Ngọc, đáp :

- Trình Di Siêu tuy có bị Tra Nhị Minh bắt mang tới đây, nhưng chưa tới Quát Thương thì đã được một thiếu nữ áo trắng có thân pháp rất nhanh nhẹn cứu đi rồi.

Nghe thấy câu nói “Vị thiếu nữ áo trắng thân pháp rất mau lẹ” của Thạch Mai Sùng, Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, thầm nghĩ: “Không biết người đó có phải là Ngọc tỷ tỷ, Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc (đã tới Triết Đông rồi) không?”.

Thạch Mai Sùng thấy Tư Đồ Ngọc có vẻ ngần ngừ, liền nói tiếp :

- Nếu Tư Đồ lão đệ không tin, thì cứ hỏi Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh sẽ biết rõ ngay.

Tư Đồ Ngọc thấy Thạch Mai Sùng nói như vậy, thì biết y quả không nói sai, liền cau mày lại, nói :

- Nếu quả người bạn Trình Di Siêu của tại hạ không có ở đây, thì tại hạ đổi lấy một mình Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm là được rồi.

Mạnh Bằng Tâm bỗng xen lời, cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, chắc lão đệ có giao tình thân thiết với Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm lắm đấy nhỉ?

Tư Đồ Ngọc biết Nhu Tình Tiên Tử đã hiểu lầm mình, chàng đỏ mặt đáp :

- Chúng tôi chỉ quen biết sơ với nhau thôi.

Mạnh Bằng Tâm kêu “À” lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Chỉ là quen biết sơ thôi, thế mà sao nhà ngươi lại khẳng khái đến thế, chịu mang tài sản giàu có địch quốc để đổi lấy mạng sống của một mình nàng ta?

Tư Đồ Ngọc cau mày, lớn tiếng đáp :

- Vãn bối chỉ mới quen biết cô ta chưa lâu, nhưng thấy nàng cũng có tâm ý hướng thiện, cho nên mới không đành nhìn nàng ta phải bỏ xác ở trong Quát Thương mê cung này. Nói về việc giàu có, thì đừng nói là chỗ của cải không đáng gì của Thạch Mai Sùng hiện nay, mà dẫu cho có là Thạch Mai Sùng xưa kia cũng chẳng có nghĩa lý gì. Thạch Mai Sùng xưa kia giàu có biết bao! Nhưng chỉ trong chớp mắt nước lũ cũng ra sông, chỉ để cho người đời một tấm gương, khiến hậu thế trông vào đó, để chép miệng than thở mà thôi.

Mạnh Bằng Tâm nghe chàng nói thì gật đầu lia lịa, còn Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng thì khâm phục vô cùng, càng thấy mến Tư Đồ Ngọc hơn.

Tư Đồ Ngọc quay lại hỏi Thạch Mai Sùng :

- Thạch tài thần, việc buôn bán của chúng ta này, tại hạ nói như vậy là xong rồi chứ?

Thạch Mai Sùng cũng còn nể Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, bởi vì Ngũ Tắc Thiên thấy nhan sắc của Mộ Dung Lâm cũng đã rõ rãi ra rồi, cho nên giờ đây y đành phải quay sang hỏi Ngũ Tắc Thiên :

- Tam ca, đối phương đã định lấy nửa số tài sản của tiểu đệ để đổi lấy mạng sống của Mộ Dung Lâm, tam ca nghĩ sao?

Ngũ Tắc Thiên thấy Thạch Mai Sùng là người thích của hơn cả mạng sống của mình, ngày hôm nay bởi vì có mặt Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm nên đành phải nhận thua, nếu giờ đây không đáp ứng với sự đổi chác ấy cũng không thể được, nên y đành phải làm ra vẻ thực bình tĩnh tự nhiên, gật đầu cười nói :

- Việc này Tứ đệ cứ tùy tiện mà quyết định, có tài sản địch quốc thì dẫu có mua một trăm người con gái đẹp hơn Mộ Dung Lâm cũng chẳng khó gì.

Thạch Mai Sùng nghe nói rất mừng rỡ, quay lại gật đầu nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Được, cuộc đổi chác buôn bán của chúng ta như thế là xong, ta để Mộ Dung Lâm cùng với các vị rời khỏi Quát Thương mê cung này. Vụ đánh cuộc vừa qua kể như đã chấm dứt.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt cười nói :

- Nếu đã đồng ý thỏa thuận rồi, thì Tài Thần thả người ra đi.

Thạch Mai Sùng quay sang lớn tiếng bảo thị nữ :

- Các người vào Thiên Dục điện, mang Mộ Dung...

Thạch Mai Sùng vừa nói đến hai chữ Mộ Dung, thì Tư Đồ Ngọc lại bỗng xua tay nói :

- Hãy khoan!

Thạch Mai Sùng ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng Tư Đồ lão đệ không bỏ được tài sản phú địch vạn quốc, cho nên định trở mặt chẳng?

Xem tiếp hồi 22 Còn ngày gặp nhau

22. Hồi 22 Còn Ngày Gặp Nhau

- Thạch tài thần cứ yên tâm, Tư Đồ Ngọc này tuy còn ít tuổi nhưng cũng biết nói rằng một lời nói ra bốn ngựa khó theo, xưa nay tại hạ không bao giờ nuốt lời cả.

Thạch Mai Sùng bị Tư Đồ Ngọc nói kháy, đỏ mặt, cất tiếng hỏi :

- Tư Đồ lão đệ đã không nuốt lời thì tại sao lại còn ngăn cản việc lão phu ra lệnh thả người?

Tư Đồ Ngọc cười vang đáp :

- Tại hạ định nói câu chuyện rõ ra một chút.

Thạch Mai Sùng không biết làm sao đành phải gật đầu ngạc nhiên nói :

- Có chuyện gì lão đệ cứ nói rõ cho nghe?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tài sản tại hạ bỏ ra khá nhiều, cho nên việc yêu cầu cũng cần Thạch đại tài thần thi hành cho nghiêm chỉnh. Vậy thử hỏi Thạch đại tài thần tính để Cửu Độc Phong Vương trở về như thế nào?

Mấy câu nói của Tư Đồ Ngọc ngụ ý nghĩa.

Bởi vì Tư Đồ Ngọc nghe Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm bị giam ở trong Thiên Dục điện. Thiên Dục điện chắc phải là một nơi thâm tà nên chàng mới kiếm cách dò hỏi để xem đối phương có dùng bạo lực làm hoen ố người đã có lòng tốt cho chàng bức đồ hình bí mật để chàng vào được Quát Thương mê cung này không?

Thạch Mai Sùng còn chưa hiểu ý câu nói của Tư Đồ Ngọc nhưng Ngũ Tắc Thiên thì đã nhanh ý cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ cứ yên tâm, vị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm sẽ vẫn trong sạch an toàn, không tổn hại mất mát một sợi tóc nào cả.

Tư Đồ Ngọc cao giọng nói :

- Không những không được mất mát một sợi tóc nào của Mộ Dung cô nương mà cũng không được khiến nàng mất mát một cái gì trong người hết.

Ngũ Tắc Thiên không hiểu cau mày hỏi :

- Tư Đồ lão đệ nói vậy là nghĩa lý gì, nói rõ hơn cho nghe một chút đi.

Tư Đồ Ngọc lộ vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn Tài Sát Thạch Mai Sùng rồi mới cười nhạt xen lời nói :

- Được tại hạ sẽ nói rõ cho chư vị nghe, cứ theo tại hạ được biết thì trên người Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm có hai báu vật. Một báu vật là môn độc ám khí tên gọi Cửu Độc Ngân Phong. Còn một thứ vật chí bảo phòng thân Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y. Hai thứ báu vật ấy không được lưu lại ở đây mà phải về cùng một lúc với Mộ Dung Lâm.

Chàng chưa dứt lời thì Tài Sát Thạch Mai Sùng nét mặt đã hầm hầm vì quá xấu hổ. Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên biết là Thạch Mai Sùng quá xấu hổ muốn giúp y một lối thoát, liền mỉm cười nói :

- Tứ đệ khỏi cần sai ai đi cả, ta nghĩ tứ đệ tự mình nên đi vào trong Thiên Dục điện, đem Mộ Dung cô nương cùng với những vật gì ở trên người nàng đem hết cả ra đây mà trao cho Tư Đồ lão đệ, để cho nó xong cái việc lôi thôi này đi.

Thạch Mai Sùng tất nhiên là phải chộp lấy cơ hội đó để thoát thân, cho nên dạ dạ liên hồi, rồi đỏ mặt quay người đi vào trong Quát Thương mê cung.

Tư Đồ Ngọc biết đối phương lần này quay vào trong Quát Thương mê cung không những để thả người mà còn nhân dịp này để trả lại hai báu vật Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y và Cửu Độc Ngân Phong cho nên chàng không ngăn cản nữa. Chàng quay sang nghiêng mình chào Mạnh Bằng Tâm mỉm cười hỏi :

- Nếu trong thời hạn một năm mà vẫn bối tìm được Thần Châu tứ dật để làm chứng thì vẫn bối sẽ cứ vẫn tới Nam Hoang tử cốc để bái kiến lão tiên bối hay là tới Quát Thương mê cung này.

Chàng chưa dứt lời thì Mạnh Bằng Tâm đã tươi cười ngắt lời :

- Nhà ngươi khỏi cần nói kháy ta. Sau cái việc này, đừng nói là ta sẽ lưu lại ở Quát Thương mê cung, mà ngay đến cả anh em Mê cung Ngũ sát cũng không còn mặt mũi nào mà nhắc đến chuyện tổ chức môn phái mới nữa. Cho nên nhà ngươi cứ đi tìm Thần Châu tứ dật đi mà vẫn tới Nam Hoang tử cốc là được rồi.

Bọn Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch nghe nói thì biết rằng bao nhiêu tâm huyết của họ bấy lâu giờ đây đã bị Tư Đồ Ngọc làm cho tan nát cả. Bọn họ người nào cũng tức uất lên nhưng thấy Tư Đồ Ngọc với Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm tựa hồ như có liên hệ mật thiết với nhau cho nên không dám liều lĩnh phát tán.

Một hồi lâu sau, Tài Sát Thạch Mai Sùng vẫn chưa thấy ra nhưng vị Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm thì lại được hai tên thị nữ đưa ra.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Mộ Dung cô nương có sao không?

- Tôi không việc gì cả. Hai báu vật Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y và Cửu Độc Ngân Phong, Thạch Mai Sùng cũng đã trao trả lại tôi rồi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Thạch Mai Sùng à, thế sao Thạch tài thần không đi cùng Mộ Dung cô nương?

Mạnh Bằng Tâm cười đỡ lời :

- Tư Đồ lão đệ còn hỏi làm gì nữa, vị Thạch tài thần vừa rồi bị lão đệ làm cho mắt mày mắt mặt quá xấu hổ rồi cho nên không dám tới đây nữa chứ có gì đâu.

Mạnh Bằng Tâm vừa nói tới đây thì Thạch Mai Sùng đã ung dung trở ra như không có việc gì cả.

Tư Đồ Ngọc nhếch mép cười, rồi dẫn giới Mộ Dung Lâm với Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm và Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng.

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Việc của nhà ngươi đã xong rồi, nhà ngươi hãy mau lên đường đi, ta còn có vài câu muốn nói với anh em Ngũ sát, sau đó ta sẽ trở về Nam Hoàng sau.

Tư Đồ Ngọc vì biết Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm với sự phụ của chàng Hải Nhạn Du Tiên Lương Thiên Kỳ có mối quan hệ rất mật thiết cho nên chàng vẫn còn e dè kính sợ bà ta. Nay nghe bà ta nói bên cùng Xích Phượng và Mộ Dung Lâm quay về phía Tiên tử cúi mình cáo biệt. Sau đó chàng gơ tay chào Kim Phong Ác Đạo và bọn Mê cung Tử sát Tử, Sắc, Tài, Khí.

Thạch Mai Sùng thấy việc mời Mạnh Bằng Tâm để tăng cường thực lực đã bị Tư Đồ Ngọc làm hỏng và ngay cả đến hai vật báu thấu hoạch được là Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y và Cửu Độc Ngân Phong cũng đã trở về chủ cũ thì trong lòng căm hận lắm. Lão nghiêng răng mím môi nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ người lớn cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, Mê Hồn giáp đường đi rất khó khăn, có cần ta cho người đưa...

Mại Sùng chưa dứt lời, Tư Đồ Ngọc đã cắt ngang nói :

- Thạch tài thần hồ đồ quá, tại hạ đã vào được đây thì lẽ tất nhiên là cũng có thể ra được. Cần gì phải Tài Thần sai người đưa với dẫn nữa. Ngày hôm nay chúng ta chỉ tạm biệt với nhau, đợi đến ngày mừng bảy tháng bảy, Tư Đồ Ngọc sẽ theo lời hẹn ước lại tìm tới đây. Lúc đó sẽ xin thỉnh giáo Tài Thần một lần nữa.

Nói xong, chàng liền cùng Mộ Dung Lâm và Miêu Xích Phượng cất bước chậm rãi đi về phía cửa Mê Hồn giáp. Xích Phượng vừa đi vừa khẽ nói :

- Tư Đồ huynh, ý định của chúng ta tới đây là muốn tìm Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ để...

Tư Đồ Ngọc gật đầu mỉm cười nói :

- Cái việc này chúng ta cũng phải tòng quyền sửa đổi ý định đi đôi chút bởi vì Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ là sư đệ của Miêu Cương Ôn Thần Kim Phong Ác Đạo mà Kim Phong Ác Đạo lại cùng tới Quát Thương mê cung với Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, nếu như chúng ta làm dữ thì thế nào chẳng khiến họ trở thành cừu địch. Địch đông mà chúng ta ít, tất nhiên thế nào cũng lãnh lấy sự thảm bại rồi, mà biết đâu lại chẳng khiến Mạnh Băng Tâm, Mê cung Ngũ sát liên kết với nhau. Cái việc nguy hiểm này, không những bản thân của chúng ta cũng khó lòng bảo toàn mà ngay đến cả võ lâm cũng gặp mỗi đại họa lớn. Cho nên chúng ta hãy tạm thời tha cho Tra Nhị Minh với Điền Cổ Lệ một phen, để ngày sau hãy tính lại cũng chưa muộn.

Xích Phượng rất khâm phục, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc tươi cười bảo :

- Tư Đồ huynh, huynh suy xét thực chín chắn.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Huống chi...

Chàng mới nói được hai tiếng thốt nhiên thấy Mộ Dung Lâm nhấp nháy môi muốn nói, cho nên chàng mỉm cười quay sang hỏi nàng :

- Mộ Dung cô nương định nói gì?

Mộ Dung Lâm nói :

- Tôi thấy đường đi ở trong Mê Hồn giáp này cũng khá phức tạp rắc rối, cho nên định hỏi Tư Đồ huynh và Miêu công chủ tại sao lại qua được một cách dễ dàng như thế.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Mộ Dung cô nương tại sao lại còn hỏi tại hạ như vậy? Cô nương chẳng cho tại hạ một bức Mê cung bí đạo đồ là gì.

Mộ Dung Lâm dựng ngược cặp mày liễu “À” lên một tiếng có vẻ mừng rỡ nói :

- Tôi tặng Tư Đồ huynh bức hình ấy quả nhiên có chỗ hữu dụng thực ư?

Tư Đồ Ngọc nghe nói không hiểu hỏi :

- Tại sao cô nương lại nói vậy?

Mộ Dung Lâm mỉm cười đáp :

- Lần trước tôi tới đây để mời Tái Sát Thạch Mai Sùng tới Lạc Hồn nhai đại trại thì Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên có mời tôi thỉnh thoảng tới Quát Thương. Y có bảo là đường đi ở trong Mê Hồn giáp rất khó khăn nên ngầm đưa cho tôi một bức đồ hình ấy.

Tư Đồ Ngọc nghe nói tới đây mới vỡ lẽ nói :

- À thì ra bức bí đồ ấy là do Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên tặng Mộ Dung cô nương. Chẳng trách Tái Sát Thạch Mai Sùng vừa rồi có nói là để sai người đưa chúng ta ra vậy.

Mộ Dung Lâm tươi cười tiếp :

- Kịp đến khi tôi quen biết với Tư Đồ huynh, thấy huynh có hẹn với Thạch Mai Sùng tới ngày mừng bảy tháng bảy gặp nhau ở Mê cung cho nên mới tặng lại cho Tư Đồ huynh bức bí đồ ấy để làm vật đi đường.

Nói tới đây, cặp mày liễu của nàng bỗng nhú lại tựa hồ như cảm khái vô cùng rồi nàng lại khẽ lắc đầu thở dài. Tư Đồ Ngọc thấy vậy hỏi :

- Mộ Dung cô nương vì lẽ gì mà lại buồn bã như vậy?

Mộ Dung Lâm gượng cười đáp :

- Cái dụng ý của việc làm ấy, tôi tưởng cũng định giúp đỡ Tư Đồ huynh một chút, trong việc huynh theo lời hẹn ước mà lên Mê cung vào ngày mừng bảy tháng bảy. Chẳng dè kết quả ngã ngũ ra thì bức đồ hình ấy lại để giúp ngay cho tôi như vậy. Nếu Tư Đồ huynh không có bức đồ hình ấy thì sẽ mất rất nhiều công phu và thời gian mới xâm nhập được Mê Hồn giáp, tôi sợ lại bị...

Nàng ngừng lại một chút, mặt hơi đỏ lên, rồi lại khẽ thở dài cúi đầu không nói nữa!

Tư Đồ Ngọc ánh mắt sáng ngời, nhìn Mộ Dung Lâm và Xích Phượng mỉm cười nói :

- Thực đúng như là cổ nhân nói: trồng phước được phước, đạo trời không sai chút nào!

Mộ Dung Lâm khẽ ngẩng đầu lên, mặt đã trở lại bình thường, nàng nhìn Tư Đồ Ngọc cất tiếng nói :

- Tư Đồ huynh nói rất phải, Mộ Dung Lâm này đã hiểu thâm ý lời dạy bảo của Tư Đồ huynh cho nên phen này trở về Lạc Hồn nhai tôi sẽ giải tán thủ hạ, đốt sơn trại đi không để cho hai chữ danh lợi trói buộc lấy mình nữa.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ nói :

- Tại hạ sớm biết Mộ Dung cô nương là người rất thông minh, đâu phải như những kẻ tầm thường khác suốt đời bị danh lợi ràng buộc, để cuối cùng sẽ bị chết một cách rất thê thảm như các phường tục tử ở trong vô lâm đầu.

Xích Phượng bỗng cười nói :

- Tư Đồ huynh, vừa rồi huynh mới nói tới chữ “huống chi” rồi lại không nói nữa, không hiểu là...

Tư Đồ Ngọc đưa tay chỉ Mộ Dung Lâm tươi cười đỡ lời :

- Tại hạ muốn nói hướng chi Miêu công chủ chỉ cần tra xét về nguyên nhân cái chết của sư huynh Hỏa Long chân nhân thì có thể xin thỉnh giáo thẳng Mộ Dung cô nương, không cần phải truy hỏi Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh, là kẻ gian giảo dị thường, chưa chắc đã hỏi được y điều gì.

Miêu Xích Phượng nghe nói liền quay về phía Mộ Dung Lâm mỉm cười hỏi :

- Mộ Dung cô nương, liên quan đến việc nhị sư huynh Hỏa Long chân nhân của tôi, nếu cô nương có biết chuyện gì thì xin...

Mộ Dung Lâm cắt đứt câu nói của Miêu Xích Phượng, cau mày hỏi :

- Miêu công chủ nói gì vậy? Chính tôi đã tiếp nhận chức vụ tổng lệnh sư huynh, tôi lại chẳng biết được một đôi phần?

Miêu Xích Phượng nghe nói vậy lại vòng tay cao giọng nói :

- Nếu Mộ Dung cô nương đã được biết chuyện thì xin cho biết! Miêu Xích Phượng này với nhị huynh Hỏa Long chân nhân ở dưới suối vàng lấy làm cảm tạ vô cùng.

Mộ Dung Lâm mở miệng định nói nhưng tựa hồ như nghi ngại điều gì nên không nói ra. Tư Đồ Ngọc thấy vậy mỉm cười nói :

- Mộ Dung cô nương có chuyện nghi ngại gì vậy?

Mộ Dung Lâm gượng cười, gật đầu nói :

- Được, tôi nói, nhưng xin Miêu công chủ tin cho mỗi lời nói của tôi đều là sự thật cả, xuất phát tự trong đáy lòng, nhất định không có điều gì giả dối đâu.

Miêu Xích Phượng gật đầu cười nói :

- Mộ Dung cô nương cứ yên tâm, chúng ta đã lấy sự thành thật để đối đãi với nhau thì làm gì có chuyện không tín nhiệm?

Mộ Dung Lâm nghiêm nét mặt, chậm rãi nói :

- Nếu như chiếu theo sự thật mà nói thì lệnh sư huynh Hỏa Long chân nhân chết ở dưới bàn tay của tôi.

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, vội vàng đưa mắt nhìn Miêu Xích Phượng xem Hỏa Diệm công chủ mặt mày có biến sắc gì không?

Miêu Xích Phượng vẫn lăm lì bất động, quay về phía Mộ Dung Lâm khẽ gật đầu, cao giọng nói :

- Xin Mộ Dung cô nương nói tiếp cho nghe? Điều tôi muốn biết không phải là sự thật ở ngoài mặt mà là sự thật ở bên trong.

Mộ Dung Lâm nói tiếp :

- Ngẫu nhiên tôi đi chơi Hội Kê sơn, vào tuyết động gặp một con độc xà kỳ lạ. Tôi đánh nhau với nó rất lâu, may có bộ Thiên Tàn Nhân Phát Cẩn Thân Y làm vật hộ thân cho nên cuối cùng tôi mới trừ được độc xà mà thoát hiểm.

Tư Đồ Ngọc nghe nói ngạc nhiên trợn mắt hỏi :

- Mộ Dung cô nương, Miêu công chủ muốn hỏi nguyên nhân tại sao cái chết của nhị sư huynh là Hỏa Long chân nhân, cô nương lại nhắc đến chuyện Hội Kê sơn giết rắn làm gì?

Miêu Xích Phượng ở bên cười nói :

- Tư Đồ huynh đừng có làm cho Mộ Dung cô nương phân tâm. Mộ Dung cô nương không nói chuyện ngoài đề đâu. Hai cái việc ấy phải có liên quan mật thiết với nhau.

Mộ Dung Lâm gật đầu cười :

- Miêu công chủ đoán rất đúng. Sau khi tôi trừ được con độc xà rồi, trong người quá mệt mỏi, mới ngồi xuống một tảng đá để nghỉ ngơi. Lúc bấy giờ đột nhiên có một người mặc áo đen che mặt, từ trên cao nhảy xuống, rồi luôn miệng lên tiếng khen ngợi công lực của tôi.

Tư Đồ Ngọc không nhịn được, hỏi :

- Người ấy là ai?

Mộ Dung Lâm ứng tiếng đáp :

- Lúc ấy tôi không biết thân phận của y, mà y cũng không chịu nói ra tước danh. Về sau này thì tôi nghi người đó là Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh nhưng cho đến nay vẫn không có bằng chứng.

Miêu Xích Phượng nói :

- Xin Mộ Dung cô nương nói tiếp cho nghe, cái người bịt mặt đó chắc không những khen ngợi công lực của cô nương mà còn...

Mộ Dung Lâm không đợi cho Miêu Xích Phượng hỏi thêm, lại nói tiếp :

- Sau khi đã lên tiếng khen ngợi tôi một hồi, thì người bịt mặt ấy mới thở dài sườn sượt, bảo rằng một thân công lực như tôi đáng tiếc là chưa khiến cho một vị lãnh tụ của lục lâm được lãnh giáo, vì nếu đã được lãnh giáo thì vị lãnh tụ lục lâm ấy về sau không dám khinh thị những vị cân quốc anh hùng ở trong thiên hạ nữa.

Miêu Xích Phượng cười nhạt nói :

- Cái người bịt mặt đó thật là có lòng dạ thâm độc quá chừng đã dùng lời lẽ khiêu khích để hại người.

Mộ Dung Lâm than :

- Lúc bấy giờ tôi quá ấu trĩ cho nên sau khi nghe y nói liền lên tiếng hỏi cái người thủ lãnh lục lâm đã dám khinh miệt đàn bà con gái là ai vậy?

Miêu Xích Phượng nói :

- Cái người bịt mặt ấy chắc là phải đáp: Người khinh thị nữ giới trong thiên hạ là nhị sư huynh Hỏa Long chân nhân của tôi.

Mộ Dung Lâm gật đầu nói :

- Chính thế. Lúc bấy giờ tôi muốn đi ngay tới Lạc Hồn nhai để múa may một phen nhưng người bịt mắt ấy lại xua tay cản trở, bảo rằng vào ngày hôm sau, lúc chính Ngọ sẽ tới thì lúc đó có phần thích đáng hơn.

Miêu Xích Phượng nghĩ ngợi giây lát nói :

- Chắc là y lợi dụng một cái đoạn thời gian ấy để thi hành thủ đoạn tàn độc gây bất lợi cho nhị sư huynh của tôi?

Mộ Dung Lâm đưa mắt nhìn Miêu Xích Phượng, gật đầu lia lịa nói :

- Tôi cũng nghĩ thế. Trưa ngày hôm sau, tôi vào tới Lạc Hồn nhai đại trại thì gặp lúc sư huynh Hỏa Long chân nhân đang dưỡng thương ở trong tĩnh thất.

Miêu Xích Phượng nói :

- Tôi biết nhị sư huynh của tôi đã từng có lần giao đấu với Danh Sát Tiên Thông Thần, một người trong nhóm Mê cung Ngũ sát, võ nghệ không bằng đối phương cho nên phải đeo vết thương trở về trại.

Mộ Dung Lâm nói :

- Đúng là như thế. Lúc bấy giờ tôi thấy lệnh sư huynh đã thọ thương, nằm ở trên giường, thì tự nhiên là tôi không muốn khêu ra chuyện so tài làm gì nữa. Ai dè cái người Phó tổng trại chủ Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh đứng ở bên lệnh huynh lại cứ nằng nặc yêu cầu tôi thi triển nội gia chân khí Cách Thể truyền công để giúp lệnh sư huynh sớm bình phục.

Miêu Xích Phượng “hừ” lên một tiếng, nghiêng răng nói :

- Trong lời thỉnh cầu ấy thế nào cũng có độc kế!

Mộ Dung Lâm gượng cười đáp :

- Lúc bấy giờ tôi cũng thấy hình dáng Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh tương tự với người bịt mắt đã gặp hôm qua nhưng tôi lại không suy nghĩ nhiều, đáp ứng ngay cái lời yêu cầu của Tra Nhị Minh, đặt tay vào Tích Tâm huyết ở đằng xương sống để làm Cách Thể truyền công cho lệnh huynh.

Miêu Xích Phượng buồn bã nói :

- Mộ Dung cô nương làm đúng lắm, bởi vì cái thuật Cách Thể truyền công kia chắc không phải là nhằm tống chất kỳ độc trong người nhị sư huynh của tôi ra mà lại làm đứt tâm mạch của nhị sư huynh tôi, sớm đưa người vô Uổng Tử thành.

Mộ Dung Lâm bẽ lên gật đầu đáp :

- Miêu công chủ đoán không sai chút nào. Tôi vừa mới truyền chân khí vào Tích Tâm huyết ở đằng sau lưng lệnh huynh không lâu thì lệnh huynh toàn thân run lên bần bật, trong chớp mắt thất khiếu ứa máu ra mà chết.

Miêu Xích Phượng nghiêng răng, nước mắt lăn chả tuôn rơi trên hai gò má.

Mộ Dung Lâm nói tiếp :

- Lúc bấy giờ quá kinh hoàng, tôi đứng ngây người như phỗng đá còn Tra Nhị Minh thì không hoảng hốt gì cả, y cứ bình tĩnh như thường mà lấy giẻ, lau những máu ở thất khiếu trên di thể của Hỏa Long chân nhân. Sau đó mới tuyên bố Tổng trại chủ bệnh nặng chết rồi và trước khi chết có di mệnh lại yêu cầu tôi chấp quyền Tổng trại chủ.

Miêu Xích Phượng cắn hận nói :

- Tra Nhị Minh là kẻ tâm cơ quá xảo hoạt, thủ đoạn quá tàn độc. Tôi thề sẽ trả cái thù này, không thể nào không vì nhị sư huynh của tôi mà rửa sạch mối hận ấy.

Mộ Dung Lâm đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, vẻ mặt buồn bã, lông mày nhíu lại, gượng cười nói :

- Tư Đồ huynh, tới ngày hôm nay mà tôi vẫn còn hồ nghi, không hiểu Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh vì sao lại đưa cái người không quen biết bao giờ là tôi lên làm Tổng trại chủ của Lạc Hồn nhai đại trại, không hiểu y có dụng ý gì?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Vấn đề này tạm thời không có thực chứng, chỉ bằng vào suy đoán suông mà thôi. Theo lý luận thì có thể suy đoán được.

Miêu Xích Phượng gật đầu, nói :

- Tư Đồ huynh xin cứ suy đoán cho nghe, xem có giống với sự suy đoán của tôi không?

Tư Đồ Ngọc vừa đi vừa nghĩ. Một hồi sau, chàng cất tiếng nói :

- Cái việc nhị sư huynh của Miêu công chủ đánh nhau với Danh Sát Tiền Thông Thần rồi bị thua, thân mang thương tích là cái chuyện thật. Tra Nhị Minh đã thừa dịp hầu hạ thuốc men mà ra tay hạ độc.

Mộ Dung Lâm hỏi :

- Y muốn hạ độc để là gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Nguyên nhân về việc y hạ độc có nhiều lắm, nhưng cái nguyên nhân mà ta có thể tin được nhiều nhất hoặc giả vì sắc, vì tài hay là vì thế. Nên trong lúc Hỏa Long chân nhân rời khỏi trại rồi trở về với thương thế trong người, y mới thừa dịp để hạ luôn Hỏa Long chân nhân.

Miêu Xích Phượng gật đầu lia lịa, như thể nàng hoàn toàn biểu đồng tình với lời suy đoán của Tư Đồ Ngọc.

Mộ Dung Lâm cau mày nói :

- Lời đoán của Tư Đồ huynh tuy biết rằng rất có lý nhưng nếu Tra Nhị Minh đã mưu hại Hỏa Long chân nhân thì đáng lẽ phải lên làm Tổng trại chủ mới thỏa lòng chứ, tại sao lại còn lôi kéo tôi vào trong cái chỗ nước đục ấy?

Tư Đồ Ngọc hừ lên một tiếng, nói :

- Ấy, chỗ đó cho thấy Tra Nhị Minh là kẻ gian xảo hơn người. Tại hạ nhận thấy cái việc y lôi cuốn cô nương vào cái vòng nước đục ấy ít nhất cũng có ba dụng ý.

Mộ Dung Lâm trợn mắt hỏi :

- Tư Đồ huynh xin mau mau nói cho biết để khai tỏ cái đầu ngu si này?

Tư Đồ Ngọc một mặt vẫn bước đều trên đường đi Mê Hồn giáp, một mặt mỉm cười :

- Dụng ý thứ nhất của Tra Nhị Minh chắc là tình cờ thấy Mộ Dung cô nương giết được độc xà, phát giác thấy cô nương võ học kinh người cho nên mới kiếm cách liên lạc để lợi dụng.

Mộ Dung Lâm gượng cười nói :

- Nếu đã là lung lạc để lợi dụng thì đáng lẽ y phải kéo tôi về làm một phân nhiên ở trong Lạc Hồn nhai đại trại chứ, tại sao lại đưa tôi lên vị quá cao là Tổng trại chủ làm gì?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Y làm như vậy đâu có gì là quá, mà chỉ là lợi hại thôi. Đó cũng là dụng ý thứ hai của y. Tra Nhị Minh đã dụ được Mộ Dung cô nương vận công lực để ra tay để đánh chết Hỏa Long chân nhân ở dưới bàn tay mà lại suy cử cô nương lên làm Tổng trại chủ, để vạn nhất nếu có người nghi ngờ truy cứu cái chết của Hỏa Long chân nhân thì y sẽ nhẹ nhàng mang cái tội danh đoạt quyền và giết người đổ lên đầu Mộ Dung cô nương.

Mộ Dung Lâm hiểu ra, nói :

- Ối cha! Nếu Tư Đồ huynh không nói ra thì quả thật tôi không biết. Nếu nghĩ lại người kia chết dưới tay tôi, việc Tổng trại chủ lại do tôi làm. Nếu như sau này Hỏa Liệt Thần Quân hoặc Miêu công chủ tới hỏi tội

để báo thù cho Hỏa Long chân nhân thì dầu cho Mộ Dung Lâm này có một trăm cái miệng cũng khó lòng mà biện giải cho được.

Tư Đồ Ngọc nói tiếp :

- Dụng ý thứ ba của Tra Nhị Minh là muốn Mộ Dung cô nương làm một thứ bù nhìn, làm một cây cầu, là một cái lá chắn tên. Nếu hiểm họa có đến hoặc những cao thủ dữ dằn thì tất nhiên với chức Tổng trại chủ, Mộ Dung cô nương phải đưa vai ra gánh lấy. Còn nói về việc quyền lợi thì cái người Tổng trại chủ như cô nương, chưa quen biết việc thì nhất nhất mọi việc phải nghe theo sự sắp đặt của Phó tổng trại chủ cả.

Mộ Dung Lâm vỡ lẽ ra, nói :

- Thế chả hóa ra tôi là kẻ có tiếng mà không có miếng, còn y là kẻ tuy không có tiếng nhưng lại có miếng.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Mộ Dung cô nương chớ quên là tại hạ có nói đến hai chữ “cây cầu”. Cái danh vị Tổng trại chủ của cô nương chỉ hạn vào một thời kỳ thật là nguy hiểm, cần phải được vượt qua. Đến khi đã hết tính chất nguy hiểm rồi thì Tra Nhị Minh sẽ chuẩn bị đầy đủ. Y sẽ đẩy cô nương ra mà chiếm lấy chức Tổng trại chủ.

Mộ Dung Lâm thở dài, liếc nhìn Miêu Xích Phượng, cao giọng nói :

- Miêu công chủ, đối với mấy điều suy luận vừa rồi của Tư Đồ huynh, Công chủ thấy thế nào? Công chủ có nhận thấy như vậy là đúng không? Công chủ có cần phải thêm thắt ý kiến gì không?

Miêu Xích Phượng lắc đầu, cười nói :

- Tư Đồ huynh phân tích nhận xét mọi việc cao minh hơn tôi nhiều. Tôi vẫn lấy làm kính phục, không có ý kiến gì thêm cả.

Mộ Dung Lâm mừng rỡ nói :

- Nếu nói vậy, Miêu công chủ có còn mang cái món nợ máu về cái việc lệnh sư huynh Hỏa Long chân nhân bị người mưu hại đổ lên đầu tôi không?

Miêu Xích Phượng lắc đầu đáp :

- Tôi không hồ đồ như vậy đâu. Tôi đâu phải là đồ dã man, không biết tới đạo lý. Món nợ máu ấy thì Danh Sát Tiên Thông Thần và Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh phải gánh lấy cả.

Mộ Dung Lâm vòng tay vái chào Miêu Xích Phượng nói :

- Đa tạ Miêu công chủ đã minh xét cho mà không trách tội. Nhưng tôi tuy không hãm hại lệnh huynh nhưng lệnh huynh lại chết vì tay tôi. Mộ Dung Lâm này cũng thấy mình có lỗi phần nào. Từ nay trở đi tôi xin mang hết sức lực ra để khiến cho lệnh huynh Hỏa Long chân nhân được hả lòng hả dạ ở dưới suối vàng.

Miêu Xích Phượng cũng không có ác cảm với Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm cho nên nàng mỉm cười an ủi :

- Mộ Dung cô nương chớ có nghĩ như vậy làm gì. Nhưng nếu cô nương có ý giúp tôi để trả thù thì Miêu Xích Phượng này không dám không nhận. Tôi xin cô nương giúp cho.

Mộ Dung Lâm cười, nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh hẹn với Tái Sát Thạch Mai Sùng vào ngày mừng bảy tháng bảy, vậy từ đây tới đó huynh có định làm gì không?

Tư Đồ Ngọc thấy nói tới thiếu nữ áo trắng đã cứu Trình Di Siêu, chàng cứ nghi người đó là Tiêu Lộng Ngọc cho nên trong lòng chàng cũng thấy bồn chồn.

Chàng đối với Ngọc tỷ tỷ tình ý đã thấm thiết, lâu này chàng vẫn tương tư, thế mà nay lại được chút tin tức, đáng lẽ chàng phải cao hứng mới phải, chứ sao lại bồn chồn lo lắng làm gì?

Chuyện này cũng vì Tư Đồ Ngọc nghĩ tới một vấn đề. Vấn đề này là tính ghen vốn dĩ của nữ giới.

Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm với Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng tuy nhiều tuổi hơn chàng và cũng kém nhan sắc đối với Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc nhưng cứ theo con mắt người thường mà xét thì cũng phải nói hai người đó là hai mỹ nhân.

Nếu vạn nhất Tiêu Lộng Ngọc mà trông thấy chàng đi chung với hai mỹ nhân, nàng sinh lòng ghen thì không biết chàng phải biết bao nhiêu lời lẽ mới giải thích được cho rõ ràng.

Do nguyên nhân này cho nên Tư Đồ Ngọc cũng muốn chia tay với Mộ Dung Lâm và Miêu Xích Phượng nhưng bởi vì chàng chưa được lịch duyệt giang hồ, tánh không cứng cỏi cho lắm cho nên không chủ động được mà về nghị sự chia tay.

Chàng cứ do dự mãi, nay thì đột nhiên Mộ Dung Lâm đã hỏi về hành tung của chàng cho nên chàng thừa cơ mà mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ có nhiệm vụ bí mật trọng đại cần phải làm cho xong. Nhưng tiểu đệ cũng chỉ lẩn quẩn nội trong một dải Chiết Đông mà thôi chứ không đi đâu xa.

Mộ Dung Lâm cười nói :

- Tư Đồ Ngọc nếu đã có nhiệm vụ bí mật thì tự nhiên là Mộ Dung Lâm này không tiện đi theo. Huống hồ tôi cũng cần phải trở về Lạc Hồn nhai để tiêu thụ một chút đồ vật, giải tán hết lâu la ở toàn trại. Vậy chúng ta cũng nên hẹn tới ngày mừng bảy tháng bảy sẽ gặp lại nhau ở Quát Thương mê cung vậy.

Tư Đồ Ngọc vòng tay, cười nói :

- Được Mộ Dung cô nương đã có lòng giúp nhưng về cái việc ngày gặp gỡ mừng bảy tháng bảy thì có lẽ cũng không...

Mộ Dung Lâm không đợi chờ chàng dứt lời, cao giọng nói :

- Tư Đồ huynh, huynh khỏi cần phải thoái thác. Huynh nên biết rằng cái mạng sống của Mộ Dung Lâm này là do huynh lấy tài sản phú địch vạn quốc mà chuộc trong tay Tài thần cho nên cái mạng sống này đã không thuộc về tôi. Vì vậy ngày mừng bảy tháng bảy huynh gặp cường địch ở đây làm sao mà tôi không giúp đỡ một tay được.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt. Mộ Dung Lâm cao giọng nói tiếp :

- Huống chi tôi với Thạch Mai Sùng, Ngũ Tắc Thiên kết oán đã sâu, dù cho Tư Đồ huynh không có hẹn với họ ngày mừng bảy tháng bảy ở đây thì tôi cũng vẫn phải tới để trả thù. Như vậy chúng ta cùng có một kẻ địch chung, cả hai việc nên làm cùng một lúc, thiết tưởng như vậy tiện hơn.

Tư Đồ Ngọc thấy Mộ Dung Lâm cứ nằng nặc viện hết lý do này đến lý do khác cho nên chàng không tiện cự tuyệt mạnh mẽ, bèn chỉ tăng hăng không nói năng nữa lời.

Mộ Dung Lâm quay sang nhìn Miêu Xích Phượng, tươi cười nói :

- Miêu công chủ, Công chủ trở về Hỏa Diệm sơn báo cáo mọi tin tức cho lệnh sư huynh Hỏa Liệt Thần Quân, Công chủ có bồi tiếp Tư Đồ huynh?

Miêu Xích Phượng lắc đầu, cười nói :

- Tư Đồ huynh đã có nhiệm vụ bí mật ở trong người, tự nhiên là không tiện đánh bạn với người khác. Và tôi cũng tạm thời không trở về Hỏa Diệm sơn bởi vì ngày hội mừng bảy tháng bảy từ đây tới đó cũng không xa. Vậy tới ngày đó chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Quát Thương mê cung.

Tư Đồ Ngọc thấy Cửu Độc Phong Vương và Hỏa Diệm công chủ cả hai đều muốn tới lược trận giúp đỡ mình thì biết không thể nào thoái thác được bèn cao giọng nói :

- Mộ Dung cô nương với Miêu công chủ tới trước ngày đó cũng được. Tại hạ có thể giới thiệu một nhân vật mà tại hạ khâm phục nhất trong đời để người đó quen biết cô nương và Công chủ.

Xem tiếp hồi 23 Đại Tình Hiệp

23. Hồi 23

- Người ấy là ai?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Là tỷ tỷ...

Hai chữ “tỷ tỷ” mà chàng vừa nói ra đã khiến cả Mộ Dung Lâm lẫn Miêu Xích Phượng đều giật mình.

Tư Đồ Ngọc lớn tiếng cười nói tiếp :

- Vị tỷ tỷ ấy của tại hạ, bất cứ về phương diện nào, văn tài, võ học, mưu trí, kiến thức đều cao hơn tại hạ gấp trăm lần. Còn nói về phương diện dung mạo thì nàng...

Miêu Xích Phượng chớp mắt, mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh khỏi cần nói, tôi cũng đoán ra được người ấy là vị phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành chứ gì?

Tư Đồ Ngọc không khách sáo gì cả, gật đầu đáp :

- Miêu công chủ đoán đúng lắm. Tại hạ cho rằng ở trong vòng tứ hải bát hoang, không có người con gái nào có thể đẹp bằng Ngọc tỷ tỷ của tại hạ cả.

Mộ Dung Lâm mặt biến sắc, nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ huynh, vị Ngọc tỷ tỷ của huynh họ Ngọc à? Hay tên là Ngọc?

Tư Đồ Ngọc ứng tiếng đáp :

- Nàng họ Tiêu tên Lộng Ngọc. Tại hạ phong cho nàng một cái ngoại hiệu là Bạch Y Long Nữ.

Mộ Dung Lâm à lên một tiếng nói :

- Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc, ngoại hiệu đã đẹp, mà cái tên cũng đẹp không kém, khiến tôi càng nghe nói tới tên càng khát vọng được gặp. Nhưng một thân võ học của Tư Đồ huynh có thể nói là nhân vật kiệt xuất ở trong hàng thiếu niên của võ lâm hiện tại, thế mà huynh lại bảo Tiêu Lộng Ngọc cô nương võ nghệ còn cao hơn huynh gấp trăm lần, chỉ sợ đó là lời tăng bốc quá trớn cho đẹp chăng?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, nghiêm nét mặt đáp :

- Bình sinh trong đời tại hạ không bao giờ nói dối, nói khoa trương cho nên không chau chuốt câu nói. Một thân công lực của Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ không những còn ở trên tại hạ mà quả thật còn cao hơn tại hạ gấp bội.

Miêu Xích Phượng thấy Tư Đồ Ngọc có vẻ ăn nói đứng đắn, cho nên cũng cao giọng hỏi :

- Vị Tiêu Lộng Ngọc cô nương đã có một công lực như thế, không hiểu là cao đồ của vị tiền bối nào?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Ân sư của Ngọc tỷ tỷ tại hạ là cao nhân ở trong Phật môn, tên gọi Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái.

Tám chữ Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái khiến cho Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng hai vị cân quắc anh hào nghe nói đều giật nảy mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên hết sức.

Tư Đồ Ngọc thấy vậy tưởng là hai người ấy giật mình về đại danh của Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái, liền đắc ý cười nói :

- Thế nào? Bây giờ thì Mộ Dung cô nương và Miêu công chủ đã biết Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đã học nghệ từ chốn danh môn chưa?

Mộ Dung Lâm nghe nói đưa mắt nháy Miêu Xích Phượng như vẽ dò hỏi.

Miêu Xích Phượng nhíu cặp lông mày liễu, lắc đầu nhìn Mộ Dung Lâm.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Mộ Dung cô nương và Miêu công chủ tại sao...?

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Chúng tôi thẹn vì hiểu biết quá nông cạn, cô lậu quả văn, cho nên không hiểu cái người mà Tư Đồ huynh nói, vị Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái là nhân vật tiền bối ở trong môn phái nào?

Tư Đồ Ngọc “à” lên một tiếng, cau mày nói :

- Hồi trước, lúc Ngọc tỷ tỷ của tại hạ cho biết sư môn, tại hạ cũng hơi lấy làm lạ, nhưng lại nghĩ có lẽ bởi vì tại hạ mới bôn tẩu trên giang hồ kiến văn còn hẹp hòi. Thế mà ngay cả Mộ Dung cô nương lẫn Miêu công chủ với kiến văn quảng bác như thế mà vẫn không quen với cái hiệu xưng Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái à?

Miêu Xích Phượng gượng cười nói :

- Không những không quen lắm, mà tôi nói mấy câu này ra chỉ sợ Tư Đồ huynh giận mà thôi. Lúc tôi nghe huynh nói tới tám chữ “Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái” thì tôi nhận thấy từ xưa tới nay chưa hề nghe ai nói cái tên đó cả.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, ngạc nhiên tự nói :

- Thật cũng là lạ, cứ theo một thân công lực thần kỳ của Ngọc tỷ tỷ, thì rõ ràng là người phải xuất thân từ chốn danh môn danh sư và cứ theo thế mà xét thì ân sư của người ít nhất cũng phải là nhân vật có danh tiếng ngang hàng với ân sư của tại hạ mới phải.

Mộ Dung Lâm mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ huynh, chúng ta kể như bây giờ cũng đã khá thân với nhau, vậy tôi có thể biết lai lịch sư môn của Tư Đồ huynh không?

Tư Đồ Ngọc lưỡng lự một hồi, cảm thấy cũng chẳng cần gì phải giấu giếm, đang định trả lời thì Miêu Xích Phượng ở bên đã cười nói :

- Ở trong Mê Hồn giáp, trên Lạc Hồ nhai, mấy bạn được trông thấy thân pháp của Tư Đồ huynh, thì lai lịch sư môn của huynh mười phần tôi có thể đoán được bảy tám rồi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Miêu công chủ đã có sở liệu thì xin cứ nói ra, xem công chủ nói có đúng không?

Miêu Xích Phượng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú của Tư Đồ Ngọc, khẽ nhíu cặp mày liễu mỉm cười nói :

- Sau khi Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm thi triển Tuyệt Tình trảm để nhằm vào bức đồ hình to lớn bức Thái Cực đồ vẫn giữ nguyên hình không có biến đổi gì cả, kịp đến khi Tư Đồ huynh đưa mắt nhìn nó một cái thì nó mới vỡ vụn ra.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt đỡ lời :

- Đây là Mạnh tiên tử bảo tại hạ khoe xấu cho nên bắt đắc dĩ tại hạ mới thi triển một chút tài mọn chứ không phải Tư Đồ Ngọc này quá tự kiêu cuồng ngạo gì đâu.

Miêu Xích Phượng bật cười nói :

- Tư Đồ huynh khỏi cần phải biện bạch lắm như thế. Tôi không hề bảo là huynh quá kiêu ngạo gì đâu, tôi chỉ muốn hỏi môn công phu mà Tư Đồ huynh thi triển có phải là môn Vô Hình chân khí danh tiếng lẫy lừng ở trong võ lâm, oai trấn cần khôn, tên gọi là Tiên Thiên Nhất Khí chăng?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Miêu công chủ quả nhiên là kiến thức cao nên đoán không sai chút nào cả.

Mộ Dung Lâm nhú mày nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi bằng giọng thất kinh :

- Nếu nói vậy thì lúc mới gặp tôi ở Lạc Hồn nhai đại trại, Tư Đồ huynh thi triển môn thần công khó thấy trong đời đây chén ngọc trên không để dâng rượu thì đó là môn Tiên Thiên Nhất Khí đây à?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, Mộ Dung Lâm lại cười nói :

- Chả trách lúc bấy giờ lão quái vật Tài Sát Thạch Mai Sùng cũng phải khiếp đảm, giật mình kinh hãi, Tư Đồ huynh giỏi về Tiên Thiên Nhất Khí như vậy chắc hẳn là y bát truyền nhân của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ lão nhân gia?

Tư Đồ Ngọc thấy Mộ Dung Lâm nhắc đến tên của ân sư liền vội vàng nghiêm mình đứng yên lặng.

Mộ Dung Lâm tươi cười nói :

- Lương tiên bối quy ẩn đã lâu, người trong võ lâm vẫn khát vọng được thấy vết tiên, không hiểu lão nhân gia hiện giờ thanh tu ở đâu?

Tư Đồ Ngọc tươi cười đáp :

- Mộ Dung cô nương thứ lỗi cho, tung tích của gia sư tạm thời tại hạ không thể nào công bố cho thiên hạ võ lâm rõ được. Nhiệm vụ bí mật vừa rồi tại hạ nói thực có quan hệ đến việc này.

Mộ Dung Lâm thấy chàng nói như vậy, không tiện hỏi thúc quá, tươi cười nói với Miêu Xích Phượng :

- Miêu công chủ, chúng ta đi thôi, Tư Đồ huynh còn chuyện trọng yếu ở bên người, chúng ta đừng có nên làm phiền đến Tư Đồ huynh làm chi nữa.

Xích Phượng gật đầu, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư đồ huynh xin huynh chớ quên lời hẹn ước nhé, đến ngày mừng bảy tháng bảy chúng ta sẽ gặp lại nhau, lúc ấy huynh phải dẫn kiến Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc để tôi và Mộ Dung cô nương đây chiêm ngưỡng Lộng Ngọc tỷ tỷ của huynh, để xem võ công của nàng cao minh đến bậc nào và có gì đáng sợ, nhan sắc có quả thực khuynh quốc khuynh thành không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu lia lịa, mỉm cười chấp thuận, nhưng trong lòng chàng lại nghĩ bụng :

- “Các cô gái được trời phú lắm cho tính hay ghen tỵ, được rồi cứ để cho Mộ Dung Lâm và Miêu Xích Phượng thấy nhan sắc khuynh thành của Ngọc tỷ, lúc ấy chả sợ gì hai nàng không thâm phục và tự lấy làm xấu hổ”.

Miêu Xích Phượng nói xong với Tư Đồ Ngọc, liền quay lại bảo Mộ Dung Lâm :

- Mộ Dung cô nương, hiện thời tôi cũng không có việc gì làm cả, vậy cô nương cho tôi theo về Lạc Hồn nhai để giúp đỡ công việc giải tán lâu la, được lạ trước mộ Nhị sư huynh Hỏa Long chân nhân.

Mộ Dung Lâm tất nhiên là phải mừng lắm, hoan nghênh liền.

Hai người vừa định tung mình lướt đi, thì bỗng nhiên Tư Đồ Ngọc lại kêu gọi :

- Mộ Dung cô nương, Miêu công chủ, trong hai vị, vị nào thông thuộc địa thế của Quát Thương sơn, hai vị có biết thác Ngọc Long ở phía nào không?

Xích Phượng cười nói :

- Thác nước ở Quát Thương sơn nhiều lắm, về hướng Đông nam trong một cái cốc hẹp, có một cái thác nước khí thế có vẻ hùng tráng, không hiểu có phải...

Xích Phượng ngần ngừ không nói tiếp được, thì Mộ Dung Lâm đỡ lời :

- Miêu công chủ nói rất đúng, sơn cốc ấy có tên là Ngọc Long cốc, ba thác nước thì tên Ngọc Long. Tư Đồ huynh hỏi để làm chi?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ muốn đến chân thác nước ấy để tìm người cho nên giờ đây xin tạm thời cách biệt Mộ Dung cô nương cùng Miêu công chủ.

Mộ Dung Lâm và Miêu Xích Phượng nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói vậy thì đoán chàng đi tìm người là Bạch Y Long Nữ Tiêu Long Ngọc tỷ tỷ gì đó, liền đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi mỉm cười cáo biệt.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm cùng Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng khuất dạng rồi mới quay người đi về phía Ngọc Long cốc.

Vừa đi chàng vừa tính toán.

Việc Tư Đồ Ngọc tính toán không gì khác, mà chính là suy tính đến ngày gặp lại Ngọc tỷ tỷ.

Vì Tư Đồ Ngọc nhớ rõ mồn một rằng lúc chia tay với Tiêu Long Ngọc ở trên ngọn núi phía Nam Thiên Phật sơn, Ngọc tỷ tỷ ước hẹn với chàng vào ngày mừng ba tháng bảy, thì sẽ gặp gỡ ở dưới chân Quất Thương sơn Ngọc Long cốc, bởi vì chàng quá nhớ thương cho nên mới van nài Ngọc tỷ tỷ đổi kỳ hẹn lại sớm hơn một chút.

Cuối cùng Long Ngọc đành phải hẹn đến ngày hai mươi lăm tháng sáu chàng đến dưới chân thác Ngọc Long cốc để chờ nàng khi làm xong việc nàng sẽ hết sức đến sớm để gặp mặt.

Cho nên Tư Đồ Ngọc tính đốt ngón tay thấy ngày hôm nay đã là hai mươi lăm tháng sáu, chàng rất mừng rỡ đến nhảy tung người lên. Chàng nhận thấy rằng mình chỉ cần vào Ngọc Long cốc dưới chân thác Ngọc Long cốc là có thể gặp lại người có nhan sắc kiều diễm như người trời, công lực cao siêu tuyệt đỉnh khiến chàng phải tương tư bấy lâu nay là Tiêu Long Ngọc.

Chàng nghĩ như vậy tất nhiên là phải có lý do.

Tư Đồ Ngọc tuy hiểu Tiêu Long Ngọc với chàng tâm đầu ý hợp, cho nên sau phút chia tay chàng nghĩ tới người đẹp sớm tối, thì Tiêu Long Ngọc tất nhiên cũng phải tương tư đoái hoài tới chàng.

Căn cứ vào sự phán đoán, nên việc Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ vì một người thiếu nữ áo trắng cứu Trình Di Siêu thì chàng đoán thiếu nữ áo trắng ấy chắc phải là Tiêu Long Ngọc. Điều đó cũng chứng tỏ nàng đã làm xong việc rồi và nàng đã tới Triết Đông mười phần thì đến tám chín phần như vậy rồi. Giờ đây chắc là nàng đang đứng điểm tuyệt dưới chân thác Ngọc Long cốc.

Tư Đồ Ngọc càng nghĩ càng thấy cao hứng, càng nghĩ càng tương tư thêm, chàng vội giở khinh công ra lao vút người đi, chàng chỉ hận mình không có cánh bay vù một cái về sâu trong Ngọc Long cốc.

Người đời thường nói sắc đẹp khiến người ta phải ngây ngất, trí óc mê loạn, sự giận dữ cũng khiến cho người ta mờ mắt, nhưng so sánh với sắc đẹp và sự giận dữ thì ma lực của chữ tình còn ghê gớm hơn gấp bội.

Tư Đồ Ngọc giờ đây thì hoàn toàn bị chữ tình sai khiến đến đầu óc mê loạn, chàng có tính toán như thế nào, rút cục cũng không thoát được lối say loạn theo đam mê mà không cần biết đến sự thực.

Tiêu Long Ngọc sở dĩ chia tay với Tư Đồ Ngọc, ngoài cái việc làm cho xong một chuyện riêng khẩn yếu, nàng còn phải kiếm cách theo dõi tung tích của Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ để đoạt lại cây Ngọc Long nhuyễn kiếm vật chí bảo của sư môn, trả về cho Tư Đồ Ngọc.

Nếu đã như vậy thì Tiêu Long Ngọc đâu phải chỉ làm một việc đi cứu Trình Di Siêu, bởi vì Tiêu Long Ngọc đâu có chịu buông tha Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ một cách dễ dàng được.

Nếu Tư Đồ Ngọc nghĩ đến tình tiết trên thì tất nhiên chàng không cho thiếu nữ áo trắng đã cứu Trình Di Siêu là Tiêu Long Ngọc và chắc rằng giờ đây Ngọc tỷ tỷ của chàng, con người mặt đẹp như hoa nở ấy đang chờ ở chân Sơn cốc.

Vừa rồi Tư Đồ Ngọc hận vì không có cách để bay về chốc lát tới Ngọc Long cốc ngay, nhưng giờ đây thấy được miệng cốc thì trong lòng lại phập phồng sợ không dám đi vào ngay.

Sự việc này cũng là do Tư Đồ Ngọc quá tương tư Tiêu Long Ngọc mà nên.

Hy vọng với thất vọng cứ bám lấy nhau vô cùng chặt chẽ, hy vọng càng lớn thì nhờ một khi thất vọng, thì thất vọng lại càng to tát vô cùng.

Từ đầu Tư Đồ Ngọc hy vọng, nhưng khi chạy đến miệng cốc, thì thốt nhiên từ đáy lòng chàng lại cảm giác sợ sợ hãi, hy vọng của chàng nay đã đổi sang thất vọng.

Do đó chàng không dám chạy nhanh và cũng không dám đứng yên bất động một chỗ, cho nên chàng chậm rãi đi tới trước mà vào trong cốc.

Cảnh sắc ở Quát Thương sơn tuyệt đẹp, Ngọc Long cốc có thể gán cho danh hiệu là thanh u thoát tục.

Tư Đồ Ngọc chưa vào đến trong cốc, thì bên tai chàng đã nghe thấy tiếng ầm ầm như thác đổ.

Ngày hai mươi lăm tháng sáu, tự nhiên là khí hậu phải nóng bức không chịu được, nhưng ở Ngọc Long cốc thì lại mát mẻ vô cùng, gió nhẹ mơn man thổi, người sảng khoái chẳng khác gì vào một buổi giữa thu.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn khắp bốn phía, chàng đã nhìn rõ cảnh sắc mọi nơi, chàng lại cất bước tiến tới.

“Thịch”.

Âm thanh này do từ đâu phát ra? Đó là thanh âm vô hình, đó là tiếng lòng của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc trông ngực đập thành thịch, đó là vì chàng trông thấy thác Ngọc Long.

Thác nọ thực hùng vĩ, đẹp vô cùng, nước từ trên cao ngàn trượng ầm ầm đổ xuống, như chụp lấy cả một sơn cốc bằng những giọt nước trông trắng toát rất mơ hồ.

“Thịch! Thịch!”.

Tư Đồ Ngọc trông ngực lại đập rất mạnh, lần này trông ngực chàng đập không phải là vì thác nước, mà vì thấy người.

Trên một tảng đá lớn cạnh thác, đang có một người đứng chấp tay sau lưng, mắt nhắm nhìn thác đổ.

Không những là người mà lại là một cô gái, không những là cô gái mà lại là một thiếu nữ áo trắng đẹp tuyệt vời, có thể nói được rằng thiếu nữ áo trắng tuổi trẻ kia đẹp không bút nào tả xiết được.

“Thịch! Thịch! Thịch!”.

Trông ngực Tư Đồ Ngọc càng đập mạnh thêm chàng thấy thời gian, địa điểm, hình dáng, y phục không cái gì là không giống, chỉ có điều đối phương lại quay lưng về phía chàng, cho nên chàng không sao thấy rõ được diện mạo thiếu nữ nọ. Nhưng không phải Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc thì còn ai vào đó nữa?

Được lắm, hy vọng không thể nào trở thành thất vọng được, Tư Đồ Ngọc cao hứng đến mắt rưng rưng lệ, một mặt tung mình lao tới, một mặt run giọng kêu gọi :

- Ngọc tỷ tỷ... người làm tôi nhớ muốn chết được!

Vừa dứt lời, thì thân hình chàng đã tới tảng đá.

Thiếu nữ áo trắng cũng quay người lại, bốn mắt gặp nhau.

Chà một tiếng.

Lần này Tư Đồ Ngọc trông ngực không đập nữa, mà chàng đỏ mặt.

Không những chỉ đỏ mặt mà thôi, chàng còn bẽn lèn vô cùng, vừa xen lẫn vẻ thất vọng.

Vì thiếu nữ áo trắng trên tảng đá đó không phải là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc mà lại là một thiếu nữ lạ mặt.

Thiếu nữ áo trắng này tuyệt đẹp, nhan sắc cũng không kém gì Tiêu Lộng Ngọc, có kém chăng cũng chỉ kém một chút, là đôi mắt của chàng thâm trầm buồn tẻ, mà không được rạng rỡ tươi sáng như tiên nữ của Tiêu Lộng Ngọc.

Thiếu nữ áo trắng nọ khẽ nhún mày nhìn Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Các hạ quen ta ở đâu mà lại bảo là nhớ ta muốn chết như thế?

Tư Đồ Ngọc cho là đối phương cố ý đùa cợt mình, cho nên chàng vội lùi lại nửa bước, mặt mày đỏ ửng, ngập ngừng nói :

- Tại hạ chưa bao giờ được gặp cô nương...

Chàng mới nói tới đây, thì thiếu nữ áo trắng đã nghiêm sắc mặt lại, ngắt lời chàng :

- Nói vậy, nếu các hạ không quen biết ta, thì tại sao lại biết ta họ Ngọc gọi ta là Ngọc tỷ tỷ được?

Tư Đồ Ngọc kinh hãi, thất thanh hỏi :

- Cô nương cũng họ Ngọc...

Vừa nói tới đây, chàng thấy mình đã lỡ lời, bởi vì Tiêu Lộng Ngọc chỉ nói với chàng cái tên Ngọc không mà thôi, trong khi thiếu nữ lạ mặt này thì chữ Ngọc lại là họ, thì câu nói “cô nương cũng họ Ngọc” của chàng phải chẳng dùng không đúng chỗ?

Thiếu nữ áo trắng gật đầu nói :

- Đúng vậy, tôi họ Ngọc, tên là Kiều Nga...

Tư Đồ Ngọc cau mày, chàng trầm nghĩ, vị Ngọc cô nương này nhan sắc có vẻ kiêu diễm lắm, nhưng hai chữ Kiều Nga thì có vẻ không được hợp với nhân cách của nàng.

Ngọc Kiều Nga đưa mắt sáng ngời, nhìn Tư Đồ Ngọc mấy cái cười nói :

- À tôi hiểu rồi, phải chăng các hạ đã nhận lầm người? Các hạ nhìn ở sau lưng tôi đã ngộ nhận tôi với một vị cô nương họ Ngọc nào đó có phải không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Đúng vậy, nhưng Ngọc tỷ tỷ của tại hạ không phải họ Ngọc là tên là Ngọc.

Ngọc Kiều Nga nheo mắt hỏi :

- Tên nàng ta là gì Ngọc?

Tư Đồ Ngọc lớn tiếng đáp :

- Ngọc tỷ tỷ của tại hạ là Tiêu Lộng Ngọc!

Ngọc Kiều Nga cười nhạt nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, “hừ” đồ vô danh tiểu tốt!

Câu nói của nàng quá coi thường Ngọc tỷ tỷ của chàng, khiến Tư Đồ Ngọc tức giận vô cùng.

Vì chàng đã kính phục, thương yêu, tôn trọng Ngọc tỷ tỷ, thì kẻ khác không có ai được quyền khinh thị nàng.

Cho nên Ngọc Kiều Nga vừa dứt lời, Tư Đồ Ngọc đã không khách sáo gì nữa, liền cười nhạt nói :

- Ngọc Kiều Nga cũng đâu phải là nhân vật có tiếng tăm gì?

Ngọc Kiều Nga không ngờ đối phương lại nói như vậy, cho nên đứng ngẩn người ra sững sốt, cặp mày liễu nhíu lại, vẻ mặt đờ đờ sát khí trông thực dễ sợ.

Nhưng chỉ thoáng trong giây lát, nét mặt nàng lại tươi tỉnh lại ngay, nàng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc cười hỏi :

- Thế còn các hạ danh tánh xưng hô ra sao?

Tư Đồ Ngọc vốn đã chuẩn bị trận giao đấu với đối phương, vì chàng chắc nàng nghe chàng nói thế nào đối phương cũng nổi giận lôi đình.

Chẳng dè sự việc lại ra ngoài dự liệu của chàng, Ngọc Kiều Nga đã không hầm hầm nổi giận, mà vẻ mặt lại tươi tỉnh như thường, cho nên chàng đành gật đầu :

- Tại hạ là Tư Đồ Ngọc!

Ngọc Kiều Nga mắt bỗng sáng ngời, mỉm cười nói :

- Thực là một chuyện trùng hợp rất hay, các hạ cũng là một khối ngọc, tôi cũng là khối ngọc, mà nàng ấy cũng là một khối ngọc, vậy phải xem ai là ngọc thật, ai là ngọc giả mới được.

Tư Đồ Ngọc không đợi Ngọc Kiều Nga nói hết câu, đã lớn tiếng ngắt lời nói :

- Dĩ nhiên là vị Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của tại hạ mới xứng đáng là khối ngọc thật rồi.

Ngọc Kiều Nga có vẻ không phục cau mày hỏi :

- Nàng ấy còn đẹp hơn tôi nữa hay sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Chắc là cô nương không đẹp hơn Ngọc tỷ tỷ của tôi đâu.

Sắc mặt Ngọc Kiều Nga lại nổi lên sát khí, nhưng chỉ trong thoáng cái, nàng đã bình tĩnh lại lớn tiếng hỏi tiếp :

- Nàng ấy tuổi còn nhỏ hơn tôi hay sao?

Tư Đồ Ngọc không khách sáo gì cả, gật đầu đáp liền :

- Chắc là Ngọc tỷ tỷ của tại hạ cũng không lớn nổi hơn cô nương đâu.

Ngọc Kiều Nga quả thực đã không chịu đựng nổi nữa, nàng liền nghiêng răng sắc mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Ngọc hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ văn tài võ học, kinh nghiệm, trí kế của nàng ấy cũng đều cao hơn tôi hay sao?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Vấn đề này chưa có sự so sánh, nên không thể nào phán đoán hơn kém được. Tuy vậy tại hạ tin rằng Ngọc tỷ tỷ của tại hạ thể nào cũng hơn cô nương.

Ngọc Kiều Nga đứng lặng thinh nghe hồi lâu, mới cất tiếng cười nhạt. Tư Đồ Ngọc không vui nói :

- Những lời tôi nói đều là chuyện thực cả, tại sao cô nương lại cười như vậy?

Ngọc Kiều Nga vẫn lạnh lùng cười nhạt nói :

- Tư Đồ Ngọc, các hạ có biết lời các hạ vừa nói ra có sinh ra một kết quả như thế nào không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết!

Ngọc Kiều Nga hừ lên một tiếng nói :

- Tôi cho các hạ biết các hạ đã mang Ngọc tỷ tỷ của các hạ là Tiêu Lộng Ngọc ấy đến Uống Tử thành rồi.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói như vậy là nghĩa lý gì?

Ngọc Kiều Nga lạnh lùng đáp :

- Đừng nói là văn tài võ học, kinh nghiệm và cơ trí, tuổi tác dung nhan của nàng đều hơn tôi, nay chỉ cần nàng hơn tôi một thứ thôi, tôi cũng phải giết cho được nàng ta mới cam tâm.

Nói xong Ngọc Kiều Nga lại lớn tiếng cười khanh khách rất kinh người. Tư Đồ Ngọc cũng buông tiếng cười vang rất ngạo nghễ.

Ngọc Kiều Nga thấy đối phương cười ngạo nghễ như vậy, nàng nổi giận đùng đùng, hằm hằm hỏi :

- Lời tôi nói toàn là chuyện thực tại sao các hạ lại cười như thế?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nhạt nói :

- Không đúng! Không đúng! Lời cô nương nói không đúng với sự thực mà là nằm mơ!

Ngọc Kiều Nga nổi giận nói :

- Người nói vậy là nghĩa làm sao?

Tư Đồ Ngọc nheo mắt cười nói :

- Sở dĩ cô nương muốn giết Ngọc tỷ tỷ của tại hạ, phải chăng cô nương ghen ghét Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đã hơn cô nương về tất cả mọi phương diện?

Ngọc Kiều Nga lạnh lùng đáp :

- Đúng vậy!

Tư Đồ Ngọc tươi cười nói :

- Nếu đã như vậy, thì cô nương cứ nghĩ coi, Ngọc tỷ tỷ của tại hạ tài ba như vậy, thì làm sao cô nương có thể hạ được Ngọc tỷ tỷ của tại hạ? Lấy trứng mà chọi với núi Thái Sơn, đó không phải là nằm mơ hay sao?

Ngọc Kiều Nga giận run người đến mặt xám lại, nghiêng răng mím môi hỏi :

- Tại sao ngươi lại quá khoa trương, quá sùng bái Tiêu Lộng Ngọc như thế?

Tư Đồ Ngọc nghiêm nét mặt lại, lớn tiếng đáp :

- Bởi vì nàng tuổi trẻ, nhan sắc kiều diễm, võ đạt văn thông, mưu kế hơn người, kinh nghiệm phong phú, cho nên không thể nào khiến cho tại hạ hết lời khen ngợi và bái phục được.

Ngọc Kiều Nga ngậm nghiêng răng, nhưng bề ngoài làm ra vẻ bên lên, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc chậm rãi hỏi :

- Thế tại sao các hạ không hết lời khen ngợi và sùng bái tôi?

Tư Đồ Ngọc phì cười nói :

- Chuyện này thì tự cô nương mà ra, cô nương cứ suy nghĩ đi thì tự khắc sẽ hiểu ngay.

Ngọc Kiều Nga đoán mò hỏi :

- Ta biết rồi, các hạ với Ngọc tỷ tỷ của các hạ đã từng gần gũi thân mật với nhau, cho nên chẳng trách...

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, vội vàng xua tay lia lịa cắt đứt lời Ngọc Kiều Nga mà bảo :

- Cô nương, cô nương không được hiểu lầm.

Ngọc Kiều Nga hóm hỉnh hỏi :

- Hiểu lầm sao?

Tư Đồ Ngọc nói ngay :

- Ngọc tỷ tỷ của tại hạ không phải là hạng gái tầm thường.

Ngọc Kiều Nga mặt mày trắng bệch, giận run người cắn hận hỏi :

- Người cho Ngọc Kiều Nga ngày là hạng gái tầm thường chẳng?

Tư Đồ Ngọc không khách sáo gì hết, gật đầu đáp ngay :

- Cô nương tâm địa ganh tỵ nhỏ nhen thì tại hạ có thể nói rằng, cô nương cũng chỉ là hạng người tầm thường mà thôi.

Ngọc Kiều Nga giận quá đành gượng cười nói :

- Thực tôi không hiểu, các hạ đúng là một người quá đam mê vẻ đường tình, có lẽ các hạ là một vị Đại Tình Hiệp chắc?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, lắc đầu nói :

- Ba chữ Đại Tình Hiệp ấy tại hạ không dám nhận, tại hạ chỉ là người thủy chung, trước sau như một, có thể dùng bốn chữ ái tình chuyên nhất được thôi. Tại hạ cho nó cũng là một nguyên tắc, mà khi hai người bắt buộc phải theo.

Ngọc Kiều Nga nhú mào nói :

- Các hạ có biết câu Hoàng Sơn quy lai bất kháng nhạc không?

Tư Đồ Ngọc phì cười nói :

- Ngọc cô nương định sánh mình với Hoàng Sơn chăng?

Ngọc Kiều Nga gật đầu đáp :

- Tôi có ý tự phụ như thế, theo như các hạ thấy như vậy có được không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Nếu mà luận về tự phụ thì ai mà chẳng tự phụ được, cống nhỏ có thể cho mình là trường giang...

Ngọc Kiều Nga “hừ” một tiếng nói :

- Tôi biết các hạ có ý nói mỉa tôi!

Lời chưa dứt, thì cổ tay của nàng khẽ xoay, nàng đã dùng năm ngón tay chụp ngay vào mạch môn ở cổ tay trái Tư Đồ Ngọc.

Sự thể diễn ra quá đột ngột, thân pháp của Ngọc Kiều Nga lại quá mau lẹ, trong khi Tư Đồ Ngọc lại đứng quá gần đối phương, chàng không thể nào ngờ được, cho nên có muốn tránh cũng không kịp, đành phải đứng yên để cho Ngọc Kiều Nga nắm vào mạch môn của chàng.

Tư Đồ Ngọc cau mày lên tiếng hỏi :

- Cô nương tính làm gì vậy?

Ngọc Kiều Nga ánh mắt sáng ngời, lớn tiếng đáp :

- Ngoài biển còn có nước, ngoài núi Vu Sơn đâu phải không có mây, tôi không muốn bị người khác châm chọc và tự phụ. Tôi muốn được thấy từ cửa miệng của vị ái tình chuyên nhất Đại Tình Hiệp là các hạ nói lên lời chứng minh.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Cô nương muốn tôi chứng minh điều gì?

Xem tiếp hồi 24 Ngọc Kiều Nga

24. Hồi 24 Ngọc Kiều Nga

- Chứng minh rằng, ít nhất về phương diện võ công tôi cũng cao hơn chứ không thể nào thua kém người mà các hạ vẫn luôn miệng khen ngợi và sùng bái là Tiêu Lộng Ngọc.

Theo lời nói, Ngọc Kiều Nga đã vận công lực thêm vào năm ngón tay nàng, biến thành năm cái móc sắt xiết chặt lấy mạch môn của Tư Đồ Ngọc khiến cho chàng đau đớn không thể nào chịu nổi mà phải kêu lên đau đớn.

Chẳng dè trong lúc Ngọc Kiều Nga vận chân lực để biến năm ngón tay thành cứng như những móc sắt, thì Tư Đồ Ngọc cũng ngầm vận môn thần công của sư môn là Thiên Tiên Nhất Khí, khiến mạch môn yếu huyết của chàng hóa thành một miếng sắt được tôi luyện, dầu cho đối phương có mang kết kinh lực bóp mạnh cũng vẫn không hề hấn gì. Chàng mỉm cười nói :

- Ngọc cô nương đã thấy chưa, cô nương xuất thủ tấn công lên mà đã thu được kết quả gì đâu? Khí độ của cô nương phải là quá hẹp hòi.

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng Tư Đồ Ngọc cũng cảm thấy rằng kinh lực nắm ngón tay của Ngọc Kiều Nga quả nhiên thực lợi hại, chàng phải vận đến chín thành công lực của Thiên Tiên Nhất Khí mới chống cự được.

Cho nên một mặt cất tiếng nói để nhạo báng đối phương, một mặt chàng ngằm vận võ công thượng thừa để tìm xem xuất xứ sư môn của cô gái vừa đẹp, vừa hung, vừa kiêu, vừa đầy lòng ghen tỵ là thiếu nữ áo trắng này.

Ngọc Kiều Nga tự nhiên là phải kinh hãi hơn, bởi vì nàng thấy mạch môn yếu huyệt của Tư Đồ Ngọc đã biến thành một khối thép, mà trình độ cứng của khối thép ấy lại còn ghê gớm hơn sức mạnh của độc môn tuyệt học Ma Cô Trảo mà nàng sử dụng.

Bình sinh nàng là người rất kiêu ngạo, tự phụ, từ xưa đến nay chưa hề chịu phục ai, mà cũng bởi vì ở trong hàng những nhân vật võ lâm cùng trang lứa, hoặc là tuổi tác hơn kém ít nhiều nàng đã chưa từng gặp địch thủ nào.

Giờ đây Tư Đồ Ngọc đã để cho nàng mặc tình nắm chặt lấy mạch môn của chàng ta, nếu mình không có cách gì khuất phục chàng ta được, thì chẳng hóa ra quá hèn kém sao?

Ngọc Kiều Nga nghĩ tới đây thì kinh lực của Ma Cô Trảo nàng đã vận đủ cả mười hai thành, nhưng nàng vẫn không làm gì được đối phương cả. Nét mặt Tư Đồ Ngọc vẫn nở những nụ cười ngạo mạn, mà mạch môn chỗ có tay nàng nắm lấy đối phương lại tê dại như đặt ở dưới một làn băng vậy.

Ngọc Kiều Nga vẫn chưa chịu phục, nhưng nàng vẫn không làm gì hơn được, vì nàng đã vận đủ mười hai thành công lực lên rồi, tức là bao nhiêu công lực nàng đã cho ra hết không còn chút nào để thi thố nữa.

Tư Đồ Ngọc thấy đối phương vẫn ương ngạnh không chịu lui bước bèn cười nhạt, quát mắt nói :

- Cô nương, cổ nhân nói nam nữ thụ thụ bất tương thân, cô nương có thể bỏ tay ra được không?

Câu nói này của Tư Đồ Ngọc ý mỉa mai lại càng nặng hơn, nhưng cũng khiến Kiều Nga hiểu lầm, mắt nàng chớp chớp mấy cái, rồi tươi cười nói bằng một giọng rất nhỏ nhẹ :

- Các hạ còn sợ việc nam nữ thọ thọ bất thân à, các hạ phong lưu lắm cơ mà? Các hạ trêu chọc tôi mà còn sợ gì nữa?

Tư Đồ Ngọc thấy đối phương hiểu lầm mình quá, tất nhiên là chàng phải muốn lên tiếng cãi lại.

Nhưng ánh mắt chàng vừa nhìn sang vẻ mặt Kiều Nga, thì chàng lại thấy trống ngực đập mạnh, ý xuân phơi phới, khiến tâm hồn chàng ngây ngất.

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, thầm nghĩ “Thật không ngờ nàng Ngọc Kiều Nga tuổi nhỏ mà như thế này mà lại thiện nghệ sử dụng Nhiếp Hồn Mê Hồn đại pháp ở trong Ma giáo”.

Chàng đã có ý hoảng sợ, cho nên vội vàng tránh không dám nhìn. Chàng cố trấn tĩnh tâm thần cười nhạt nói :

- Ngọc cô nương, bây giờ cô nương đã buông tay tại hại ra chưa?

Ngọc Kiều Nga nghe lời chàng mà buông tay ra, lui lại phía sau hai bước, vẻ mặt lộ đầy nét kinh ngạc hãi hùng.

Không phải Ngọc Kiều Nga đã ngoan ngoãn vâng theo lời Tư Đồ Ngọc một cách dễ dàng như vậy. Sự thật nàng cảm thấy những ngón tay của nàng như đang đặt lên một khối sắt lạnh ở dưới đáy biển là cổ tay của Tư Đồ Ngọc, rồi đột nhiên lại như bị một luồng sức nóng kỳ lạ đốt cháy, khiến nàng cảm thấy đau đớn cả năm ngón tay, bất đắc dĩ đành phải rút tay về.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nhìn cô gái đầy vẻ kinh ngạc là Ngọc Kiều Nga, cao giọng hỏi :

- Ngọc cô nương, phải chăng cô nương là cao đồ của Đình nương nương Thiên Ma Thánh Mẫu, người đã bước chân ra khỏi giang hồ từ lâu nay không thấy xuất hiện ở trong võ lâm?

Ngọc Kiều Nga gật đầu đáp :

- Kiến thức của các hạ kể cũng khá đầy. Các hạ đoán đúng lắm. Nhưng các hạ và cái cô Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ gì đó thuộc về môn phái nào, có thể cho tôi biết được không?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ tỷ của tại hạ là môn đồ của Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái.

Ngọc Kiều Nga nghĩ ngợi một hồi, nhíu mày nói :

- Uẩn Không sư thái ư? Xưa nay tôi chưa từng nghe ở trong võ lâm hiện tại có một vị cao nhân nào có tên kỳ như thế.

Tư Đồ Ngọc cũng cười thầm, vì rằng chàng nghĩ: “Nếu cô nương không biết lai lịch ân sư của Ngọc tỷ tỷ thì cũng chẳng sao, vì ngay chính tôi đây cũng đâu có biết”.

Ngọc Kiều Nga đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, đáp :

- Thế còn các hạ?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Tạm thời tại hạ không thể nào cho cô nương biết được, bởi vì tại hạ có một việc riêng, cần phải giấu. Cô nương đoán được thì đoán còn không đoán được thì thôi, tại hạ không nói ra đâu.

Ngọc Kiều Nga cười nhạt, cao giọng nói :

- Lấy lời mà đoán thật là khó nhọc, nhưng mà lấy tay để đoán thì có vẻ dễ dàng hơn.

Vừa dứt lời Ngọc Kiều Nga đã xuất thủ, ra tay thật lạnh lẹn, năm ngón tay như năm cái móc sắt chụp ngay vào vai trái của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc thản nhiên dùng một thức Thoát Bào nhượng vị tránh né bằng cách tung mình ra ngoài hơn một trượng rồi trầm giọng quát :

- Phải chăng Ngọc cô nương định ý vào chút công lực của Thiên Ma Thánh Mẫu truyền cho mà khinh thị người trong thiên hạ?

Ngọc Kiều Nga khẽ lắc đầu cười nhạt đáp :

- Hai chữ khinh thị tôi không dám tiếp nhận. Tôi chỉ muốn trong vòng mười chiêu để tìm hiểu được võ công của các hạ nhân đó sẽ đoán ra được sư môn của các hạ là ai.

Tư Đồ Ngọc à lên một tiếng, mỉm cười hỏi :

- Nếu Ngọc cô nương nghĩ như vậy thì tại hạ xin lãnh giáo, chỉ sợ cô nương không được mãn nguyện mà thôi.

Ngọc Kiều Nga quát mắt lên, nói :

- Các hạ khỏi cần phải kiêu ngạo như thế. Tôi muốn thử đây.

Tiếng nói chưa dứt thì người đã tung mình lên trên không, cánh tay ngọc liên tiếp đánh ra quện vòng trên một vòng chưởng ảnh.

Đó là tuyệt học vô cùng lợi hại trong phái Thiên Ma. Ba chiêu liên tiếp tấn công có tên là Ma Chưởng Đoạt Mệnh, Ma Chỉ Trảo Hồn và Ma Cương Lâu Nhân.

Trong một nháy mắt nhanh nhẹn như điện chớp có thể khiến cho đối phương trong vòng mấy trượng không có cách gì mà tránh né được, oai lực thật là khủng khiếp.

Nhưng Tư Đồ Ngọc đã học được Du Tiên thân pháp của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, cho nên thân pháp của chàng biến hóa dị thường. Chàng chỉ dùng có mỗi một thức Bát Biểu Lăng Phong là có thể tránh thoát khỏi màn chưởng ảnh dày đặc, lợi hại của đối phương một cách rất dễ dàng.

Về mặt chàng tươi tỉnh, chàng ung dung cao giọng cười nói :

- Ngọc cô nương đã nhận ra thân pháp của tại hạ chưa? Cô nương đã đánh xong một chiêu hay ba chiêu rồi?

Ngọc Kiều Nga quyết không thể nào tưởng tượng được Thiên Ma tam thức của nàng lại hoàn toàn đánh vào khoảng trống, chẳng trúng được một cái vật áo của đối phương. Nàng ngạc nhiên, cau mày, có vẻ suy nghĩ lâu lắm.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại sao cô nương không xuất thủ nữa đi? Vừa rồi cô nương mới đánh ra có ba chiêu, còn những bảy chiêu nữa cơ mà?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu, nói :

- Khỏi cần, chỉ bằng vào cái thân pháp của các hạ dùng để tránh né Thiên Ma thức của tôi, tôi đã có thể nhận biết được lai lịch và tông phái của các hạ rồi.

Tư Đồ Ngọc “à” lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Tại hạ không tin là cô nương có một con mắt tinh tường như thế. Cô nương cứ nói xem tại hạ là nhân vật của môn phái nào?

Ngọc Kiều Nga nói :

- Cái thân pháp của các hạ dùng để tránh né được sự liên tiếp tập kích của tôi thì cái thân pháp đó tất nhiên là phải tinh diệu lắm. Tôi có thể đoán biết rằng cái thân pháp đó không ngoài một trong ba thân pháp này: Đó là những thân pháp: Thương Minh Bách Biến thân pháp, Du Tiên Vạn Diệu thân pháp và Nghiệt Hải Đào Tình thân pháp. Nói cách khác đi, tôi có thể nhận được sự phụ của các hạ không ra ngoài một trong ba người. Hoặc các hạ là đồ đệ của Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị, hoặc các hạ là cao đồ của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ hoặc các hạ là đồ đệ của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Tư Đồ Ngọc nghe nói cũng hoảng kinh, nhưng chàng vẫn cố giữ nét mặt bình thản, mỉm cười nói :

- Ngọc cô nương đoán cũng có chỗ đúng, nhưng cô nương có thể quyết định tại hạ là đồ đệ của vị nào trong ba người trên được không?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu đáp :

- Bây giờ thì không được, nhưng sau này thì không thành vấn đề.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ, hỏi :

- Ngọc cô nương nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Ngọc Kiều Nga nheo mắt nói :

- Chuyện này đâu có khó khăn gì cho lắm, chỉ cần tôi về tới trước mặt sư phụ tôi là Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nường nường, mang cái thân pháp các hạ thi triển vừa rồi ra thử làm qua một lượt thì thế nào sư phụ của tôi cũng cho biết thân pháp đó thuộc về nhân vật nào.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn nàng, nói :

- Ngọc cô nương có thể đem thân pháp vừa rồi của tại hạ...

Chàng mới nói tới đây thì Ngọc Kiều Nga đã mỉm cười cắt ngang :

- Chuyện này đâu có khó khăn gì. Không tin thì các hạ cứ coi đây, dù cho không có đúng cả mười phần, nhưng dám chắc cũng có thể đúng được đến ba bốn.

Dứt lời, nàng lập tức tung mình lên, quả nhiên đã đem cái thức mà Tư Đồ Ngọc đã sử dụng lúc này là “Bát Biểu Lăng Phong” làm lại thật rất giống.

Tư Đồ Ngọc giật mình, cất tiếng khen :

- Ngọc cô nương quả là người thông minh tuyệt đỉnh, đâu phải chỉ có giống ba bốn phần, mà giống đến năm sáu phần.

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Tôi tuy có thông minh chút đỉnh đấy, nhưng so với muội muội của tôi thì muội muội của tôi mười phần, tôi chưa được một.

Tư Đồ Ngọc đỡ lời hỏi :

- Ngọc cô nương còn có muội muội...

Ngọc Kiều Nga không đợi chàng hỏi tiếp, đã gật đầu :

- Tôi với muội muội của tôi là hai chị em song sinh, dung nhan hình dáng hoàn toàn giống nhau, người người tựa hồ như không có cách gì phân biệt được. Nhưng muội muội của tôi, về cả phương diện tinh thông, tài trí lẫn võ công đều hơn tôi rất nhiều.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ lùng, hỏi :

- Muội muội của cô nương tên là gì?

Ngọc Kiều Nga không cần giấu diếm gì, ứng tiếng đáp :

- Muội muội của tôi tên là Kiều Ngọc Oa. Các hạ không cần...

Tư Đồ Ngọc thấy Ngọc Kiều Nga ngập ngừng không nói tiếp, liền cau mày hỏi :

- Ngọc cô nương, tại sao cô nương lại không nói hết câu?

Ngọc Kiều Nga đỏ mặt, tựa hồ như có vẻ xấu hổ, chậm rãi đáp :

- Tôi bảo các hạ khỏi cần hỏi đến muội muội của tôi là bởi vì muội muội của tôi là hoa thơm đã có chủ, trong khi đó thì tôi... tôi tuy là chị nhưng mà vẫn chưa có tình lang, phòng không đơn chiếc.

Tư Đồ Ngọc không để tâm đến tình ý gởi gắm trong câu nói của Ngọc Kiều Nga, chàng chỉ cau mày hỏi :

- Hoa thơm có chủ. Chẳng lẽ muội của cô nương đã kết hôn rồi à?

Ngọc Kiều Nga gật đầu, đáp :

- Tuy đã có đính ước nhưng chưa thành thân, bởi vì hãy còn một chút trở ngại, phiền phức. Cái việc mà tôi đứng bồi hồi đợi mãi ở dưới chân cái tháp Ngọc Long bảo này, cũng chỉ vì muội phu của tôi.

Tư Đồ Ngọc vốn không muốn chuyện trò thôi lơi gì với Ngọc Kiều Nga, nhưng nghe nàng nói nàng chờ dưới chân pháp Ngọc Long bảo này đó là chỉ vì muội phu của nàng, cho nên chàng hiểu kỳ hỏi :

- Muội phu của cô nương là ai, có thể cho tại hạ biết được không?

Ngọc Kiều Nga cười đáp :

- Tại sao lại không được? Y tuy không được khôi ngô tuấn tú như các hạ, nhưng cũng có thể kể được là một người không khá đẹp trai, còn nói về phương diện danh tiếng thì còn hơn các hạ nhiều lắm. Các hạ có biết gần đây ở trên giang hồ vẫn thường nức tiếng khen một vị là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh không?

Bảy chữ “Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh” ở cửa miệng Ngọc Kiều Nga nói ra khiến Tư Đồ Ngọc giật bắn người lên, mặt biến sắc. Chàng phải thối lui nửa bước.

Ngọc Kiều Nga nheo mắt hỏi :

- Sao vậy? Các hạ có quen biết muội phu của tôi sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Tại hạ không quen biết gì, nhưng có được nghe tiếng của Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh. Hình như tên của vị ấy là Trình Di Siêu thì phải?

Ngọc Kiều Nga đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, hỏi tiếp :

- Đúng đấy. Tiên của Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh đúng là Trình Di Siêu, nhưng nếu quả các hạ không quen biết muội phu của tôi thì tại sao vừa rồi nghe tôi nói lại có vẻ giật mình kinh hoảng như vậy là vì lẽ gì?

Tư Đồ Ngọc biết mình cũng đã kinh hoảng, cho nên che giấu, đáp :

- Không phải là tại hạ kinh sợ gì, mà không tin.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Tại sao lại không tin?

Tư Đồ Ngọc cố làm ra vẻ tức giận, cười nhạt nói :

- Tên tuổi của Trình Di Siêu vang động ở trên giang hồ, làm sao mà có thể thương muội muội của cô nương được, là muội phu của cô.

Quả nhiên Ngọc Kiều Nga lửa giận bùng bùng bốc lên, mặt mày đỏ gay như gấc, quắc mắt, xẵng giọng nói :

- Các hạ đừng tưởng rằng cái việc Trình Di Siêu đã trèo cao. Một người có nhan sắc và võ công như muội muội của tôi thì dù cho có đi khắp thiên hạ cũng không tìm ra được một người thứ hai như vậy.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tại hạ hiểu rồi. Chắc là vị Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu với muội muội Kiều Ngọc Oa của cô nương đã sớm trăng gió từ hồi nhỏ...

Ngọc Kiều Nga xua tay lia lịa, cắt đứt lời Tư Đồ Ngọc, nói :

- Sai rồi. Hoàn toàn sai. Muội muội của tôi và Trình Di Siêu đâu có phải là bạn bè từ nhỏ, mà chỉ quen biết nhau.

Tư Đồ Ngọc làm ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Mới quen biết nhau thôi sao? Một nam một nữ vừa mới biết nhau mà đã thành phu thê rồi à?

Ngọc Kiều Nga trừng mắt, cười nói :

- Tại sao lại không được? Trình Di Siêu bị rơi vào tay người khác, được muội muội của tôi cứu. Người con trai cảm ơn người con gái, lại cũng thích nhan sắc của người con gái đó, trong khi người con gái lại khâm phục cái oai danh của người con trai, hâm mộ cái trí của trang nam nhi, thì lẽ tự nhiên là có thể thành đôi lứa thương yêu nhau được chứ?

Tư Đồ Ngọc nghe nói thì biết rằng từ trước mình đã đoán sai hết. Thiếu nữ áo trắng đã cứu Trình Di Siêu khỏi tay Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ không phải là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc của chàng mà là ma nữ Kiều Ngọc Oa, môn hạ của Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương.

Ngọc Kiều Nga thấy chàng nhú mày, trầm ngâm, bèn mỉm cười hỏi :

- Tại sao các hạ lại nhú mày? Phải chăng vẫn còn chưa tin lời tôi nói hay sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tin thì có tin, nhưng có một chuyện không hiểu.

Tư Đồ Ngọc bắt đầu kể chuyện trò với Ngọc Kiều Nga, chàng tìm cách hỏi han về Trình Di Siêu, trong khi Ngọc Kiều Nga thì thấy Tư Đồ Ngọc tuấn tú hơn Trình Di Siêu nhiều cho nên đã đem lòng yêu không muốn giấu diếm.

Cho nên Ngọc Kiều Nga thấy Tư Đồ Ngọc bảo không hiểu, lập tức mỉm cười hỏi :

- Các hạ còn chuyện gì không hiểu thế?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc cô nương vừa nói, muội muội Kiều Ngọc Oa của cô nương cùng với Trình Di Siêu nam thì mê nữ sắc trong khi nữ thì mê tài của nam, thế mà tại sao đã đính ước hôn nhân rồi mà chưa thành thân?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Các hạ hỏi cũng đúng ở bên trong còn có một nguyên nhân, ấy là vì Trình Di Siêu thân bị trúng kỳ độc, nếu không có thuốc hay chữa trị, chỉ có thể kéo dài mạng sống được trong tạm thời dĩ nhiên là không tỷ tỷ hể cử hành lễ hợp hoan với muội tử Kiều Ngọc Oa của tôi được.

Tư Đồ Ngọc gật đầu hỏi :

- Thì ra như thế nhưng tại hạ còn nhớ Ngọc cô nương bảo rằng sở dĩ cô nương phải đứng dưới thác Ngọc Long Bảo ấy là vì muội phụ của cô nương...

- Đúng vậy tôi tới đây là để tìm thuốc cho muội phụ của tôi.

Tư Đồ Ngọc à lên một tiếng nói :

- Nói về việc trúng chất kỳ độc, thì thường thường chỉ có những thân thủ hạ độc mới có thể chữa được vậy muội muội của cô nương đã cứu Trình Di Siêu ở trong tay ai, thì phải đi tìm cái người đã hạ độc Trình Di Siêu ấy mới mong có thuốc chữa được.

Ngọc Kiều Nga tươi cười :

- Đó là lẽ đương nhiên, nhưng trong nhất thời muội muội của tôi quá vội vàng trong lúc cứu người cho nên không biết Trình Di Siêu đã bị trúng kỳ độc. Còn Trình Di Siêu muội phụ của tôi thì lại bảo rằng đột nhiên bị không sao biết rõ được thân phận đối phương. Vũ trụ bao la như thế này, thì biết đi đâu tìm người đã hạ độc được?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Nếu không dễ gì kiếm được người ra tay hạ độc, thì cô nương tới dưới chân thác Ngọc Long bảo này làm gì thế?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Trình Di Siêu bảo rằng, theo như sự hiểu biết của y, thì ở dưới chân thác Ngọc Long ở trong Quát Thương sơn Ngọc Long cốc, thường vẫn có một vị kỳ nhân trong võ lâm thường tới dạo chơi để xem thác đổ. Người này chuyên trị bách độc, cho nên muội muội của tôi mới nhờ tôi tới đây cầu cứu giúp.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, chàng nghĩ nhanh trong đầu, lúc ấy chàng đã hiểu rõ được ba sự việc.

Sự việc thứ nhất là Trình Di Siêu chưa thổ lộ việc bị Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ám hại.

Sự việc thứ hai là vì Trình Di Siêu đã nói dối rằng ở dưới chân thác Ngọc Long có một vị kỳ nhân giỏi thuốc. Kỳ thực Trình Di Siêu biết rằng chàng thế nào cũng phải tới đó để đợi Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc, đó cũng là một cách Trình Di Siêu thông báo cho chàng biết hiện giờ chàng ta đang ở trong tay Kiều Ngọc Oa chứ Trình Di Siêu không hề yêu thương ma nữ Kiều Ngọc Oa, cho nên mới tìm lời chối quanh, kiếm cách để đợi chàng tới cứu viện.

Chàng nghĩ tới đây, thì Ngọc Kiều Nga lại duyên dáng cười hỏi :

- Các hạ mắt cứ chớp mãi như thế là suy nghĩ gì vậy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Xa tận chân trời, nhưng gần lại ngay trước mắt.

Ngọc Kiều Nga giật mình ngạc nhiên hỏi :

- Hai câu nói của các hạ chẳng có đầu có đuôi gì cả, sao bỗng dưng các hạ lại nói như thế là có dụng ý gì?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Muội phụ Trình Di Siêu của cô nương bảo rằng dưới chân thác Ngọc Long có vị kỳ nhân rất giỏi về thuốc, cô nương có biết người đó là ai không?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu đáp :

- Trình muội phu của tôi chỉ nghe phong phanh người ta nói như vậy thôi, chứ sự thực cũng không biết vị thần y kia là ai thì làm sao bảo cho tôi biết trước được.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười bí mật nói :

- Trình Di Siêu tuy không biết người giỏi về thuốc đó là ai nhưng Ngọc cô nương thì đã biết rồi đấy.

Ngọc Kiều Nga giật nảy mình, nhưng sau đó nàng chợt hiểu ra ngay đưa mắt đăm đăm nhìn Tư Đồ Ngọc vừa kinh sợ vừa mừng rỡ hỏi :

- Tư Đồ huynh, huynh... huynh... chẳng lẽ huynh lại là vị Thần y ở dưới chân thác sao?

Tư Đồ Ngọc lúc ấy đã có định ý, liền cười ha hả nói :

- Hai chữ thần y tại hạ không dám nhận, vì chỉ là người biết qua loa về nghề thuốc thôi.

Ngọc Kiều Nga mừng rỡ, hỏi :

- Từ Đồ huynh, huynh có chịu ra tay cứu chữa giùm muội phu của tôi không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Tất nhiên là được chứ. Người đời vẫn bảo rằng thầy thuốc bao giờ cũng có lòng nhân đạo. Huống chi bệnh nhân lại là người hiệp sĩ danh tiếng vang lừng trong thiên hạ như Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu. Hơn nữa Trình Di Siêu bây giờ đã trở thành muội phu của Ngọc cô nương.

Ngọc Kiều Nga thấy chàng ưng chịu, liền cao hứng nheo mắt tươi cười nói :

- Tư Đồ huynh đã chịu giúp cho, thì sự việc này không nên chậm trễ, vậy chúng ta mau đi thôi.

Tư Đồ Ngọc làm ra vẻ cùng cất bước với Ngọc Kiều Nga, nhưng chỉ được vài bước, chàng lại quay người lại nhú mày hỏi :

- Ngọc cô nương, vị Trình Di Siêu muội phu của cô nương hiện giờ ở đâu?

Ngọc Kiều Nga đáp :

- Ở trong Thiên Ma phủ của chúng tôi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Thiên Ma phủ ở về đâu?

Ngọc Kiều Nga tươi cười đáp :

- Thiên Ma phủ ở dưới Tàng Vân Hác, gần bên ngọn Võ Di sơn Ngọc Bút phong.

Tư Đồ Ngọc cau mày làm ra vẻ ngạc nhiên, đưa mắt đăm đăm nhìn Ngọc Kiều Nga lắc đầu nói :

- Ngọc cô nương, việc này không xong rồi, tại hạ... tại hạ không thể nào đi theo cô nương về Võ Di sơn được.

Ngọc Kiều Nga ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Tư Đồ huynh không đi đến Tàng Vân Hác để về Thiên Ma phủ, phải chăng huynh coi đó là nơi hang hùm mọc rắn chăng?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Không phải là tại hạ sợ nguy hiểm gì, dẫu cho có phải là nơi đầm rồng hang hổ đi chăng nữa tại hạ cũng dám xông pha như thường.

Ngọc Kiều Nga lại nói :

- Vậy thì sợ xa xôi quá hay sao? Võ Di sơn cách đây cũng đâu có xa xôi và phải trèo đèo vượt suối gì đâu?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nói :

- Không phải tại hạ sợ xa, mà dẫu cho có phải vượt suối đèo non tại hạ cũng không quản ngại.

Ngọc Kiều Nga nhú mày lại, hỏi :

- Thứ nhất không sợ nguy hiểm, thứ nhì không sợ xa xôi. Thế tại sao Tư Đồ huynh lại không thể đi cùng tôi được?

Tư Đồ Ngọc nghiêm nét mặt lại, chậm rãi đáp :

- Lý do rất giản dị, đó là bởi vì tại hạ còn có việc ở đây không thể nào rời khỏi Quát Thương sơn được.

Ngọc Kiều Nga gượng cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh nên biết sự việc thì có việc nặng việc nhẹ, việc thông thả, việc cấp bách, Trình Di Siêu thân bị trúng kỳ độc, thì cái việc tới Võ Di sơn quan hệ tới mạng sống của một người...

Tư Đồ Ngọc đỡ lời :

- Ngọc cô nương đã biết việc có việc nặng nhẹ, việc thông thả, việc cấp bách, thì cũng xin tha thứ cho tại hạ. Bởi vì cái việc ở đây của tại hạ, vượt lên trên sự an nguy của một người. Nó quan hệ đến mạng sống của mười, của trăm ngàn người, thậm chí cả đến họa phúc của vô lâm nữa chứ không phải là nhỏ.

Giờ đây Tư Đồ Ngọc đã có người lời lẽ sắc bén, lập luận có cả một kế hoạch, thì Ngọc Kiều Nga làm sao mà thuyết phục được chàng. Không biết làm sao. Ngọc Kiều Nga đành phải lạnh lùng lên tiếng hỏi :

- Tư Đồ huynh, đại trượng phu có thể nào coi thường lời hứa được chẳng?

Tư Đồ Ngọc không cần suy nghĩ, lớn tiếng đáp liền :

- Tất nhiên là không thể. Một lời của đại trượng phu giá đến nghìn vàng, làm sao mà có thể nuốt lời được.

Ngọc Kiều Nga ánh mắt loang loáng như điện, nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ huynh, huynh đã không phủ nhận việc huynh là kẻ đại trượng phu, thế mà tại sao huynh lại coi nhẹ lời hứa như thế?

Tư Đồ Ngọc cố làm ra vẻ thất kinh, quay sang hỏi Ngọc Kiều Nga :

- Tại sao Ngọc cô nương lại nói vậy, bình sinh trong đời tại hạ, tại hạ ghét nhất là những phường coi nhẹ lời hứa, cho nên tại hạ làm sao mà có thể phạm vào điều lầm lẫn lớn lao như thế được.

Ngọc Kiều Nga cau mày nói :

- Huynh đã chẳng chấp thuận cái việc chữa trị cho muội phu Trình Di Siêu của tôi sao?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Đúng vậy, tôi không phủ nhận việc này.

Ngọc Kiều Nga cau mày hỏi :

- Nếu huynh đã không phủ nhận, thì tại sao lại không chịu đi tới Võ Di sơn Ngọc Bút phong đến Thiên Ma phủ ở dưới Tầng Vân Hác?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc cô nương phải nghe rõ mới được, không phải tại hạ nói không chịu đi, mà tại hạ nói rằng không thể đi cùng với cô nương ngay được.

Ngọc Kiều Nga lấy làm lạ hỏi :

- Huynh... tại sao huynh lại đùa cợt tôi như thế? Lúc thì huynh bảo chịu đi, lúc thì lại từ chối, huynh đã chẳng bảo là không thể rời khỏi Quát Thương...

Ngọc Kiều Nga chưa nói dứt lời, thì Tư Đồ Ngọc đã gạt đầu lia lịa, tươi cười đỡ lời :

- Ngọc cô nương lại nằng nghe lầm như thế. Trước đây tại hạ đâu có nói là không thể rời khỏi Quát Thương sơn này, xin cô nương nhớ kỹ lại cho. Tại hạ nói rằng tạm thời tại hạ không thể rời khỏi Quát Thương sơn.

Ngọc Kiều Nga đến lúc này mới vỡ lẽ, liền “à” lên một tiếng cười nói :

- Tư Đồ huynh, tôi hiểu ý định của huynh rồi. Có phải ý của huynh là tạm thời không thể đi cùng với tôi về Thiên Ma phủ mà huynh sẽ tới nơi đó khi nào làm xong một việc ở Quát Thương sơn có quan hệ đến cả họa phúc của võ lâm. Có phải vậy không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Phải rồi như thế đâu có phải tại hạ coi rẻ lời hứa đâu.

Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Tư Đồ huynh định bao giờ mới đi?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ một hồi, vì hiểu mình còn phải tham dự Thiên Trì kỳ hội vào ngày Trung Thu, mà địa điểm của kỳ hội chàng phải hỏi Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô mới rõ được. Cho nên chàng nheo mắt đáp :

- Tại hạ định vào ngày Trùng Dương mừng chín tháng Chín sẽ tới Thiên Ma phủ để bái vọng Ngọc cô nương và chữa thương cho muội phu Trình Di Siêu của cô nương.

Ngọc Kiều Nga đứng yên lắng nghe chàng nói xong, bất giác đưa mắt nhìn đối phương, rồi mới buông tiếng cười nhạt.

Xem tiếp hồi 25 Lòng đã gửi trao

25. Hồi 25 Lòng Đã Gửi Trao

- Ngọc cô nương, tại sao cô nương lại cười nhạt như thế?

Kiều Ngọc Nga quắc mắt trầm giọng đáp :

- Tôi cười là vì một vị thần y như Tư Đồ huynh lòng dạ thực một là từ bi, bởi vì đợi đến ngày mừng chín tháng chín huynh mới giá lâm tới Thiên Ma phủ thì muội phu Trình Di Siêu của tôi đã thành một nắm xương khô dưới mồ rồi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc cô nương cứ như thế, không đợi tại hạ nói rõ chuyện, đã vội vàng trách tại hạ một cách bừa bãi.

Kiều Ngọc Nga chau mày không vui, nói :

- Huynh bảo tôi trách người bừa bãi sao? Tư Đồ thần y xin cho nghe lời cao luận, xem huynh có lý do nào không?

Tư Đồ Ngọc lấy ở trong người ra một viên thuốc đỏ, mỉm cười nói :

- Ngọc cô nương hãy mang viên Bảo Nguyên linh đơn này về cho muội phu Trình Di Siêu của cô nương uống, ít ra cũng có thể khiến được trong vòng một trăm ngày chất độc không thể nào phát tác được. Đợi đến ngày Trùng Dương mừng chín tháng chín, tại hạ sẽ đến, sẽ ra tay chữa chạy, không đến nỗi như cô nương nói đâu. Làm gì mà có chuyện muội phu Trình Di Siêu của cô biến thành một nắm xương ở trong mồ.

Nói xong, chàng liền đưa viên Bảo Nguyên linh đơn cho Kiều Ngọc Nga. Kiều Ngọc Nga đỏ mặt, cầm lấy viên thuốc, bỏ vào trong người, lên tiếng :

- Thì ra Tư Đồ huynh đã tính toán cả, quả nhiên tôi là người tánh tình nóng nảy, đã trách huynh một cách bừa bãi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Không sao cả. Mau lên đường đi. Cô nương hãy sớm trao viên thuốc này cho muội phu của cô nương uống sớm chừng nào hay chừng ấy. Nếu vạn nhất mà chất độc phát ra trước, thì không có cách gì cứu sống lại được, dù cho có là Hoa Đà tái thế cũng chịu.

Kiều Ngọc Nga định nán nã đứng lại với Tư Đồ Ngọc một lát lâu nữa nhưng Tư Đồ Ngọc đã lên tiếng như vậy thì nàng không dám chậm trễ liền gật đầu nói :

- Việc cứu người cấp bách như cứu hỏa, tôi hiểu lắm. Tư Đồ huynh vậy đến ngày Trùng Dương tiểu muội sẽ đợi huynh ở Võ Di sơn Thiên Ma phủ nhé.

Nói xong, đang chực tung mình đi thì Tư Đồ Ngọc đã gọi giật lại :

- Ngọc cô nương hãy dừng bước.

Kiều Ngọc Nga cao giọng cười nói :

- Tư Đồ huynh còn dặn dò gì tôi?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tôi quên bảo Ngọc cô nương rằng: Sau khi muội phu Trình Di Siêu của cô nương uống thuốc rồi, thì muội phu của cô phải theo hai điều cấm kỵ.

Kiều Ngọc Nga gật đầu nói :

- Đó là việc cần thiết. Tư Đồ huynh cứ nói ra đi, tôi sẽ về nói lại.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Điều thứ nhất, phải kiêng rượu, điều thứ nhì phải kiêng sắc, tạm thời không được chung đụng với phái nữ. Xin Ngọc cô nương chuyển bảo muội phu của cô nương phải giữ đúng hai điều cấm ấy, nếu không thì đừng bảo là thuốc tại hạ không được hay.

Tư Đồ Ngọc nói xong, tất nhiên là Kiều Ngọc Nga phải riu riu vâng lời, nhưng kỳ thật mấy câu nói của Tư Đồ Ngọc toàn là có dụng ý cả.

Bởi vì rượu làm cho người ta nóng tính. Tư Đồ Ngọc muốn Trình Di Siêu không uống một hớp rượu nào để cho đầu óc tỉnh táo mới có thể đối phó được mọi việc ở trong Thiên Ma cung.

Còn cái việc bảo Trình Di Siêu không được chung đụng với người khác phái là bởi vì Tư Đồ Ngọc đã nghe thấy nói phái Thiên Ma là một phái hoang dã vô độ, dễ thả cửa về việc tình dục. Chàng nhắc nhở để Trình Di Siêu biết mà phòng thân.

Kiều Ngọc Nga gật đầu cười, nói :

- Tôi nhớ rồi, thế nào cũng nói lại với muội phu Trình Di Siêu của tôi thế nào Trình muội phu cũng giữ đúng như lời răn dạy của Tư Đồ huynh. Tôi có cây Khổng Tước phiến này muốn trao cho Tư Đồ huynh.

Nói xong, Kiều Ngọc Nga lấy ra một cây Khổng Tước phiến màu bạc rất đẹp, mỉm cười đưa cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc không tiện cự tuyệt đành phải giơ tay ra nhận lấy, cất tiếng hỏi :

- Cây Khổng Tước vũ khí này có gì là giá trị ghê gớm.

Kiều Ngọc Nga đáp :

- Tư Đồ huynh đoán không sai. Nó cũng có đôi chút giá trị. Nó là tín phù của Thiên Ma phủ. Có nó trong tay thì việc đi lại được dễ dàng, nếu không thì sẽ bị trở ngại...

Tư Đồ Ngọc ánh mắt như điện, cười vang lên nói :

- Chẳng lẽ Thiên Ma phủ là nơi của quỷ ở, âm u quá nổi sao mà lại khó đi.

Vừa nói, chàng vừa nghịch cây Khổng Tước Phiến ở trong tay, tựa hồ như muốn trao trả lại cho Kiều Ngọc Nga.

Kiều Ngọc Nga thấy đối phương quá kiêu ngạo, vội xua tay, cười nói :

- Tư Đồ huynh đừng hiểu lầm. Với người khác thì việc tới Thiên Ma phủ vô cùng khó khăn, nhưng với một người tài ba như Tư Đồ huynh thì cũng chẳng có gì là khó khăn cả. Sở dĩ tôi đưa cho huynh một chiếc lông Khổng Tước vũ để huynh khỏi bị phỉ sức, có đủ tinh thần cứu chữa cho bệnh nhân, chứ không có ý coi thường bản lãnh của huynh.

Thấy nàng nói vậy, Tư Đồ Ngọc bỏ chiếc lông Khổng Tước vào trong người.

Kiều Ngọc Nga thấy chàng đã nhận lấy chiếc lông Khổng Tước rồi. Liền tươi cười vòng tay cáo biệt, quay người tung mình đi.

Tư Đồ Ngọc đứng nhìn Kiều Ngọc Nga đi khuất dạng rồi chàng vẫn đi đi lại lại trong lòng buồn bực vô cùng.

Chàng buồn bực, không phải vì chia tay với Kiều Ngọc Nga, mà vì tương tư Ngọc tỷ tỷ Tiêu Lộng Ngọc.

Lúc mới vào trong sơn cốc, thấy có thiếu nữ áo trắng ở dưới chân tháp Ngọc Long. Tư Đồ Ngọc đã tưởng đây là Ngọc tỷ tỷ. Chàng quá mừng rỡ.

Nhưng nay thì Ma nữ Kiều Ngọc Nga đã đi mà Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc lại chưa tới, Tư Đồ Ngọc bồn chồn trong dạ, đưa mắt nhìn về phía cửa Ngọc Long cốc.

Chàng mong ngóng có một cái bóng người áo trắng yếu điệu bước vào, dịu dàng như một nàng tiên.

Không những tương tư, trong lòng Tư Đồ Ngọc còn lấy làm kinh sợ, hãi hùng.

Chàng kinh sợ là vì Âm Dương Bảo Phiến Thiết thụ sinh Trình Di Siêu đã bị Ma Nữ Kiều Ngọc Oa bắt giữ, hiện thời lại ở trong Thiên Ma phủ trong người có chất kỳ độc cần được cứu chữa.

Chàng hoảng sợ là vì Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương ẩn tích đã lâu, thế mà ngày nay lại tái xuất giang hồ, kiến phủ lập phái ở dưới Võ Di sơn Tàng Vân Hác. Thật là kiếp vận của võ lâm cũng sắp tới vì đám quần ma hoành hành.

Tư Đồ Ngọc mới nghĩ tới đây thì ở đằng sau lưng có tiếng người khê thở dài.

Tiếng thở dài này khiến Tư Đồ Ngọc phải giật nảy mình vội vàng quay người lại đưa mắt nhìn đáo dác.

Nhưng sơn cốc vẫn vắng lặng như tờ, trừ thác nước Ngọc Long ầm ầm đổ nước trắng xóa, thì chẳng thấy bóng người nào cả.

Tư Đồ Ngọc định đi tìm, nhưng vì địa thế ở nơi đây quá hiểm trở, nếu không có mục đích thì thể nào cũng chỉ mất công tìm mà không thấy gì cả.

Trước tiên muốn tìm xem người vừa cất tiếng thở dài ở đâu, chàng phải tìm xem phương hướng của người đó trước rồi mới ra được.

Chàng cúi đầu suy nghĩ.

Đột nhiên mặt chàng đỏ gay như gấc.

Thì ra Tư Đồ Ngọc cúi đầu xuống thì thấy ở về bên trái chỗ chàng đứng có một đồng lá.

Đồng lá này có chỗ lạ là không phải xếp bừa bãi vô trật tự mà xếp ngay hàng thẳng lối, thành chữ đằng hoàng.

Ở phía bên tay trái đồng là thành hàng chữ “Ngốc”

Còn về đồng lá bên tay phải thì xếp thành hàng chữ “Dưa”.

Hợp lại thì thành ra Dưa Ngốc.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt là vì đã bị người lạ chất hai đồng lá ở hai bên người thành hai chữ Dưa Ngốc mà vẫn không hay biết gì cả, thì rõ ràng mình là kẻ đại ngốc rồi còn gì nữa.

Chàng đỏ mặt là vì quá xấu hổ. Nhưng chỉ trong chớp mắt chàng đã lấy được bình tĩnh ngay.

Bởi vì chàng đã nhận thấy hai chữ Dưa Ngốc không phải là theo ý nghĩa bình thường mà ở giữa hai chữ ấy chứa đựng sự yêu thương cực độ hơn là ý nhạo báng.

Do đây Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc vỡ lẽ ra ngay chàng không còn xấu hổ nữa, mà mừng rỡ đến nhảy quơ lên.

Chàng đưa mắt nhìn khắp tứ bề, lớn tiếng nói :

- Ngọc tỷ tỷ... Ngọc tỷ tỷ... Ngọc tỷ tỷ...

Hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân. Tư Đồ Ngọc gọi ba tiếng “Ngọc tỷ tỷ” thì ở đằng sau một thân cây cổ thụ cành lá rậm rạp. Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đã tung mình nhẹ nhàng như cánh ém bay ra.

Tư Đồ Ngọc là người rất nhanh nhẹn trong việc đối địch với kẻ thù nhưng giờ đây mới nhìn thấy Ngọc tỷ tỷ chàng lại cảm thấy cổ họng như nghẹn lại không nói nên lời.

Tiêu Lộng Ngọc vẫn thản nhiên tươi cười như thuở trước, nàng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc bật cười nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ đã biến thành một quả dưa ngốc rồi phải không? Tại sao khổ sở đi tìm tỷ tỷ mà giờ đây gặp mặt tỷ tỷ rồi lại không nói năng được gì cả?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc bực mình hỏi :

- Hiền đệ cứ kêu Ngọc tỷ tỷ mãi, định kêu ai đó? Có phải kêu tỷ tỷ không?

Tư Đồ Ngọc trừng mắt nói :

- Tại sao Ngọc tỷ tỷ lại nói như vậy, tiểu đệ không gọi tỷ tỷ thì gọi ai?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ cắn môi nói :

- Có phải hiền đệ đang gọi Kiều Ngọc Nga, nữ đệ tử của Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương không?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt có vẻ xấu hổ hỏi :

- Mọi chuyện vừa rồi Ngọc tỷ tỷ đều thấy rõ hết cả sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Nghe, mình nghe rõ hết cả rồi. Kiều Ngọc Nga đã chẳng bảo tỷ tỷ và y thị cùng hiền đệ là ba khối ngọc sao. Y thị có vẻ không phục tỷ tỷ phải không?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ tỷ, nàng ta không phục tỷ tỷ thì tiểu đệ phục tỷ tỷ là được rồi. Võ công của Kiều Ngọc Nga không được bằng tỷ tỷ, tuổi tác của y thị cũng hơn tỷ tỷ, tiểu đệ coi tỷ tỷ là một khối báu ngọc vô giá.

Tiêu Lộng Ngọc lườm chàng một cái, tươi cười nói :

- Đừng có lập công như thế, bao nhiêu những lời lẽ sự việc gì tỷ tỷ đã nhìn rõ cả rồi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ tỷ đã sớm có mặt ở đây, tại sao không hiện thân ra để cho Kiều Ngọc Nga được mở to mắt nhìn.

Tiêu Lộng Ngọc cười khúc khích nói :

- Đó là việc tỷ tỷ muốn như vậy, nếu mà tỷ tỷ hiện thân ra thì làm trở ngại việc hiền đệ được hội kiến với người đẹp, làm trở ngại việc hẹn hò giữa hai người.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Tỷ tỷ lại đùa tiểu đệ nữa rồi, tiểu đệ chán ghét Kiều Ngọc Nga nên đâu có hẹn hò gì với y thị.

Tiêu Lộng Ngọc cố ý đùa cợt chàng, bèn “Hừ” một tiếng hỏi :

- Hiền đệ còn cố biện bạch gì, rõ ràng tỷ tỷ đã được nghe hai người hẹn hò với nhau, định rằng vào ngày Trùng Dương mừng chín tháng chín, sẽ là ngày hội ngộ. Hơn nữa trước lúc cáo biệt, Kiều Ngọc Nga còn thân thiết dâng cho hiền đệ một vật để ghi nhớ.

Tư Đồ Ngọc hốt hoảng dậm chân nói :

- Ngọc tỷ tỷ đừng trách tiểu đệ như thế, oan cho tiểu đệ lắm. Việc hẹn mừng chín tháng chín vào ngày Trung Đường là việc...

Tiêu Lộng Ngọc không đợi chàng nói dứt câu, liền tươi cười đỡ lời ngay :

- Có phải hiền đệ định trừ độc chửa thương cho Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu.

Tư Đồ Ngọc à lên một tiếng, mừng rỡ hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ nghe thấy hết rồi sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Thứ đồ dưa ngọc, việc gì mà hốt hoảng như thế, tỷ tỷ đùa chơi một chút thôi mà.

Nói tới đây thấy Tư Đồ Ngọc cứ xị mặt ra có vẻ buồn giận, cho nên Tiêu Lộng Ngọc kéo chàng ngồi xuống tảng đá, vai chạm vai, tay cầm tay thân thiết vô cùng.

Lộng Ngọc thì thầm nói :

- Ngọc đệ, tuy tỷ tỷ đã nghe thấy hết, nhưng có hai việc vẫn chưa được rõ.

Tư Đồ Ngọc được Tiêu Lộng Ngọc đối đãi một cách thân thiết, hiền đã chẳng còn nghĩ buồn giận gì cả, chàng nắm bàn tay mềm mại của người đẹp, trong lòng thấy sung sướng vô hạn mỉm cười hỏi :

- Ngọc tỷ có chuyện gì không rõ xin cứ hỏi thẳng ra.

Tiêu Lộng Ngọc nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ cũng hiểu y đạo cơ à, đã nghiên cứu từ lâu chưa hay là mới học đây?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Chuyện này tiểu đệ nói bậy bạ chút chơi, để lừa gạt Kiều Ngọc Nga. Ngọc tỷ tỷ tin làm chi. Tiểu đệ tuy có học qua y đạo, nhưng cũng chỉ học qua loa chút ít mà thôi.

Lộng Ngọc lại hỏi :

- Chắc vị Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu đã có quen biết từ hồi trước với Ngọc đệ, vì nếu không...

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Ngọc tỷ tỷ đoán đúng một nửa và cũng đoán sai một nửa. Tiểu đệ có quen biết Trình Di Siêu, nhưng không phải là thân mật từ hồi xưa. Tiểu đệ quen với Di Siêu ở trên ngọn Thiên Phật sơn ở Tế Nam.

Tiêu Lộng Ngọc nhú mày, ngạc nhiên nói :

- Thiên Phật sơn ở Tế Nam?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ kinh ngạc cũng phải, bởi vì sau khi tỷ tỷ và Tần Lộ lão nhân gia ra đi thì Trình Di Siêu cũng vừa được tin đuổi tới tìm bắt Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ để báo thù cho anh.

Tiêu Lộng Ngọc vỡ lẽ ra cười nói :

- Ngọc đệ, sau khi quen biết Di Siêu ở Tế Nam thì đi thẳng tới đây ngay hay sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Cùng đến, nhưng không phải thẳng ngay đâu, mà chúng tôi trước đó đã đến Hội Kê sơn Lạc Hồn nhai, Tổng trại của lục lâm bầy tính.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Hai người tới Hội Kê sơn làm chi?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Bởi vì Phó tổng trại chủ Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh của Lạc Hồn nhai đại trại là sư huynh của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, cho nên hai chúng tôi mới đến đó xem Điền Cổ Lệ có mặt ở đó không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Nếu đã biết rõ sự quan hệ giữa Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ và Tra Nhị Minh, thì cũng nên tra xét cho biết rõ, vậy thì việc đi tới Lạc Hồn nhai của hai người kết quả ra sao?

Tư Đồ Ngọc gượng cười đáp :

- Điền Cổ Lệ quả có mặt ở Lạc Hồn nhai, nhưng hai chúng tôi gặp rất nhiều trở ngại, khiến giờ đây Trình Di Siêu phải bị giam giữ ở Võ Di sơn trên Thiên Ma phủ. Còn tiểu đệ đuổi theo Tra Nhị Minh và Điền Cổ Lệ vào tới Mê Hồn giáp.

Lộng Ngọc hỏi :

- Ngọc đệ đã vào trong Mê Hồn giáp?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Tiểu đệ đã vào Mê Hồn giáp, đã gặp mặt Quát Thương Mê cung Tứ sát là Tửu, Sắc, Tài, Khí. Hơn nữa còn được gặp Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm nữa.

Lộng Ngọc hoảng kinh, chưa lên tiếng nói năng được gì cả.

Tư Đồ Ngọc thấy nét mặt kinh hoàng của nàng, liền mỉm cười hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ không tin là tiểu đệ đã gặp Nhu Tình Tiên Tử Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm sao?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Tỷ tỷ không tin lắm.

Tư Đồ Ngọc đắc ý cười nói :

- Quả thực tiểu đệ ở trước mặt bọn Mê cung Tứ sát có thấy Mạnh tiên tử đã thi triển độc môn huyền công Tuyệt Tình trảm cho coi.

Tiêu Lộng Ngọc sững sờ nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tuyệt Tình trảm, có phải đúng nó không?

Vừa nói Lộng Ngọc vừa đi tới bên một tảng đá nhỏ, khẽ vỗ một chưởng.

Tư Đồ Ngọc nhìn xuống tảng đá, thì thấy bên ngoài mặt không sao cả, nhưng đến lúc chàng khẽ lấy tay xoa xoa ở bên ngoài tảng đá, thì thấy nó vỡ tung ra, ở bên trong tảng đá cũng đã vụn ra thành phần.

Thấy vậy chàng ngạc nhiên hết sức, hỏi Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ tỷ... tại sao tỷ tỷ cũng thi triển được Tuyệt Tình trảm như thế?

Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Đây không phải là Tuyệt Tình trảm, mà là Thôi Tâm chưởng.

Mới nói đến đây, thì Tư Đồ Ngọc đã cướp lời nói :

- Ngọc tỷ đừng có coi tiểu đệ là đồ ngốc nghếch, làm sao mà tiểu đệ có thể nhìn Tuyệt Tình trảm lầm ra là Thôi Tâm chưởng được. Bởi vì Thôi Tâm chưởng tuy cũng có bị thương ở trong nội phủ, nhưng không phá hoại ở ngoài mặt. Tuyệt học của tỷ tỷ vừa thi triển có oai lực thực ghê gớm, thì làm sao Thôi Tâm chưởng bì kịp được. Huống chi với Thôi Tâm chưởng thì phải đụng tới vật mới có hiệu quả. Đẳng này Tuyệt Tình trảm không cần đụng đến vật mà cách không thi triển cũng được?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Đây chỉ là một môn Huyền công thượng thừa của nội gia, nhưng nếu Ngọc đệ cứ không cho nó là Tuyệt Tình trảm thì cũng được không sao hết.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tại sao Ngọc tỷ lại nói vậy?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Sư phụ của ta là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái, thì môn huyền công ta học chẳng lẽ không gọi được là Tuyệt Tình trảm hay sao.

Tư Đồ Ngọc à lên một tiếng gật đầu cười nói :

- Được, tuyệt học sở trường của Tuyệt Tình động chủ cũng nên gọi tên là Tuyệt Tình trảm. Còn môn huyền công mà Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm luyện thì nên gọi là...

Lộng Ngọc cắt đứt câu nói của Tư Đồ Ngọc mà bảo :

- Chúng ta khỏi cần bàn tán đến công lực của người khác làm chi, tên đã gọi là gì cũng mặc. Bây giờ Ngọc đệ cho ta biết đệ gặp vì càn quắc kỳ nhân ấy ra sao? Kể cho ta nghe đi.

Tư Đồ Ngọc liền đem những câu chuyện cũ kể cho Lộng Ngọc nghe hết.

Lộng Ngọc lắng nghe, hai con mắt đẹp cứ chớp chớp liên tiếp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười một cách thần bí.

Tư Đồ Ngọc bị người đẹp nhìn, đỏ mặt thấp giọng nói :

- Ngọc tỷ, sao lại nhìn tiểu đệ như thế. Mà Ngọc tỷ cười cũng kỳ lạ quá.

Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Ta thì có đáng gì là mà chính Ngọc đệ lạ mới đúng.

Tư Đồ Ngọc tròn tròn mắt lên hỏi :

- Tiểu đệ có gì mà lạ?

Lộng Ngọc cười đáp :

- Ta nói không được rõ, ta muốn nói Ngọc đệ không phải lạ, mà là một kẻ phong lưu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói bẽn lẽn trong dạ, thấp thỏm lo lắng.

Bởi vì câu nói của Tiêu Lộng Ngọc có vẻ như là chế diễu chàng và có vẻ trách móc.

Tiêu Lộng Ngọc thấy chàng bối rối, cau mày, lên tiếng nói :

- Ngọc đệ còn chưa nhận tội sao? Sau khi chia tay với ta ở trên ngọn Thiên Phật sơn, chưa có bao lâu mà đã kết giao với Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, với Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng và Ma nữ Kiều Ngọc Nga ở Võ Di sơn Thiên Ma phủ. Cho nên tiếng phong lưu mà ta gán cho Ngọc đệ đâu có gì là quá đáng.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, trong lòng nửa mừng, nửa lo. Chàng lo là vì Ngọc tỷ tỷ kiểm soát mình gắt quá. Còn chàng mừng là vì một khi nàng đã để ý đến chàng quá như vậy thì...

Nghĩ tới đây, thì Tiêu Lộng Ngọc đã nói :

- Ngọc đệ nghĩ gì vậy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ tỷ sao tỷ tỷ lại gắt gao với tiểu đệ quá như vậy. Chẳng khác nào thẩm vấn một tên tội nhân.

Tiêu Lộng Ngọc phì cười nói :

- Đúng vậy, ta đang thẩm vấn tội nhân đây. Ta muốn thẩm vấn một kẻ tội nhân Đại Tình, một anh chàng phong lưu.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Người ta gọi tiểu đệ là Đại Tình Hiệp, trong khi Ngọc tỷ tỷ lại gọi tiểu đệ là Đại Tình tội nhân, hóa ra tiểu đệ sứt mất một cấp rồi.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Ai gọi Ngọc đệ là Đại Tình Hiệp?

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, không dám giấu diếm mỉm cười đáp ngay :

- Đó là vị Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi tiếp :

- Tại sao, nàng ta lại gọi Ngọc đệ là Đại Tình Hiệp?

Tư Đồ Ngọc đành phải nói thực :

- Hỏa Diệm công chủ Miêu Xích Phượng thấy tiểu đệ không tiếc một nửa của số tài sản giàu có phú địch vạn quốc của Thạch Mai Sùng, mang đổi lấy để giải thoát cho Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm, thì đã tưởng tiểu đệ với Mộ Dung Lâm có mật thiết gì...

Lộng Ngọc nhanh nhẹn đỡ lời :

- Không phải chỉ có Xích Phượng mới hoài nghi thôi, mà chính Ngọc tỷ này cũng phải hoài nghi nữa. Đồ cả đồng vàng đi để cứu một người đẹp, bên trong tất thế nào cũng có chỗ bí ẩn?

Tư Đồ Ngọc nghe nói vội vàng dậm chân bảo :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ là tri âm tri kỷ của tiểu đệ thì làm sao có thể nghi như Miêu công chủ được? Cứ theo câu nói của tỷ tỷ bảo tiểu đệ là đồ vàng đi để đổi lấy người đẹp thì tiểu đệ không có đủ tư cách để làm một Đại Tình Hiệp mà cũng không có tư cách để làm một Đại Tình tội nhân nữa, mà chỉ được gọi là một Đại Tình Côn gì đó thôi.

Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ làm gì mà nóng nảy quá như thế, có phải Ngọc đệ cho rằng câu nói của ta bảo Ngọc đệ đồ cả đồng vàng đi, để chuộc lấy người đẹp ta không chọn chữ kỹ lưỡng, khó nghe lắm hay sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tiểu đệ thấy rằng với mấy lời của tỷ tỷ, tiểu đệ đã biến thành một tên lãng tử mê gái xấu xa.

Lộng Ngọc vỗ tay cười nói :

- Nói đùa Ngọc đệ một tý đấy thôi, chứ những nhân vật hiệp nghĩa ở trong võ lâm thì làm việc gì cũng là để cứu người giúp đời, bao giờ lại có lòng riêng tư đại ý đâu.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Tiểu đệ hiểu lòng của Ngọc tỷ rồi, để cứu người tiểu đệ phải thấy rằng không những phải cứu người đẹp mà ngay cả những người ngu si và xấu xa cũng phải cứu cả, không phân biệt nam nữ già trẻ, đối với ai, vì lòng nhân mình phải cứu cả. Chẳng khác nào như cứu đứa trẻ nhỏ. Có làm như vậy mới không hổ với lòng, đừng có nói là ném cả núi vàng đi, mà dẫu cho có ném cả đầu trên cổ, vung vãi máu người ra cũng phải làm chứ không được lùi bước, sợ sệt hay tiếc rẻ.

Lộng Ngọc giơ tay ra vỗ lên vai Tư Đồ Ngọc, mỉm cười khen :

- Ngọc đệ rõ là trang hiệp sĩ, hành vi quang minh lỗi lạc của Ngọc đệ, khiến tỷ tỷ này cũng phải lấy làm khâm phục và mừng cho Ngọc đệ.

Tư Đồ Ngọc chột cau mày lại hỏi :

- Mừng cho tiểu đệ? Tiểu đệ có gì mừng đâu?

Lộng Ngọc cười khúc khích nói :

- Ta mừng cho Ngọc đệ là bởi vì Ngọc đệ đã được thăng cấp, từ Đại Tình tội nhân trở lên ngồi ở địa vị Đại Tình Hiệp.

Tư Đồ Ngọc thở ra nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc dịu dàng nói :

- Ngọc tỷ, đến giờ phút này Ngọc tỷ mới hết nghi ngờ tiểu đệ không thăm vấn tên Đại Tình tội nhân này nữa sao?

Lộng Ngọc tươi cười, lườm chàng một cái nói :

- Còn chứ sao lại thôi.

Tư Đồ Ngọc than :

- Ngọc tỷ đừng có thăm mà cũng đừng có vấn gì nữa, vì người đẹp ở trong tim tiểu đệ...

Lộng Ngọc thấy chàng ngập ngừng không nói tiếp liền thúc giục :

- Ngọc đệ nói đi, người đẹp trong tim Ngọc đệ là ai thế?

Tư Đồ Ngọc nghiêm nét mặt chậm rãi nói :

- Còn là ai nữa? Nước ở trong Tam Thiên thế giới chỉ lấy có một bình để uống. Người đẹp ở trong trái tim Tư Đồ Ngọc này chính là Bạch Y Long Nữ Ngọc tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc chớp chớp đôi mắt đẹp, có vẻ cảm động lắm rồi không hiểu vì vô tình hay hữu ý, nàng ngả người vào lòng Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc đưa cánh tay dài ra ôm lấy lưng Tiêu Lộng Ngọc hơi nóng ấm áp từ người nàng tỏa ra khiến chàng say mê như si như cuồng sung sướng chẳng khác gì Lưu Nguyễn nhập thiên thai.

Tiêu Lộng Ngọc đỏ ửng mặt lên, đưa tay vuốt lại quần áo cho ngay ngắn, một mặt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ coi ta là người đẹp thì có biết ta coi Ngọc đệ là gì không?

Xem tiếp hồi 26 Thần Châu tứ hung

26. Hồi 26 Thần Châu Tứ Hung

- Chắc tỷ tỷ lại bảo tiểu đệ là thằng ngốc.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Thôi Ngọc đệ phải để cho ngu tỷ nói, đừng có nói trước như thế.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ, thế tại sao lúc này Ngọc tỷ lại bảo tiểu đệ đoán làm gì cho mất công?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười đáp :

- Ngọc đệ tuy có ngốc thật, nhưng ngốc vì chữ tình thì cũng có phần thông minh.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ đã thăm vấn tiểu đệ, thì bây giờ đến lượt tiểu đệ thăm vấn Ngọc tỷ phải không?

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Ngọc đệ khỏi cần phải thăm với vấn gì cả, bởi vì ta không phải là hạng phong lưu, tới đâu cũng có người tình, suốt dọc đường ta không hề có lấy nửa người bạn trai nào.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ hiểu lầm rồi, tiểu đệ muốn hỏi Tàn Lộ lão nhân gia sao không cùng tới đây với tỷ tỷ? Và cái việc tỷ tỷ tìm thanh Ngọc Long nhuyển kiếm cho tiểu đệ có cứ gì chẳng?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Bạn này ta đã hoàn toàn đoán ra! Ta đã tưởng Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương với Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đến Hạnh Hoa sơn ở Hà Nam, Trần Bình, nhưng sự thật lại không phải như vậy. Trong khi Tần Lộ lão nhân gia lại có việc không tới Quát Thương sơn.

Tư Đồ Ngọc chưa dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc đã lên tiếng hỏi :

- Ngọc đệ đã nghe nói tới Thần Châu tứ hung bao giờ chưa?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, đáp :

- Tiểu đệ chỉ nghe nói tới Thần Châu tứ dật, chứ không thấy nói tới Thần Châu tứ hung.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Chuyện này cũng không đáng trách, bởi vì Thần Châu tứ dật đã thành danh trên giang hồ từ lâu, trong khi Thần Châu tứ hung là những ác nhân mới nổi ở trên gian hồ mấy năm gần đây.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Tiểu đệ thấy lạ một điều là, mấy tên ma đầu kia đã dám vỗ ngực xưng là Thần Châu tứ hung, đáng lý phải có một thân tuyệt học, nhưng sao từ trước không nghe thấy tên tuổi của họ, mà chỉ gần đây...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay nói :

- Ngọc đệ đoán sai hết rồi. Bọn Thần Châu tứ hung chẳng có người nào già cả.

Tư Đồ Ngọc sửng sốt đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, ngạc nhiên hỏi :

- Không có người nào là già cả à? Tiểu đệ... tiểu đệ không hiểu ý tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc nguyền chằng một cái.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại sao tỷ tỷ lại nguyền tiểu đệ như thế?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Bởi vì Đại Tình Hiệp của tỷ tỷ tuần tú quá.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Ngọc tỷ có thể thi triển Tuyệt Tình trảm cho tiểu đệ được mở rộng kiến thức chăng?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Thành ra từ trước ta vẫn hiểu lầm Ngọc đệ, tưởng rằng Ngọc đệ phải thông minh lắm, nhưng bây giờ mới thấy không phải vậy. Bởi vì các việc này không cần phải đòi hỏi.

Tư Đồ Ngọc hỏi không

- Tại sao không cần đòi hỏi? Tiểu đệ muốn được biết oai lực Tuyệt Tình trảm của Ngọc tỷ tỷ mạnh mẽ đến đâu lắm chứ?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Hãy bỏ qua chuyện võ công này mà nói về sự ngạc nhiên vừa rồi của Ngọc đệ. Ta đã bảo không có một người già nào cả trong bọn Thần Châu tứ hung thì tất nhiên Ngọc đệ phải biết họ toàn là người trẻ cả. Cái việc nhỏ mọn này cần gì phải giải thích. Có phải Ngọc đệ kém thông minh không?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, nói :

- Ngọc tỷ bảo bọn Thần Châu tứ hung toàn là nhân vật trẻ tuổi cả?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Họ toàn là người trẻ, mà toàn là nữ chứ không có nam.

Tư Đồ Ngọc sững sốt nhưng Tiêu Lộng Ngọc đã xua tay, cười nói :

- Ngọc đệ nên bình tĩnh. Ta nghĩ đáng lẽ Ngọc đệ phải cao hứng mới phải. Bởi vì bọn Thần Châu tứ hung toàn là những thiếu nữ trẻ tuổi mà người nào cũng không xấu, toàn là những người đẹp nhất trên đời.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Bọn họ đẹp hay xấu thì có can hệ gì tới tiểu đệ? Tại sao Ngọc tỷ lại cho là tiểu đệ cao hứng được?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Bởi vì Ngọc đệ Đại Tình Hiệp mà?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Được, được. Nhưng thôi, tỷ tỷ đừng chế tiểu đệ nữa. Hãy cho tiểu đệ biết bọn Thần Châu tứ hung là những ai?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Thế nào. Ngọc đệ của ta? Phải rồi, ta biết Đại Tình Hiệp là người phong lưu xưa nay mà. Vừa mới nghe nói tới Thần Châu tứ hung là những thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần thì đã cảm động ngay rồi.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, gượng cười nói :

- Ngọc tỷ đừng hiểu lầm. Tiểu đệ không có cảm động gì hết. Tiểu đệ muốn biết tên họ là đệ ngộ nhờ trên giang hồ có gặp phải họ thì cũng biết đường mà tránh né.

Tiêu Lộng Ngọc nghiêm nét mặt, lắc đầu nói :

- Không được. Ngọc đệ nói vậy thì không được.

Tư Đồ Ngọc hoảng kinh. Tiêu Lộng Ngọc nói tiếp :

- Tại sao lại phải né tránh? Phải gặp thẳng mặt họ chứ? Để khỏi phụ lòng nhân của trang hiệp sĩ, những hiệp sĩ đi lại trên giang hồ để cứu vớt người khác. Vậy tại sao Thần Châu tứ hung là những người không tốt, Ngọc đệ lại không trừ diệt đi, để cho vô lâm được quang đăng yên ổn.

Tư Đồ Ngọc khâm phục lắm, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, gật đầu lia lịa nói :

- Ngọc tỷ nói phải lắm.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Nếu Ngọc đệ đã cho lời nói của ta là phải thì ta sẽ cho biết phương danh thượng tánh của Thần Châu tứ hung.

Tất nhiên là Tư Đồ Ngọc muốn nghe lắm, nhưng để cho Tiêu Lộng Ngọc không có cơ mà bắt bẻ, cho nên chàng thản nhiên như không, gật đầu nói :

- Ngọc tỷ không nói cũng được.

Tiêu Lộng Ngọc bĩu môi, nói :

- Ngọc đệ, ta biết thừa Ngọc đệ muốn nghe lắm, Ngọc đệ làm sao mà che giấu nổi ta?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, trong bụng chàng thấy Tiêu Lộng Ngọc quả nhiên là một người thông minh.

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Được, thôi, không bắt bí Ngọc đệ nữa. Vị Đại Tình Hiệp của ta vậy ra Đại Tình Hiệp chưa biết rằng một người trong nhóm Thần Châu tứ hung Đại Tình Hiệp đã được biết tên.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên nói :

- Ai vậy? Có phải Cửu Độc Phong Vương Mộ Dung Lâm không? Hay là Hỏa Diễm công chủ Miêu Xích Phượng?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, đáp :

- Không, hai người mà Ngọc đệ vừa kể không đủ tư cách.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát, như chợt hiểu ra, nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi. Người ấy là Ngọc Kiều Nga chứ gì?

Tiêu Lộng Ngọc nói ngay :

- Ngọc Kiều Nga không đủ tư cách. Em của Ngọc Kiều Nga mới là một người trong nhóm Thần Châu tứ hung.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, nói :

- Ngọc Kiều Nga lúc nãy quả có nói, em gái của nàng là Kiều Ngọc Oa công lực cao hơn nàng nhiều.

Nói tới đây, Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc rồi hỏi :

- Còn tên của ba Hung kia, Ngọc tỷ nói ra cho nghe đi?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ba người còn lại trong nhóm Thần Châu tứ hung là Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh và Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần.

Nghe Tiêu Lộng Ngọc nói tới đây, Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm chắc là ở Hạnh Hoa sơn, có phải không. Ngọc tỷ?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, đáp :

- Phải rồi. Còn một điều này nữa là y thị sử dụng món binh khí kỳ lạ lắm. Món binh khí này là một cánh Hàn Thiết Hạnh Hoa và nàng có hai mươi bốn thứ ám khí tên là “Phong Biên độc nhị, Hồng Bạch Hạnh Hoa” oai lực ghê gớm lắm.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Cái việt tỷ tỷ đi tới Hạnh Hoa sơn...

Tiêu Lộng Ngọc không để cho Tư Đồ Ngọc hỏi tiếp, cười đỡ lời :

- Ta nghe nói Điền Cổ Lệ với Khuông Vô Diệm có giao tình với nhau cho nên nghĩ rằng Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương có nhẽ tới Hạnh Hoa sơn cùng với Điền Cổ Lệ. Do đó ta yêu cầu Tần Lộ cùng tới đó, ai dè lại đi tổn công toi. Điền Cổ Lệ và Vu Mộng Tương không chạy tới đó, mà Khuông Vô Diệm cũng đi khai hội ở đâu bên ngoài rồi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Khai hội gì?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Bọn Thần Châu tứ hung tụ tập lại một nơi để bàn bạc với nhau thì đã có thể gọi là Thần Châu tứ hung đại hội rồi.

Tư Đồ Ngọc khẽ nhú mày suy nghĩ nói :

- Tứ hung tụ tập không phải là chuyện tầm thường. Vậy bọn họ định làm gì đây?

Tiêu Lộng Ngọc cười khúc khích, gật đầu nói :

- Phải đấy. Bây giờ ta mới lại thấy Ngọc đệ là người thông minh. Bọn Thần Châu tứ hung hội họp với nhau thì cái việc bàn bạc làm sao cho tên tuổi của họ được nổi tiếng trên giang hồ một cách lộng lẫy. Bởi vì họ tự lượng sức, thấy thực lực đã quá mạnh rồi, đến lúc cần phải ra oai thì hốt với đời.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Nếu như Ngọc tỷ không nhắc thì tiểu đệ vẫn chưa được nghe đến tên của bọn Thần Châu tứ hung.

Nói tới đây, chàng dừng lại, hỏi :

- Việc làm của bọn họ có kết quả không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, đáp :

- Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đề nghị một việc mà cả ba Hung còn lại đều đồng ý thông qua, theo đó mang ra thi hành.

Tư Đồ Ngọc hiểu kỳ, trợn mắt hỏi :

- Ngọc tỷ hãy nói rõ cho tiểu đệ nghe Hùng Thuần Thuần đã đề nghị việc gì?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Hùng Thuần Thuần thấy rằng nếu bằng vào cái sức học của bốn người họ để nổi tiếng trên giang hồ thì rất khó, cần phải lợi dụng nhân vật đã thành danh rồi, phải làm sao cho những vị này chú ý. Nếu làm được thì chẳng bao lâu danh tiếng của Thần Châu tứ hung bao trùm cả thiên hạ.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, nói :

- Họ nghĩ như vậy cũng hay, nhưng có nhân vật thành danh nào mà lại chịu để cho bốn con quỷ a đầu ấy lợi dụng.

Lộng Ngọc nói :

- Họ không bị động mà là chủ động, bọn họ đang phát động cuộc đấu tranh.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Đấu tranh cơ à? Mấy ả định đấu tranh với ai thế?

Lộng Ngọc nói :

- Họ định đấu tranh với người có ngoại hiệu gần gũi với họ nhất, mà lại có vẻ trái ngược hẳn.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát rồi nói :

- Phải chăng địch thủ của họ là Thần Châu tứ dật?

Lộng Ngọc gật đầu cười nói :

- Đúng vậy, họ muốn hãm hại Thần Châu tứ dật.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Châu chấu làm sao đá được xe, trứng làm sao chọi được với đá. Bọn họ không tự lượng sức mình, thì làm sao mà đương cự lại nổi với Thần Châu tứ dật.

Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ nghĩ như vậy, nhưng người ta thì nghĩ khác, người ta cho là có thể đấu tranh ngang ngửa với Thần Châu tứ dật được.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Họ nghĩ ghê gớm thế cơ à, vậy họ có thắng nổi không?

Lộng Ngọc không đáp ngay, nàng nói tiếp :

- Điều thứ nhất, bọn họ người nào cũng ý vào mình có võ công cao siêu với trí thông minh tuyệt đỉnh. Họ thấy rằng mấy lão già Thần Châu tứ dật đường đáng sợ.

Tư Đồ Ngọc “Hừ” lên một tiếng nói :

- Các ả ấy dám chê Thần Châu tứ dật là lão già rồi ư? Người già thì lại càng có kinh nghiệm nhiều mưu cơ chín chắn, sáng suốt. Tiểu đệ thấy rằng võ công của Thần Châu tứ dật tới mức kinh người, và điều mà

những người trẻ tuổi không thể nào sánh kịp là Thần Châu tứ dật đã xông pha khắp Đông Tây Nam Bắc, đã dụi không biết bao nhiêu trận ác đấu, nguy hiểm, các vị ấy đã có không biết bao nhiêu kinh nghiệm sống.

Lộng Ngọc nghe nói đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc lớn tiếng cười bảo :

- Ngọc đệ tỏ ra cao minh lắm.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Mắt tiểu đệ cũng là tỷ tỷ, rồi đưa tiểu đệ lên cũng lại là tỷ tỷ.

Lộng Ngọc nguýt chàng một cái tươi cười nói :

- Ngọc đệ thích mắng, hay là thích tâng bốc.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tiểu đệ không thích bị mắng mà cũng không thích được khen ngợi thái quá.

Nói tới đây không ngăn nổi sóng lòng đang dào dạt, Tư Đồ Ngọc vươn tay ra ôm lấy Lộng Ngọc vào lòng.

Lộng Ngọc không kháng cự, để mặc cho Tư Đồ Ngọc muốn làm gì thì làm, nàng cười nói :

- Ngọc đệ không muốn bị mất mà cũng không thích được khen ngợi, nhưng muốn được ở bên cạnh tỷ tỷ như thế này chắc?

Tư Đồ Ngọc càng ghì chặt nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng :

- Ngọc tỷ tỷ, tiểu đệ muốn được ở liền bên tỷ tỷ như thế này suốt đời.

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt, thấy chàng lúc Tư Đồ Ngọc càng hành động ra ngoài phạm vi, nàng liền vùng vẫy thoát ra, cười nhạt nói :

- Ngọc đệ đã hành động quá trốn rồi đấy nhé.

Tư Đồ Ngọc đang mê mẩn tâm thần, ngây ngất, bị Lộng Ngọc mắng mới tỉnh bản cả người, chẳng khác gì bị một chậu nước lạnh tạt vào mặt.

Tỉnh táo rồi, trong lòng chàng quá xấu hổ, cúi gằm mặt không dám nhìn Tiêu Lộng Ngọc nữa.

Lộng Ngọc nói tiếp :

- Tại sao Ngọc đệ lại đứng thừ ra như thế, đau đầu à?

Nói tới đây Tiêu Lộng Ngọc không nhịn được cười, cất tiếng cười vang lên.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt chàng lấy lại được can đảm, khẽ ngừng đầu lên cất tiếng hỏi Lộng Ngọc :

- Lúc này Ngọc tỷ chỉ mới nói tới điều thứ nhất Thần Châu tứ hung có thể đối địch được với Thần Châu tứ dật. Bây giờ cho nghe tiếp.

Lộng Ngọc xua tay cười nói :

- Điểm thứ nhất tỷ tỷ đã nói rồi, vậy chỉ còn một điểm nữa thôi. Điểm đó là bọn Thần Châu tứ hung tin chắc rằng nếu đứng trong bóng tối mà đánh người ngoài sáng thì hành các độc kế, thì thế nào cũng thắng được địch thủ.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Điểm này cần phải suy xét lại, bởi vì Thần Châu tứ dật là người rất giàu kinh nghiệm giang hồ, lẽ nào lại không phòng bị mà dễ bị hại được một cách dễ dàng như thế. Tuy nhiên hay là chúng ta cũng nên kiếm cách cho bốn vị tiền bối ấy biết là người đang định hãm hại các vị ấy.

Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Nên làm như vậy lắm. Việc này cũng không có gì khó khăn cả, bởi vì ít ngày tới đây Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô sẽ tới Mê cung, tới lúc đó, chúng ta...

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Hay lắm, đến lúc đó chúng ta một mặt sẽ cho Lâm lão tiên bối biết có kẻ đang rắp tâm ám hại, một mặt chúng ta sẽ xin tiên bối cho biết địa điểm cử hành Thiên Trì kỳ hội.

Lộng Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ thấy Ngọc đệ không thể nào quên được Thiên Trì kỳ hội, tại sao thế nhỉ?

Tư Đồ Ngọc thở dài nói :

- Tiểu đệ đi tới Thiên Trì kỳ hội, tiểu đệ rất muốn tham dự, vì muốn tìm gặp Thần Châu tứ dật để mời bốn vị ấy cùng tới Nam Hoang tử cốc, đệ hiện minh cho nỗi oan uổng của ân sư, trước mặt Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm.

Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, thế thì lão tiên bối Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ đã bị nỗi oan khuất gì thế? Chúng ta quen nhau đã lâu, Ngọc đệ có thể cho tỷ tỷ biết được không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Hồi trước Ngọc tỷ đã hỏi tiểu đệ một lần rồi, nay lại hỏi một lần nữa thì tiểu đệ đâu dám không nói. Nhưng trước khi nói mỗi thù oán giữa ân sư của tiểu đệ với Mạnh tiên tử, thì cũng nên nói rõ mối liên quan từ trước giữa hai vị lão tiên bối ấy.

Lộng Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ cũng biết được đôi chút về chuyện ấy, hai vị tiên bối Lương, Mạnh ấy ngày trước đã thương yêu nhau, tình sâu như biển nhưng sau không biết vì một việc gì đó, đôi giang hồ kiếm lữ ấy lại quay sang thù hận với nhau.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Ngọc tỷ nói rất đúng, hai vị lão nhân gia quả nhiên ngày trước đối đãi với nhau rất thân thiết, nhưng Ngọc tỷ có biết hồi đó hai vị lão nhân gia ở đâu không?

Lộng Ngọc đáp :

- Ta nghe nói hồi đó Lương lão tiên bối dựng lều ở trên ngọn Thủy Tín phong còn Mạnh tiên tử ẩn cư ở Bắc Thiên sơn Vạn Mai thạch cốc.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ nói không sai chút nào cả, nhưng Ngọc tỷ có biết hai vị lão nhân gia ấy đã đối đãi thân thiết với nhau như vậy, tình sâu như biển thì tại sao không kết hợp không?

Lộng Ngọc nghĩ ngợi giây lát đáp :

- Cái việc này do song thân của Mạnh tiên tử cương quyết phản đối.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Phản đối phải có lý do chứ, chẳng lẽ những nhân vật như ân sư của tiểu đệ Hải Nhạc Du Tiên mà không đủ tư cách để làm chàng rể sao?

Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Song thân của Mạnh tiên tử không phản đối cái việc Mạnh tiên tử và Lương Thiên Kỳ lão tiên bối, mà các người không cho phép Mạnh tiên tử với bất cứ một nhân vật võ lâm nào, mà các người không chịu những nhân vật võ lâm.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Chuyện này chắc phải có lý do.

Lộng Ngọc nói :

- Có chứ. Bởi mấy người anh của Mạnh tiên tử đã vì quá say mê võ học đều bị hại cả, cho nên song thân của Mạnh tiên tử mới quá đau buồn, thề rằng đứa con út mà các người yêu quý nhất là Mạnh Băng Tâm sẽ không cho lấy bất cứ một nhân vật võ lâm nào cả.

Tư Đồ Ngọc đứng lặng nghe, đưa mắt nhìn chăm chăm Lộng Ngọc, lông mày cau lại không biết đang nghĩ ngợi chuyện gì.

Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Ngọc đệ nghĩ gì vậy?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tiểu đệ không hiểu tại sao Ngọc tỷ lại biết quá nhiều về những việc bí mật giữa ân sư của tiểu đệ và Tiên tử như thế.

Lộng Ngọc hơi kinh hoảng, mỉm cười đáp :

- Sư phụ của tỷ tỷ tuy không còn ham sự đời nữa, nhưng lúc còn trẻ đã hành hiệp khắp trên giang hồ giao du rất rộng, tất nhiên là phải biết rất nhiều chuyện.

Tư Đồ Ngọc “À” lên một tiếng, hỏi tiếp :

- Xin Ngọc tỷ cho nghe tiếp, tại sao sư phụ của tiểu đệ với Mạnh tiên tử chưa kết hợp với nhau, bỗng dưng vì lẽ gì đang thương yêu nhau lại đổi sang thù hận.

Lộng Ngọc nguyền dài nói :

- Đó là câu hỏi tỷ tỷ đang đặt ra với Ngọc đệ, tại sao lại hỏi lại tỷ tỷ.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ nói với tỷ tỷ nói thì cũng như nhau thôi, tiểu đệ hỏi tỷ tỷ cũng chẳng khác gì tỷ tỷ hỏi tiểu đệ như vậy.

Lộng Ngọc có vẻ bực mình, nghiêm nét mặt lại nói :

- Ngọc đệ không muốn nói thì cứ bảo thực ra, việc gì mà phải nói lòng vòng tìm lời khóa lấp như vậy, nếu ta biết rõ việc này, thì còn việc gì phải hỏi Ngọc đệ nữa cho thêm mệt.

Tư Đồ Ngọc thấy nàng không vui, vội vàng mỉm cười nói :

- Lần ấy là năm thứ hai sau ngày Thiên Trì kỳ hội, Mạnh tiên tử đang ở trong Bắc Thiên Sơn Vạn Mai thạch cốc, khổ luyện Bất Hoại thân pháp là Vô Tướng thần công, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng huyền náo ồn ào, đầu khẩu kịch liệt.

Lộng Ngọc nghe nói tới đây, cau mày nói :

- Việc này không được, việc luyện Vô Tướng thần công và Bất Hoại thân pháp kỳ nhất là chung quanh có tiếng ồn ào, bởi vì tới gần thành công rồi mà tinh thần bị phân tán, thì thể nào cũng bị tẩu hỏa nhập ma ngay.

Tư Đồ Ngọc nói tiếp :

- Mạnh tiên tử lắng nghe thấy rõ ràng là giọng nói của ân sư tiểu đệ đang hết sức lên tiếng cầu hôn với song thân của Mạnh tiên tử.

Lộng Ngọc mỉm cười hỏi :

- Thế song thân của Mạnh tiên tử trả lời ra sao? Phải chăng hai vị đã bị sư phụ của Ngọc đệ thuyết phục, mà sửa đổi lại ý kiến ngày trước chăng?

Tư Đồ Ngọc than :

- Nếu mà thuận chiều xuôi mái như vậy thì làm gì có cái tiếng ồn ào huyền náo quá đáng như thế, để tạo thành mối oan ức của ân sư tiểu đệ. Song thân của Mạnh tiên tử đã không bị sư phụ tiểu đệ thuyết phục

chấp thuận cầu hôn, mà lại còn quay lại trách mắng thậm tệ, muốn đuổi sư phụ của tiểu đệ ra khỏi cửa, và bảo từ sau trở đi không cho phép Mạnh tiên tử được gặp sư phụ tiểu đệ nữa.

Lộng Ngọc cau mày nói :

- Không chấp thuận lời cầu hôn của người ta thì thôi, việc gì mà phải đối xử tàn nhẫn với người ta như thế. Xem như vậy thì biết song thân của Mạnh tiên tử tánh tình nóng nảy quá.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Con người ta đến lúc sắp chết, thường bị mất hết lý trí.

Lộng Ngọc thất kinh hỏi :

- Tới lúc sắp chết ư? Ngọc đệ nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Tư Đồ Ngọc thở dài nói :

- Lúc Mạnh tiên tử lắng tai nghe, hình như thấy ân sư của tiểu đệ đã gây gổ với song thân của Tiên tử và sư phụ của tiểu đệ đã ra tay hạ độc thủ.

Lộng Ngọc nói :

- Có chuyện đó sao? Mạnh tiên tử đang khổ luyện thành công mà gặp chuyện kinh khủng như thế, có ảnh hưởng rất lớn tới bà ta.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Ngọc tỷ đoán không sai chút nào cả, khi ấy Mạnh tiên tử nghe thấy song thân của ba bị người hạ độc thủ, tình cốt nhục Ngọc tỷ biết nặng vô cùng, cho nên bà chấn động tâm thần bị Tẩu Hỏa Nhập Ma ngay. Thế là bao nhiêu công phu luyện tập môn Bất Hoại tâm pháp và Vô Tướng thần công đều đổ xuống sông xuống biển hết.

Lộng Ngọc nói :

- Người bên ngoài phòng hãm hại song thân Mạnh tiên tử đúng là sư phụ của Ngọc đệ chăng?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Mạnh tiên tử tuy nghe rõ tiếng nhưng vẫn không chịu tin, trong lúc vô cùng đau khổ và phẫn nộ ấy bà định ra ngoài xem, nhưng khổ nỗi là đã bị Tẩu hỏa nhập ma rồi, nên không có cách gì đi lại được nữa.

Lộng Ngọc hỏi :

- Thế chuyện về sau ra sao?

Tư Đồ Ngọc chau chừ giây lát, rồi mới chậm rãi đáp :

- Giữa lúc trong lòng Mạnh tiên tử vô cùng hoang mang nghi ngờ đó thì đột nhiên có một người mình đầy máu, xông vào phòng Mạnh tiên tử dùng để luyện công tĩnh tọa.

Lộng Ngọc vội hỏi tiếp :

- Người đó chắc phải là kẻ hành hung ở bên ngoài phòng chứ gì? Giọng nói của người ấy đã giống như giọng nói của sư phụ Ngọc đệ còn về hình dáng thì thế nào, có giống không?

Tư Đồ Ngọc yên lặng không đáp, chỉ khẽ gật đầu thôi.

Lộng Ngọc lại hỏi :

- Tại sao người ấy sau khi đã ra tay hạ độc thủ rồi, không mau chạy đi mà lại còn vào tĩnh thất làm chi? Phải chăng người ấy muốn nhờ cớ phải nhờ tận rể và định hạ thủ luôn Mạnh tiên tử phải không?

Tư Đồ Ngọc ngập ngừng một lát mới đáp :

- Không phải người ấy muốn sát hại Mạnh tiên tử mà người ấy... người ấy... muốn thi hành thủ đoạn cường bạo với Mạnh tiên tử.

Xem tiếp hồi 27 Thiên cổ kỳ oan

27. Hồi 27 Thiên Cổ Kỳ Oan

- Người ấy nhất định không phải là sư phụ của tiểu đệ rồi.

Tư Đồ Ngọc mắt sáng ngời, cao giọng nói :

- Căn cứ vào đâu mà Ngọc tỷ phán xét như vậy?

Lộng Ngọc tươi cười đáp :

- Một con người đường đường chính chính, danh tiếng vang lừng trong thiên hạ như Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, thì bao giờ lại có hành vi lén lút, bí ối, dè hèn, tàn độc đến như thế được?

Tư Đồ Ngọc đứng thẳng người dậy cung kính vái chào Lộng Ngọc một vái. Lộng Ngọc thấy vậy cười nói :

- Ngọc đệ làm gì vậy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Mấy câu nói của Ngọc tỷ đã đủ để giải oan cho ân sư tiểu đệ rồi. Ngọc tỷ đã rửa sạch mỗi trăm oan trong bao nhiêu năm ấy của ân sư.

Chàng mới nói tới đây, Lộng Ngọc đã xua tay cười nói :

- Sao Ngọc đệ lại quá thực thà như thế, đó chỉ là ý kiến của riêng tỷ tỷ thôi. Sư phụ của hiền đệ bị người ta mạo danh gây ra tội ác, thì ngoài cách bắt được tên hung thủ thực sự ra mới đủ chứng minh thôi, chứ lời nói suông của tỷ tỷ thì có ăn thua gì đâu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói bủn rủn cả người, cặp mày kiếm cau lại có vẻ buồn bã vô hạn.

Lộng Ngọc lại nói tiếp :

- Việc Tuyết Sơn hãy khoan nói tới vội, bây giờ Ngọc đệ hãy mang cái việc ngày trước nói tiếp đi, cho tỷ tỷ nghe xem sao?

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Vừa rồi tiểu đệ nói tới đâu rồi nhỉ?

Lộng Ngọc hơi đỏ mặt khẽ đáp :

- Hiền đệ nói tới chỗ người giả mạo hình dạng sư phụ hiền đệ đang thi hành hành động phi lễ đối với Mạnh tiên tử.

Tư Đồ Ngọc “À” lên một tiếng nói tiếp :

- Mạnh tiên tử bị Tẩu hỏa nhập ma, tất nhiên là không còn sức để kháng cự, tình cảnh của bà ta thực vô cùng nguy cấp. nhưng người hiền thì bao giờ cũng có trời giúp, giữa lúc bà ta đang ở vào tình thế nguy ngập chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông thì một tiếng niệm Phật hiệu vang lên ở lưng chừng không gian, oai thế mạnh đến nỗi khiến cho kẻ hung đồ giả mạo hình dung và giọng nói của ân sư tiểu đệ phải vội vàng lẩn trốn.

Lộng Ngọc vội hỏi :

- Ai đã đọc tràng Phật hiệu đó?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Người đó là một vị sư thúc của Mạnh tiên tử, công lực cao tuyệt, nhưng vị ấy đã sớm rút lui ra khỏi giang hồ, không tranh đua với người đời nữa. Vị sư thúc của Mạnh tiên tử là Vô Trần sư thái.

Lộng Ngọc mắt chớp, cao giọng nói :

- Câu chuyện năm xưa Ngọc đệ đã nói hết rồi sao?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Hãy còn một điểm nữa bất lợi cho ân sư tiểu đệ, là lúc Vô Trần sư thái tới người đã từng thấy bọn Ngũ sát Thập tam hùng của phái Câu Lậu mai phục ở ngoài Vạn Mai thạch cốc.

Lộng Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Bọn Ngũ sát Thập tam hùng của Câu Lậu phái có liên hệ gì với sư phụ của hiền đệ?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Sư phụ của tiểu đệ đã từng làm chức Phó chương môn nhân của Câu Lậu phái.

Lộng Ngọc cơ không thể nào tin được chuyện ấy, liền lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ là nhân vật ghê gớm như thế, mà lại đi tới Câu Lậu phái để làm một cái chức Phó chương môn nho nhỏ hay sao?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Bên trong cũng có một chuyện bí ẩn khác.

Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Ủ phải thế chứ. Ngọc đệ hãy kể chuyện ấy cho tỷ tỷ nghe đi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu chậm rãi nói :

- Sư phụ của tiểu đệ đi tới núi Thập Vạn Đại Sơn ở Quảng Tây trong một lúc vô ý bị chương độc vào người, thần trí hôn mê ngã ngay xuống dưới đầm, người chìm xuống đồng bần độc ấy, khi bần gần ngập tới đầu...

Lộng Ngọc thất thanh nói :

- Điều này quá nguy hiểm, cho dù là tay thần công cái thế được không có cách gì thì thối được.

Tư Đồ Ngọc than :

- Sư phụ tiểu đệ lúc ấy cũng tưởng là sắp chết rồi, không còn cách gì sống sót được nữa, ngờ đâu lại có cứu tinh tới.

Lộng Ngọc hỏi :

- Ai tới cứu thế?

Tư Đồ Ngọc lớn tiếng đáp :

- Chương môn nhân của Câu Lậu phái Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi.

Lộng Ngọc cau mày nói :

- Đại trượng phu sợ nhất việc chịu ơn người khác, sư phụ của hiền đệ đã được Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi cứu giúp, thì thế nào cũng phải báo đáp lại.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Vị Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi không đòi hỏi gì hết mà chỉ mong muốn sư phụ của tiểu đệ đảm nhận giữ cho cái chức Phó chương môn nhân của Câu Lậu phái.

Lộng Ngọc nói :

- Câu Lậu Phái không phải là danh môn chính phái, mà ở bên tà đạo.

Tư Đồ Ngọc không đợi nàng nói hết câu, liền lên tiếng?

- Sư phụ của tiểu đệ tất nhiên phải biết Câu Lậu phái ở bên bàng môn tà đạo, nhưng trót đã thọ ơn của người rồi, nên đành phải khảng khái ưng thuận. Người chỉ ở lại trong vòng ba năm thôi, với điều kiện như thế, sư phụ của tiểu đệ cũng muốn rằng trong vòng ba năm ấy sẽ chỉnh đốn lại Câu Lậu phái để mang môn phái này trở về nẻo chính.

Lộng Ngọc nghiêm nét mặt khen :

- Bụng dạ của Lương tiền bối quả nhiên là cao minh, bọn hậu bối chúng ta khó lòng noi theo được. Việc làm ấy của Lương tiền bối chắc là phải làm cho Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi vui lòng lắm phải không. Theo tỷ tỷ nghĩ đó cũng là một phương cách tốt để trả ân của sư phụ hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, cau mày nói :

- Sự việc đâu phải đơn giản như thế, sư phụ của tiểu đệ vừa tới Câu Lậu phái mới biết rằng Câu Lậu phái đã kết thù oán rất sâu với phái La Phù, hai bên đã ước hẹn ngày quyết đấu sống chết.

Lộng Ngọc à lên một tiếng nói :

- La Phù là phái là một môn phái quanh minh chính đại đấy chứ.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Điều này thì đã hẳn rồi, nhưng còn hơn thế nữa, vì người Chưởng môn của La Phù phái là Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàm đã chơi rất thân với Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Lộng Ngọc không nhịn được cười nói :

- Sự việc xem chừng mỗi lúc lại phức tạp thêm.

Tư Đồ Ngọc nói tiếp :

- Mạnh tiên tử nghe được tin này đã hết sức khuyên sư phụ của tiểu đệ ra khỏi Câu Lậu Phái. Sư phụ tiểu đệ bảo rằng mình đã hứa với Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi đảm nhận chức Phó chưởng môn nhân trong hạn ba năm, vậy để đến khi mãn hạn nhiệm kỳ thì hãy thối lui sau. Nay chưa hết hạn kỳ, thì thế nào cũng phải ở lại Câu Lậu phái. Mạnh tiên tử nghe vậy thì tựa hồ như từ đó trở đi đâm ra oán hận sư phụ tiểu đệ.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày hỏi :

- Việc giao đấu sinh tử giữa La Phù phái và Câu Lậu phái kết quả ra sao?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Sư phụ của tiểu đệ hết sức khuyên Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi tìm cách hòa hoãn vui vẻ lại với La Phù phái, phớt bỏ cái việc can qua đi. Nhưng Du Nhất Phi không chịu, mà trước khi tới ngày hẹn quyết đấu giữa đôi bên, thì đột nhiên Du Nhất Phi đi đâu biệt tích.

Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Nghĩa làm sao ư? Đó là mưu kế của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, bởi vì lão ta đi đâu mất tăm mất dạng trước ngày quyết đấu giữa đôi bên, chỉ bao nhiêu trách nhiệm nặng nề đều đổ lên đầu Phó chưởng môn nhân. Tất nhiên sư phụ của tiểu đệ phải dốc toàn lực ra gánh vác chứ. Do đó Du Nhất Phi đã lên đột nhập vào La Phù phóng hỏa đốt Lãnh Hương Cung, giết ba nhân vật trọng yếu của La Phù phái, khiến cho hai bên lại càng đào sâu thêm mối hận thù, không có cách gì hóa giải được nữa.

Lộng Ngọc thất thanh kêu la :

- Ối chao, kẻ đó thực là vô cùng tàn độc. Chắc là Du Nhất Phi muốn lợi dụng công lực khủng khiếp của sư phụ hiền đệ mà định tiêu diệt hết La Phù phái.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Đúng vậy, sư phụ của tiểu đệ đã bị một đòn chí tử của Du Nhất Phi, nhưng cũng may là dấu cho sư phụ của tiểu đệ đã có tuổi, nhưng võ nghệ lại cao minh. Cuối cùng vượt qua được bước hiểm nghèo.

Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ hãy kể cho tỷ nghe hết đi, để tỷ tỷ được rộng tầm kiến thức xem Lương lão tiên bối với một việc nặng không được, nhẹ không xong, cứng không nên, mềm không được rồi đã dùng cách gì để vượt qua?

Tư Đồ Ngọc cao giọng nói :

- Tới ngày hẹn hai bên đối trận, thoát đầu sư phụ của tiểu đệ hạ một lúc mười bảy tay cao thủ của La Phù phái, rồi sau đó người mới biểu diễn môn thần công tuyệt thế khiến La Phù phái hiểu rằng không có cách gì thắng được, rồi sau đó người mới dùng những lời lẽ ôn tồn thương lượng với Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàm, tỏ ý muốn xây lại Lãnh Hương cung đã bị thiêu hủy.

Tiêu Lộng Ngọc có vẻ khâm phục lắm, đỡ lời :

- Lương lão tiên bối thật là người cao minh, nhưng có điều cung điện có thể xây dựng lại được, nhưng mạng người thì không sao trả được. Đối với vấn đề Du Nhất Phi đã giết ba nhân vật trọng yếu của La Phù thì Lương lão tiên bối nói sao?

Tư Đồ Ngọc ứng tiếng nói :

- Sư phụ của tiểu đệ nói rằng: Người đã chết đi rồi thì khó mà sống lại được. Đối với vấn đề này, người rất tiếc, chỉ xin Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàm bỏ qua cho. Người xin nguyện lấy ba môn thần công tuyệt thế mới biểu diễn vừa rồi không truyền cho Câu Lậu phái mà chỉ truyền cho La Phù thôi. Kể từ đó trở đi ba môn thần công tuyệt thế kia trở nên tuyệt nghệ trấn phái của La Phù.

Tiêu Lộng Ngọc than rằng :

- Thật là đáng tiếc quá nhỉ. Một môn tuyệt nghệ đã khó mong được, giờ đây lại những ba môn tuyệt nghệ. Ngụ tỷ đoán Lãnh Tuyết tiên bối đã xuống nước quá rồi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, nói :

- Một trường can qua sau đó biến thành thân thiện cả. Sư phụ của tiểu đệ thấy rằng đã quá tốt với Câu Lậu phái rồi, đã trả đủ ân nghĩa bèn tập trung tất cả những nhân vật ở trong phái lại, dạy dỗ cho họ một hồi sau đó phải áo trở về ẩn cư trên Hoàng Sơn. Tuy nhiên việc này rất ít người biết đến, cho nên Vô Trần sư thái khi thấy Ngũ sát Thập tam hung của Câu Lậu phái ở bên ngoài Thiên Bắc Sơn Vạn Mai thạch thất thì cho rằng quả thật sư phụ của tiểu đệ đã sát hại song thân của Mạnh tiên tử và đã định thi hành cái thủ đoạn cường bạo vô sỉ đối với Mạnh tiên tử.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ ngợi giây lát, ánh mắt sáng ngời, cao giọng nói :

- Ngọc đệ, ngụ tỷ đã đoán được tên hung đồ vô sỉ đã giả mạo tên tuổi của ân sư hiền đệ là ai rồi.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Lộng Ngọc, vội vàng hỏi :

- Người ấy là ai? Tỷ tỷ hãy nói mau cho nghe đi?

Tiêu Lộng Ngọc đắc ý đáp :

- Tên hung đồ vô sỉ ấy còn ai khác hơn là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi.

Tư Đồ Ngọc có vẻ thất vọng lắm, than :

- Không phải.

Tiêu Lộng Ngọc cũng chưa chịu, nhú mồm hỏi :

- Tại sao Ngọc đệ lại biết là không phải?

Tư Đồ Ngọc gượng cười, đáp :

- Ngày trước tiểu đệ cũng đoán như Ngọc tỷ nhưng theo lời sư phụ của tiểu đệ nói thì Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi trong khoảng thời gian trước khi phát sinh ra cái thảm án ở Bắc Thiên Sơn thì đã bị kẻ thù giết rồi, mộ phần ở ngoài cửa cốc Thanh Tùng trên Câu Lậu sơn. Câu Lậu phái từ đó trở đi tan rã, mỗi người một nẻo.

Tiêu Lộng Ngọc nghe giải thích như vậy, tất nhiên là không sao đối đáp được. Nhưng chỉ trong giây lát, nàng lại lên tiếng hỏi Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ, ngày trước Ngọc đệ nói cho ta biết rằng, sau khi đi dự Thiên Trì kỳ hội trở về, sư phụ của tiểu đệ bị trúng độc chân tay co quắp không thể hành động được.

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Chuyện này quả đúng như thế. Sở dĩ tiểu đệ phải tìm Thần Châu tứ dật vốn để thỉnh cầu bốn vị tiên bối kia đứng ra làm chứng cái việc đó trước mặt Mạnh tiên tử.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Nếu hồi đó Lương lão tiên bối quả đã trúng độc, chân tay co quắp, không thể nào rời khỏi Hoàng Sơn được, thì tại sao hiền đệ lại biết rõ ràng những sự việc xảy ra trong cái thảm án ở Bắc Thiên Sơn như thế.

Tư Đồ Ngọc bật cười, nói :

- Ngọc tỷ quả thật là tay lão thủ trong việc thẩm vấn những kẻ khác, giỏi tìm những chỗ sơ hở của người ta. Những sự việc uẩn khúc ở trong cái thảm án này, không những lúc đầu tiểu đệ không biết, mà ngay cả sư phụ của tiểu đệ cũng chẳng hiểu gì hơn. Chỉ vì sau khi Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm khỏi được bệnh Tẩu Hỏa Nhập Ma thì ở trong Nam Hoang tử cốc Mạnh tiên tử mới tức giận, truyền Phụng Thoa lệnh kể rõ tội trạng của những hung thủ, đòi tìm sư phụ của tiểu đệ và những nhân vật ở trong Câu Lậu phái là bọn Ngũ sát - Thập tam hùng, để trả thù. Do đó câu chuyện kia mới lan truyền trên giang hồ, khiến những nhân vật võ lâm ở trong thiên hạ không còn kính phục ân sư tiểu đệ nữa, mà trở lại khinh bỉ người, không cần tra xét nội tình gì hết.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu quạ quạ.

Tư Đồ Ngọc không vui, hỏi :

- Sao Ngọc tỷ lại lắc đầu như thế. Không tin lời của tiểu đệ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Không phải là tỷ tỷ không tin, nhưng cảm thấy rằng trách nhiệm của hiền đệ quá nặng, dẫu cho có trải qua trăm cay ngàn đắng cũng chưa chắc có thể...

Tư Đồ Ngọc đỡ lời, hỏi :

-Ngọc tỷ cho rằng Thần Châu tứ dật không chịu làm chứng cho sư phụ tiểu đệ sao?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Dẫu cho bốn vị tiên bối ấy có chịu làm chứng cũng chưa đủ, phải cần bắt được kẻ hung thủ năm xưa thì mới có thể rửa sạch mối oan của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ trước mặt toàn thể võ lâm.

Tư Đồ Ngọc chợt nhớ tới một chuyện, quay sang hỏi Tiêu Lộng Ngọc.

- Ngọc tỷ, tiểu đệ có một nghi vấn giấu ở trong lòng đã lâu, hôm nay định mang ra hỏi tỷ tỷ?

Tiêu Lộng Ngọc bật cười, đáp :

- Giấu ở trong lòng mãi như thế thì khó lắm nhỉ? Ngọc đệ đã định hỏi ta, sao không hỏi đi?

Tư Đồ Ngọc chú mục nhìn Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ có thể tỷ tỷ sẽ lấy làm lạ lắm, bởi vì chuyện mà tiểu đệ từ lâu muốn hỏi tỷ tỷ có liên quan đến bài "Vịnh Mai Sơ Ảnh" của Trương Thúc Hạ đời Nam Tống.

Tiêu Lộng Ngọc "À" lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Có phải bài này không?

... Hoàng hôn một mảnh trăng...

Tư Đồ Ngọc gật đầu, cắt ngang, đáp :

- Phải, đúng đấy. Đúng là bài “Vịnh mai sơ ảnh”

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Đấy chẳng qua là một bài từ Trương Thúc Hạ đời Nam Tống nhân lúc cao hứng làm nên, nay thời thế đã đổi khác, nhân vật lại không có tương quan gì với nhau, thế nào mà bài đó lại trở thành một nghi vấn đối với Ngọc đệ được?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ có chỗ chưa rõ, vì bên trong có trùng hợp rất kỳ lạ.

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười, nói :

- Trùng hợp thế nào? Ngọc đệ nói cho ta nghe đi?

Tư Đồ Ngọc chậm rãi nói :

- Sư phụ của tiểu đệ bắt tiểu đệ phải học cho thật thuộc cái bài “Vịnh Mai Sơ Ảnh” ấy của Trương Thúc Hạ. Người bảo rằng nó giúp rất nhiều cho tiểu đệ trong công việc minh oan cho người.

Tiêu Lộng Ngọc nghe rồi nhắm ngay mắt lại, suy nghĩ.

Tư Đồ Ngọc không hiểu nàng đang nghĩ gì, mà cũng không dám làm kinh động. Khoảng chừng thời gian uống xong nửa chén trà. Tiêu Lộng Ngọc mở bừng mắt, nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ có lãnh hội được ý nghĩa câu nói của Hải Nhạc Du Tiên Lương lão tiên bối không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, gượng cười đáp :

- Chẳng hiểu gì cả.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Có thật thế không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Thật chứ sao lại không?

Tiêu Lộng Ngọc còn chưa tin lời nói của Tư Đồ Ngọc, đưa mắt nhìn chàng thật lâu rồi mới cao giọng nói :

- Ngọc đệ không hiểu nhưng ta hiểu.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ vô cùng, quay về phía Tiêu Lộng Ngọc, vòng tay vái, mỉm cười nói :

- Xin Ngọc tỷ mở mang cho cái đầu óc ngu si này.

Tiêu Lộng Ngọc đằng hắng một tiếng, chậm rãi nói :

- Đâu chừng ba mươi năm về trước, có một đôi tình nhân ở trong võ lâm. Chàng trai trẻ thì vẻ mặt tuấn tú, còn cô gái thì đẹp như tiên. Hai người ở trong một khu rừng mai, tựa vào lòng nhau không rời, bồi hồi trước cảnh sắp chia tay...

Tư Đồ Ngọc chen vào hỏi :

- Tại làm sao họ lại phải xa nhau?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Cả hai đều say mê võ công, muốn chia nhau đi tìm minh sư để luyện tập tuyệt học thượng thừa.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Cái câu chuyện cũ ấy với bài từ kia có...

Tư Đồ Ngọc mới nói tới đây thì Tiêu Lộng Ngọc đã nguýt dài, nói :

- Họ đau khổ trước cảnh sắp phải chia tay, không đành được sống lòng, cô gái mới tựa người vào lòng chàng trai, khẽ hé miệng ngâm bài “Vịnh Mai Sơ Ảnh” của Trương Thúc Hạ.

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây vẫn chưa hiểu ra câu chuyện cô kia với bài từ nọ có liên hệ gì với nhau?

Tiêu Lộng Ngọc lại nói :

- Lúc bấy giờ hai người đều say sưa trong men tình. Nếu chàng trai không cưỡng nổi sống lòng thì thế nào cô gái cũng đành thất thân. Cảnh ở trong rừng mai lúc bấy giờ vô cùng tươi tốt...

Nói tới đây, Tiêu Lộng Ngọc bỏ bằng câu nói, vẻ mặt của nàng lại thêm phẩm duyên dáng, đáng yêu. Tư Đồ Ngọc ngây ngất nhìn người đẹp, như say như mê. Tiêu Lộng Ngọc mắng yêu :

- Ngọc đệ nhìn gì mà ghê gớm như thế?

Tư Đồ Ngọc vội vàng nghiêm ngay nét mặt, lên tiếng hỏi :

- Ngọc tỷ, hai vị vô lâm tình tự đó kết quả ra sao? Họ có...

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, đáp :

- Không. Bởi vì chàng trai vẫn giữ được sự bình tĩnh, vẫn còn tự chủ được, kiềm ngay được ngựa bên bờ vực thẳm, không muốn làm những chuyện ô uế, tổn hại đến vẻ thanh khiết của vạt gốc cây trong rừng mai.

Tư Đồ Ngọc vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, chàng chợt hiểu ra một điều gì, “À” lên một tiếng, cao giọng nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi. Hai nhân vật chính nam nữ ở trong câu chuyện cổ kia mà Ngọc tỷ vừa kể không ai khác, mà chàng trai chắc là ân sư của tiểu đệ, còn cô gái chắc là Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, cười nói :

- Kể ra Tư Đồ Ngọc cũng không phải là kẻ u mê ngu đốt cho lắm.

Tư Đồ Ngọc đắc ý nói :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ không u mê đốt nát, mà còn thông minh là khác, có thể nghe một hiểu mười cơ đấy. Giờ đây thì tiểu đệ đã đoán ra nguyên nhân tại sao ân sư tiểu đệ bắt tiểu đệ phải học thuộc lòng cái bài “Vịnh Mai Sơ Ảnh” để nhờ nó mà minh oan cho người.

Tiêu Lộng Ngọc lấy làm lạ, cười nói :

- Quả thật Ngọc đệ đã đoán ra được rồi à?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Nếu Mạnh tiên tử nghe được cái bài từ ấy, nhớ lại chuyện năm xưa ở trong rừng mai, thì thế nào cũng hiểu cho rằng giữa lúc ân sư của tiểu đệ ở với Tiên tử đang say sưa với nhau ở trong cảnh sắc tuyệt đẹp của thiên nhiên và sự vắng vẻ giúp vào, mà ân sư tiểu đệ còn từ chối được, không làm điều sằng bậy, thì làm sao có thể trở thành tên hung đồ vô sỉ ở Bắc Thiên Sơn, Vạt Mai thạch thất được?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, nói :

- Ngọc đệ đoán đúng lắm. Cũng bởi nghĩ như vậy cho nên Mạnh tiên tử mới chịu buông tha cho sư phụ của hiền đệ, biết rằng trong việc này còn có...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc nói dứt câu, liền xen lời nói :

- Ai bảo Mạnh tiên tử đã buông tha cho sư phụ tiểu đệ? Nam Hoang tử cốt còn xương trắng đã chẳng chất thành gò đồng rồi sao? Mạnh tiên tử còn bắt tiểu đệ đi mời Thần Châu tử dật để chứng minh cái việc năm xưa...

Tiêu Lộng Ngọc khẽ động môi, tựa hồ như muốn nói, nhưng lại ngừng lại. Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ chưa cho tiểu đệ biết tại sao tỷ tỷ lại thích ngâm bài “Vịnh Mai Sơ Ảnh”?

Tiêu Lộng Ngọc cười hỏi :

- Ngọc đệ thử đoán đi xem nào?

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi hồi lâu, lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không đoán ra được.

Tiêu Lộng Ngọc cười khúc khích, nói :

- Dĩ nhiên là Ngọc đệ không đoán ra được, bởi vì có nguyên cớ nào đâu? Cái việc ta ngâm thơ cũng chỉ là do sự ngẫu nhiên. Ta thường ngâm bài thơ đó chỉ vì ta thích ngâm thơ đấy thôi.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ còn một câu muốn hỏi tỷ tỷ, là tại sao tỷ tỷ lại biết rõ cái chuyện ở trong rừng mai giữa ân sư tiểu đệ với Mạnh tiên tử?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Ta biết thế nào Ngọc đệ cũng hỏi ta câu đó, nhưng Ngọc đệ đã quên rằng ta đã nói cho Ngọc đệ nghe rồi. Sư phụ của ta là Tuyết Tình động chủ Uẩn Không sư thái hồi còn trẻ giao du rất rộng, ngày thường ta hầu hạ người, được nghe người kể cho rất nhiều chuyện cũ, biết đâu người chả là bạn chi giao của Nhu Tình Tiên Tử hoặc Vô Trần sư thái cũng chưa chừng.

Tư Đồ Ngọc lại cau mày nói :

- Ngọc tỷ, chúng ta cùng đi tới gặp vị Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm đi, Ngọc tỷ thấy thế nào, có được không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Ta thường vẫn mong được gặp vị tiên bối kỳ nhân mà ta vẫn rất ngưỡng mộ xưa nay đó. Nhưng cứ như lời Ngọc đệ nói thì Mạnh tiên tử chả đã rời khỏi Quát Thương mê cung mà trở về Nam Hoang tử cốc rồi sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Thật sự tiểu đệ đã quên là Mạnh tiên tử đi rồi. Từ đây tới Nam Hoang tử cốc đường đi xa xôi diệu vợi, chúng ta không có thì giờ đâu để đi ngay bây giờ. Huống chi cái ngày hẹn mừng bẩy tháng bẩy cũng đã gần kề, mà Thiên Trì kỳ hội cũng không bao lâu nữa đã đến ngày họp.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Hiện tại dĩ nhiên là chúng ta phải tham dự ngày hẹn mừng bẩy tháng bẩy ở Quát Thương mê cung trước, rồi sẽ cùng Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô cùng tới Thiên Trì kỳ hội, đợi khi mời được đầy đủ Thần Châu tứ dật thì sẽ tới Nam Hoang.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ nói :

- Ngọc tỷ tỷ, trong khi làm những việc đó, tỷ tỷ và tiểu đệ được ở bên nhau.

Tiêu Lộng Ngọc không đợi chàng nói dứt câu, cười đỡ lời :

- Cái anh chàng ngốc này, từ rày về sau, nếu không có việc gì đặc biệt lắm, thì thế nào ta cũng không rời xa Ngọc đệ đâu, để khỏi cho Ngọc đệ phải cái cảnh ở bên Đông thì một cô Mộ Dung Lâm, ở bên Tây thì một cô Miêu Xích Phượng, ở đằng Nam thì Ngọc Kiều Nga, còn ở bên Bắc thì...

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt gượng cười nói :

- Ngọc tỷ, chắc Ngọc tỷ lầm rồi đó, bởi vì làm gì có một người ở phương Bắc?

Tiêu Lộng Ngọc bật cười, nói :

- Tại sao lại không? Vị Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đấy, cũng có thể miễn cưỡng tính nàng vào sổ của Ngọc đệ được chứ?

Tư Đồ Ngọc không biết làm sao, đành phải liều lĩnh vươn cánh tay dài ra nhẹ nhàng kéo Tiêu Lộng Ngọc vào lòng, dài mặt ra nói :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ cứ đùa cợt tiểu đệ mãi. Tiểu đệ muốn phạt tỷ tỷ đây.

Xem tiếp hồi 28 Hỏa thiêu Mê cung

28. Hồi 28 Hỏa Thiêu Mê Cung

- Ngọc đệ định phạt ta bằng cách nào? Phải chăng định bắt ta làm bà mai để...

Tiêu Lộng Ngọc chưa dứt lời thì ở ngoài cửa Ngọc Long cốc vọng lại những tiếng “âm âm”.

Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc giật nảy mình, không còn lòng dạ nào mà đùa cợt với nhau nữa. Cả hai đều vội vàng chạy ra ngoài cửa cốc để xem tiếng động âm âm kia từ đâu mà phát ra.

Hai người vừa mới ra tới bên ngoài thì đã thấy một ngọn lửa cao ngất trời ở phía xa xa. Những tiếng động âm âm phát ra từ chỗ ngọn lửa vọng lại.

Tiêu Lộng Ngọc quay sang hỏi Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ, địa thế ở Quát Thương sơn ta không thuộc, Ngọc đệ có biết ngọn lửa kia...

Được Tiêu Lộng Ngọc nhắc nhở, Tư Đồ Ngọc nhắm chừng phương hướng. Chàng bắt giác kinh ngạc “À” lên một tiếng.

Tiêu Lộng Ngọc là người tuyệt đỉnh thông minh. Nàng nhìn vẻ mặt của Tư Đồ Ngọc thì đã hiểu ngay chàng đang nghĩ gì, liền cười nói :

- Ngọc đệ đã kinh ngạc như thế, chẳng lẽ Ngọc đệ đã thấy rằng ngọn lửa kia bốc lên đúng là phương hướng của Quát Thương mê cung hay sao?

Tư Đồ Ngọc vô cùng bối phục gật đầu đáp :

- Ngọc tỷ đoán không sai chút nào cả. Phương hướng ấy chính là Quát Thương mê cung. Xem ngọn lửa bốc cao như vậy thì thể lửa không phải là nhỏ đấy nhỉ?

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ ngợi giây lát, trầm giọng nói :

- Chúng ta hãy tới đó để xem coi!

Tư Đồ Ngọc có vẻ không đồng ý, nói :

- Cái cung thất ô uế đó cứ để mặc ngọn lửa cháy tiêu ra tro cho rồi, Ngọc tỷ định tới đó coi làm gì, chẳng lẽ định dập tắt ngọn lửa hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu đáp :

- Ta đâu có muốn dập tắt ngọn lửa. Có điều ta thấy rằng ngọn lửa bốc lên không phải là vô cớ, chắc là phải có hai sự việc đã xảy ra.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Sự việc này có quan hệ tới chúng ta hay không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Quan hệ lắm chứ tại sao lại không? Theo như ta thấy thì điều thứ nhất có thể bọn Mê cung Tứ sát: Tửu, Sắc, Tài, Khí đã trở mặt với Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm cho nên trong cơn giận dữ, Tiên tử đã phóng hỏa đốt Mê cung đi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ nghĩ như vậy có thể lắm.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Nếu như giả thuyết này mà đúng, thì Mạnh tiên tử chưa đi đâu đâu, vậy chúng ta tới đó để gặp mặt người.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Được, chúng ta đi mau thôi!

Tiêu Lộng Ngọc vừa cất bước đi, vừa cười nói tiếp :

- Điều thứ hai, có thể là Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô đi tập kích Mê cung trước ngày hẹn bằng một mối lửa.

Tư Đồ Ngọc lấy làm băn khoăn nói :

- Chuyện này rất có thể xảy ra. Nếu quả thật vậy thì chúng ta lại càng phải mau chân tới để giúp Lâm tiên bối một tay.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ, Ngọc đệ thấy tình cảnh đó thì chúng ta còn phải ra tay giúp sức nữa sao? Vì ta nghĩ, lúc chúng ta chạy tới nơi, Quát Thương mê cung đã sớm trở thành một đồng gạch vụn rồi.

Tư Đồ Ngọc chạy thật nhanh, miệng khẽ nói: “Lạ quá!”.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Ngọc đệ thấy lạ là lạ cái gì?

Tư Đồ Ngọc cay mày, ánh mắt có vẻ nghi hoặc đáp :

- Bởi vì Mê cung Tứ sát: Tửu, Sắc, Tài, Khí người nào cũng có một thân võ công thượng thừa, lại thêm địa thế Mê Hồn giáp vô cùng hiểm trở, tuy lão Đại Danh Sát Tiên Thần Thông không có mặt ở nhà, nhưng thực lực của bọn họ cũng hùng hậu ghê gớm, tại sao họ lại bị bại một cách mau chóng như thế được?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Kể ra thì sự nghi hoặc của Ngọc đệ cũng có lý lắm, chẳng lẽ...

Tư Đồ Ngọc thấy nàng không nói tiếp, chàng đưa mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ cái gì? Tại sao Ngọc tỷ lại không nói hết câu?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười đáp :

- Ô! Ta chỉ nghĩ vậy đấy thôi, chứ có gì đâu. Bởi vì ta thấy Ngọc đệ hoài nghi rằng Tửu Sắc Tài Khí không thể nào bị thảm bại một cách mau chóng như thế được, cho nên ta mới nghĩ rằng: Chẳng lẽ cả bốn người Thần Châu tứ đại cùng đến Quát Thương sơn một lúc?

Tư Đồ Ngọc nghe xong, ánh mắt sáng ngời, gật đầu nói :

- Có thể lắm! Có thể lắm! Đâu phải Ngọc tỷ đoán bậy. Vậy chúng ta nên mau chân một chút nữa, thì chắc thể nào cũng không để lỡ cơ hội nào tốt đâu.

Một mặt cất tiếng nói, một mặt chàng thì triển hết thân pháp. Quả nhiên chàng chạy như bay chẳng khác gì ánh điện xẹt.

Khoảnh khắc càng lúc càng gần thì ngọn lửa lại càng lúc càng lớn.

Kịp đến khi hai người chạy tới Mê Hồn giáp, chưa cần vào tới bên trong, thì thấy rất cả mặt, chẳng khác gì đứng bên một lò lửa lớn.

Tiêu Lộng Ngọc nhú mày, dừng chân lại nói :

- Ngọc đệ, chúng ta khỏi cần vào sâu bên trong nữa làm gì. Xem cứ sức lửa thế này thì phần lớn Quát Thương mê cung đã biến thành tro rồi. Dẫu cho chúng ta cứ xông bừa vào bên trong thì cũng đến bị thiêu ở trong đó mà thôi. Điều này mới thật là oan uổng.

Tư Đồ Ngọc thấy rằng đường đi nước bước ở trong Mê Hồn giáp vô cùng phức tạp, quanh co, hơn nữa ngọn lửa lại quá lớn, thật khó lòng mà vào bên trong cho lọt, cho nên chàng gật đầu nói :

- Tỷ tỷ, tuy chúng ta chẳng cần vào bên trong Mê Hồn giáp làm gì, nhưng có lẽ cũng nên trèo lên một ngọn núi thật cao hàng trăm trượng để trông cho rõ tình hình ở bên dưới.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Dĩ nhiên là phải làm như vậy. Ta đang cần biết người nào mà lại ghê gớm quá đỗi, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đánh bại cả bọn Tửu, Sắc, Tài, Khí, rồi phóng hỏa đốt Quát Thương mê cung.

Hai người bàn bạc với nhau xong, liền thi triển khinh công tuyệt thế ra tung mình lên trên một đỉnh núi.

Vách đá vô cùng cheo leo hiểm trở, trèo lên khó khăn vô cùng, nhưng đối với Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc và Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc là những người có một thân tuyệt học nội gia thì chẳng cần phải tốn sức bao nhiêu họ cũng lên tới đỉnh núi một cách rất dễ dàng.

Lên tới đỉnh núi rồi, hai người đứng ở trên cao nhìn xuống thì nhìn rất xa và rõ ràng mồn một. Tòa Quát Thương mê cung đồ sộ, vĩ đại giờ đây đã biến thành một biển lửa. Bây giờ chỉ còn có cách là đứng ngoài nhìn ngọn lửa thiêu hủy nó đi, chứ không có cách gì xông vào cứu chữa được.

Tiêu Lộng Ngọc nhìn một hồi lâu, miệng lẩm bẩm mãi một câu “kỳ lạ”. Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tỷ tỷ thấy có chỗ nào lạ lùng?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Bọn Mê cung Ngũ sát đã có cái ý sáng lập tân phái để làm bá chủ võ lâm, thì ở trong Quát Thương mê cung tất nhiên phải có rất nhiều tài lực và nhân lực mới phải chứ?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tất nhiên là như thế, của cải của Thạch Mai Sùng kể có hàng bao nhiêu ức triệu, giấu vào hạng nhất nước rồi, nhân tài và vật lực ở trong Quát Thương mê cung không phải là nhỏ đâu.

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay chỉ về phía ngọn lửa, trầm giọng hỏi :

- Cửa cải nhiều như vậy, và người cũng đông, thế tại sao lại không chống cự được ngọn lửa quái ác kia? Giờ đây có thể nói là cửa cải đã biến thành tro bụi cả rồi, nhưng còn người thì đâu cả?

Tiêu Lộng Ngọc có hỏi thì Tư Đồ Ngọc mới giật nảy mình. Chàng lưỡng lự hồi lâu mới cau mày nói :

- Phải đấy, còn người thì ở đâu sao chẳng thấy một bóng người nào thế kia? Chẳng lẽ bao nhiêu nhân vật ở trong Quát Thương mê cung đều bị Thần Châu tứ dật giết sạch cả rồi hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc “hừ” lên một tiếng, cười nhạt nói :

- Dẫu cho Tiền Thông Thần, Nguyễn Hiệu Tịch, Ngũ Tắc Thiên, Thạch Mai Sùng, Ngân Như Bích bọn Mê cung Ngũ sát ấy, tội ác của chúng có tày trời đi chăng nữa, có thể tha thứ được chứ? Nếu nay không xét tới việc đó, không cần biết trắng đen xanh đỏ gì cả mà đem giết sạch đi thì Thần Châu tứ dật phải đổi thành tên Thần Châu tứ dật mới đúng.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tỷ tỷ nói phải đấy, nhưng chúng ta cũng không nên nghĩ ác cho những bậc tiền bối trong võ lâm đó. Chẳng có đã hóa ra thất lễ với họ. Thần Châu tứ dật là những người nhân từ hiệp nghĩa, danh tiếng vang lừng trên giang hồ, làm gì mà các vị ấy lại ra tay hạ thủ tàn độc như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Ngọc đệ coi việc Thần Châu tứ dật có thể tới đây để diệt trừ bọn gian ác kẻ như là không có rồi. Ngọc đệ nghĩ xem, phải chăng là vì Bạch Y Mông Diện Nữ với môn công phu Tuyệt Tình trảm...

Tư Đồ Ngọc cười đỡ lời :

- Tỷ tỷ muốn nói tới Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm sao?

Tiêu Lộng Ngọc nhíu mày, khẽ gật đầu đáp :

- Chắc là Nhu Tình Tiên Tử rồi.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Chắc là? Ngọn tỳ nói như vậy là nghĩa làm sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Ngọc đệ đừng nên bắt bẻ ta như thế. Ta chỉ muốn hỏi là Ngọc đệ có đồng ý với ta người đó là Mạnh tiên tử không?

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát gật đầu đáp :

- Tiểu đệ thấy có thể lắm.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn chàng rồi lại hỏi :

- Căn cứ vào đâu mà Ngọc đệ quả quyết như thế?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tiểu đệ căn cứ vào hai sự việc, thứ nhất là tiểu đệ đã thấy ở trước cửa Nam Hoang tử cốc, nơi Mạnh tiên tử ở xương trắng đã chất thành đống, thì nay cái việc giết hết người ở trong Quát Thương mê cung là việc không có gì đáng ngạc nhiên lắm.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Còn sự việc thứ hai?

Tư Đồ Ngọc ứng tiếng đáp :

- Nếu quả như người trong Quát Thương mê cung đều bị giết sạch, thì cái thủ đoạn của người hành hung quá tàn độc, quá tuyệt tình. Như thế có chẳng phù hợp với môn võ công Tuyệt Tình trảm mà Mạnh tiên tử đã luyện hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc nghe Tư Đồ Ngọc nói xong liền im lặng làm thinh. Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Ngộ tỳ thấy lời tiểu đệ nói là đúng không? Hay Ngọc tỳ còn nghĩ gì khác?

Tiêu Lộng Ngọc ánh mắt sáng ngời, mỉm cười nói :

- Ta có một ý nghĩ đặc biệt, có điều Ngọc đệ khó lòng mà hiểu được lắm.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỳ nói ra cho tiểu đệ nghe đi! Đối với tỳ tỳ, tiểu đệ lúc nào chẳng kính phục?

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay chỉ về phía Quát Thương mê cung mà ngọn lửa đang hùng hực bốc cao, lớn tiếng cười nói :

- Ngọc đệ cho rằng người ở trong Quát Thương mê cung đều đã bị giết sạch, nhưng ta thì lại thấy rằng có thể họ chưa tới số cả đâu.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Đâu có thể như thế được nhỉ? Nếu họ chưa tới số thì sao lại không thấy một bóng người nào cả? Tại sao họ không tìm cách dập tắt ngọn lửa, cứ để cho tòa Quát Thương mê cung bị ngọn lửa thiêu hủy thành tro bụi hết như thế kia?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Đây! Đúng chưa? Ta đã bảo mà, Ngọc đệ không thể nào hiểu được ý ta. Ngọc đệ không chịu chấp nhận ý kiến của ta.

Tư Đồ Ngọc chỉ sợ Ngọc tỳ tỳ của chàng buồn, nên vội vàng cười nói :

- Không phải là tiểu đệ không đồng ý với cao kiến của tỷ tỷ đâu, nhưng có thấy rằng...

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt, cắt đứt lời Tư Đồ Ngọc mà nói :

- Cái lý do Ngọc đệ thấy rằng chuyện đó không có thể, bởi vì những người có mặt ở trong Quát Thương mê cung đáng lẽ phải dập tắt ngọn lửa. Còn lý do tỷ tỷ thấy rất có thể, bởi vì ta nhận thấy rằng không nên dập tắt ngọn lửa.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Việc cứu hỏa là sự việc rất gấp, tại sao tỷ tỷ lại nói không nên?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Ngọc đệ thử nghĩ xem?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ giây lát, cao giọng nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi, có phải Ngọc tỷ nói rằng ngọn lửa lớn ngày hôm nay do chính bọn Mê cung Ngũ sát làm ra chăng?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu cười nói :

- Phải rồi, sở dĩ bọn họ phóng hỏa thì việc gì họ còn đi cứu làm chi nữa?

Tư Đồ Ngọc cau mày lắc đầu nói :

- Không thể được!

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Lúc trước Ngọc đệ bảo khâm phục ta, tại sao giờ đây những lời của ta nói ra, Ngọc đệ đều cãi lại như vậy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ đừng có hiểu lầm, không phải tiểu đệ cãi lại Ngọc tỷ đâu mà chỉ lấy việc luận việc mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc đệ luận việc như thế nào?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ lấy cái tính cách của Tài Sát Thạch Mai Sùng mà luận việc, bởi vì Thạch Mai Sùng là một tay đại tài chủ coi trọng tiền bạc hơn cả mạng sống của mình mà đã thu góp suốt một đời được.

Tiêu Lộng Ngọc nhất thời không có cách gì bài bác được Tư Đồ Ngọc liền cười nhạt đáp :

- Được, cho là Ngọc đệ nói đúng đi.

Tư Đồ Ngọc thấy không ổn, vội vàng cúi đầu kéo tay Tiêu Lộng Ngọc cắt tiếng nói :

- Ngọc tỷ đừng giận, tiểu đệ đầu hàng tỷ tỷ đây.

Tiêu Lộng Ngọc lạnh lùng đáp :

- Ở ngoài mặt bằng lòng nhưng trong lòng không bằng lòng thì cũng chẳng có nghĩa lý gì cả.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ chỉ cần tỷ tỷ trả lời cho tiểu đệ một vấn đề, thì tiểu đệ sẽ tâm phục và không bao giờ dám cãi lại nữa.

Tiêu Lộng Ngọc nguýt dài cao giọng hỏi :

- Vấn đề gì? Ngọc đệ cứ nói hết ra?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu đệ thấy cái lý do khả dĩ Mê cung Ngũ sát không thể nào tự tay phóng hỏa Mê cung được là bởi vì nhận thấy Tà Sát Thạch Mai Sùng là người bần tiện keo kiệt, còn tỷ tỷ bảo là họ có thể đốt Mê cung là ở chỗ nào xin tỷ tỷ cho biết.

Tiêu Lộng Ngọc ứng tiếng đáp :

- Có hai nguyên nhân, thứ nhất là gây hận thù với người khác, điều thứ hai là sợ tiết lộ chuyện riêng.

Tư Đồ Ngọc quay sang nhìn Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Xin Ngọc tỷ nói rõ cho nghe một chút.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Bọn Mê cung Ngũ sát cũng có rất nhiều kẻ thù lợi hại, nên không dám trú chân ở Quát Thương mê cung nữa, mà cũng không muốn đem cả toàn cơ nghiệp đã gây dựng bấy nhiêu năm lọt vào tay kẻ khác, cho nên mới đem đốt đi hết như vậy.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát nói :

- Tỷ tỷ suy đoán như vậy, tiểu đệ vẫn thấy không được vững chắc lắm.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ nhận thấy nó không được vững chắc à?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Bọn họ đã hẹn với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô vào ngày mừng bảy tháng bảy chuẩn bị một trận quyết đấu, như vậy bọn họ đã ỷ vào công lực của mình, huống chi họ lại chiếm được địa lợi ở Mê Hồn giáp, anh em Ngũ sát và các thủ hạ của họ lại đông đảo ở trong võ lâm hiện nay, còn có nhân vật nào lại khiến được họ phải kinh hồn tán đởm đến mức ấy?

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Tỷ tỷ mới có một lý do đã bị Ngọc đệ bài bác rồi.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ đừng giận. Ngọc tỷ vẫn còn một lý do chưa nói ra.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Đó là lý do cuối cùng của ta, ta thấy rằng Mê cung Ngũ sát có thể có một việc cơ mật không thể nào để cho người ngoài biết được. Cho nên không tiện ở lại Mê cung, mới phóng hỏa đốt để đi nơi khác.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tiểu đệ đồng ý với tỷ tỷ lần này.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Tại sao lần này Ngọc đệ không truy bác luận cứ của tỷ tỷ như vậy?

Tư Đồ Ngọc không trả lời ngay, ánh mắt chứa chan tình tứ nhìn chăm chú vào gương mặt đẹp tuyệt thế của Tiêu Lộng Ngọc ngây ngất cười.

Tiêu Lộng Ngọc đỏ mặt, nguýt dài hậm hực hỏi :

- Hiểu rồi, sở dĩ Ngọc đệ không truy bác, lý do cuối cùng của tỷ tỷ là vì không muốn tỷ tỷ tức giận phải không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Không phải là tiểu đệ đồng ý một cách miễn cưỡng đâu, có điều tiểu đệ thấy rằng anh em Mê cung Ngũ sát dám nghĩ tới việc sáng lập môn phái mới để tranh bá đồ vương trong thiên hạ mà không sợ người khác biết, thì có việc cơ mật gì mà phải giấu nữa?

Tiêu Lộng Ngọc nghe tới đây bật cười nói :

- Thế nào, Ngọc đệ lại phản đối ý kiến của tỷ tỷ rồi chẳng?

Tư Đồ Ngọc tươi cười nói :

- Ngọc tỷ đứng quắc mắt lên như thế, thôi tiểu đệ không chất vấn tỷ tỷ nữa.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Chúng ta cần phải bàn tiếp, bởi vì ta thấy rằng giả thuyết ấy có thể xảy ra trên thực tế lắm.

Tư Đồ Ngọc có vẻ không tin hỏi :

- Ngọc tỷ có chứng cứ gì không?

Tiêu Lộng Ngọc chỉ tay về phía Quát Thương mê cung, ngọn lửa bốc cao ngàn ngút nói :

- Chút nữa chúng ta đi tới Quát Thương mê cung để tìm chứng cứ xem sao.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn về phía biển lửa, chàng nhìn một hồi lâu rồi mới lắc đầu than :

- Tỷ tỷ nói vậy tiểu đệ không hiểu chút nào cả, bởi vì Quát Thương mê cung đã bị ngọn lửa thiêu rụi hết rồi, chẳng lẽ Ngọc tỷ muốn lấy mấy đồng gạch vụn, hoặc là mấy oan hồn ở trong ngọn lửa để làm chứng cứ sao?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Ngọc đệ là người thông minh, đoán không sai chút nào cả.

Tư Đồ Ngọc lại càng ngạc nhiên, tròn mắt nói :

- Không sai, tại sao lại không sai?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Dĩ nhiên là không sai, bởi vì quả thực tỷ tỷ muốn lấy mấy oan hồn ở trong ngọn lửa làm chứng cứ thực.

Tư Đồ Ngọc gượng cười, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc nhú mày lắc đầu nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ là Bạch Y Long Nữ chứ không phải là Bạch Y Quan Âm, Ngọc tỷ chỉ có một thân võ công thượng thừa, chứ không có pháp lực đuổi quỷ xua thần...

Tiêu Lộng Ngọc cười đỡ lời :

- Ngọc đệ lại đoán trúng rồi, bởi vì ngoài một thân võ công thượng thừa ra, ta còn một bản lãnh lợi hại lắm, bản lãnh đó là một bộ óc.

Tư Đồ Ngọc cười mát :

- Bộ óc thì ai mà chả có...

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt cắt đứt câu nói của chàng nói :

- Bộ óc này không giống bộ óc kia, chẳng hạn như đầu óc của ta có thể dùng được, còn đầu óc của Ngọc đệ không dùng được. Đầu óc của ta có thể nghĩ rất nhiều chuyện, trong khi bộ óc của Ngọc đệ chỉ nghĩ được mỗi một hướng.

Tư Đồ Ngọc xua tay nói :

- Ngọc tỷ đứng nói nữa, tỷ tỷ càng nói thì tiểu đệ lại càng thấy mình kém cỏi. Tiểu đệ muốn Ngọc tỷ nói rõ cho nghe, phải có một sức lực thần thông nào thì mới có thể khiến được những oan hồn ở trong đám lửa chứng minh cho sự suy đoán của tỷ tỷ?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ lắc đầu mỉm cười nói :

- Được, ta sẽ nói rõ cho nghe sức lực thần thông của ta là ở chỗ này.

Nói xong Tiêu Lộng Ngọc đưa tay chỉ vào hai mắt nàng.

Tư Đồ Ngọc vẫn lấy làm lạ không hiểu, một mặt chàng lẩm bẩm nói :

- Sức lực thần thông ở trong con mắt, thế là nghĩa làm sao? Là Tuệ Nhân à, hay là Thiên Nhân Thông?

Tiêu Lộng Ngọc không sao nhìn được, liền phì cười mắng :

- Là Xoa Nhân chứ, là con mắt ngu ngốc, tại sao Ngọc đệ lại bỗng nhiên trí óc lại trở thành kém cỏi như thế?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt gượng cười đáp :

- Ngọc tỷ, trong khi tiểu đệ phải xông pha vào chốn nguy hiểm một mình thì tiểu đệ cảm thấy mình thông minh ghê gớm. Nhưng đến lúc gặp tỷ tỷ thì lại thấy đầu óc mù mờ chẳng khác gì một kẻ đại ngu ngốc cả.

Tiêu Lộng Ngọc tròn tròn con mắt nói :

- Ta nói Ngọc đệ, nếu như cái việc phóng hỏa đốt Quát Thương mê cung là do một người khác làm nếu không được Mê cung Ngũ sát chấp thuận thì tất nhiên phải xảy ra một trường ác đấu. Bọn Mê cung Ngũ sát phải hết sức chiến đấu, thân chết nằm la liệt dưới đất mà vẫn không có cách gì ngăn cản nổi đối phương, cho nên mới đánh phải phá hủy cơ nghiệp đã mất bao nhiêu công lao để gây dựng nên ấy.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười đáp :

- Đó là lẽ tự nhiên rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nói tiếp :

- Nếu như việc phóng hỏa đốt Mê cung là do sự đồng ý của Mê cung Ngũ sát, thì tất nhiên họ sẽ thông thả ra đi, rất ít thương vong hoặc giả không bị thương vong gì hết.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tỷ tỷ nói rất đúng.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Nếu đã như vậy, thì chúng ta chỉ cần đợi đến khi ngọn lửa tắt tới Quát Thương mê cung coi xem một phen, để ý xem những xương người chết. Nếu chúng ta gặp quá nhiều xương cốt hoặc không có thì thế nào, thì đã đủ chứng cứ để nhận xét rằng bọn Mê cung Ngũ sát đã tự tay phóng hỏa rồi thung dung triệt thoái không?

Tư Đồ Ngọc vỡ lẽ ra cười nói :

- Thì ra là thế, chẳng trách tỷ tỷ muốn lấy những oan quỷ ở trong đám lửa tàn làm chứng như thế.

Tiêu Lộng Ngọc xĩa ngón tay vào trán Tư Đồ Ngọc, tươi cười nói :

- Người ngu ngốc như Ngọc đệ giờ đây cũng thấy có vẻ thông minh đấy, thực là quý hóa quá.

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Tỷ tỷ thực là người có lòng từ bi, đã chỉ dạy cho tiểu đệ nhiều.

Nói xong chàng đã lao ngay vào trong lòng Tiêu Lộng Ngọc tức thì.

Tiêu Lộng Ngọc đầu nõ cựa tuyệt, giây lâu sau nàng mới khê đẩy đầu chàng ra.

Lúc này đưa mắt nhìn tới Quát Thương mê cung thì thấy ngọn lửa đã tàn.

Tiêu Lộng Ngọc thở dài đỏ mặt, khê mắng Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ thực là người quá ngu ngốc, không lo gì đến đại sự cả. Chúng ta phải đi tới Mê cung để tìm chứng nhân chứ.

Tư Đồ Ngọc thấy Tiêu Lộng Ngọc một mặt cất tiếng nói, một mặt khác lại vuốt lại mái tóc lòa xòa, gương mặt của nàng tuyệt đẹp chẳng khác gì một vị tiên nữ bất giác chàng nuốt nước bọt than :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ nhớ nhung... tiểu đệ hận không được...

Tiêu Lộng Ngọc lạnh lùng đỡ lời :

- Hận không được thế nào? Ngọc đệ ăn nói phải nên giữ mồm giữ miệng không thì ngu tử cho một cái bạt tai đấy.

Tư Đồ Ngọc thề lưỡi ra, cười nói :

- Ối chào ôi! Tỷ tỷ hung dữ quá! Những lời tiểu đệ nói đều là những lời xuất phát từ tâm can, chứ đâu có phải là những lời nói bậy bạ. Tiểu đệ hận không được chiêm ngưỡng mãi Ngọc tỷ.

Lời của Tư Đồ Ngọc nói vô cùng si mê, khiến Tiêu Lộng Ngọc phải đỏ mặt xấu hổ, lấy tay che mặt cười nói :

- Ngọc đệ đừng ăn nói hàm hồ quá như vậy, chúng ta đi thôi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu ưng chịu, thế là đôi bạn tình lữ trong võ lâm nắm tay nhau cùng đi xuống núi. Trước khi hai người tới Mê Hồn giáp, đi vào những con đường ngoằn ngoèo quanh co để tới Quát Thương mê cung thì ngọn lửa đã tắt, một tòa cung điện nguy nga đồ sộ đã cháy thiêu ra tro, không còn một viên gạch vụn. Tiêu Lộng Ngọc nhìn Tư Đồ Ngọc, cười nói :

- Ngọc đệ đi bên tay trái, còn để ta đi bên tay phải để xem cho kỹ đồng gạch ngói ngổn ngang kia xem có bao nhiêu người đã bị chết thiêu trong đó.

Lời nói vừa dứt, tà áo trắng đã tung bay, Tư Đồ Ngọc cũng chiếu theo lời dẫn dò của Tiêu Lộng Ngọc mà cũng quan sát rất kỹ lưỡng.

Hai người đi quan sát rất chu đáo tất cả những đồng gạch vụn đó, rồi cả hai cùng về trước cửa cung ngày trước, Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, bên phía ta chẳng tìm thấy một cỗ xương khô cháy sém nào cả, còn bên phía của Ngọc đệ thì sao?

Tư Đồ Ngọc vui vẻ cười nói :

- Bên phía của tiểu đệ cũng chẳng tìm thấy gì cả. Bây giờ thì tiểu đệ bội phục tỷ tỷ lắm, tỷ tỷ suy đoán thật là chính xác. Có lẽ đúng là bọn anh em Mê cung Ngũ sát đã tự châm lửa đốt cơ nghiệp của họ.

Tiêu Lộng Ngọc làm thinh không nói, lông mày nhíu lại. Tư Đồ Ngọc hiểu lầm, cười nói :

- Tỷ tỷ, lần này tiểu đệ bội phục tỷ tỷ thật, chẳng khác gì câu nói của Mạnh Hoạch khi xưa trước mặt Gia Cát Võ Hầu: “thần oai của thừa tướng, dân Nam man chúng tôi không dám làm phản nữa”. Tỷ tỷ... tại sao tỷ tỷ còn giận?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Ta đâu có giận gì Ngọc đệ đâu? Ta đang nghĩ tới một việc...

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tỷ tỷ nghĩ gì?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Ta nhớ tới lời Ngọc đệ nói lúc nãy rằng anh em Mê cung Ngũ sát đã có chí sáng lập tân phái để tranh bá đồ vương trên giang hồ. Việc này còn không sợ người ngoài biết đến, vậy còn có việc cơ mật gì mà cần phải giấu diếm?

Tư Đồ Ngọc khẽ nhíu mày, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười hỏi :

- Có phải tỷ tỷ lại trách tiểu đệ đã phản bác lý luận của tỷ tỷ không?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Đâu có thể, ta muốn tìm ra sự thật.

Xem tiếp hồi 29 Huyền Ty Tuyết Mạng

29. Hồi 29 Huyền Ty Tuyệt Mạng

- Nếu tỷ tỷ thấy lời của tiểu đệ nói không phải là không có lý...

Mới nói tới đây Tiêu Lộng Ngọc đã xua tay bảo im. Tư Đồ Ngọc biết nàng đã phát hiện ra điều gì, cho nên chàng im bặt, không nói năng gì nữa, nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên chàng nghe thấy từ phía Mê Hồn giáp vọng lại như có tiếng người nói.

Chỗ hai người đứng cách Mê Hồn giáp không xa lắm, nhưng bởi vì đứng ở chỗ ngược gió cho nên nghe không được rõ, chỉ biết rằng có lẽ là hai người nói chuyện với nhau.

Tiêu Lộng Ngọc ngẫm dùng công lực Nghĩ Ngữ Truyền Thanh nói với Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ, có lẽ chúng ta cần phải lục lợi xem xét thêm một hồi nữa. Nhưng trong khi hành động phải hết sức cẩn thận, đề dặt, bởi vì hồi chúng ta đứng ở chỗ ngược gió, rất khó nghe câu chuyện họ nói với nhau mà tung tích của chúng ta lại dễ bị họ phát giác.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, hai người bèn nhón gót lặng lẽ bước đi.

Khoảng cách gần lại, gió núi cũng nhỏ bớt, Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc đã có thể nghe rõ hai người đang nói chuyện với nhau là một lão tẩu và một thiếu nữ.

Thoạt tiên hai người nghe thấy một giọng nói của ông già :

- Cô nương tuổi còn nhỏ, tại sao mà cứng cỏi như thế? Cô nương ngăn cản đường đi của ta để làm gì?

Rồi hai người lại nghe thấy một giọng nói của thiếu nữ rất trong trẻo. Nàng ta cười khanh khách nói :

- Không phải là tôi bướng bỉnh cứng cỏi gì đâu. Tôi chỉ muốn hỏi lai lịch cùng tên tuổi của lão trượng mà thôi.

Lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc đã lặng lẽ đi tới Mê Hồn giáp. Cả hai người cùng nấp ở sau tảng đá, lén nghe động tĩnh.

Tảng đá mà hai người núp ở phía sau không lớn, cho nên hai người phải đứng sát lại với nhau, có thể nói là Tư Đồ Ngọc đã ôm Tiêu Lộng Ngọc ở trong lòng.

Ở phía trong Mê Hồn giáp quả nhiên có một lão ông và một thiếu nữ tuyệt đẹp đang đối đáp với nhau.

Lão ông ăn mặc quần áo vải bố, đầu đội cái nón nỉ. Lão ông gầy gò tuổi chắc đã hơn sáu mươi rồi. Còn thiếu nữ tuổi chừng hăm mốt, hăm hai, mái tóc mây trên đầu chảy xuống tận lưng. Thiếu nữ mặc quần áo ngắn làm bằng da thú, cái quần chỉ tới đầu gối, để lộ hai cặp giò trắng phau, chân cũng để chân không, chẳng có giày dép gì cả, ăn vận chẳng ra người Hán, cũng chẳng ra người Miêu, nghĩa là người nửa man nửa người đô thị.

Quái dị hơn nữa là trừ lớp da mặt vừa trắng vừa hồng tuyệt đẹp ra thì chân tay có lông măng chẳng khác gì thú vật.

Tư Đồ Ngọc nhìn rõ hai người lạ. Chàng rất lấy làm lạ, quay sang khẽ hỏi Tiêu Lộng Ngọc :

- Ngọc tỷ, thiếu nữ lông măng đầy người, trông kỳ dị quá. Không biết nàng ấy có phải là một trong nhóm Thần Châu tứ hung mà tỷ tỷ đã nói không? Nàng ấy có phải là Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, khẽ đáp :

- Ngọc đệ đoán cũng có vẻ đúng đấy. Đối với con gái sao Ngọc đệ nhanh ý thế?

Tư Đồ Ngọc thấy nàng có vẻ hờn trách, không dám mở miệng nói năng gì nữa.

Lúc bấy giờ lão già mặc vải bố đứng trước câu hỏi lai lịch và tên tuổi của mình, liền mỉm cười đáp :

- Chắc cô nương không biết rõ lễ phép lắm đâu nhỉ? Cô nương đã không nói rõ lai lịch tên tuổi của mình cho ta biết trước...

Lão ông chưa dứt lời thì thiếu nữ đã lên tiếng nói :

- Lão trượng muốn tôi nói cho biết lai lịch và tên tuổi thì điều này dễ dàng lắm, nhưng đừng có hối đấy nhé?

Lão ông cười nói :

- Lão phu việc gì mà phải hối?

Thiếu nữ đáp :

- Bởi vì trừ cái việc tôi định cho người khác biết tên tuổi của tôi ra thì phạm kẻ nào lên tiếng hỏi tôi, nghe tôi nói rồi thì không có cách gì sống qua ba ngày được.

Mấy câu nói của thiếu nữ vô cùng ngạo mạn kiêu căng, nhưng lão ông vẫn không tỏ vẻ giận dữ, ha hả cười lớn nói :

- Thú lắm! Thú lắm! Xin cô nương cứ nói cho nghe? Lão phu đã sống quá nhiều rồi thì có chết cũng chẳng sợ gì cả. Lão phu muốn được nghe cô nương nói cho biết tên tuổi với danh tính của cô nương là cái tên tuổi gì mà khiến người nghe phải kinh hồn táng đờm?

Thiếu nữ “Hừ” lên một tiếng nói :

- Nếu lão trượng đã muốn tìm cái chết thì đừng có oán tôi nhé? Tên tôi là Hùng Thuần Thuần.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, khẽ cười nói :

- Trời ơi! Ngọc đệ rành quá! Quả nhiên Ngọc đệ đoán đúng, không sai chút nào cả.

Tư Đồ Ngọc ngây ngất dựa sát bên người đẹp, cũng thì thầm bên tai nàng :

- Lạ quá! Cô Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần này tới Quát Thương sơn làm gì đây không biết?

Tiêu Lộng Ngọc định lên tiếng nói, thì đã thấy ông lão lẩm nhẩm ba chữ “Hùng Thuần Thuần” mấy lần, rồi cao giọng cười nói :

- Cô nương, lão phu từ thừa trước tới giờ chưa bao giờ nghe nói tới ba chữ “Hùng Thuần Thuần” mà cũng không thấy cái vẻ gì làm cho người khác phải sợ hãi cả.

Hùng Thuần Thuần nói :

- Ba chữ “Hùng Thuần Thuần” tuy không đáng sợ, nhưng còn mấy chữ “Man Sơn Mao Nữ” thì sao?

Lão ông lắc đầu cười nói :

- Xin Hùng cô nương tha thứ cho lão phu cô lậu quả văn, lão phu vẫn chưa hiểu Man Sơn Mao Nữ...

Lão ông mới nói tới đây thì Hùng Thuần Thuần đã cướp lời, bảo :

- Thần Châu tứ hung mà lão trượng không hiểu sao?

Lão ông hơi biến sắc mặt nói :

- Thần Châu tứ hung à?

Lão ông hơi ngừng lại một chút, vẻ mặt lại bình tĩnh trở lại, lắc đầu cười nói :

- Lão phu chỉ nghe thấy nói tới Thần Châu tứ dật chứ chưa bao giờ nghe nói tới Thần Châu tứ hung cả.

Hùng Thuần Thuần quắc mắt lên nói :

- Thần Châu tứ dật là ai? Thân phận như thế nào?

Lão ông ứng tiếng đáp :

- Thần Châu tứ dật là La Phù Mai Tẩu, Cự Phủ Tiều Phu, Phóng Hạc lão nhân, Hàn Giang Điếu Tuyết Ông. Những người ấy được các nhân vật trên giang hồ ca tụng là những hảo thủ đệ nhất ở trong võ lâm hiện tại.

Hùng Thuần Thuần cười nhạt nói :

- Tôi cho lão trượng biết Thần Châu tứ dật chẳng qua chỉ là những người có hư danh mà thôi chứ nói về công lực của họ có làm nô bộc cho Thần Châu tứ hung cũng không xứng đáng.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, đưa mắt nhìn Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần, ánh mắt nàng như muốn phóng ra những tia giết người.

Tư Đồ Ngọc biết rằng nàng đã tức giận muốn phát tác, nên vội vàng khẽ giọng cười nói :

- Tỷ tỷ đừng nóng nực như thế, tỷ tỷ coi vị lão trượng kia trong người có bình tĩnh không? Chúng ta cứ đứng ở ngoài xem, để học tập cái lối xử thế của vị lão tiền bối đó.

Thì ra lão ông nghe Hùng Thuần Thuần nói quá kiêu ngạo như vậy mà vẻ mặt vẫn bình thản như không, mỉm cười nói :

- Hùng cô nương, Thần Châu tứ hung đã lợi hại như thế thì họ là những người nào?

Hùng Thuần Thuần đáp :

- Tứ hung đều là con gái cả: Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa...

Lão ông cười nói :

- Còn một hung nữ nữa, tại sao Hùng cô nương không nói hết câu đi.

Hùng Thuần Thuần ngạo nghễ cười nói :

- Xem tuổi tác của lão trượng đã già lắm rồi, tại sao kinh nghiệm giang hồ lại không được phong phú mấy? Chẳng lẽ cái người ở ngay trước mặt lão trượng mà lão trượng lại không biết sao?

Lão ông “À” lên một tiếng, đưa mắt nhìn Hùng Thuần Thuần như dò xét một hồi, mỉm cười nói :

- Thì ra Hùng cô nương với cái biệt hiệu Man Sơn Mao Nữ cũng là một người trong nhóm Thần Châu tứ hung đấy à?

Hùng Thuần Thuần gật đầu đáp :

- Tôi không cần biết chuyện người khác miễn tôi là Hung. Giờ đây lão trượng phải nói cho biết tên tuổi và lai lịch của mình?

Lão ông cười nói :

- Rất hân hạnh được cô nương hỏi tới, lão phu họ Cơ tên Hướng Vị.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, khẽ thì thầm :

- Thì ra là lão.

Tư Đồ Ngọc thấp giọng hỏi :

- Tỷ tỷ, lão Cơ Hướng Vị là ai?

Tiêu Lộng Ngọc chưa trả lời ngay, thì Hùng Thuần Thuần đã nói :

- Cơ Hướng Vị, Cơ Hướng Vị... Sao ta nghe cái tên này quen quá?

Lão ông tự xưng là Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Hùng cô nương với lão phu tuổi tác cách nhau quá xa. Lúc lão phu bước chân ra khỏi giang hồ thì cô nương mới còn đang học nói, vị tất cô nương đã biết lão phu...

Hùng Thuần Thuần cướp lời :

- Tôi nhớ ra rồi, Cơ Hướng Vị chính là Hàn Giang Điều Tuyết Ông, thì ra lão trượng là một người trong Thần Châu tứ dật.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ vì thấy rằng chàng đang đi tìm Thần Châu tứ dật mà giờ đây lại gặp được một vị như vậy. Hàn Giang Điều Tuyết Ông thấy vẻ mặt Hùng Thuần Thuần có vẻ ngạc nhiên, liền mỉm cười nói :

- Hùng cô nương việc gì phải hoảng kinh như thế, cô nương đã chẳng bảo là Thần Châu tứ dật chỉ là phường mạo danh, không xứng đáng làm nô làm tỳ cho Thần Châu tứ hung hay sao?

Hùng Thuần Thuần đỏ mặt, tức giận quắc mắt lên đáp :

- Phải rồi, ta chỉ thấy lão trượng có mấy điểm giống quái vật mà thôi, cũng vì thế mà ta cản đường muốn đấu một trận với lão trượng.

Cơ Hướng Vị ha hả cười nói :

- Hùng cô nương, cô nương tuy có lòng muốn so tài, nhưng lão phu lại không có ý ấy. Lão phu là người già cả rồi, làm sao đấu lại một người trẻ tuổi như cô nương.

Tiêu Lộng Ngọc quay sang cười nói với Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ thấy không, Hàn Giang Điếu Tuyết Ông lão nhân gia khiêm nhường đến thế đấy.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ thấy rằng có lẽ cũng nhờ suốt ngày câu cá, cho nên Cơ lão tiên bối mới có được cái phong thái thoát tục như thế.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu mỉm cười nói :

- Ngọc đệ nói có lý lắm.

Hai người chuyện trò tới đây thì Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đã xẵng giọng nói :

- Cơ Hướng Vị, chúng ta đã gặp nhau không đấu cũng không được, nhưng trước tiên ta muốn hỏi lão Quát Thương mê cung bỗng dưng bị lửa thiêu hủy, chẳng hay ngọn lửa ấy có phải lão đốt hay không?

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Lão phu đang định ra Mê Hồn giáp thì gặp cô nương cản đường, lão phu đã tới Quát Thương mê cung đâu mà làm được cái việc phóng hỏa như vậy?

Hùng Thuần Thuần nói :

- Thế lão tới đây làm chi?

Cơ Hướng Vị cười nhạt chưa đáp ngay, mà hỏi lại :

- Hùng cô nương, thế còn cô nương thì thế nào? Sao cô nương lại tới đây?

Hùng Thuần Thuần ngạo nghễ đáp :

- Tôi được lời mời của Danh Sát Tiểu Thần Thông tới đây để bàn luận chuyện sáng lập tân phái, mưu đồ bá vương trên giang hồ. Có ai biết đâu kẻ hoạch chưa phát khởi thì Quát Thương mê cung đã biến thành đồng tro tàn rồi.

Cơ Hướng Vị than :

- Sống ở trên đời phú quý giàu sang có nghĩa lý gì đâu, việc gì mà phải tranh giành với nhau làm chi, hãy cứ...

Hùng Thuần Thuần xua tay nói :

- Ông già đứng có lên giọng dạy dỗ, đứng có gậy đàn bên tai trâu như thế nữa. Ông già nói chuyện đạo đức với tôi cũng chỉ hao công tốn sức thôi. Ông hãy trả lời câu hỏi của tôi đi, tại sao ông lại tới đây?

Cơ Hướng Vị mỉm cười đáp :

- Lão phu thay mặt một người bạn già tới đây để nói lại một câu chuyện.

Hùng Thuần Thuần hỏi :

- Ông già thay mặt cho ai thế? Và tới đây tìm ai? Người kia muốn nhờ nói giúp câu chuyện gì?

Cơ Hướng Vị mỉm cười đáp :

- Lão phu thay mặt cho người bạn cũ là Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, người mà lão phu tới tìm là anh em Mê cung Ngũ sát. Câu chuyện Lâm Thắng Bô muốn lão phu nói giúp là y có việc bận, không có cách nào đến Mê cung vào ngày mừng bảy tháng bảy theo lời hẹn được.

Hùng Thuần Thuần nói tiếp :

- Được rồi, khỏi bàn chuyện khác làm chi nữa, ta và ông già hãy đấu thử một trận xem sao?

Cơ Hướng Vị vuốt râu cười hỏi :

- Ngày xưa phải chăng chúng ta có oan khiên gì với nhau hay là gần đây có mối thù gì chăng?

Hùng Thuần Thuần đáp :

- Chẳng có oán thù gì cả.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Đã không oán, không thù thì làm sao lại còn muốn ăn thua làm chi, giả như Thần Châu tứ dật mà sợ sệt trước Thần Châu tứ hung là các cô thì sao?

Hùng Thuần Thuần lắc đầu nói :

- Sợ cũng không được, trừ việc ông lão phải tự vẫn ngay tại chỗ thì thôi.

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây lửa giận bốc lên đùng đùng, chàng quay sang nhìn Tiêu Lộng Ngọc, dùng nghĩ nghĩ truyền thanh nói :

- “Ngọc tỷ, Hùng Thuần Thuần khinh người quá lắm, tiểu đệ không sao chịu nổi nữa...”.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Không nhịn được cũng phải nhịn bởi vì ít khi gặp được cơ hội như thế này. Chúng ta cần biết bản lãnh của Thần Châu tứ hung tới đâu để sau này dễ bề đối phó.

Tư Đồ Ngọc đành phải làm thinh, yên lặng chờ xem động tĩnh.

Lúc bấy giờ ở dương trường, Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị thấy Hùng Thuần Thuần quá vô lễ cũng giận dữ quát mắng nói :

- Cổ nhân bảo rằng đến loài sâu bọ còn muốn sống hưởng chi là người, lão hủ này đâu có gan treo cổ chết ở trước cửa Mê Hồn giáp như vậy. Thôi lão hủ này đành phải thù tiếp cô nương vậy, xin cô nương chỉ giáo cho.

Hùng Thuần Thuần cười nhạt nói :

- Được lắm, Thần Châu tứ dật phải thế chứ, có lẽ nào lại quá kém cỏi và nhát gan thử thách.

Nói tới đây, Hùng Thuần Thuần đưa mắt nhìn quanh cao giọng bảo :

- Chúng ta hãy thử Huyền công trước.

Cơ Hướng Vị gật đầu cười nói :

- Hùng cô nương muốn lão phu làm gì đây?

Hùng Thuần Thuần thản nhiên nói :

- Ông lão cứ nhìn kỹ xem tôi làm gì thì phải làm theo như vậy.

Cơ Hướng Vị nói :

- Thế cũng được, xin Hùng cô nương thi triển trước đi, để lão hủ được thưởng thức tuyệt nghệ.

Hùng Thuần Thuần nhìn thẳng vào mặt Cơ Hướng Vị nói :

- Cơ lão đầu, lão đầu hãy cho tôi mượn một vật dùng coi.

Cơ Hướng Vị ngạc nhiên hỏi :

- Vật gì thế?

- Ngoại hiệu của ông lão là Hàn Giang Điếu Tuyết Ông, chắc trong người phải có một sợi dây cước chứ?

Cơ Hướng Vị gật đầu đáp :

- Hùng cô nương muốn dùng bao nhiêu?

Hùng Thuần Thuần đưa mắt nhìn cây tùng ở cách xa hơn mười trượng nói :

- Tôi muốn dùng một trượng hai thước.

Cơ Hướng Vị thò tay vào trong lòng lấy ra một cuộn dây câu, dứt một trượng hai thước, mỉm cười đưa cho Hùng Thuần Thuần. Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên thì thầm bên tai Tiêu Lộng Ngọc :

- “Ngọc tỷ tỷ vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, Ngọc tỷ tỷ liệu việc như thần, tỷ tỷ có đoán được Hùng Thuần Thuần dùng một trượng hai thước dây câu như thế để làm gì không?”.

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- “Tỷ tỷ đâu có phải là thần tiên gì đâu mà có thể biết được lòng người như thế, nhưng cứ xem ánh mắt của Hùng Thuần Thuần nhìn, vậy chắc sự việc sẽ xảy ra chung quanh cây tùng kia chứ không sai”.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- “Mắt là cửa sổ của con tim, tiểu đệ cũng thấy như tỷ tỷ vậy”.

Tiêu Lộng Ngọc lại nói tiếp :

- “Ngọc đệ coi kìa, chúng ta đều đoán đúng”.

Thì ra Hùng Thuần Thuần sau khi nhận được dây câu, khẽ vận thần công, bàn tay ngọc ngà khẽ tung ra, dây câu đã biến thành một đường ánh sáng trắng từ trong lòng bàn tay bật vút ra như điện chớp.

Mục tiêu quả nhiên là cây tùng, sợi dây câu mềm nhũn như thế mà giờ đây chẳng khác gì cây kim chế bằng sắt, đầu sợi dây vừa mới chạm vào thân cây thì đã lún sâu vào mấy tấc.

Một đầu dây câu đã cắm sâu vào trong thân cây, còn một đầu thì Hùng Thuần Thuần dùng ba ngón tay của bàn tay trái nắm chặt lại.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Bậc thần y từ xưa tới nay chỉ có thể bắt mạch cho người mà thôi, chắc giờ đây Hùng cô nương cũng định bắt chước các bậc tiên hiền, cô nương định thi triển tài nghệ y đạo đấy chắc? Nhưng cây tùng kia trông xanh tốt như vậy có vẻ gì là bệnh đâu?

Hùng Thuần Thuần cười nhạt đáp :

- Cơ lão đầu đoán sai rồi, ta đâu có phải thi triển môn Huyền Ty Triển Mạch như lão nói, môn công phu ta muốn thi triển là Huyền Ty Tuyết Mạng.

Nói xong Hùng Thuần Thuần ngậm vận kinh lực vào ba ngón tay tức thì sợi dây câu dài hơn một trượng kia khẽ chấn động, nhưng không nhìn thấy rõ ràng lắm.

Một lát sau, sự việc kỳ dị bắt đầu xảy ra, không những Hàn Giang Điếu Tuyết Ông phải giật nẩy mình mà ngay cả Tiêu Lộng Ngọc với Tư Đồ Ngọc cũng phải biến sắc mặt.

Thì ra theo với sự chấn động nhẹ nhàng ở trên lưỡi dây câu, thân cây tùng to lớn kia cũng rung rung nhẹ nhẹ.

Thoạt đầu chỉ có cành lá xào xạc, rồi càng về sau cả thân cây cũng phải dao động, rồi cuối cùng những chiếc lá dần dần héo úa lác đác rụng xuống.

Tư Đồ Ngọc kinh hãi thì thầm nói :

- Trời ơi! Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần quả nhiên rất lợi hại, môn Huyền công Huyền Ty Tuyệt Mạng của y thị thực cao minh, tiểu đệ tự lượng sức không sao làm nổi được như thế, không hiểu Ngọc tỷ thì sao?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu đáp :

- Tỷ tỷ cũng chịu, chỉ sợ ngay cả người mà danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ như Hàn Giang Điếu Tuyết Ông cũng không sao làm nổi.

Tiêu Lộng Ngọc mới nói tới đây, thì bao nhiêu những lá ở trên cây đều khô héo và rụng hết xuống đất.

Hùng Thuần Thuần khê giật tay, thu sợi dây câu về, quay sang cười nhạt nói với Cơ Hướng Vị :

- Cơ lão đầu, lão làm như vậy cho ta coi thử?

Cơ Hướng Vị ha hả cười lớn nói :

- Lão hủ đã nói rồi, cô nương quên rồi sao? Vì một người tinh thông Huyền công như Hùng cô nương thì làm sao lão phu có thể bắt chước được?

Hùng Thuần Thuần xằng giọng hỏi :

- Có phải là Cơ lão đầu thực không đủ bản lĩnh, hay lại dựa vào việc già cả mà châm chọc ta đấy?

Cơ Hướng Vị nói :

- Người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài trời còn có trời. Lão phu không thấy rằng việc tài nghệ kém người khác là một điểm nhục.

Hùng Thuần Thuần đắc ý cười nói :

- Lão cú đầu chịu thua như thế thì ta sẽ rao truyền trong giang hồ rằng, Thần Châu tứ dật...

Cơ Hướng Vị không đợi đối phương dứt lời, liền đỡ lời ngay :

- Hùng cô nương nên rõ điều này, trong bốn người Thần Châu tứ dật thì lão phu là người kém cõi nhất, huống chi lão phu không thể nào đại diện được cho ba vị kia.

Hùng Thuần Thuần quắc mắt hỏi :

- Ông lão định nói rằng, ba lão quỷ còn lại trong Thần Châu tứ dật kia không chịu nhận thua sao?

Cơ Hướng Vị gật đầu cười nói :

- Ba lão quỷ ấy kiến thức rất là nông cạn, trong đời chưa được trông thấy bậc cao nhân chân chính nào. Nếu như ba lão quỷ ấy mà lại được may mắn như lão phu, được thưởng thức môn thần công Huyền Ty Tuyệt Mạng của Hùng cô nương, thì có lẽ cũng phải khâm phục.

Hùng Thuần Thuần nói :

- Ta hiểu rồi, phải chăng ông lão muốn Thần Châu tứ dật sẽ gặp gỡ và so tài với tất cả Thần Châu tứ hung chúng ta không?

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Cử hành một trường giao đấu giữa trang tuyệt sắc với mấy ông già thì thế nào cũng phải triệu tập một đại hội võ lâm chứ không còn cách nào khác.

Hùng Thuần Thuần đáp :

- Được, ông lão cứ việc ấn định thời gian và địa điểm đi?

Cơ Hướng Vị mỉm cười hỏi :

- Hùng cô nương, cô nương phải mất bao nhiêu thời giờ mới có thể triệu tập được ba vị Thần Châu tứ hung là Hạnh Hoa Hung Nữ Ông Vô Diễm, Xà Tâm Quỷ Nữ Diễm Tiểu Thanh và Thiên Ma Bồng Nữ Ngọc Kiều Oa?

Hùng Thuần Thuần suy nghĩ rồi ứng tiếng đáp liền :

- Chúng ta tuy mỗi người ở một nơi, kẻ phương Nam người phương Bắc, nhưng có cách liên lạc mật thiết với nhau, không đầy một tháng đã có thể gặp gỡ nhau ở tại điểm chỉ định.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Nếu đã như vậy thì chúng ta mỗi người sẽ triệu tập ba người kia vào rằm tháng Tám...

Cơ Hướng Vị chưa nói dứt lời, Hùng Thuần Thuần đã xua tay nói :

- Cơ lão đầu, ông lão định nói rằm tháng Tám năm nay hay rằm tháng Tám sang năm?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Năm nay.

Hùng Thuần Thuần cười nhạt nói :

- Ta đã thành tâm thành ý ước định với ông lão, vậy dám hay không là tùy ở như ông lão, việc gì mà ông lão lại nói dối ta?

Cơ Hướng Vị không hiểu ý câu nói của Hùng Thuần Thuần, ngạc nhiên hỏi :

- Hùng cô nương nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Hùng Thuần Thuần lạnh lùng đáp :

- Rằm tháng Tám năm nay là kỳ hội của Thiên Trì kỳ hội, mười lăm năm mới tổ chức một lần, Thần Châu tứ dật các người là những kẻ phát khởi lên kỳ hội ấy tất nhiên phải tới Thiên Trì để chủ trì mọi việc, thế nào lại còn có thể cùng bọn ta...

Tư Đồ Ngọc giật mình lắng tai nghe, vì thấy đối phương đề cập tới Thiên Trì kỳ hội.

Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị xua tay lia lịa, cắt đứt lời Hùng Thuần Thuần, mỉm cười nói :

- Hùng cô nương, cô nương chỉ biết một mà không biết hai.

Hùng Thuần Thuần nói :

- Tại sao ông lão lại nói như vậy?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Bởi vì Thiên Trì kỳ hội rằm tháng Tám năm nay không cử hành được.

Câu nói này của Cơ Hướng Vị khiến Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc đều ngạc nhiên hết sức, tròn tròn mắt lên nhìn nhau. Hùng Thuần Thuần có vẻ không tin hỏi :

- Cái kỳ đại hội trọng đại như thế, tại sao lại không cử hành?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Bởi vì hai nhân vật trọng yếu là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm không thể tham dự được. Cho nên mọi người phát khởi lên kỳ đại hội ấy mới bàn bạc và quyết định cùng nhau rằng từ nay trở đi sẽ thủ tiêu ngày họp định kỳ của Thiên Trì kỳ hội.

Hùng Thuần Thuần vỡ nhẽ ra nói :

- Thì ra là thế. Nếu các ông đã không tham dự được Thiên Trì kỳ hội, vậy thì vào ngày rằm tháng Tám, Tứ hung sẽ đấu với Tứ Dật chứ có sao đâu. Nhưng không hiểu ông lão định đến địa điểm ở đâu?

Cơ Hướng Vị chỉ tay về phía sau Quát Thương mê cung, mỉm cười đáp :

- Cái tòa Quát Thương mê cung này tuy đã biến thành tro, nhưng cái sân đá ở trước cung lại vô cùng rộng rãi, quả là một chỗ rất tốt cho các nhân vật võ lâm so tài với nhau.

Hùng Thuần Thuần cười nói :

- Được rồi, ông lão nhớ lấy. Ông hãy đi tìm ba người bạn của ông lão, còn tôi thì đi tìm ba người chị em của tôi. Hai bên vào ngày Trung thu một tháng sau sẽ gặp nhau ở sân đằng trước Quát Thương mê cung mang toàn lực ra giao đấu với nhau một trận chơi.

Lời vừa dứt, Hùng Thuần Thuần đã tung người lên. Trong một giây phút vô cùng ngắn ngủi đó, mái tóc dài thông xuống tới lưng nàng đột nhiên dựng đứng lên, chẳng khác gì những cái roi sắt nhanh như điện chớp đâm vào Hàn Giang Điếu Tuyết Ông.

Cơ Hướng Vị tuy có kinh nghiệm giang hồ phong phú, nhưng cũng không thể nào ngờ được đối phương lại hạ độc thủ như vậy.

Cũng may là vị giang hồ kỳ hiệp có một thân võ học, hỏa hầu cực cao thâm, cho nên trong lúc vô cùng bối rối đã hất đầu lại phía sau, thi triển một thức “Đảo Hoán Âm Dương”, gót chân đạp liên tiếp xuống đất mấy cái vút người sang một bên né tránh thoát cái mái tóc vô cùng lợi hại kia.

Mái tóc không đánh trúng người mà lại quét trúng một tảng đá lớn.

Chỉ nghe đánh “ầm” một tiếng, tảng đá cao tới đầu người ấy vỡ vụn ra thành nhiều mảnh lẫn long lóc ở dưới đất.

Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đầu đã chịu ngừng tay. Nàng phát lên cười khanh khách đầy vẻ kiêu ngạo, thân hình lắc động mấy cái, tung tích của nàng đã biến mất, trong đường lối vô cùng ngoắt ngoéo ở trong Mê Hồn giáp.

Cơ Hướng Vị lúc trước khi nhận chịu thua với Hùng Thuần Thuần vẻ mặt hãy còn tươi tỉnh lắm, nhưng giờ đây trông thấy tảng đá to lớn kia bể tung ra và cây tùng kia vàng úa hết cả lá thì vẻ mặt lại trầm trọng dị thường.

Tiêu Lộng Ngọc đột nhiên háng đặng một tiếng.

Cơ Hướng Vị giật nảy mình, ngạc nhiên hỏi :

- Vị cao nhân nào đó?

Tiêu Lộng Ngọc kéo tay Tư Đồ Ngọc tiến về phía Cơ Hướng Vị vừa tươi cười đáp :

- Cơ lão tiền bối làm gì mà nặng lời thế? Chúng tôi không phải là cao nhân mà chỉ là hàng hậu tiến ở trong võ lâm hiện nay mà thôi.

Cơ Hướng Vị thấy đôi nam nữ trẻ đẹp tuấn tú thì lại càng lấy làm ngạc nhiên lắm, không hiểu tại sao đối phương cũng có mặt ở gần đây mà lão lại như người mù, không hay biết tí gì cả.

Tiêu Lộng Ngọc cũng đoán được cái tâm lý xấu hổ của đối phương cho nên nàng tươi cười nói :

- Xin lão tiền bối chớ có nghi hoặc. Chúng tôi đã có ý dòm lén cho nên kiễng chân nhẹ gót đi từng bước một, ngay cả hô hấp cũng phải dùng phương pháp Qui tức. Hơn nữa lão tiền bối lại đang bị một kẻ vô lễ là Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần chọc giận, cho nên lão tiền bối mới không nhận ra được chúng tôi đó thôi.

Cơ Hướng Vị nói :

- Cô nương với vị lão đệ kia cốt cách đẹp lắm, không hiểu nhị vị là môn hạ của bậc cao nhân nào?

Xem tiếp hồi 30 Lý do đại vương

30. Hồi 30 Lý Do Đại Vương

- Sư phụ của văn bối rất ít người biết vậy để cho vị Ngọc huynh đệ này của văn bối nêu tên tuổi sư phụ cho lão nhân gia biết.

Nói xong, nàng đưa mắt nháy Tư Đồ Ngọc, có ý bảo chàng không việc gì mà phải giấu giếm, cứ nói thật ra. Cơ Hướng Vị quả nhiên quay về phía Tư Đồ Ngọc, cười hỏi :

- Lão đệ, lệnh sư là ai vậy?

Tư Đồ Ngọc nghiêng mình đáp :

- Cơ lão nhân gia vừa rồi đã nhắc qua cho Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần biết, Gia sư họ Lương, tên Thiên Kỳ, có hiệu là Hải Nhạc Du Tiên...

Cơ Hướng Vị “À” lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Nếu thế thì đâu có phải là người xa lạ gì. Vậy lão đệ tên gì?

Tư Đồ Ngọc ứng tiếng đáp :

- Tại hạ họ Tư Đồ, tên là Ngọc. Còn vị này đây là Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của tại hạ. Nàng là cao đồ của Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái. Nàng có một thân võ học kinh thiên động địa.

Tiêu Lộng Ngọc nguýt dài, lên tiếng mắng :

- Ngọc đệ thật là người không biết gì cả. Đứng trước mặt một nhân vật tiền bối, tại sao lại...

Cơ Hướng Vị xua tay cười nói :

- Tư Đồ lão đệ và Tiêu cô nương xin chớ coi lão phu là tiền bối. Như các vị vừa thấy đấy, nếu lão phu là bậc tiền bối của các vị thì phải xấu hổ chết.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Cơ lão nhân gia, môn võ học “Huyền Ty Tuyệt Mạng” mà Man Sơn Mao Nữ vừa thi triển là môn công phu gì mà lợi hại như thế?

Cơ Hướng Vị gượng cười nói :

- Lão phu là người trong cuộc cho nên mù mẫm...

Tiêu Lộng Ngọc cười đỡ lời :

- Lão nhân gia là người trong cuộc mà cũng không hay biết, thì chúng tôi đứng ở ngoài xem cũng chẳng hiểu gì cả. Nhưng văn bối thấy rằng dấu đứng về phương diện nào mà xét thì cái bản lãnh Huyền công của Hùng Thuần Thuần cũng không thể nào cao thâm đến mức đó đâu.

Cơ Hướng Vị thở dài nói :

- Nếu như lão phu nghe ai nói lại thì cũng khó tin, nhưng việc này lại chính mắt được thấy, thật lão phu lạ lùng quá đổi.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Lão nhân gia khỏi phải buồn bực như thế. Vị tỷ tỷ của tại hạ có thể nói một cái nhìn cao minh.

Cơ Hướng Vị nghe nói vội vàng quay sang Tiêu Lộng Ngọc, vòng tay cười nói :

- Xin Tiêu cô nương cho nghe cao kiến? Lão hủ xin lắng tai nghe.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Lão nhân gia đừng có nghe Ngọc đệ nói bậy. Văn bối có ý kiến hay ho gì đâu, mà chỉ có một kiến giải sơ sài thôi.

Cơ Hướng Vị nói :

- Tiêu cô nương khỏi cần phải quá khiêm nhượng như thế. Vừa mới được gặp cô nương, lão phu đã nhận biết cô nương là người trí tuệ minh mông.

Tư Đồ Ngọc cao giọng nói :

- Phải đây, Ngọc tỷ tỷ là người trí tuệ minh mông, xin cho nghe kiến giải đây trí tuệ?

Tiêu Lộng Ngọc trừng mắt lên nhìn Tư Đồ Ngọc, rồi rất bình tĩnh thản nhiên, cười nói :

- Cơ lão nhân gia, lúc vừa rồi, khi Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần sắp tung mình lui bước, thì đã dùng mái tóc để định ám toán lão nhân gia. Xem thế đủ thấy cả về võ công lẫn tâm cơ, nàng ta đều tàn độc cả.

Cơ Hưởng Vị nói :

- À, cái công lực này thì lão phu biết. Tên của nó là Quỷ Vương tiên. Nhưng Hùng Thuần Thuần là người trẻ tuổi, đã luyện được tới mức dùng mái tóc mà đánh tan đá thì thật không dễ dàng gì đâu.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Văn bối thấy rằng môn công phu Quỷ Vương tiên tuy là tàn độc nhưng cũng còn có thể khổ luyện được. Đến như môn công phu Huyền Ty Tuyệt Mạng thì tựa hồ như sức người chẳng thể nào làm được.

Cơ Hưởng Vị gật đầu nói :

- Lão phu cũng nghĩ như vậy đó. Bởi vì khiến cho một cây tùng xanh tươi tốt kia, chỉ trong nháy mắt, bao nhiêu lá cành đều khô héo cả, thì nếu không làm đứt mạch cây...

Tiêu Lộng Ngọc không để cho Cơ Hưởng Vị nói dứt lời, đã tươi cười, xen lời :

- Làm đứt mạch cây có hai phương thức. Giờ đây văn bối biểu diễn ra, biết đâu sau này chẳng tìm được chỗ sơ hở của Man Sơn Mao Nữ?

Dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc liền đưa bàn tay nhỏ nhắn ra chặn lên một thân cây tùng xanh ở gần người nàng.

Chỉ trong giây phút, cây tùng lập tức chấn động, bao nhiêu lá ở trên cây dần dần rụng cả.

Đến khi bao nhiêu lá rụng hết thì Tiêu Lộng Ngọc lại khẽ vỗ về phía cây tùng khác một chưởng.

Một chưởng này không thấy kinh phong gì nổi lên cả, nhưng cây tùng xanh kia lại kêu đánh rắc một tiếng gãy liền.

Cơ Hưởng Vị buột miệng khen :

- Tiêu cô nương quả thật có một công lực ghê gớm.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ mỉm cười đưa tay chỉ vào hai cây tùng xanh kia, trầm giọng nói :

- Lão nhân gia thấy cây tùng thứ ba kia. Nếu cách một khoảng xa như vậy, muốn dùng kinh lực làm đứt mạch cây thì chỉ có cách phá hủy cái thân cây của nó trước.

Cơ Hưởng Vị gật đầu. Tiêu Lộng Ngọc tiếp lời :

- Đến như việc dùng chưởng áp vào cây tùng cho nội kinh ngấm công ra tuy có thể cây vào môn công phu Thôi Tâm thần công không làm gì tới thân cây, mà cũng làm cho lá của nó rụng hết. Nhưng nếu đem so sánh môn công phu này với môn công phu của Hùng Thuần Thuần thì có thể phán đoán được rõ ràng.

Tư Đồ Ngọc xen lời hỏi :

- Ngọc tỷ nói cho nghe rõ một chút nữa, phán đoán được ở chỗ nào?

Tiêu Lộng Ngọc chỉ tay về phía hai đồng lá, tươi cười nói :

- Ngọc đệ việc gì phải hỏi han nhiều, cứ đưa mắt nhìn thì tự nhiên biết.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn, cười nói :

- Quả nhiên là có chỗ không giống nhau, một đồng lá thì xanh, còn một đồng lá thì vàng.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Xin Cơ lão nhân gia và Ngọc đệ suy nghĩ một chút coi. Tôi nhận thấy rằng bằng vào một đồng lá xanh và một đồng lá vàng kia có thể tìm ra được đầu dây mối nhợ.

Tư Đồ Ngọc với Cơ Hưởng Vị nghe cách nói của Tiêu Lộng Ngọc đều cau mày suy nghĩ.

Cuối cùng Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị là người kinh nghiệm già dặn hơn cho nên cao giọng nói :

- Tiêu cô nương quả thật là cao minh, ở bên trong quả nhiên có chỗ khiến người ta phải nghi ngờ.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Lão nhân gia nghi ở điểm nào?

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Xin lão đệ nghĩ coi, cái loài cây tùng xanh và cây trúc biếc chịu được sương lạnh, lão đệ hãy lấy một cây trúc biếc lấy hết sức ra bẻ gãy thì cây trúc kia không dễ gì trong một đôi ngày mà đổi sang sắc vàng được.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý với cái lý luận của Cơ Hướng Vị.

Cơ Hướng Vị cười nói tiếp :

- Cây trúc đã như vậy thì cây tùng cũng chẳng khác gì. Sao không rời khỏi thân, từ phi là tự ý nó đến lúc khô rồi rụng xuống chúng chẳng thể nào chỉ trong chớp mắt là đổi sang sắc vàng được.

Tư Đồ Ngọc vỡ nhẽ ra, nói :

- Có lý! Có lý! Nhưng nói vậy thì cái đồng lá xanh mà Ngọc tỷ của tại hạ làm cho rơi rụng xuống là rất hợp lý, còn đồng lá vàng mà Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần làm rơi là trái lý nghịch tình.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ đã hiểu ra, vậy thì hãy suy nghĩ kỹ hơn một chút. Vừa rồi ta đã dùng hết sức ập chưởng vào cây, thế mà đồng lá rụng xuống vẫn còn xanh biếc, thì cái môn Huyền Ty Tuyết Mạng của Hùng Thuần Thuần so sánh với...

Nàng chưa dứt lời thì Tư Đồ Ngọc đã cao hứng xen lời nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tiểu đệ hiểu rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nguýt dài, mắng yêu :

- Trong Ngọc đệ có vẻ cao hứng quá, vậy thì đã hiểu được gì?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ thấy rằng Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần không phải sử dụng môn Huyền Ty truyền kinh, mà thi triển môn Huyền Ty truyền độc.

Cơ Hướng Vị kinh ngạc, hỏi bằng giọng thất thanh :

- Tư Đồ lão đệ nói gì thế? Hùng Thuần Thuần thi triển môn Huyền Ty truyền độc à?

Tư Đồ Ngọc đưa tay chỉ cây tùng héo tro trụi lá, quay về phía Cơ Hướng Vị, mỉm cười nói :

- Xin Cơ lão nhân gia coi xem cây Tùng dẻo dai kia nếu không phải trúng chất kỳ độc thì lẽ nào lại ra nông nổi như thế kia?

Cơ Hướng Vị cau mày nói :

- Lời lão đệ nói tuy rất hợp lý, nhưng cái loại thuốc kỳ độc ấy làm sao mà truyền vào được?

Tư Đồ Ngọc chưa kịp lên tiếng đáp thì Tiêu Lộng Ngọc đứng bên đã tươi cười nói :

- Tôi xét theo tình hình lúc ấy để mà suy đoán thì tất là ở trong bàn tay Hùng Thuần Thuần có giấu chất kỳ độc, đợi lúc lên tiếng bảo lão nhân gia cho mượn dây câu, nàng ta mới cho dính chất độc vào đầu dây câu.

Cơ Hướng Vị giật nảy mình, nói :

- Tiêu cô nương suy đoán thật là đúng. Hùng Thuần Thuần trước đó đã bôi chất kịch độc vào đầu dây câu, sau đó mới vào sâu ở trong mạch cây.

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười, nói :

- Phải rồi. Giờ đây mọi người đã đồng ý với nhau cả rồi, vậy chúng ta hãy cùng nhau đi coi xem sao.

Nói xong, Tiêu Lộng Ngọc rút một cây ngân châm cài tóc ở trên đầu chậm rãi bước tới trước, thọc ngay cây châm vào cái lỗ nhỏ trên thân tùng đã khô vàng mà lúc nãy sợi dây câu đã xuyên vào.

Tiêu Lộng Ngọc ngoáy cái châm giây lát rồi rút ra, chỉ thấy sắc trắng ở trên cây châm đã biến mất, mà giờ đây đã đổi sang thành màu đen.

Cứ xem như vậy thì đủ hiểu cái lỗ nhỏ ở trong thân cây không những có chất độc, mà chất độc này rất nặng.

Cơ Hướng Vị thấy vậy ông vốn là người rất bình tĩnh, thế mà giờ đây cũng phải nổi giận trong người, hậm hực nói :

- Hùng Thuần Thuần thật là đứa quả hèn hạ.

Lời ông ta vừa nói xong, Tư Đồ Ngọc cũng đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cao giọng nói :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ có chuyện muốn hỏi tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ định hỏi ta điều gì?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tỷ tỷ đã sớm đoán biết cái hành vi đề tiện của Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần thì tại sao không xuất thủ để trừ diệt y thị cho rồi hay không nữa thì phá tan cái quỷ kế của nàng ta, đó cũng là một cách dạy dỗ.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Ta biết thế nào Ngọc đệ cũng hỏi ta như vậy. Ta có thể đáp lại cũng ba lý do.

- Tiểu đệ không tin là tỷ tỷ có nhiều lý do như vậy. Tỷ tỷ hãy nói cho nghe coi.

Tiêu Lộng Ngọc dơ một ngón tay ra, cao giọng nói :

- Lý do thứ nhất, tuy ta đã đoán được việc cây tùng bị khô héo thế nào cũng có sự mờ ám ở bên trong, nhưng cứ thứ cái môn công phu Thổ Kinh Quán Vật Phi Tuyền Nhập Mộc cũng đủ biết võ công của Hùng Thuần Thuần ghê gớm lắm cho nên ta mới đứng lặng nhìn xem Hùng Thuần Thuần còn tri triển môn công phu nào khác.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Tiêu cô nương được toại nguyện rồi đấy nhỉ, bởi vì cô nương đã được coi Hùng Thuần Thuần đột nhiên ám toán lão phu bằng công lực Quỷ Vương tiên và cái thân pháp mau lẹ tuyệt luân của nàng ta lúc rời khỏi nơi đây.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói tiếp :

- Lý do thứ hai, là dẫu có giết Man Sơn Mao Nữ hoặc là dạy dỗ cho nàng ta thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, cho nên ta mới cố ý để cho Cơ lão nhân gia ước hẹn với nàng, để nàng ta tụ tập các đồng đảng vào ngày rằm tháng Tám. Khi ấy sẽ diệt trừ hết cả bọn Thần Châu tứ hung thì hay hơn.

Tư Đồ Ngọc vỗ tay khen :

- Phải, tiểu đệ rất đồng ý với Ngọc tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Lý do thứ ba là vì Ngọc đệ. Bởi vì Thiên Tri kỳ hội đã bị thủ tiêu rồi, thì nếu không mượn cơ hội này, làm sao mà Ngọc đệ có thể tìm ra được Thần Châu tứ dật?

Cơ Hướng Vị nghe nói, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười bảo :

- Tư Đồ lão đệ tìm bốn người chúng ta có chuyện gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại hạ định nhờ bốn vị thanh minh cho ân sư.

Nói xong, chàng vòng tay vái chào Cơ Hướng Vị.

Cơ Hướng Vị cũng là chỗ thân tình xưa nay với Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm nhưng sự thật cũng không hiểu rõ mối tình oán giữa hai người ấy, nay nghe Tư Đồ Ngọc nói thì kinh ngạc hết sức.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Cơ Hướng Vị, nghiêm nét mặt hỏi :

- Cơ lão nhân gia, lần trước, sau khi Thiên Trì kỳ hội bế mạc, thì Thần Châu tứ dật có cùng đi tới Hoàng Sơn với ân sư của tại hạ không?

Cơ Hướng Vị gật đầu đáp :

- Có, lão đệ hỏi vậy để làm gì?

Tư Đồ Ngọc lại hỏi tiếp :

- Khi ấy sư phụ của tại hạ có bị người ta ám toán trúng phải chất kỳ độc phát tác chậm, cho nên bị người dần dần co rút lại.

Cơ Hướng Vị nói :

- Đúng là có chuyện này. Bởi vì cũng tại chuyện này mà Thần Châu tứ dật ai ai cũng phải ngày đêm lo nghĩ, vì rằng sau khi Thiên Trì kỳ hội bế mạc, lệnh sư chưa chào hỏi gì ai cả, đã bị ám toán cho nên chúng tôi cũng bị hiềm nghi.

Lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc mới đem chuyện sư phụ chàng bị hiềm oan như thế nào kể rõ cho Cơ Hướng Vị nghe một hồi.

Cơ Hướng Vị lắc đầu nói :

- Làm gì có chuyện đó. Khi ấy lệnh sư đã bị kỳ tật thế nào mà lại còn có thể đi tới Bắc Thiên Sơn làm cái chuyện xấu xa kia được?

Tư Đồ Ngọc lại vòng tay nói :

- Cơ lão tiên bối, tiên bối đã biết ân sư của tại hạ quả là oan uổng thì sau ngày rằm tháng Tám tiên bối có thể nào cùng với ba vị Thần Châu tứ dật khác với Nam Hoang tử cốc để chứng minh cái việc ngày xưa trước mặt Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm được không?

Cơ Hướng Vị gật đầu, cười nói :

- Dĩ nhiên là được chứ?

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ, cảm ơn rồi rít. Chàng quay sang nhìn Cơ Hướng Vị rồi nói :

- Nếu lão nhân gia đã chấp thuận thì xin lão tiên bối mau quay trở về cho ba vị Thần Châu tứ dật kia biết để khỏi lỡ ngày hẹn.

Cơ Hướng Vị gật đầu, cười nói :

- Lão đệ cứ yên lòng. Ta sẽ kiếm cách tụ tập với các người bạn của ta, bảo đảm là không có chuyện sai lời hẹn đâu. Mà cũng không lỡ ngày hẹn rằm tháng Tám với Hùng Thuần Thuần.

Tư Đồ Ngọc đưa Cơ Hướng Vị đi rồi, quay sang cười với Tiêu Lộng Ngọc, lắc đầu nói :

- Ngọc tỷ, thật là không ngờ chúng ta đã mất bao nhiêu công phu chuẩn bị định tham dự Thiên Trì kỳ hội không ngờ kỳ hội này lại đột nhiên bị bãi bỏ.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Dự hay không dự Thiên Trì kỳ hội có gì là quan hệ đâu? Phải lại Ngọc đệ muốn kiếm Thần Châu tứ dật thì đã kiếm được rồi đây, họ đã chịu đứng ra làm chứng rồi còn gì.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Tuy là nói vậy, nhưng làm sao chúng ta có thể đợi được cả tháng trời, chẳng lẽ...

Tiêu Lộng Ngọc cười đỡ lời :

- Chuyện này đâu có khó khăn gì. Ta cảm thấy có một chỗ có thể đi.

Tư Đồ Ngọc vội vàng hỏi :

- Chỗ nào?

Tiêu Lộng Ngọc ứng tiếng đáp :

- Thiên Ma phủ!

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, hỏi :

- Thiên Ma phủ à? Có phải là Thiên Ma phủ ở dưới Tầng Vân Hác ở bên bờ Ngọc Bút phong ở trong Võ Di sơn không?

Tiêu Lộng Ngọc tươi cười đáp :

- Không phải Thiên Ma phủ ấy thì còn là Thiên Ma phủ thứ hai nào nữa.

Tư Đồ Ngọc quay sang nhìn Tiêu Lộng Ngọc, nói :

- Tỷ tỷ sao lại quên rằng tiểu đệ có hẹn với Ngọc Kiều Nga ngày Trùng Dương mừng chín tháng chín?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Cái ý Ngọc đệ hẹn ngày Trùng Dương là chỉ sợ hỏng việc Thiên Trì kỳ hội, nay kỳ hội đã không được mở ra nữa thì còn sớm, chúng ta hãy đến Võ Di sơn chơi một phen, đó chẳng phải là cách hay nhất để tiêu phí thời giờ trước mắt đấy à?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Cách ấy tuy hay, nhưng...

Tiêu Lộng Ngọc cười, đỡ lời :

- Nhưng cái gì? Ta lại có ba lý do.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Phải phong cho tỷ tỷ là lý do đại vương mới được. Vậy xin cho đệ nghe cao kiến?

- Rõ ràng là Ngọc Kiều Nga đã có lòng tương tư Ngọc đệ rồi. Nếu Ngọc đệ đến sớm một chút thì nàng đã đỡ khổ.

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng, chau môi nói :

- Ngọc tỷ chỉ đem tiểu đệ ra mà đùa thôi, thế là nghĩa lý gì?

Lộng Ngọc nói tiếp :

- Ngọc đệ đi Thiên Ma phủ là người ta mời đến chữa bệnh ông thầy đến sớm một chút, thì người ốm người ta mới khỏi mong chứ.

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Phải, lý do ấy tỷ tỷ nói cũng được lắm.

Tiêu Lộng Ngọc dương mày nói :

- Lý do thứ ba thì lại càng đúng nữa, vì bạn tốt của đệ là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu bị lọt vào ổ ma, tuy có Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa hết lòng yêu chuộng, thì cũng không nguy hiểm gì cho lắm. Nhưng ngủ lâu thì qua đêm lại càng dài. Ngọc đệ không muốn cứu y ra sớm hơn một chút hay sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Tỷ tỷ càng nói càng có lý, tôi hết lòng đồng ý sẽ đi ngay Vô Di sơn đến Thiên Ma phủ luôn.

Lộng Ngọc cười nói :

- Đi thì là đi. Nhưng không biết rằng đệ đi một mình, hay là chúng ta hai người cùng đi thế?

Tư Đồ Ngọc hơi ngạc nhiên nói :

- Tất nhiên là mình hai người cùng đi rồi, tỷ tỷ chẳng đã nói từ giờ về sau không khi nào lia tiểu đệ hay sao?

Lộng Ngọc cười đáp :

- Ngọc đệ thì được người ta mời đến để chữa thuốc, còn tỷ tỷ thì đến đó để làm chi?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ cũng cứ tự nhận là một người thần y đời nay, tiểu đệ hẹn đến để cùng xem bệnh cũng được chứ sao.

Lộng Ngọc cười nói :

- Nói như thế cũng được nhưng Ngọc đệ đi với một bà lang như tôi đường dài đằng đẳng như vậy, không sợ Ngọc Kiều Nga ghen hay sao?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt cau mày, nói :

- Ta nói chuyện chính đĩnh với tỷ tỷ, tỷ tỷ lại cứ nói đùa hoài. Mồm tỷ tỷ nói là Ngọc Kiều Nga ghen, nhưng thực ra chính mình ghen thì có.

Lộng Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ không sợ Ngọc Kiều Nga ghen, chỉ vì Thiên Ma phủ trong ấy có Tàng Vân Hác, mình lại bỏ ngõ thì Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương lại là một người tuyệt đỉnh cao thủ. Dưới tình hình như thế mà muốn cứu nguy Trình Di Siêu ra, tỷ tỷ nên dùng cơ mưu hơn là ý vào võ công.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Tỷ tỷ nói không sai chút nào?

Lộng Ngọc lại tiếp :

- Nếu mà chú trọng dùng mưu, thì nên lợi dụng Ngọc Kiều Nga, đối với Ngọc đệ rất có cảm tình, thì làm sao mà chẳng được. Hà tất phải làm cho cô ta bị khích động mà nổi ghen lên có phải là hỏng việc không?

Tư Đồ Ngọc hai mắt lấp lánh, mỉm cười nói :

- Có cách rồi. Tỷ tỷ có thể hóa trang thành một người đạo sĩ già nua, thì trông giống Biển Thước phục sinh, Hoa Đà tái thế đây. Ngọc Kiều Nga cũng không ghen nữa đâu.

Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ không có kinh nghiệm tiếp xúc với những lão già bao giờ, sự tiếp xúc không giống thì sao. Nếu ta cứ miễn cưỡng làm, thế nào cũng để lộ chân tướng ra.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Thế tỷ tỷ định sao?

Lộng Ngọc cười đáp :

- Giả dạng làm một người đàn ông cũng không sao, nhưng ta muốn giả dạng thành một người trẻ tuổi như Ngọc đệ vậy.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Người trẻ tuổi?

- Sao, người trẻ tuổi không được ư? Hay là chỉ có Ngọc đệ mới là người trẻ tuổi Biển Thước thôi, mà không cho ta làm người trẻ tuổi Hoa Đà sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, y đạo có tinh hay không không phải là ở cái chỗ già hay trẻ, tiểu đệ chỉ sợ...

Lộng Ngọc trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Sợ cái gì? Ngọc đệ cứ úp úp mở mở mãi như thế, sao không nói thẳng ra?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ có một vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, nếu giả dạng thành một trang thiếu niên tuấn tú thì tức chết Phan An, hổ chết Tông Ngọc đi được.

Lộng Ngọc thất cười, nói :

- Ngọc đệ cứ yên tâm, đệ đã là trang thiếu niên đẹp nhất đời nay trong giới võ lâm rồi, dẫu tỷ tỷ có cải trang thành đàn ông thì tiểu đệ cũng không bị ảnh hưởng gì đâu.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nói :

- Sao tỷ tỷ lại nói thế, tiểu đệ với tỷ tỷ thì không có phân biệt chi cả, tiểu đệ chỉ e rằng Ngọc Kiều Nga với Ngọc Kiều Oa hai chị em trông thấy vẻ đẹp của chị, thì thần hồn điên đảo mà hai người cùng yêu tỷ tỷ cả thì sao?

Tiêu Lộng Ngọc “Ồ” lên một tiếng, mắt nhìn Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ cứ yên tâm, người ta thường nói, quân tử không muốn cướp cái sở thích của người, nếu mà Ngọc đệ nói Ngọc Kiều Nga đã yêu Ngọc tỷ tỷ, thì tỷ tỷ quyết cũng chẳng đáp lại đâu.

Tư Đồ Ngọc chau mày lên nói :

- Tỷ tỷ lại bông đùa tiểu đệ rồi...

Xem tiếp hồi 31 Nhân ngoại hữu nhân

31. Hồi 31 Nhân Ngoại Hữu Nhân

- Ngọc Kiều Nga đối với tỷ tỷ có cảm tình rất tốt, tỷ tỷ cũng không để ý, nhưng nếu Ngọc Kiều Oa mà có tình cảm tốt với ta thì tỷ tỷ cầu cũng không được.

Tư Đồ Ngọc lộ vẻ nghi hoặc hỏi lại :

- Tỷ tỷ bảo cầu cũng chẳng được là nghĩa làm sao?

Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Ngọc đệ không được hỏi nhiều, tới lúc đó sẽ biết Ngọc đệ không biết người ta đã có câu: “Thiên cơ bất khả lậu” hay sao?

Tư Đồ Ngọc chẳng biết làm sao, đành phải tạm thời nín lặng không nói gì nữa.

Lộng Ngọc cải nam trang xong, quả nhiên là đẹp tuyệt thế, trông như một cây ngọc trước gió, cùng Tư Đồ Ngọc đi ngay Võ Di sơn.

Đến Võ Di sơn Ngọc Bút phong, chưa kịp vào Tàng Vân Hác, thì đã thấy Thiên Ma phủ đặt sẵn các chạm bẫy. Có hai đại hán trung niên mặc áo cô lâu, đứng ở đằng sau góc sườn núi nhảy ra nhìn Tư Đồ Ngọc với Tiêu Lộng Ngọc cười khẩy hỏi :

- Ở dưới Hác này có rất nhiều rắn rết quái vật, lại có cả độc chương nữa đấy...

Đại hán nọ chưa dứt lời, Tư Đồ Ngọc đã tiếp lời nói ngay :

- Xin hai vị đừng nói những chuyện ghê gớm như vậy, chỗ Tàng Vân Hác này nếu không phải là động thiên diu cảnh, thì Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương lại chọn làm chỗ ở làm chi.

Hai người đàn ông ấy nghe xong, mặt liền biến sắc, cùng vội chấp tay vái chào mỉm cười hỏi :

- Vị tướng công xưng hô ra sao, có phải là bạn tốt của Thánh Mẫu chúng tôi không?

Tư Đồ Ngọc không để đối phương nói dứt, liền cười đáp :

- Tôi là Tư Đồ Ngọc, còn vị này là bạn tốt của tôi biệt hiệu là Trại Hoa Đà, Ngọc Kiều Nga cô nương mời chúng tôi đến nơi đây đây.

Đại hán đứng bên trái nghe nói, vội chấp tay vái chào rồi tươi cười nói tiếp :

- Hai vị tướng công là bạn tốt của đại cô nương chúng tôi, thì xin mời hai vị cứ việc xuống Hác. Nếu hai vị thấy ở dưới đường đi chỗ nào có thứ rêu màu tía, xin hai vị hãy tránh ra, đừng nên dẫm chân vào.

Tư Đồ Ngọc khẽ gật đầu, rồi quay mặt lại gọi Lộng Ngọc :

- Trại huynh, chúng ta cùng xuống dưới đó đi.

Vì hai người trước đã hẹn nhau không cần phải đổi tên gì cho Lộng Ngọc mà cứ xưng ngay là Trại Hoa Đà ba chữ là được rồi.

Địa thế Tàng Vân Hác rất sâu, từ trên xuống khó khăn vô cùng, nhưng Tư Đồ Ngọc hai người đều có nội gia tuyệt nghệ thành ra cũng không đến nỗi khó khăn lắm.

Xuống dưới Hác được độ mười mấy trượng, Lộng Ngọc đưa mắt nhìn qua, quả nhiên phát hiện cách dưới chân mình độ mấy thước có mọc đầy rêu màu tía.

Tư Đồ Ngọc giương mày khẽ nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta thử xem thứ rêu màu tía này lợi hại đến mức nào đi?

Lộng Ngọc cười đáp :

- Thử một chút cũng không sao, nhưng chúng ta nên tránh sang chín diện thì hơn.

Nói xong, thân hình nàng liền lách sang bên phải thì triển ngay Du Long Thuận Bích Hồ công ra, quay sang bên phải vòng tới. Đợi đến khi vòng đến cạnh thứ rêu màu tía đó, Lộng Ngọc liền thuận tay thò lên một cây từng bắt một con sóc vút luôn vào chỗ có mọc rêu màu tía.

Con sóc ấy vừa chạm phải chỗ rêu màu tía đó thì sự lạ xảy ra ngay, làm cho Tư Đồ Ngọc và Lộng Ngọc trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thì ra đám rêu màu tía ấy tựa như một vật sống vậy, con sóc vừa rơi xuống đó, thì bốn phía những rêu ấy đã vây lại và bó chặt lấy con sóc.

Qua một hồi sau, cái phiến rêu sắc tía ấy lại khẽ hé mở ra rồi khôi phục lại như trước, thì không còn thấy vết tung tích con sóc ấy đâu nữa, cả xương và da cũng tiêu tan hết. Chỉ thấy ở giữa phiến rêu sắc tía ấy hình như có vẻ hơi đậm hơn những chỗ khác đôi chút thôi.

Tư Đồ Ngọc thất thanh nói :

- Tỷ tỷ...

Lộng Ngọc lườm chàng một cái khẽ đáp :

- Không được gọi là tỷ tỷ như thế.

Tư Đồ Ngọc vội bào chữa ngay :

- Trại huynh, thứ này là thứ rêu ăn thịt người đấy.

Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Cái chỗ man hoang tuyết cốc này thường có những thứ cỏ ăn người, nhưng không phải xuất hiện ở núi Vũ Di này. Có lẽ thứ rêu này do Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương kiếm ở chỗ khác đem vô đây trồng đó thôi.

Tiếng nói vừa dứt, ở trên cửa động có một cái bóng vàng xuất hiện nhằm chỗ Lộng Ngọc bay thẳng tới.

Tư Đồ Ngọc phát giác trước tiên vì chàng đứng xa hơn, liền thất thanh kêu gọi :

- Tỷ... tỷ... Trại huynh để ý, không phải là người mà là một con vượn lông dài sắc vàng đấy.

Lộng Ngọc khẽ cười, giơ bàn tay lên trên đẩy vào chỗ con vượn vừa nhảy tới và chỉ khẽ ấn có một cái.

Tư Đồ Ngọc đã thấy qua chưởng lực của Lộng Ngọc rồi, biết rằng đối với Tuyệt Tình trảm của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm tương đương nhau, thì đoán rằng con vượn này khó lòng mà thoát khỏi được.

Quả nhiên con vượn quái dị lông vàng ấy chưa nhảy tới trước mặt thì đã kêu lên một tiếng thảm khốc, rồi toàn thân rơi xuống Tầng Vân Hác luôn.

Một hồi sau bỗng nghe thấy dưới Hác có tiếng người ồn ào, có tới bảy tám cái bóng nhanh như điện lướt lên.

Người đi đầu là một ông già gầy gò mặc áo màu huyền, còn cách hai người hơn trượng đã thét lớn :

- Đồ chuột nhắt ở đâu, dám tới Thiên Ma tiên phủ của Đỉnh nương nương làm bậy như vậy?

Tư Đồ Ngọc lông mày dựng ngược trầm giọng đáp :

- Ta không thèm nói với người. Người mau gọi Ngọc Kiều Nga ra đây, ta muốn hỏi nàng sao mời ta từ xa tới đây mà lại đối xử như thế này?

Ông già áo huyền kinh ngạc vô cùng, vội đưa mắt liếc nhìn hai người và cau mày hỏi :

- Hai vị có phải là khách của đại cô nương chúng tôi không?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Tôi không những là khách của Ngọc Kiều Nga cô nương, mà tôi còn là thầy lang, cô ấy đã mời tôi tới đây để thăm bệnh cho một người tên là Trình Di Siêu. Bây giờ Thiên Ma phủ đã cửa cấm thâm nghiêm, nhà người bảo Ngọc Kiều Nga cô nương đi tìm người khác vậy.

Ông già mặc áo huyền nghe nói tới đó, vội vàng đổi ngay nét mặt thành sẵn đón vui vẻ, chấp tay nói :

- Hóa ra là Tư Đồ thiếu hiệp, xin tha lỗi cho tại hạ Phạm Khuê này đã vô lễ. Tại hạ nghe đại cô nương có dặn Tư Đồ thiếu hiệp gần đến Trùng Dương mới tới đây, tại sao...

Bỗng bốp một tiếng.

Phạm Khuê nói chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng thực ròn thì mình đã bị tát ngay một cái, suýt tí nữa thì bị té lộn cổ xuống dưới đáy sơn cốc.

Theo sau tiếng tát đó, phía trước mặt đã có một người áo trắng xuất hiện, với một thân hình yếu điệu đẹp tuyệt thế, người đó chính là Ngọc Kiều Nga.

Ngọc Kiều Nga nhìn thẳng vào mặt Phạm Khuê trừng mắt mắng :

- Phạm Khuê ngươi muốn chết đấy ư, Tư Đồ thiếu hiệp đã là danh y thì tới càng sớm càng hay, sao lại phải đợi đến ngày Trùng Dương nữa. Ta ngày nào mà chẳng nhắc tới thiếu hiệp là gì?

Phạm Khuê bị một cái tát tay rất mạnh, nửa mặt bên trái bị sưng to mà cũng không dám giận dữ gì cả chỉ cúi đầu ngoan ngoãn chịu mắng thôi.

Tư Đồ Ngọc thấy thế trong lòng không yên mỉm cười nói với Ngọc Kiều Nga :

- Ngọc cô nương đừng có trách cứ vị ấy nữa, chỉ trách tôi không nên không phải thôi, tôi quên không mang cái lông công vàng mà cô nương đã tặng cho tôi, nên vị ấy mới hiểu lầm như vậy. Co nương đừng nên trách bạn họ Phạm này nữa.

Kiều Nga nhìn Phạm Khuê lớn tiếng quát :

- Người đầu có đáng gọi là Phạm Khuê, mà chỉ đáng gọi là Phạm Thùng thôi. Có mau cút xuống Hác ngay đi không, bảo người dọn ngay một bữa tiệc thịnh soạn để ta tiếp đãi quý khách.

Phạm Khuê như được đại xá, vội vàng dạ lia lịa, rồi đem các thủ hạ chạy ngay xuống Tầng Vân Hác tức thì.

Lúc ấy Ngọc Kiều Nga mới đưa mắt nhìn Lộng Ngọc.

Nếu chẳng nhìn thì thôi, càng nhìn kỹ thì Ngọc Kiều Nga bỗng giật mình đến thót một cái.

Vì Lộng Ngọc cải trang làm một vị thiếu niên tuấn tú, trông nàng đẹp tuyệt thế, sánh với Tư Đồ Ngọc không ai hơn ai kém cả, Tư Đồ Ngọc mỉm cười :

- Ngọc cô nương tại hạ xin giới thiệu, vị này là bạn bình sinh rất thân với tôi tên gọi là Trại Hoa Đà.

Kiều Nga ngẩn người ra nói :

- Trại Hoa Đà? Nghe nói cái tên này thì nhất định phải là một tay cái thế thần y rồi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Đúng vậy, vì tôi sợ một mình không đủ tư cách chữa những chứng bệnh kịch độc này, cho nên mới mời Trại huynh cùng đi giúp một tay như vậy, vì đối với y đạo, Trại huynh còn hơn tôi nhiều.

Nói xong chàng quay về phía Lộng Ngọc gọi :

- Trại huynh, vị này là Ngọc Kiều Nga cô nương mà đệ vẫn thường nói với huynh đấy, Ngọc cô nương đây là đại đệ tử của Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương đấy.

Lộng Ngọc nghe nói liền chấp tay chào Ngọc Kiều Nga, mỉm cười nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ Đình nương nương đã oai trấn vô lâm thanh danh cái thế một thời. Lần này có duyên được theo Tư Đồ huynh tới đây kết kiến thực là vạn hạnh. Xin Ngọc cô nương đừng trách cứ là không mời mà tới.

Kiều Nga đáp lễ cười nói :

- Trại huynh nói quá lời, huynh là một vị thần y quốc thủ, chúng tôi mời cũng chưa chắc được.

Nói tới đó hơi ngừng một chút, rồi hai mắt Kiều Nga chăm chú nhìn Lộng Ngọc, tươi cười nói tiếp :

- Nhưng Trại huynh muốn gặp sư phụ tôi thì thực là một việc không may.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Hay là lệnh sư Đình nương nương của Ngọc cô nương đương tọa quan, hóa hầu.

Kiều Nga xua tay cười nói :

- Sư phụ tôi không phải là tọa quan luyện công, mà là bị một người bạn già lâu năm mời đi thương lượng một đại sự.

Tư Đồ Ngọc nghe nói trong lòng mừng rỡ nghĩ: “Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương đã không ở đây thì ở trong Thiên Ma phủ này đối với việc cứu Trình Di Siêu cũng giảm đi được trở ngại rất nhiều”.

Ngọc Kiều Nga một mặt đi trước dẫn đường từ từ xuống Hác, một mặt mỉm cười nói với Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh đoán thử xem người mời sư phụ tôi là ai?

Tư Đồ Ngọc đang định hỏi chuyện đó, chàng bèn xua tay nói :

- Tám phương bốn bể kỳ nhân dị sĩ kể sao cho xiết, thì tại hạ làm sao mà đoán ra được?

Ngọc Kiều Nga liền nói :

- Lần trước chúng ta gặp nhau ở Quát Thương sơn, người ấy chính là nhân vật ở Quát Thương Sơ đấy.

Tư Đồ Ngọc nghe nói đã động lòng ngay, chàng liền nói :

- Có phải Mê cung Ngũ sát ở Mê Hồn giáp trong Quát Thương mê cung...

Chàng mới nói tới đó, Ngọc Kiều Nga đã ngắt lời ngay :

- Tư Đồ huynh đoán rất đúng, người ấy chính là một trong Mê cung Ngũ sát, Danh Sát Tiên Thông Thần.

Tư Đồ Ngọc trợn ngược lông mày lên nói :

- Đinh nương nương bị Tiên Thông Thần mời đi Quát Thương mê cung phải không?

Kiều Nga lắc đầu nói :

- Không phải là mời tới Quát Thương mê cung, mà là một chỗ Bí Quật.

Lộng Ngọc hơi động lòng, liền mỉm cười hỏi :

- Quát Thương mê cung đẹp đẽ đường hoàng như vậy, cũng đủ để anh em y tiêu dao, sao lại còn muốn làm thêm Bí Quật nữa như thế?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Nguyên do ra sao tôi cũng chẳng hiểu, vị Danh Sát Tiên Thông Thần tôi coi mưu trí rất thâm sâu, nhiều tâm cơ kế hoạch.

Lộng Ngọc thừa cơ xen lời nói :

- Mê cung Ngũ sát ở ngoài một chỗ Bí Quật làm ở chỗ nào?

Kiều Nga lắc đầu cười nói :

- Tôi cũng không biết làm ở chỗ nào cả, tôi vốn cũng chưa hỏi Tiên Thông Thần, nếu Trại huynh...

Lộng Ngọc nhìn thần sắc Kiều Nga, biết là nàng ta không phải là định nói dối, nàng cũng không muốn nàng ta nghi ngờ mình, liền xua tay cười nói :

- Tại hạ chỉ thuận miệng hỏi đó thôi, chứ chúng tôi với Mê cung Ngũ sát không có dính líu gì với nhau thì mình để ý họ được bao nhiêu Bí Quật làm chi?

Tư Đồ Ngọc nghe nói trong lòng phục Lộng Ngọc ứng đối rất tài tình.

Lúc gần tới Tàng Vân Hác, phong cảnh trước mắt thật là thanh tao thoát tục.

Dưới Hác địa thế rất rộng, một bãi cỏ rất rộng trồng toàn những loại kỳ hoa dị thảo, thác chảy, đầm trong... cảnh trí thực nên thơ khôn tả.

Dựa vào vách núi phía Tây là một cung điện rất đồ sộ, tuy không đẹp bằng Quát Thương mê cung, nhưng khí phái cũng tương đương không kém.

Ở trước cửa cung, trong một bàn đá giữa vườn hoa có bày đủ các món sơn hào hải vị, và có bốn nữ tỳ xinh xắn đứng chấp tay hầu khách.

Kiều Nga một đằng mời khách ngồi, một đằng thì khẽ nói với Phạm Khuê đứng bên cạnh rằng :

- Nhà người mau đi che đậy thi thể Đại Kim lại, hãy tạm dừng cho nhị cô nương biết vội.

Phạm Khuê vội dạ một tiếng, rồi vội đi ngay. Lộng Ngọc nghe nói liền hỏi :

- Đại Kim là ai thế?

Nàng vừa dứt lời thì Ngọc Kiều Nga đáp ngay :

- Chính là con vợ Kim Mao Phát Phát vừa rồi ở trên Tàng Vân Hác, Trại huynh đã đánh rớt xuống dưới đấy.

Lộng Ngọc lộ vẻ bẽ lên nói :

- À! Tại hạ chỉ tưởng đó là một con thú vô chủ thôi, không ngờ lại là do nhị cô nương nuôi như vậy... thực là thất lễ quá!

Ngọc Kiều Nga không biết vì đối với Tư Đồ Ngọc đã có tình cảm mà liên can đến Lộng Ngọc, hay là vì Lộng Ngọc đẹp trai mà có ấn tượng tốt? Nên nàng nghe Lộng Ngọc nói xong, liền xua tay cười đáp :

- Bất cứ ai mà thành linh bị tập kích như vậy ai mà chẳng phải ra tay chống đỡ chỉ trách Đại Kim tự đem thân vào chỗ chết chứ không đáng trách Trại huynh lỡ tay, nếu trách thì phải trách Tư Đồ huynh trước mới đúng, vì tại sao Tư Đồ huynh lại không đem cái lông công mà tôi đã tặng cho ra.

Lộng Ngọc cười nói :

- Đại cô nương đã không trách cứ, sao lại dặn người bạn họ Phạm giấu lệnh muội Nhị cô nương.

Ngọc Kiều Nga vội giải thích :

- Vì tính nết của Nhị muội rất nóng nảy, tôi sợ bình nhật vẫn thương con Đại Kim, bây giờ nghe thấy nó bị chết, thì Nhị muội sẽ không cần hỏi đầu đuôi gì cả mà sẽ thất lễ với nhị vị, cho nên tôi mới phải dặn Phạm Khuê tạm giấu, rồi tôi sẽ giải thích cho Nhị muội biết thì chuyện sẽ yên ngay.

Lộng Ngọc nhún mày cười nói :

- Đa tạ Đại cô nương có lòng tốt như vậy, nhưng người ta vẫn thường nói: “Con dâu xấu chẳng tránh được mẹ chồng”, tại hạ nghĩ rằng cứ để tại hạ gặp Nhị cô nương nói rõ chuyện hiểu lầm ấy, rồi tôi xin lỗi thì hơn.

Ngọc Kiều Nga suy nghĩ giây lát, mới gật đầu nói :

- Trại huynh nói cũng phải, tôi sẽ cho người mời Nhị muội đến, vì tôi mời nhị vị đến là để chữa bệnh cho người yêu của Nhị muội. Hai vị là cái thể thần y, tính nết Nhị muội dẫu có nóng nảy cũng không dám vì một con Phất Phất mà làm mất lòng hai vị đâu.

Nói tới đó, nàng ta liền quay lại gọi một tỳ nữ mỉm cười nói tiếp :

- Mai nhi, mi mau đi mời Nhị cô nương, cứ nói...

Mới nói tới đó, thì ở trong cung điện có một tiếng rất lạnh lùng vọng ra, ngắt lời Kiều Nga nói :

- Không phải đi mời nữa, tôi đã đến đây từ lâu rồi.

Tiếng vừa dứt thì người đã tới nơi, một làn bóng trắng từ trên không lướt xuống, thân pháp linh động rất đập mắt, khiến Lộng Ngọc cũng phải khen ngợi thâm.

Bóng trắng vừa tới thì có một thiếu nữ tuyệt đẹp trông giống hệt như Kiều Nga, nhưng trông vẻ mặt của nàng ta còn chứa sát khí hơn Kiều Nga nhiều.

Tư Đồ Ngọc với Tiêu Lộng Ngọc không cần Ngọc Kiều Nga phải giới thiệu, đã đã biết rằng Nhị muội của Ngọc Kiều Nga, một trong Thần Châu tứ hùng công lực rất lợi hại. Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Ngọc Kiều Oa không hổ xưng là Thiên Ma Băng Nữ vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết, hai con mắt tia những ánh sáng lạnh lẽo, hơi liếc nhìn Lộng ngọc với Tư Đồ Ngọc. Vẻ lạnh lùng ấy của nàng thực làm người ta chẳng rét cũng phải run rẩy.

Nhưng nói đến thần sắc lạnh lùng như băng tuyết cũng chỉ là lúc đầu mà thôi, chứ Ngọc Kiều Oa nhìn hai người một lúc sau, thì vẻ mặt của nàng ta lại hòa hoãn rất nhiều.

Ngọc Kiều Oa đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Tỷ tỷ, ai giết con Đại Kim thế?

Lộng Ngọc chấp tay mỉm cười nói :

- Chính tôi.

Ngọc Kiều Nga sợ hai người cãi cọ, xen lời nói :

- Nhị muội, vị này là Trại Hoa Đà, còn vị này mà tỷ tỷ vẫn thường nói đến Tư Đồ Ngọc thiếu hiệp đấy. Hai vị ấy toàn là thần y ở xa tới để chữa kỳ độc cho cho người yêu của nhị đệ đó.

Ngọc Kiều Oa thần sắc lại hòa hoãn thêm tươi cười nói :

- Tỷ tỷ khỏi phải giải thích, tôi không phải vì một con Phất Phất mà đối với người khách quý ở xa tới mà dám vô lễ đâu.

Ngọc Kiều Oa vừa dứt lời, thì bỗng có tiếng thú rít rất lớn ở phía sau Ngọc Kiều Oa vọng tới.

Kiều Nga biến sắc mặt vội thét lớn một tiếng nói :

- Nhị muội hãy coi chừng, Nhị Kim đã tới nơi đấy, tính nết nó còn dữ hơn Đại Kim nhiều.

Lời nói vừa dứt, thì một bóng vàng lông lá xù xì, vừa tới vừa rít lên rất lớn, liền vồ tới chỗ Lộng Ngọc tức thì.

Lộng Ngọc võ công cực cao, gan cũng lớn hơn người, nghe nói Nhị Kim nàng biết ngay là một con thú đồng loại với Đại Kim, nàng vẫn mỉm cười ung dung đứng nhìn, thân thể không hề di động chút nào.

Mắt chăm chú nhìn cái bóng vàng đã vồ tới trước bàn ăn. Ngọc Kiều Oa lông mày bỗng dựng ngược cũng không thèm đưa mắt nhìn chỉ thuận tay quai về phía sau tấn công ra một chưởng.

Chưởng này không phải là đánh ra, mà là quai tay móc ngược về phía sau.

Không biết cái bóng vàng ấy tới vừa kịp lúc hay là Ngọc Kiều Oa nhận xét rất chính xác, vừa vặn móc tới chỗ đỉnh đầu con mãnh thú ấy. Con thú liền thét lên một tiếng, rồi ngã lăn ra đất chết ngay tại chỗ. Trên đỉnh đầu con thú có hiện ra năm cái lỗ thủng nhỏ của năm ngón tay Ngọc Kiều Oa móc trúng.

Kiều Nga kêu lên một tiếng, thất thanh nói :

- Em đã giết chết Nhị Kim rồi ư?

Kiều Oa không để ý tới câu hỏi đó chỉ khẽ mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ không biết con mãnh thú này tính nết rất hung hăng, hay nhớ thù xưa, tôi không giết nó thì nó thế nào cũng nhảy tới liều mạng tấn công vị Trại Hoa Đà huynh đến chết thôi! Người ta đã giết được một thì cũng có thể giết được hai, thôi thì chính tay em giết chết luôn nó đi có phải là hơn không?

Mấy câu nói đó thực là có lý, nhưng nếu không phải là tâm địa sắt đá thì làm sao lại nhẫn tâm thảm sát con thú yêu quý của mình như vậy.

Lộng Ngọc thấy thế mới biết là Thiên Ma Bạng Nữ Ngọc Kiều Oa đã có tiếng là Thần Châu tứ hung cũng không phải là ngoa, thực là hung hãn tàn nhẫn vô cùng.

Lộng Ngọc đã để ý đề phòng một mặt nàng chấp tay cười nói :

- Ngọc Nhị cô nương, cô nương làm như vậy thực khiến tôi khó xử quá...

Kiều Oa không đợi Lộng Ngọc nói xong, bèn cười nói :

- Trại huynh sao lại nói vậy? Cửa bấu dễ kiếm bạn tốt khó tìm, Ngọc Kiều Oa này chẳng lẽ vì hai con súc sinh mà lại dám ngạo mạn với khách quý hay sao?

Nàng ta nói như vậy hình như lấy lòng người, mà cũng hình như trách mắng đối phương.

Lộng Ngọc không nói năng gì, chỉ khẽ đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc một cái thôi.

Kiều Oa nhìn thần sắc hai người, hình như cảm thấy mình có vẻ hơi lỗ ló, nàng vội cầm chén rượu giơ lên mới và cười nói :

- Trại huynh, tiểu muội tính nết ngông cuồng không biết ăn nói, có lẽ lời thất thổ điều chi, xin huynh đừng trách cứ mà thứ lỗi cho.

Tư Đồ Ngọc đứng ngoài xem xét, biết Ngọc Kiều Oa đối với Lộng Ngọc thực là có cảm tình đặc biệt. Chàng nghĩ tới lúc đi với Lộng Ngọc ở dọc đường, lúc nàng giả dạng nam trang, thì mình có đùa: “Anh tuần phong lưu mỹ nam tử như thế này, chỉ sợ làm cho hai chị em Kiều Nga và Kiều Oa cùng đem lòng yêu mến ngay”.

Bây giờ quả thực sự kiện xảy ra đúng như chàng đã nói, nếu Thiên Ma Bồng Nữ Ngọc Kiều Oa có thực yêu Bạch Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc hóa thân là Trại Hoa Đà thì chuyện thực đáng tức cười biết sao.

Tư Đồ Ngọc nghĩ vậy, thì Lộng Ngọc sắc mặt đã hòa hoãn, cầm chén rượu giơ lên nhìn Ngọc Kiều Oa cười nói :

- Ngọc Nhị cô nương cứ yên tâm, tại hạ thấy cô nương thông minh lanh lợi cũng thực hợp tâm ý với tại hạ, trong lòng đã ngưỡng mộ, không những cô nương nói năng thất thế mà cô nương cứ chỉ vào mặt tại hạ mà mắng là đồ súc sinh, tại hạ cũng chẳng dám giận.

Ngọc Kiều Oa nghe Lộng Ngọc nói rất lý thú, liền nhoẻn miệng cười, rồi chẳng nói năng gì, mà cứ liếc mắt nhìn Lộng Ngọc hoài.

Tư Đồ Ngọc thấy hai bên đưa tình, trong lòng cũng tức cười bèn nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Ngọc đại cô nương, lệnh muội phu...

Chàng cốt nói lệnh muội phu là vì muốn nhắc tới để Ngọc Kiều Oa khỏi đưa tình với Lộng Ngọc nữa, rồi cứ khẩn khít mãi thì sau này sẽ rất lời thôi rắc rối.

Ngờ đâu Lộng Ngọc lại lên tiếng nói tiếp ngay :

- Lệnh muội phu...

Nàng nói tới đó, liền đưa mắt kinh hãi nhìn thẳng vào mặt Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Thế thì quái lạ thực, tỷ tỷ hãy còn chưa chồng mà sao em lại đã có chồng rồi như vậy?

Nàng vừa dứt lời, thì Ngọc Kiều Oa đã cúi đầu xuống khẽ lắc, miệng mỉm cười nói :

- Trại huynh chớ có hiểu lầm, tôi với Trình Di Siêu chỉ mới hôn ước bằng miệng thôi, chứ chưa hợp cẩn giao bôi.

Tư Đồ Ngọc nghe nói chau mày lại, biết là vị Thiên Ma Bồng Nữ này quả thật là quá yêu Tiêu Lộng Ngọc, nhưng không hiểu tại sao Lộng Ngọc lại cố ý trêu Ngọc Kiều Oa như thế?

Lộng Ngọc lại cố ý làm ra vẻ hãi sợ, nói với Ngọc Kiều Oa rằng :

- Trình Di Siêu có phải là nhân vật danh tiếng đã lừng lẫy giang hồ Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh đấy không?

Ngọc Kiều Oa chưa kịp trả lời thì Ngọc Kiều Nga đã gật đầu đáp :

- Đúng đấy!

Lộng Ngọc vội chấp hai tay lại vái Ngọc Kiều Oa nói :

- Xin chúc mừng! Xin chúc mừng!

Ngọc Kiều Oa cau mày nói :

- Trại huynh sao lại nói vậy? Tiểu muội đáng mừng ở chỗ nào?

Lộng Ngọc cười nói :

- Vị Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình đại hiệp oai trấn giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, Ngọc nhị cô nương được người chồng như vậy sao lại không đáng mừng.

Ngọc Kiều Oa gượng cười nói :

- Xin Trại huynh hiểu cho, thứ nhất là Trình Di Siêu mình trúng kỳ độc, chưa có khỏi hay không cũng chưa biết được. Thứ hai là trước kia tôi tưởng y anh tuần lỗi lạc cái thế vô song, bây giờ... bây giờ...

Lộng Ngọc nói :

- Bây giờ thì sao? Nhị cô nương không nói hết câu đi?

Ngọc Kiều Oa đôi mắt sáng ngời, hình như trong lòng đã quyết, mảy liễu dựng ngược đáp :

- Bây giờ tôi mới biết là ngoài người có người, trên trời lại có trời. Trước kia tôi chỉ như ếch ngồi đáy giếng, kiến thức hẹp hòi.

Tiêu Lộng Ngọc đã biết như thế, nhưng nàng giả bộ làm ra vẻ không hiểu hỏi tiếp :

- Nhị cô nương nói như vậy là nghĩa làm sao?

Ngọc Kiều Oa đôi mắt lạnh lùng, nhìn vào mặt Tư Đồ Ngọc và Lộng mỉm cười nói :

- Cũng như Trại huynh và Tư Đồ huynh đây, so sánh với Trình Di Siêu thì còn hơn nhiều lắm.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Nhị cô nương khéo khen chúng tôi quá. Người ta thường nói xem người không cần ở bề ngoài, Trình đại hiệp anh hùng cái thế...

Nàng mới nói tới đó Ngọc Kiều Oa vội ngắt lời ngay :

- Không những Trại huynh mặt mũi anh tuấn hơn Trình Di Siêu nhiều, mà nói ngay đến cả văn võ học thức nữa thì y làm sao mà sánh kịp Trại huynh được.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Nhị cô nương càng nói tại hạ lại càng không dám đảm đương. Trình đại hiệp danh vang bốn bể. Trại Hoa Đà tôi làm sao mà dám sánh với. Trại Hoa Đà tôi chỉ biết có một môn y đạo để cứu người mà thôi, làm sao mà dám nói tới bốn chữ ấy?

Ngọc Kiều Oa mắt cứ đưa tình Lộng Ngọc, một thiếu niên tuấn tú khiến Phan An Tổng Ngọc cũng phải xấu hổ, khẽ cười nói :

- Trại huynh sao khéo giấu thế, tuy đôi mắt tiểu muội rất kém cỏi, nhưng cũng gọi là nhận xét được người. Tiểu muội nghĩ rằng huynh đài tài nghệ song toàn, đối với đời nay cũng thuộc vào hạng cao thủ thượng thặng trong võ lâm.

Lộng Ngọc thấy đôi mắt của Ngọc Kiều Oa lợi hại như vậy trong lòng cũng phải kinh hãi thâm, nàng vội quay sang chuyện khác, mỉm cười nói với Tư Đồ Ngọc rằng :

- Tư Đồ huynh đừng quên là chúng ta đến đây làm thầy lang để chữa bệnh cho người, chúng ta hãy đi xem mạch đã.

Tư Đồ Ngọc khẽ gật đầu, quay về phía Ngọc Kiều Nga nói :

- Ngọc đại cô nương, mời lệnh muội phu Trình Di Siêu tới đây hay là anh em chúng tôi đi tới mật thất để xem mạch?

Chàng đặc biệt nói to ba chữ “Lệnh muội phu” lên đôi chút.

Tiêu Lộng Ngọc hiểu ý, đôi mắt liền bí mật liếc nhìn Tư Đồ Ngọc một cái.

Tư Đồ Ngọc trong lòng hơi tức giận, cứ giả bộ không nhìn thấy và không nói năng gì. Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Muội phu tôi...

Nàng ta mới nói tới đó, thì Ngọc Kiều Oa đã xen lời nói :

- Tỷ tỷ, tiểu muội với Trình Di Siêu chưa có danh nghĩa vợ chồng, xin tỷ đổi cách xưng hô ấy đi có được không?

Ngọc Kiều Nga nghe nói giật mình, cứ đưa mắt chăm chú nhìn Ngọc Kiều Oa không chớp.

Ngọc Kiều Oa mắt không rời Tiêu Lộng Ngọc, miệng tươi cười với Ngọc Kiều Nga.

Ngọc Kiều Nga hiểu ý cười nói :

- Trình đại hiệp ốm nằm trong giường đi đứng không tiện xin Trại huynh và Tư Đồ huynh tới mặt thất thăm bệnh cho.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Lễ tất nhiên là thế, xin Ngọc đại cô nương và Ngọc nhị cô nương dẫn đường cho anh em chúng tôi.

Ngọc Kiều Nga tay dắt Ngọc Kiều Oa, rồi mỉm cười đứng dậy đưa hai người vào trong điện.

Xem tiếp hồi 32 Lòng ác, tay độc

32. Hồi 32 Lòng Ác, Tay Độc

- “Ngọc đệ sao cứ thờ người ra như thế, không mau sửa lại ngay đi. Hay là thấy Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa chung tình với tỷ tỷ mà ghen hay sao thế?”

Tư Đồ Ngọc vừa bực mình vừa buồn cười, cũng “Nghĩ ngữ truyền âm” đáp :

- “Tiểu đệ không phải là người hay ghen bậy bạ, tỷ tỷ chỉ biết trách người mà không tự trách mình”.

Tiêu Lộng Ngọc là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy Tư Đồ Ngọc nói như vậy cũng không hiểu gì cả, nằng lại dùng “Nghĩ ngữ truyền âm” hỏi tiếp :

- “Ngọc đệ thử nói chỉ biết trách người mà không nghĩ đến mình là thế nào, hãy giải thích cho tỷ tỷ nghe xem?”

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, đang định trả lời, thì Ngọc Kiều Nga đột nhiên quay đầu lại cười nói :

- Tư Đồ huynh thử xem Tàng Vân Hác này phong cảnh ra sao?

Tư Đồ Ngọc đành phải cười nói :

- Nơi đây cảnh sắc tuyệt đẹp có thể gọi là động phủ của thần tiên trong nhân gian.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Nếu Tư Đồ huynh bảo là phong cảnh rất đẹp, thì xin mời Tư Đồ huynh hãy ở lại đây chơi mấy hôm.

Trong lúc nói, nàng cứ đưa mắt đắm đuối nhìn vào mặt Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc trong bụng cười thầm cau mày lại nói :

- Tại hạ làm y sĩ thì trước là phải cứu người, chúng ta hãy vào xem bệnh cho Trình đại hiệp đi thì hơn, chuyện này để sau hãy liệu cũng chưa muộn.

Ngọc Kiều Nga mỉm cười, rồi quay mình đưa đường, tiến thẳng về phía cung điện.

Tư Đồ Ngọc nhân cơ hội liền dùng “Nghĩ ngữ truyền thanh” nói với Tiêu Lộng Ngọc rằng :

- Ngọc tỷ có còn nhớ ở Quát Thương Ngọc Long cốc đã mắng tôi là Đại Tình Côn và Đại Tình Mâu không? Tiểu đệ bảo tỷ tỷ là chỉ biết trách người mà không nghĩ đến mình, bây giờ tiểu đệ phải gọi tỷ là Đại Tình Hiệp mới được.

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Đại Tình Hiệp ư? Cái biệt hiệu ấy cũng quái gở thực!

Tư Đồ Ngọc nói :

- Chẳng quái gở chút nào cả, tiểu đệ đã trông rõ tỷ tỷ muốn lừa để chiếm một quả tim của Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Chàng chưa nói dứt, Lộng Ngọc đã tiếp lời ngay :

- Ngọc đệ đã biết ý định của tỷ tỷ thì chỉ có giúp thôi, chứ không thể phá hỏng việc của tỷ tỷ được. Nếu không thì tỷ tỷ sẽ yêu Thiên Ma Bằng Nữ Ngọc Kiều Oa, chứ không thêm yêu Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc nữa.

Tư Đồ Ngọc vội vàng nói :

- Ngọc tỷ muốn tiểu đệ giúp như thế nào?

Lộng Ngọc mới dựng ngược đôi mày lên, thì vừa trông thấy Kiều Oa quay đầu trở lại, nàng vội im miệng không dám nói nữa.

Lúc ấy họ đã đi tới trước cửa cung điện, Ngọc Kiều Oa đứng dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Lộng Ngọc gương cười nói :

- Trại huynh, đối với cách chữa bệnh kỳ độc của Trình Di Siêu này có thể chắc chắn chữa khỏi không?

- Đối với thầy lang nào giỏi như Hoa Đà tái thể hay Biển Thước trung sinh mà chỉ chưa gặp mặt người có bệnh, chưa biết bệnh tình ra sao, thì ai mà có thể nói chắc chắn được hay không được.

Nói tới đó hơi ngừng một chút, nàng lại quay đầu nhìn Ngọc Kiều Oa mỉm cười nói :

- Tôi và Tư Đồ huynh đã từ xa xôi tới đây, thì phải xin tận sức chứ, sao ngọc nhị cô nương lại hỏi như vậy?

Ngọc Kiều Oa cười nói :

- Tiểu muội nghĩ rằng nếu Trại huynh chắc chắn, thì có thể chữa khỏi được ngay tức khắc, bằng không...

Lộng Ngọc trợn mắt nói :

- Nhị cô nương có điều gì nghi ngại xin cứ nói thẳng ra?

Ngọc Kiều Oa sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt nổi hung quang, lớn tiếng nói :

- Nếu chữa khỏi được thì cho y khỏi ngay còn nếu không khỏi thì cũng cho y thoát ly trần thế tức thì.

Lộng Ngọc lộ vẻ sợ hãi, cau mày hỏi :

- Ngọc nhị cô nương nói câu thoát ly trần thế, là có ý... muốn...

Kiều Oa không đợi Lộng Ngọc nói dứt, đôi mắt sáng ngời, lạnh lùng nói tiếp :

- Trại huynh xin đừng nói nhiều lời nữa. Đã là khoáng thế danh thì huynh cũng biết câu nhân đạo hỷ diệt chứ?

Tư Đồ Ngọc nghe lời nói đó bất giác đổ mồ hôi lạnh toát ra như tắm, vì chàng đã biết rõ Thiên Ma Bằng Nữ Ngọc Kiều Oa từ khi trông thấy Tiêu Lộng Ngọc thì chỉ muốn Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu đi cho rảnh.

Tiêu Lộng Ngọc trừng mắt lên có vẻ oai nghi, nhìn thẳng vào mặt Ngọc Kiều Oa lạnh lùng nói :

- Ngọc nhị cô nương bụng dạ sao lại tàn ác như vậy?

Kiều Oa vẫn không để ý chút nào, chỉ khẽ cười và nói :

- Trại huynh nghĩ lầm rồi, không phải là tiểu muội ác độc gì đâu mà chính là vì từ bi đấy.

Tư Đồ Ngọc không sao chịu nổi liền kêu “Hừ” một tiếng nói :

- Ngọc nhị cô nương bụng dạ như...

Chàng muốn nói là tâm như xà khiết, sao lại gọi được là từ bi?

Nhưng vừa hai chữ “xà khiết” vừa tới cửa miệng, thì chàng cảm thấy khó nói quá nên chàng vội ngừng lại không nói tiếp nữa.

Ngọc Kiều Oa mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh đừng vội mắng tôi là tâm như xà khiết như vậy, tôi phải hỏi huynh, nếu huynh có một con thiên lý mã rất thương yêu, mà nó mắc bệnh bất trị, mà huynh cứ can tâm để cho nó chịu khổ sở mãi hay sao mà phải ban cho nó bốn chữ nhân đạo hữu diệt, để cho nó được sớm giải thoát chứ?

Tư Đồ Ngọc bị Ngọc Kiều Oa hỏi lại như vậy giật mình, nhưng chàng vẫn trợn ngược lông mày lên đáp :

- Ngựa không thể ví được với người, đối với ngựa thì dùng lạc thủ để tỏ lòng từ bi, nhưng đối với người thì phải tỏ lòng tận tâm tận lực chứ.

Ngọc Kiều Oa gật đầu nói :

- Tôi thừa nhận Tư Đồ huynh nói rất có lý, cho nên vừa rồi tôi mới hỏi rằng có chắc là chữa được hay không là thế. Nếu có hy vọng chữa khỏi thì hay, nếu không thì cũng nên giải thoát y. Câu nói ấy có phải là từ bi không?

Tư Đồ Ngọc không sao cãi lại được, chỉ ấp úng hỏi :

- Tôi tưởng mỗi người có một ý nghĩa riêng đó, chúng tôi đi thăm bệnh cho Trình đại hiệp đã rồi sẽ nói chuyện sau.

Ngọc Kiều Oa lạnh lùng cười nói :

- Còn nói chuyện sau cái gì nữa? Kiều Oa tôi bình sinh nói một là một, nói hai là hai, trừ phi hai vị thực là y đạo như thần, nếu không...

Nói xong ngừng một chút, rồi vẻ lạnh lùng trên mặt Kiều Oa bỗng tiêu tan hết, liếc mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc rồi khẽ lên tiếng nói :

- Trại huynh, trước mặt kia là chỗ buồng dưỡng bệnh của Trình Di Siêu, hai vị thần y thử xem có thể thí triển tài ba chữa y khỏi bệnh được không?

Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, rồi đưa tay ra đẩy cửa bước vào tịnh thất.

Trong tịnh thất bày biện sạch sẽ lạ thường, trông như một cái thư phòng, mà tạm thời để Trình Di Siêu dưỡng bệnh tạm tại đó.

Giữa nhà về phía Đông, có kê một cái giường, con người khỏe mạnh như rồng như hổ Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu lúc đó đang nhắm nghiền hai mắt lại bất tỉnh nhân sự nằm mê man trên giường.

Tư Đồ Ngọc với Trình Di Siêu biết nhau không lâu, nhưng có vẻ tâm đầu ý hợp cảm tình rất thâm hậu, chàng trông thấy tình cảnh như vậy, trong lòng đã cảm thấy buồn ngủi, hai mắt đầm lệ.

Ngọc Kiều Nga đã thương mến Tư Đồ Ngọc nên luôn luôn để tâm tới chàng, nàng thấy Tư Đồ Ngọc thần sắc biến đổi như vậy, liền mỉm cười nói :

- Y sĩ vốn giàu lòng trắc ẩn, nhưng tôi xem Tư Đồ huynh thì thấy tính tình hơi yếu đuối đôi chút.

Tư Đồ Ngọc vẻ mặt hơi đỏ, thò tay để lên tay trái Trình Di Siêu mà chẩn mạch cho chàng ta.

Tuy Tư Đồ Ngọc mạo nhận là danh y, nhưng trước kia ở gần với Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ học rộng tài cao bao quát cả trời đất thì đối với y đạo này cũng thông hiểu được đôi chút.

Cho nên lúc chàng chẩn mạch xong, biết Trình Di Siêu tánh mạng như chỉ mảnh treo chuông, bất giác cau mày lại, nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc tỷ tỷ...

Vừa nói được tới đó, vì trong lòng quá thương người bạn tốt trong lòng chàng bối rối mà lỡ lời thốt ra câu: Ngọc tỷ tỷ, nên đã làm lộ liễu chân tướng của Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc không ngờ Tư Đồ Ngọc lại lầm lỡ như vậy, tức đến nổi nghiến răng kèn kẹt, trong lòng đang nghĩ cách đối phó.

Cũng may bốn người có mặt tại đó người nào cũng dính dáng tới chữ Ngọc cả. Ngọc Kiều Nga là người hiểu lắm đầu tiên, liền cất tiếng nói :

- Tư Đồ huynh xưng tôi là tỷ tỷ như vậy tôi không dám nhận đâu nếu huynh có lòng tốt muốn kết giao với chị em chúng tôi, thì Tư Đồ huynh cứ gọi là Ngọc gia đại muội và Ngọc gia nhị muội là được rồi.

Tư Đồ Ngọc buột miệng thốt ra ba chữ Ngọc tỷ tỷ thì đã biết là mình đã lỡ lời, trong lòng chàng đang bối rối thì chợt nghe thấy Ngọc Kiều Nga nói như vậy liền thở phào ra một cái, mặt đỏ ửng lên, nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Trại huynh, chúng ta cung kính không bằng tuân lệnh, từ bây giờ cứ hô theo như lời Ngọc cô nương vừa nói. Trại huynh nghĩ sao?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt lườm chàng một cái, mới gượng cười đáp :

- Tất nhiên là được chứ, chỉ vì như thế thì chúng ta hơi ngạo mạn đôi chút thôi.

Ngọc Kiều Oa đứng cạnh cười nói :

- Trại huynh sao lại nói như vậy, nếu tiểu muội mà được người anh như thế thì không những chịu làm em út, mà...

Nói tới đó nàng ta đột nhiên im lặng không nói tiếp nữa, mà miệng chỉ tươi cười rất duyên dáng thôi.

Tiêu Lộng Ngọc cười một cái, rồi quay nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ huynh hẳn mạch cho Trình đại hiệp kết quả ra sao? Trúng độc thuộc loại nào và đã chạy đến bộ vị nào rồi?

Tư Đồ Ngọc đứng dậy gượng cười nói :

- Trại huynh thử đến xem, xem mạch Trình đại hiệp ra sao rồi chúng ta sẽ bàn định sau.

Tư Đồ Ngọc nói câu đó là trong lòng đã có thâm ý. Vì chàng sợ nếu nói Trình Di Siêu mạng đã như chỉ mảnh treo chuông thì chỉ sợ Ngọc Kiều Oa độc ác như rắn đột nhiên ra tay độc thủ thôi.

Tiêu Lộng Ngọc ngồi một bên giường từ từ chẩn mạch cho Trình Di Siêu rồi cau mày nói :

- Tư Đồ huynh, cái đơn thuốc này thực là khó khai, Trình đại hiệp hình như đã bị độc chạy vào tới phổi khó mà chữa khỏi được...

Chưa nói dứt lời, thì Thiên Ma Bạng Nữ Ngọc Kiều Oa sát khí đằng đằng, giơ luôn tay ra điểm vào giữa Trình Di Siêu.

Tư Đồ Ngọc quá hãi sợ, liền thất thanh kêu la một tiếng, nhưng vì cách xa quá chừng có muốn cứu cũng không còn kịp.

Tiêu Lộng Ngọc đang ngồi chẩn mạch cho Trình Di Siêu, cách rất gần mà đã biết Ngọc Kiều Oa có lòng ái mộ mình, đối với Trình Di Siêu đã có vẻ chân chương, nên vẫn để ý đề phòng, nên tay trái nàng liền giơ lên xử dụng ngay một thức Dương Liễu độc Ách đồ lấy cái điểm của Ngọc Kiều Oa sắp điểm trúng giữa ngực Trình Di Siêu.

Ngọc Kiều Oa lập ý muốn giết Trình Di Siêu, cho nên đối với Tiêu Lộng Ngọc giả dạng Trại Hoa Đà phong lưu tuấn tú, mà thứ hai là Trình Di Siêu đang lúc bệnh nặng hôn mê bất tỉnh nhân sự, chẳng lẽ mình lại vì một người chỉ có hư danh Thiết thư sinh mà để lỡ xuân xanh suốt cả một đời hay sao?

Nàng định ra tay hạ độc thủ, nên công lực của cái điểm đó rất nặng.

Ngọc Kiều Oa đã dùng hết toàn lực ra rồi, mà vẫn bị chiêu “Dương Liễu Độc Ách” của Tiêu Lộng Ngọc hóa giải được.

Hai người trong lòng cũng đều phải kinh hãi thâm, Lộng Ngọc hãi sợ vị Ngọc Kiều Oa quả danh bất hư truyền, nếu mình mà không ở bên cạnh tận lực cấp cứu, thì chút nữa không sao giải nổi thể điểm của nàng ta.

Còn Ngọc Kiều Oa hãi sợ là vì Trại Hoa Đà không những phong lưu tuấn tú trong đời hiếm có, mà cả đến võ công cũng tương đương với mình.

Nhưng thực ra chiêu thức vừa rồi Tiêu Lộng Ngọc đã hơi lép vế đôi chút.

Nguyên do bị lép vế không phải là vì Tiêu Lộng Ngọc công lực kém cỏi, mà là vì Ngọc Kiều Oa quá si mê nên mới dùng hết toàn lực ra định giết chết Trình Di Siêu. Nên lúc chưởng chỉ va chạm nhau, thì tay Tiêu Lộng Ngọc đã bị móng tay Ngọc Kiều Oa quệt trúng bị sụt một đường máu.

Tiêu Lộng Ngọc vẫn không để ý đến chuyện đó mà vẫn tươi cười nói :

- Ngọc nhị cô nương đừng nóng nảy vội, hãy nghe tôi nói rõ ràng đã.

Ngọc Kiều Nga lúc ấy trong lòng rất thư thái, liền tươi cười nói :

- Trại huynh chỉ nói là chất độc đã xâm nhập tới phổi, khó lòng chữa khỏi hay sao? cho nên tôi mới cho y được giải thoát như vậy.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Tại hạ bảo rằng độc đã vào tới phổi khó lòng mà cứu chữa nổi, trong câu nói ấy còn có hai chữ hình như mà Ngọc cô nương không để ý đến đó thôi.

Ngọc Kiều Nga ngạc nhiên nói :

- Hình như độc đã vào tới phổi? Nếu thế thì chưa chắc đã vào đến phổi thực ư?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Lần trước Tư Đồ huynh có đưa cho Ngọc đại cô nương một viên linh đơn, bảo Ngọc nhị cô nương đưa cho Trình đại hiệp uống mà?

Ngọc Kiều Oa chưa kịp trả lời thì Ngọc Kiều Nga đã xen lời :

- Tôi về với Thiên Ma phủ, đã lập tức cho Trình đại hiệp uống ngay nhưng...

Nói vừa tới đó, ngừng một chút hình như có vẻ bẽn lẽn, nàng chỉ liếc Tư Đồ Ngọc một cái rồi từ từ nói :

- Trình đại hiệp uống viên thuốc ấy xong, đối với trước khi chưa uống chẳng thấy có hiệu quả chi hết. Hình như viên thuốc của Tư Đồ huynh cho không có công hiệu chút nào thì phải.

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng, Tiêu Lộng Ngọc vội cười nói :

- Không có hiệu nghiệm ư? Thế thì Ngọc đại cô nương không hiểu rồi. Chính vì nhờ viên linh đơn của Tư Đồ huynh đó, mới giữ được cho tạng phủ của Trình đại hiệp không bị kỳ độc thấm tới bên trong đấy.

Tư Đồ Ngọc nghe nói chút nữa phải phì cười, nhưng chàng lại vội vàng nghiêm nét mặt, bụng nghĩ thầm: “Ngọc tỷ tỷ thực là làm lắm chuyện quỷ quái”

Ngọc Kiều Nga nghe xong, mỉm cười nói :

- Nếu kỳ độc chưa ngấm vào trong phổi thì Trại huynh hãy xin kê toa cho Trình đại hiệp khỏi bệnh.

Tiêu Lộng Ngọc không đợi Ngọc Kiều Nga nói xong, liền lắc đầu nói :

- Trình đại hiệp tính mạng vốn không hề chi, nhưng muốn phục nguyên mau chóng thì Tư Đồ huynh đâu có khai đơn chữa cho Trình đại hiệp cũng khó mà khỏi được.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Nếu thế thì ai có thể chữa khỏi được?

Tư Đồ Ngọc không dám xen lời, cứ lẳng lặng nghe Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Cái chất kỳ độc đó trừ phi có thứ thuốc giải độc riêng, nếu không thì trừ phi dùng cách châm cứu giải độc bằng 108 đại huyệt của Trình đại hiệp, mới có thể khử hết chất độc ấy đi được.

Ngọc Kiều Oa tuy đối với Trình Di Siêu hứng thú hơi giảm, nhưng cũng phải lên tiếng nói :

- Nếu như vậy thì xin nhờ Trại huynh và Tư Đồ huynh xử dụng diệu thuật ấy giúp cho. Tôi sẽ bảo người chuẩn bị ngải hỏa dẫn với kim châm.

Tiêu Lộng Ngọc xua tay nói :

- Bất tất! Bất tất! Ngọc nhị cô nương không nên phí tâm, vì tôi và Tư Đồ huynh đều không tinh thông về cái nghề dùng kim châm tản độc này.

Ngọc Kiều Oa trừng mắt lên hỏi :

- Các huynh không biết thì có ai biết?

Tiêu Lộng Ngọc vì trong lòng đã có chủ định, nên không nghĩ ngợi gì cả, vội đáp :

- Có, tôi có một vị sư thúc giỏi nghề kim châm giải độc này.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Tiêu Lộng Ngọc bảo rằng có một vị sư thúc trong lòng rất lấy làm bội phục nghĩ bụng :

“Ngọc tỷ thật là một tay nói dối đại tài, làm như có sự thực vậy. Chẳng biết dụng ý của tỷ tỷ ra sao?”

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời, Ngọc Kiều Oa vội lên tiếng hỏi :

- Lệnh sư thúc là ai? Hiện giờ ở đâu?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Vị ấy hiện giờ ở Tiên Hà lãnh, Bách Thảo nham, họ Thái Thúc, tên là Hòa.

Ngọc Kiều Oa ý lên một tiếng, nói :

- Thái Thúc Hòa có phải là nhân vật mà người ta vẫn thường gọi là Địa Linh Thần Y, một võ lâm tiền bối không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Phải đấy nhưng không phải do người ta đã tặng cho cái tên đó mà chính ông ta đã tự đặt cho mình cái tên Địa Linh Thần Y.

Ngọc Kiều Nga đứng cạnh đó liền cười nói :

- Xin mời Trại huynh và Tư Đồ huynh ở lại Thiên Ma phủ này chơi vài ngày rồi chị em chúng tôi sẽ cho người đi mời lệnh sư thúc Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa tiền bối tới đây để xử dụng cái thuật kim châm giải độc.

Tiêu Lộng Ngọc nhìn Kiều Nga vừa cười vừa nói :

- Ngọc đại cô nương có biết tại sao vị sư thúc Thái Thúc Hòa lại tự đặt cho mình cái tên hiệu Địa Linh Thần Y không?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu, đáp :

- Thần Y hai chữ thì dễ đoán, còn hai chữ Địa Linh thì khó giải.

Tiêu Lộng Ngọc nhìn Tư Đồ Ngọc, như có vẻ muốn trêu chọc chàng, cười nói :

- Tư Đồ huynh hãy đem hai chữ “Địa Linh” giảng giải giùm cho Ngọc đại cô nương nghe.

Tư Đồ Ngọc không ngờ Tiêu Lộng Ngọc đã vừa đàn vừa hát, lại đột nhiên đưa ra một vấn đề nan giải khiến cho mình phải cảm thấy khó xử. Vì Tiêu Lộng Ngọc đã bảo Thái Thúc Hòa là sư thúc của mình, không cho phép chàng được nghĩ ngợi lâu, chàng chỉ có cách là nghiêng răng kèn kẹt, đưa mắt lườm Tiêu Lộng Ngọc rồi ứng tiếp đáp :

- Hai chữ Địa Linh là căn cứ vào hai chữ nhân kiệt. Ngọc đại cô nương cứ suy nghĩ giây lát là sẽ rõ ngay.

Tư Đồ Ngọc kể cũng giỏi, đã tùy cơ ứng biến, chuyển ngay cái nan đề này sang cho Ngọc Kiều Nga tự đoán lấy.

Tiêu Lộng Ngọc cố nhin cười, đưa mắt liếc tình Tư Đồ Ngọc một cái, với ngụ ý khen ngợi chàng.

Ngọc Kiều Nga suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp :

- Tư Đồ huynh, linh trí của tôi ngu đần, nghĩ mãi chẳng ra, dám mong Tư Đồ huynh đem hai chữ “Địa Linh” giải thích giùm cho.

Tư Đồ Ngọc vì vấn đề khó xử đã vượt qua, trong lòng đã trấn tĩnh, bèn nhìn Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Trại huynh, đã hay lắm điều, thì chính Trại huynh phải giải thích mới đúng. Tôi không như huynh vắng mặt sư thúc thì lại cứ hay đem chuyện của sư thúc ra mà nói, chẳng khỏi có sự thất lễ đối với người, dầu sư thúc biết, thế nào người cũng trách cứ chứ không sai.

Tư Đồ Ngọc được ở gần bên Tiêu Lộng Ngọc đã học hỏi được nhiều điều khôn ngoan, nên đã biết trả lại cho nàng trái cầu khó đỡ này.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Nga và Ngọc Kiều Oa, mỉm cười chậm rãi nói :

- Tư Đồ huynh nói đúng lắm. Địa Linh hai chữ đối với “Nhân Kiệt” thành ra tương đối. Tệ sư thúc Thái Thúc Hòa tự xưng mình là Địa Linh để tỏ ra mình không phải là Nhân Kiệt.

Ngọc Kiều Oa có vẻ nghi hoặc “À” lên một tiếng, cau mày nói :

- Không phải là Nhân Kiệt sao lại gọi là Thần Y?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Trên chữ Thần Y có hai chữ Địa linh. Ta nên chú trọng vào hai chữ trên.

Ngọc Kiều Oa lắc đầu nói :

- Trại huynh nói thế hình như có bao hàm huyền cơ, thật là khó hiểu.

Tiêu Lộng Ngọc lại cười nói :

- Tôi thấy sự thực thì tôi nói thực, chứ có huyền cơ chi đâu? Thái Thúc Hòa sư thúc ở Bách Thảo nham có sản xuất nhiều thứ tính được. Người cứ tự ý hái lấy đem về, có thể chữa được trăm bệnh. Nếu mà đi ở chỗ khác thì những bệnh sốt thường cũng chẳng chữa khỏi. Cho nên sư thúc tôi không dám dùng tới hai chữ nhân Kiệt, chỉ tự xưng là Địa Linh thôi.

Ngọc Kiều Oa nghe nói liền vỡ nhẽ ngay, vội nói :

- Ô, nguyên do là thế.

Nói dứt lời, nàng lại cau mày hỏi :

- Nếu nói như vậy thì có mời lệnh sư thúc tới Thiên Ma phủ cũng chỉ uống công mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu lia lịa, đỡ lời :

- Tất nhiên là uống công. Bây giờ chỉ có thể đem Âm Dương Bảo Thiết thư sinh Trình Di Siêu đại hiệp đến Tiên Hà lãnh. Bách Thảo nham thì Thái sư thúc tôi dựa vào địa linh sẽ có thể giải trừ chất độc được.

Tư Đồ Ngọc giờ đây mới chợt tỉnh ngộ, bội phục Tiêu Lộng Ngọc là người thông minh tuyệt đỉnh, đã dựa vào câu chuyện nói dối khiến cho chị em Ngọc Kiều Nga phải tự động đưa Trình Di Siêu ra khỏi Thiên Ma phủ.

Tư Đồ Ngọc nghĩ bụng :

- “Nếu có thể thực hiện được như vậy thì sẽ chẳng phải phí sức chút nào. Thật là hay quá! Nhưng...”

Tư Đồ Ngọc vừa mới nghĩ tới đó thì chợt thấy sắc mặt Tiêu Lộng Ngọc hơi biến, đôi lông mày cau lại, thân thể lão đảo như muốn ngã.

Ngọc Kiều Oa đưa tay ra đỡ, ra vẻ quan tâm, cau mày hỏi :

- Trại huynh, huynh làm sao vậy?

Tiêu Lộng Ngọc hơi cúi đầu xuống, dùng “Nghĩ ngữ truyền thanh” dặn bảo Tư Đồ Ngọc rằng:

- “Ngọc đệ, nghiêm trọng cảnh cáo Ngọc đệ rằng: bất luận chuyện gì xảy ra, Ngọc đệ đều phải nhất nhất nghe ta nói mà thi hành. Nếu không suốt đời ta sẽ không lý tới Ngọc đệ nữa”.

Tư Đồ Ngọc sợ nhất là câu nói đó, không biết làm sao đành phải gật đầu, Tiêu Lộng Ngọc nhìn sang Ngọc Kiều Oa, cười nhạt nói :

- Ngọc cô nương, bây giờ thì cô nương đã biết rõ mọi sự rồi chứ?

Nói tới đây, nàng duỗi cánh tay trong như ngọc trắng như ngà. Chỉ thấy ở trên cổ tay một vết xước máu dài gần một tấc hiện ra

Ngọc Kiều Oa ủa lên một tiếng, thất thanh kêu :

- Trại huynh điều này... có phải mới vừa rồi Trại huynh duỗi tay xử chiêu đã bị móng tay của tiểu muội xước phải mà thành vết thương đó không? Chuyện này tiểu muội thực vô tâm... mà nên.

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt, nói :

- Vô tâm hay hữu ý cái đó thật khó tường. Tại hạ thật không ngờ rằng Ngọc nhị cô nương lại luyện được cái món vô cùng lợi hại là Thiên Ma Độc Giáp đó.

Tư Đồ Ngọc toàn thân chấn động, giật mình kinh hãi, mắt chăm chú nhìn vào Tiêu Lộng Ngọc thất thanh hỏi :

- Trại huynh trúng độc rồi sao?

Ngọc Kiều Oa thần sắc vẫn thản nhiên như thường, tươi cười xen lời nói :

- Xin Tư Đồ huynh cứ phóng tâm đừng sợ hãi. Thiên Ma Độc Giáp tuy cực kỳ lợi hại, tiểu muội luyện môn công phu này đã có dự phòng thuốc giải độc có thể làm khó chút đỉnh cho Trại Hoa Đà huynh mà thôi. Điều đáng ân hận là một vị Thần Y bỗng nhiên biến thành bệnh nhân bó buộc phải lưu gót ngọc tại Thiên Ma phủ trong vòng mười ngày.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, lắc đầu nói :

- Không được! Không được! Cái lối Bá Vương lưu khách này thật là bỉ ổi. Ta thà chết chứ không chịu khuất như vậy.

Ngọc Kiều Oa vẫn tươi cười tiếp lời :

- Trại huynh, tiểu muội lỡ làm việc đó, thật quả vô tâm. Nhưng việc đã lỡ làm rồi, chỉ mong huynh nghĩ tình mà tha thứ cho.

Nói dứt, nàng quay nhìn Ngọc Kiều Nga, bảo :

- Tỷ tỷ hãy đem tất cả sự thật của Thiên Ma Độc Pháp vô cùng lợi hại kia nói cho Tư Đồ huynh biết một lần rồi yêu cầu Tư Đồ huynh khuyên lơn Trại huynh giúp, còn mọi việc không nên không phải của tiểu muội thì để tiểu muội sẽ xin lỗi sau.

Ngọc Kiều Nga nghe thấy em gái mình nói như vậy, bèn hướng về Tư Đồ Ngọc tươi cười giảng giải :

- Tư Đồ huynh, cái loại “Thiên Ma Độc Giáp” chỉ độc này khác hẳn những thứ độc khác, cực kỳ lợi hại. Phàm những ai đã bị trúng độc, để tới khi chất độc phát tán ra, khởi đầu phát tán từ ngón tay, kế từng tất thảy một sẽ bị mềm nhũn ra mà chết. Như vậy cái chết đó quả thật là một chuyện thê thảm nhất trên đời này, ngoài thuốc giải độc của bốn môn ra thì tuyệt không có cách nào chữa khỏi. Tư Đồ huynh nên khuyên can Trại huynh đừng oán giận em tôi nữa, mà nên tha thứ cho nó, chỉ vì nó vô tâm mà gây ra. Các người nên chịu khó lưu lại trong Thiên Ma phủ này ít ngày để chị em chúng tôi có cơ hội để tạ lỗi, chớ nên để cho mối hiểu lầm càng sâu xa thêm, như vậy mới phải.

Mấy câu nói của Ngọc Kiều Nga này mềm có, cứng có nài nỉ có mà dọa dẫm cũng có tuy nhiên trước sau vẫn không để lộ ra vẻ gì thất lễ.

Tư Đồ Ngọc từ lúc được Tiêu Lộng Ngọc dùng “Nghĩ ngữ truyền thanh” nói chuyện, tuy không biết Ngọc tỷ tỷ sẽ có những thâm ý gì muốn xoay bảo gì với Thiên Ma Băng Nữ, nhưng nay thân của Ngọc tỷ tỷ đã trúng kỳ độc, nếu để cho tỷ tỷ phải ở lại một mình trong Thiên Ma phủ này thì thử hỏi làm sao có thể yên tâm cho được? Cứ chiếu lý mà nói thì Tư Đồ Ngọc cho rằng Tiêu Lộng Ngọc lại một chuyện mạo hiểm hoang đường, nhưng lại chiếu tình mà nói thì Tư Đồ Ngọc lại chẳng dám làm điều gì trái ý Tiêu Lộng Ngọc.

Nhân vì Ngọc tỷ tỷ đã có căn dặn cái câu: “Bất luận chuyện gì xảy ra, Ngọc đệ đều phải nhất nhất nghe ta nói mà thi hành. Nếu không suốt đời ta không để lý tới Ngọc đệ nữa”. Nên Tư Đồ Ngọc bèn lấy ngay câu đó mà làm phương châm hành động.

Trong lòng Tư Đồ Ngọc ngổn ngang suy nghĩ đầy mâu thuẫn như vậy, đợi khi Ngọc Kiều Nga nói xong, chàng bèn hướng vào Tiêu Lộng Ngọc, cười gượng nói :

- Trại huynh, Ngọc đại cô nương đã nói hết sự tình như vậy, hân huynh đã nghe thấy rõ ràng? Vậy huynh tính sao?

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói như vậy thì biết rằng vị Ngọc đệ này đang buồn bực bèn tươi cười nói :

- Tư Đồ huynh, huynh nên thay tôi mà liệu lý mọi việc. Tôi lúc này tiến thoái thực khó xử. Không đi chẳng? Thì lại là vị khách của Bá Vương. Đi chẳng? Thì lại là con quỷ của Diêm Vương. Rốt cuộc thì có lẽ ta nên chọn làm khách hơn là làm quỷ.

Tư Đồ Ngọc biết rằng Tiêu Lộng Ngọc đã có quyết ý, chẳng nên quấy rối vị tỷ tỷ này nữa, bèn chỉ thở dài một tiếng mà tiếp lời :

- Như thế việc gì còn phải hỏi nữa. Người ta thường nói: “chết thớm còn hơn sống bậy”. Làm vị khách của Bá Vương còn hơn là con quỷ của Diêm Vương.

Nói xong, chàng bèn nhìn Ngọc Kiều Oa, tươi cười nói :

- Hà hống Ngọc nhị cô nương là một vị mặt ngọc, hoa nhường nguyệt thẹn, tuyệt sắc mỹ nhân, thì nếu Trại huynh có đóng vai khách của Bá Vương cũng hơi đường đột một chút. Vì nếu vị Tây Sở Bá Vương mà diễm lệ thế kia thì chỉ sợ Hàn Tín vị tất đã chịu làm Chấp Kịch Lang dưới trướng.

Ngọc Kiều Oa khúc khích cười đáng điệu trông càng đẹp đẽ, ưa nhìn. Nàng liếc nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cười nói :

- Trại huynh đã nghe rõ rồi đấy chứ? Vừa rồi Tư Đồ huynh đã đưa ra cái tỷ dụ Bá Vương, nhưng theo ý kiến muội thì Bá Vương nên phải là huynh mới đúng. Tiểu muội nhiều lắm thì cũng chỉ nên làm Ngu Cơ, hoặc làm con ngựa Ô Truy của huynh mà thôi.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Ngọc Kiều nói như vậy thì đôi lông mày hơi cau lại. Chàng nghĩ tới cái tỷ dụ của Ngọc Kiều Oa, hiển nhiên là Ngọc Kiều Oa đã giữa chỗ công chúng mà tổng tình một cách trơ trẽn, trong bụng cười thầm Ngọc Kiều Oa đã tới lúc xuân tình bốc lửa trong lòng uống công tán tỉnh ngay phải một cô gái giả trai.

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy mấy người nói :

- Ngọc nhị cô nương đã so sánh sai lầm rồi. Người ta vẫn có câu thơ rằng:

Giai nhân đôi tám đẹp vô vàn

Giết kiếm ngang lưng giết kẻ phạm

Đầu chưa thấy rơi nhưng lại thấy

Ai kia khô tu chết hàm oan...

Nếu như dưới trướng của tại hạ mà lại có một con ngựa tuyệt sắc Ô Truy là cô nương, thì cứ mỗi ngày tại hạ lại phải hai tay bưng thóc bưng gạo đến cho con ngựa mỹ miều đó ăn thì còn chi là tráng chí hùng tâm để tranh bá với võ lâm được nữa?

Ngọc Kiều Oa không có vẻ gì là giận cá, cười nói :

- Hay quá, Trại huynh lại cười rồi, chắc là không giận tiểu muội nữa để tiểu muội xin lỗi Trại huynh nhé.

Nói xong nàng đứng ngay dậy vái Tiêu Lộng Ngọc một cái rồi cười nói tiếp :

- Thưa Trại huynh xin tha lỗi cái tội vô tâm cho tiểu muội. Tiểu muội xin thề với trời đất, nếu Ngọc Kiều Oa này có cố ý lấy Thiên Ma Độc Giáp mà hại Trại huynh, thì xin cho tiểu muội chết dưới miệng nghìn vạn con rắn độc.

Lộng Ngọc thừa cơ liền rút lui ngay, xua tay cười nói :

- Ngọc cô nương nói nặng lời quá, nếu cô nương vô tâm thì dĩ nhiên tại hạ không dám phạt ý, xin ở lại Thiên Ma phủ này quấy quả mười ngày vậy.

Ngọc Kiều Oa đương cười tíu tít, thì Tiêu Lộng Ngọc lại quay sang phía Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh sự tình như thế này thực chẳng công bằng chút nào.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Trại huynh nói sao?

Lộng Ngọc đáp :

- Đệ ở đây hưởng phúc để huynh phải đi đường khó nhọc, thực chẳng công bình chút nào.

Tư Đồ Ngọc hoang mang không hiểu nói :

- Đi đường cái gì?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Tự nhiên là đi Tiên Hà lãnh Bách Thảo nham chứ còn sao nữa.

Tư Đồ Ngọc chợt hiểu ra nói :

- Trại huynh bắt đệ đem Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu tới Bách Thảo nham cho Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa.

Xem tiếp hồi 33 Hồ ly trở tài mê hoặc

33. Hồi 33 Hồ Ly Trở Tài Mê Hoặc

- Tư Đồ huynh với đệ không phải học cùng một thầy, nhưng Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiên bối đều có quen biết sư phụ hai chúng ta thì cũng như là sư thúc của huynh. Sao huynh lại cứ tùy tiện xưng lão tiên bối lên như thế, không sợ thất lễ sao?

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng lên, bụng nghĩ thực là không may bị Tiêu Lộng Ngọc hỏi vặn như vậy, chứ trong sư môn của mình đâu có vị Thái Thúc sư thúc nào đâu?

Tiêu Lộng Ngọc lại làm ra vẻ trịnh trọng nói :

- Tư Đồ huynh, không phải là đệ vô tình đối với huynh đâu, chỉ vì Trình đại hiệp trúng độc không thể để lâu được, nhờ ra bị bệnh nặng mà chết thì làm thầy thuốc để độ thế cho người ta mà lại hóa ra giết người hay sao?

Tư Đồ Ngọc thấy Lộng Ngọc làm ra vẻ như có sự thực vậy, chàng không thể nhin cười, vội cắn chặt lấy môi rồi gật đầu lia lịa, Tiêu Lộng Ngọc lại tiếp :

- Tư Đồ huynh bằng lòng thì cứu người như cứu hỏa, xin huynh phải lập tức đi ngay mới được.

Tư Đồ Ngọc nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Còn huynh thì sao, có phải là huynh ở Thiên Ma phủ đợi tôi quay trở lại không?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Lẽ tự nhiên, chúng ta tình như ruột thịt, trước kia theo lời thề dẫu có ở góc biển chân trời thì ta cũng đồng sanh đồng tử.

Mấy lời nói ấy vì Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc có vẻ không vui nên nàng mới nói vậy để cho chàng yên tâm.

Quả nhiên Tư Đồ Ngọc nghe nói có vẻ vui mừng nhìn Ngọc Kiều Oa mỉm cười nói :

- Ngọc nhị cô nương, xin thu thập hành lý ngay cho Trình đại hiệp để tôi đưa đi ngay...

Lời nói chưa dứt chàng chợt động linh cơ, mắt liền nhìn vào mặt Ngọc Kiều Nga nói :

- Ngọc đại cô nương, tôi muốn xin nhờ cô nương một việc.

Ngọc Kiều Nga trong lòng đang bối rối, vì đã yêu Tư Đồ Ngọc quá đỗi, mong trước mong sau mãi mới mới được chàng tới đây, thì lại phải đi ngay lập tức như vậy. Nghe chàng nói như thế, nàng liền rầu rĩ đáp :

- Tư Đồ huynh có chuyện gì xin cứ nói?

Tư Đồ Ngọc khẽ đưa mắt liếc Tiêu Lộng Ngọc một cái, rồi mới chậm rãi nói :

- Vị Trình đại hiệp hôn mê bất tỉnh, đi đường thực là buồn bã, tôi xin mời Ngọc đại cô nương cùng đi thăm Tiên Hà lãnh với tôi một phen không biết có được hay không?

Tư Đồ Ngọc đột nhiên nói như vậy làm cho chị em Ngọc Kiều Nga và cả Tiêu Lộng Ngọc giật mình không hiểu tại sao. Nhưng chỉ có Lộng Ngọc là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ suy nghĩ giây lát là đã hiểu ngay, biết là Tư Đồ Ngọc thực rất khổ tâm mới làm như vậy.

Tiêu Lộng Ngọc biết Tư Đồ Ngọc không yên tâm để mình ở trong Ma Quật, sợ chị em Ngọc Kiều Nga cứ quấy rầy mình, nên mới rủ Ngọc Kiều Nga đi, để mình dễ đối xử với Ngọc Kiều Oa hơn.

Nếu như những thiếu nữ tầm thường khác thì thấy Tư Đồ Ngọc đưa người đẹp cùng đi như thế, trong lòng sẽ không khỏi ghen tuông. Nhưng Lộng Ngọc trí tuệ hơn người, chỉ liếc Tư Đồ Ngọc một cái rồi khẽ mỉm cười gật đầu, ra vẻ khen ngợi.

Ngọc Kiều Nga lẽ tự nhiên là mừng rỡ vô cùng, chẳng nghĩ ngợi gì hết liền gật đầu cười nói ngay :

- Đáng lý ra thì Tư Đồ huynh làm việc giúp em tôi, chẳng phải nói thì tôi cũng phải cùng đi mới đúng.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc cô nương đã bằng lòng thì xin lập tức khởi hành ngay, chúng ta đi dưới ánh sáng trăng thực là rất thú vị.

Ngọc Kiều Nga gật đầu lia lịa, lập tức dặn dò thị nữ chuẩn bị một chiếc kiệu con để khiêng Trình Di Siêu.

Ngọc Kiều Oa nhìn thấy Trình Di Siêu hôn mê bất tỉnh, lại quay lại nhìn Tiêu Lộng Ngọc phong hoa tuyệt đời, thì lòng mảy dưng ngược nghiêng rằng kèn kẹt nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Tỷ tỷ để Tư Đồ huynh nói mấy câu chuyện chia tay với Trại huynh, còn chị em mình cũng nên nói mấy câu chuyện với nhau.

Ngọc Kiều Nga vội đi tới cạnh Ngọc Kiều Oa khẽ hỏi :

- Nhị muội muốn dặn dò điều chi?

Ngọc Kiều Oa gơ hai ngón tay lên nói :

- Có hai câu chuyện, thứ nhất thì tôi thấy con mắt chị cũng chẳng lành, thực so sánh ra thì Tư Đồ Ngọc của chị còn khỏe anh tuấn hơn Trại Hoa Đà của tiểu muội một chút.

Ngọc Kiều Nga chẳng hiểu nàng ta nói như vậy là có ý nghĩa gì, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Ngọc Kiều Oa khẽ mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ đừng lấy làm lạ, tiểu muội khen chị khéo chọn người chồng như thế mà không lấy thì còn lấy ai nữa?

Ngọc Kiều Nga khẽ gật đầu. Ngọc Kiều Oa lại nói tiếp :

- Nếu chuẩn bị lấy hấn, thì xin đừng bỏ qua cơ hội trong lúc đi đường, là cốt làm thế nào cho gạo thổi thành cơm đi.

Ngọc Kiều Nga đỏ mặt thất cười nói :

- Con quý này không biết xấu hổ, còn em cũng muốn giống như thế hay sao?

Ngọc Kiều Oa cười nói :

- Lẽ đương nhiên con vịt đã chín thì làm sao mà bay lên trời nữa, con cá đã chiên thì làm sao mà mong bơi được xuống hồ nữa. Việc chúng ta làm phải nên cẩn thận một chút mới được.

Ngọc Kiều Nga gật đầu nói :

- Được! Đây là việc thứ nhất, còn việc thứ nhì thì sao?

Ngọc Kiều Oa nghiêng răng khẽ nói :

- Trừ những gái hầu không kể, các người lúc đi ba người, thì về chỉ được hai thôi đấy.

Ngọc Kiều Nga đưa mắt nhìn Trình Di Siêu một cái rồi cau mày đáp :

- Nhị muội muốn đem y...

Ngọc Kiều Oa ngắt lời ngay :

- Cái đồ chán chường ấy chỉ làm cho mình phiền phức thêm thôi. Vừa rồi tiểu muội đã muốn hạ thủ bị Trại Hoa Đà ngăn cản nên tiểu muội mới không dám xuống tay nữa. Tỷ tỷ đi Tiên Hà lãnh có nhiều cơ hội, cứ ngấm ngấm mà ra tay diệt trừ y đi...

Ngọc Kiều Nga vừa gật đầu vừa nói :

- Nhị muội cứ an tâm, câu chuyện tâm tình này một khi ta đã gánh vác thì ta nhất định phải làm tới nơi tới chốn.

Hai vị Thiên Ma Yêu Nữ thì thầm nói chuyện với nhau, thì trong lúc đó Tư Đồ Ngọc với Tiêu Lộng Ngọc cùng nhau mặt nghị.

Tư Đồ Ngọc vốn vẫn e ngại vị Ngọc tỷ tỷ này thấy mình mời Ngọc Kiều Nga cùng đi sinh lòng ghen tuông ngấm ngấm chẳng, bèn lên tiếng hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ có hiểu cái ý của tiểu đệ mời Ngọc Kiều Nga cùng đi chẳng?

Lộng Ngọc nguýt chàng một cái khẽ trả lời :

- Ngọc đệ cứ yên tâm, tỷ tỷ không ghen đâu mà cũng chẳng hiểu lắm gì cả. Tỷ tỷ hiểu rằng Ngọc đệ kéo Ngọc Kiều Nga ra khỏi Ma Quật này là để cho tỷ tỷ được rảnh tay đối phó với Ngọc Kiều Oa, công việc đối phó như thế sẽ dễ dàng hơn.

Tư Đồ Ngọc trong lòng hết sức bội phục tươi cười đáp :

- Ngọc tỷ mau nói cho đệ biết, có thực có một vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiền bối ngụ tại Tiên Hà lãnh đấy không?

Lộng Ngọc cười đáp :

- Tất nhiên là có chứ. Ngọc đệ mà không đi tới chỗ đó thì không khi nào xong việc được. Bởi vì không đi tới thì người bạn tốt của Ngọc đệ là Trình Di Siêu sẽ không thể nào sống sót được.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi một lúc rồi lại hỏi :

- Tiểu đệ vốn không quen vị Địa Linh Thần y Thái Thúc tiền bối này bao giờ, chỉ sợ đến thỉnh cầu ông ta chữa bệnh, ông ta không chịu thì sao?

Tiêu Lộng Ngọc trừng mắt nói :

- Ai bảo là Ngọc đệ không quen biết vị tiên bối đó, vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiên bối đó đích thị là sư thúc của tỷ tỷ đây.

Tư Đồ Ngọc hai mắt tròn xoe, ngạc nhiên nhìn Tiêu Lộng Ngọc, Lộng Ngọc tươi cười nói :

- Ngọc đệ hà tất phải tròn xoe đôi mắt trắng dã lên như vậy, lời tỷ tỷ nói không phải là lời nói bậy đâu. Vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiên bối đó với sư môn của tỷ tỷ quả thực có một mối giao tình thực lớn. Ông ta chính là sư thúc Ngọc đệ và cũng là sư thúc của tỷ tỷ.

Tư Đồ Ngọc khẽ cau mày thấp giọng nói :

- Cứ theo như lời Ngọc tỷ tỷ nói, tiểu đệ chỉ việc tới Tiên Hà lãnh Bách Thảo nham rồi xưng danh hiệu của sư môn ra thì Thái Thúc tiên bối sẽ bằng lòng thi triển Diệu thủ hồi xuân mà cứu mạng của Trình Di Siêu huynh ư?

Lộng Ngọc gật đầu cười đáp :

- Điều đó là lẽ tự nhiên rồi, Ngọc đệ cứ việc nói sư môn của mình hoặc nói sư môn của tỷ tỷ ra thì cũng như nhau thôi.

Tư Đồ Ngọc đối với sư môn của Tiêu Lộng Ngọc nguyên lai vẫn có vẻ thần bí, nhưng cứ nghe lời Tiêu Lộng Ngọc nói thì Tư Đồ Ngọc tưởng tượng rằng vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiên bối họ đối với sư môn của cả hai người đều có tình thân giao, trong lòng liền nghĩ, sẽ nhân cơ hội này mà tìm ra tung tích ân sư của Ngọc tỷ tỷ người có tên là Tuyết Tình động chủ Uẩn Không sư thái, xem thân phận và tông phái rõ ràng ra sao?

Nghĩ tới đó mắt chàng liền liếc xéo ra bên ngoài thì đã thấy hai chị em Ngọc Kiều Nga vẫn còn thì thầm với nhau chưa xong bèn quay lại Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Tỷ tỷ, có thực tỷ tỷ sẽ không nuốt lời hứa mà nhất định ở lại Thiên Ma phủ này để đợi...

Tư Đồ Ngọc định nói tới mấy chữ: đợi tiểu đệ, nhưng chàng chưa kịp nói thì Lộng Ngọc đã mỉm cười đỡ lời :

- Để đợi Ngọc đệ chứ gì? Nhưng đợi Ngọc đệ thì chính là hai chị em Ngọc Kiều Nga chứ tỷ tỷ hà tất phải bó chân bó cẳng tại Ma Quật này để đợi Ngọc đệ như vậy?

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Tiêu Lộng Ngọc nói như vậy, mặt sa sầm xuống, cau mày nói :

- Tỷ tỷ không đợi thì tiểu đệ cũng không...

Tiêu Lộng Ngọc không đợi Tư Đồ Ngọc nói nốt chữ “đi” ra khỏi miệng liền mỉm cười thỏ thẻ đỡ lời :

- Sao Ngọc đệ lại hồ đồ đến thế, không phải tỷ tỷ không đợi Ngọc đệ, mà có ý muốn nói không đợi Ngọc đệ ở trong Thiên Ma phủ này. Nhưng tỷ tỷ đối với Ngọc Kiều Nga đã có sắp đặt mưu kế để thừa cơ y thị thân đơn thế cô mà ra tay hạ thủ. Như vậy chẳng lẽ lại còn phải sợ sự phụ của y thị là Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương trở về sao?

Mấy câu nói này của Tiêu Lộng Ngọc rất rõ ràng minh bạch, lại rất đầy đủ lý do khiến Tư Đồ Ngọc không thể nào mở miệng ra được, đành chỉ gượng cười nói :

- Thế thì tỷ tỷ định đợi tiểu đệ ở chỗ nào?

Lộng Ngọc hạ thấp giọng xuống đáp :

- Bọn Thần Châu tứ hung này chẳng phải là đã ước hẹn gặp gỡ vào ngày Trung Thu với nhóm Thần Châu tứ dật đó sao? Như vậy thì chúng ta hà tất phải quanh quẩn tìm nhau. Ngọc đệ khỏi cần phải đi kiếm tỷ tỷ làm chi, mà để tỷ tỷ đi tìm Ngọc đệ để sau khi đối phó xong với chị em Ngọc Kiều Nga thì tỷ tỷ sẽ tới Quất Thương Mê cung lấy chỗ thạch hàn ở đó làm nơi tương kiến.

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu cất giọng nói :

- Tốt lắm, tiểu đệ xin tuân theo mệnh lệnh của tỷ tỷ, nhưng tiểu đệ vẫn chưa biết tỷ tỷ đối phó với Thiên Ma Bạng Nữ Ngọc Kiều Nga bằng cách nào?

Tiêu Lộng Ngọc cười đáp :

- Tỷ tỷ đối phó với y thị bằng cách nào ư? Ngọc đệ hà tất phải hỏi đến làm chi. Hiện nay trong lòng tỷ tỷ chưa có sắp đặt mưu kế gì nhất định cả, cho nên vì vậy cũng chưa thể trả lời cho Ngọc đệ được.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Còn tiểu đệ thì sao?

Tiêu Lộng Ngọc nhìn chàng một cái, rồi cười lớn nói :

- Ngọc đệ cứ tự tiện mà thi hành, tỷ tỷ không ở đó mà cai quản Ngọc đệ nữa đâu. Ngọc đệ trong khi đi đường muốn giết y thị cũng được, mà muốn thâu làm thiếp cũng tốt, nhưng chớ nên để cho y thị dùng kế hại lại mình.

Tư Đồ Ngọc nghe tới mấy câu “thâu làm thiếp cũng tốt” thì đỏ mặt bừng lên đang định mở miệng cãi, thì bên tai đã nghe thấy Ngọc Kiều Nga cất giọng êm ái nói :

- Tư Đồ huynh đợi chúng tôi có lâu không, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi.

Cho tới lúc này thì Tư Đồ Ngọc không dám đàm đạo cùng Tiêu Lộng Ngọc nữa, hậm hực chuyển mình bước đi.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày lại nhìn theo, rồi dùng Nghĩ ngữ truyền thanh công lực nói nhỏ vào tai Tư Đồ Ngọc :

- “Ngọc đệ chớ nên quên những lời tỷ tỷ dặn hồi nãy, tỷ tỷ thấy chị em Ngọc Kiều Nga sau khi mật nghị với nhau thì trong ánh mắt lộ ra nhiều vẻ độc ác, Ngọc đệ phải nên hết sức giữ gìn lúc đi đường, nhất là đừng để y thị dùng tới những kẻ vô sỉ hạ lưu mà hại Ngọc đệ. Cũng như đừng để cho y thị hạ độc thủ Trình Di Siêu”.

Tư Đồ Ngọc một mặt gật đầu tỏ ý đã ghi nhớ lời dặn dò của Tiêu Lộng Ngọc một mặt chẳng khỏi cười thầm vị tỷ tỷ này bề ngoài thì nói cái gì “thâu làm thiếp cũng tốt” nhưng một khi phát hiện Ngọc Kiều Nga có sắp đặt mưu kế, thì lập tức đã căn dặn ta phải đề phòng đừng để quyền lợi cho người ngoài hưởng mất.

Tư Đồ Ngọc nghĩ như vậy, thì trong lòng cứ cười thầm hoài, giữa lúc đó thì Ngọc Kiều Nga đã tươi cười tiến đến nói :

- Tư Đồ huynh đã nghe thấy em tôi nói rồi đấy chứ? Hay là huynh còn có chuyện gì muốn cùng Trại huynh thương lượng nữa chăng?

Tư Đồ Ngọc không đáp, chỉ quay mình tiến đến phía Tiêu Lộng Ngọc vòng tay nói :

- Xin Trại huynh bảo trọng mình vàng, tiểu đệ tạm thời xin cáo biệt.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ ở trong động phủ này là một nơi phúc địa ở chốn nhân gian, như vậy có cần chi phải nói tới hai chữ bảo trọng. Tư Đồ huynh chuyến này ra đi rong ruổi đường trường, bên mình lại mang theo một vị đại hiệp thần trí mê man là Trình Di Siêu, lại còn kèm thêm một vị đại cô nương như hoa như ngọc, như thể thì phong hiểm mới rất nhiều, mới cần tới hai chữ bảo trọng chứ?

Tư Đồ Ngọc cười ha hả nói lớn :

- Xin Trại huynh cứ an lòng, tiểu đệ đã được Trại huynh ban cho những cơ mưu phòng thân, chắc chắn là tiểu đệ phải luôn ghi nhớ trong lòng, nguyện sẽ đem Trình Di Siêu huynh tới trước vị Địa Linh Thần Y xin cứu mạng. Chúng ta cùng với Ngọc đại cô nương và Ngọc nhị cô nương sẽ lại sớm cùng nhau đoàn tụ.

Trong lời nói của Tư Đồ Ngọc, chàng cũng cố ý dùng nghĩa đôi để nói cho Tiêu Lộng Ngọc hiểu.

Nghe thấy những lời Tư Đồ Ngọc nói, hai chị em Ngọc Kiều Nga tâm thần lặng đi một chút, bốn khố thu ba liền đưa đẩy, nhìn đắm đắm vào mặt Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc mà chân chứa tình ý.

Tư Đồ Ngọc lảng tránh cái nhìn câu hồn của chị em Ngọc Kiều Nga, mày kiếm dựng lên một cái, lớn tiếng nói :

- Ngọc đại cô nương, nào chúng ta đi thôi.

Ngọc Kiều Nga tươi cười gật đầu, quay mình ra lệnh cho hai thị nữ khiêng Trình Di Siêu ra đặt vào trong kiệu, kế hướng vào Tiêu Lộng Ngọc và Ngọc Kiều Oa vòng tay cáo biệt.

Trong lúc chia tay, chị em Ngọc Kiều Nga vẫn có vẻ nhợt nhạt như thường.

Tiêu Lộng Ngọc thì tinh thần vẫn tiêu sái phóng khoáng, duy chỉ có nỗi Tư Đồ Ngọc là lộ ra vẻ bịn rịn lưu luyến Ngọc tỷ tỷ, trong lòng đầy những nỗi buồn xa cách.

Khi cả bọn ra khỏi Tàng Vân Hác, thì Tư Đồ Ngọc đã bắt đầu tập trung tinh thần chuẩn bị ứng phó với Ngọc Kiều Nga từng bước một.

Quả nhiên từ sau khi ra khỏi Tàng Vân Hác rồi, Ngọc Kiều Nga đã giả thối tống tình yêu mị ra để lung lạc Tư Đồ Ngọc, luôn luôn tìm cách dựa thân sánh vai Tư Đồ Ngọc mà đi.

Ngọc Kiều Nga thỏ thẻ bên tai Tư Đồ Ngọc :

- Tư Đồ huynh, khi còn ở trong Tàng Vân Hác, nội tử của tôi có dặn tôi ra ngoài muốn hiểu rõ chuyện chi thì cứ hỏi Tư Đồ huynh.

Nói xong mặt hoa khẽ chạm vào vai Tư Đồ Ngọc, khiến hương thơm trinh nữ bốc ra ngây ngất.

Tư Đồ Ngọc đã luôn luôn giữ gìn để giữa hai người có một khoảng cách, nhưng khi thấy Ngọc Kiều Nga cố tình như vậy, thì chàng lúng túng khó xử, không nỡ cự tuyệt ra mặt, chỉ biết cau mày lại hỏi :

- Ngọc đại cô nương muốn hỏi tại hạ chuyện gì thế? Tư Đồ Ngọc này tuy nghệ hữu vị tặng kinh ngã học, chuyện đời tại hạ cũng chưa biết được nhiều lắm. Nhưng sự vô bất khả đối nhân ngôn, chẳng có chuyện gì mà lại chẳng thể nói với người được.

Ngọc Kiều Nga tươi cười nói :

- Thế còn người của huynh thì sao?

Tư Đồ Ngọc bị nàng ta hỏi như vậy cũng không hiểu ra sao, khẽ trừng mắt lên hỏi :

- Người của tôi ư? Người nào chứ?

Ngọc Kiều Nga liếc nhìn Tư Đồ Ngọc một cái rất tình tứ, mày liễu khẽ cau lại nói :

- Hôm chúng ta gặp gỡ nhau lần đầu tại Ngọc Long cốc Quát Thương sơn thì huynh đợi người nào đó?

Tư Đồ Ngọc hà lên một tiếng, ha hả cười lớn đáp :

- Có phải Ngọc đại cô nương hỏi tại hạ về nàng Tiêu Lộng Ngọc đó chăng?

Ngọc Kiều Nga “Hừ” lên một tiếng rồi nói :

- Vì sao Tư Đồ huynh với nàng ta lại chia tay nhau. Lần đó gặp gỡ huynh cứ luôn miệng tán tụng nàng ta đẹp hơn tôi rồi lại nói võ công nàng ta cũng hơn tôi, nhất nhất mỗi lời thốt ra khỏi miệng đều đầm thấm tình tứ, nào gọi là Ngọc tỷ tỷ, chứ còn ai vào đó nữa.

Linh cơ của Tư Đồ Ngọc bị chấn động, chàng làm ra vẻ giận dỗi cười nói :

- Tôi sẽ không kêu tên nàng ta nữa, nếu như Ngọc đại cô nương mà không lấy làm khó chịu, thì từ rày về sau tôi sẽ gọi cô nương là Ngọc tỷ tỷ nhé.

Ngọc Kiều Nga thấy Tư Đồ Ngọc nói như vậy rất cao hứng, nhoẻn miệng cười rất tươi và nói :

- Tư Đồ huynh gọi như thế tất nhiên là tôi thích thú lắm. Tư Đồ huynh... chẳng, thế thì tôi nên gọi huynh là Ngọc đệ đệ mới phải chứ Ngọc đệ, Ngọc đệ hãy cho tỷ tỷ biết, Ngọc đệ với vị tiền Ngọc tỷ tỷ làm sao lại trở mặt nhanh như thế?

Về mặt Tư Đồ Ngọc không lấy gì làm cao hứng, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ tươi cười đáp :

- Nàng ta nuốt lời, nàng ta vốn là người không thể tin tưởng được.

Ngọc Kiều Nga vui mừng ra mặt, tươi cười nói :

- Tỷ tỷ đã hiểu rõ cả rồi, chắc là sau khi tỷ tỷ đi khỏi, thì Ngọc đệ đã phải khổ sở chờ đợi tại Ngọc Long cốc mà chẳng được việc phải không?

Tư Đồ Ngọc cười gượng nói :

- Tôi một hơi đợi tới ba ngày ba đêm, trông ngóng mỗi cổ đến phải chua xót trong lòng, đợi chờ đến mỗi mòn con mắt rồi cuộc vẫn hoàn không, thì đã biết sớm rằng...

Ngọc Kiều Nga nói :

- Sớm biết rằng cái gì? Sao Ngọc đệ lại cứ úp úp mở mở, ấp a ấp úng, nói không ra lời?

Tư Đồ Ngọc trông thấy Ngọc Kiều Nga nũng nịu cười tình, mặt lộ vẻ hân hoan, thì chậm rãi cười nói :

- Tôi sớm biết rằng cô ta coi thường tình cảm của tôi vì mà chẳng tới nơi ước hẹn với tôi. Tôi... tôi... tôi phải đành lưu giữ vị Ngọc tỷ tỷ này ở lại Quát Thương để cùng thưởng thức thắng cảnh.

Câu chuyện giữa hai người trở nên vô cùng nhạt nhẽo, đó chỉ vì Tư Đồ Ngọc đã cảm thấy Ngọc Kiều Nga quá quẩn quít lấy mình, nên đã mượn lời bịa đặt ra cho xuôi câu chuyện.

Ngọc Kiều Nga nghe được mấy lời của Tư Đồ Ngọc thì như hoa nở trong lòng, liền chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc, thu ba đưa đẩy, cười nói :

- Ngọc đệ sau có hối hận không? Ngày đó tỷ tỷ đã không thù tiếp Ngọc đệ để cùng ngoạn cảnh Quát Thương, cho nên ngày hôm nay tỷ tỷ mới chịu bồi tiếp Ngọc đệ đi ngoạn cảnh Tiên Hà, như thế chẳng khác gì nhau, có phải chăng?

Lời nói tới đó thì ngừng lại một chút, rồi làn thu ba chuyển động nàng lại tươi cười nói tiếp :

- Kỳ thực thì Tiên Hà lãnh cũng chẳng có gì đáng đi tới cả, nhưng ở trong ngọn Vô Di sơn nọ thì có những phong cảnh cực kỳ cảm thú, có lẽ nơi đó cũng chẳng thiếu gì Lưu, Nguyễn...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Ngọc Kiều Nga nói dứt lời, xen lời nói :

- Không được, chúng ta nhất thiết phải đến Tiên Hà lãnh, không thể thay đổi ý định được.

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Tại sao Ngọc đệ lại chưa nói lý do ra cho tỷ tỷ nghe?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Điều thứ nhất, chúng ta cần vì vị Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu đại hiệp này, cầu người chữa bệnh cho.

Ngọc Kiều Nga khe khẽ lắc đầu, tươi cười tiếp lời :

- Kỳ thực cái chuyện Ngọc đệ nói đó chỉ là một chuyện thừa vô ích.

Nói đến hai chữ “chuyện thừa” thì đôi mắt Ngọc Kiều Nga phát hiện lên một vẻ sát cơ thần bí, nhìn Tư Đồ Ngọc rồi nói :

- Ngọc đệ, trời sinh Ngọc đệ ra có một... quả thực cực kỳ thông minh anh tuấn nhường kia, thì Ngọc đệ cũng nên hiểu tới ý nghĩ sâu xa của hai chữ chuyện thừa mà ngu tỷ vừa nói đó mới phải chứ?

Tư Đồ Ngọc khẽ gật đầu từ từ nói :

- Tôi hiểu chứ? Nhưng vị Trình Di Siêu đại hiệp này rồi đây sẽ trở thành người em rể của Ngọc tỷ.

Ngọc Kiều Nga lắc đầu nói :

- Hai chữ “em rể” này đối với tỷ tỷ thì lại càng là thừa. Tại sao Ngọc đệ lại không nghĩ ra nhỉ? Trình Di Siêu từ lúc trúng phải độc môn của người thì đã trở nên một kẻ hôn mê bất tỉnh, nửa sống nửa chết như vậy thì hần... hần làm sao có đủ khả năng trở thành em rể của ta được.

Tư Đồ Ngọc thất cười mà rằng :

- Vị Trình Di Siêu đại hiệp này tuy bây giờ không thể làm em rể của Ngọc tỷ tỷ nhưng đợi tới khi đến được Tiên Hà lãnh, Bách Thảo nham thỉnh cầu Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa ra tay trừ khử giúp chất độc trong người, thì hẳn lúc đó vị đại hiệp này sẽ đủ khả năng để làm em rể của Ngọc tỷ tỷ được chứ?

Ngọc Kiều Nga cau đôi mày liễu lại, liếc nhìn Tư Đồ Ngọc một cái, rồi tươi cười nói :

- Như thế Ngọc đệ cứ cố tình đóng vai chọn em rể cho ta. Nhưng việc này cũng phải có tính cách biến chuyển. Người làm em rể của ta thì cũng chỉ có thời gian tính mà thôi.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc đại cô nương...

Ngọc Kiều Nga cau mày, kêu lên :

- Ngọc đệ đã chẳng sửa đổi gọi ta là Ngọc tỷ tỷ rồi đó sao? Vậy thì cứ chi lại đột nhiên sửa đổi lại gọi ta là Đại cô nương gì đó, Nhị cô nương gì đó, nghe thấy thật khó chịu vô cùng.

Tư Đồ Ngọc bèn sửa lại lời nói, cười mà rằng :

- Ngọc tỷ tỷ nghĩ coi, vị Trình Di Siêu đại hiệp này, khi đã được vị Địa Linh Thần Y dùng tay thần trừ độc cho, thì chẳng lẽ lại không còn hy vọng làm em rể cho Ngọc tỷ tỷ nữa sao?

- Tư cách của hắn thì đã mất thời gian tính rồi. Vậy thì hẳn phải nhường cho người chứ?

Tư Đồ Ngọc cười khẩy một tiếng mày kiếm giương lên hỏi :

- Ngọc tỷ vừa nói cái gì mà hai chữ người khác vậy? Phải chăng Ngọc tỷ muốn ám chỉ đến vị bằng hữu của tôi là Trại Hoa Đà đó chăng?

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười đáp :

- Ngọc đệ đoán chẳng sai chút nào. Và phẩm cách của Trình Di Siêu và Trại Hoa Đà thì tự nhiên em tôi cũng đã chọn lấy ai hơn rồi.

Tư Đồ Ngọc cố ý lắc đầu, khẽ than một tiếng, nói :

- Sai rồi, Ngọc tỷ tỷ đã hoàn toàn chọn sai rồi.

Ngọc Kiều Nga nghe thấy thì khẽ giật mình một cái, mắt chuyển động, thần sắc có vẻ ngạc nhiên, hướng vào Tư Đồ Ngọc, đôi mày liễu cau lại hỏi :

- Tại sao Ngọc đệ lại bảo em ta chọn sai rồi! Chẳng lẽ Ngọc đệ lại nhận thấy Trại Hoa Đà so sánh với Trình Di Siêu không hơn được chăng?

Tư Đồ Ngọc cười lớn, đáp :

- So sánh thì không hơn được. Vị Trình Di Siêu đại hiệp này đường đường là một trang nam tử...

Ngọc Kiều Nga xen lời :

- Nếu cứ như Ngọc đệ nói thì chỉ có Trình Di Siêu là đường đường một đấng nam tử, chẳng lẽ Trại Hoa Đà lại mềm mềm mại mại như một kẻ nữ nhi sao?

Tư Đồ Ngọc thất cười, nói :

- Như vậy cũng không khác bao nhiêu. Nguyên do là vị Trại Hoa Đà huynh này vốn đã chịu nhiều sự khổ ải để luyện tập cho nên thân thể không được hoàn toàn. Trại huynh bị “tiên thiên bất túc, hậu thiên thất điều” cho nên căn bản Trại huynh không thể gần gũi đàn bà được. Chẳng lẽ đó lại là tư cách để làm em rể của tỷ tỷ hay sao?

Mấy lời nói đó làm cho vị Thiên Ma Yêu Nữ phải ngăn cả người ra :

- Chẳng... chẳng thể như thế được. Vị Trại Hoa Đà này trông phong cách...

Nói tới đó thì Tư Đồ Ngọc đã vội tiếp lời :

- Phong cách tuyệt đẹp phải không? Cái đẹp đó thì làm được việc gì? Ngọc tỷ tỷ phải nên biết đến một câu thơ: “Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh” câu này chẳng phải chỉ nói đến đàn bà, mà lại còn bao quát cả những bậc tài tử anh hùng.

Ngọc Kiều Nga lông mày vẫn cau lại, nói tiếp :

- Cứ theo lời Ngọc đệ nói thì chẳng lẽ lại không có cách gì để mà chữa trị hay sao? Trại huynh là một tay danh y, chẳng phải so với Ngọc đệ vẫn là người cao minh hơn đó sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu thở dài, nói :

- Y thuật thì chỉ có thể dùng mà chữa bệnh, chứ không thể để chữa mệnh được. Người ta thường có câu rằng: “Được y bất tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân” nghĩa là thuốc chỉ có thể chữa cho người không chết, còn Phật thì chỉ độ người có duyên mà thôi, thì tất là vị Lý Thiết Quài trong bát động thần tiên kia đâu có chịu cứ mang mãi bên mình cái chân thọt như vậy?

Ngọc Kiều Nga nghe Tư Đồ Ngọc nói, không còn biết nói năng sao. Tư Đồ Ngọc tiếp lời :

- Lần này, ngoài việc đi tìm thầy chữa bệnh cho vị Trình đại hiệp này, thì tiểu đệ cũng có lòng muốn ngoạn cảnh Tiên Hà đã lâu.

Ngọc Kiều Nga lắc đầu kêu lên :

- Hay lắm! Ngọc đệ chẳng cần phải nói lại lý do lần nữa. Tỷ tỷ xin thù tiếp Ngọc đệ đi tới Tiên Hà, để tìm thầy chữa bệnh cho vị Trình đại hiệp nọ.

Như thế, Ngọc Kiều Nga đã thay đổi chủ ý. Như vậy nàng ta đã bỏ cái ý định giết Trình Di Siêu trên đường, mà lại còn có cái ý tận tâm tận lực chữa chạy cho Trình Di Siêu khỏi bệnh mới thôi. Đó chẳng phải là vì Ngọc Kiều Nga đã nổi dậy cái lòng từ thiện, mà chính vì nàng ta chỉ nghĩ đến tình riêng mà thôi.

Đó chỉ là vì Ngọc Kiều Nga đã suy nghĩ rằng: “Tư Đồ Ngọc với Trại Hoa Đà vốn là một đôi bạn thiết, thì tự nhiên lời phẩm bình của Tư Đồ Ngọc đối với Trại Hoa Đà chẳng hề nào sai. nếu đúng như lời Tư Đồ Ngọc nói thì vị Trại Hoa Đà anh tuấn nọ là người bất lực đối với đàn bà. Nếu ta lại giết Trình Di Siêu đi thì có phải Thiên Ma Bồng Nữ em ta hai tay cùng nắm trượt cả không?” Trong khi đó Ngọc Kiều Nga lại hân hoan nghĩ về vị Tư Đồ Ngọc của mình vừa đẹp vừa khỏe hơn cả Trình Di Siêu lẫn Trại Hoa Đà.

Nghĩ vậy, Ngọc Kiều Nga bèn tự cho Tư Đồ Ngọc là vật thiêng liêng của mình, tự nhiên nàng nảy ra cái ý coi chừng, không chịu để cho quyền lợi của mình lọt vào tay người khác.

Ngọc Kiều Nga muốn bảo vệ quyền lợi của mình thì không thể ngoài hai con đường: Thứ nhất, là phải tận lực chữa bệnh cho Trình Di Siêu bằng khỏi mới thôi, để cho Ngọc Kiều Nga mất đẳng nọ thì còn đẳng kia, khỏi phải đến nỗi hoàn toàn trắng tay, rồi phải xâm nhập vào quyền lợi của mình.

Thứ hai, thì phải tính đến chuyện làm sao cho gạo thổi thành cơm khiến cho việc đã rồi, hai bên danh phận đã định, để cho cô em sau này, cho dầu có thấy Tư Đồ Ngọc vừa mất, thì cũng chẳng dám ra tay cướp đoạt.

Tư Đồ Ngọc bịa đặt ra những lời nói đó thì đã sinh ra hai đầu mối tương phản, vừa hiệu nghiệm vừa phản hiệu nghiệm.

Về sự hiệu nghiệm thì mấy lời của Tư Đồ Ngọc đã khiến cho Trình Di Siêu thoát khỏi cơn nguy hiểm, khỏi bị sa vào độc thủ của Ngọc Kiều Nga, mà vốn những độc thủ đó không thể nào để phòng mọi mặt cho kín đáo được.

Còn việc phản hiệu nghiệm thì Tư Đồ Ngọc lại tự chuốc lấy nguy cơ đã khiến cho Ngọc Kiều Nga bắt buộc phải tính đến chuyện làm sao đưa chàng vào giấc mộng vu sơn đầy mưa gió.

Thế rồi bọn Tư Đồ Ngọc và Ngọc Kiều Nga cứ lần theo ánh trăng mà đi.

Đêm đầu, Ngọc Kiều Nga còn sợ Tư Đồ Ngọc giữ gìn ý tứ nên không dám làm cử chỉ quá mạnh. Nhưng đến đêm thứ hai thì đã có chuyện xảy ra.

Lúc đó họ đã ở trong một cánh rừng tùng, bóng rợp mát, đầu đây tiếng suối reo róc rách, vàng trắng thì vàng vạc giữa trời, phong cảnh thật tuyệt mỹ, thật đúng như câu thơ của Vương Duy:

Minh nguyệt từng gian chiếu

Thanh tuyền thạch thượng lưu.

Tạm dịch:

Ánh trăng chiếu kẽ lá tùng,

Bên trên ghềnh đá suối trong chảy hoài.

Ngọc Kiều Nga bèn gọi mấy con thị nữ khiêng kiệu Trình Di Siêu ra một chỗ vắng, nói :

- Bọn chúng bay cứ khiêng kiệu Trình Di Siêu đi trước. Cách đây mười dặm là một ven rừng, phong cảnh tuyệt đẹp, thì bọn bay đợi ta ở đó. Ta và Tư Đồ Ngọc tướng công ở đây du ngoạn chốc lát rồi sẽ tới kịp ngay.

Xem tiếp hồi 34 Nước chảy vô tình

34. Hồi 34 Nước Chảy Vô Tình

Tư Đồ Ngọc nhắc thấy đã hiểu ngay là Ngọc Kiều Nga đã phát động xuân tình muốn gỡ cái trò phong lưu ra tấn công mình đây chăng?

Chàng nghĩ thầm:

“Nếu Ngọc Kiều Nga không có cái ý phong lưu ám muội đó thì đối với việc ngoạn cảnh là tất phải giấu người, đến nỗi phải đuổi bọn thị nữ khiêng kiệu đi trước tới ngoài mười dặm mà đón đợi?”

Trong lòng Tư Đồ Ngọc đã có ý phòng bị, thâm tính toán đã phải dùng thủ đoạn nào để xử trí với vị Thiên Ma Yêu Nữ này?

Trong lòng Tư Đồ Ngọc liền nảy ra cái ý hạ độc thủ, giết phẳng Ngọc Kiều Nga đi. Chuyện này xem ra chẳng khó khăn chi lắm, nhưng nhân vật nghĩa hiệp lại quyết chẳng làm cái việc giết người một cách vô cớ như vậy.

Tư Đồ Ngọc đã biết rằng Ngọc Kiều Nga xuất thân ở chốn Ma giáo mà ra, nhưng những vết tích làm điều ác thì tịnh chưa thành hình. Như vậy thì tội cũng chưa có gì đáng chết.

Giết nàng ta đi ư?

Tư Đồ Ngọc thấy bất nhẫn, không thể làm được.

Mà đã thương nàng ta cho đến thành tàn phế thì chàng thấy cũng chẳng nỡ lòng.

Rốt cuộc chàng nghĩ trong ba mươi sáu kế, chỉ có trốn chạy là hơn cả.

Chạy trốn là một việc, đương nhiên dễ dàng hơn là việc giết Ngọc Kiều Nga hoặc đã thương nàng đến tàn phế.

Nhưng cái kế chạy trốn đó đối với Tư Đồ Ngọc lúc này lại thi hành không được, vì bên mình còn có Trình Di Siêu đương cần bàn tay Tư Đồ Ngọc giúp đỡ để tìm thầy chữa bệnh, mà công việc đó thì chưa thành.

Tất nhiên Tư Đồ Ngọc không thể đơn độc mang theo Trình Di Siêu chạy trốn. Vấn đề chính là vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa cuối cùng có chịu ra tay cứu Trình Di Siêu hay không?

Mà cho dầu vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa này có chịu ra tay khử độc cho Trình Di Siêu đi chẳng nữa thì liệu có hiệu quả không?

Điều này hẳn không thể nào nắm chắc cả mười phần trong tay được.

Tư Đồ Ngọc tư lự suy nghĩ hồi lâu, sau cùng cũng có quyết định cầu vị Thần Y ra tay cứu chữa cho Trình Di Siêu, còn tự mình đối với Ngọc Kiều Nga thì sẽ phải hết lòng nhẫn nại, ngọt nhạt vuốt ve nàng ta cho qua chuyện.

Tóm lại, tất cả sách lược của Tư Đồ Ngọc là tìm mọi cách để kéo dài thời gian.

Chàng rắp tâm sau khi tới Tiên Hà lãnh cầu vị Thần Y chữa cho Trình Di Siêu được hoàn toàn khôi phục, thì chàng sẽ lập tức cao bay xa chạy. Đối với Ngọc Kiều Nga chàng đành như nước chảy vô tình bỏ mặc cho hoa rơi một phen mà thôi.

Mưu lược đã tính sẵn rồi, Tư Đồ Ngọc liền lộ vẻ thản nhiên như không, khẽ dặt tay Ngọc Kiều Nga cùng với nàng tới ngồi bên một tảng đá xanh để ngoạn cảnh.

Ngọc Kiều Nga không thể tưởng tượng được rằng cái anh hùng Tư Đồ Ngọc tuần tú kia lại có cử chỉ thân thiện với nàng ta đến thế, trong lòng tự nhiên như bùng nổ một mùa xuân khê cất giọng oanh vàng thổ thổ nói :

- Ngọc đệ có thấy cảnh sắc đêm khuya nơi đây thật là tuyệt mỹ không?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Tuyệt mỹ lắm chứ.

Rồi Tư Đồ Ngọc liền ngâm nga mấy câu thơ:

Không sơn tan vụ hậu

Thiên khí vắng lai thu

Minh nguyệt từng gian chiếu

Thanh tuyền thạch thượng lưu.

Tạm dịch:

Cơn mưa vừa tạnh non đoài

Gió thu muộn thối sai ai lạnh lòng

Ánh trăng chiếu lá kẻ từng

Bên trên ghềnh đá suối trong chảy hoài.

Ngọc tỷ có thấy thi ý trong mấy câu thơ của Vương Nguyên Cát thật hợp với cảnh trí nơi đây không?

Ngọc Kiều Nga khê nở một nụ cười rất tươi, nói :

- Bài thơ của Vương Nguyên Cát này hình như là một bài thơ làm theo ngũ luật. Vả lại, còn một nửa sao Ngọc đệ lại không ngâm nốt đi!

Tư Đồ Ngọc khe khẽ gật đầu, đoạn tiếp tục ngâm:

Trúc tuyền quy uyển nữ

Liên động hạ ngư châu

Tùy ý xuân phương biết

Vương tôn tự khả lưu

Tạm dịch:

Trúc reo sào sạc bên tai

Giật xong cô gái khiến vai về thuyền

Thuyền câu đôi chút ngả nghiêng trông tránh

Khí xuân vừa dứt mong manh

Khách vương tôn thấy chưa đành bỏ đi.

Ngâm tới câu này Tư Đồ Ngọc khẽ thở dài một tiếng, hướng vào Ngọc Kiều Nga lắc đầu mà rằng :

- Tiểu đệ giang hồ du hiệp, phiêu bạt quanh năm, cho tới ngày nay thật chưa có nơi nào có thể lưu được gót chân của tiểu đệ.

Ngọc Kiều Nga chẳng bỏ lỡ cơ hội, tươi cười nói tiếp lời nói :

- Ngọc đệ hà tất phải cảm thương cho thân thể như vậy. Ngọc đệ đã biết Thiên Ma phủ của tỷ tỷ, vậy chẳng hay Ngọc đệ thấy cảnh sắc nơi đó như thế nào, có hợp với ý của Ngọc đệ chăng?

Tư Đồ Ngọc khẽ cau đôi mày kiếm lại, khẽ tươi cười nói :

- Thiên Ma phủ phong cảnh tuy là tuyệt mỹ đấy, nhưng đáng tiếc nơi đó cũng chẳng lưu được tiểu đệ bao lâu.

Ngọc Kiều Nga có vẻ hơi ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc đệ nói thế là nghĩa làm sao? Ngọc đệ... tại sao Ngọc đệ lại chẳng ưng chịu lưu lại một thời gian lâu dài tại nơi tệ phủ?

Tư Đồ Ngọc khẽ vỗ vào bàn tay mềm mại của Ngọc Kiều Nga, thở dài một tiếng, rồi nói :

- Chẳng phải tiểu đệ không có lòng lưu lại tại đó một thời gian lâu dài, mà chỉ vì tiểu đệ chẳng có lý do nào lưu lại ở đó mà thôi. Cái lý do giản dị là tiểu đệ không phải là người ở trong quý phái.

Tư Đồ Ngọc vừa nói tới đây thì Ngọc Kiều Nga đã tươi cười tiếp lời :

- Ngọc đệ, Ngọc đệ có ưng chịu gia nhập Thiên Ma phái của ngu tỷ không?

Tư Đồ Ngọc cố làm ra vẻ vui mừng, kêu lên một tiếng nói :

- Ngọc tỷ, cứ như lời Ngọc tỷ nói thì chẳng lẽ Ngọc tỷ đã có ý giới thiệu và bảo đảm cho tiểu đệ gia nhập quý phái đó ư?

Ngọc Kiều Nga cất giọng oanh thoả thễ :

- Đương nhiên là tỷ tỷ có ý đó. Với tư chất tuyệt vời của Ngọc đệ thế này, cả sư phụ tất nhiên là phải thương mến Ngọc đệ khác thường, mà rồi thế nào cũng tận truyền Thiên Ma tuyệt kỹ cho Ngọc đệ.

Tư Đồ Ngọc làm ra vẻ cao hứng như muốn nhảy bắn người lên, lôi tay Ngọc Kiều Nga ù té chạy, miệng tươi cười kêu lên :

- Ngọc tỷ, chúng ta chạy mau! Chạy mau!

Ngọc Kiều Nga đang muốn nhân dịp tình tự thuận tiện này nhảy vào lòng Tư Đồ Ngọc mà nũng nịu, để Tư Đồ Ngọc ôm lấy nàng, nàng sẽ giở thủ đoạn phong lưu ra mê hoặc, khiến Tư Đồ Ngọc phải khâm phục dưới gót chân nàng.

Nhưng thấy Tư Đồ Ngọc có dáng điệu đó thì chẳng khỏi ngạc nhiên, nàng bèn cất giọng ai oán hỏi :

- Ngọc đệ, Ngọc đệ làm gì thế? Tại sao lại cần phải rời khỏi nơi đây?

Tư Đồ Ngọc liền đứng dừng lại, gương cặp lông mày cười đáp :

- Tiểu đệ nghĩ chúng ta cần thiết mau tới Tiên Hà lãnh Bách Thảo nham thỉnh cầu vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiên bối chữa khỏi bệnh cho Trình Di Siêu đại hiệp để giục ngựa quay đầu trở về Võ Di sơn rồi Ngọc tỷ tỷ giới thiệu tiểu đệ gia nhập Thiên Ma môn phái. Như vậy có phải là tiểu đệ sẽ được vĩnh viễn không rời khỏi vị Ngọc tỷ tỷ này một bước không?

Mấy lời nói của Tư Đồ Ngọc đó thật là ngọt ngào nhưng cũng thật là ranh mãnh.

Ngọt ngào đến độ Ngọc Kiều Nga nghe thấy mà trong lòng cảm thấy dễ chịu bội phần.

Nhưng lại rất ranh mãnh ở chỗ cũng mấy lời nói đó có những lý do chính đáng khiến cho Ngọc Kiều Nga nghe thấy mà không thể nào bác bỏ được đành thả chân chạy theo Tư Đồ Ngọc.

Trong lúc này, Tư Đồ Ngọc cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng lâng lâng, vì thấy mình đã chủ động mà khiến cho một trận phong lưu ghê gớm này đã khởi xảy ra.

Tuy vậy, riêng Ngọc Kiều Nga thì trong lòng chẳng khỏi có điểm hơi thất ý, nhưng đồng thời lại cũng có điểm đắc ý.

Thất ý là vì ý nguyện sắp đặt bỗng chảy tan thành mây khói, mà đắc ý là vì đã khiến cho Tư Đồ Ngọc tự chủ động xin gia nhập Thiên Ma phái. Nhất là thấy Tư Đồ Ngọc đã bộc lộ tình ý thắm thiết đối với mình.

Mười dặm đường chỉ thoáng cái đã tới ven rừng, nhưng bốn phía tịch mịch chẳng có bóng người, chẳng thấy kiệu của Trình Di Siêu đâu, mà cũng chẳng thấy vết tích của mấy ả thị nữ đâu cả.

Tư Đồ Ngọc thốt ra “ôi chà” một câu, tròng mắt kêu lên :

- Ngọc tỷ, Trình đại hiệp đâu mà chẳng thấy? Hoặc là bọn họ nghe lệnh của tỷ tỷ có điều gì sai lầm chẳng?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu nói :

- Nhất định không có điều gì có thể nghe lầm được. Trên cái kiệu có dấu hiệu của Thiên Ma phủ, thì trong khoảng chỉ vài trăm dặm thuộc vùng Võ Di sơn này nhất định chẳng thể có kẻ nào dám ăn gan báo mật hùm mà đốt đầu tới...

Lời nói của nàng chưa dứt, thì ở bên trên sườn núi đột nhiên có tiếng cười lạnh lùng vọng xuống đỡ lời :

- Con ả đầu này thật là khoác lác vô cùng. Ta xưa nay chưa từng nghe thấy ba chữ “Thiên Ma phủ” và chẳng biết Thiên Ma phủ là cái trò trống gì!

Ngọc Kiều Nga lửa giận bùng lên, nghiêng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên sườn núi có một dáng người oai nghi hùng kiết đang lăng không hạ chân xuống.

Tư Đồ Ngọc đứng một bên để quan sát. Người vừa tới tuổi ước chừng trên dưới bốn mươi, vũ khí thật là hiên ngang, diện mạo đoan chính thân hình khôi vĩ.

Cứ nhìn thân pháp người đó từ trên sườn núi hạ chân xuống đủ thấy khinh công của người đó vào hạng khá cao. Rõ ràng là một nhân vật hiệp nghĩa chứ không phải là kẻ phàm phu tục tử.

Ngọc Kiều Nga xăng giọng nói :

- Xin bạn hãy thông báo danh tánh, xem bạn ở tông phái nào?

Đại hán vừa tới cười lớn mà rằng :

- Ta là Đoàn Thiên Hùng đệ tử của Thiết Tẫn tiên sinh Triển Đại Chiêu ở Bắc Thiên Sơn.

Tư Đồ Ngọc đã biết Trình Di Siêu cũng là đệ tử của Thiết Tẫn tiên sinh Triển Đại Chiêu, nên vừa nghe thấy nói như vậy chàng mới biết vì Đoàn Thiên Hùng này chính là là huynh của Trình Di Siêu.

Đoàn Thiên Hùng tiếp tục nói :

- Cô nương, xin cô nương cũng thông báo danh tánh cho tại hạ được rõ.

Ngọc Kiều Nga đáp :

- Tôi họ Ngọc tên là Kiều Nga, đệ tử của Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương.

Đoàn Thiên Hùng tuy chưa được biết cái tên Thiên Ma phủ, nhưng lại đã biết Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương đã ẩn tích khá lâu và là một vị cái thể ma đầu, chàng khỏi giật mình, đưa mắt ngắm nhìn Ngọc Kiều Nga kỹ lưỡng.

Ngọc Kiều Nga giương cặp lông mày liễu hỏi :

- Thiên Ma phủ chúng tôi với Bắc Thiên Sơn quý phái vốn xưa nay chẳng hề có hiềm khích oán cừu gì, thế mà vừa mới đây ở trên sườn núi Đoàn bằng hữu nói chỉ những lời nghe chẳng thuận tai chút nào.

Đoàn Thiên Hùng đáp :

- Hai môn phái chúng ta đúng là xưa nay không có hiềm khích gì với nhau có sao quý vị làm cho sư đệ của tôi đến nỗi thọ thương như vậy?

Ngọc Kiều Nga nét mặt đã dịu, trả lời :

- À, thì ra Trình Di Siêu đại hiệp lại là môn hạ của Thiết Tản tiên sinh tại Bắc Thiên Sơn đấy sao?

Đoàn Thiên Hùng trầm giọng nói :

- Ngọc cô nương đã hiểu rõ đầu đuôi rồi, vậy thì bây giờ hẳn cô nương lại chẳng nỡ trách cứ tại hạ vì sao mà lại nói ra những lời nghịch tai như vậy.

Ngọc Kiều Nga tươi cười nói :

- Đoàn bằng hữu có điều vẫn còn chưa được minh bạch về một sự thực.

Đoàn Thiên Hùng liền hỏi ngay :

- Tại hạ đã hiểu lầm như thế nào?

Trước mặt Tư Đồ Ngọc dĩ nhiên Ngọc Kiều Nga chẳng thể nói toạc ra nhưng ý muốn thăm kín của chị em họ, nên nàng chỉ tươi cười nói :

- Lệnh sư đệ Trình Di Siêu chẳng phải vì bị chúng tôi hạ độc thủ mà phải thọ thương như vậy đâu. Chúng tôi như Đoàn bằng hữu thấy đó hiện đang mang lệnh sư đệ đi tìm thầy chạy chữa.

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Cứ như lời cô nương nói, thì sư đệ của tôi thật ra đã bị ai ám toán vậy?

Ngọc Kiều Nga cứ sự thật kể ra :

- Lệnh sư đệ bị Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh và sư muội của y là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ dùng độc khí ám toán.

Đoàn Thiên Hùng nghĩ ngợi giây lát, rồi lại cất tiếng nói :

- Ngọc cô nương, tại hạ thật đắc tội. Thật tại hạ không thể tin những lời nói của cô nương được.

Ngọc Kiều Nga dơ ngón tay chỉ vào Tư Đồ Ngọc, tươi cười nói :

Chẳng phải chỉ riêng lời nói của tôi mà thôi, còn đây là vị Tư Đồ Ngọc huynh, có lẽ cũng có thể làm nhân chứng được đấy chứ?

Đoàn Thiên Hùng nhìn Tư Đồ Ngọc một cái, nói :

- Chư vị là cùng một nhóm đi đường, như vậy thì làm sao lại có thể coi như vị Tư Đồ huynh này là nhân chứng trong vụ này được?

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Đoàn Thiên Hùng nói như vậy thì trong lòng không vui, bèn nhủ thầm :

- “Ta lần đầu mới nhìn thấy Đoàn Thiên Hùng thì coi ngay y là chính nhân hiệp sĩ, tại làm sao y lại không có đủ kiến thức để nhìn người cho rõ, mà không nhìn ra phẩm cách của ta?”

Nhưng rồi chàng lại chuyển ý nghĩ cho rằng :

- “Trình Di Siêu đã là sư đệ của y, nay y nhìn thấy sư đệ của mình bị lâm vào tình huống trọng thương như vậy thì làm sao tránh khỏi đầy dẫy nghi ngờ? Phàm mọi sự ở đời thì tốt nhất là mình phải đứng vào chỗ của người mới hiểu được tâm trạng của người”.

Tư Đồ Ngọc trong bụng nghĩ xong, thì cũng không lấy gì làm giận nữa, chỉ đứng yên mỉm cười mà đợi xem Ngọc Kiều Nga trả lời ra sao?

Ngọc Kiều Nga bản tính vốn hung dữ, chỉ vì đứng trước mặt người yêu cho nên cố nhịn. Bây giờ đã chịu không nổi, liền trừng đôi mày liễu lên, lạnh lùng nói :

- Đoàn bằng hữu không tin những lời tôi nói thì định làm gì?

Đoàn Thiên Hùng mỉm cười nói :

- Cái đó thì dễ lắm, cứ để mặc tại hạ đem sư đệ Trình Di Siêu để chúng tôi chữa lấy, nếu chữa khỏi rồi mà tại hạ hỏi lại sư đệ thấy lời nói ấy đúng với sự thật thì sư huynh đệ chúng tôi sẽ đền bái kiến quý phủ để tạ ơn. Còn nếu không đúng như vậy, thì chúng tôi sẽ tìm cô nương để đòi lại công đạo của giang hồ.

Ngọc Kiều Nga hơi chề môi ra cười nói :

- Trình Di Siêu trúng phải độc môn kịch độc, Đoàn bằng hữu có thể chữa được ư?

Đoàn Thiên Hùng hơi ngẫm nghĩ một chút, cắn môi đáp :

- Chữa được hay không chữa được, không cần cô nương phải quá để ý tới, tại hạ là sư huynh y, tại hạ có thể đảm đương được trách nhiệm đó.

Ngọc Kiều Nga khanh khách cười nói :

- Đoàn bằng hữu chỉ nói có một chiều thôi, tôi nói Đoàn bằng hữu muốn sao làm vậy.

Đoàn Thiên Hùng tức nói :

- Nếu như thế thì Ngọc cô nương không bằng lòng đưa sư đệ Trình Di Siêu để tại hạ mang đi phải không?

Ngọc Kiều Nga “Hứ” lên một tiếng cười nói :

- Nếu tôi không bằng lòng đưa Trình Di Siêu cho Đoàn bằng hữu đem đi thì Đoàn bằng hữu muốn làm gì?

Đoàn Thiên Hùng dựng ngược lông mày lên, quay đầu đi, tay trở sang một bụi cây phía bên phải lạnh lùng nói :

- Xin cô nương hãy thử đi sang bên kia mà xem thì sẽ rõ ngay.

Ngọc Kiều Nga khẽ nhún thân hình một cái, nhảy sang phía đó nhìn xem, thì thấy Trình Di Siêu và chiếc kiệu con đều ở trong đó mà bọn thị nữ thì bị điểm huyết nằm cạnh đó.

Ngọc Kiều Nga đôi mày dựng ngược quay gót trở về hỏi Đoàn Thiên Hùng rằng :

- Đoàn bằng hữu, tôi sai hai đứa thị nữ đưa sư đệ của bằng hữu Trình Di Siêu đi cầu thầy chữa thuốc thì có lỗi gì mà Đoàn bằng hữu ý có võ công hơn người mà bắt nạt chúng như thế?

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Vì rằng chúng không chịu đưa sư đệ Trình Di Siêu cho tôi mang đi.

Ngọc Kiều Nga đôi mắt sáng ngời, nhìn vào mặt Đoàn Thiên Hùng nói :

- Bây giờ tôi cũng không bằng lòng đưa Trình Di Siêu cho bằng hữu mang đi, thì bằng hữu định đối phó với tôi ra sao?

Đoàn Thiên Hùng lớn tiếng trả lời :

- Tại hạ vốn không ưa bắt nạt đàn bà con gái, hiện giờ tình thế bức bách thì cũng phải ra tay.

Ngọc Kiều Nga nghe nói đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ xin cứ đứng đây mà coi cho vui tỷ tỷ muốn lãnh giáo tuyệt nghệ với Đoàn bằng hữu ở Bắc Thiên Sơn môn hạ của Thiết Tản tiên sinh Triển đại hiệp xem sao?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười gật đầu, chàng đối với cuộc đấu giữa Ngọc Kiều Nga và Đoàn Thiên Hùng so tài cũng không khuyến can hay khuyến khích gì cả. Vì chàng tự nghĩ :

- “Ngọc Kiều Nga tuy làm việc ác nhưng ta chưa hề mục kích bao giờ, ta không thể giết được nàng, mà cũng không muốn đả thương nàng, chỉ có việc là sự cự tuyệt tình yêu của nàng để khỏi bị quấy rối rồi ta sẽ bỏ đi ngay”.

Chàng xếp đặt như vậy, nhưng hiện giờ chưa làm vội ngay được, mà để trì hoãn càng đi được xa bao nhiêu thì càng hay bấy nhiêu, để cho Ngọc Kiều Nga không thể về ngay được Thiên Ma phủ, cho khỏi ảnh hưởng đến việc Tiêu Lộng Ngọc đang đối phó với Ngọc Kiều Oa.

Đã có các điều kiện đó, thì tốt nhất là để tới Tiên Hà lãnh Bách Thảo nham rồi sẽ liệu sau. Thời gian rất tốt là để Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa chữa khỏi kỳ được cho Trình Di Siêu xong rồi sẽ hay.

Hiện giờ Tư Đồ Ngọc chưa muốn nói rõ ngay với Ngọc Kiều Nga mà sao cũng chẳng khuyên can?

Chàng không khuyên can là có dụng ý riêng. Vì Tư Đồ Ngọc muốn cho Đoàn Thiên Hùng nếm đôi chút khổ sở của Ngọc Kiều Nga, vì Tư Đồ Ngọc đã thấy rõ Đoàn Thiên Hùng với sự đệ y hai người có chỗ khác nhau.

Trình Di Siêu thông minh cơ trí, đầu óc sáng suốt, Đoàn Thiên Hùng thô lỗ thẳng thắn, hình như tính hơi cố chấp. Đối với những nhân vật như vậy, chưa quen biết với mình bao giờ, nên chẳng có ý khuyên can chưa chắc vị họ Đoàn kia đã tin ta. Chẳng thà cứ để họ đánh nhau một trận để xem sự lợi hại của Thiên Ma Nữ, rồi ta sẽ lấy lời mà khuyên ngăn, lúc ấy có lẽ y mới chịu nghe.

Trong lúc Tư Đồ Ngọc đang nghĩ ngợi, Đoàn Thiên Hùng đã chấp tay nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Ngọc cô nương, chúng ta tỷ thí công lực gì đây?

Ngọc Kiều Nga cười một tiếng, mày liễu giương lên nói :

- Xin Đoàn bằng hữu cứ tùy tiện cho ý kiến, bất kỳ môn võ công nào mà chẳng được cả, thì ta sẽ để bạn tùy tiện đem lệnh sư đệ Trình Di Siêu đi ngay.

Mấy lời nói đó nghe thực là ngông cuồng kiêu ngạo không thể tưởng tượng được. Trong chỗ cuồng ngạo đó, lại có vẻ rất thần nhiên và đặc ý vô cùng.

Đoàn Thiên Hùng từ lúc biết đối phương là môn hạ của Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương, trong bụng đã hơi có vẻ về dặt, nhưng y vẫn trợn ngược lông mày lên đáp :

- Ngọc cô nương đã nói như vậy, thì chúng ta trước xin tỷ thí huyền công, vì chúng ta cũng không có thâm thù gì cả, không nên ra tay thái quá.

Ngọc Kiều Nga gật đầu nói :

- Được, xin bạn cứ tùy tiện. nếu Đoàn bằng hữu tỷ thí huyền công mà không thắng nổi ta, thì ta sẽ để cho bạn đối võ công khác. Nhưng ta hẹn cho bạn chỉ được giao đấu ba trận thôi, nếu mà đấu nhiều thì ta không thể nào chờ đợi lâu được.

Đoàn Thiên Hùng thấy Ngọc Kiều Nga có vẻ coi thường mình, tròng đôi lông mày lên đang chực cãi lại, Tư Đồ Ngọc đứng cạnh bên mỉm cười lớn tiếng xen lời nói :

- Tại hạ cũng muốn được sáng mắt ra một phen, Thiên Ma phủ với Bắc Thiên Sơn hai phái tỷ thí thần công. Xin Đoàn huynh mau ra tỷ đi, đừng nói nhiều lời làm chi.

Đoàn Thiên Hùng cũng không muốn nói nhiều với đàn bà làm chi, bèn thò tay ra bề ngay hai cành cây ở bên cạnh, đưa một cây cho Ngọc Kiều Nga, trợn mắt lên nói :

- Ngọc cô nương hai cành cây này ngắn, to nhỏ cũng đều bằng nhau, xin cô nương chọn lấy một đi.

Ngọc Kiều Nga lắc đầu cười nói :

- Nếu đã bằng nhau thì tôi không cần phải chọn làm chi xin bạn họ Đoàn cứ tùy ý đưa cho một cây.

Đoàn Thiên Hùng cũng không khách sáo chi cả, bèn bỏ một cây xuống đưa cho Ngọc Kiều Nga còn một cây thì cầm ở trong tay, đôi mắt nhìn thẳng, nghinh thần đứng yên tại chỗ.

Cành cây ấy vốn hãy còn tươi, ở trên thân cây có mọc lốm đốm những lá xanh, nhưng ước chừng độ nửa khắc sau Đoàn Thiên Hùng vẫn cứ đứng yên lặng như tờ, không thấy cử động gì cả, mà cành cây ở trong tay đã tự nhiên biến sắc, mà những cành lá mọc ở thân cây đã từ từ lần lượt rụng hết xuống dưới đất.

Tư Đồ Ngọc là tay vốn là người thông thạo về võ công, vừa trông thấy đã biết ngay Đoàn Thiên Hùng đang dùng Tam Muội Chân Hỏa của bản thân để tỷ thí huyền công với Ngọc Kiều Nga. Bất giác chàng nghĩ

thầm: “Người này không hổ là sư huynh của Trình Di Siêu, công lực của bản thân thực đã cao minh vô cùng. Thế mới biết môn hạ đệ tử của Thiết Tản tiên sinh Triển Đại Chiêu thực không phải là tay vừa”.

Đợi đến lúc những lá ở trên cành rụng hết, Đoàn Thiên Hùng đôi mắt sáng quắc, cái mặt đỏ ửng lên, tay cầm cành cây, nhìn một tảng đá cách hơn trượng dùng sức ném ra.

Trước chỉ ngay thấy tiếng sột soạt, cành cây trong lúc đang bay nhanh điện chớp liền bị gãy ra làm ba đoạn. Sau lại nghe tiếng “cách, cách, cách” ba mẩu cành cây liền cắm vào tảng đá sâu hơn tấc, dưới những cành cây đó khói xanh nổi lên, rồi bốc lửa ra, chỉ trong chớp mắt đã cháy hết.

Tư Đồ Ngọc vỗ tay khen ngợi :

- Đoàn huynh luyện được môn Tam Muội Chân Hỏa và Trích Diệp Phi Hoa cùng Khô Chi Nhập Thạch thần công.

Đoàn Thiên Hùng vẫn không dám tự đắc chỉ chấp hai tay lại nhìn Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Ngọc cô nương xin cứ thi triển, Đoàn Thiên Hùng đã ra tay xong, không dám nhận lời khen tặng của Tư Đồ bằng hữu.

Ngọc Kiều Nga mỉm cười, rồi thò tay cầm lấy cành cây, rồi làm theo hệt như động tác vừa rồi của Đoàn Thiên Hùng làm. Nhưng có hai điểm không giống, điểm thứ nhất là vì thời gian lâu hơn Thiên Hùng, điểm thứ nhì thì nàng ném cành cây gãy ra làm năm, không như của Đoàn Thiên Hùng vừa rồi chỉ gãy có làm ba đoạn.

Trong hai điểm đó, nếu đem ra mà bình phẩm thì một đẳng cao minh hơn, còn một đẳng thì kém đối phương.

Nếu theo như Ngọc Kiều Nga làm như vậy thì điểm thứ nhất nàng đã thua, vì nàng đã dùng thời gian lâu hơn Đoàn Thiên Hùng một chút, đủ thấy oai lực Tam Muội Chân Hỏa của nàng kém Thiên Hùng đôi chút.

Còn điểm thứ hai nàng lại cao minh hơn, vì cành cây của nàng đã bị nàng đánh gãy ra làm năm khúc, khó hơn là gãy làm ba khúc một chút, mà năm đoạn cành cây ấy cắm một nửa vào trong tường đá, hóa ra năm luồng lửa. Đối với Thiên Hùng chỉ có ba luồng lửa thôi, thì nàng đã hơn đối phương.

Một hay một dở đôi bên sẽ thành hòa nhau. Thế mới biết là vị hào kiệt Bắc Thiên Sơn với vị yêu cơ Thiên Ma phủ công lực tương đương không ai hơn ai kém hết.

Tư Đồ Ngọc đứng cạnh cười nói :

- Ngọc tỷ, Ngọc tỷ chẳng hơn được Đoàn huynh, mà cũng chẳng kém gì Đoàn huynh. Trận đấu này cứ công bằng mà suy luận, thì phải nói là đôi bên cùng hòa nhau.

Ngọc Kiều Nga mày liễu dựng ngược nói :

- Ngọc đệ nói rất đúng. Nhưng tỷ tỷ đã nói với Đoàn bằng hữu là đấu với nhau ba trận, trận này nếu hòa thì còn trận nữa, có thể đổi thứ võ công khác mà.

Đoàn Thiên Hùng tuy nghe Ngọc Kiều Nga nói có vẻ chế diễu, vì trong lòng muốn cứu ngay sư đệ Trình Di Siêu, thì cũng không muốn cãi cò nhiều lời, nghe nói xong liền đáp :

- Được, Đoàn Thiên Hùng muốn mời cô nương thỉnh giáo mấy chiêu chưởng pháp.

Ngọc Kiều Nga khanh khách cười nói :

- Thỉnh giáo chưởng pháp cũng chẳng hề gì. Đánh!

Nàng vừa nói tới câu đánh là đánh liền, ngọn chưởng liền giơ ra tấn công luôn một miếng Tiêu Nhân Huy Phiến, nhắm ngay thẳng vào má Đoàn Thiên Hùng đánh tới.

Vì Ngọc Kiều Nga thân pháp nhanh như điện chớp, nếu là tay đối thủ khác thì khó lòng mà tránh khỏi. Nhưng Đoàn Thiên Hùng đã được chân truyền chín thành của Thiết Tản tiên sinh, nên đã né mình một cái đã nhảy ngang sang bên tám thước.

Ngọc Kiều Nga đánh hụt chưởng đó, đang muốn xông tới phát động thế công tiếp, thì Đoàn Thiên Hùng bỗng xua tay nói :

- Ngọc cô nương hãy ngừng tay, tại có chuyện muốn nói.

Ngọc Kiều Nga đành phải dừng lại, giương mày nói :

- Đoàn bằng hữu có chuyện gì, xin nói ngay đi.

Đoàn Thiên Hùng đôi mắt lộ thần quang lăm liệt, lớn tiếng đáp :

- Nếu mà Đoàn Thiên Hùng này may mắn được trận chưởng pháp này thì Ngọc cô nương có thể đưa vị sư đệ Trình Di Siêu cho tôi đem đi ngay không?

Ngọc Kiều Nga nói :

- Đoàn bằng hữu tự phụ quá, xin bằng hữu cứ yên tâm, Ngọc Kiều Nga này tuy thuộc phái nữ lưu, nhưng một lời đã nói rằng bất kỳ môn võ công nào mà thắng được tôi thì tôi sẽ ưng thuận ngay.

Đoàn Thiên Hùng hai chân ngằm vận Tý Ngọ Bất Đỉnh Bất Bát đứng vững như núi rồi chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương có lòng quảng đại, đôi bên đã nói rõ ràng xin cô nương ra tay ngay cho.

Ngọc Kiều Nga đang định xuất thủ thì Tư Đồ Ngọc chợt kêu gọi :

- Ngọc tỷ hãy khoan, tôi có chuyện muốn nói!

Ngọc Kiều Nga khẽ liếc một cái đây về tình tứ rồi tươi cười đáp :

- Ngọc đệ, hiền đệ cũng còn chuyện muốn nói à?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tôi coi các người đấu với nhau, thành thử chân tay cũng ngứa ngay, nên muốn hoạt động một chút.

Ngọc Kiều Nga “Ồ” lên một tiếng tươi cười nói :

- Ngọc đệ muốn ngu tỷ nhường cho Ngọc đệ đấu một trận à?

Tư Đồ Ngọc đôi lông mày dựng ngược, mắt nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Tỷ tỷ không bằng lòng hay sao?

Ngọc Kiều Nga thất cười đáp :

- Sao lại chẳng bằng lòng. Chỉ sợ vị Đoàn Thiên Hùng bằng hữu này không biết có dám đấu với Ngọc đệ không?

Một câu nói đó gọi lên vạn trượng hùng tâm của Đoàn Thiên Hùng. Đôi mắt sáng ngời, chàng ta lớn tiếng hỏi :

- Ngọc cô nương, nếu ta thắng được vị Tư Đồ bằng hữu này thì có thể coi như thắng Ngọc cô nương không?

Ngọc Kiều Nga không đợi cho Đoàn Thiên Hùng nói dứt lời, liền đỡ lời: Cũng thế, cũng thế. Không những thế, mà ta còn để cho lợi hơn một chút.

Đoàn Thiên Hùng tròng mắt lên hỏi :

- Thế nào là lợi hơn?

Ngọc Kiều Nga chỉ vào Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Không cần Đoàn bằng hữu phải thắng được hẳn, mà nếu Đoàn bằng hữu chỉ đấu ngang tay với Ngọc đệ tôi thì tôi xin trao ngay Trình Di Siêu cho Đoàn bằng hữu mang đi.

Đoàn Thiên Hùng vui mừng nói :

- Được lắm. Nếu mà tôi thua Tư Đồ huynh thì tôi sẽ biết điều mà bỏ đi liền, không đấu tới trận thứ ba nữa.

Ngọc Kiều Nga nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc đệ cứ việc đấu, tôi đã nói rõ hết các điều kiện rồi, Ngọc đệ phải nên cẩn thận một chút mới được. Vị Đoàn bằng hữu này với tuyệt học của phái Thiên Sơn, thật chẳng phải tay vừa. Ngọc đệ đừng để làm mất mặt phu Trình Di Siêu của tỷ tỷ đấy nhé.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ cứ yên tâm, tiểu đệ xin tận lực. Nhưng việc võ lâm động thủ nhiều khi còn phải dựa vào thời cơ, sự thắng bại không thể nói được.

Đoàn Thiên Hùng nghe lời nói của Ngọc Kiều Nga có vẻ lạ tai, liền cau mày hỏi :

- Ngọc cô nương, vừa rồi cô nương nói cái gì? Trình Di Siêu là sư đệ của tôi, sao lại là muội phu của cô được?

Ngọc Kiều Nga “Hừ” một tiếng, nói :

- Đoàn bằng hữu võ công cao chẳng vừa mà sao trong bụng lại lú lẫm! Trình Di Siêu có thể là sư đệ của bằng hữu thì cũng có thể là muội phu của tôi. Đôi bên có can hệ gì đâu mà cũng có sự mâu thuẫn gì cả.

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Ngọc cô nương...

Ngọc Kiều Nga không muốn nói dài dòng với Đoàn Thiên Hùng, khẽ cười, rồi để cắt đứt câu nói của chàng ta, nàng xua tay nói :

- Đoàn bằng hữu chẳng phải nhiều lời. Bằng hữu cứ việc phấn chấn tinh thần mà đấu ngang tay với Ngọc đệ đệ của tôi, còn hơn là nói nhiều lời không.

Đoàn Thiên Hùng đỏ mặt, nhìn Tư Đồ Ngọc, chấp tay vái, rồi lấy thế đứng chờ.

Tư Đồ Ngọc đã thâm nghĩ từ trước, cũng chẳng muốn lôi thôi gì, bắt đầu nhập cuộc và dùng ngay thế công.

Lẽ tất nhiên là chàng động thủ với Đoàn Thiên Hùng cũng chẳng cần phải thi triển đến tuyệt kỹ ra. Nhưng Đoàn Thiên Hùng chẳng hiểu ra sao cứ liên mình công kích quyền phong chưởng ảnh cứ dồn ra rầm rập, làm cho Tư Đồ Ngọc bất đắc dĩ phải đến tám phần công lực ra đối phó với đối phương.

Tư Đồ Ngọc trong bụng đã hiểu rõ ràng, biết là Ngọc Kiều Nga đứng cạnh lướt trận, nếu mà mình không cẩn thận thì sẽ lộ chân tướng liền, cho nên chàng đợi đến lúc đôi bên động thủ rất nhanh, hai cái song người không ai nhận ra ai, chỉ thấy có hai luồng ánh sáng, làm người đứng ngoài không trông thấy được rõ ràng, lúc bấy giờ chàng mới dùng thuật “Nghĩ nghĩ truyền âm” nói những điều Trình Di Siêu ở trong Thiên Ma phủ và mình đang nghĩ sẽ làm những việc gì kể hết đầu đuôi cho Đoàn Thiên Hùng biết.

Đoàn Thiên Hùng nghe nói bèn ngẩn người ra, một mặt cứ kể tiếp động thủ một mặt thì đôi luồng mắt sáng cứ nhìn chăm chú vào người Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc lại dùng “Truyền âm nhập mật” khẽ nói với Đoàn Thiên Hùng :

- Đoàn huynh đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện thì xin rút lui ngay bây giờ rồi đợi tôi ở Tiên Hà lãnh Bách Thảo nham. Tôi còn phải cầm chân Ngọc Kiều Nga mấy ngày nữa, để y thị khỏi phải về ngay Võ Di sơn mà làm hỏng việc của Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ tôi.

Đoàn Thiên Hùng nghe xong, trong bụng nửa tin nửa ngờ, chàng vẫn dùng thế công, không chút mải may trễ nải, vẫn đánh như cuồng phong bão vũ, thật là lợi hại vô cùng.

Tư Đồ Ngọc không phải là không đánh nổi Đoàn Thiên Hùng chỉ vì mình với Trình Di Siêu là bạn thân với nhau, mà Đoàn Thiên Hùng lại là sư huynh của Trình Di Siêu, thì chàng chẳng khỏi phải nể nang một chút, giữ tròn thể diện để cho chàng ta tự biết mà rút lui.

Hiện giờ chẳng thấy có phản ứng gì cả, Tư Đồ Ngọc lại phải thi triển “Nghĩ nghĩ truyền âm” khẽ nói bên tai Đoàn Thiên Hùng :

- Đoàn đại ca, hay là đại ca không tin tiểu đệ hay sao? Phải biết rằng môn hạ đệ tử của Hải Nhạc Du Tiên có nghiêm luật phải theo là không được nói dối và không được bắt nạt người hay sao?

Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ danh trấn võ lâm, quần hùng ai ai nghe tiếng cũng đem lòng ngưỡng mộ.

Tư Đồ Ngọc đem lá cờ sư môn ra mà nói. Đoàn Thiên Hùng đành phải trả lời, cũng dùng thuật “Nghĩ nghĩ truyền âm” khẽ đáp lại :

- Tư Đồ lão đệ, Đoàn Thiên Hùng này vẫn nghe danh Hải Nhạc Du Tiên Tiên Thiên Nhất Khí, trong võ lâm ngày nay là môn tối cao tuyệt nghệ, lão đệ đã là môn hạ của Lương lão tiên bối, có thể tỏ ra một vài miếng cho ta được sáng mắt ra, để ta thừa cơ mà rút lui không?

Tư Đồ Ngọc nghe nói biết Đoàn Thiên Hùng bảo thừa cơ rút lui là bịa, còn thật ra thì y chỉ muốn được coi Tiên Thiên Nhất Khí thôi, để cho mình chứng minh phân phận là đồ đệ của Hải Nhạc Du Tiên xem có thật hay không?

Trong bụng chàng hiểu rõ đầu đuôi, liền dùng “Truyền âm nhập mật” nói :

- Được, Đoàn đại ca nên cẩn mật một chút. Tiểu đệ xin tạm thời đắc tội. Đợi sau khi tới Tiên Hà lãnh Bách Thảo nham mời được vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc tiên bối chữa khỏi kỳ độc cho Trình Di Siêu huynh xong, tiểu đệ sẽ xin tạ tội với Đoàn đại ca.

Xem tiếp hồi 35 Địa Linh Thần Y

35. Hồi 35 Địa Linh Thần Y

Đoàn Thiên Hùng liền cảm thấy chướng ảnh của đối phương mù mịt biến hóa đột nhiên nhanh chóng, áp lực tăng thêm. Chàng ta chẳng dám chậm trễ chút nào, nghênh tụ công lực mà tiếp ngay một chưởng.

Đoàn Thiên Hùng trong bụng tự biết nếu Tư Đồ Ngọc dùng Tiên Thiên Nhất Khí vào trong chưởng chiêu đó thì mình có đem dùng hết toàn lực cũng phải thua, chứ không sao chịu đựng nổi.

Chưởng của đôi bên va chạm nhau. Đoàn Thiên Hùng biết rằng công lực của đôi bên đều tương tự như nhau. Trong lúc công lực của chàng đem ra xử dụng hết, chưa kịp chuyển vận công lực mới thì chàng chợt thấy từ trong lòng bàn tay Tư Đồ Ngọc phát ra một luồng kinh phong rất nhu hòa từ từ lấn át tới. Tuy nói là nhu hòa, nhưng Đoàn Thiên Hùng vẫn chịu đựng không nổi và bị đẩy lùi năm bước.

Tư Đồ Ngọc thu tay về, chấp tay nói :

- Đoàn bằng hữu tha thứ cho Tư Đồ Ngọc này.

Đoàn Thiên Hùng cũng biết rằng Tư Đồ Ngọc đã nương tay cho mình nên mới xử dụng chưởng chiêu nhu hòa như vậy. Bằng không chỉ bị một chiêu đó, chàng thể nào cũng bị thọ thương.

Trong lòng chẳng những hổ thẹn vô cùng mà Đoàn Thiên Hùng còn bội phục là khác, liền thừa cơ rút lui, thở dài một tiếng, chấp tay vái Tư Đồ Ngọc, nói :

- Tư Đồ bằng hữu, núi xanh chẳng đổi, chúng ta sẽ có ngày gặp gỡ.

Nói xong, chàng tung mình một cái, đi nhanh như điện chớp. Tư Đồ Ngọc mắt nhìn Đoàn Thiên Hùng biệt dạng xong, liền quay người lại nhìn Ngọc Kiều Nga, nói :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ xin y theo lời hứa.

Ngọc Kiều Nga đối với Tư Đồ Ngọc càng nhìn càng yêu, đôi mắt long lanh, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, ta bây giờ càng nghĩ Ngọc đệ là cao túc của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ. Vừa rồi hiền đệ đã xử dụng chiêu “Thiên Đài Mịch Lộ” trong pho Du Tiên chưởng có phải đã mà sức Tiên Thiên Nhất Khí không?

Tư Đồ Ngọc nghe nói cả kinh, khen thầm đôi mắt của Ngọc Kiều Nga thật là lợi hại. Tạm thời chàng không dám thừa nhận, liền đem lời thoái thác, mỉm cười nói :

- Mục lực của tỷ tỷ thật cao. Tiểu đệ tuy không có phúc được làm đồ đệ của Hải Nhạc Du Tiên Lương tiên bối, nhưng gia sư truyền dạy cũng tương tự như vậy. Vừa rồi cái chiêu “Thiên Đài Mịch Lộ” chính là lấy ở trong pho Du Tiên chương đó. Bất quá...

Ngọc Kiều Nga thấy được đang nói lại ngừng lại, liền trừng đôi lông mày lên hỏi :

- Bất quá cái gì? Sao Ngọc đệ không nói thẳng ra đi?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Bất quá ở trong miếng “Thiên Đài Mịch Lộ” tôi không hề vận dụng Tiên Thiên Nhất Khí ở trong.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Không đúng. Tiên Thiên Nhất Khí vốn là một thứ độc môn công phu. Nếu không, Đoàn Thiên Hùng công lực thâm hậu như vậy mà lại chịu đựng nổi một chương của Ngọc đệ hay sao?

Tư Đồ Ngọc nhất thời nói dối chẳng kịp, liền gật đầu cười nói :

- Tỷ tỷ thật là cao minh. Tiểu đệ quả thật đã dùng một thức độc môn võ học ở trong.

Ngọc Kiều Nga nhất định không buồn tha, hỏi tiếp :

- Cái gì là độc môn võ học? Tên gọi là gì?

Tư Đồ Ngọc phát động linh cơ, mỉm cười hỏi :

- Tuyệt Tình trảm.

Vì rằng ba chữ “Tuyệt Tình trảm” trước kia ở Quát Thương mê cung, chàng đã được nghe nói qua một lần, tên thật là mới mẻ, chàng liền đem ra nói xem có dọa được Ngọc Kiều Nga hay không, để nàng ta trong chốc lát khó mà đoán được lai lịch của chàng.

Quả nhiên Ngọc Kiều Nga nghe nói liền ngẩn người ra, chau mày nói :

- Tuyệt Tình trảm? Cái tên ấy thật là mới mẻ. Nhưng mà là ở môn phái nào lại có môn bất truyền tuyệt nghệ đó?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Không nhất định là bất truyền. Nếu Ngọc tỷ mà có muốn học thì đợi sau khi đi Tiên Hà lãnh xong việc rồi rồi thì tiểu đệ sẽ dạy cho.

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Đa tạ! Đa tạ?

Lời nói chưa dứt, đột nhiên đôi mắt liếc quanh, rồi Ngọc Kiều Nga cứ nhìn vào bộ mặt Tư Đồ Ngọc rất phong lưu tuấn tú đó rồi cau lông mày hỏi :

- Ngọc đệ, tại sao Ngọc đệ lại kiểm lời nói dối ta?

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, ngạc nhiên đáp :

- Tỷ tỷ sao lại nói vậy. Đệ... đệ làm sao lại kiểm lời nói dối tỷ tỷ?

Ngọc Kiều Nga liếc nhìn chàng, cười nói :

- Ngọc đệ đừng nên cuống quýt như vậy làm chi. Ngủ tỷ muốn nói là Tuyệt Tình trảm vốn là chương hạ vô tình, đẳng này thì Ngọc đệ vừa đánh tới lại ngừng đối với Đoàn Thiên Hùng lại là lưu tình.

Tư Đồ Ngọc thở đánh phào một cái, mắt nhìn Ngọc Kiều Nga lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ, người chẳng chính thường chút nào.

Ngọc Kiều Nga chẳng hiểu ra sao, hỏi :

- Tỷ tỷ sao lại không chính thường?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tỷ tỷ lúc thì thông minh thái quá, lúc thì đại dốt vô cùng.

Ngọc Kiều Nga nghe nói thế không phục, liền giương cặp lông mày nói :

- Nói! Ngọc đệ mau nói tôi nghe đi, tại sao lại đại dốt vô cùng?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tỷ tỷ thử nghĩ xem, Trình Di Siêu là muội phu của tỷ tỷ, mà Đoàn Thiên Hùng thì là sư huynh của Trình Di Siêu, đôi bên có quan hệ thâm hậu với nhau, chỉ vì có chút ít hiểu lầm mà thôi, nên ở trong tình cảnh đó đệ phải đối với Đoàn Thiên Hùng xuống tay lưu tình mới đúng, chẳng lẽ lại đánh cho y ngã xuống mà bị trọng thương hay sao?

Ngọc Kiều Nga nói :

- Trong trường hợp này tự nhiên Ngọc đệ lưu tình là phải.

Tư Đồ Ngọc tức cười mà rằng :

- Đúng vậy. Việc tiểu đệ vừa mới làm, tất nhiên vừa hợp tình, hợp lý, không có chỗ nào sai quấy, thế mà tỷ tỷ vẫn trách cứ tiểu đệ, sao lại không hạ tới chiêu thức “Tuyệt Tình” khiến cho người ta phải ngã ngay ra mặt đất. Như vậy chẳng phải tỷ tỷ quá ư đại dốt là gì?

Ngọc Kiều Nga bị Tư Đồ Ngọc thuyết cho một hồi bèn tâm phục khẩu phục, gật đầu cười nói :

- Giải lắm. Trách mắng đúng lắm. tỷ tỷ thừa nhận là tỷ tỷ đại vô cùng...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho nàng nói hết câu, đã kéo tay nàng ta, tươi cười nói :

- Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta nên khởi hành đi chứ? Lại còn hai con thị nữ kia bị người ta điểm vào huyết đạo, mạch máu bị gián đoạn một lúc khá lâu, thế tất phải có ảnh hưởng tới sức khỏe của chúng?

Ngọc Kiều Nga một mặt bước theo Tư Đồ Ngọc, một mặt cau mày liếc, hỏi :

- Anh chàng Đoàn Thiên Hùng nọ xử dụng phép điểm huyết, chẳng hiểu có người ngoài không thể nào giải khai huyết đạo được không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, đáp :

- Không đúng.

Ngọc Kiều Nga “Hừ” lên một tiếng hỏi :

- Tại sao Ngọc đệ lại biết là không phải?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Tiểu đệ nói không phải là vì hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là Thiết Tẫn tiên sinh Triển Đại Siêu xưa vốn là người khiêm tốn, ôn hòa. Vậy thì đệ tử của ông ta ắt hẳn là không thể được luyện những môn điểm huyết độc hại, tàn khốc.

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười nói :

- Nguyên nhân thứ nhất Ngọc đệ đưa ra đó đúng lắm. Thế còn nguyên nhân thứ hai?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Nguyên nhân thứ hai là nếu Đoàn Thiên Hùng dùng môn điểm huyết tàn độc khiến cho người ngoài không giải khai được huyết đạo, mà hắn ta lại bỏ đi, không giải huyết cho bọn thị nữ kia, nếu bọn ta không ai giải khai huyết đạo cho người nhà của mình, thì chắc hẳn bọn ta phải bức tức, mà rồi biết đâu chúng ta lại chẳng trút những cái bức tức đó lên người sư đệ của hắn ta là Trình Di Siêu kia?

Ngọc Kiều Nga nghe Tư Đồ Ngọc nói thì cứ gật đầu hoài. Hai người bước tới bên gốc cây, khám xén bọn thị nữ thì thấy cả hai đều bị điểm huyết giống như nhau.

Hai người cứu tỉnh bọn thị nữ này rồi Ngọc Kiều Nga lại xoa nắn cho mạch máu lưu thông như cũ.

Sau đó cả bọn lại tiếp tục hành trình đi tới Tiên Hà lãnh.

Trên quãng đường trường này, Tư Đồ Ngọc ngoài vài lần phải đối phó với vài trận tổng tình rất phong lưu của Ngọc Kiều Nga, nhưng vì là trên đường đi có mấy con thị nữ đi cạnh đó nên Ngọc Kiều Nga cũng không dám dở trò gì quá đáng cả. Vì vậy Tư Đồ Ngọc mới được yên thân.

Còn anh chàng Đoàn Thiên Hùng nọ vì không thể phóng tâm mà bỏ đi cho đành, nên cứ lén lén lút lút theo dõi bọn này ở cách một quãng khá xa.

Bọn Tư Đồ Ngọc, Kiều Nga một mạch đi tới Tiên Hà lãnh, trước hết phải qua Bách Thảo nham. Lúc đó thì Đoàn Thiên Hùng mới thật lòng tin Tư Đồ Ngọc với Ngọc Kiều Nga quả có lòng đi tìm thầy chữa cho Trình Di Siêu thật.

Chàng ta mới ngang nhiên hiện thân, hướng vào Ngọc Kiều Nga và Tư Đồ Ngọc vòng tay thi lễ. Tư Đồ Ngọc vừa chợt thấy Đoàn Thiên Hùng hiện thân thì nghênh liêu thần công tức thời, dơ tay liên tiếp búng ra mấy cái, điểm ngay vào huyệt đạo của mấy ả thị nữ.

Ngọc Kiều Nga thấy thế liền kinh ngạc vô cùng, bèn thất thanh kêu lên hỏi :

- Ngọc đệ cơ sao Ngọc đệ lại...

Tư Đồ Ngọc chỉ vào Đoàn Thiên Hùng mà gương mày kiếm lên nói :

- Tỷ tỷ không trông thấy Đoàn Thiên Hùng bằng hữu vừa tới kia ư? Hà tất phải đợi Đoàn bằng hữu ra tay động thủ, chẳng bằng tiểu đệ cứ thay Đoàn bằng hữu mà điểm huyệt ngay hai con thị nữ này đi không hơn hay sao?

Mấy lời này tuy chỉ là những lời diều chọt mĩa mai, nhưng cũng đủ làm cho Đoàn Thiên Hùng sắc mặt đỏ bừng, ngượng ngùng đến phát quẩn.

Ngọc Kiều Nga nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói mấy lời đó thì đã hết hoài nghi bèn cười mà rằng :

- À ra nguyên do là thế.

Ngọc Kiều Nga mới nói dứt mấy tiếng nguyên do là thế thì Tư Đồ Ngọc đã nghênh tộ thần công xử dụng Thiên Tiên Nhất Khí liên tiếp búng ra mấy cái, nhắm ngay mấy nơi huyệt đạo của Ngọc Kiều Nga mà điểm tới.

Đoàn Thiên Hùng trông thấy thế liền cả kinh, đã thấy Tư Đồ Ngọc tươi cười nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Ngọc đại cô nương cứ yên lòng, tại hạ không làm khó dễ cho cô nương đâu. Nhưng tại hạ có một sự thật cần phải trình bày đầu đuôi cho Ngọc đại cô nương rõ.

Ngọc Kiều Nga bị điểm vào mấy huyệt đạo thân không thể động đậy, miệng không thể nói năng, nhưng trong lòng rất tỉnh táo, mắt chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc hoài, thần sắc cực kỳ hoài nghi.

Tư Đồ Ngọc nghiêm sắc mặt lại nói :

- Việc đầu tiên tại hạ thừa nhận với Ngọc đại cô nương rằng cô nương đã đoán không sai chút nào. Tại hạ chính là đệ tử của Hải Nhạ Du Tiên.

Thần sắc của Ngọc Kiều Nga liền kinh hãi. Tư Đồ Ngọc tiếp tục nói :

- Từ ngày tại hạ xuống núi hành đạo tới nay đã gặp thấy khá nhiều những trang võ lâm hồng phấn có lòng đem mắt xanh để ý tới, nhưng Tư Đồ Ngọc này đã ôm ấp một tôn chỉ, thà làm một vị Đại Tình Hiệp chứ nhất định không làm một Đại Tình Phiếm làm vật giải trí cho những trang phong lưu hồng phấn nọ.

Đoàn Thiên Hùng đứng một bên nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói thì liên tiếp gật đầu, mắt chăm chú nhìn vào Tư Đồ Ngọc thần sắc hiển lên vẻ cực kỳ khâm phục.

Tư Đồ Ngọc tươi cười nói tiếp :

- Ngọc cô nương, có lẽ đã không quên rằng tại Quát Thương, Ngọc Long cốc, tại hạ đã có lần nói với cô nương rằng trái tim của tại hạ đã sớm đem dâng một vị tỷ tỷ, quyết cùng vị tỷ tỷ đó trung thành cho tới bạc đầu. Vị tỷ tỷ đó của tại hạ chính là Tiêu Lộng Ngọc có ngoại hiệu là Bạch Y Long Nữ và cũng là cao đồ của Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái...

Xem tiếp hồi 36 Tình thâm tâm khổ

36. Hồi 36 Tình Thâm Tâm Khổ

Tư Đồ Ngọc vẫn tươi cười nói :

- Ngọc đại cô nương đừng nên tức giận như vậy, chỉ hao tổn đến mình vàng, chứ không có bổ ích gì. Cô nương hẳn cũng chưa biết được vị Trại Hoa Đà ở trong Thiên Ma phủ chính là vị tỷ tỷ Tiêu Lộng Ngọc của tại hạ đấy.

Nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói vậy, thần sắc Ngọc Kiều Nga càng lộ vẻ kinh dị.

Tư Đồ Ngọc mang tất cả mối quan hệ của mình với Trình Di Siêu ra nói cho Ngọc Kiều Nga nghe cặn kẽ một lượt, sau khi giương đôi mày kiếm lên nói :

- Tại hạ và vị Ngọc tỷ tỷ này tại quý phủ đã lập kế để cứu vị Trình Di Siêu huynh này ra khỏi Ma Quát. Đó mới là điều quan hệ chính tại hạ cũng không rõ Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đã mưu sắp đặt một kế hoạch nào đó để đối phó với muội tử của cũng là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Lúc này sắc mặt của Ngọc Nga vừa có vẻ kinh dị, vừa phẫn nộ. Tư Đồ Ngọc làm như không để ý tới điều đó, vẫn cứ tiếp tục tươi cười nói :

- Như hiện nay tại hạ thật không nỡ đang tay làm hại tới cô nương, nhưng cũng không thể thả cô nương dễ dàng về Thiên Ma phủ. Bởi vì nếu để cô nương được dễ dàng trở về Thiên Ma phủ thì có khác gì tại hạ lại phá đổ hết mưu kế của vị Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đi không?

Đoàn Thiên Hùng đứng cạnh bên lúc bấy giờ mới xen lời hỏi :

- Tư Đồ huynh định xử trí cách nào với vị cô nương này?

Tư Đồ Ngọc vui vẻ trả lời :

- Tại hạ định dùng Độc môn thủ pháp điểm vào mấy yếu huyệt của vị cô nương này, rồi đem giấu vị cô nương này vào một thạch động trên núi cao. Ba ngày sau thì huyết mạch của vị cô nương lại sẽ tự nhiên lưu thông. Lúc đó vị cô nương này sẽ có thừa khả năng để quay gót trở về Thiên Ma phủ, và lúc đó có quay về Thiên Ma phủ thì cũng không còn kịp phá hủy mưu đồ của vị Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của tại hạ.

Đoàn Thiên Hùng gật đầu nói :

- Cao minh! Tư Đồ huynh xác thực cao minh. Cái thủ đoạn xử trí này quả thật là không còn gì bằng.

Tư Đồ Ngọc bèn chuyển thân quay lại đuổi tay vận công. Lặng không búng liên tiếp mấy cái vào thân thể Ngọc Kiều Nga và hai ả thị nữ sau đó mới chậm rãi nói :

- Ngọc đại cô nương, tại hạ xin trân trọng thanh minh với cô nương rằng tất cả thời gian vừa qua, giữa Tư Đồ Ngọc này và Ngọc Kiều Nga đó đã chẳng có tình tứ gì, lại cũng chẳng có duyên phận gì. Còn nếu như có hay không có hận, có hay không có cừ, thì cái đó hoàn toàn ở nơi cô nương tự quyết định.

Lúc đó Ngọc Kiều Nga miệng chẳng thể nói ra lời nhưng cứ trông vào hai mắt của nàng thì cũng đủ biết nàng đang phẫn oán đến chừng nào.

Tư Đồ Ngọc chẳng để ý chi tới điều đó, mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ cũng biết đại khái rằng cô nương đối với việc tại hạ làm ngày hôm nay đã coi là một đại sỉ nhục, sẽ chẳng thể nào tha thứ cho tại hạ. Nhưng đại trượng phu ở đời đi hành đạo trong thiên hạ, đối với việc thì chỉ hỏi có đáng làm hay không đáng làm chứ không bao giờ lại tự hỏi việc có đáng sợ hạ không đáng sợ?

Đoàn Thiên Hùng vỗ tay reo lên :

- Hai câu này hay thật! Thật hay! Đại trượng phu đi hành đạo trong thiên hạ, đối với việc thì chỉ hỏi có đáng làm hay không đáng làm chứ không bao giờ lại tự hỏi việc có đáng sợ hay không đáng sợ? Mấy câu này quả thật đáng làm phương châm hành động cho tất cả những nhân vật võ lâm hào hiệp.

Tư Đồ Ngọc không để ý tới lời khen đó, mà chỉ nhìn thẳng vào mặt Ngọc Kiều Nga, tươi cười nói tiếp :

- Tuy tại hạ chẳng có tình ý gì với cô nương, nhưng nói chung thì cô nương đối với tại hạ đã có lòng đem mắt xanh đoái hoài tới. Tư Đồ Ngọc này xin sẽ có ngày đáp mối tri tình đó.

Đoàn Thiên Hùng làm như là người đại biểu cho Ngọc Kiều Nga hướng vào Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tư Đồ huynh sẽ báo đáp như thế nào đối với mối tri tình đó?

Tư Đồ Ngọc mày kiếm dựng lên, nghiêm sắc mặt lại, đồng dục nói :

- Nếu mai sau vị Ngọc cô nương này, mà tâm cừu tới tại hạ, thì tại hạ sẽ tha chết cho vị cô nương này ba lần. Nếu như vị cô nương này mà không coi việc này là thù là hận, không tìm tới tại hạ để trả thù, thì tại hạ cũng sẽ báo đền bằng cách đem tận lực ra tay tương trợ cho cô nương này ba lần, là những lần mà vị cô nương này gặp chuyện khó khăn không giải quyết được.

Đoàn Thiên Hùng nghe tới đây thì ha hả cười lớn một tràng, rồi đưa tay vỗ lên vai Tư Đồ Ngọc mấy cái, gật đầu mà nói :

- Hay lắm! Lão đệ quả có hiệp nghĩa nhân tâm. Như vậy thật là không phụ sự truyền của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Tư Đồ Ngọc tuy hơi bức mình về nỗi Đoàn Thiên Hùng đã gọi ngay tôn húc của ân sư mình ra một cách sỗ sàng như vậy, vì gọi như thế thật là thất kính. Nhưng chàng cũng không tiện trách cứ người bạn mới quen, đành chỉ lái câu chuyện sang một phía khác.

- Đoàn huynh, tới đây tiểu đệ xin mời Đoàn huynh đảm nhận lấy lĩnh sư đệ là Trình Di Siêu huynh ngay trong chiếc kiệu kia, đổi cái điếu trên lưng của tiểu đệ mà khoác lên lưng của Đoàn huynh, tiểu đệ còn có bận việc phải mang Ngọc đại cô nương và hai ả thị nữ kia đi giấu vào một thạch động.

Chàng nói dứt, bèn bước tới bên Ngọc Kiều Nga, bế bổng thân nàng ta lên, đi lên núi, vào trong một thạch động.

Nhưng sau khi Tư Đồ Ngọc đã mang Ngọc Kiều Nga và hai ả thị nữ kia giấu một lượt vào trong thạch động rồi, thì bỗng dưng đã lại sinh ra chuyện lạ.

Số là khi Tư Đồ Ngọc làm xong nhiệm vụ giấu người vào trong thạch động trở về chỗ cũ thì đã không thấy tung tích của vị Đoàn Thiên Hùng kia đâu nữa.

Tư Đồ Ngọc đã gọi lớn mấy câu :

- Đoàn huynh! Đoàn huynh!

Sau chàng đã phải dùng tới chân khí, xử dụng môn Truyền Âm Nhập Mật công lực kêu lớn lên tên của Đoàn Thiên Hùng mà cũng chẳng thấy trả lời, ngoại trừ âm hưởng tiếng gọi của chàng vọng vào vách núi dội ngược trở lại.

Tư Đồ Ngọc lấy làm kinh hãi vô cùng. Chàng nghĩ thầm trong bụng, chỉ thấy có hai lý do :

Thứ nhất là: Đoàn Thiên Hùng có thể bị người hạ thủ bắt mang đi.

Thứ hai là: Đoàn Thiên Hùng tự ý bỏ ra đi.

Nhưng chàng đắn đo suy nghĩ lại thì thấy hai cái lý do có thể có lại trở thành hai lý do không có thể.

Nếu quả thực Đoàn Thiên Hùng đã bị người ta bắt đem đi, thì cách đây chỉ trong gang tấc, thời gian mới được có một chút, thì sao mà mình chẳng trông thấy chút nào cả, mà cũng không nghe thấy một tiếng động nào hết?

Còn nếu Đoàn Thiên Hùng tự ý bỏ đi thì y không có lý do gì mà không cho mình biết, mà lại cứ tự tiện bỏ đi như vậy.

Những lý do không có thể mà lại biến thành có thể thì sao mà chẳng làm cho Tư Đồ Ngọc hồ đồ nhúc óc, đứng ngẩn người ra đó cho được.

Trí tuệ Tư Đồ Ngọc cũng chẳng phải là kém cỏi, mà cũng vẫn không sao có thể giải thích được vẫn không sao có thể giải thích được vấn đề nan giải kỳ quái này, nên chàng chỉ còn biết cau mày lại đứng ngẩn người ra tại đó.

Tư Đồ Ngọc thấy Bách Thảo nham đã ở phía trước mặt, nham này cũng không lấy gì làm cao lắm, chàng liền bỗng Trình Di Siêu ở trong kiệu ra từ từ tiến thẳng lên trên nham.

Đi được độ ba bốn trượng, thấy có một ông già thân mình bé nhỏ, mặc cái áo màu tro, dẫn một đứa nhỏ, trên vai có vác một cái cuốc con để đào thuốc, từ trên núi chậm rãi đi xuống.

Tư Đồ Ngọc thấy người đó có vẻ phong nhã khác thường, chàng biết ngay ông già này hiển nhiên phải là một nhân vật phi phàm liền để ngay Trình Di Siêu xuống, chấp tay cười nói :

- Tại hạ Tư Đồ Ngọc tham kiến lão nhân gia.

Ông già áo tro mỉm cười đáp lễ, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc từ trên xuống dưới chậm rãi hỏi :

- Tư Đồ Ngọc lão đệ có việc gì muốn hỏi lão phu thế?

Tư Đồ Ngọc cúi đầu đáp :

- Tại hạ đến đây định bái kiến một vị Địa Linh Thần Y.

Vừa nói tới đó, thì ông già áo tro đã tiếp lời ngay.

- Lão đệ đến thật đúng lúc quá, lão phu đây chính là Thái Thúc Hòa mà lão đệ muốn kiếm đây.

Tư Đồ Ngọc nghe nói vội vàng chấp tay vái một vái nữa, rồi chỉ Trình Di Siêu trên mặt đất, nói :

- Người bạn của tại hạ đây mình trúng phải kỳ độc, nên tại hạ đem tới đây để xin lão nhân gia trị triển Kim Châm Tẩn Độc cứu chữa cho.

Nói chưa dứt lời, Thái Thúc Hòa liền xua tay, sắc mặt có vẻ khó khăn, nói :

- Lão phu có việc hiện phải đi ngay. Việc trị triển Kim Châm Tẩn Độc ít nhất cũng phải mất ba ngày đêm, có lẽ lão phu không thể giúp lão đệ được.

Tư Đồ Ngọc vốn không phải là người hung dữ, không muốn cưỡng bách người ta phải chữa giúp mình. Khi chàng nghe thấy Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa thoái thác, không chịu chữa, bất giác chàng đỏ bừng mặt lên, trong lòng lấy làm lo âu khôn tả.

Nhưng chàng chợt nghĩ lại những lời mà Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ đã nói với chàng, bèn ấp úng nói :

- Thưa bẩm lão nhân gia, tại hạ có một người bạn tốt bảo tại hạ tới đây cầu y, có nói rằng lão nhân gia là bạn với các sư tôn của anh em tiểu bối. Vậy xin lão nhân gia chớ nên nề hà khó khăn, hết lòng chữa giúp cho bạn của tại hạ.

Thái Thúc Hòa bèn trừng đôi mày lên, kêu “ồ” một tiếng nói :

- Tư Đồ lão đệ nói thử xem lai lịch sư môn lão đệ ra sao? Vì lão phu quy ẩn đã lâu, ngoại trừ việc hàng ngày nghiên cứu mấy vị thuốc, còn xưa nay không hề đếm xỉa gì tới việc của giang hồ. Những người bạn tri kỷ của lão phu cũng chẳng có mấy ai.

Tư Đồ Ngọc liền chỉ tay vào Trình Di Siêu nằm ở trên mặt đất, nói :

- Vị này tên gọi Trình Di Siêu, hiệu xưng là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh, là đồ đệ của Thiết Tẩn tiên sinh Triển Đại Chiêu, quy ẩn ở Bắc Thiên Sơn.

Thái Thúc Hòa gật đầu mấy cái, mỉm cười nói :

- Đối với Thiết Tẩn tiên sinh Triển Đại Chiêu thì tôi chỉ mới nghe danh chứ chưa hề gặp mặt.

Tư Đồ Ngọc nóng cả hai tai lên, chỉ đứng rất nghiêm chỉnh ra vẻ cung kính, cúi đầu nói :

- Tại hạ học nghệ ở Vương Sơn Thủy Tín phong, gia sư là Hải Nhạc Du Tiên Lương...

Vừa nói tới mấy chữ Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, Thái Thúc Hòa đã tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, mắt nhìn vào Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Lão đệ hóa ra là cao túc của vị Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Nhân Lương Thiên Kỳ huynh, không trách cốt cách lại cao siêu như vậy. Nhưng lão đệ bảo còn một vị bạn tốt nữa là..?

Tư Đồ Ngọc thấy thái độ của đối phương đã dịu, biết là việc cầu y có thể thành tựu, trong lòng vui vẻ, mỉm cười nói :

- Tiêu Lộng Ngọc. Nàng là..

Chàng đang chuẩn bị định nói ra nàng là môn hạ của Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái, thì Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa chỉ mới nghe có ba chữ “Tiêu Lộng Ngọc” đã quay người lại, bảo với tên tiểu đồng áo xanh rằng :

- Phong nhi, đưa cái cốc cho ta, công vị Trình tướng công này vào trong tỉnh thất, rồi đem Lôi Hỏa kim châm, chuẩn bị cho tử tế. Hiện giờ chúng ta không thể đi Thiên Cầm cốc được nữa.

Thằng nhỏ áo xanh tên gọi Phong nhi lập tức đưa ngay cái cốc cho ông ta rồi công Trình Di Siêu đi lên trên nam.

Tư Đồ Ngọc cả mừng, nói :

- Lão nhân... Thái sư thúc...

Thái Thúc Hòa gật đầu, cười nói :

- Đúng rồi! Lão đệ đáng phải gọi ta là sư thúc.

Tư Đồ Ngọc giương cặp lông mày, mỉm cười nói :

- Sư thúc, hình như đối với Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ tôi, sư thúc quen thuộc lắm thì phải?

- Quen biết lắm chứ. Ta biết ngày hôm nay hai vị sư tôn của các người đã hòa hoãn với nhau rồi. Trong lòng ta thật lấy làm cao hứng.

Ông ta nói mấy câu đó, khiến Tư Đồ Ngọc nghe xong chẳng hiểu chuyện gì cứ đứng ngẩn người ra.

Thái Thúc Hòa kêu “Hứ” một tiếng, nói :

- Sao hiền đệ lại có thần sắc như vậy? Hay là hiền đệ không biết vị Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ là cao túc của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm đó chăng?

Tư Đồ Ngọc đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng chẳng khác gì trời quay đất chuyển vậy. Thái Thúc Hòa liền đỡ lấy vai chàng, hơi ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ làm sao vậy?

Tư Đồ Ngọc định thần một chút, sợ rằng vừa rồi mình đã nghe lầm chẳng, lại hỏi Thái Thúc Hòa rằng :

- Sư thúc, vừa rồi sư thúc nói những cái gì, có thể nhắc lại một lần nữa, cho tiểu đệ nghe được chăng?

Thái Thúc Hòa nói :

- Ta nói là cái vị Ngọc tỷ tỷ Tiêu Lộng Ngọc cô nương là đồ đệ cưng của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Tư Đồ Ngọc biết rằng mình không phải đã nghe lầm, liền cả kinh nói :

- Thưa sư thúc, như tôi biết sư tôn của Ngọc tỷ tỷ không phải là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm mà là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái cơ mà?

Thái Thúc Hòa cười nói :

- Tuyệt Tình động của vị Uẩn Không sư thái có phải là ở chỗ đất gần núi Thái Sơn không?

Tư Đồ Ngọc nghĩ tới lúc mình gặp gỡ Tiêu Lộng Ngọc lần đầu chính là ở Đông Nhạc Thái Sơn, liền gật đầu, nói :

- Đúng đó.

Thái Thúc Hòa mỉm cười, nói :

- Thế thì phải rồi, Nhu Tình Tiên Tử tức là Uẩn Không sư thái. Bà ta trước khi chưa trải qua một chuyện thương tâm ở Bắc Thiên Sơn chỉ gọi là Nhu Tình Tiên Tử, nhưng bây giờ thì lại gọi là Uẩn Không sư thái. Nói đi nói lại, chính thật là người năm xưa đã oai trấn càn khôn sánh với sư phụ của hiền đệ thì chỉ gọi là Phụng Thoa lệnh chủ Mạnh Bằng Tâm mà thôi.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, thần sắc hoang mang, chẳng hiểu gì cả, liền ngừng mặt lên trời, gượng cười nói :

- Trời ơi! Nếu ân sư của Ngọc tỷ tỷ tôi là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái mà là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, vậy thì cái người mà trước kia tôi đã trông thấy và có tên là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm thì lại là người nào?

Lần này đến lượt Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa kinh hãi, ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy? Hiền đệ đã trông thấy một vị Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm khác nữa à?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, đáp :

- Đúng rồi. Tôi ở trong Nam Hoang tử cốc đã cùng cách động nói chuyện với bà ta. Sau này ở Quát Thương mê cung lại cùng Mạnh tiên tử chính thức gặp mặt.

Thái Thúc Hòa lắc đầu, nói :

- Không đúng! Không đúng! Mạnh tiên tử đã từng phát thệ không ra bên ngoài mà lý tới việc đời nữa. Vì thế bà ta mới đặt tên cho hang động của mình là Tuyệt Tình động và pháp hiệu là Uẩn Không sư thái.

Tư Đồ Ngọc “Hừ” lên một tiếng, cau mày nói :

- Mạnh tiên tử sao lại bảo là không ra ngoài lý tới việc đời. Bà... bà ấy chẳng đã có nói là còn phải tìm sư phụ của tiểu đệ để báo thù tuyệt hận cơ mà?

Thái Thúc Hòa liền than rằng :

- Hiền đệ nên để ý tới mấy chữ “Tuyệt Tình” và “Uẩn Không”. Mấy chữ có nghĩa cho kỹ càng: “Thất Tình” đã tuyệt, “Lục Uẩn” đều không, Mạnh tiên tử làm gì còn nói tới việc báo thù tuyệt hận nữa?

Tư Đồ Ngọc bối phục vạn phần, liền thất thanh nói :

- Mạnh tiên tử thật nhân từ và cũng thật là đại lượng nữa.

Thái Thúc Hòa lắc đầu, nói :

- Đây không phải là Mạnh tiên tử nhân từ đại lượng đâu, mà là trí tuệ rộng như bể đó thôi.

Tư Đồ Ngọc không hiểu, vội hỏi :

- Sư thúc nói câu đó nghĩa ra sao?

Thái Thúc Hòa đáp :

- Mạnh tiên tử trải qua một trận thảm họa như vậy thì khi nào lại chịu cam tâm? Nhưng bà ta tuyệt nhiên không tin rằng sư phụ của hiền đệ Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ lại có thể táng tận lương tâm mà xuống tay hạ độc thủ như vậy.

Tư Đồ Ngọc có vẻ an ủi, gật đầu, cười nói :

- Mạnh tiên tử nghĩ như vậy thật chẳng hổ là Hồng nhan tri kỷ của sư phụ tiểu đệ.

Thái Thúc Hòa thở dài một tiếng, nói :

- Mạnh tiên tử thật là đáng thương, mắt trông thấy rõ ràng hình ảnh của sư phụ tiểu diệt toan dùng cường bạo đối với bà ta, mà lại nghe thấy rõ ràng tiếng nói của sư phụ tiểu diệt lúc giết chết thân nhân của bà. Thế mà vẫn không tin rằng Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ là người mà bà ta vẫn đem lòng thương mến lại có thể làm được những việc khiến nhân thần đều căm phẫn. Tư Đồ hiền diệt thử nghĩ xem những sự đau khổ trong lòng bà ta như thế nào không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Tiểu diệt có thể đoán ra được chứ. Vì Mạnh tiên tử tự tin mình là người trí tuệ, thông minh, chỉ có thể tin được ý nghĩ của mình nhưng lại không tin được tai và đôi mắt của mình. Vì thế bà ta mới lâm vào tuyệt thế khả năng, lại lâm cả vào tuyệt thế bất khả năng nữa hóa ra một việc thật là mâu thuẫn, làm cho Mạnh tiên tử trong lòng đau khổ thật là khó xử.

Thái Thúc Hòa gật đầu lia lịa, nghiêm nghị nói :

- Đúng! Hiền diệt nói chẳng sai chút nào. Thế rồi Mạnh tiên tử mới quyết định “thấu không lục nã, trăm tuyệt thất tình”, một mình ở trong Thái Sơn cổ động mà tháng ngày cam chịu đau khổ.

Tư Đồ Ngọc nghe nói tới đó đột nhiên tỉnh ngộ. Thái Thúc Hòa nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Hiền diệt có cảm giác là Mạnh tiên tử là người trí tuệ tình thâm khiến người ta vừa kính phục vừa kính nể không?

Câu chuyện ra ngoài ý nghĩ của mình, Tư Đồ Ngọc liền lắc đầu, đáp :

- Tình thâm thì được người khác kính nể, nhưng trí tuệ thì không thể khiến cho ai ai cũng phải bội phục được.

Thái Thúc Hòa ngạc nhiên hỏi :

- Hiền diệt sao lại nói thế?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tiểu diệt nghĩ rằng Mạnh tiên tử không đáng làm thất tình đoạn tuyệt, lục uẩn tề không, một mình sống ở trong cổ động Thái Sơn mà chịu lấy sự đau khổ. Đáng lẽ bà ta phải lấy cái trí tuệ thông minh và tuyệt thế thần công của mình để truy nã hung hờ, báo thù cho những thân nhân của mình bị chết oan ở dưới Hoàng Tuyền.

Thái Thúc Hòa thở dài nói :

- Hiền diệt chỉ biết một mà không biết tới hai. Mạnh tiên tử không phải là không muốn làm, mà là không dám làm đó thôi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Không dám làm ư? Đường đường một vị Phụng Thoa lệnh chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm lại còn phải sợ ai nữa cơ à?

Thái Thúc Hòa ứng tiếng đáp :

- Sơ sư phụ của hiền diệt.

Tư Đồ Ngọc lại nghĩ rằng mình đã nghe lầm, thất thanh nói :

- Sư phụ tiểu diệt đáng lẽ phải oan khiên. Bà... bà... bà ấy làm sao lại phải sợ sư phụ tiểu diệt?

Thái Thúc Hòa thở dài một tiếng, đáp :

- Đó mới là ma lực lớn nhất của chữ “Tình”. Đó mới là Ngũ Tắc Thiên đối với sư phụ hiền diệt dụng tình rất thâm. Tiên tử biết sư phụ của hiền diệt bị người ta hãm hại, hàm oan khó biện bạch, nếu cứ truy cứu ráo riết thì có lẽ sư phụ của hiền diệt phải tự vẫn mà tạ tội, cả một đời thanh danh sẽ trôi theo dòng nước.

Tư Đồ Ngọc toàn thân run lên, đôi mắt rưng rưng hai hàng lệ, lắc đầu nói :

- Mạnh tiên tử thật là vĩ đại. Bà ấy dụng tình thật là khổ tâm. Nhưng...

Thái Thúc Hòa xen lời nói?

- Hiền diệt nhưng gì? Hình như câu nói chưa hết thì phải?

Tư Đồ Ngọc đôi lông mày tròng lên, thần sắc lăm bẫm, đồng dục nói :

- Nhưng Mạnh tiên tử làm như vậy, tuy rằng có bệnh vực sư phụ tiểu diệt, thì việc đối xử với phụ mẫu và thân nhận bị chết oan hiệ đang ở dưới suối vàng làm sao cho tiện?

Mấy lời nói đó của chàng thật là đại nghĩa, hồn nhiên, làm cho Thái Thúc Hòa cứ nhìn tròng tròng vào mặt Tư Đồ Ngọc, tỏ vẻ vừa khen vừa mừng, gật đầu ra vẻ bội phục, nói :

- Câu hỏi hay lắm. Nhưng hiền diệt lại chỉ biết có một mà không biết có hai. Hiền diệt không thể nào biết được Mạnh tiên tử từ việc khổ tâm dụng tình ra lại còn có cả dụng tâm nữa.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Dụng tâm như thế nào?

Thái Thúc Hòa vừa từ từ đi với Tư Đồ Ngọc lên trên nham vừa trả lời rằng :

- Mạnh tiên tử không phải là bỏ cái việc trả thù cho cha mẹ và các thân nhân đâu, mà chỉ là để cái trách nhiệm khó xử này di chuyển sang đôi vai của một người khác để gánh lấy thôi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Người đó là ai mà lại dám đảm đương cái trách nhiệm lớn lao nặng như núi vậy?

Thái Thúc Hòa đáp :

- Lão phu chắc người đó có thể đảm đương nổi, vì rằng người đó là một dị nhân cái thể kỳ tài...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Thái Thúc Hòa nơi dứt câu, đã vội lên tiếng hỏi :

- Người... người đó là ai?

Thái Thúc Hòa mỉm cười đáp :

- Người ấy là một mỹ nữ phong hoa tuyệt đại và công lực cũng rất thâm sâu, là người mà Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm đã mang hết tâm huyết ra luyện thành. Người đó là...

Tư Đồ Ngọc thất thanh hỏi :

- Là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt phải không?

Thái Thúc Hòa gật đầu đáp :

- Đúng rồi. Chính là Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt. Hiền diệt thử nghĩ coi, Mạnh Băng Tâm trước kia là Nhu Tình Tiên Tử rồi biến thành Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái, rồi sau này lại thu được một người đồ đệ rất giỏi. Người đệ tử của Uẩn Không sư thái đó sẽ thay mặt bà ta mà đảm nhận việc điều tra về cái án oan ức ấy, để giảm bớt những sự kích thích của sư phụ hiền diệt đi. Hiền diệt thử nghĩ xem dụng tình của bà ta có thâm sâu hay không, và dụng tâm có đau khổ hay không?

Tư Đồ Ngọc cảm động đến ứa nước mắt ra, nói :

- Tình rộng như bể, tâm khổ hơn sen. Mạnh tiên tử như thế mới thật là chân chính Đại Tình Hiệp.

Thái Thúc Hòa hơi ngạc nhiên, hỏi :

- Đại Tình Hiệp?

Tư Đồ Ngọc có vẻ xấu hổ, trả lời rằng :

- Tiểu diệt thường vẫn nói đùa với Ngọc tỷ tỷ. Ngọc tỷ tỷ cứ gọi tiểu diệt là Đại Tình Hiệp. Tiểu diệt này giờ mới biết chỉ có Nhu Tình Tiên Tử Mạnh lão nhân gia mới có thể đảm đương được ba chữ “Đại Tình Hiệp” đó thôi.

Thái Thúc Hòa cười nói :

- Chẳng biết ai là Đại Tình Hiệp, nhưng ở trong thế gian này nhất thiết cả động vật lẫn thực vật, loại gì cũng có tình. Từ cỏ chí kim, dầu đến Thần tiên, Phật tổ cũng không thể nhảy ra ngoài được cái lưới tình. Nếu không thì làm sao có câu “Tây Phương Di Lạc kha kha tiếu, Thiên Nữ yên nhiên nhất tán hoa?”

Nói đến câu đó, đột nhiên ông ta nghĩ tới một chuyện, liền đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ hiền đệ, những chuyện ta biết đều đã nói hết cho hiền đệ nghe cả rồi, giờ đây hiền đệ phải đem những cái biết của mình nói lại một lượt cho lão phu nghe.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Sư thúc muốn nghe cái gì?

Thái Thúc Hòa nói :

- Lão phu chủ đích muốn biết Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm tại sao lại ra ngoài lý tới việc đời? Và hiền đệ với Tiêu Lộng Ngọc hai người tại sao lại quen biết nhau? Còn sư phụ hiền đệ hiện giờ tình trạng ra sao?

Tư Đồ Ngọc tuân lời, liền đem những chuyện đã qua nói cho Thái Thúc Hòa nghe, xong rồi chàng gượng cười nói :

- Sư phụ của tiểu đệ bị bệnh liên miên, có tới mười mấy năm không hề rời khỏi Thủy Tín phong nửa bước. Có lẽ cái chuyện thâm biến ở Bắc Thiên Sơn, sư phụ tiểu đệ không hề hay biết thì phải.

Thái Thúc Hòa nói :

- Hiền đệ lần này hạ sơn...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Thái Thúc Hòa nói dứt câu, đã vội nói tiếp :

- Vì tiểu đệ nghe thấy người ta nói rằng Mạnh tiên tử truyền Phụng Thoa lệnh đi khắp nơi để tìm sư phụ tiểu đệ mà thanh toán món nợ năm xưa, nên tiểu đệ liền lên trốn, tìm tới Nam Hoang tử cốc, hóa trang làm sư phụ của tiểu đệ, chuẩn bị thay chết cho ân sư đệ báo đáp ân sâu, khiến cho Mạnh tiên tử trả được thù xưa, tránh cho giang hồ khỏi bị một lần sát kiếp.

Thái Thúc Hòa cười nói :

- Hiền đệ mới thật là Đại Tình Hiệp. Nhưng phải đặt thêm hai chữ “hồ đồ” ở trên, và gọi là Hồ Đồ Đại Tình Hiệp thì hơn.

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt cúi đầu xuống, vái một lạy nói :

- Tiểu đệ ngu muội vô tri, xin sư thúc chỉ bảo cho.

Thái Thúc Hòa nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nói :

- May mà hiền đệ không chết. Nếu không sư phụ của hiền đệ đã mang cái hàm oan đó, với chứng cứ rõ ràng, suốt đời khó mà rửa sạch nổi, khiến cho một vị Đỉnh Thiên Lập Địa Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ biến thành một kẻ nhân thần đều phủ hậu không?

Những câu nói đó thật là xúng đáng mà cũng thật là nặng, làm cho Tư Đồ Ngọc toát mồ hôi ra như tắm, xấu hổ không biết chừng nào.

Thái Thúc Hòa thấy tình hình đó biết là lời nói của mình đã quá nặng nên ông ta liền ôn tồn cười nói :

- Hiền đệ chớ nên để tâm làm gì. Hiện giờ hiền đệ đã biết rõ nội tình rồi thì phải nên vận dụng cơ trí mà cùng hợp tác với Tiêu Lộng Ngọc. Nếu mà tra được cái án ở Bắc Thiên Sơn cho minh bạch, thực tình thì đối với đôi bên sư trưởng các người đã báo đáp được thâm ân, như thế có hay hơn không?

Tư Đồ Ngọc lau sạch mồ hôi trên trán, gạt đầu nói :

- Phải! Phải! Sư thúc dạy bảo thật là chí lý.

Thái Thúc Hòa mỉm cười nói :

- Cái con bé Tiêu Lộng Ngọc thật là trí tuệ hơn người, ranh mãnh đáng yêu. Hiền điệt có biết rằng Tiêu Lộng Ngọc bảo hiền đệ tới tìm ta là có thâm ý gì không?

Tư Đồ Ngọc tỉnh ngộ nói :

- Tiểu điệt có biết. Ngoài cái việc cầu y cho Trình Di Siêu huynh ra. Ngọc tỷ tỷ tự mình không tiện nói rõ ra với tiểu điệt nên mới để tiểu điệt tới bái yết sư thúc rồi sẽ do sư thúc nói rõ những điều bí mật của Ngọc tỷ tỷ cho tiểu đệ nghe.

Thái Thúc Hòa nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Hiền điệt một nửa câu trước đã hoàn toàn không đúng, còn nửa phần sau thì lại hoàn toàn đúng.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên nói :

- Nửa phần trước nói không đúng? Hay là Trình Di Siêu huynh trúng phải kỳ độc không đáng cầu y để chữa chạy hay sao?

Thái Thúc Hòa cười nói :

- Trình Di Siêu trúng phải chất độc đó chẳng nặng gì cho lắm, chỉ dùng Lô Hỏa kim châm hút độc ra bên ngoài, mà Tiêu Lộng Ngọc đối với cái thuật dùng Kim Trâm đó cũng tinh thông, chỉ trở tay một chút là đã chữa cho Trình Di Siêu khỏi liền.

Tư Đồ Ngọc nghe nói trong lòng thật là khó đoán. Thái Thúc Hòa kể đó cười nói tiếp :

- Như ta đã đoán, Tiêu Lộng Ngọc bảo hiền điệt tới đây không phải là cầu y cho Trình Di Siêu, mà có lẽ là cầu y cho sư phụ hiền điệt mới phải, ta phải tới Hoàng Sơn Thủy Tín phong thăm sư phụ hiền điệt một lần.

Tư Đồ Ngọc cả mừng, nói :

- Sư thúc thật quả đã bằng lòng đi à? Nhưng người ta bảo sư thúc là Địa Linh Thần Y, chỉ cho người ta tới đây cầu y...

Thái Thúc Hòa không đợi cho Tư Đồ Ngọc nói thêm nữa, liền nói tiếp :

- Đó là vì ta không muốn bị phiền mà thôi. Nếu không thì tám phương bốn bể đâu đâu người ta cũng mời, thì nếu ta đi phía Đông lại đắc tội với người ở phía Tây, mà chữa cho người ở phương Nam lại không thể chữa được cho người ở phương Bắc. Như thế chẳng phải là để cái lụy cho mình phải đau ốm không?

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ đến độ suýt ngã ngựa người ra, mắt nhìn vào Thái Thúc Hòa, gương cặp lông mày, nói :

- Nếu nói như vậy thì sư thúc bằng lòng đi Hoàng Sơn Thủy Tín phong chữa cho sư phụ tiểu điệt khỏi bệnh rồi.

Thái Thúc Hòa gật đầu, cười nói :

- Bạn già có bệnh, dẫu cho góc biển chân trời cũng không từ nan. Nhưng bệnh đã lâu năm, khó mà chữa khỏi ngay được. Có lẽ ta phải ở Hoàng Sơn Thủy Tín phong để tiêu hao tháng ngày cùng Tuế Nguyệt trong một thời gian mà thôi.

Nói tới đó, ông ta nghĩ một chút, rồi mỉm cười nói :

- Thế này thì phải đợi Trình Di Siêu khỏi rồi thì ta sẽ đưa hấn đi Hoàng Sơn, còn hiền điệt thì một mình đi Quát Thương mê cung để thương hội với Tiêu Lộng Ngọc, để cùng thưởng thức trận đấu giữa Thần Châu tứ hùng với Thần Châu tứ kiệt.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Sao sư thúc lại đem Trình Di Siêu huynh cùng đi Hoàng Sơn, không để cùng đi với tiểu điệt đến Quát Thương, có...

Thái Thúc Hòa xua tay ngắt lời, mỉm cười nói :

- Hiền diệt thật là mới nhập tình trường, kinh nghiệm thật ít. Hiền diệt với Tiêu Lộ Ngọc tuy là một đôi anh hùng hiệp nữ, hai bên đã tình đầu ý hợp, nhưng mà trước khi chưa làm lễ kết hôn, hai người càng thân nhau lại càng tốt. Nếu mà thêm một Trình Di Siêu ở bên cạnh thì có phải là cứ phải giữ gìn lễ nghi không?

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt, nhưng trong lòng thật là cảm kích Thái Thúc Hòa, nhận thấy vị sư thúc này đối với mình thật là trăm chiều quan tâm.

Thái Thúc Hòa nói :

- Huống hồ ta đi Hoàng Sơn để chữa bệnh cho sư phụ hiền diệt cũng phải người tìm tòi những thứ thuốc, vả lại Trình Di Siêu lấy cái thân phận kẻ hậu bối yết kiến Hải Nhạc Du Tiên thì thế nào cũng có ích lợi. Sư phụ của người chỉ điểm cho y vài miếng chiêu thức đã đủ cho vị Âm Dương Bảo Phiến Thiết sư sinh hưởng cả một đời rồi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu lia lịa, giương cặp lông mày, nói :

- Sư thúc quả thật quá cao minh. Tiểu diệt chưa bao giờ dám nghĩ tới việc đó. Thế mới biết là kinh nghiệm già dặn mới thật là hội vắn chân chính.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Tư Đồ Ngọc chẳng những trong lòng mọi sự nghi ngờ đều xóa sạch hết mà Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa lại tự động muốn đi Hoàng Sơn Thủy Tín phong chữa bệnh cho ân sư, nên chàng thật cao hứng vô cùng.

Khi đi tới cửa động, chỗ ở của Thái Thúc Hòa, đã có những mùi thơm xông lên ngào ngạt, quả nhiên từ trong chí ngoài đều trông đầy những thứ kỳ trân được vật.

Thái Thúc Hòa chẳng chậm rãi chút nào, lập tức đi vào trong tịnh thất với Tư Đồ Ngọc dùng Lôi Hỏa kim châm chữa cho Trình Di Siêu, hút chất kỳ độc ở trong mình chàng ta ra.

Tuy rằng Thái Thúc Hòa trước kia đã nói là phải trích tới hai lần thì mới hút hết chất kỳ độc ra, nhưng giờ đây chỉ mới trích có một lần Trình Di Siêu đã thấy tâm hồn tỉnh táo và nói năng được rồi.

Thái Thúc Hòa vừa cười vừa nói :

- Tư Đồ hiền diệt với Trình lão đệ chia tay đã khá lâu, giờ đây hãy chuyện trò với nhau một lát rồi sẽ nghỉ ngơi cho đỡ mệt. Ta sẽ trích Lôi Hỏa kim châm lần thứ hai cho Trình lão đệ.

Thái Thúc Hòa nói xong liền lấy một viên Ích Nguyên Cổ Tồn linh đơn đưa cho Trình Di Siêu uống.

Tư Đồ Ngọc liền giới thiệu Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa với Trình Di Siêu hai người quen biết nhau, rồi mỉm cười, nói :

- Trình Di Siêu huynh có lẽ không biết vì sao lại tới Tiên Hà lãnh, Bách Thảo nam phái không?

Trình Di Siêu gượng cười, lắc đầu nói :

- Đệ...?

Tư Đồ Ngọc xua tay nói :

- Xin Trình huynh nên nói ít đi một chút để cho nguyên khí sớm được khôi phục, rồi đệ sẽ đem chuyện cứu huynh thoát khỏi Thiên Ma phủ cho huynh nghe.

Trình Di Siêu quả nhiên dựa người vào gối lắng tai nghe. Nghe xong câu chuyện, chàng liền nghiêng rằng, nói rằng :

- Tôi chỉ mong Tiêu Lộ Ngọc cô nương đừng có tha cho Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa. Nếu không, sau này gặp y thị ở chốn giang hồ, tôi thề rằng...

Tư Đồ Ngọc biết Trình Di Siêu đối với Ngọc Kiều Oa hàm hận rất lâu, liền đỡ lời :

- Trình huynh, Ngọc Kiều Oa đã làm gì huynh? Huynh... đã bị Thiên Ma Băng Nữ làm những gì?

Trình Di Siêu có vẻ hận, nói :

- Ngọc Kiều Oa dâm dăng vô cùng, nếu mà tiểu đệ không thọ bệnh thì có lẽ...

Trình Di Siêu nói tới đó, trên mặt đã đỏ ửng, đối với câu: “có lẽ..” chàng không dám nói hết câu chuyện sau đó ra.

Tư Đồ Ngọc thấy Trình Di Siêu có vẻ xấu hổ, liền đoán là vị Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh ở trong Thiên Ma phủ tại Võ Di sơn có lẽ cũng giống như ta ở Thiên Phật sơn đã có những chuyện “phong lưu lăm lỏi”.

Trình Di Siêu dựa người bên gối, dùng lời lẽ cảm tạ Thái Thúc Hòa :

- Vãn bối nhờ được lão nhân dùng Diệu thủ hồi xuân...

Thái Thúc Hòa mỉm cười nói :

- Trình lão đệ đừng nên khách khí. Lão phu với lệnh sư tuy không quen biết, nhưng cũng là thân giao. Huống hồ lại có quen biết với Tư Đồ hiền đệ. Vả chăng việc trích Lôi Hỏa kim trâm cũng chẳng tổn là bao.

Tư Đồ Ngọc chợt nghĩ tới vị Đoàn Thiên Hùng, tự nhiên đi mất, liền hỏi Trình Di Siêu rằng :

- Trình huynh, vị Đoàn sư huynh của Trình huynh tính nết thật là cổ quái...

Trình Di Siêu bỗng giật nảy mình, ngạc nhiên hỏi :

- Đoàn sư huynh? Đệ làm gì có Đoàn sư huynh?

Tư Đồ Ngọc đôi lông mày dựng ngược, nói :

- Đoàn Thiên Hùng có nói y là đồ đệ của Thiết Tản tiên sinh Triển lão tiên bối ở Bắc Thiên Sơn, vậy y chẳng phải là sư huynh hay sao?

Trình Di Siêu ngẩn người ra, gượng cười đáp :

- Đệ từ nhỏ theo thầy, chưa hề nghe nói tới ba chữ “Đoàn Thiên Hùng” bao giờ. Sư phụ tiểu đệ, ngoại trừ tiểu đệ ra, không hề dạy thêm một người đồ đệ nào khác.

Tư Đồ Ngọc biết rằng Trình Di Siêu không nói dối mình, trong lòng vẫn còn nghi ngại, bèn trừng mắt hỏi :

- Thế chẳng phải là một chuyện thật quái lạ sao?

Trình Di Siêu nói :

- Tư Đồ huynh hãy đem cái hình dáng của Đoàn Thiên Hùng và diện mạo của người đó ra sao, nói thử cho tiểu đệ nghe coi.

Tư Đồ Ngọc y lời, rồi đem câu chuyện đầu đuôi kể hết một lượt cho Trình Di Siêu nghe, rồi gượng cười nói :

- Cái người tự xưng là sư huynh của Trình huynh đã một mạch theo tôi từ Võ Di sơn cho tới Bích Thảo Nham, đủ biết là đối với Trình huynh cũng rất quan tâm và chính thật ra cũng muốn cứu huynh. Nhưng đợi đến lúc tiểu đệ điểm ngã Ngọc Kiều Nga và đem giấu thầy trò nàng ta đi rồi thì Đoàn Thiên Hùng lại bỏ tôi mà đi.

Trình Di Siêu chẳng hiểu ra sao, cau mày nói :

- Người đó làm việc trước sau thật mâu thuẫn, chẳng hiểu dụng ý của y ra sao?

Trong chốc lát, Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu hai người đều lâm vào cảnh trầm tư.

Thái Thúc Hòa thấy hai người mặt mũi rầu rĩ, liền thất cười, nói :

- Tư Đồ hiền đệ, để lão phu đem Lôi Hỏa kim trâm chích cho Trình lão đệ lần thứ hai, để cho Trình lão đệ được hoàn toàn khỏi hẳn. Các người sau đó sẽ từ từ nghĩ đến chuyện ấy cũng chưa muộn.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, chợt nhớ ra bệnh của Trình Di Siêu chưa khỏi hẳn, bất giác trên mặt đỏ bừng, liền đứng sang một bên.

Thái Thúc Hòa trích Lôi Hỏa kim trâm lần thứ hai xong. Trình Di Siêu quả nhiên đã hết bệnh trong người, vội bước chân xuống giường, lạy tạ Thái Thúc Hòa về cái ơn chữa bệnh, cười nói :

- Lão nhân gia học thức cao siêu, kinh nghiệm phong phú, bình sinh trông thấy những việc lạ còn nhiều hơn anh em chúng tôi thì phải. Không biết đối với chuyện Đoàn Thiên Hùng...

Thái Thúc Hòa cười nói :

- Người đời thường nói: “Học cho tới già cũng chẳng học hết”. Chuyện quái lạ ở trên đời rất nhiều, sao mà biết hết cả được?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Sư thúc không nên khách khí. Lão nhân gia thể nào cũng còn cao minh hơn chúng tôi.

Thái Thúc Hòa nói :

- Ta chẳng có cao minh chi cả, chỉ biết là người tự xưng là Đoàn Thiên Hùng không có ác ý chi cả.

Trình Di Siêu nói :

- Lễ dĩ nhiên là người đó không có ác ý. Nếu có ác ý thì lúc trong bụi cây tại Thiên Hà lãnh và lúc Tư Đồ huynh điểm ngã Ngọc Kiều Nga giấu thầy trò nàng ta đi, thì lúc bấy giờ hạ độc thủ thì cho có đến tám Trình Di Siêu cũng đã bị thảm họa rồi.

Thái Thúc Hòa liền đỡ lời :

- Ta nghĩ rằng việc này chẳng nên truy cứu cho kỹ càng làm gì. Nếu như Trình Di Siêu lão đệ thêm được một vị sư huynh cũng chẳng hại gì.

Mấy câu nói đó làm cho Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc đều bất giác bật cười lên.

Tư Đồ Ngọc thấy Trình Di Siêu trong người đã hết độc, tinh thần được phục hồi, liền nhìn Trình Di Siêu, nói :

- Trình huynh, Thái thúc thúc tôi muốn phiên Trình huynh cùng đi đến Hoàng Sơn Thủy Tín phong một chuyến.

Trình Di Siêu đưa mắt nhìn Thái Thúc Hòa, chấp tay nói :

- Lão nhân gia có điều gì sai khiến, vãn bối xin tuân lệnh.

Thái Thúc Hòa ha hả cười, nói :

- Trình lão đệ đừng nên nói những câu “sai khiến” với “tuân mệnh” vì đi Hoàng Sơn chuyến này đối với lão đệ có nhiều ích lợi.

Một câu “có nhiều ích lợi” làm cho Trình Di Siêu ngẩn cả người ra, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

Đợi cho tới lúc Thái Thúc Hòa nói rõ nội tình ra, Trình Di Siêu mới mừng rỡ, yên lòng, đôi lông mày giương lên nói :

- Vãn bối đối với Hải Nhạc Du Tiên tiếng tăm lừng lẫy đã ngưỡng mộ từ lâu, đừng nói là chỉ điểm cho vãn bối, mà chỉ được gặp mặt thì vãn bối cũng đã được phỉ nguyện bình sinh rồi.

Tư Đồ Ngọc nhìn Thái Thúc Hòa, nói :

- Sư thúc, Trình huynh muốn gặp mặt sư phụ tiểu đệ. Sư thúc với sư phụ tiểu đệ, một đôi bạn già đã cách biệt lâu năm, chắc cả hai người cũng đều khát vọng cả...

Tư Đồ Ngọc nói chưa dứt lời, Thái Thúc Hòa đã cười ha hả, nói :

- Tư Đồ hiền đệ, sao lúc này hiền đệ lại ranh mãnh đến thế. Bề ngoài có vẻ đứng đắn, nhưng bên trong lại chỉ muốn giục ta đi mau để chữa bệnh cho sư phụ của nhà ngươi thôi.

Tư Đồ Ngọc chấp tay vái một cái, đôi mắt rưng rưng hai hàng lệ, nói :

- Sư thúc thánh minh. Sư phụ tiểu đệ... ông ta đã bị bệnh... bệnh từ mười năm nay rồi.

Thái Thúc Hòa thở dài một tiếng, đưa tay ra vỗ vào vai Tư Đồ Ngọc, nói :

- Hiền diệt nói rất đúng. Năm xưa chia tay nhau ở Thiên Trì phút chốc đã được mười lăm năm rồi. Bạn già cách trở, tan thương đa bến, không biết Hải Nhạc Du Tiên cái vẻ phong lưu tuấn tú có được như xưa nữa không? Hiền diệt chớ nên lo ngại, lão phu với Trình Di Siêu lão đệ lập tức đi ngay bây giờ. Tuy chẳng dám nói rằng thuốc đến bệnh khỏi, nhưng Thái Thúc Hòa này dám nói khoát một câu, nhiều nhất cũng chỉ độ nửa năm, Thái Thúc Hòa này sẽ trả lại cho hiền diệt một ông thầy khỏe mạnh như rồng, như hổ vậy.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, đôi mắt rưng rưng lệ, bỗng hóa thành từng giọt nhỏ xuống, rồi quỳ ngay xuống trước mặt Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa mà cúi đầu lạy tạ.

Thái Thúc Hòa gơ tay ra đỡ, nói :

- Hiền diệt đừng làm như vậy. Hiền diệt vì thầy mà cầu y, thì ta cũng vì bạn mà ra tay chữa chạy. Bồn phận của đôi bên cũng như nhau, làm những việc đáng phải làm, việc gì hiền diệt phải cảm tạ?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Sư thúc lần này lên tới Hoàng Sơn, xin vì tiểu đệ mà tạ tội giúp bộ với gia sư và nói rõ nguyên do việc tiểu đệ xuống núi với những việc đã qua cho sư phụ tiểu đệ biết, đợi sau khi tiểu đệ với Ngọc tỷ tỷ điều tra kỹ càng cái nghi án ở Bắc Thiên Sơn Vạn Mai thạch thất đầu đuôi rõ ràng xong rồi tiểu đệ sẽ xin về núi chịu tội.

Thái Thúc Hòa nói :

- Hiền diệt cứ yên tâm, sư phụ của hiền diệt tuy là bề ngoài nghiêm nghị nhưng bên trong lại rất ôn hòa. Vả lại có sư thúc nói giúp, ông ta sẽ cảm nghĩ đến tình nghĩa thầy trò mà hiền diệt đi thay chết ở chốn Nam hoang, tuy việc làm đó hơi lầm, nhưng cũng là vì hiếu tâm mà ra, Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ không phải là người cố chấp, ông ta cũng chẳng trách mắng gì hiền diệt đâu.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Sư môn đức dày như núi, trách mắng thì cũng là ân sư, mà không trách mắng cũng vẫn là ân sư, tiểu đệ cũng chẳng để tâm làm gì đến cái việc trách mắng hay không trách mắng, chỉ cần sư thúc tỏ hết tài năng của mình mà chữa chạy giùm cho sư phụ tiểu đệ thì thật hay vô cùng.

Thái Thúc Hòa nói :

- Việc đó hơi có chút kỳ quái.

Tư Đồ Ngọc không hiểu Thái Thúc Hòa nói như thế có ý nghĩa gì, cặp lông mày gương lên, hỏi :

- Sư thúc nói hai chữ “kỳ quái” đó ý nghĩa ra sao?

Thái Thúc Hòa trả lời rằng :

- Sư phụ hiền diệt tu dưỡng nội công đã tới mức Lư Hỏa Thuần Thanh, đâu có trúng phải các chất độc rất lợi hại, trừ phi chết ngay tại đương trường, thì cũng khó mà làm cho Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ bị bệnh kéo dài cho tới mười lăm năm.

Tư Đồ Ngọc sắc mặt hơi biến, đôi mày dựng ngược, mắt nhìn vào Thái Thúc Hòa, hỏi :

- Sư thúc nói như vậy, có lẽ sư thúc tưởng rằng sư phụ tiểu đệ không bị trúng độc chăng?

Thái Thúc Hòa đáp :

- Hiền diệt chớ có hiểu lầm. Lão phu không phải là bảo sư phụ của hiền diệt không bị trúng độc, mà chỉ có sự kỳ quái mà công lực của ông ta thâm hậu, trải qua một thời gian rất lâu như vậy, tại sao lại không từ từ dần hết chất độc ra bên ngoài cho khỏi bệnh?

Tư Đồ Ngọc hỏi tiếp :

- Sư thúc bảo phải qua một thời gian bao nhiêu ngày, tháng thì sư phụ tiểu đệ có thể vận công mà tự mình khử độc được?

Thái Thúc Hòa trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Chất độc làm cho người ta tê liệt thuộc về mạn tính và thuộc vào loại mạnh nhất trong cách chất độc mạn tính. Người thường bị phải thì suốt đời chẳng khỏi. Nếu như sư phụ hiền diệt là người có công lực tuyệt thế thì ít nhất cũng phải trong mười năm hay mười hai năm mới có thể vận công tự mình dẫn hết chất độc ra bên ngoài.

Tư Đồ Ngọc đối với việc thuốc men này thì chẳng hiểu gì cả, chàng nghe nói chỉ có việc gạt đầu mấy cái thôi.

Thái Thúc Hòa nói tiếp :

- Nhưng bây giờ đã tới Thiên Trì kỳ hội lần thứ hai, cách Thiên Trì kỳ hội lần trước vốn vẹn mười lăm năm trời mà sư phụ hiền diệt vẫn còn ngọa bệnh tại Hoàng Sơn, ta e rằng bên trong có chuyện gì khác lạ đây. Lần này ta đi Thủy Tín phong ta phải hết sức chữa bệnh.

Nói xong, ông ta quay sang Trình Di Siêu, nói :

- Trình lão đệ, lão phu đi thâm thập các loại dược vật, dược đạo. Cảm phiền lão đệ...

Trình Di Siêu cúi mình, nói :

- Lão nhân gia bắt tất phải khách khí. Nếu được làm tiểu động hái thuốc cho vị Địa Linh Thần Y thì vẫn bồi cũng lấy làm hân hạnh lắm rồi.

Thái Thúc Hòa liền rảo bước đi ngay. Trình Di Siêu đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, cau mày nói :

- Nay Tư Đồ huynh, đệ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Cái vị tự xưng là Đoàn Thiên Hùng sao lại giả mạo làm sư huynh của đệ nhỉ? Chẳng biết dụng ý của hắn ra sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Cái dụng ý đó thật là khó đoán. Trình huynh không nên để ý nghĩ mãi tới việc đó cho bận tâm. Huynh nên nhớ rằng Thái Thúc sư thúc tôi đã nói: “Được thêm một vị sư huynh cũng chẳng hề gì”.

Trình Di Siêu cau đôi lông mày, rồi gượng cười lắc đầu, trong bụng vẫn băn khoăn, không hiểu từ đâu lại thành linh chui ra một vị sư huynh đó.

Thái Thúc Hòa thâm thập các thứ đồ dùng với dược liệu thật là mau chóng, không chậm trễ chút nào, liền cùng với Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc đi ngay xuống dưới Bách Thảo nham.

Khi xuống tới Bách Thảo nham, Trình Di Siêu bỗng nghĩ tới một việc, nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Tư Đồ huynh, cái vị Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga ấy, huynh có muốn tha nàng ta ra hay không?

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng, lắc đầu đáp :

- Vị cô nương đó thật là khó xử. Tiểu đệ không muốn tha nàng ta ra ngay bây giờ, cứ để nàng ta ở trong động mê mẩn cho tới ba ngày, rồi huyết đạo sẽ tự giải lấy. Cũng may mà chỉ trong ba ngày thôi, cũng không đến nỗi làm cho thầy trò nàng ta phải bị chết đói được.

Trình Di Siêu gạt đầu cười, rồi liền từ biệt Tư Đồ Ngọc, theo Thái Thúc Hòa đi ngay Hoàng Sơn.

Tư Đồ Ngọc tiễn chân Thái Thúc Hòa với Trình Di Siêu lên đường xong vì cũng không phải quay về Võ Di sơn nữa vả lại cách ngày hẹn ước với Quát Thương mê cung hầy còn xa, hiện giờ cũng chưa có mục đích gì nên chàng cứ lững thững dạo chơi cho đỡ buồn.

Tuy rằng chàng đã không có mục đích gì, nhưng trong bụng chàng vẫn cứ nhớ tới Tiêu Lộng Ngọc hoài.

Chàng không hiểu Tiêu Lộng Ngọc ở lại với Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã có tính toán được việc gì chưa?

Trong bụng chàng chỉ lo cho Tiêu Lộng Ngọc tính toán những việc làm không được thuận lợi, sợ lộ chân tướng mà bị Ngọc Kiều Oa đối phó bằng những hành động không hay chẳng?

Nghĩ tới hai chữ “đối phó” chàng chỉ muốn quay trở về Võ Di sơn Thiên Ma phủ để tiếp ứng cho Tiêu Lộng Ngọc.

Nhưng chàng lại sợ nếu Tiêu Lộng Ngọc hành động có kết quả đã trốn đi rồi, mình tới đó nhờ lại gặp phải Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nường nường, rồi bị bà ta giữ lại ở

Thiên Ma cung, sẽ lỡ cuộc hẹn ước vào ngày Trung Thu chẳng, và nếu bà ta biết rõ chuyện của mình với chị em Ngọc Kiều Nga thì thật là rắc rối vô cùng.

Xem tiếp hồi 37 Chuyện lạ trong bụi cây

37. Hồi 37 Chuyện Lạ Trong Bụi Cây

Đột nhiên có người lên tiếng gọi :

- Tư Đồ lão đệ.

Chàng giật nẩy mình, vội đưa mắt nhìn xem là ai, thì bất giác kinh ngạc vô cùng. Chàng thấy trước mặt mình có một cái bụi cây nhỏ, trước bụi cây đó có một hòn Thái Bình Thạch và có một đại hán đang ngồi uống rượu ở trên đó.

Đại hán chẳng ai xa lạ, mà chính là người đã tự xưng là sư huynh của Trình Di Siêu rồi lại tự nhiên mất tích. Người đó chính là Đoàn Thiên Hùng.

Đoàn Thiên Hùng kể đó lại nói tiếp :

- Tư Đồ lão đệ trông vẻ mặt nhàn hạ như vậy, có lẽ Trình Di Siêu sư đệ tôi trúng phải chất kỳ độc được vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa chữa khỏi cho rồi chăng?

Tư Đồ Ngọc thấy hán vẫn gọi Trình Di Siêu là sư đệ, thì bất giác trong lòng căm giận, muốn nói mấy lời để chế diễu.

Chàng vừa mới trầm nét mặt xuống, chưa kịp nói năng gì, thì chàng đã nghĩ bụng :

- “Hiện giờ hãy tạm chưa nói tới sự bí mật ra vội, may ra trong lúc chuyện trò ta sẽ dò ra được chuyện kỳ lạ tại sao hán lại mạo xưng sư huynh của Trình Di Siêu? Không biết dụng ý của hán ra sao?”

Bụng nghĩ như vậy, những sự tức khí đã hạ xuống liền, chàng làm ra vẻ mặt hòa hoãn nhìn Đoàn Thiên Hùng gật đầu cười nói :

- Đoàn huynh với tiểu đệ thật là có duyên. Nếu không thì tại sao chúng ta lại gặp nhau tới ba lần? Vừa rồi Đoàn huynh tại sao...

Đoàn Thiên Hùng không đợi cho Tư Đồ Ngọc nói dứt câu, đã vội tiếp lời :

- Vừa rồi tôi chợt có việc cần, bất đắc dĩ phải tạm đi ngay, Tư Đồ lão đệ xin thứ lỗi cho tôi. Người ta thường nói “Ra tay cũng không nỡ đánh người vui vẻ”.

Thấy Đoàn Thiên Hùng có vẻ vui cười, Tư Đồ Ngọc cũng chẳng muốn truy cứu chuyện Đoàn Thiên Hùng đã không ngỏ lời từ biệt mà tự nhiên bỏ đi, mà chỉ nói nhẹ nhàng rằng :

- Nếu Đoàn huynh có việc thì cứ đi cũng chẳng can chi, nhưng đáng lẽ huynh phải nói một tiếng cho tiểu đệ hay thì hơn. Tiểu đệ suốt tý nữa lại tưởng lầm rằng huynh đã gặp phải cường địch, hoặc đã bị yêu ma quỷ quái nào bắt mang đi rồi.

Đoàn Thiên Hùng chặn lời, nói :

- Sư đệ tôi trúng phải kỳ độc đã khỏi rồi hay sao?

Tư Đồ Ngọc vốn dĩ không biết nói dối, nhưng bây giờ chàng bất đắc dĩ phải nói dối, nhìn Đoàn Thiên Hùng lắc đầu, nói :

- Trình Di Siêu huynh trúng phải chất kỳ độc của Lãnh Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh thì làm sao mà khỏi ngay cho được. Địa Linh Thần y Thái Thúc Hòa tiền bối, tuy đã trị triển Hồi Xuân Diệu Thủ, nhưng Trình huynh ít nhất cũng phải phủ tới hai ba ngày nữa mới tỉnh lại được.

Tư Đồ Ngọc nói dối như vậy là có thâm ý ở trong. Vì nếu Trình Di Siêu vẫn chưa tỉnh táo thì Đoàn Thiên Hùng vẫn có thể mạo xưng là sư huynh, rồi chàng sẽ để ý xem xét, xem đối phương dụng ý ra sao?

Đoàn Thiên Hùng nghe xong, quả nhiên vẻ mặt đã thấy thư thái, nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ đã là đồ đệ của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ thì mắt đã được trông thấy vật oai trấn càn khôn là thanh Ngọc Long nhuyễn kiếm không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Không những là đồ đệ đã được trông thấy gia sư lại còn đem thanh hãn thế bảo kiếm đó ban cho đồ đệ nữa.

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Đối với cây kiếm đó, ngu huynh ngưỡng mộ đã lâu. Tư Đồ lão đệ có thể cho ngu huynh xem qua một chút không?

Tư Đồ Ngọc vẻ mặt đỏ bừng, lắc đầu nói :

- Không phải là tiểu đệ tiếc Đoàn huynh đâu, chỉ vì thanh bảo kiếm đó đã...

Đoàn Thiên Hùng ngạc nhiên nói :

- Đã làm sao? Ngọc Long nhuyễn kiếm bất kỳ vật gì rất cứng rắn cũng có thể đâm thủng, chẳng lẽ lại bị hủy hoại rồi sao?

Tư Đồ Ngọc vội đáp :

- Không phải là bị hủy hoại, mà là bị mất vào trong tay người khác.

Đoàn Thiên Hùng ồ lên một tiếng nói :

- Ngọc Long nhuyễn kiếm là vật chí bảo của sư môn, đáng lẽ phải luôn luôn đeo ở trong người, coi như là tánh mạng của mình mới phải. Tại sao Tư Đồ lão đệ lại để cho mất và bị mất vào trong tay người nào?

Tư Đồ Ngọc bị Đoàn Thiên Hùng hỏi tới những vấn đề đó, không có cách gì mà trả lời được, vì ở Thiên Phật sơn, cái chuyện “Phong Lưu tiểu kiếp” không thể nói ra cho người khác biết được.

Đoàn Thiên Hùng thấy chàng ấp úng không trả lời thì không muốn hỏi thêm nữa, chỉ cười một tiếng rồi quay sang vấn đề khác, nói :

- Tư Đồ lão đệ, vì lão đệ đã cứu sư đệ Trình Di Siêu tôi, không hề gian hiểm đã vào sâu trong Ma Quật, rồi lại đi ngàn dặm đường dài mà cứu y cho sư đệ tôi, tôi là sư huynh của hân, lẽ tất nhiên phải cảm tạ Tư Đồ huynh mới phải.

Tư Đồ Ngọc trong bụng liền nghĩ thầm :

- Chính ra người đâu có phải là sư huynh của Trình Di Siêu mà lại còn giả nhân giả nghĩa nữa.

Tuy nghĩ trong bụng như vậy, nhưng ngoài miệng chàng vẫn phải làm ra vẻ khiêm tốn nói :

- Đoàn huynh sao lại nói như vậy? Chẳng nói là tiểu đệ với Trình Di Siêu là đôi bạn thật là tương đắc, mà giả dụ đôi bên không quen biết nhau đi chăng nữa, thì đã là người trong võ lâm cũng phải ra tay cứu vớt.

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Đã đành rằng như thế, nhưng với cái lập trường của tôi, tôi sẽ có một vật này để tặng lại Tư Đồ lão đệ, thay mặt sư đệ tôi mà tạ ơn đôi chút.

Tư Đồ Ngọc đang muốn từ chối, Đoàn Thiên Hùng đã thò tay vào người lôi ra một cái túi hình tròn, mỉm cười đưa cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc thấy thế liền xua hai tay, nói :

- Đoàn huynh...

- Tư Đồ lão đệ, tôi là sư huynh của Trình Di Siêu, mà đệ là tri giao của sư đệ tôi, đối với tôi phải nên kính nể một chút. Người ta thường nói “trưởng gia cho, không dám chối từ”. Vậy tại sao tôi tặng cho hiền đệ mà hiền đệ lại từ chối à?

Tư Đồ Ngọc bụng nghĩ thầm :

- Người này làm ra vẻ y như thật. Thực hay! Trưởng gia cho không dám chối từ. Nhưng lại là sư huynh giả hiệu thì còn trưởng giả với ai?

Tư Đồ Ngọc vừa nghĩ tới đó, Đoàn Thiên Hùng đường đột nhiên vẻ mặt dịu dàng, cười nói :

- Hay là thế này vậy. Lão đệ thử đem cái vật này mở ra coi xem rồi muốn lấy hay không sẽ tự mình lấy. Nhưng mà ngu huynh đoán hiền để chỉ mới nhìn qua là đã bằng lòng ngay, chẳng nỡ từ chối nữa đâu.

Mấy lời nói đó làm cho Tư Đồ Ngọc đôi mắt sáng quắc, lông mày dựng ngược, nghĩ bụng :

- “Ta không phải là kẻ tham vật của người. Trong cái túi tròn đó giấu cho có đựng những loại châu báu cổ vật, thì cũng chẳng thể lay chuyển được lòng ta chút nào”.

Nghĩ tới đó, Tư Đồ Ngọc có vẻ kiêu ngạo cười nói :

- Đoàn huynh, đã nói như vậy, đệ xin kiến thức xem bên trong có đựng những vật hãn thế kỳ trân gì?

Một đằng nói, một đằng Tư Đồ Ngọc thò tay ra tiếp lấy cái túi tròn.

Ai ngờ lúc chưa tiếp lấy cái túi tròn thì Tư Đồ Ngọc còn có vẻ hào tình ngạo khí, nhưng khi vừa tiếp lấy cái túi thì Tư Đồ Ngọc đã đỏ mặt, trống ngực đánh thình thịch.

Thì ra cái túi vừa chạm vào tay, Tư Đồ Ngọc đã phát giác ở trong cái túi vật to nhỏ, hình dáng, nặng nhẹ, giống hệt như là mình bị Phong Lưu tiểu kiếp với Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương lấy mất vật sư môn chí bảo là Ngọc Long nhuyễn kiếm, vẻ mặt liền lộ ra vẻ kích động, Đoàn Thiên Hùng đã biết hết cả đầu đuôi, liền ha hả cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, lời nói của ta thế nào? Hiền đệ chưa kịp mở cái túi ra đã có sự cảm hứng ở trong bụng liền.

Tư Đồ Ngọc không thềm lý tới những câu trêu ghẹo đó, cứ lặng lặng mở cái túi ra xem bụng bảo dạ rằng :

- “Thật là đúng rồi. Trong túi đựng cái vật đó chính là cây Ngọc Long nhuyễn kiếm mà tự mình đã truy tầm mãi vẫn chẳng thấy đâu cả”.

Lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc liền ngẩn người tại đó, cứ nhìn mãi Đoàn Thiên Hùng. Đoàn Thiên Hùng vừa cười vừa nhìn lại Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc vừa sợ, vừa mừng, vừa hổ thẹn rồi chịu không nổi, bèn bẽn lẽn hỏi Đoàn Thiên Hùng rằng :

- Đoàn huynh, huynh... huynh đã tìm thấy ở đâu ra cây nhuyễn kiếm sư môn thần vật của tiểu đệ?

Đoàn Thiên Hùng đáp :

- Có một võ lâm yêu phụ tên gọi Cửu Chỉ Tiên Cơ Long Tuyết Hồng đang cầm thanh kiếm này hại người, bị ngu huynh đánh đuổi y thị đi và lấy thanh kiếm tước này. Ai ngờ ngày hôm nay may mắn gặp được chủ nhân của nó, cho nên ngu huynh mới đem tặng cho Tư Đồ lão đệ, để thay mặt cho sư đệ Trình Di Siêu, gọi là tạ ơn cứu giúp.

Tư Đồ Ngọc càng nghe nói, do sự hổ thẹn vừa cao hứng mà sinh ra một một mối nghi ngờ. Chàng nghĩ thầm rằng “Đoàn Thiên Hùng đã là sư huynh giả hiệu của Trình Di Siêu nếu ta có cứu hay không cứu Trình Di Siêu thì việc gì đến hắn, làm sao hắn lại phải mang cái vật mà giang hồ võ lâm ai ai cũng muốn chiếm được là thanh Ngọc Long nhuyễn kiếm để tặng cho ta?”

Nghĩ đi nghĩ lại thật là mâu thuẫn, chẳng thông chút nào, nhưng sự việc lại bày ra trước mắt, không phải là ảo giác, mà chính là một sự thực rất cụ thể.

Suýt tý nữa thì Tư Đồ Ngọc lại nghi ngờ lời nói của Trình Di Siêu là không thực, mà Đoàn Thiên Hùng chính là sư huynh của y, không hiểu tại sao y lại không dám nhận?

Đoàn Thiên Hùng thấy Tư Đồ Ngọc cau mày đứng ngẩn người ra, liền hỏi :

- Tư Đồ lão đệ đang nghĩ ngợi gì đó?

Tư Đồ Ngọc không dám giấu diếm, đành phải ấp úng mà nói thật rằng :

- Đoàn huynh, tiểu đệ có một việc nghi ngờ, nhưng thật khó... khó nói ra miệng.

Đoàn Thiên Hùng hào khí can vãn cười to lên, nói :

- Tư Đồ lão đệ, hai chữ “khó nói”, đệ muốn nói về ta hay là muốn nói về hiền đệ?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Cả hai cũng đều không phải.

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Không sao! Không sao! Người ta thường nói: “Sách cũng có quyền ta chưa đọc, chuyện gì cũng có thể nói cho người nghe”. Hiền đệ thử nói cho ta nghe, rồi ta sẽ trả lời.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, chậm rãi nói :

- Đoàn huynh, đệ muốn hỏi huynh, huynh với Trình Di Siêu thật là sư huynh đệ, có phải không?

Đoàn Thiên Hùng đôi mắt trợn ngược, tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, xẵng giọng nói :

- Tư Đồ lão đệ sao lại nói thế? Phải chăng Trình Di Siêu không muốn nhận ta là sư huynh của y hay sao?

Tư Đồ Ngọc thấy Đoàn Thiên Hùng từ đầu đến đuôi vẫn cứ một việc là nhận sư huynh của Trình Di Siêu hoài, bất đắc dĩ phải để chút sĩ diện cho y, liền kiếm lời nói dối rằng :

- Trình Di Siêu huynh ấy vẫn hầy còn chưa được tỉnh...

Chàng vừa nói tới đó, Đoàn Thiên Hùng đã tiếp lời :

- Đã không phải là Trình Di Siêu tự mồm nói ra vậy làm sao Tư Đồ lão đệ lại đột nhiên có sự hoài nghi như thế?

Tư Đồ Ngọc liền ngỏ lời xin lỗi :

- Vì rằng Trình Di Siêu huynh lúc chưa trúng độc, đối với tiểu đệ thật là thân thiết, thường nói chuyện về việc sư môn hình như có nói rằng Trình huynh là môn hạ của Thiết Tảo tiên sinh Triều lão tiên bối, ngoài ra không còn có người nào khác nữa.

Tư Đồ Ngọc tự mình nghĩ thầm rằng :

- “Ta kiếm lời che chở như vậy để cho đối phương còn có dấy mà lui, xem Đoàn Thiên Hùng trả lời ra sao”.

Đoàn Thiên Hùng sắc mặt hòa hoãn, cười lên một tiếng, mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, lắc đầu nói :

- Hoặc giả Trình sư đệ quên mà chẳng nói ra. Tư Đồ lão đệ thử nghĩ coi, trong chốn võ lâm các môn các phái cao nhân thật là đếm không xiết kể. Nếu mà ta muốn giả mạo, thì ta có thể giả mạo làm môn hạ của Hải Nhạc Du Tiên cũng được cơ mà, sao lại cứ giả mạo làm sư huynh của Trình Di Siêu thì có gì là hay ho?

Mấy lời nói đó thật là hợp tình hợp lý, làm cho Tư Đồ Ngọc đỏ bừng cả mặt lên, xấu hổ đứng im, chẳng nói năng gì.

Đoàn Thiên Hùng đôi lông mày dựng ngược, nói tiếp :

- May mà Trình Di Siêu hầy còn ở trong Bách Thảo nham, mê man chưa tỉnh. Đợi đến khi nào y tỉnh táo, Tư Đồ lão đệ cứ hỏi thử xem y có người sư huynh nào hình dạng như tôi không? Huống hồ ngu huynh thay mặt Trình Di Siêu mà cảm tạ lão đệ, tặng cho lão đệ một vật trên đời hiếm có, là cây Ngọc Long nhuyễn kiếm này kia mà.

Tư Đồ Ngọc nghĩ bụng :

- “Chuyện này kể ra cũng hay thật Trình Di Siêu cứ một mực không nhận. Lời nói của Trình huynh còn văng vẳng ở bên tai, mà Đoàn Thiên Hùng cứ khẳng khẳng bảo là không lầm lại cứ gỡ lý luận ra mà nói nào là tặng kiếm, nào là đa tạ, khiến ta bây giờ không biết nên tin ai với ai mới phải?”

Đang lúc Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi đến nhứt óc, thì ở đằng xa bỗng nghe có tiếng đàn bà nói chuyện.

Tư Đồ Ngọc giật mình kinh sợ, vì nghe tiếng nói đó giống như tiếng nói của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga mà chàng đã điểm huyết. Chàng nghĩ thầm :

- “Ta đã dùng độc môn thủ pháp điểm huyết Ngọc Kiều Nga, phải qua ba ngày ba đêm thì mới có thể tỉnh lại được. Bây giờ nàng ta đột nhiên tỉnh dậy, mà người đàn bà cùng đi nói chuyện với nàng ta chẳng hiểu là người nào?”

Trong lòng nghĩ ngợi phân vân, thành thử Tư Đồ Ngọc không để ý gì cả, đột nhiên vừa cảm thấy ở cạnh sườn hơi tê tê, thì đã bị người ta điểm vào huyết đạo rồi.

Người vừa mới ra tay điểm vào huyết đạo của chàng lại chính là Đoàn Thiên Hùng.

Đoàn Thiên Hùng ghé vào tai Tư Đồ Ngọc khẽ nói rằng :

- Tư Đồ lão đệ, hiện giờ ta có việc cần phải đi ngay lập tức, xin lão đệ đừng có trách cứ. Vì thế ta phải điểm huyết lão đệ mà đặt ở nơi đây sẽ nghe được câu chuyện bí mật, thật có lợi ích vô cùng.

Tư Đồ Ngọc mình không sao cựạ quây được, mồm cũng không thể nói được, nghĩ bụng :

- “Cử chỉ của Đoàn Thiên Hùng quỷ quái thế này, thật là quái dị. Vì đối phương đột nhiên ra tay ám toán, điểm huyết cho mình ngủ, nhưng trong lời nói lại không có gì là ác ý cả”.

Tư Đồ Ngọc nghĩ tới đó, Đoàn Thiên Hùng khẽ xách Tư Đồ Ngọc lên chạy vào trong bụi rậm, đặt nằm ở đó rồi nói :

- Người sắp tới đây là một tay tuyệt thế tà ma, một kiệt xuất cao thủ là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương, cùng đi với đồ đệ của bà là Ngọc Kiều Nga. Nhưng ở trong bụi rậm này ta đã bố trí rất kỹ càng bọn họ tới đây chỉ trong chốc lát là sẽ đi liền. Lão đệ cứ tĩnh tâm mà nghe. Thôi chúng ta chia tay nhau, trên chốn giang hồ sẽ có ngày gặp gỡ.

Nói xong, chàng ta nhìn Tư Đồ Ngọc phất tay chào một cái, rồi quay mình đi sâu vào trong bụi rậm, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Tư Đồ Ngọc nghe Đoàn Thiên Hùng nói xong, mắt nhìn thấy hắt đi rồi, không những huyết đạo bị điểm, chàng không thể nói năng gì được mà dù cho có nói được thì cũng chỉ là nửa cười nửa khóc thôi.

Chàng liền nghĩ bụng :

- “Đoàn Thiên Hùng muốn ta nghe chuyện bí mật của Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương với Ngọc Kiều Nga, hai thầy trò thì đáng lẽ phải đem giấu ta vào một nơi thật kín đáo mới phải. Hiện giờ hắn chỉ đem đặt ta vào trong bụi rậm, đằng sau một cây to. Đừng nói là thầy trò Đinh nương nương vào trong bụi này, mà thầy trò bà ta chỉ đi ở bên ngoài bụi cũng đã phát hiện tung tích của ta rồi”.

Chàng liền nghĩ tới chuyện trong khi đi đường tới Bách Thảo nham mình làm những việc chẳng đẹp đối với Ngọc Kiều Nga có lẽ việc Trại Hoa Đà tức Ngọc tỷ tỷ cũng đã bị vỡ lở.

Vì thế nên Ngọc Kiều Nga vì yêu mà hóa hận chàng, ắt phải thù hận ta tới tận xương tủy. Hiện giờ sự tình đã như vậy, nếu Ngọc Kiều Nga phát hiện thấy ta, mà ta lại chẳng có sức để chống đỡ lại, đành phải phó mặc cho người muốn làm gì thì làm. Không hiểu rồi đây ta sẽ phải chịu những sự hành hạ gì đây? Thiên Ma Yêu Nữ nếu đã hận mình tới cực độ, hoặc đánh, hoặc chửi, hoặc là giết mình đi nữa thì cũng còn khá, nhưng chỉ đỡ đối với ta tình xưa vẫn còn, lại làm những việc giống như bọn dâm oa đảng phụ, bố trí phong lưu trận địa để thâm nạp mình ở dưới gấu quần thì...

Chàng chưa nghĩ xong thì ở chân núi, phía ngoài bụi rậm có bốn người bước ra. Bốn người đó đều là đàn bà con gái, trong đó có ba người thì Tư Đồ Ngọc chẳng lạ gì. Họ chính là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga với hai tên thị nữ. Còn người lạ mặt trạc độ tuổi bốn mươi, nhưng sắc đẹp vẫn còn mặc một cái áo vàng, trông thật là kiều mỹ.

Đối với người trung niên áo vàng đỏ. Tư Đồ Ngọc vốn không quen biết, nhưng do Đoàn Thiên Hùng đã nói với mình lúc nãy, thì chàng biết ngay là sư phụ của hai chị em Ngọc Kiều Nga và Ngọc Kiều Oa là một cao thủ tiếng tăm lẫy lừng trong Ma giáo: Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương.

Lúc đó Tư Đồ Ngọc chẳng có chút hy vọng nào để nghe những chuyện bí mật trong bụng cứ niệm ngầm những câu “A Di Đà Phật” cầu cho thầy trò Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương bốn người đi sang lối khác, đừng đi tới gần cái chỗ mình nằm.

Nhưng trong thiên hạ, người khấn Phật cầu Thần có rất nhiều người, khiến các Thần Phật không thể soi xét tới hết thấy được hóa ra thường thường không mấy linh nghiệm, và không được như ý muốn của mọi người.

Tư Đồ Ngọc hy vọng Đỉnh nương nương đi sang lối khác, nhưng Đỉnh nương nương lại cứ đi thẳng đến chỗ chàng nằm.

Bây giờ Tư Đồ Ngọc lại hy vọng rằng dẫu Đỉnh nương nương có đi tới chỗ mình nằm, nhưng cầu cho đứng cách thật xa. Khốn nạn thay, Đỉnh nương nương lại cứ nhắm ngay chỗ chàng đang nằm mà từ từ đi tới.

Lúc đó, Tư Đồ Ngọc chẳng cầu niệm Phật nữa, vì trái tim chàng đã nhảy lên tới gần cổ. Chàng chuẩn bị hứng lấy một tai nạn sắp xảy đến cho mình.

Khi đối phương đi tới còn cách xa độ mấy trượng thì chàng đã nghe thấy tiếng nói thật rõ ràng. Chàng nghe thấy Thiên Ma Thánh Mẫu hỏi Ngọc Kiều Nga rằng :

- Nga nhi, con có thật biết Tư Đồ Ngọc là đồ đệ của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ không?

Ngọc Kiều Nga vẻ mặt tức giận, đôi lông mày dựng ngược, nghiêng răng nói :

- Hắn ở Bách Thảo nham chính tự tay mình thừa nhận. Khi ở Quát Thương, lúc mới gặp y, con có được trông thấy một chiêu về thân pháp của y. Ân sư thử coi con biểu diễn lại xem y có phải thật là đồ đệ của Hải Nhạc Du Tiên không?

Nói xong, nàng liền biểu diễn lại một lượt chiêu thức mà Tư Đồ Ngọc đã xử dụng khi ở Quát Thương sơn Ngọc Long cốc cho sư phụ nàng xem, nhưng chỉ giống được sáu bảy phần thôi.

Tư Đồ Ngọc nằm ngược mắt lên nhìn, cũng phải then thầm chị em Ngọc Kiều Nga, Ngọc Kiều Oa thiên chất thông minh, thật là hiếm có trong chốn võ lâm, chỉ tiếc rằng họ bị sa ngã đã sâu, khó lòng mà cải hóa được.

Xem xong, Đỉnh nương nương gật đầu nói :

- Đúng đó. Đây là cái miếng Du Thiên thân pháp của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ đó.

Nói tới đó, hơi ngừng một chút, đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, khanh khách cười nói :

- Hay! Trong chốn võ lâm bình yên đã lâu, cả đến cái Thiên Trì kỳ hội năm nay cũng lại tuyên bố đình chỉ. Nhưng bây giờ thì có lẽ thiên hạ sẽ được vui vẻ một phen.

Ngọc Kiều Nga không hiểu ý câu nói ra sao, vội hỏi :

- Ân sư nói câu “vui vẻ” là ý nghĩa thế nào?

Đỉnh nương nương lạnh lùng nói :

- Tư Đồ Ngọc học nghệ thành tài rồi xuống núi thì sư phụ của y là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ thế tất phải xuất hiện trên chốn giang hồ. Nhưng Nhu Tình Tiên tử sao lại có thể tha thứ được ông ta? Năm nao tình lỡ, ngàn năm thâm thù, mưa máu gió tanh, rồng bay phượng múa, đó chẳng phải là chuyện vui vẻ là gì?

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Đỉnh nương nương nói đến chuyện oán thù giữa sư phụ mình với Nhu Tình Tiên tử Mạnh Băng Tâm, trong bụng liền nghĩ thầm :

- “Lúc này Đoàn Thiên Hùng nói với mình rằng mình sẽ được nghe những chuyện có ích cho mình...”

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Ngọc bắt giác trong lòng cao hứng, nhưng lại còn có chuyện khiến cho chàng phải buồn rầu, vì thầy trò Đinh nương nương vừa chuyện trò vừa bước tới chỗ chàng nằm còn cách độ ba trượng thôi.

Đinh nương nương dẫn đo tình thế, có lẽ đối phương chỉ bước thẳng lên mấy bước, hơi đưa con mắt là đã thấy mình rồi.

Bụng nghĩ như vậy, chàng không khỏi trống ngực đập thình thịch.

Lúc bấy giờ Ngọc Kiều Nga nghe Đinh nương nương nói song, liền đôi lông mày dựng ngược hỏi :

- Thưa ân sư, cái án năm xưa của võ lâm hơi có chút kỳ quái. Vì rằng Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, về tư cách của ông ta, hình như không...

Đinh nương nương lạnh lùng ngắt lời của Ngọc Kiều Nga nói :

- Hình như không phải là không làm. Kể như theo lý mà đoán thì Lương Thiên Kỳ giết chết cha mẹ Mạnh Băng Tâm, mà Mạnh Băng Tâm lại chính tai mình nghe thấy, rồi đối với Mạnh Băng Tâm lại thi hành thủ đoạn cường bạo, chính mắt bà ta nom thấy. Tội ác đó rõ ràng, chứng cứ như núi, không có thể chỉ lấy cái hư danh là Hải Nhạc Du Tiên mà rửa sạch được đâu.

Tư Đồ Ngọc nghe nói liền cả sợ, nghĩ bụng rằng :

- “Quả nhiên sự việc thật là nhiều khê. Ân sư bị tình nghi đã giết chết cha mẹ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, rồi đối với bà ta lại thi hành thủ đoạn cường bạo. Thật là một chuyện rất ư bí mật, mà sao Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương lại có thể biết được câu chuyện một cách rõ ràng?”

Trong lòng chàng có vẻ hoài nghi, liền lắng tai nghe tiếp, hy vọng rằng sẽ có thể nghe được sự thực gì trong câu chuyện đó chẳng?

Vừa đi vừa nói chuyện, bọn thầy trò Đinh nương nương bốn người đã tiến gần tới chỗ bụi rậm. Hai tên thị nữ đi sau, còn Đinh nương nương và Ngọc Kiều Nga thì đi trước. Ngọc Kiều Nga cách chỗ nằm của Tư Đồ Ngọc chỉ độ chừng tám thước thôi.

Tư Đồ Ngọc trong mình mồ hôi đã toát ra như tắm. Tuy chàng nhận thấy việc cầu thần chẳng linh nghiệm gì, nhưng chẳng hiểu tại sao môn chàng cứ lẩm bẩm niệm Phật hoài.

Đinh nương nương một mặt cất bước tiến vào trong bụi, một mặt nói với Ngọc Kiều Nga rằng :

- Nga nhi, người giả làm Trại Hoa Đà là đệ tử của ai thế?

Ngọc Kiều Nga đáp :

- Cứ theo như lời Tư Đồ Ngọc nói, thì sư phụ của Tiêu Lộng Ngọc chính là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái.

Đinh nương nương cười nhạt một tiếng nói :

- Từ xưa tới nay, ta chưa từng nghe nói tới cái danh hiệu đó. Hoặc giả gần đây trên giang hồ mới quật khởi lên một kẻ thường...

Ngọc Kiều Nga không đợi cho sư phụ nói dứt, vội ngắt lời mà rằng :

- Xin ân sư đừng vội coi thường vị Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái này mà vội liệt bà ta vào hạng nhân vật tầm thường, bởi vì võ công của Tiêu Lộng Ngọc có thể nói là còn cao hơn cả Tư Đồ Ngọc nữa kia.

Đinh nương nương lại hỏi :

- Nga nhi căn cứ vào đâu mà dám phán đoán như vậy?

Ngọc Kiều Nga đáp :

- Tư Đồ Ngọc sớm đã tại trước mặt đệ tử mà không ngớt lời ca ngợi võ công của Tiêu Lộng Ngọc. Theo như Tư Đồ Ngọc nói thì võ công của ả ta cao minh đến độ thiên hạ ít có, thế gian khó tìm, mà ngay ngay khi ở trên Thiên Ma động phủ Tiêu Lộng Ngọc cũng đó có dịp thi thố chút tài năng của nàng ta.

Nói tới đây, Ngọc Kiều Nga liền đem tất cả những chuyện xảy ra tại Thiên Ma động phủ mới đây mà kể lại đầu đuôi sự tình cho Đinh nương nương nghe.

Đinh nương nương lặng lặng cho đệ tử nói. Sau cùng bà ta gật đầu cười nói :

- Cứ như Nga nhi nói như vậy thì tất nhiên là võ công của Tiêu Lộng Ngọc không phải là kém cỏi gì. Nhưng nàng ta đã bị trúng độc bởi môn Thiên Ma Độc Giáp của Oa nhi thì dấu cho có là bậc thần thông quảng đại đến chừng nào đi chăng nữa cũng không thể nào cứu được tính mạng của nàng ta nữa.

Lúc này trong lòng Tư Đồ Ngọc xôn xang khôn tả, nhưng vì thầy trò Đinh nương nương còn ở bên cạnh nên chàng cũng không thể làm gì được. Nhưng điều Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ không hiểu vì sao mà trước sau thầy trò Đinh nương nương vẫn không nhìn thấy chàng?

Ngọc Kiều Nga cười gượng nói :

- Sự thực thì như thế. Nhưng Nga nhi chỉ sợ Ngọc Kiều Oa nó không biết Tiêu Lộng Ngọc là gái giả trai, mà lại đem lòng thương yêu, tận tình vì Tiêu Lộng Ngọc mà chữa thương, không biết chừng lại có thể còn bị Tiêu Lộng Ngọc mượn dịp ám toán nữa.

Đinh nương nương gật đầu luôn mấy cái, nói :

- Điều này Nga nhi lo lắng đó rất có thể xảy ra. Chúng ta chỉ còn cách là mau mau trở về Thiên Ma động phủ.

Thế là một hàng bốn người đồng thời gia tăng mức độ mau lẹ của cặp chân chạy như bay mà ra khỏi khu rừng rậm rạp um tùm.

Tư Đồ Ngọc hô hấp một khẩu chân khí, nhưng trong lại nổi lên hai điểm nghi ngờ.

Điểm thứ nhất, thầy trò Đinh nương nương đi qua ngay bên cạnh Tư Đồ Ngọc, rõ ràng chỉ cách nhau có gang tấc, tại sao lại không phát hiện ra Tư Đồ Ngọc nằm tại đó?

Điểm thứ nhì là Đinh nương nương khi đã cứu được Ngọc Kiều Nga rồi, sao lại không tới Bách Thảo nham tìm Tư Đồ Ngọc với Trình Di Siêu, mà không chừng còn giận lây đến vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa, để phá luôn động phủ của vị Thần Y này một phen, mà lại bỏ đi như vậy?

Nghĩ đến đoạn này, trong lòng Tư Đồ Ngọc có điểm thất vọng. Đồng thời thì sự phiền muộn cũng trở dậy.

Thất vọng vì thân của chàng chưa bị thầy trò Đinh nương nương phát hiện để đến nỗi bị bách hại. Nhưng chàng cũng chưa được nghe thấy điều bí mật trong đại nào, mà chỉ cảm thấy rằng đáng lẽ ra câu chuyện thảm án ở Bắc Thiên Sơn, Vạn Mai thạch ốc, không nên để cho Đinh nương nương lại biết cận kề đến nhường đó.

Phiền não vì thân thể của chàng đã bị Đoàn Thiên Hùng điểm vào các huyệt đạo, biết đến bao giờ mới khôi phục lại được các huyệt đạo để đi lại được thông thả, hành động được tự do?

Tư Đồ Ngọc cau đôi lông mày lại, thử vận hành chân khí, tức thời phát hiện là các huyệt đạo tuy bị điểm, nhưng chân khí vẫn vận chuyển được dễ dàng, bình thường.

Khi chàng phát hiện được điều này rồi thì trong lòng mừng rỡ vô cùng, bèn chuẩn bị lấy chân khí cho lưu chuyển khắp toàn thân, tự mình đả thông lấy các huyệt đạo.

Có ngờ đâu rằng trong khi Tư Đồ Ngọc chuẩn bị để đề khí để đả thông huyệt đạo thì từ phía rừng rậm trước mặt lại có tiếng chân người vọng tới.

Tư Đồ Ngọc lắng tai nghe thì biết những người sắp tới là bốn người. Cứ nghe tiếng bước chân của họ nhẹ nhàng gọn ghẽ thì chàng đoán có lẽ họ đều là phái nữ cả.

Tư Đồ Ngọc chẳng khỏi giật mình kinh hãi, tự nhủ thầm :

- “Nếu là bốn người đàn bà thì chẳng hóa ra là một chuyện xảo hợp lắm sao. Chẳng lẽ lại là thầy trò Đinh nương nương mang theo hai ả thị nữ quay trở lại chăng?”.

Ý nghĩ vừa nổi lên, thì thân hình bốn người đã xuất hiện. Quả nhiên chính là Đinh nương nương và Ngọc Kiều Nga.

Lần này Đinh nương nương đi gần về phía Tư Đồ Ngọc, khoảng cách giữa bà ta và chàng tựa hồ chỉ có ba bốn thước mà thôi.

Mồ hôi lạnh đã ướt đầm toàn thân Tư Đồ Ngọc, chàng tự nhủ thầm :

- “Không biết vì sao hôm nay mình xui xẻo, trước sau vẫn không thoát khỏi cái ma nạn này”.

Mới hay lịch sử cứ luôn luôn diễn đi diễn lại. Đinh nương nương và đồng bọn lúc này đã đứng ngay cạnh bên Tư Đồ Ngọc, đưa mắt nhìn quanh, tựa hồ cái gì cũng nhìn thấy, chỉ trừ chàng ta là không trông thấy mà thôi.

Trong lúc đó họ vừa đi thì nghe thấy Đinh nương nương nhìn Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Nga nhi, tuy con chưa được liệt danh vào nhóm Thần Châu tứ hung, nhưng lần này có đại hội Trung thu của Tứ hung với Tứ Dật, ta muốn rằng con phải tham dự, làm thế nào quăng mả lưới, phải bắt trọn cho ta Thần Châu tam dật.

Ngọc Kiều Nga ngạc nhiên hỏi :

- Thần Châu tam dật? Chúng ta vì sao lại chỉ giết có Thần Châu tam dật, mà không giết trọn cả Thần Châu tứ dật, còn để sót lại một Dật làm gì?

Đinh nương nương chưa đáp câu hỏi này, mà chỉ thốt ra một trận cười dâm dăng khiến cho người ta nghe thấy cũng phải nổi tình mây mưa.

Trận cười chưa dứt thì thân hình bốn người đã lại lần khuất vào trong rừng cây rậm rạp rồi.

Tư Đồ Ngọc chẳng hiểu vì sao bốn thầy trò nhà này cứ quay đi quay lại như thế, lần quất bên cạnh chàng ta mà nhón nhác nhìn quanh như vậy?

Chàng nghĩ như vậy mà không sao đoán ra được lý do, tự nghĩ chẳng cần phải khổ công suy đoán nữa, bèn lại chú trọng vào việc ngưng thần, từ từ chuyển vận chân khí vào toàn thân để đả thông huyết mạch.

Giữa lúc đó, quái sự lại đột hiện, tiếng chân người lại nổi lên. Lại thấy bọn Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương cùng với bọn Ngọc Kiều Nga và thị nữ quay trở lại. Trong lòng chàng muôn phần lo sợ, trong khi đó thì thầy trò Đinh nương nương như chẳng để ý gì tới, tựa hồ bọn họ muốn xuyên qua khu rừng rậm mà không có cách nào để đi qua được vậy.

Đinh nương nương vừa đi vừa hỏi :

- Nga nhi có nhớ tới chuyện gì không? Nếu Thần Châu tứ hung mà thắng được Thần Châu tứ dật thì thôi, nếu không thì con cần nghe lời ta dặn, nhớ rút vật này ra thì lập tức con có thể xoay chuyển được cục diện ngay.

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây thì tim đập mạnh, hận không thể nhìn thấy cái vật có thể khiến cho Thần Châu tứ hung thắng được Thần Châu tứ dật là vật gì mà Đinh nương nương lại gọi là vật có thể cải biến được cục diện? Việc đời ít khi chiều theo ý nguyện của người.

Lúc đó Ngọc Kiều Nga nào có biết Tư Đồ Ngọc ở gần đó đang mong mỏi điều gì, nên chỉ thấy nàng ta gật đầu, cười nói :

- Nga nhi xin ghi nhớ trong lòng, tới đúng lúc thì sẽ đem vật này ra dùng.

Lúc này Đinh nương nương vừa vắn đi tới gần Tư Đồ Ngọc, hai bên cách nhau bất quá chỉ một gốc cây.

Xem tiếp hồi 38

38. Hồi 38

Tư Đồ Ngọc đã thấy muôn run lên, trong bụng thầm đoán đối phương hẳn đã phát giác ra điều gì khác lạ.

Quả nhiên Đinh nương nương mắt nhìn chăm chăm vào mặt Ngọc Kiều Nga, lạnh lùng hỏi :

- Nga nhi, con có nhận thấy có điều gì nhiều khê rắc rối không?

Ngọc Kiều Nga hồn nhiên hỏi lại :

- Nhiều khê cái gì? Rắc rối cái gì?

Đinh nương nương đưa cặp mắt liếc nhanh như luồng điện lạnh lùng quét ra tứ phía, ánh mắt đó cũng lướt qua cả phía trên người Tư Đồ Ngọc, đôi mày liễu của bà ta cau lại. Bà ta nói :

- Không biết khu rừng này sâu được bao nhiêu mà thầy trò ta cứ đi mãi vẫn chưa ra khỏi ngoài rừng?

Ngọc Kiều Nga bị sư phụ hỏi một câu bất ngờ khiến nàng ta bỗng tỉnh ngộ, nói :

- Ân sư nói đúng đấy. Con cũng cảm thấy thầy trò ta cứ đi đi lại lại mãi mà sao con thấy quanh quẩn lại về chỗ này, giống hệt chỗ lúc trước ta đã đi qua?

Tư Đồ Ngọc nằm nghe rõ ràng thầy trò Ngọc Kiều Nga nói tới đây, thì trong lòng chàng cũng nảy ra một mối nghi ngờ, rồi chàng chợt hiểu rằng chắc hẳn Đoàn Thiên Hùng đã bố trí tại khu rừng này mà khuynh đảo âm dương, lập ra một thứ Mê Tích trận pháp, mới khiến cho thầy trò Đinh nương nương bị ảnh hưởng bởi chỗ kỳ diệu của trận pháp, làm cho mê hoặc, không phân biệt được ra phương hướng, rồi cứ thế mà quanh đi quẩn lại, vẫn ở bên cạnh Tư Đồ Ngọc.

Nổi nghi ngờ này vừa dứt thì nổi nghi hoặc khác lại nổi ngay lên trong lòng chàng.

Nói rằng nghi niệm khác là vì cái loại khuynh đảo âm dương Mê Tích trận pháp nọ thật là hết sức cao thâm, bởi vì trận pháp này lợi dụng cây cối thiên nhiên, thêm thắt sự bố trí vào, tức thời có thể phát huy cái chỗ diệu dụng của nó. Thật là một trận pháp khó đạt tới chỗ cao siêu tuyệt đỉnh.

Vậy Đoàn Thiên Hùng là nhân vật như thế nào?

Đoàn Thiên Hùng đã dùng thủ pháp điểm vào huyết đạo của chàng, rõ ràng là một thủ pháp tinh ảo tuyệt luân, lại còn bố trí nổi một trận pháp mê hoặc nổi Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương, há chẳng đáng cho người ta phải vừa kính vừa phục hay sao?

Một nhân vật cao minh như thế, có thể nói làm sư phụ cho Trình Di Siêu cũng thừa sức, thế mà tại sao lại chỉ hạ mình mạo xưng làm sư huynh cho Trình Di Siêu mà thôi?

Trong lúc Tư Đồ Ngọc đang hoang mang hoài nghi như vậy, thì đã nghe thấy Ngọc Kiều Nga hướng vào Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương, hỏi :

- Ân sư, cứ trông thấy quang cảnh trước mắt thầy trò ta đây, thì chẳng lẽ lại giống như lúc ở trên Bách Thảo nham, thầy trò ta lại bị hãm ở trong một cái trận pháp ảo diệu nào rồi đó chẳng?

Câu nói này của Ngọc Kiều Nga đã làm cho Tư Đồ Ngọc cõi mở được một mối nghi ngờ.

Bằng vào câu nói này, chàng đã hiểu là trên Bách Thảo nham, nơi vị Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa ẩn cư, cũng đã có bố trí một trận pháp thần kỳ tuyệt diệu, và chính trận pháp này đã cản trở, không cho thầy trò Đinh nương nương xâm nhập.

Tới đây đã thấy Đinh nương nương cười khẩy một tiếng, nói :

- Nga nhi đã đoán đúng rồi đó, thầy trò chúng ta hiện đang bị đối phương hãm vào trong một trận pháp thần kỳ.

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Ân sư học cao như núi, hiểu biết rộng như bể, chẳng lẽ đối với trận pháp này lại không phá nổi hay sao?

Đinh nương nương đỡ lời :

- Ai bảo là ta không phá nổi? Nếu lúc này mà ta gỡ tới tài phá trận của ta ra, thì chỗ ở của Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa sớm đã tan thành bình địa rồi.

Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Ân sư nói là thừa sức phá trận, tại sao lại chưa ra tay để bắt lấy tên Tư Đồ Ngọc giao cho Nga nhi, mặc cho Nga nhi xử trí, Nga nhi quyết hút sạch toàn thân tinh tủy của nó. Có như thế mới giải được mọi nỗi uất ức của Nga nhi.

Tư Đồ Ngọc nằm bên gốc cây nghe thấy thế, tóc gáy lạnh buốt, tự nhiên gợn nổi da gà lên khắp châu thân.

Đã thấy Đinh nương nương cười nói :

- Có điều Nga nhi chưa được hiểu rõ. Nếu ta không hiểu Tư Đồ Ngọc là đệ tử của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ thì thôi, như nay ta đã biết nó chính là đệ tử của Lương Thiên Kỳ rồi thì nhất định ta phải tha cho nó một phen.

Ngọc Kiều Nga thất thanh kêu lên :

- Ân sư, chính vì... vì khiếp sợ Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ hay sao? Hoặc giả ân sư với ông ta có quan hệ gì thâm hậu thế?

Đinh nương nương lắc đầu, cười nói :

- Nga nhi, con đoán sai hết rồi. Ta không khiếp sợ Lương Thiên Kỳ chút nào, lại cũng không có chút liên hệ thâm hậu gì với ông ta cả.

Ngọc Kiều Nga cau mày lại, nói :

- Nếu đã như thế thì ân sư sao lại đối xử đặc biệt với đồ đệ của Lương Thiên Kỳ như vậy?

Đinh nương nương ánh mắt chuyển động một cách cực kỳ nham hiểm, cười the thé nói :

- Nga nhi có điều vẫn chưa được hiểu rõ. Nếu ta đả thương Tư Đồ Ngọc, như thế có phải là tự nhiên ta thành ra một kẻ địch chính diện của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ không?

Ngọc Kiều Nga thấy ân sư nói như vậy, tươi cười nói :

- Đệ tử đã hiểu rồi, như thế có nghĩa là ân sư chỉ muốn là kẻ địch thứ yếu của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ phải không?

Đinh nương nương gật đầu, cười nói :

- Đúng đó, ta chỉ muốn đứng một bên, còn phía chính diện đối địch với Lương Thiên Kỳ thì ta nhường cho một kẻ địch lý tưởng của ông ta.

Ngọc Kiều Nga ngơ ngác, xem như chưa hiểu, vội hỏi :

- Kẻ địch lý tưởng của Lương Thiên Kỳ là ai vậy, thưa ân sư?

Đinh nương nương cười một cách ghê rợn, đáp :

- Là Mạnh Bằng Tâm chứ còn ai vào đó nữa. Nay Nhu Tình Tiên Tử đã cùng Hải Nhạc Du Tiên đối lập với nhau trong cái thế nước lửa chính có thể gọi đó là kỳ phùng địch thủ được.

Mấy lời nói đó của Đinh nương nương thật ra ngoài sức tưởng tượng của Tư Đồ Ngọc, vì rằng chàng tuy chưa thấu hiểu căn nguyên sự tình, nhưng chàng cũng đã hiểu từ lâu rằng: Trong võ lâm hiện có một âm mưu kéo phe kết cánh với nhau, nhằm mục đích tiêu diệt ân sư của mình là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ. Âm mưu của họ chủ chốt nhắm vào việc tạo ra mối cừu hận giữa Nhu Tình Tiên Tử và Hải Nhạc Du Tiên, để hai người này phải tử chiến với nhau.

Ngọc Kiều Nga nghe thấy Đinh nương nương giải đáp vấn đề như vậy, xem ra nàng ta đã lãnh hội được. Nàng bèn lại cất tiếng hỏi Đinh nương nương :

- Bây giờ làm sao thầy trò chúng ta thoát khỏi trận pháp này để mau mau trở về Thiên Ma động phủ?

Đinh nương nương vẫn tươi cười tiếp lời :

- Lúc này chỉ vì ta không chú ý đó thôi. Bây giờ ta đã coi qua trận pháp này rồi, ta chỉ có việc khuynh đảo lại âm dương, đột chuyển lại Ngũ hành phương vị, thì cái trận pháp nho nhỏ này đâu có gì làm khó dễ nổi ta.

Nói dứt lời, đôi mày liễu của bà ta cau lại, trầm giọng nói :

- Nga nhi, con và hai đứa thị nữ của con theo sát sau lưng của ta. Trước tiên chúng ta đi về phía Tây nam, sau rồi chuyển sang phía chính Nam, kế đi thẳng vào cửa “Tử”. Cứ thế là thầy trò ta sẽ thoát khỏi Mê Tích trận pháp này.

Ngọc Kiều Nga cung kính vâng lời, cùng hai ả thị nữ theo sát sau lưng Đinh nương nương, thi triển khinh công, cả bọn bay lướt về phía Tây Nam.

Lúc này bên ngoài thân thể của Tư Đồ Ngọc quái sự đã hết, nhưng bên trong thân thể của chàng lại sinh ra quái sự mới.

Nhân vì chàng tự ngưng công để dẫn thông toàn thân huyết mạch khôi phục lại tự do, tất nhiên là chàng phải vận khí để điều hành, kế mới từ từ giải khai các huyết đạo.

Khởi đầu thì chàng không thấy có gì khác lạ, nhưng tới lúc chân khí lưu chuyển tới sau lưng, nơi bị Đoàn Thiên Hùng điểm huyết, thì chàng bỗng cảm thấy trong người sản sinh ra một luồng hơi nóng rất kỳ lạ, hòa với chân khí của bản thân hợp lại làm một cùng bốc lên.

Thoạt đầu Tư Đồ Ngọc rất kinh hãi, nhưng sau chàng lại mừng rỡ vô cùng.

Nguyên Tư Đồ Ngọc là một người chuyên về nội công, đã sớm biết rằng cái luồng hơi nóng kỳ dị đó chính là một loại Huyền công chí cao do Tiên Thiên cương khí biến hóa.

Như hiện nay, chàng chỉ có việc cẩn thận vận bản thân chân khí lên hòa hợp với luồng nhiệt khí trợ lực nộ từ bên ngoài vào, thì tự khắc có thể dẫn thông được Sinh Tử Huyền Quan, tự nhiên nâng mình lên thành nội công tối cao, kể như chàng phải mất thêm mười năm luyện tập công lực nữa vậy.

Tư Đồ Ngọc hiểu rõ luồng trợ lực này xâm nhập vào cơ thể của chàng chính là do Đoàn Thiên Hùng đã ám trợ cho chàng nhưng còn vì sao mà Đoàn Thiên Hùng lại ám trợ cho chàng một loại chí cao công lực như thế, cùng với chuyện vì sao Đoàn Thiên Hùng mạo xưng là sư huynh của Trình Di Siêu, tất cả những điều đó đối với chàng hiện thời đều là nghi vấn cả.

Tư Đồ Ngọc đối với những nghi vấn đó chàng đều gạt bỏ đi hết. Lúc này chàng hoàn toàn để cho tâm thần mình thanh thản, trí óc được hoàn toàn trống rỗng.

Việc đời, nếu có một cái lợi, thì thế tất phải có một cái hại. Lần này chàng vận khí cho lên xông các huyết đạo để dẫn thông Nhâm Đốc lưỡng mạch và Sinh tử Huyền Quan, nếu như mọi việc trôi chảy thuận lợi thì tự nhiên công lực của chàng sẽ tăng lên gấp mười lần. Nhưng vạn nhất chàng sơ suất mảy may thì tức thời chàng sẽ tẩu hỏa nhập ma, tàn phế cả một đời tài hoa anh tú, mà một thân võ học bao lâu nay cũng bị trôi xuôi theo dòng nước chảy.

Tư Đồ Ngọc đã phân rõ lợi hại, nên không dám giữ ở trong lòng chút tạp niệm nào, ngay cả đến Thất Tình Lục Uẩn chàng cũng đều đẩy chúng đến chỗ hư vô. Cái ta và con người của chàng cũng đều quên đi hết, mà thân của chàng thì nhập vào với trời đất.

Tư Đồ Ngọc một mạch vận chuyển chân khí điều hành khắp toàn thân.

Một lúc lâu sau, khi chân khí đã nạp vào đôn điền, Tư Đồ Ngọc khẽ mở đôi mắt ra, tươi cười như hoa.

Nụ cười tươi như hoa này đã biểu hiện sự thành công hoàn toàn của chàng đối với việc quan trọng vào bậc nhất trong đời chàng.

Lúc này Tư Đồ Ngọc cảm thấy tinh thần linh mẫn, tứ chi khoan khoái lạ thường thì biết rằng đại công của mình đã thành rồi.

Chàng cũng biết được rằng thoát tiên các huyết đạo của chàng bị người điểm tắt chàng phải giải khai điều hành huyết mạch chạy khắp thân thể khiến cho huyết mạch không bị bê trệ nữa.

Chàng đứng lên làm mấy động tác thì thấy khoan khoái dễ chịu, bèn nghĩ tới chuyện rời khỏi khu rừng này. Cứ thế chàng thuận bước chân mà đi.

Đối với thân phận của Đoàn Thiên Hùng, cùng dụng ý của họ Đoàn, Tư Đồ Ngọc dường như đã hao tổn rất nhiều tâm cơ mà không sao đoán ra được, ví dụ như võ công sở trường của Đoàn Thiên Hùng thuộc về môn phái nào, cũng như loại trận pháp mà họ Đoàn bố trí thuộc về loại trận pháp nào, chàng cũng không sao đoán nổi.

Với loại trận pháp này, Tư Đồ Ngọc càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Lúc này rõ ràng thầy trò Đình nương nương bị trận pháp này mê hoặc, khiến thầy trò y thị cứ quanh quẩn mãi không sao đi nổi. Nhưng nay Tư Đồ Ngọc cũng từ khu rừng đó đi ra thì lại không thấy có sự trở ngại gì. Như vậy thực không biết trận pháp này biến hóa ra sao?

Có điều Tư Đồ Ngọc đoán thầm rằng :

- “Có lẽ Đoàn Thiên Hùng đã ẩn thân gần đầu đây để chủ trì trận pháp?”.

Nghĩ vậy, Tư Đồ Ngọc bèn dùng nội công truyền thanh liên tiếp hô to mấy tiếng :

- Đoàn huynh! Đoàn huynh!

Nhưng chẳng có tiếng người đáp lại. Tư Đồ Ngọc lại nghĩ thầm rằng :

- “Kể từ lúc thầy trò Đình nương nương ra khỏi khu rừng này, thì dưới sự điều khiển của Đoàn Thiên Hùng, tất cả những chỗ diệu dụng của trận pháp đều đã hoàn toàn đình chỉ”.

Nhờ vậy Tư Đồ Ngọc không thấy bao lâu đã vượt khỏi khu rừng. Lúc đó Tư Đồ Ngọc nhớ lại khi ở Vô Di sơn, Đoàn Thiên Hùng và Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga tỷ thí Huyền công, thì đủ biết lúc đó Đoàn Thiên Hùng đã cố ý không giở hết công lực toàn thân ra thi thố, để cho chàng và Ngọc Kiều Nga không biết rõ được thân phận của họ Đoàn. Mãi cho tới lúc này, ở trong khu rừng rậm này, Đoàn Thiên Hùng giở thủ pháp điểm huyết ra, đó mới thật là chân chính võ công của chàng ta.

Loại võ công này phải nói là một loại võ công cao minh đến kinh người, khiến cho Tư Đồ Ngọc phải hết lòng bội phục, vì Đoàn Thiên Hùng đã mượn cơ điểm huyết đó để lưu lại trong người Tư Đồ Ngọc một luồng Thái Ất chân khí hỗ trợ Tư Đồ Ngọc tự đả thông Sinh Tử Huyền Quan và Nhâm Đốc lưỡng mạch.

Tư Đồ Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy khiếp sợ, vì chàng nhận thấy rằng cái vị mạo huynh là sư huynh của Trình Di Siêu là Đoàn Thiên Hùng nọ có một thân võ học tuyệt cao, khả dĩ có thể tương đương với ân sư của chàng là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Theo sự hiểu biết của Tư Đồ Ngọc thì hiện tại trong võ lâm đương thế, người có thể so sánh nổi với Hải Nhạc Du Tiên, ân sư của chàng ngoài Nhu Tình Tiên Tử ra thì không còn có ai nữa. Vậy thì Đoàn Thiên Hùng là nhân vật thể nào mà lại có một thân võ công tuyệt thế như vậy?

Lúc đó trong đầu óc của Tư Đồ Ngọc lại bị ám ảnh bởi hình bóng của Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương vì bị Thiên Ma Thánh Mẫu đã nói ra hai câu khiến cho Tư Đồ Ngọc không sao hiểu nổi.

Điều thứ nhất là cái vụ thảm án ở Vạn Mai thạch ốc Bắc Thiên Sơn, không hiểu làm sao Đình nương nương lại biết rõ ràng như thế?

Điều thứ hai là Đình nương nương mật phái Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga tới nơi ước hẹn của Thần Châu tứ hung đấu với Thần Châu tứ dật vào dịp trung thu, vậy thì Ngọc Kiều Nga sẽ đảm trách nhiệm vụ gì trong việc này và tối đại mục tiêu của nàng ta là gì? Tại sao lại chỉ cần giết Thần Châu tam dật, mà lại không giết trọn cả bọn Thần Châu tứ dật?

Nói tóm lại, thầy trò họ còn lưu lại một Dật trong nhóm Thần Châu vậy thì nhất Dật đó là ai? Phải chăng là La Phù Mai Tẩu? Phải chăng là Phóng Hạc lão nhân? Phải chăng là Cự Phủ Tiều Phu? Hay phải chăng là Hàn Giang Điếu Tuyết Ông? Nguyên nhân nào mà thầy trò Đình nương nương lại lưu lại một người này? Phải chăng người đó đối với Thiên Ma Thánh Mẫu có ơn huệ gì? Hay có quan hệ thân thuộc gì? Hoặc là đối với bà ta có đem lại một giá trị thực dụng gì?

Tất cả những vấn đề đó Tư Đồ Ngọc tự đặt ra, nhưng rồi không sao giải đáp nổi. Nhưng rốt cuộc Tư Đồ Ngọc cũng nhận định một điều?

Điều này là: đối với vụ thảm án ở Bắc Thiên Sơn năm xưa, Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương phải là kẻ chủ hung, hoặc là kẻ trợ hung. Có như thế thì mới biết nội tình vụ án.

Trong lòng Tư Đồ Ngọc lúc đó lại nghĩ tới nhiệm vụ của mình đang gánh vác là phải tìm cách rửa sạch nỗi oan cho ân sư của mình, thì đối với một chút manh mối này phải nên chú ý theo dõi mà phăng lần cho ra.

Trong lúc Tư Đồ Ngọc đang suy nghĩ miên man như vậy, thì bỗng nhiên bên tai chàng nghe thấy một trận âm âm từ đâu vọng lại.

Thế thường những sự phiền não khổ muộn cứ đợi lúc con người cô đơn tịch mịch thì kéo đến.

Lúc này những tiếng chặt cây vang vang lại, tuy không làm cho tâm thần con người rối loạn thêm, nhưng cũng giúp được cho Tư Đồ Ngọc nghe thấy mà bình tĩnh trở lại.

Nguyên lúc đó Tư Đồ Ngọc đang đi gần đến một vách núi rất cao, vậy thì chàng đoán người tiểu phu nào ở trên đó chặt cây tất không phải là kẻ tục tử.

Tiếng vang chặt cây đó không bao lâu đã thấy xuất hiện bên sườn núi một người đang giơ cao lưỡi búa chặt cây và đó chính là người tiểu phu tóc bạc.

Lưỡi búa trong tay ông ta so với những lưỡi búa tầm thường có bề to và nặng hơn nhiều, bất giác trong lòng Tư Đồ Ngọc chuyển động, tự nhủ thầm :

- “Trong Thần Châu tứ đại có một vị là Cự Phủ Tiểu Phu, chẳng nhẽ ta lại vừa vặn được tương phùng với người ở đây chăng?”.

Nghĩ tới đó, Tư Đồ Ngọc bèn chấp tay lại, hướng vào vị tiểu phu tóc bạc, tươi cười nói :

- Xin lão nhân gia đừng trách tại hạ cái tội mạo muội. Tại hạ...

Câu hỏi chưa dứt, tiểu phu đã ngừng lưỡi rìu không chặt nữa, đưa đôi mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, đỡ lời :

- Tiểu ca đi lạc đường rồi chăng?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, cười đáp :

- Tại hạ đi lại trên giang hồ gặp đâu hay đó, không có thể nào mà lạc lối vào đâu được.

Tiểu phu tóc bạc cười một tiếng, nói :

- Nếu không đi lạc vào Mê đồ thì càng tốt. Vậy thì người cứ đi đằng người, ta chặt củi của ta, chúng ta cũng như mây bay và nước chảy, chẳng can dự gì với nhau, cứ chi người phải đa lễ như vậy?

Tư Đồ Ngọc đứng phải con người cứng rắn nhưng chẳng lấy thế làm mịch lòng, vẫn tươi cười nói :

- Xin lão nhân gia đừng trách tại hạ quá nhiều. Tại hạ có việc muốn xin thỉnh giáo người.

Tiểu phu tóc bạc ha hả cười, nói :

- Ta là một kẻ tiểu phu già chuyên sống ở ven núi này vui cùng tuế nguyệt, chỉ cần biết loại cây này cành nó vốn mềm dễ chặt, cái loại cây kia khó nhiều mà khó đốt, cùng lắm nữa thì biết đôi ba con đường trong phạm vi khoảng núi này. Ngoài mấy việc đó ra, thì ta chẳng còn biết cái gì khác, làm sao mà tiểu ca lại có thể nói đến hai chữ thỉnh giáo ta được.

Tư Đồ Ngọc thấy ngôn ngữ của lão già tiểu phu tóc bạc không phải là ngôn ngữ của kẻ tục tử, thì nghĩ thầm là điều ước đoán của mình quá nửa không thể sai được, liền nghiêng mình lễ phép tươi cười nói :

- Cái lưỡi rìu kia của lão nhân gia nếu vẫn bồi đoán không sai thì hẳn phải sắc bén lắm.

Ông già tiểu phu tóc bạc nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói đến lưỡi rìu của mình, liền cầm chặt lấy cây rìu lùi lại một bước gạt đầu nói :

- Nhân lực của tiểu ca cũng ghê gớm đấy, đoán không sai chút nào, cái rìu này của một người lão hữu của lão đã đúc bằng thép tốt mà tặng cho lão, ngoài việc để chặt cây đốn củi thì lưỡi rìu này cũng đã hạ sát không biết bao nhiêu là sài lang hổ báo rồi.

Nói tới đây ông ta hơi ngừng lời lại giây lát, ánh mắt chuyển động hướng nhìn Tư Đồ Ngọc luôn mấy cái, rồi ha hả cười nói :

- Thế nhưng tiểu ca lại nhòm ngó cây rìu của ta làm chi, muốn cướp đoạt cây rìu này chẳng? Này, ta bảo cho tiểu ca biết, dẫu tiểu ca có mang trăm lạng vàng lá đưa cho ta, thì ta cũng chẳng chịu bán cây rìu này cho tiểu ca đâu.

Tư Đồ Ngọc lại tươi cười nói :

- Tại hạ biết cây rìu này của lão nhân gia là một vật rất quý báu vô giá, tại hạ làm sao dám có cái ý nghĩ bậy bạ như thế.

Ông già tiều phu tóc bạc thần thái có vẻ cao hứng kêu lên “ôi chà” một tiếng rồi hỏi :

- Này tiểu ca, tiểu ca vừa nói bốn chữ cái gì là vật rất quý báu vô giá, câu nói này là có ý nghĩa gì?

Tư Đồ Ngọc cũng kính đáp :

- Lão nhân gia với cây rìu sắc bén này trong tay, đã hạ sát không biết bao nhiêu giống sài lang hổ báo hại người đi qua dãy núi này, chỉ e rằng cũng với cây rìu này lão nhân gia cũng đã hạ sát khá nhiều những tên đại gian đại ác, độc hại của giang hồ phải chăng thừa lão tiền bối?

- Này tiểu ca, ta với người trước đây không có oán và gần đây cũng không có cừu, tại sao người lại muốn tới đây sinh sự với ta mà ngậm máu phun người như vậy. Đánh chết sài lang hổ báo thì không có gì là quân ngại, nhưng giết người thì phải thương mạng, luật pháp rành rành không lẽ tiểu ca lại muốn cho ta phải đi đoạn đầu dài hay sao?

Tư Đồ Ngọc vòng tay lại cười nói :

- Lão nhân gia hà tất phải che giấu thân phận như vậy, lão nhân gia với cây phủ này được liệt vào nhóm Thần Châu tứ dật mà trở nên một vị Thái Sơn, Bắc Đẩu trong võ lâm đương thế, tại hạ làm sao mà không biết.

Ông già tiều phu tóc bạc vẻ mặt ngơ ngác hỏi :

- Cái gì là Thần Châu tứ dật, và cái gì là Thái Sơn Bắc Đẩu chứ.

Tám chữ đó từ trong miệng ông già thốt ra, giọng nói đầu vẻ khôi hài ý vị, kế tiếp theo là một tràng ha hả cười lớn.

Tư Đồ Ngọc bị chuỗi cười của ông già làm cho chàng cũng ngơ ngác theo, bèn lên hỏi :

- Vì có gì mà lão nhân gia lại bật cười như thế?

Ông già tóc bạc nói :

- Lão đã hiểu mình bạch rồi, thì ra tiểu ca đã phải đa lễ với lão đại khái cũng vì tiểu ca đã nhận lầm lão là một người trong nhóm Thần Châu tứ dật, có phải đã nhận lầm lão với vị Cự Phủ Tiều Phu đấy không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười đáp :

- Lão nhân gia khí vũ cao siêu tuyệt vời, vóc dáng, phong thái lại xương kính, đẹp đẽ như một cây thương tùng đứng dải dầu cùng tuế nguyệt, ai trông mà chẳng nhận thấy.

Ông già tóc bạc tiều phu xưa tay nói lớn :

- Đủ rồi, đủ rồi! Tiểu ca đã cứ nịnh bừa nịnh bãi, làm như lão phu đã đúng là vị Cự Phủ Tiều Phu nào đó trong nhóm Thần Châu tứ dật, vậy thì lão hãy thử tiểu ca một phen xem.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Lão nhân gia có điều chi muốn hỏi, xin lão nhân gia cứ việc tùy tiện nói hết ra, văn bối biết sẽ xin đáp ngay.

Ông già tiều phu tóc bạc cười nói :

- Trong Thần Châu tứ dật có một vị ngoại hiệu là Cự Phủ Tiều Phu, vị này chuyên trừ gian diệt ác, giảng ma vệ đạo, trong lúc hành hiệp thường vẫn sử dụng một môn binh khí đúng là một lưỡi rìu của tiều phu thực, nhưng tiều ca có biết cái lưỡi rìu đó nặng độ bao nhiêu cân không?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Tại hạ có phảng phất nghe nói cây rìu đó cũng nặng tới một trăm ba mươi sáu cân.

Chàng vừa nói tới mấy tiếng “một trăm ba mươi sáu cân”, liền cảm thấy ngay là có điểm mình đã đoán sai, nên bất giác hai mắt chàng liền chăm chú nhìn ngay vào lưỡi phủ ở trên tay ông già tiều phu tóc bạc đang đứng trước mặt.

Bởi vì Tư Đồ Ngọc thấy cây rìu trong tay ông già không thể nào nặng được tới một trăm ba mươi sáu cân, mà chỉ nặng ước chừng bảy tám mươi cân là cùng.

Ông già tiều phu tóc bạc nhìn thấy dáng điệu Tư Đồ Ngọc như vậy liền ha hả cười nói :

- Tiều ca nói đúng lắm, cây cự phủ của vị Cự Phủ Tiều Phu nọ đúng là cân nặng một trăm ba mươi sáu cân, bây giờ tiều ca thử cầm lấy cây phủ này rồi ước lượng xem nặng bao nhiêu cân.

Vừa nói ông ta vừa cầm cây phủ trong tay đưa cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc không thể không cầm lấy, rồi chàng khẽ nâng nâng cây rìu trong tay. Lúc đó chàng mới biết rằng mình đã đoán lầm.

Ông già tiều phu tóc bạc cười hỏi :

- Tiều ca ước lượng thấy cây phủ này của lão phu nặng được bao nhiêu cân?

Tư Đồ Ngọc trong lòng tuy đã thất vọng, nhưng vẫn giữ vẻ hết sức lễ độ, vẫn cung kính cười đáp :

- Cây phủ này tuy nặng chưa kịp trăm cân, nhưng lão nhân gia thừa sức dùng nó để phòng thân vệ đạo. Lúc này cứ trông lão nhân gia chặt cây, thì cũng đã đủ thấy thần lực tuyệt thế của lão nhân gia như thế nào rồi.

Ông già tiều phu tóc bạc nghe Tư Đồ Ngọc nói như vậy, liền chăm chú nhìn chàng ha hả cười nói :

- Tiều ca đã biết lão không phải là vị Cự Phủ Tiều Phu trong nhóm Thần Châu tứ dật tại sao lại cứ chịu khổ mà cung cung kính kính với lão như vậy. Lão cứ trông thấy tiều ca ít tuổi mà trung hậu như vậy thì cũng đủ thấy trong võ lâm đương thế, những người như tiều ca không có nhiều đâu.

Tư Đồ Ngọc chấp tay cung kính nói :

- Tại hạ cũng còn quên chưa thỉnh giáo danh tánh của lão nhân gia.

Ông già tiều phu tóc bạc ha hả cười nói :

- Tiều ca, trước khi hỏi tên tuổi của lão phu, thì tiều ca cũng phải nêu thông báo danh tánh của mình ra trước đã mới phải chứ?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Xin lão nhân gia đừng trách tại hạ đã sơ ý thất lễ, tại hạ họ Tư Đồ tên Ngọc.

Ông già tiều phu tóc bạc kêu “ôi chà” một tiếng nói :

- Sao lại vừa may, lão phu cũng họ Tư Đồ, chỉ có khác tên là Hậu mà thôi.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy liền vòng tay vái một vái. Tư Đồ Hậu cũng đáp lễ lại, cười nói :

- Lão đệ không nên đa lễ như vậy.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Thứ nhất vì lão nhân gia tuổi cao đức trọng, thứ nhì lão nhân gia là đồng tên tiên bối của tại hạ, thì Tư Đồ Ngọc này làm sao lại dám thất lễ cho được.

Tư Đồ Hậu có vẻ cao hứng cười nói :

- Lão đệ đã nói như vậy, thì lão dám xin hỏi một điều, vừa rồi lão đệ cầm cây phủ của lão phu, liệu có ước đoán đích xác nó nặng bao nhiêu không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tại hạ không dám chắc là mình đã đoán đúng, nhưng sau khi đã cân nhắc rồi, thì chỉ cảm thấy cây phủ này của lão nhân gia không thể nào quá được tám mươi cân.

Tư Đồ Hậu xua tay nói :

- Chúng ta đều là người trong võ lâm đồng đạo cả, lão đệ bắt tất phải nịnh lão phu nữa. Cây phủ này của lão phu nó chỉ nặng có sáu mươi tám cân thôi, so với cây phủ của vị Cự Phủ Tiều Phu trong Thần Châu tứ dật thì chỉ nặng có bằng nửa trọng lượng mà thôi.

Tư Đồ Ngọc giật mình, mắt nhìn chăm chú vào vị Bạch Phát Tiều Tử Tư Đồ Hậu trước mặt, cau mày lại hỏi :

- Sáu mươi tám cân ư? Chẳng là vừa vặn một nửa của một trăm ba mươi sáu cân sao?

Tư Đồ Hậu mỉm cười nói :

- Cây phủ của Cự Phủ Tiều Phu vẫn còn chênh lệch nửa cân, chưa đủ số một trăm ba mươi sáu cân đâu.

Tư Đồ Ngọc kêu “Ồi chà” một tiếng, Tư Đồ Hậu đã tươi cười và cất tiếng nói tiếp ngay :

- Trong đó có một giai thoại võ lâm rất lý thú, lão đệ có muốn nghe không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Xin lão nhân gia kể cặn kẽ cho tại hạ nghe, tại hạ xưa nay vốn rất ưa nghe những chuyện thú vị trong võ lâm.

Tư Đồ Hậu nghe chàng nói như thế, liền tươi cười nói :

- Câu chuyện này tuy thuộc vào loại chuyện giai thoại, nhưng lại vào loại rất bí mật, thành thử trong đương thế võ lâm biết chuyện được này không ngoài năm người.

Nghe thấy Tư Đồ Hậu nói như vậy, Tư Đồ Ngọc lại càng hiếu kỳ muốn biết chuyện thêm.

Tư Đồ Hậu giơ cái lưỡi phủ sáu mươi tám cân lên, quay đi quay lại một cái, rồi tươi cười nói :

- Cây phủ này do một người bạn già của lão phu tên gọi là Mạnh Khang, bình sinh rất tinh luyện về nghề rèn đúc.

Tư Đồ Ngọc gật đầu xen lời :

- Vãn bối cũng được biết vị lão nhân gia nổi danh về nghề rèn đúc binh khí, có ngoại hiệu là Trại Âu Dã, nhưng nghe đâu như vị đó đã quy tiên rồi thì phải?

Tư Đồ Hậu thở dài một tiếng, buồn bã nói :

- Không sai! Vị lão hữu Mạnh Khang nọ của ta đã quy tiên từ ba năm nay rồi!

Tư Đồ Ngọc nói :

- Lão nhân gia tự nhiên đề cập tới chuyện Mạnh lão nhân gia đã quy tiên rồi để làm chi?

Tư Đồ Hậu gương cười đáp :

- Nguyên do vì người bạn già họ Mạnh của ta lúc còn sống đã có lần may mắn được gặp vị Cự Phủ Tiều Phu trong Thần Châu tứ dật, có mượn cây phủ xem qua.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Vị Cự Phủ Tiều Phu có cho mượn cây phủ không?

- Tự nhiên là cho mượn chứ. Vị Cự Phủ Tiều Phu đó cũng hành động giống như hồi nãy ta thử thách lão đệ vậy, hỏi vị bạn già họ Mạnh của ta có đoán nổi xem cây phủ của ông ta nặng bao nhiêu không?

Tư Đồ Ngọc cau đôi mày kiếm lại tươi cười nói :

- Vị Mạnh lão nhân gia đó là một người nổi danh về tuyệt kỹ rèn đúc binh khí, thì tự nhiên là phải đoán ra ngay được là nó nặng một trăm ba mươi sáu cân chứ.

Tư Đồ Hậu ha hả cười to nói :

- Nếu người bạn già họ Mạnh của ta mà lúc đó nói ngay ra rằng cây phủ nặng một trăm ba mươi sáu cân, thì ông ta không thể nào được gọi là một nhà chuyên môn và câu chuyện đó cũng không còn có gì được gọi là thú vị nữa.

Tư Đồ Ngọc nghe nói lòng hiếu kỳ càng sôi nổi thêm, vội cất tiếng hỏi :

- Mạnh lão nhân gia đã không nói cây phủ nặng một trăm ba mươi sáu cân, vậy ông ta nói nó nặng bao nhiêu?

Tư Đồ Hậu mỉm cười nói :

- Người bạn già họ Mạnh của ta cầm lấy cây phủ đã danh trấn võ lâm đó nhấc đi nhấc lại trong tay, rồi mỉm cười nói: “Cây búa này tuy thường vẫn cho là nặng một trăm ba mươi sáu cân, nhưng nếu nói đến trọng lượng xác thực của nó thì phải nói là nó chỉ nặng một trăm ba mươi lăm cân hơi yếu một chút. Nói cho đúng hơn thì phải nói là nó nặng một trăm ba mươi tư cân rưỡi”.

Tư Đồ Ngọc than lên một tiếng, nói rằng :

- Chỉ dùng tay nhấc lên một cái, thế mà có thể nói ngay ra trọng lượng xác thực là bao nhiêu, quả thật vị Mạnh lão nhân gia nọ không hổ là Trại Âu Dã.

Tư Đồ Hậu cười nói :

- Chuyện đời đều cũng do quen tay mà ra. Người bạn già họ Mạnh của ta suốt ngày làm việc tại lò rèn, thì tự nhiên là phải hơn những người thường về khả năng ước lượng trọng lượng của những món đồ rèn đúc chứ?

Tư Đồ Ngọc tươi cười nói :

- Văn bối chỉ e rằng ngay vị Cự Phủ Tiều Phu trong nhóm Thần Châu tứ đại nọ chính ông ta cũng phải chưa vị tất đã biết cây búa của ông ta trọng lượng xác thực là bao nhiêu.

Tư Đồ Hậu nói :

- Trước đó thì không biết, nhưng sau đó thì biết rồi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Văn bối đoán rằng: Sau đó đại khái vị Cự Phủ Tiều Phu nọ vẫn tin tưởng cây búa của mình nặng đúng một trăm ba mươi sáu cân, liền tỏ ý không phục mà tranh biện quyết liệt với Mạnh lão gia phải không?

Tư Đồ Hậu mỉm cười nói :

- Nào chỉ có tranh biện không mà thôi đâu, hai người đó lại còn đánh đố với nhau nữa.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Nếu đánh đố thì quá nửa phần thắng thuộc về Mạnh lão nhân gia rồi còn gì?

Tư Đồ Hậu gật đầu mỉm cười, đáp :

- Người bạn già họ Mạnh của ta lúc bấy giờ một mặt chuẩn bị để đem cân cây Cự Phủ, một mặt thì nói cho vị Cự Phủ Tiều Phu nọ được hay rằng: Khi cây Cự Phủ nọ được chế luyện thì đúng là một trăm ba mươi sáu cân, nhưng khi đem vào lửa ra rồi thì cây búa đó bị hao mất một cân rưỡi.

Xem tiếp hồi 39

39. Hồi 39

- Người bạn già họ Mạnh của ta, sau khi đã giảng giải cho vị Cự Phủ Tiều Phu nọ nghe rồi, bèn đem cân ra cân cây Cự Phủ, thì quả nhiên cây búa nặng vừa vặn một trăm ba mươi tư cân rưỡi. Khi đó vị Cự Phủ Tiều Phu mới hết lòng bội phục quỳ xuống đất lạy năm lạy, cam tâm nhận là mình thua.

Tư Đồ Hậu nói :

- Câu chuyện này quả thật là thú vị. Nhưng vẫn bối không hiểu rằng Mạnh lão nhân gia thắng cuộc thách đố này rồi, thì được hưởng cái giải thắng cuộc là thứ trân châu bảo vật nào?

Tư Đồ Hậu lắc đầu cười nói :

- Chẳng được trân châu bảo vật chi cả, mà chỉ được một lời hứa danh dự.

Tư Đồ Ngọc có vẻ hiếu kỳ hơn, nóng nảy vội hỏi :

- Một lời hứa danh dự ư? Hứa điều gì vậy?...

Tư Đồ Hậu chẳng đợi cho Tư Đồ Ngọc hỏi dứt câu, đã tươi cười đỡ lời :

- Khi đó vị Cự Phủ Tiều Phu nọ đã hứa rằng: Chỉ cần người bạn già họ Mạnh của ta cần tới người tương trợ thì cho dầu có phải nhảy vào lửa, ông ta cũng chẳng dám chối từ.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười, nói :

- Với thân phận của vị Cự Phủ Tiều Phu này trong võ lâm đương thế, thì tất nhiên lời nói được trọng như núi Thái Sơn, và lời hứa của ông ta quả thật có một giá trị còn quý báu hơn cả những trân châu bảo vật là khác.

Tư Đồ Hậu tươi cười nói :

- Lão phu cũng cảm thấy lời hứa của vị Cự Phủ Tiều Phu quả là đáng quý, nhưng người bạn già họ Mạnh của ta lại chẳng muốn nhận lời hứa đó.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Mạnh lão nhân gia tại sao lại không muốn nhận?

Tư Đồ Hậu đáp :

- Ông ta nói rằng: Một đời xử thế của ông ta đối với các nhân vật trên giang hồ chẳng cùng ai kết oán thù bao giờ, hà huống cuộc đời của ông ta đã vào thời gian ngọn đèn treo trước gió, chẳng còn sống trên đời được bao lâu nữa, thì ông ta có cần chi đến sự tương trợ của Cự Phủ Tiều Phu?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, cười nói :

- Đó mới thật là một nhân vật cao thượng. Nhưng Mạnh lão nhân gia thì từ chối được, chứ chẳng lẽ vị Cự Phủ Tiều Phu lại không nói lời nào nài ép ông ta tiếp nhận hay sao?

Tư Đồ Hậu vỗ tay cười nói :

- Lão đệ đoán trúng được một nửa đó. Vị Cự Phủ Tiều Phu thấy thế liền sửa đổi ngay lời hứa rằng: Lời hứa của ông ta chẳng cứ phục vụ cho người bạn già họ Mạnh của ta, mà bất luận kẻ thân thích nào hoặc bạn bè hay môn đồ nào của họ Mạnh, chỉ cần đề cập đến hai chữ “Mạnh Khang” là tức thời Cự Phủ Tiều Phu sẽ đem tận lực ra để tương trợ ngay.

Tư Đồ Ngọc liền tiếp gật đầu mấy cái, nghiêm sắc mặt lại nói :

- Lão nhân gia cho rằng câu chuyện này là một câu chuyện thú vị, nhưng tại hạ thì lại thấy rằng đó thật là một giai thoại trong võ lâm.

Tư Đồ Hậu thở dài một tiếng, buồn bã nói :

- Chuyện thú vị thì cũng hết rồi, mà giai thoại cũng hết rồi. Bởi vì ông bạn già họ Mạnh của ta nay đã nằm yên trong bốn tấm ván gỗ, vùi sâu dưới nấm cỏ khâu xanh rì, thì còn làm gì có chuyện phải cầu đến sự tương trợ của Cự Phủ Tiều Phu nữa.

Nói tới đây, đôi mắt ông ta trở nên buồn bã, nhìn Tư Đồ Ngọc mà nhận xét một hồi, kể đó cau mày cười nói :

- Lão đệ, chúng ta bèo mây gặp gỡ, thật là có tiền duyên. Mai đây vạn nhất trên bước đường giang hồ lão đệ có gặp Cự Phủ Tiều Phu, thì cứ nên lợi dụng đến danh nghĩa Mạnh Khang là tên người bạn già của lão phu mà nhờ vả đến Cự Phủ Tiều Phu một phen.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Lão nhân gia...

Tư Đồ Hậu dường như biết ý đồ của Tư Đồ Ngọc muốn gì, bèn xua tay cười nói :

- Lão đệ bắt tất phải dè dặt như thế. Lão phu đây với người đời vô can, với cuộc thế vô tranh, suốt ngày tha thần ở trong nơi thâm sơn cùng cốc, chặt gỗ chẻ cây, có gặp nhiều lắm thì cũng đến sài lang hổ báo mà thôi. Nhưng với sài lang hổ báo thì lão phu có thể ứng phó được rồi lão phu không cần phải nhờ đến tay đại hiệp như Cự Phủ Tiều Phu giúp đỡ cho đâu.

Tư Đồ Ngọc thấy ông ta có lòng chân thành thì cũng không tiện chối từ, liền chấp tay vái, cười nói :

- Đa tạ hảo ý của lão nhân gia. Tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Tư Đồ Hậu thở dài một tiếng, nói :

- Lão đệ hà tất phải cảm tạ ta, vì hiện giờ lão đệ cũng chưa cần phải nhờ vả đến Cự Phủ Tiều Phu cơ mà? Và nếu lúc lão đệ cần ông ta giúp thì cũng chưa chắc đã tìm thấy ông ta. Vì thế ta mới nói rõ sự bí mật đó cho lão đệ biết. Còn về việc nhờ vả đó thì phải đợi khi nào may mắn gặp được ông ta mới được.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Người ta thường nói: “Sách cũng có quyển ta chưa đọc, việc ta chưa làm thì cũng chẳng biết được là khó”. Lão nhân gia đã thịnh tình dạy bảo, tại hạ được thụ ích rất nhiều, thật xin cảm tạ lão nhân gia vô cùng.

Tư Đồ Hậu đưa tay vuốt chòm râu bạc, mắt nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Đôi ta bèo mây gặp gỡ, phút chốc đã chia tay. Lão đệ còn điều gì muốn hỏi ta nữa chăng?

Tư Đồ Ngọc chợt nghĩ đến một chuyện, gương cặp lông mày hỏi :

- Lão nhân gia có biết rõ ràng về tình cảnh của nhóm Thần Châu tứ dật không?

Tư Đồ Hậu nói :

- Lão đệ muốn hỏi ta về phương diện nào của nhóm Thần Châu tứ dật? Lão đệ muốn biết về võ công trường bối hay là về đạo đức nhân phẩm?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại hạ không hỏi về võ công trường bối mà chỉ muốn biết về đạo đức nhân phẩm của bốn vị ấy thôi.

Tư Đồ Ngọc hỏi câu đó là vì trong lòng chàng có nhiều thâm ý. Từ lúc chàng được nghe Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương dặn dò Ngọc Kiều Nga, bảo tới ngày Trung Thu đại hội, lập cách để giết Thần Châu tam dật chứ không phải là tứ Dật. Câu chuyện đó cứ làm cho Tư Đồ Ngọc áy náy trong lòng, nghĩ mãi không ra. Sau đó chàng nghĩ thầm :

- “Trong nhóm Thần Châu tứ dật có lẽ có một người bề ngoài làm việc thiện, còn bề trong thì đại gian đại ác, và có đi lại với Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương, có dính líu vào chuyện mười lăm năm về trước tại Vạn Mai thạch thất ở Bắc Thiên Sơn đó chăng? Vì rằng ân sư Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ mười lăm năm về trước có đi dự Thiên Trì kỳ hội và lúc quay trở về có cùng đi với Thần Châu tứ dật. Khi tới Hoàng Sơn thì ân sư đã phát hiện là mình đã trúng độc. Ân sư suy nghĩ mãi không ra, chẳng biết mình đã trúng độc lúc nào và ở nơi nào và những kẻ đã ám toán mình là ai? Những vấn đề đó mãi cho đến nay vẫn

còn lẫn quẩn trong đầu óc ân sư. Mãi đến bây giờ ta mới hơi dò biết được đôi chút về sự tình đó. Nếu trong nhóm Thần Châu tứ dật quả có một người, bề ngoài vẫn xưng là đại hiệp, mà bên trong là tay đại gian đại ác ngầm bỏ thuốc độc để hại sư phụ ta thì có phải là một chuyện rất dễ dàng không? Và việc đó thật rất hợp với câu chuyện mà Đình nương nương đã nói”.

Tư Đồ Ngọc nghĩ như vậy, chàng cho rằng mình đã hơi vén được đôi chút màn bí mật đó, nên chàng mới hỏi Tư Đồ Hậu về nhân phẩm đạo đức của Thần Châu tứ dật, hy vọng rằng sẽ tìm được đôi chút manh mối nào chăng?

Không ngờ Tư Đồ Hậu lại trả lời bằng những câu hoàn toàn trái ý muốn của chàng.

Tư Đồ Hậu nghe xong câu hỏi của Tư Đồ Ngọc, liền vừa cười vừa nói :

- Phóng Hạc lão nhân, La Phù Mai Tẩu, Cự Phủ Tiều Phu, Hàn Giang Điếu Tuyết Ông, bốn người trong nhóm Thần Châu tứ dật luận đến việc tu luyện võ công thì chưa tới lúc Lữ Hỏa thuần thanh, chỉ có thể đứng vào hạng thượng trung mà thôi. Còn nói về đạo đức nhân phẩm thì trong bốn bề ai ai cũng đều ngưỡng mộ.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười gượng, cau mày nói :

- Trong bốn người đó chẳng lẽ người nào cũng chí thiện, chí nhân hay sao?

Tư Đồ Hậu mỉm cười, đáp :

- Con người ta, ai ai cũng có thất tình lục dục thể nào mà chả có đôi chút lỗ lầm? Nhưng nếu cái lỗ lầm đó mà chẳng giấu giếm gì ai thì lại là hạng nhân nhân hiệp sĩ. Lão đệ thử nghĩ coi: Sao trong thiên hạ vô lâm không gọi bọn ông ta là Thần Châu tứ tuyệt, mà lại gọi là Thần Châu tứ dật. Nếu người nào có muốn bởi lông tìm vết thì chỉ có thể gán cho bọn họ tính tình cô độc, không hợp với người đời mà thôi.

Nói tới đó, ông ta tủm tỉm cười, nhìn Tư Đồ Ngọc nói tiếp :

- Tỷ dụ như lão đệ ngày hôm nay gặp phải lão phu không phải Tư Đồ Hậu mà là Cự Phủ Tiều Phu thì chắc hẳn y không đời nào chịu đứng nói chuyện với lão đệ hàng nửa ngày trời, mà chỉ nói vài ba câu rồi bỏ đi ngay thôi.

Tư Đồ Ngọc tuy rằng thất vọng, nhưng chẳng biết làm sao, liền gật đầu, chấp tay vái nói :

- Đa tạ lão nhân gia chỉ giáo, Tư Đồ Ngọc này không dám quấy quả lâu nữa, xin cáo biệt từ đây.

Tư Đồ Hậu cười nói :

- Lão đệ cứ đi, xin thứ lỗi lão phu không thể tiễn chân lão đệ được. Xin lão đệ đừng quên về câu chuyện người bạn già của lão phu là Mạnh Khang đấy nhé?

Tư Đồ Ngọc gật đầu lia lịa, rồi một già một trẻ đều cùng họ Tư Đồ, một người là sơn lâm ẩn sĩ, một người là giang hồ hào hiệp, đôi bên cùng mỉm cười rồi cáo biệt nhau.

Trải qua một lúc chuyện trò đã khiến cho sự tịch mịch của Tư Đồ Ngọc cũng giảm đi được đôi chút, nhưng trong lòng chàng vẫn cứ vẫn vơ nghĩ mãi về những chuyện bí mật dù không muốn nghĩ tới cũng không xong.

“Lẽ dĩ nhiên là ta muốn vén màn bí mật, vậy trước hết ta phải tìm cho ra chiếc chìa khóa để mở cửa bí mật đó. Nhưng hiện giờ chiếc chìa khóa đó ở đâu?”

Tư Đồ Ngọc càng nghĩ càng thấy mơ hồ. trong lòng thật phiền não hết sức. Chàng đã thâu hồi lại tất cả những điều phiền muộn của chàng trước khi chưa gặp Tư Đồ Hậu.

“Lúc này, ta đang buồn phiền được nghe những tiếng chặt cây cũng không còn nghe thấy nữa, mà cả đến bóng người cũng chẳng thấy một ai, chỉ có núi non âm u tịch mịch thôi.”

Tư Đồ Ngọc cảm thấy buồn bã quá nổi, liền vừa đi vừa ngêu ngao hát. Cái bài mà chàng đang hát tên gọi: “Tân Gia Hiên” của bọn Nam Bang Tử. Bài hát này tả những nỗi trầm uất hùng kỳ, hào tình bộc phát.

Tư Đồ Ngọc ngêu ngao hát xong bài đó, quả nhiên cũng cảm thấy những điều phiền muộn trong lòng giảm đi đôi chút.

Chàng hát thì thật là cao hứng, nhưng những nghe lại thấy rất đối thương tâm.

Nhân vì Tư Đồ Ngọc cao hứng buột miệng hát bài hát của bọn Nam Bang Tử, ý chàng vẫn còn cao hứng muốn hát thêm nữa, thì bỗng nghe thấy có tiếng người khóc từ trong cánh rừng trúc vọng ra.

Tư Đồ Ngọc giật mình dừng lại không hát nữa. Tiếng khóc trong rừng trúc bỗng im bật, kể có một tiếng thở dài nào nuốt vọng ra, rồi lại có tiếng nói :

- Tân Gia Hiên một đời làm danh tướng, lại cũng một đời nổi tiếng thi văn, trung bụng chứa đầy kinh luân thao lược, lại đủ tài đủ sức cứu nước an dân, đáng tiếc sinh chẳng nhằm thời, gặp phải lúc trên vua thì mê muội, bấy tôi thì nhu nhược, đành chỉ lấy hai chữ an toàn tại một miền giang tả, khiến cho một vị đại hào kiệt, đại anh hùng vốn có đủ mưu lược vạn chữ bình giặc nhưng, đành đem đổi lấy mấy trang sách tầm thường dạy cách trồng cây vun đất, há chẳng khiến cho người nghe thấy phải thương tâm ngậm ngùi vì nỗi những chuyện hưng vong của thiên cổ, như vậy chẳng đáng thương cảm mà than thở đó chăng?

Tư Đồ Ngọc nghe thấy mấy lời này, mới hay rằng mình đã vô tâm hát một bài hát hoài cổ hào hùng, đã khiến cho một người nghe thấy phải thương tâm.

Chàng đoán thầm người trong rừng thốt ra những lời nọ tất chẳng phải là kẻ phàm phu tục tử, chàng còn đang suy nghĩ thì đã nghe thấy từ trong rừng có tiếng gọi vọng ra :

- Đây tiểu ca, chúng ta đều là hậu thế tri âm, cùng một lòng ngưỡng mộ Tôn Gia Hiên, như vậy đã là một điểm hữu duyên rồi đó. Tiểu ca đương một mình dong ruổi trên đường núi, chắc hẳn cũng đã đói bụng hoặc khát nước, nếu như tiểu ca không có chuyện gì gấp rút thì xin chớ ngại ngần, cứ việc tiến thẳng vào trong rừng mà cùng với lão đầu tử này uống vài ba chén rượu giải sầu.

Tư Đồ Ngọc thấy người trong rừng đã ngỏ lời muốn kết giao với mình, liền tươi cười đáp :

- Lão nhân gia đã có thịnh ý như vậy, tại hạ làm sao lại dám không tuân mệnh.

Chàng nói chưa dứt lời bèn tiến thẳng vào rừng trúc, mắt vừa nhìn thấy một tòa sơn động hiện ra.

Tòa sơn động này sâu chừng hai chục trượng, cao ước chừng ba trượng. Tư Đồ Ngọc điềm nhiên tung mình nhảy vào trong động luôn, đã thấy người bên trong ha hả cười lớn nói :

- Tiểu ca có một thân pháp khinh công tuyệt đẹp, chẳng trách tiểu ca ưa thích cái vẻ hào hùng trong thơ của Tôn Gia Hiên thì ra tiểu ca cũng là một vị đại hào kiệt.

Tư Đồ Ngọc nhìn thấy người ngồi bên trong mặc áo bào đen, tuổi ước độ trên dưới sáu mươi, bèn tươi cười nói :

- Mấy chữ đại hào kiệt tại hạ không dám nhận, bất quá tại hạ cũng có luyện một vài ba miếng võ để giữ mình chống lại với sài lang hổ báo đó mà thôi.

Lão nhân mặc áo bào đen chỉ vào một phiến đá xanh, ở trên có một cái đùi hươu ướp muối và mấy vò mỹ tửu, cười nói :

- Tiểu ca nếu đói thì cứ việc ăn thịt ngon, có khát thì cứ việc uống rượu nóng này, xin tiểu ca cứ tùy tiện, lão phu khỏi phải mời chào khách sáo chi nữa.

Tư Đồ Ngọc vội đa tạ và nói :

- Xin đa tạ lão tiên bối, tại hạ cũng không đói không khát, chỉ xin thỉnh giáo lão nhân gia cho tại hạ được biết quý tính đại danh.

Lão nhân bẻ một cành trúc lấy một đoạn, đưa cho Tư Đồ Ngọc rồi mỉm cười nói :

- Lão hủ họ U tên Diệp Minh, tiểu ca muốn xưng hô ra làm sao cũng được. Bây giờ tiểu ca hãy tạm dùng đoạn trúc này thay làm chén mà uống rượu với lão.

Tư Đồ Ngọc cung kính đỡ lấy khúc tre, tươi cười nói :

- Còn tại hạ họ Tư Đồ tên Ngọc.

U Diệp Minh nghe thấy ba chữ Tư Đồ Ngọc, thì sắc mặt chợt biến đổi ngay.

Tư Đồ Ngọc trông thấy ông ta thần sắc thay đổi một cách khác thường như vậy, liền hỏi ngay :

- Đường như lão gia cũng có biết tới tiểu danh của tại hạ chăng?

U Diệp Minh đã khôi phục lại nhan sắc như thường rồi mới gật đầu chậm rãi đáp :

- Tự nhiên là phải biết chứ, Tư Đồ lão đệ đã khét tiếng ở trong võ lâm vào hồi gần đây.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên nói :

- U tiên bối đã quá khen, tại hạ mới lộ diện ra ngoài giang hồ không lâu, trong võ lâm thì có chi...

U Diệp Minh không đợi Tư Đồ Ngọc nói xong, liền đỡ lời ngay :

- Tư Đồ lão đệ mới xông pha giang hồ không được bao lâu. Nhưng lại là cao tước của vị Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ là một tuyệt đại cao nhân mà trước kia đã có tiếng là quét sạch được Kỳ Sơn Tam Ác trang, đánh tan tổng trại của lục lâm bảy tỉnh, làm cho trên giang hồ ai ai cũng phải kiêng nể, hơn nữa còn khuấy động cả Quát Thương mê cung nữa, thì sao mà tiếng tăm chẳng lừng lẫy khắp giang hồ.

Mấy câu nói đó làm Tư Đồ Ngọc nghe xong trong lòng liền nghi ngờ, vì việc ở Kỳ Sơn Tam Ác trang nơi Nam bảy tỉnh lục lâm tổng trại, Quát Thương mê cung, thậm chí cả việc Thiên Ma phủ nữa, ở trên chốn giang hồ chỉ có đồn đại mà thôi, chứ có ai biết lai lịch sự môn của chàng bao giờ đâu? U Diệp Minh là hạng người nào mà làm sao lại biết được hết cả những chuyện của mình một cách rõ ràng như vậy.

Tư Đồ Ngọc hiện giờ từng trải đã nhiều, mới học khôn được thêm đôi chút, trong bụng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài không lộ ra vẻ gì cả, chàng cũng không phủ nhận chi cả, chỉ chậm rãi đáp :

- Những chuyện nhỏ như vậy mà cũng truyền tới tai U lão tiên bối, thực làm cho tại hạ hổ thẹn vô cùng.

U Diệp Minh nói :

- Hổ thẹn ư? Lão đệ tuổi hãy còn trẻ mà đã mau được cái danh đại hiệp, sao còn nói là hổ thẹn như thế? Đồi ta bèo mây gặp gỡ nhau đây, cơ duyên thực hiếm có, để ta kính lão đệ một chén rượu.

Nói xong, y lấy bầu rượu ra muốn rót vào chén rượu bằng đoạn trúc cho Tư Đồ Ngọc, nhưng hình như nhìn thấy cái chén trúc không được sạch, liền cầm lên dùng tay áo lau đi một lượt.

Những hành động đó thực tự nhiên, nhưng Tư Đồ Ngọc thoáng thấy đã hơi nghi ngờ, chàng liền đề cao cảnh giác ngay, nghĩ thầm: “Người ta có hảo ý mời mình uống rượu, mình sao mà có thể từ chối được, nhưng chẳng may đối phương là người hung tà, vờ lấy tay áo để lau chén để ngầm bỏ thuốc độc vào, thì có phải là mình bị họ ám toán ngầm ngay không?”

Đang lúc Tư Đồ Ngọc nghi ngờ như trên, chàng liền nghĩ ngay ra được một kế.

Bấy giờ U Diệp Minh đã rót đầy vào chén rượu, mỉm cười đưa sang cho chàng.

Tư Đồ Ngọc vẫn làm ra vẻ thản nhiên, cảm tạ rồi giơ tay ra đỡ lấy chén rượu đưa lên môi, nhưng chàng đã vận ngầm thần công làm cho đáy cái ống trúc nọ nứt ra một đường nhỏ.

Đáy chén trúc đã bị nứt ra, thì rượu ở trong tự nhiên là phải chảy xuống, Tư Đồ Ngọc liền vội kêu lên rằng :

- Ối chà! Cái chén trúc này bị chảy rồi!

Chàng vừa nói dứt thì cái vết nứt lại càng to, rượu ở trong chén liền chảy ra từng giọt xuống phiến đá xanh gần đó.

Người ra thường nói: Phúc, thiện, họa, dâm, thiên đạo chẳng lầm. Tư Đồ Ngọc vốn người trung hậu, bây giờ lại nghi ngờ U Diệp Minh mà sự nghi ngờ đó lại chính là sự thực. Nếu không vì thế thì cái mạng nhỏ của chàng đã phải đi đến chốn Uổng Tử thành.

Những giọt rượu đó chảy lên trên tấm đá xanh, thì liền có khói bốc lên ngay.

Tư Đồ Ngọc cả sợ, chưa kịp quát mắng thì U Diệp Minh đã tung mình nhảy lên, nhắm thẳng phía núi trước mặt lướt đi như bay trong lúc lơ lửng trên không, y khanh khách cả cười nói :

- Tiểu cẩu Tư Đồ Ngọc kia, ngày hôm nay mi không chết thực là mạng mi rất lớn.

Tư Đồ Ngọc thấy thân pháp của đối phương rất nhanh, biết có đuổi theo cũng không kịp, chàng chỉ giận dữ quát lớn :

- U Diệp Minh, ta với ngươi không thù không oán, sao ngươi lại bỏ thuốc độc vào rượu để hãm hại ta như vậy?

U Diệp Minh tiếp tục lướt thẳng sang tới phía núi bên kia, trong lúc đó y vẫn lớn tiếng nói vọng lại :

- Xưa nay không quen biết, hà hà, hà hà! Tên tiểu cẩu Tư Đồ kia, ngươi tuy đã có cảnh giới, nhưng người có mắt mà không nhận ra núi Thái Sơn. Từ rày về sau, ngươi còn đi lại trên giang hồ, mỗi tấc đất đều có hiểm nguy ẩn náu, mỗi bước chân đều có thể có gậy cho ngươi chết.

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy văng vẳng theo một chuỗi cười dài rùng rợn âm hiểm, tiếng cười đã xa dần và thân người y cũng mất theo, chỉ còn lại một kẻ u u mê mê là Tư Đồ Ngọc đứng ngẩn người ra tại đó mà không hiểu nguyên nhân ra sao cả.

Tư Đồ Ngọc vốn đã sẵn đầy một lòng phiền muộn, nay lòng phiền muộn đó lại còn cộng thêm nỗi hoài nghi, khiến chàng càng buồn thêm bực khôn tả.

Thoạt tiên Tư Đồ Ngọc tưởng không biết U Diệp Minh có nhận ra chàng là ai không, nếu nói rằng nhận ra thì tại sao lúc y rời khỏi nơi đây lại nói câu: “Xưa nay chưa quen biết bao giờ”, rồi y lại cười ha hả một tràng dài. Trong câu nói đó của y đầy vẻ trào phúng, như thế có ý nghĩa gì? Nếu nói rằng nhận ra, thì tại sao ngay khi mới gặp, y lại không có ý giết hại chàng, phải đợi cho tới khi nghe được chàng báo danh ba chữ Tư Đồ Ngọc, y mới lấy tay áo để lau chén, nhân cơ hội đó lén bỏ thuốc độc để hại chàng?

Tư Đồ Ngọc lại tự hỏi tiếp:

“Tại sao U Diệp Minh mới nghe thấy tên chàng, đã biết câu chuyện chàng đại náo Tam Ác trang, đại phá Quát Thương sơn, Mê cung và lai lịch của chàng trong khi chính chàng rất ít khi nói với ai về ân sư lai lịch của mình?”

Nghĩ tới đó chàng lại tự hỏi tiếp:

“Cái tên U Diệp Minh kia là tên thực hay tên giả? Nếu là tên thực thì con người kia hiển nhiên là một con người già cả tinh khôn lão luyện, võ công lại rất cao, vậy có sao tên tuổi đó lại không thấy lưu truyền trên võ lâm đương thế? Còn như nếu là tên giả, thì vì sao y lại làm như vậy!”

Bấy nhiêu nghi vấn hợp lại thành một cái lưới quây Tư Đồ Ngọc vào bên trong, tự nhiên nhất thời càng không sao phá nổi tấm lưới nghi hoặc dày đặc bao phủ lấy chàng.

Tuy Tư Đồ Ngọc ở trong một tình trạng hồ đồ, bị vây hãm trong một cái lưới u mê, nhưng chàng lại có khả năng nhìn thấu được một cách minh bạch những tình huống bên ngoài cái lưới mê đó.

Lại nói về tình huống bên ngoài cái lưới mê đó, quả thực có biết bao nhiêu hiểm nguy trùng trùng điệp điệp đường chờ đợi chàng.

Tư Đồ Ngọc biết rằng tên U Diệp Minh kia trước khi rời khỏi nơi đây đã nói mấy lời cuồng ngôn, tuyệt nhiên không phải để dọa dẫm chàng, hoặc là nói khoác lác thôi, mà thực ra trên bước đường giang hồ mà chàng đang đi tới chốn chốn đều là tử thành, bước bước đều là nguy chờ đợi chàng.

Trong tình huống này buộc lòng Tư Đồ Ngọc mỗi khi làm sự gì nhất nhất đều phải có giới tâm và gặp bất cứ ai chàng cũng phải giữ ý hoài nghi cẩn mật.

Bây giờ chúng ta tạm gác chuyện Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc sang bên, hãy nói đến chuyện kỳ hội Trung Thu tại Quát Thương sơn đã sắp tới.

Trước Quát Thương mê cung, quang cảnh đột nhiên rất náo nhiệt, nguyên nhân sự náo nhiệt này là vì Thiên Trì kỳ hội đã không cử hành được, Hàn Giang Diệu Tuyết Ông, La Phù Mai Tẩu, Phóng Hạc lão nhân, Cự Phủ Tiều Phu, nghĩa là cả nhóm Thần Châu tứ dật gặp gỡ Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diêm, Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, nghĩa là cả bọn Thần Châu tứ hung đính ước tỷ thí vào kỳ đại hội Trung Thu này tại nơi Quát Thương mê cung.

Ngay trên một cái sân đá lớn rộng trước Quát Thương mê cung sẽ là nơi phô trương các tuyệt kỹ của các hảo thủ đệ nhất võ lâm đương kim.

Trời vừa tối, thì đã thấy một vị đầu chít khăn, mình mặc quần áo như một ngư nhân lão tẩu đã đi thẳng vào Mê Hồn giáp, không cần phải nói ra, ai cũng biết người vừa tới nơi đó là một người trong Thần Châu tứ dật có ngoại hiệu là Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị.

Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị nhân cuộc ước hội này đã tới nơi hẹn sớm nhất. Cùng đến một lượt với Cơ Hưởng Vị là Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần. Vị Hàn Giang Điếu Tuyết Ông lần này đến trước cũng đã bị Hùng Thuần Thuần thi triển môn Huyền ty truyền kinh, là một thủ đoạn rất thần kỳ làm cho ông ta kinh hãi mà phải cam tâm nhận thua. Về sau nhờ có Tiêu Lộng Ngọc phát giác ra mới hay Hùng Thuần Thuần chỉ dùng thủ đoạn đánh lừa để che mắt người thôi, chứ sự thực không phải là môn Huyền ty truyền kinh thực, mà lại là môn Huyền Ty truyền độc toan ám hại vị lão hiệp lừng danh này.

Tuy nhiên chỉ trong có một khoảnh khắc mà Hùng Thuần Thuần giở được thủ đoạn làm cho bao nhiêu lá từng đều khô héo như vậy và trước lúc ra đi nàng ta cũng đã dùng tóc thi triển một thể Bá Vương Tiên đánh trượt Hàn Giang Điếu Tuyết Ông mà đập tan một tảng đá ra thành mảnh vụn.

Căn cứ vào đó đủ thấy Hùng Thuần Thuần quả là xứng đáng đứng vào Thần Châu tứ hung.

Vị Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị này sau khi gặp Hùng Thuần Thuần đã trở nên thận trọng, luôn luôn đề phòng, ông ta thâm hiểu rằng: Trường giang hậu lãng thời tiền lãng, trần thế tân nhân hoán cựu nhân.

Cho nên lần này ông ta gặp yêu diễm tiểu nữ này thấy nàng ta tuổi còn nhỏ, nhưng về phương diện võ công và về phương diện cơ trí đều tinh tuyệt, thì ông ta không dám khinh thường nữa.

Sau lần đó, Hàn Giang Điếu Tuyết Ông liền thông tri cho Phóng Hạc lão nhân, La Phù Mai Tẩu, Cự Phủ Tiêu Phu ba người này được biết về cuộc đính ước gặp gỡ Thần Châu tứ hung vào ngày Trung Thu, để cho ba người trên kịp có thời gian mà chuẩn bị.

Đến ngày tết Trung Thu, Cơ Hưởng Vị là người đến sớm nhất, đầu tiên đặt chân vào Mê Hồn giáp. Ông ta một mặt từ từ bước vào giáp, một mặt dùng mắt và tay tận lực quan sát tình hình chung quanh Mê Hồn giáp không bỏ sót một ngọn cỏ, một tảng đá một lá cây.

Người đời vẫn thường có câu nói rất hay là: “một lần đã bị rấn cần thì mười năm hãy còn sợ dây thừng”, có sự cẩn thận đề phòng này chẳng phải vì Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị khiếp sợ gì Thần Châu tứ hung đâu.

Nhưng vì lần trước Cơ Hưởng Vị đã bị Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần dùng thủ đoạn độc ác đánh lên nên ông ta mới biết rằng con a đầu lông vàng này chẳng những võ công đã cao mà cơ trí lại âm hiểm khôn lường, cho nên ông ta đã nguyện sẽ chỉ cùng bọn Tứ hung đấu sức thôi chứ không dám đấu trí cùng bọn họ.

Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị đã có ý phòng bị như vậy, để khỏi bị sa chân vào những âm mưu hiểm độc của bọn Tứ hung, nên ông ta mới đặc biệt tới sớm hơn, để quan sát xem tại nơi Mê Hồn giáp này bọn Thần Châu tứ hung có sắp đặt âm mưu quỷ kế gì không?

Mạc đạo thần khởi tảo, hoàn hữu dạ hành nhân, phương ngôn đã nói chẳng sai, đừng tưởng chỉ có mình là dậy sớm, mà đã có người còn dậy sớm hơn mình.

Cơ Hưởng Vị quả nhiên phát hiện thấy có người cũng tới nơi đây một lượt với mình, đang núp vào phía sau một đồng đá lớn gần Cơ Hưởng Vị cau mày lại, khẽ hắng ho một tiếng, rồi cất giọng lớn tiếng hỏi :

- Ai ở phía sau tảng đá kia thế?

Người ở đằng sau tảng đá nọ không đáp. Cơ Hưởng Vị thấy vậy liền cười nhạt nói :

- Cô nương bắt tất phải ẩn núp mãi làm chi, lão phu không chỉ nghe thấy phía động ở đằng sau tảng đá mà đoán biết là có người thôi, cứ ngửi thấy mùi hương tóc theo gió bay đến, lão phu còn đoán ra người nấp sau tảng đá là đàn bà con gái nữa.

Người núp sau tảng đá vẫn không trả lời.

Cơ Hướng Vị không sao nhịn nổi nữa, bèn chuyển mình lướt ra phía sau khối đá, ông ta cũng muốn cau mày rằng mình đã đoán không sai lầm.

Quả nhiên dưới chân khối đá cao bảy tám thước có một nàng thiếu nữ đẹp như hoa nở, nhưng thần sắc lại lạnh lùng cực độ, mặc toàn đồ trắng đang điềm nhiên ngồi tại đó.

Vị Hàn Giang Điều Tuyết Ông này trong lòng đương rất cao hứng sắc mặt hơn hớn vui tươi nói :

- Cô nương vì sao cô nương lại không đáp lời hỏi của lão phu vừa rồi như thế?

Vị cô nương mặc toàn đồ trắng này lần thu ba chỉ hơi đưa đẩy liếc nhìn Cơ Hướng Vị một cái thực lạnh lùng, cặp môi son tuyết nhiên vẫn không hé ra đáp nửa lời.

Cơ Hướng Vị tức giận nói :

- Cô nương hãy còn ít tuổi, không biết trọng người trưởng bối hay sao, hay là cô nương là người câm?

Vị cô nương mặc áo trắng đưa đôi mắt tuyết đẹp nhìn Cơ Hướng Vị điềm nhiên đáp :

- Ông già này thực là ngu ngốc.

Cơ Hướng Vị thân là một lão hiệp lừng danh, bỗng nhiên bị một nàng thiếu nữ tuổi đáng con cháu mình mắng cho là ngu ngốc thì bất giác giở khóc giở cười, cố nén nổi tức giận trong lòng xuống, cau mày lại hỏi :

- Lão ngu ngốc ở chỗ nào?

Nàng thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Lại còn không ngu ngốc ư? Càng hỏi lại chỉ càng lộ cái ngu ngốc ra thêm, khiến cho người ta nghe thấy mà phải tức cười. Nếu như tôi là người điếc, thì làm sao tôi lại có thể nghe được những câu hỏi của người vừa rồi, còn nếu tôi là người câm, thì làm sao tôi lại có thể trả lời ông được?

Cơ Hướng Vị cảm thấy mặt nóng bừng bừng, bèn nói chữa thẹn :

- Cố nhiên là cô nương không điếc và cũng không câm rồi, mới đây lão phu đã hỏi ra rằng sau tảng đá là ai, sao cô nương không trả lời?

Vị cô nương áo trắng nọ sắc mặt vẫn lạnh lùng, cười nhạt một tiếng quay lại hỏi vặn Cơ Hướng Vị :

- Khu Mê Hồn giáp này có phải là huê viên của tư hữu riêng ông đó chẳng? Tôi ngồi ở đây có phải là tôi ngồi trên hòn đá trong hoa viên nhà ông chẳng?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Tự nhiên là không phải.

Thiếu nữ mặc áo trắng sắc mặt bỗng lộ vẻ sát khí, lớn tiếng nói :

- Nếu đã là không phải thì ông cứ coi như là không có tôi ở đây, tôi làm gì mặc tôi, mà tôi không muốn đáp lại ông thì cũng có làm sao?

Xem tiếp hồi 40

40. Hồi 40

Nhưng vị Hàn Giang Điều Tuyết Ông này xưa nay vốn suốt ngày chỉ ngồi câu ở trên tuyết, tất nhiên cũng hàm dưỡng được nhiều công phu, cho nên ông ta không lấy làm tức giận, mà lại thay đổi thái độ ngay bằng nét mặt tươi cười nói :

- Cô nương có nhận ra được lão phu chẳng?

Cô nương áo trắng nọ lắc đầu đáp gọn lỏn :

- Không nhận ra, nhưng muốn đoán cũng dễ. Cứ trông bộ dạng ông có vẻ một ngư ông, thì cũng có thể đoán ra được ông có cái tên cái gì gọi là Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị trong nhóm Thần Châu tứ dật gì đó.

Cơ Hướng Vị ánh mắt chuyển động, tươi cười nói :

- Nếu cứ phương pháp đó mà đoán, thì cô nương tất phải là một người đoán được...

- Tôi đoán ra được ông là ai, chẳng lẽ ông lại không đoán được ra tôi là ai ư?

Cơ Hướng Vị thấy đối phương đặt cho mình một vấn đề nan giải, không biết nói năng ra sao, đành chỉ cau đôi mày lại suy nghĩ:

“Trong bọn Thần Châu tứ hung trừ ta trước khi gặp mặt Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần còn Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh với Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa thì chưa gặp bao giờ”.

Nghĩ như thế ông ta liền tưởng ngay đến Ngọc Kiều Oa, và thấy người con gái đang đứng ở trước mặt mình đây vẻ lạnh lùng như băng tuyết vậy.

Cơ Hướng Vị liền mỉm cười nói :

- Ta đã nhận ra rồi, cô nương có phải là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa phải không?

Người thiếu nữ áo trắng không phủ nhận gật đầu nói :

- Người đoán đúng rồi đấy. Bọn Thần Châu tứ dật các người đã đến được mấy người rồi.

Cơ Hướng Vị nói :

- Đại khái đôi bên cũng như nhau thôi. Thần Châu tứ hung với Thần Châu tứ dật chỉ có một Băng và một Tuyết là đến trước nhất thôi.

Ngọc Kiều Oa có vẻ kiêu ngạo nói :

- Đại hội Trung Thu đã tới chúng ta sẽ phải tranh cao thấp với nhau, bây giờ người có hứng thú đấu thử một trận giải buồn chẳng?

Cơ Hướng Vị xua tay nói :

- Bất tất cô nương phải nóng nảy như thế, bây giờ mới là buổi sớm mai, chúng ta hãy cứ đợi Tứ hung và Tứ Dật đến đông đủ, rồi sẽ đấu cũng chưa muộn.

Ngọc Kiều Oa lạnh lùng nói :

- Các người không đấu với ta là người biết điều đó, vì rằng người là tuyết ta là băng, đấu người có là tuyết được nghìn năm, thì cũng không thể đương cự nổi với ta là băng đã vạn năm được. Băng bao giờ cũng cứng rắn hơn tuyết.

Cơ Hướng Vị thấy đối phương lập luận như vậy liền thất thanh lớn tiếng cả cười hoà! Ngọc Kiều Oa tròn mắt tròn xoe lớn tiếng hỏi :

- Người cười gì thế?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Ta cười nhóm Thần Châu tứ hung thực ngoại hiệu đó không sai chút nào, người vừa hung vừa nũng vừa điêu ngoa vừa ranh mãnh.

Ngọc Kiều Oa tròn tròn xoe đôi mắt cả giận nói :

- Người không cần phải cười nhiều như thế, ta thừa nhận là đủ hung, đủ đẹp nhưng hai từ điêu hoạt (điều ngoa ranh mãnh) thử hỏi từ đâu mà tới như thế?

Cơ Hướng Vị cười đáp :

- Như cô nương thì vừa hung vừa đẹp, còn Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần thì lại vừa điêu ngoa vừa ranh mãnh.

Ngọc Kiều Oa gật đầu nói :

- Kể ra thì Hùng Thuần Thuần cũng có đôi chút điêu ngoa thực, người đã bị nàng ta đánh lừa rồi sao?

Cơ Hướng Vị cười gượng nói :

- Không những ta chỉ bị đánh lừa mà thôi, mà còn bị lừa nặng là đằng khác.

Nói dứt, ông ta bèn đem chuyện Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần giả bộ thi triển môn Huyền Ty Truyền Kinh để thực thi môn Huyền Ty Truyền Độc, kể đầu đuôi cho Ngọc Kiều Oa nghe.

Ngọc Kiều Oa nghe xong, sắc mặt lộ vẻ khoái trí, rồi ỏn ẻn nói :

- Câu chuyện này kể cũng lý thú đấy chứ, nhưng sau khi người bị lừa dối, người làm thế nào mà biết được là mình bị lừa dối như thế?

Cơ Hướng Vị vốn là người tâm địa quang minh, không biết nói dối bao giờ :

- Đúng ra thì trước sau lão phu cũng đều không hay biết đã bị Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần dùng thủ đoạn đó mà đánh lừa lão phu, nhưng có một vị đứng ngoài có cặp mắt tinh đời đã khám phá ra được.

Ngọc Kiều Oa gật đầu nói :

- Người trong cuộc bao giờ cũng u mê, kẻ đứng ngoài bao giờ cũng sáng suốt, quả nhiên không sai mấy may. Nhưng người đứng ngoài có cặp mắt tinh đời đó là ai thế?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Nàng ta cũng là một thiếu nữ trẻ tuổi tên là Tiêu Lộng Ngọc.

Cơ Hướng Vị không nói đến ba chữ Tiêu Lộng Ngọc thì thôi, nhưng một khi đã nói đến rồi khiến Ngọc Kiều Oa vừa nghe thấy đã tức giận đến chân tay run lấy bầy.

Mặt Ngọc Kiều Oa vốn đã lạnh lùng như băng tuyết, nay lại còn lạnh lẽo hơn mấy phần nữa.

Cơ Hướng Vị trông thấy sắc mặt nàng ta biến đổi như vậy, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc cô nương, cô nương cũng có biết vị Tiêu Lộng Ngọc cô nương ấy sao?

Ngọc Kiều Oa nghiêng răng kèn kẹt, ánh mắt lạnh lùng như dao sắc, nàng hậm hực cất tiếng nói :

- Không những chỉ biết mà thôi, tôi còn hận đã không lột được da ăn thịt y thị cho hả dạ!

Cơ Hướng Vị ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc cô nương với Tiêu Lộng Ngọc có thù hận gì chẳng?

Ngọc Kiều Oa sắc mặt trắng bệch nói :

- Tôi bị y thị lừa dối...

Buột miệng nói đến đây nàng ta lại vội vàng im bặt, quay sang hỏi Cơ Hướng Vị :

- Để tôi hỏi người câu này đã, Tiêu Lộng Ngọc lần đó đã đóng vai bàng quan, nhìn vào trận thử thách đó, vậy thì lần này, trong cuộc hẹn Thần Châu tứ hung gặp Thần Châu tứ dật rất náo nhiệt kỳ đại hội Trung Thu này liệu nàng ta có đến dự không?

Cơ Hướng Vị gật đầu đáp :

- Nhất định phải đến chứ.

Ngọc Kiều Oa ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao người lại tuyệt đối tin chắc được như thế? Thần Châu tứ hung và Thần Châu tứ dật tỷ thí tuyệt kỹ với nhau, chuyện thắng bại có liên quan gì tới Tiêu Lộng Ngọc đâu mà nhất định nàng ta phải tới nơi đây để tham dự như vậy?

Cơ Hướng Vị đáp :

- Vì bọn họ có chuyện cần tìm lão phu.

Ngọc Kiều Oa giật mình hỏi :

- Bọn họ ư? Thế Tiêu Lộng Ngọc còn đi với một người nữa hay sao? Người đó có phải là Tư Đồ Ngọc chăng?

Cơ Hướng Vị gật đầu mỉm cười đáp :

- Đúng đấy, Ngọc cô nương đoán không sai chút nào, cứ theo đó mà thấy thì Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ lão đệ nhất định phải quen biết nhau.

Ngọc Kiều Oa không trả lời ngay, cứ nghiêng răng vào nhau ken kết hoài, rồi mặt lạnh như băng hỏi :

- Tiêu Lộng Ngọc với Tư Đồ Ngọc có chuyện gì phải cần tìm tới người như thế?

Cơ Hướng Vị mỉm cười đáp :

- Chuyện này với chuyện Tứ hung và Tứ dật giao đấu với nhau không có mấy may liên quan, Ngọc cô nương bắt tất phải hỏi nhiều như vậy làm chi, lão phu không tiện nói ra đâu.

Ngọc Kiều Oa cau đôi mày liễu, đôi mắt long lanh tia ra hai ánh sáng như điện, xẵng giọng hỏi :

- Cơ lão đầu, ta hỏi người câu đó người chẳng đáp, có phải là người không coi Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa này ra gì phải không?

Lúc này Cơ Hướng Vị đã nghe thấy có một người khác đang đi tới gần, nhưng vì Ngọc Kiều Oa nói lớn tiếng quá nên không biết có người đang đi tới ông ta bèn cau đôi mày lại ha hả cười lớn tiếng nói :

- Ngọc cô nương, cô nương khỏi phải nói những lời ngông cuồng như thế làm chi, nếu như lão phu sợ hãi cái tên Thiên Ma Băng Nữ của cô nương, thì đâu còn dám đính ước giao đấu cùng Thần Châu tứ hung các người hôm nay ở nơi đây nữa?

Ngọc Kiều Oa tức giận nói :

- Được lắm, người đã không sợ thì giao đấu với bốn cô nương này một phen ngay bây giờ.

Lời nói vừa dứt, nàng ta đã giơ hữu chưởng lên cách không tấn công ra luôn một chưởng, nhằm thẳng vào người Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị đẩy tới.

Cơ Hướng Vị biết rằng trong Thần Châu tứ hung nàng Ngọc Kiều Oa tuy ít tuổi hơn cả, nhưng tính tình lại rất nóng nảy và võ công rất cao. Ông ta vừa thấy đối phương cách không đánh ra một chưởng không dám khinh thường, cũng giơ hữu chưởng lên vận mười thành công lực biến thành Vô Hình cương khí, cũng cách không đẩy ra để đón đỡ lấy chưởng của Ngọc Kiều Oa vừa lần ất tới nơi.

Thế là hai luồng cương khí vô hình gặp nhau ở trên không hợp lại kết quả lại ra ngoài sự ước đoán của mọi người.

Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa vẫn đứng nguyên tại chỗ không động đậy chút nào. Nhưng vị Hàn Giang Điều Tuyết Ông là một người trong nhóm Thần Châu tứ dật đã lừng danh trong võ lâm đương thế mà cũng phải thối lui về phía sau nửa bước.

Tuy chỉ mới thối lui về phía sau nửa bước thôi, nhưng trên người Cơ Hướng Vị mồ hôi lạnh đã chảy ra như tắm, mặt đã ửng đỏ, trong lòng cảm thấy hổ thẹn cực độ. Ông ta nghĩ bụng :

- “Ta đã trở nên một lão già vô dụng rồi!”

Trong lúc Cơ Hướng Vị đang xấu hổ thâm trong lòng, thì bên kia Ngọc Kiều Oa sắc mặt đầy vẻ đắc ý, cái vẻ tuyết băng lạnh lẽo trên mặt của nàng đã tiêu tan mất, mà lộ ra một vẻ vui tươi vô cùng, rồi nàng thũng thẳng cất tiếng hỏi :

- Cơ lão đầu, người đã ném mùi lợi hại của ta rồi đấy chứ, ta là kẻ cứng rắn khó va chạm, cái việc ta lãng không đối chường với người chắc hẳn không giống cái việc Hùng tỷ tỷ của ta đùa cợt với người đấy chứ?

Nàng vừa dứt lời, thì phía sau tảng đá thấy một tiếng cười vắng lại, kẻ đó có tiếng cười nói :

- Ngọc tiểu muội, một chưởng của tiểu muội đánh ra tuy gọi là tinh tuyệt đấy, nhưng cũng không thể bảo là ta kém hơn tiểu muội được bởi vì ngày nọ ngón đòn mà ta đánh ra đó chỉ là để đùa cợt chơi mà thôi, nếu đôi bên cứ thẳng thắn giao đấu thì ta Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần này nhất định không thể thua kém cái lão già sắp làm một của quan tài kia được.

Tiếng nói chưa dứt thì một thân hình đã bay tới trận đấu, người này chính là thiếu nữ đã thi triển môn Huyền Ty Truyền Độc để đùa cợt Cơ Hướng Vị, nàng ta chính là Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần.

Hùng Thuần Thuần vừa đặt chân xuống đất trường thì tại phía sau một gốc cây lớn đã lại vọng ra một tràng cười ha hả, và có tiếng người nói :

- Mấy con nhỏ a đầu phiền tử chưa ráo hơi sữa, suốt ngày chỉ điểm trang ve vuốt làm ra điều cho là tao nhã lắm, bọn chúng mi làm gì có con mắt tinh đời để nhìn vào thế sự. Cơ lão đầu vốn là một ngư ông quanh năm chỉ ngồi câu cá trên sông Hàn Giang là người hiểu biết luân thường đạo lý. Lúc này ông ta làm như vậy là chỉ coi bọn mi như mấy con cá nhỏ mà thôi, nếu không chịu hy sinh một chút ít mỗi câu ngon thì rồi lát nữa đây làm sao lại có thể câu được mấy con cá lớn.

Hùng Thuần Thuần cau đôi mày lại lớn tiếng hỏi :

- Người vừa nói đó là ai thế?

Phía sau thân cây lại có tiếng cười ha hả vọng ra và có tiếng người đáp :

- Tiểu a đầu, người bắt tất phải hỏi ta là ai như thế, người cứ nhìn ta cho kỹ thì sẽ hồn tiêu phách lạc ngay.

Chỉ thấy ánh sáng loang loáng đến lạnh người từ sau thân cây bay ra tạo nên một tiếng gió rít rẽ không khí bay tới.

Thiên Ma Bạng Nữ và Man Sơn Mao Nữ nhân thấy làn ánh sáng loang loáng lạnh người đó bay tới rất mau, oai lực mạnh cực độ thì cả hai đều giật mình kinh hoàng, vội lùi lại phía sau hai bước.

Chỉ thấy lửa bắn ra tung tóe, sau một tiếng “bình” thục lớn, đã thấy một cây rìu lớn lưỡi sắc lạnh người cắm ngập vào thân một tảng đá gần đó.

Ngọc Kiều Oa định thần giây lát, lông mày xéch ngược nói :

- Thì ra Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân đã tới đây.

Phía sau thân cây, một chuỗi cười ha hả vọng lên, rồi một người ước độ ngũ tuần, tinh thần quắc thước, ăn mặc ra dáng tiều phu thẳng thừng bước ra, đôi mắt ông ta sáng như điện nhìn Ngọc Kiều Oa và Hùng Thuần Thuần cau mày lại nói :

- Không sai! Không sai! Chính là lão tiều phu ta. Lão ngư ông coi các mi, mấy con a đầu phiền tử này như mấy con cá nhỏ lội trong ao thôi, còn lão tiều phu ta thì coi mấy con a đầu phiền tử chúng bay giống như mấy thân cây, mấy cành củi trong rừng ta muốn ra tay chặt lúc nào thì chặt như thò tay lấy đồ trong túi vậy.

Hùng Thuần Thuần có vẻ phật ý, giận dữ nói :

- Các người ở trong nhóm Thần Châu tứ dật cũng được coi như những người có danh vọng đương thời, tại sao cứ cất tiếng là nói a đầu phiền tử, chẳng sợ bị giảm mất thân phận hay sao?

Cự Phủ Tiều Phu hai con mắt quái dị đảo ngược một vòng rồi nhìn chòng chọc vào Hùng Thuần Thuần, cau mày lại hỏi :

- Cái con a đầu trên người đầy lông vàng này cho ta hỏi đây, Thần Châu tứ hung các mi có phải đã được Hoàng gia phong cho hay không, mà quan tước cũng là hàng cực phẩm đó hay sao?

Hùng Thuần Thuần bị ông ta hỏi một thôi một hỏi toàn những tiếng lạ tai, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Người nói những tiếng gì kỳ cục vậy, Thần Châu tứ hung chúng tôi đều là con nhà dân già cả, suốt ngày mãi mê vui thú chốn lâm tuyền nào có ai được Hoàng gia phong tước cho bao giờ đâu, tại sao người lại nói cái gì phẩm cấp với quan tước vậy?

Cự Phủ Tiều Phu cười nói :

- Nếu các người đã không được Hoàng gia phong tước cho, thì tại làm sao chỉ cho quan phủ đốt nhà mà lại không cho dân già thấp đèn?

Hùng Thuần Thuần đáp :

- Xin người nói rõ ràng ra một chút, ý người muốn nói gì tôi chả hiểu vào đâu cả?

Cự Phủ Tiều Phu chậm rãi bước lên mấy bước, một tay rút cái búa cắm trên tảng đá ra, một mặt quái dị nói :

- Tại sao bọn người lại gọi bọn già chúng ta là đám một quan tài mà lại không cho chúng ta gọi bọn mi là a đầu phiến tử?

Hùng Thuần Thuần bị Cự Phủ Tiều Phu vắn cho một hồi khiến nàng không sao mở miệng đáp lại được, đành chỉ xua tay gượng cười nói :

- Được rồi, người khỏi phải nói nhiều nữa, từ giờ tôi không kêu các người là đám một quan tài nữa được không?

Cự Phủ Tiều Phu gật đầu cười nói :

- Như thế mới phải chứ, các người nên biết rằng, trời sinh ra các loài vật đều chọn đồng loại mà tụ hợp với nhau, cũng như cái đám một quan tài này thì lại hay chơi với những bọn chết non.

Ngọc Kiều Oa nãy giờ mặt vẫn lạnh lùng như tiền, bây giờ mới nhìn Cự Phủ Tiều Phu, Hàn Giang Điều Tuyết Ông mà nói :

- Hiện giờ trong nhóm Thần Châu tứ hung đã có hai người tới và nhóm Thần Châu tứ dật cũng có hai người tới, vậy thì chúng ta nên đi trước cửa Quát Thương mê cung để đấu trước với nhau một phen.

Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị đã để ý quan sát xem Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa sắp sửa muốn dỡ trò quỷ quái gì ra đây, ông ta bèn cười nói :

- Chúng ta tới đó được lắm chứ, hai bên như thế đã đến được bốn người, đại khái những người khác cũng sắp đến cả rồi.

Man Sơn Mao Nữ khê kéo tay Ngọc Kiều Oa tươi cười nói nhỏ :

- Này Ngọc tiểu muội, chúng ta đi trước đi, một lát nữa chị của tiểu muội cũng tới đây đó.

Ngọc Kiều Oa nghe thấy nói như vậy liền giật mình, vội hướng vào Hùng Thuần Thuần hỏi :

- Hùng tỷ tỷ, tỷ tỷ gặp chị tiểu muội ở đâu thế? Tỷ tỷ của tiểu muội lát nữa sẽ lại đây thực ư?

Hùng Thuần Thuần cười đáp :

- Tỷ tỷ gặp cách đây không xa. Ngọc đại muội vì có chuyện nên chưa tới ngay được, nhưng chắc nàng ta cũng sắp tới đây rồi.

Nói dứt nàng ta liền kéo tay Ngọc Kiều Oa rồi hai nàng lướt đi nhanh như hai con linh xà theo sát phía sau Cự Phủ Tiều Phu.

Bỗng thấy đầu Hùng Thuần Thuần chợt quay tít, cái búi tóc liền duỗi ra như một con rắn tấn công vào phía sau lưng Cự Phủ Tiều Phu.

Cự Phủ Tiều Phu không ngờ là nàng lại có một chiêu thức kỳ dị như thế, nhưng Cơ Hướng Vị đã sớm bị nàng ta lừa cho một vỏ nên đã sớm đề phòng.

Ông ta liền lấy ở trong người ra một sợi dây câu, nhắm bím tóc của Hùng Thuần Thuần mà quăng tới.

Hùng Thuần Thuần thấy đối phương đã có chuẩn bị liền cười một tiếng, thâu ngay bím tóc về, nói :

- Cơ lão đầu, kể ra người cũng đã tỉnh khôn hơn trước một chút rồi đó. Thế mới biết cái miếng “Bá Vương Tiên” của ta thật là có oai lực chẳng vừa.

Cơ Hưởng Vị chẳng thèm đếm xỉa gì tới đối phương, liền dắt tay Cự Phủ Tiều Phu, rồi hai người cùng hướng Quát Thương mê cung mà đi tới.

Ngọc Kiều Oa nói với Hùng Thuần Thuần rằng :

- Này, Hùng tỷ tỷ, vừa rồi tôi hỏi tỷ tỷ cái câu chuyện đó, tỷ tỷ vẫn còn chưa trả lời tôi đó. Tỷ tỷ tự dưng sao lại cao hứng tới đây nhúng tay vào việc này?

Hùng Thuần Thuần lắc đầu nói :

- Vừa rồi vì thời gian cấp bách nên ngu tỷ chưa nói rõ. Ngọc đại muội chỉ nói là phụng mệnh sư phụ Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh tiên bối cốt đến đây để dự hội Trung Thu giữa Thần Châu tứ hung và Thần Châu tứ dật và còn có sứ mệnh rất trọng đại.

Ngọc Kiều Oa “Ồ” lên một tiếng nói :

- Tỷ tỷ còn có sứ mạng trọng đại cơ à?

Nói tới đó, hình như nghĩ tới một chuyện gì đó, Ngọc Kiều Oa lại hỏi Hùng Thuần Thuần rằng :

- Hùng tỷ tỷ, tỷ tỷ có thấy Ngọc Kiều Nga tỷ tỷ tôi tinh thần ra sao và ở trên mình có bị thương không?

Hùng Thuần Thuần về mặt cả sợ, làm như không hiểu hỏi :

- Ngọc tiểu muội sao lại hỏi ngu tỷ chuyện đó?

Ngọc Kiều Oa liền đem chuyện ở trong Thiên Ma phủ nói đầu đuôi một lượt cho Hùng Thuần Thuần nghe, xong rồi gượng cười nói :

- Tôi sợ Ngọc Kiều Nga tỷ tỷ tôi bị Tư Đồ Ngọc đánh lừa, cho nên tiểu muội mới hỏi tinh thần của chị ấy ra sao và trong mình có bị thương hay không?

Hùng Thuần Thuần lắc đầu nói :

- Ngọc đại muội tinh thần sáng suốt, trên cũng không bị thương, trông vẻ không phải đã bị ai lừa gạt cả.

Vừa nói tới đây, Hùng Thuần Thuần bỗng “Ý” lên một tiếng, hỏi Ngọc Kiều Oa rằng :

- Này tiểu muội, cái người gái giả trai đã trêu ghẹo em là Tiêu Lộng Ngọc hiện giờ ở đâu?

Ngọc Kiều Oa đôi má đỏ bừng, cắn răng trả lời :

- Muội không biết nó đã biến đi đâu mất rồi. Nhưng vừa rồi tiểu muội nghe Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị nói rằng có lẽ Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc hai người cũng sẽ tới đây phò hội Trung Thu.

Hùng Thuần Thuần đôi lông mày dựng ngược nói :

- Tiêu Lộng Ngọc nếu mà tới đây, ta sẽ coi xem vị cô nương đó đáng dập ra làm sao mà một cô gái giả trai lại có thể khiến cho Thiên Ma Băng Nữ phải phát động xuân tình như vậy?

Ngọc Kiều Oa bẽn lẽn :

- Hùng tỷ tỷ chớ nên nói đùa như vậy. Nói tới đẹp trai thì Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc hai người cùng đẹp vô cùng. Thật có thể gọi là: nam tựa Lâm Phong Ngọc Thụ, nữ như Khấp Lộ U Lan. Nhưng...

Hùng Thuần Thuần nhìn Ngọc Kiều Oa một cái rồi hỏi :

- Nhưng làm sao, Ngọc muội không nói nốt cho ngu tỷ nghe?

Ngọc Kiều Oa sắc mặt bỗng biến đầy vẻ sát khí, nói :

- Nhưng Tiêu Lộng Ngọc làm cho tiểu muội thương tâm vô cùng. Hận nó thấu tận xương tủy. Nó không tới đây thì thôi, nếu nó tới đây thì tôi sẽ ăn thịt nó, lột da nó ra và phải uống máu nó mới hả giận.

Hùng Thuần Thuần cả cười nói :

- Tiêu Lộng Ngọc nếu mà là trai thực thì Ngọc hiền muội sẽ bị nó lừa, nhưng hiện giờ nó lại là gái thì...

Ngọc Kiều Oa không đợi cho Hùng Thuần Thuần nói tiếp, liền trừng mắt lên ngắt lời nói :

- Hùng tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng có nói nhiều lời. Nói cho cùng thì con Tiêu Lộng Ngọc thật là khả ố vô cùng.

Hùng Thuần Thuần thấy Ngọc Kiều Oa hình như có sự ẩn tình gì mà không dám nói ra, nên cũng chẳng muốn hỏi thêm gì nữa, liền cùng với Ngọc Kiều Oa hai người dắt nhau đi.

Quanh quần trong chốc lát, hai người đã đi tới Quát Thương mê cung. Nơi đây hiện giờ là một bãi đất hoang, vẫn cột cháy nhà đổ và vẫn chẳng một ai tu sửa gì cả.

Ở trước cửa cung có một hòn đá to. Đã có Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị và Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân tức là Thần Châu Nhị Dật đã đứng chờ ở đó.

Hùng Thuần Thuần biết rõ Cự Phủ Tiều Phu miệng lưỡi uốn éo ranh mãnh hơn người, liền quay sang nhìn Hàn Giang Điếu Tuyết Ông cười nói :

- Cơ lão đầu, chúng ta sẽ đấu với nhau một trận hay là đợi đến đông đủ cả rồi mới đánh.

Cơ Hưởng Vị chưa kịp trả lời, thì Cự Phủ Tiều Phu đã cười to lên mấy tiếng rồi nói :

- Trời mới vừa sáng, hãy còn sớm lắm, tiểu a đầu việc gì mà phải vội vàng thế?

Hùng Thuần Thuần giận dữ nói :

- Người lại gọi ta là tiểu a đầu sao?

Cự Phủ Tiều Phu nói :

- Người gọi Cơ lão đầu là một cửa quan tài vậy ta gọi nhà người là tiểu a đầu thật là hợp lý.

Hùng Thuần Thuần nói :

- Nếu tôi gọi là Cơ bằng hữu thì sao?

Cự Phủ Tiều Phu nói :

- Thì ta gọi nhà người là Hùng cô nương.

Hùng Thuần Thuần “Hừ” lên một tiếng, nhìn Cự Phủ Tiều Phu nguýt mấy cái nói :

- Ta xem hai cái môi của nhà người có lẽ còn sắc bén hơn búa của nhà người.

Cự Phủ Tiều Phu nói :

- Lão tiều phu kiếm củi nơi thâm sơn, trong lúc buồn bã thì ta lại thích nghe ngao ca hát thành thử hôm ta cũng hơi trớn một chút. Xin Hùng cô nương chớ chê trách.

Hùng Thuần Thuần tức giận đến độ nghiêng răng kèn kẹt mà cũng chẳng làm gì được ông ta, đành phải cười gằn một tiếng nói :

- Lát nữa đôi bên động thủ, người thứ nhất là ta sẽ đấu với nhà người.

Cự Phủ Tiều Phu lớn tiếng cười ha hả nói :

- Xin tiếp! Xin tiếp! Vì rằng lão tiều phu này quanh năm suốt tháng vẫn ở nơi thâm sơn làm bạn với cầm thú, đừng nói là Hùng cô nương, nếu là Hùng tiên sinh hay là Hùng ranh con, ta cũng thường trông thấy rất nhiều.

Hùng Thuần Thuần tức giận đến độ mắt lộ hung quang.

Đột nhiên từ trong Mê Hồn giáp bỗng có tiếng ma kêu vọng vào Ngọc Kiều Oa nói :

- Ai lại làm ma kêu đó?

Hùng Thuần Thuần lườm Ngọc Kiều Oa một cái nói :

- Ngọc hiền muội bị Tiêu Lộng Ngọc làm cho mê muội cả người đi đến nổi tiếng của Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh Diêm tỷ tỷ mà cũng không nghe được ra ư?

Hùng Thuần Thuần vừa nói dứt, bỗng có một cái bóng đen từ cửa Mê Hồn giáp đã nhanh như điện chớp phi thân tới.

Những tay sành nghệ trông thấy những bước đi nhanh như vậy thì biết ngay đối phương võ nghệ rất cao siêu.

Cái bóng đen đó vừa bay tới cạnh hòn đá là một thiếu nữ thân hình yếu điệu, mặt phủ miếng sa đen, mình mặc áo màu huyền.

Vị Xà Tâm Quỷ Nữ đôi mắt có vẻ lạnh lùng nhìn thẳng vào Cự Phủ Tiều Phu và Hàn Giang Điều Tuyết Ông từ trên xuống dưới một lượt.

Hùng Thuần Thuần mỉm cười nói :

- Để tôi xin giới thiệu vị này là Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh tỷ tỷ. Còn hai vị này là người trong nhóm Thần Châu tứ dật, một vị là Cự Phủ Tiều Phu và một vị là Hàn Giang Điều Tuyết Ông.

Diêm Tiểu Thanh từ bên trong miếng sa đen bấu môi một cái, rồi nói :

- Hừ! Cái gì Thần Châu tứ dật! Hai người đều là be bét lão đầu tử chứ gì?

Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị trong bụng nghĩ thầm rằng :

- “Thật đúng là Thần Châu tứ hung! Cứ mỗi một người lại ác hơn một người”.

Nghĩ vậy, trong lòng ông ta vừa tức lại vừa buồn cười.

Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân đưa đôi mắt nhìn Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh từ trên chi dưới một lượt, rồi gật đầu nói :

- Còn tốt! Còn tốt!

Diêm Tiểu Thanh nghe thấy hai câu “còn tốt” chẳng hiểu ra sao, lạnh lùng hỏi :

- Còn tốt cái gì?

Cự Phủ Tiều Phu vừa cười vừa trả lời rằng :

- Cái con bé này cũng đã là ác, nhưng rồi với cái danh hiệu thì lại không hợp.

Diêm Tiểu Thanh ra vẻ không hiểu, ngạc nhiên hỏi :

- Không hợp là nghĩa thế nào?

Cự Phủ Tiều Phu đáp :

- Xà Tâm đã khả úy, Quỷ Nữ lại còn làm cho người ta phải sợ hơn cho nên bốn chữ ngoại hiệu “Xà Tâm Quỷ Nữ” đó cũng đã xác nhận rõ là hung lắm rồi.

Diêm Tiểu Thanh nghe nói lấy làm đắc ý, tròng mắt lên nói :

- Còn tên thì sao mà lại bảo là không tốt, không hợp với ngoại hiệu?

Cự Phủ Tiều Phu cười ha hả nói :

- Nói đến chuyện cổ tích của loài rắn thì ai ai cũng biết tới chuyện “Bạch xà”. Trong chuyện đó nói Bạch xà là chủ, còn Thanh xà là nô. Bạch Tổ Trinh là tiên, Tiểu Thanh Nhi là yêu. Tên mi lại là Tiểu Thanh thì chẳng qua chỉ là một đứa nô tỳ, một con a đầu mà thôi, vậy thì còn về vang gì nữa?

Diêm Tiểu Thanh tức giận đến nổi nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Ủ, thì cứ cho là cái tên của ta không được về vang, nhưng họ của ta cũng đủ lợi hại lắm rồi, Diêm La bắt ma tử kiếp khó tránh. Lão đầu kia mi hãy nạp mạng cho ta. Ta sẽ đánh ngã mi xuống dưới mười tám tầng Địa Ngục.

Lời nói vừa xong, Diêm Tiểu Thanh giơ tay áo huyền khê phát lên một cái, trong tay áo liền bay ra một luồng huyền quang, nhằm giữa mặt Cự Phủ Tiều Phu bay tới.

Cự Phủ Tiều Phu cười to một tiếng vang trời, nói :

- Hạt châu nhỏ bằng hạt gạo thì có sáng được bao nhiêu?

Tiếng cười vừa dứt thì từ trong người ông ta có một cái bóng riu sáng lóe nhằm thẳng luồng huyền quang mà chém xuống.

Diêm Tiểu Thanh lúc vung tay áo, phi ra một luồng huyền quang đó chính là con Thiết Tuyền quái xà, một vật không sợ gì đao kiếm chém đứt nhắm ngay ngọn búa của Cự Phủ Tiều Phu mà cuốn lấy.

Nguyên lai Diêm Tiểu Thanh có dụng ý muốn dùng con quái xà này để cuốn lấy cây búa của Cự Phủ Tiều Phu mà đoạt lấy món binh khí thành danh này.

Nhưng ý niệm của nàng ta vừa mới chuyển động thì tai đã nghe thấy Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần vội vàng kêu lớn lên :

- Diêm nhị tỷ, cây búa của đối phương không phải là cây búa tầm thường đâu. Tỷ tỷ hãy cẩn thận kéo rồi con vật nhỏ bé của tỷ tỷ lại bị thương tổn đấy.

Diêm Tiểu Thanh nghe thấy Hùng Thuần Thuần nói như vậy bèn cảm thấy cây búa của đối phương vừa to vừa nặng, hào quan lại cực kỳ sắc bén. Đồng thời nàng ta chợt nhớ tới con tinh xà mà hàng ngày nàng ta vốn rất yêu mến vẫn thường gọi nó là Tiểu Huyền nhi hiện đang bị cây riu của đối phương bổ mạnh xuống.

Diêm Tiểu Thanh đã có giới tâm rồi, tự nhiên phải thấu thể biến chiêu để rồi sẽ đối phó địch bằng cách khác. Nhưng mới rồi nàng ta đã mười phần chắc chín, nên phóng chiêu ra có hơi quá đà, nay có muốn đổi chiêu biến thức chỉ e cũng không kịp nữa.

Mắt trông thấy ánh sáng của cây riu và hình bóng của con rắn trên không hợp với nhau làm một. Đột nhiên bỗng thấy đột huyền quang đó rút mau về như điện xẹt.

Vừa rồi có nói Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh không kịp biến chiêu thể sao nay lại nói nàng ta có thể đột nhiên thấu thể?

Nhân vì món binh khí trong tay nàng là con Thiết Tuyền linh xà vốn không phải là một vũ khí vừa dài vừa mềm. Nếu là thứ vũ khí roi mềm dây dài tầm thường khác thì người sử dụng lần đầu tiên phải thấu kinh lực lại, rồi sau mới có thể thu hồi vũ khí lại, như vậy trong thời gian chớp mắt không thể nào làm được như ý muốn. Nhưng con Thiết Tuyền linh xà này vốn tự bản thân nó đã có linh tính, cho nên tự nó có thể tự động né tránh hung hiểm.

Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh một khi đã có giới ý rồi thì tay nàng liền vận dụng kinh lực. Đồng thời, con Thiết Tuyền linh xà cũng tự co lại, nhanh như điện xẹt. Như vậy nó mới tránh khỏi bị đứt ra làm mấy khúc dưới lưỡi riu sắc bén của Cự Phủ Tiều Phu.

Cự Phủ Tiều Phu cũng không muốn đuổi đánh tiếp nữa, liền ra vẻ trêu ghẹo cười nói :

- Nay, Diêm cô nương, tôi khuyên cô nương từ nay có nuôi rắn thì đừng nuôi rắn đen, nên nuôi rắn trắng thì hơn để khỏi bị người ta chê cười Tiểu Thanh nhi là hạng nô tỳ.

Diêm Tiểu Thanh rít lên một tiếng tựa như ma hú, tay áo bên trái khê phát lên một cái. Lúc này nàng phát tay áo bên phải thì bay ra một con rắn màu huyền, bây giờ tay trái nàng phát ra một vật tựa như cái lưới màu huyền lóe ánh sáng.

Cự Phủ Tiều Phu hình như biết vật này rất lợi hại, không muốn để chụp phải, vội nhảy lùi về phía sau tám bước. Diêm Tiểu Thanh khanh khách cả cười nói :

- Lão thất phu kia, người cũng nhát gan như thế cơ à?

Cự Phủ Tiều Phu chỉ vào cái vật mà Diêm Tiểu Thanh đang cầm giương lông mày nói :

- Cái đó là Thanh Lân Hắc Sát vồng phải không?

Diêm Tiểu Thanh gật đầu cười nói :

- Lão thất phu thảo nào mà được đứng vào nhóm Thần Châu tứ dật. Nhỡn lực của nhà ngươi kể cũng tinh tường đấy.

Cự Phủ Tiều Phu lại hỏi :

- Cô nương đã dùng đến Thanh Lâm Hắc Sát võng, vậy có lẽ cô nương là đồ đệ của Tam Ác bà bà đã nổi danh ở Miêu Cương năm xưa?

Diêm Tiểu Thanh lắc đầu đáp :

- Nhà ngươi đoán lầm rồi. Tam Ác bà bà không phải là sư phụ của ta, mà chỉ là sư tỷ của ta thôi.

Cự Phủ Tiều Phu để ý nhìn Diêm Tiểu Thanh rồi từ từ nói :

- Người ta nói Tam Ác bà bà hãy còn sống ở Miêu Cương, hay là đã chết rồi, cô nương có biết rõ ràng không?

Diêm Tiểu Thanh lạnh lùng nói :

- Sư tỷ ta thần công sánh ngang Tạo Hóa, tuổi thọ kịp với trời đất. Có lẽ chỉ trong một thời gian nữa sẽ tới Trung Nguyên này cũng nên.

Cự Phủ Tiều Phu cau đôi lông mày hỏi tiếp :

- Tam Ác bà bà nếu hãy còn sống thì cái ông bạn già Thiết Bối Đà Ông chắc đã...

Không đợi cho Cự Phủ Tiều Phu nói dứt câu, Diêm Tiểu Thanh đã cười nhạt một tiếng ngắt lời nói :

- Thiết Bối Đà Ông không những còn mạnh khỏe mà cả đến Thiên Ma Thánh Mẫu với vị...

Cự Phủ Tiều Phu đột nhiên xua tay, nói ngay :

- Diêm cô nương không cần nói nữa. Tôi đã biết bốn vị kết nghĩa anh chị em đó đều vẫn còn sống hết.

Diêm Tiểu Thanh ra vẻ đắc ý, cười nói :

- Đã biết thế thì được. Cũng may các người đã tuyên bố không mở Thiên Trì kỳ hội nữa. Bằng không thì bốn vị đó tới nơi, liệu các người có thể sống còn được nữa hay không?

Xem tiếp hồi 41

41. Hồi 41

- Cô nương này khẩu khí thật phách lối. Cô bảo rằng bốn người đã làm cho Thiên Trì kỳ hội không dám mở nữa là bốn người nào?

Tiếp theo tiếng nói đó, từ trong Mê Hồn giáp đã có hai người bước ra. Một người mặc áo bào trắng, một người mặc áo bào xanh, tinh thần đều quắc thước.

Ngọc Kiều Oa, Hùng Thuần Thuần, Diêm Tiểu Thanh vừa trông thấy biết ngay hai người đó thuộc nhóm Thần Châu tứ dật. Một người là Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô và một người là La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn.

Cơ Hướng Vị khanh khách cả cười nói :

- Chúng ta Thần Châu tứ dật đều đã đến đông đủ cả, còn bên phía các cô Thần Châu tứ hung hãy còn thiếu một vị là Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm.

Chữ “Diệm” vừa thoát ra khỏi cửa miệng Cơ Hướng Vị trong Mê Hồn giáp đã vọng ra một chuỗi cười khanh khách.

Người xuất hiện lần này là một người đàn bà ăn mặc cung trang màu phấn hồng, mặt mũi rất xinh đẹp, tuổi độ ba mươi mốt, ba mươi hai và cũng là người lớn tuổi nhất trong nhóm Thần Châu tứ hung.

Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần cười nói :

- Khuông tỷ tỷ đã tới rồi kia kìa. Như vậy Thần Châu tứ dật và Thần Châu tứ hung đã tới đông đủ cả. Chúng ta chẳng nên nói nhiều làm chi. Xin bắt đầu nhập cuộc đấu ngay, để xem bạch phát với hồng nhan ai là kẻ thắng người bại?

Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh nói :

- Hiện giờ đã tới giờ Tị. Xin bắt đầu ngay đi, chúng ta ai là người ra đấu trận đầu đây?

Hùng Thuần Thuần đang định mở miệng nói thì Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diêm đã dùng thân pháp Di Hình hoán ảnh, người như hành vân lưu thủy lướt như bay tới đương trường, khanh khách cả cười nói :

- Cứ theo thường lệ của những người đi phó hội thì kẻ nào tới trễ thường bị phạt ba chén rượu. Như hiện nay trong cuộc phó hội này tôi là kẻ đến chậm nhất, đáng bị phạt. Vậy tôi tình nguyện lãnh phạt ra đấu trận đầu.

Nàng ta nói dứt lời liền ngừng mặt lên nhìn vào Thần Châu tứ dật thần sắc đặc biệt lạnh lùng, trầm giọng hỏi sảng :

- Bọn các người thì ai sẽ ra đấu trước đây?

Vừa mới đây, Khuông Vô Diêm hướng về bọn Hùng Thuần Thuần mà chuyện trò, câu cười tiếng nói đều nhu hòa, nhất thiết tràn đầy hòa khí, nhưng hiện nay hướng vào bọn Thần Châu tứ dật để nói chuyện thì nàng trở mặt, thần sắc cực kỳ lạnh lùng, vẻ mặt lập tức hiện lên những nét hung ác, hiểm độc. Điều này khiến cho người ta phải có cảm giác rằng: cái ngoại hiệu Hạnh Hoa Hung Nữ của nàng ta đối với tánh tình của nàng ta thật là ăn ý. Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô bây giờ mới ha hả cười lớn nói :

- Nếu cứ theo lý luận của đối phương vừa nói ra đây, thì trong nhóm Thần Châu tứ dật, mỗi kẻ đến chậm nhất, có lẽ mỗi phải...

Ông ta vừa nói đến đây thì La Phù Mai Tẩu đã xua tay cười nói :

- Lâm huynh, huynh tuy đến trễ, nhưng mỗi cũng chẳng sớm nào. Vậy thì trận đấu đầu tiên này huynh nên nhường cho mỗi.

Lâm Thắng Bô mỉm cười hỏi La Phù Mai Tẩu :

- Đã cùng là những người đến trễ cả, thì có lý nào trận đấu đầu tiên này mỗi phải nhường cho huynh?

Nói tới đây ông ta lấy tay chỉ vào Khuông Vô Diêm, ha hả cười nói :

- Nhân cả vị Khuông cô nương là người ưa thích Hạnh Hoa, trong khi mỗi lại cũng ưa thích Mai Hoa. Cả hai đều cùng yêu hoa cả. Vậy chi bằng nhường cho chúng tôi đấu chuyển đầu chẳng là lý thú lắm sao?

Lâm Thắng Bô gật đầu cười nói :

- Nói cũng nghe được đấy. Mỗi bằng lòng nhường huynh một trận. Nhưng huynh cũng nên hiểu cho rõ ràng: huynh yêu hoa Mai là loại hoa ưa lạnh rét trong khi nàng ta yêu hoa Hạnh là loại để điểm mặt bọn Tứ dật chúng ta đấy nhé!

La Phù Mai Tẩu tươi cười đáp :

- Hoa Mai vốn tự trong giá lạnh mà sinh ra, vốn quen chịu đựng với tuyết sương, ngày thường đã ít tay địch thủ, nay may mắn được gặp nàng yêu Diêm Hạnh Hoa đấu một trận đầu. Lâm huynh là con Hạc rất tinh quái, xin đừng quét sạch hết hứng thú của mỗi đi.

Một mặt vừa nói, một mặt ông ta từ từ tiến bước ra giữa sân đấu trường, tiến tới trước mặt Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diêm đứng vững như một quả núi. Khuông Vô Diêm mặt lúc này đầy hung khí, trầm giọng hỏi :

- Chúng ta đấu với nhau bằng cách nào?

Tăng Nại Hàn cười nói :

- Xin cứ tùy tiện, hoa Mai phô sắc dưới ánh trăng, soi mình trên dòng nước biếc, chịu lạnh được thấu xương và cũng còn chịu đựng được tất cả những cơn nắng sớm mưa chiều mà chẳng sờn lòng. Cô nương muốn đấu cách nào, lão phu cũng xin tiếp.

Khuông Vô Diệm cười nhạt một tiếng nói :

- Tốt lắm, người đã khoắc lác luôn mồm, vậy hãy mau mau rút binh khí ra đi.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn gật đầu cười một tiếng, rồi cùng với Khuông Vô Diệm cả hai cùng song song rút binh khí cầm tay.

Một bên là bạch đầu đại hiệp, một bên là Yên diệm hung cơ, cả hai một khi đã rút binh khí cầm tay đã khiến cho Thần Châu tam dật và Thần Châu Tam Hung đứng ngoài cùng trông thấy đều phải nghĩ thầm rằng: “Thiên hạ lại có sự xảo hợp khéo léo đến thế này ư?”

Thì ra Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm rút binh khí cầm trong tay, đó chỉ là một cành hoa Hạnh, trong khi La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn cũng rút khí giới cầm trên tay, món khí giới đó lại là một cành hoa Mai.

Mai và Hạnh tuy nhiên có chỗ khác nhau, nhưng vì cả hai cành hoa đều trơ trụi không có hoa, nên mọi người trông thấy hai món binh khí trong tay hai địch thủ này, thật là hai món binh khí lạ lùng ít thấy.

Bất kể là dùng làm dao hay dùng làm kiếm thì hai món binh khí trong tay hai người này đều tương đồng và đó cũng là chuyện thường thấy trên giang hồ. Nhưng hai cành cây này trong tay hai nhân vật này, một khi cử lên rồi đã thấy phát hiện một sự xảo hợp hiếm có. Kỳ thật, cứ trông hình dạng bề ngoài mà nói thì hai cành cây này không khác nhau bao nhiêu, nhưng cứ thực chất mà luận thì lại khác nhau rất xa.

Hạnh Hoa Hung Nữ sử dụng cành Hạnh, nhưng cành Hạnh của nàng lại được đúc bằng sắt lạnh, không sợ đao kiếm chém đứt. Trái lại có thể dùng những cái ngạnh của Hạnh mà phong tỏa lấy đao kiếm của đối phương.

Còn về phần La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn thì sử dụng cành Mai nhưng lại là cành mai ngắt trên cây ra thật. Dùng nói chỉ cành Mai này nếu va chạm phải cành Hạnh đúc bằng sắt lạnh kia thì chắc chắn cành Mai sẽ bị chặt đứt làm mấy đoạn ngay tức khắc. Cho nên những người đứng ngoài thoát mới nhìn thấy hai món binh khí của hai người thì tưởng đâu là hai món binh khí tương đồng, nhưng tới khi họ nhận xét về thực chất của hai món binh khí thì mọi người đều thầm đoán rằng: “Mười phần có đến chín phần La Phù Mai Tẩu bị bại”.

Trong lúc mọi người suy nghĩ thâm như vậy thì Hạnh Hoa Hung Nữ và La Phù Mai Tẩu đã khởi sự trận đấu.

Quả nhiên Khuông Vô Diệm đã ỷ vào món binh khí bằng sắt lạnh đúc của mình mà liên tiếp đâm, quét, bổ, chặt tới tấp tấn công La Phù Mai Tẩu một cách mãnh liệt.

Các chiêu thế của nàng ta đều là chiêu thế tấn công cả, trong khi đó thì La Phù Mai Tẩu lại nhảy, né, tránh, lướt. Những thân pháp mà ông ta sử dụng toàn là thân pháp chịu đòn cả.

Điều đặc biệt là có mấy lần hai cành cây va chạm vào nhau thì La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn đã dồn bốn thân chân khí vào cành Mai thực của ông ta mà chống đỡ với cành Hạnh bằng sắt đúc của Hạnh Hoa Hung Nữ một cách nhẹ nhàng, tuyệt nhiên cành Mai thực của ông ta không hề bị thương tổn mấy may.

Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa là một người trong nhóm Thần Châu tứ hung có công lực tối cao, đồng thời lại cũng có nhân lực tối cao. Nàng nhìn thấy cuộc đấu đã vào tới hiệp thứ ba, bốn mươi, bèn thất thanh nói lớn :

- Cứ xem hai người đấu bấy nhiêu và nhất là trông kỹ thấy Khuông đại tỷ không đấu lại ông ta đâu.

- Ngọc tiểu muội bất tất phải vì Khuông đại tỷ mà vội lo lắng như thế. Khuông đại tỷ còn nhiều sát thủ, chưa kịp thì thổ đó thôi. Đại tỷ còn hai mươi bốn thế “Phong Biên Độc Nhụy” trong môn Hồng Bạch Hạnh Hoa chưa giở ra, rồi thì lão đầu tử này khó mà chống đỡ nổi.

Vừa nói tới đó Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm bỗng hét lớn một tiếng rồi nói :

- Hãy chậm lại một chút.

Cây Hàn Thiết Hạnh Chi ở trong tay Hung Nữ liền sử dụng hai thế “Phương Phi Thiến Dã” và “Vạn Tử Thiên Hồng” đẩy lui Tăng Nại Hàn rồi nhảy ra ngoài vòng đấu luân.

Tăng Nại Hàn cười ha hả nói :

- Lục Thiếu Du khi trước đêm ở trên tiểu lâu nghe mưa xuân, sáng mua Hạnh Hoa trong ngõ, bây giờ Tăng Nại Hàn ta ở trong Mê Hồn giáp này vào buổi Trung Thu, ở trước một tảng đá lớn nghiên cứu võ công với Hạnh Hoa, cũng đều là những việc lý thú cả, sao Khuông cô nương lại không tiếp tục phát huy ngay oai lực của cây Hàn Thiết ra hết đi?

Khuông Vô Diệm lạnh lùng nói :

- Sao ngươi cứ chịu đòn hoài mà chẳng trả miếng nào như vậy?

Tăng Nại Hàn cười nói :

- Tinh thần của Mai cốt cách là ở chỗ sương càng xuống nhiều, tuyết càng đè nặng thì lại càng đẹp và thơm thêm, cho nên người ta đã có câu rằng: “Nhất điểm Mai hoa thiên địa tâm”, nếu hoa Mai quay đầu trở lại mà chống lấy sương và tuyết, thì có phải hóa ra là mai tinh hay mai quái không?

Khuông Vô Diệm cau mày nói :

- Ngươi chớ có nên tiêu cực quá như vậy, giống hoa cũng còn có tinh thần đấu chí, trước kia Minh Thái Tổ đã có câu thơ rằng: “Yên dữ Tây Phong chiến nhất trường, mẫn thân phi thượng hoàng kim giáp”. (Ta muốn đấu một trận với gió tây, trên mình mặc bộ hoàn kim giáp).

Tăng Nại Hàn mắt tia ra những ánh sáng như điện chớp, tươi cười đáp :

- Có thực Khuông cô nương muốn ta phát huy tinh thần chiến đấu không?

Khuông Vô Diệm cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Tự nhiên rồi chẳng lẽ ta lại sợ ngươi hay sao? Ngày hội hôm Trung Thu hôm nay vốn dĩ chứa đầy những khí vị của máu tanh.

Tăng Nại Hàn gật đầu nói :

- Được lắm, Tăng Nại Hàn này xin tuân mệnh, Khuông cô nương cứ ra tay tấn công đi.

Khuông Vô Diệm liền nghĩ bụng :

- “Ta đấu binh khí với y có lẽ không thắng nổi, nhân cơ hội này ta hãy nghĩ cách thay đổi môn khác mới được”.

Nghĩ như vậy, Khuông Vô Diệm lắc đầu nói :

- Ta đấu mĩ binh khí đã thấy chán lắm rồi, đem đổi thứ khác thì hơn.

Tăng Nại Hàn mỉm cười nói :

- Khuông cô nương cứ ra đề mục, Tăng Nại Hàn này xin tuân lệnh cô nương ngay.

Khuông Vô Diệm xếp cây Hàn Thiết Hạnh Chi lại rồi cười nói :

- Chúng ta đấu một trận ám khí chơi, ngươi nghĩ sao?

Tăng Nại Hàn cau mày lại lắc đầu.

Khuông Vô Diệm có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Sao ngươi lại lắc đầu như thế, hay nhà ngươi không biết sử dụng ám khí?

Tăng Nại Hàn bật cười nói :

- Không phải là không biết, mỗ chỉ sợ cô nương bị thua thiệt đó thôi, vì tuổi tác của mỗ đã già cả như thế này, nên không muốn để cho cô nương phải bị thiệt thòi.

Khuông Vô Diệm ngạc nhiên hỏi :

- Người nói như thế là ý nghĩa ra sao?

Đôi mắt Tăng Nại Hàn bỗng sáng ngời, nhìn thẳng vào mặt Khuông Vô Diệm cười nói :

- Binh khí của cô nương là Hạnh Chi, thì chắc ám khí của cô nương là Hạnh Hoa phải không?

Khuông Vô Diệm đáp :

- Đúng đấy.

Tăng Nại Hàn lại hỏi tiếp :

- Ám khí của cô nương có tất cả bao nhiêu đóa Hạnh Hoa thế?

Khuông Vô Diệm không giấu diếm gì hết trả lời ngay :

- Hai mươi bốn đóa.

Tăng Nại Hàn gật đầu nói :

- Vừa đúng là số hoa tính đủ hai mươi bốn đóa tất cả kể cũng có lý nhưng chỉ tiếc là hơi ít thôi.

Khuông Vô Diệm đang chực lên tiếng nói thì Tăng Nại Hàn đã tiếp lời :

- Vì ám khí Mai hoa của lão phu nhiều gấp ba của cô nương, tất cả phải đến tám mươi mốt đóa.

Khuông Vô Diệm lắc đầu nói :

- Cái đó thì có can hệ chi đâu, người ta thường nói tướng giỏi ở như mau chứ không phải ở chỗ dừng, binh ở chỗ tinh chứ không phải ở số nhiều, ta bằng lòng lấy hai mươi bốn đóa đấu với tám mươi mốt đóa của người một phen.

Tăng Nại Hàn hỏi :

- Lão phu đã nói rõ ràng rồi. Khuông cô nương đã có lòng tự tin như vậy xin cứ nói ra cách đấu.

Khuông Vô Diệm liền hỏi :

- Chúng ta đấu đánh trùng, đấu tinh xảo, hay là muốn đấu như thế nào cũng được?

Tăng Nại Hàn mỉm cười nói :

- Mỗ cho rằng nên đấu như thế nào cũng được, tiện như thế nào thì ra tay bằng cách đó.

Khuông Vô Diệm thấy vẻ mặt Tăng Nại Hàn bề ngoài thì thực là hòa nhã, nhưng bề trong lại kiêu ngạo vô cùng, thực là một cây Mai già không chịu cúi đầu trước gió mạnh, trong lòng nàng ta đã nảy ra sát khí liền lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi đã nói là cái gì cũng giỏi và hiểu biết hết, thì ta định vẽ đất để giới hạn có được không?

Tăng Nại Hàn cười ha hả nói :

- Tốt lắm, vẽ đất rộng như thế nào, cách nhau xa bao nhiêu?

Khuông Vô Diệm nói :

- Rộng hai thước, cách xa ba trượng.

Tăng Nại Hàn gật đầu cười nói :

- Lão phu xin tuân mệnh Khuông cô nương, hiện giờ hai chúng ta đang xa nhau tám thước, mỗi người chúng ta hãy lùi lại một trượng hai, rồi lấy ba thước làm đường kính vẽ xuống đất nhé?

Vừa nói xong, hai người đều lui ngay về phía sau một trượng và đã cách xa nhau ba trượng ngay.

Khi cả hai đã đứng yên tại chỗ, Tăng Nại Hàn liền giơ thẳng ngón tay trở của bàn tay phải ra, một chân đứng vững trên đất rồi quay luôn một vòng.

Lúc đó mọi người mới thấy quả nhiên La Phù Mai Tẩu có võ công tuyệt thế, bọn Tứ hung thấy vậy liền nghĩ bụng :

- “Bọn họ đã mua được cái tên tuổi Thần Châu tứ dật cũng chẳng phải là hư danh, tuy người nào cũng tóc bạc da đồi, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, không thể coi thường được”.

Thì ra Tăng Nại Hàn vừa quay một cái như vậy, ngón tay trở đã chỉ lên trên không, tia ra một luồng kinh lực vẽ luôn một cái vòng tròn ở trên mặt tảng đá tức thì.

Dùng kinh lực để vẽ trên tảng đá như thế không phải là khó, trong bọn tám người đó người nào cũng có thể làm được cả, nhưng sở dĩ khó là vì cái vòng tròn vừa vẽ đó tròn vô cùng, nét lại nhỏ và rất đều, nét vẽ nhỏ như một sợi tóc đều xuống mặt đá đúng nửa tấc, tròn đến nỗi nếu dùng thước mà làm thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nay Tăng Nại Hàn chỉ dùng có một ngón tay, dùng kinh lực chỉ chuyển người một cái đã tạo ra được một cái vòng tròn như thế thì quả là rất khó khăn.

Vì những cái khó như trên, nên Hạnh Hoa Hung Nữ vừa trông thấy đã biết ngay là phần thua chắc chắn sẽ về mình, nàng liền nghĩ bụng :

- “Ta khó lòng mà làm được như đối phương!”

Nhưng không làm sao khác hơn được, nàng cũng đành chuyển thân quay mình một cái, làm theo như Tăng Nại Hàn.

Thảo nào mà Hạnh Hoa Hung Nữ muốn hại cho được Thần Châu tứ dật để nổi danh trong võ lâm, thì ra công lực của nàng ta quả cũng đã luyện tới lúc cao siêu.

Hạnh Hoa Hung Nữ theo như Tăng Nại Hàn mà làm, không sai một chút nào cả, nhưng nhìn kỹ thì chỉ kém một chút là ở chỗ chiếc vòng không được tròn bằng Tăng Nại Hàn mà thôi. Vì đường vẽ cuối cùng của chiếc vòng tròn đó hơi lệch đi một chút.

Tám người đó người nào mắt cũng sáng như điện, liền trông rõ ngay là Hạnh Hoa Hung Nữ đã kém đôi chút.

Còn Khuông Vô Diệm thì hai má đỏ bừng, nhưng nàng ta vẫn làm như không biết, liền nói với Tăng Nại Hàn :

- Tăng lão đầu, chúng ta đã cách xa nhau ba trượng và cũng rộng hai thước rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu đi thôi. Trận đấu này của chúng ta bảo đặt tên là tỷ thí ám khí Mai Hạnh Phi hoa nhé!

Nàng ta nói mấy câu đó vốn đã rất lớn, nhưng khi nói đến bốn chữ “tỷ thí ám khí” thì đặc biệt cất cao giọng nói to hơn.

Khuông Vô Diệm nói như vậy thực là gian xảo vô cùng.

Vì nói như thế có nghĩa là bây giờ hai người mới bắt đầu trận đấu, còn hỏa hầu và công lực mà hai người đã biểu diễn vừa rồi thì nàng không lý tới.

Tăng Nại Hàn trong bụng cũng đã hiểu ngay, liền mỉm cười trả lời :

- Xin Khuông cô nương bắt đầu ra tay đi cho và xin cô nương cứ yên tâm, trận đấu này được thua không là hoàn toàn về đất cách xa đâu.

Đúng là gừng càng già càng cay, những chuyện thâm kín của Khuông Vô Diệm đã bị Tăng Nại Hàn nói toạc ra hết, cũng như ông ta đã khê tát vào mặt Khuông Vô Diệm một cái vậy.

Khuông Vô Diệm mặt đỏ bừng, liền mắng lớn :

- Tăng lão đầu kia đừng có ỷ già mà khua môi múa mỏ như thế, hãy thử xem mùi vị của ba đóa Hạnh Hoa này đã.

Nàng vừa nói xong, tay phải liền giơ lên một cái, liền có ba đóa Hạnh Hoa bay nhằm Tăng Nại Hàn bay thẳng tới.

Thứ Hạnh Hoa đó lợi hại và đặc biệt dị thường, cánh hoa làm bằng đồng lá còn nhụy hoa thì được chế luyện bằng sắt lạnh có tẩm thuốc độc rất mạnh, tên gọi là Phong Biên Độc Nhụy.

Ấm khí nhỏ bé như vậy mà cách xa những ba trượng, muốn đả thương được kẻ địch tất phải có nội công rất cao siêu. Khuông Vô Diệm đã nổi danh về môn ám khí này, năng dùng thủ pháp rất tuyệt diệu, không sai một li một tí nào.

Nhưng Khuông Vô Diệm quên một điều là năng chỉ có hai mươi bốn đóa Phong Biên Độc Nhụy thôi, mà hồi nãy Tăng Nại Hàn đã nói ông ta có tất cả tám mươi một đóa Mai hoa con số chênh lệch nhau đến ba lần.

Đáng lẽ Khuông Vô Diệm không nên tấn công trước như vậy thì phải vì khi năng đã sử dụng hết hai mươi bốn đóa hoa ấy, thì chỉ còn cách mà đứng để chịu đòn mà thôi.

Chuyện đó không phải là Khuông Vô Diệm không nghĩ tới, chỉ vì cái chuyện đeo đá vạch đất không được bằng người, năng muốn dùng lời che đậy lại bị Tăng Nại Hàn nói toạc ra, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, liền muốn che lấp sự xấu hổ đó, năng mới không nghĩ trước sau gì cả mà chỉ tấn công có ba đóa trước như thế thôi.

Tăng Nại Hàn thấy Khuông Vô Diệm đã ra tay, liền cười ha hả lớn tiếng nói :

- Số Mai Hoa của lão phu nhiều gấp ba số Hạnh Hoa của cô nương, lão phu nên lấy ba đổi với một, làm thành ra hai phối với Hạnh Hoa thì thật rất lý thú.

Vừa nói xong, ông ta đã phất tay áo lên một cái, chín đóa hoa Mai màu sắc vàng nhạt nhảm trên không bắn ra.

Khuông Vô Diệm ném những bông Hạnh Hoa màu đỏ thành hình chữ “Phẩm”, bây giờ Tăng Nại Hàn tung ra những bông Hoa Mai màu vàng nhạt cũng hình chữ “Phẩm”.

Nhưng “Phẩm” nọ không giống với “Phẩm” kia. Hạnh Hoa là tiểu Phẩm còn Mai Hoa là đại Phẩm. Hạnh Hoa là đơn Phẩm, còn Mai Hoa là phúc Phẩm.

Ba đóa hoa mai màu vàng của Tăng Nại Hàn kết hợp thành một tiểu Phẩm, rồi tiểu Phẩm kết thành một đại Phẩm, nhằm ba đóa Hạnh Hoa của đối phương bao vây chặt.

Hai bên cách xa nhau những ba trượng, những đóa hoa đó sau khi bay tới nửa đường thì vừa vặn gặp nhau, thì một việc kỳ lạ xảy ra, ba đóa Mai hoa kết thành một chữ Phẩm vây đóa Hạnh Hoa vào chính giữa, rồi bỗng dừng cả lại, hóa ra ba sắc vàng quây lấy một sắc đỏ, trông thành to lên gấp bốn đẹp đẽ vô cùng, rồi những bông hoa đó từ từ hạ xuống mặt đất không có suy sụp chút nào.

Khuông Vô Diệm thấy thủ pháp của đối phương kỳ diệu như vậy, có muốn rút lui cũng đã muộn, năng liền trợn ngược đôi lông mày lên nói :

- Hảo thủ pháp, La Phù Mai Tẩu quả danh bất hư truyền! Người hãy tiếp thêm miếng Xuân Thành Vô Sứ Bất Phi Hoa này của ta xem nào?

Nói xong, năng ta liền giơ tay lên phẩy một cái, chín đóa Hạnh Hoa đỏ hồng bay thẳng lên trên không.

Lần này số lượng đã nhiều hơn lần trước gấp ba, và thủ pháp của năng ta cũng khác hơn lần trước. Vừa rồi chỉ có ba đóa thành hình chữ Phẩm nhằm thẳng Tăng Nại Hàn bắn tới.

Lần trước ba đóa Hạnh Hoa do tay Khuông Vô Diệm ném ra thì thoát đầu nó bay đi thành một hàng dài, sau biến thành hình chữ Phẩm, nhưng lần này chín đóa Hạnh hoa bay ra một lúc lại không thành hàng lối nào cả, cứ toán loạn trên không mà bay tới.

Tăng Nại Hàn trông thấy liền mặt liền cau lại, nhưng sắc mặt ông ta không có vẻ gì là khẩn trương, trông bộ mặt ông ta chẳng khác nào cây lão Mai đang chịu đựng sương tuyết, chỉ lộ ra một vẻ hào hoa, tươi cười và chẳng thấy giận dữ hay sợ sệt gì cả.

Chỉ thấy ông ta khẽ phất tay, thì trong ống tay áo đã bay ra nhiều đóa hoa Mai phiêu phiêu bay tới gần gần.

Một đóa, hai đóa, ba đóa, bốn đóa... không nhiều không ít, vừa đúng ba lần chín là hai mươi bảy đóa cứ đều tăm tắp thi nhau bay ra, cứ mỗi ba đóa hoa Mai lại sắp thành hình chữ Phẩm, kể lại chính giữa ba đóa hoa mai đó lại lọt vào một đóa hoa Hạnh, trông tựa như cái nụ hoa vậy, rồi lại cứ như thế mà nhẹ nhàng rụng xuống dưới đất.

Như thế, tất cả chín mũi ám khí bằng hoa Hạnh của Khuông Vô Diệm ném ra lần này, thì cứ mỗi cái hoa Hạnh của nàng lại bị ba đóa hoa Mai của Tăng Nại Hàn bao lấy mà đánh rơi xuống đất hết.

Dưới sân lúc bấy giờ la liệt những hoa Mai và hoa Hạnh, trông chẳng khác nào sau một trận cuồng phong, những đóa hoa phải rã cánh lìa cành vậy...

Khuông Vô Diệm không thể nào chịu nổi sự nhục nhã này, hai hàm răng ngọc nghiến chặt lại, nàng không nghĩ ngợi gì hết, còn lại rất cả mười hai đóa hoa Hạnh, liền vung tay ném luôn ra một lượt.

Những đóa hoa lần trước Khuông Vô Diệm ném ra thì toàn là màu hồng, nhưng mười hai đóa hoa nàng ném ra lần này thì màu sắc lại toàn là trắng cả.

Nguyên do là lần này, Khuông Vô Diệm đã vận hết kinh lực ra để dồn những đóa Hạnh, nàng ta lại ném ra thực mau, trông đầy trời như một làn mưa hoa vậy.

Tăng Nại Hàn lần thứ nhất và lần thứ nhì đều đã giở thủ pháp lấy ba chống một, lấy Mai chống Hạnh, nếu lần này ông ta lại giở thủ pháp khác, thì lại tự mình để ra một chút sơ xuất khiến cho người có thể chê là thủy chung bất nhất.

Quả nhiên cả Khuông Vô Diệm lẫn La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn đều sử dụng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân, một người lấy thủ pháp nhẹ nhàng để đánh mau chiếm phần thắng, còn một người cũng dùng thủ pháp mau lẹ để chống lại sự nhẹ nhàng của đối phương.

Hỏa hầu của Tăng Nại Hàn đã luyện tới mức thượng thừa, ông ta phóng ra luôn một lúc ba mươi sáu đóa Mai hoa để ngăn đón mười hai đóa hoa Hạnh của Khuông Vô Diệm, khiến cho mười hai đóa hoa Hạnh của Khuông Vô Diệm lại đều bị rơi lả tả xuống mặt đất như trước.

Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh thấy vậy thất thanh kêu lớn một tiếng, rồi hướng vào Ngọc Kiều Oa và Hùng Thuần Thuần cau đôi mày liễu lại lo sợ nói :

- Nếu bây giờ thì Tăng lão đầu còn lại chín đóa Mai hoa chưa dùng đến, vậy thì Khuông đại tỷ còn có nước đứng trơ ra mà chịu trận thôi, như thế chẳng là đáng nguy lắm sao.

Hùng Thuần Thuần cười gượng nói :

- Khuông đại tỷ bình nhật vốn là người rất cẩn thận sao lần này tỷ tỷ lại phạm vào sự sơ xuất trọng đại như vậy, ngay cả môn Phong Ma Đồng Hạnh Hoa Phiến của tỷ tỷ vốn bên trong nhụy hoa có ẩn tàng một loại độc dược cũng đều không được sử dụng đến thế mà Khuông đại tỷ đã phí phạm mất rồi.

Thì ra Khuông Vô Diệm đã đặt chế ra thứ ám khí Hạnh Hoa này, nhụy được chế luyện bằng một thứ sắt lạnh tẩm độc, khi đem dùng phóng loại Hạnh hoa này ra, hề chạm phải vật gì, thì bông hoa đó sẽ tự động từ nhụy hoa phun ra chất độc, khiến cho đối phương lúc đó muốn đề phòng cũng không kịp nữa, như thế chẳng phải là thứ ám khí này vốn có một uy lực ghê gớm vô cùng đó hay sao?

Nhưng lần này nàng ta đem môn ám khí độc chế ra để sử dụng, thì những ám khí đó lại không va chạm vào vật gì để khiến chúng tự động phun độc được. Nói tóm lại là tất cả những đóa Hạnh hoa của Khuông Vô Diệm cứ mỗi cái bay ra, lại bị ba đóa hoa Mai của đối phương đón nhẹ lấy ở lưng chừng không, rồi rớt cả xuống đất, như vậy Hạnh hoa không thể nào phun độc ra được, mà đành mất tất cả công hiệu đặc biệt của nó.

Diêm Tiểu Thanh than thở :

- Đó chỉ là Khuông đại tỷ lần này quá tức giận, tâm hồn không giữ được bình tĩnh, vậy Hùng tam muội và Ngọc tiểu muội muôn ngàn phải nhớ lấy điều này. Lần này các vị muội muội xuất trận, đầu tiên là phải giữ cho lòng mình được thanh thản ôn hòa, bất luận đối phương dùng lời lẽ gì để khích bác châm chọc, thì các vị muội muội phải đều coi như là không nghe thấy và phải luôn luôn tâm niệm rằng mấy lão đầu tử này không phải là chỉ có hư danh thôi đâu, hơn nữa công lực của họ lại rất cao, kinh nghiệm lại phong phú hơn

người. Họ vừa có vẻ chừng chạc, lại vừa có cả sự điêu ngoa ranh mãnh, không phải dễ dàng gì mà lần át được họ đâu.

Ngọc Kiều Oa và Hùng Thuần Thuần đều gật đầu tỏ ý thụ giáo.

Lúc này trên phiến đá lớn dùng làm đấu trường đang yên tĩnh đến kinh người đủ thấy trận đấu đang vào hồi gay go quyết liệt.

Hạnh Hoa Hung Nữ đã lộ ra vẻ tức giận cực độ, trong lòng nàng đang u uẩn chứa đầy phiền muộn lẫn hối tiếc, vì lần này nàng đã phải dùng tới cả hai mươi bốn đóa độc môn ám khí Hồng Bạch Hạnh Hoa, rốt cuộc đều bị Tăng Nại Hàn hoàn toàn phá giải được hết.

Nhưng Hạnh Hoa Hung Nữ dù có hối tiếc thì sự việc đã rồi, không còn cách gì thay đổi cục diện được nữa, nàng ta đành chỉ hết sức trấn tĩnh tinh thần cho tỉnh táo, chuẩn bị ứng phó với chín đóa hoa Mai còn lại của Tăng Nại Hàn.

Theo như nàng ta nghĩ, thì Tăng Nại Hàn về phương diện phòng ngự đã tỏ ra có một thủ pháp cực kỳ tinh diệu để đối phó nổi với những đóa Hạnh hoa rất hiểm độc của nàng, vậy thì về phương diện công kích, chắc hẳn ông ta cũng phải là tay vô cùng đáng sợ.

Ngờ đâu trong khi Hạnh Hoa Hung Nữ đang suy nghĩ lo lắng, giới bị một cách nghiêm cẩn mà đợi chờ sự nguy hiểm sắp tới, thì nàng ta lại không thấy La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn có vẻ gì là sắp sửa phản kích lại mình cả.

Khuông Vô Diệm trong lòng ngạc nhiên vô cùng, vội đưa mắt nhìn kỹ, lúc ấy nàng mới hay rằng, đôi mắt của Tăng Nại Hàn tuyệt nhiên không nhìn gì đến nàng mà lại cứ chăm chú nhìn vào những cánh hoa rơi đầy trên mặt đất.

Lúc bấy giờ trên mặt đất nằm la liệt hai mươi bốn đóa hoa Hạnh những đóa hoa rơi vòng ngoài thì màu vàng, còn những đóa hoa nằm ở vòng trong thì nửa hồng nửa trắng.

Khuông Vô Diệm không hiểu đối phương cứ chăm chú nhìn những đóa hoa nằm ở dưới đất như thế là có dụng ý gì, rồi nhân vì ông ta đã lâu mà chưa ra tay phát động thế công, nàng bèn quát lớn :

- Lão đầu tử, ngươi còn chín đóa hoa Mai tất cả, sao còn chưa ném cả ra đi, để chúng ta còn kết thúc trận đấu này cho người khác ra đấu chứ?

Chỉ thấy Tăng Nại Hàn cười ha hả một hồi không đáp, kể đó ông ta phất hai cánh tay áo rộng lên một cái, bỗng những cánh hoa rơi đầy cả dưới đất bay bỗng lên cả.

Khuông Vô Diệm bây giờ mới giật mình kinh hãi, đoán rằng Tăng Nại Hàn đã dùng nội gia Cương khí hút những cánh hoa dưới đất để công kích mình, thì chẳng khỏi kinh hãi mà mắng chửi thảm: “Tên lão quỷ này thật là điêu ngoa ranh mãnh!”

Nghĩ vậy, Khuông Vô Diệm vội tụ công vào song chưởng để chuẩn bị đón đỡ, nhưng những cánh hoa rơi đầy dưới mặt đất bay lên trên không lại không nhằm tấn công vào Khuông Vô Diệm, mà lại bay hết vào trong hai ống tay áo của Tăng Nại Hàn.

Cái điều ảo diệu nhất là Tăng Nại Hàn đã chỉ thu hồi về bảy mươi hai cánh hoa Mai của mình, còn hai mươi bốn đóa Hoa Hạnh của Khuông Vô Diệm thì vẫn nằm yên trên mặt đất.

Môn công phu Lăng Không Nhiếp Vật này của Tăng Nại Hàn rõ ràng là hỏa hầu đã luyện tới mức cực cao, khiến cho trong lòng Khuông Vô Diệm vừa thấy xấu hổ vừa hết sức bội phục, nên hung khí trên mặt nàng ta cũng đã giảm bớt đi mấy phần. Nàng ta bèn hướng vào Tăng Nại Hàn cất tiếng hỏi :

- Ngươi còn chín đóa hoa Mai, tại sao lại không phóng hết ra?

Bây giờ trên sắc mặt của Khuông Vô Diệm, cả hung khí và ngạo khí đều giảm hết, mà ngôn ngữ thì cũng thấy dần đo, không dám dùng bữa bãi như trước nữa, nàng ta nói để một chữ “người” chứ không còn dám dùng ba chữ “Tăng lão đầu” như lúc đầu nữa.

Tăng Nại Hàn khẽ vuốt chòm râu bạc trắng như cước, ha hả cười nói :

- Khuông cô nương đừng nói lão phu tuổi tác đã cao đến thế này mà trong võ lâm đương thế, lão phu đã có chút tên tuổi, vậy thử hỏi cô nương cứ như cô nương mà nói, nếu gặp phải người không có khí giới trong tay, cô nương có nỡ nào ra tay đánh người ta hay không?

Bây giờ Khuông Vô Diệm mới nghĩ rằng đối phương vì thấy mình đã dùng hết hai mươi mấy đóa hoa Hạnh, mặc dầu ông ta còn có chín đóa hoa Mai, ông ta cũng không muốn chiếm tiện nghi mà giở hoa để hạ mình. Nghĩ tới đó, bất giác mặt nàng đỏ hồng lên, cau mày liễu lại hỏi :

- Nếu người không đánh cho hết mình, có phải là người đã bị thiệt thòi không?

Tăng Nại Hàn cười nói :

- Trước khi chúng ta đã đấu với nhau bằng binh khí mà lão phu cũng chưa đánh trả lại cô nương, huống hồ bây giờ thì lão phu có bị thiệt thòi gì đâu. Thử Hàn Mai tuyệt đẹp lại chịu được sự rét mướt, cái kiêu ngạo của nó là ở đây, không bao giờ ý mình mà hà hiếp người ít tuổi khác.

Vị La Phù Mai Tẩu này cứ mỗi lần nói ra lại có gửi gắm một cái ý khác, khiến cho Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm nghe thấy cũng đã có đôi phần cảm động.

Nàng ta nghe La Phù Mai Tẩu nói mấy lời cứ đứng ngẩn người ra, mắt đăm đăm nhìn ông ta, nhưng lại chẳng hé môi đáp được lời nào cả.

Tăng Nại Hàn không nói thêm lời nào nữa, sắc mặt đầy tươi cười hơn hở nhảy một cái nhẹ nhàng bay về bản trận.

Khuông Vô Diệm đợi cho đối phương quay đi rồi, bèn cũng đưa tay lược lấy hai mươi bốn cánh hoa Hạnh vừa màu hồng, vừa màu trắng của mình rồi bèn lên cũng quay về bản trận, đi về phía Hùng Thuần Thuần, Diệm Tiểu Thanh, Ngọc Kiều Oa.

Nàng ta thở dài một tiếng rồi nói với tam Hung nọ rằng :

- Ba vị muội muội vừa đã trông thấy ta trong trận thứ nhất, đại khái kể như đã bại rồi.

Nàng ta vừa nói dứt tới đó, thì bên ngoài Mê Hồn giáp đã thấy xuất hiện một cái bóng người mau lẹ như tên bắn lướt tới.

Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đưa mắt nhìn về phía đó, cau mày quay sang Ngọc Kiều Oa, tươi cười nói :

- Ngọc tiểu muội đây chẳng phải là Ngọc đại muội của em đã tới là gì?

Ngọc Kiều Oa nhìn rõ người vừa tới đúng là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, tỷ tỷ của mình, thì chẳng khỏi mừng rỡ.

Ngọc Kiều Nga lướt như bay tới đương trường, hướng vào mọi người thi lễ xong chạy ngay đến bên Ngọc Kiều Oa nắm tay thân thiết, thấp giọng hỏi :

- Oa muội, muội có biết Trại Hoa Đà chính là người bạn đồng trang của Tư Đồ Ngọc, tên là Tiêu Lộng Ngọc, ngoại hiệu là Bạch Y Long Nữ đó không? Muội muội có bị nó ám toán không?

Ngọc Kiều Oa mặt đầy vẻ thẹn thùng. Với câu hỏi đầu nàng gật, với câu hỏi sau nàng lắc đầu. Ngọc Kiều Nga mắt nhìn thấy cô em hình dáng mười phần mạnh khỏe, không hề mảy may có chút nào là bị ám toán, thì đã được an lòng. Bây giờ nàng mới tươi cười nói :

- Con Tiêu Lộng Ngọc này có tới đây không?

Ngọc Kiều Oa dường như không muốn cho người ngoài biết chuyện này, dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh đáp :

- Cứ theo như Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ lão đầu nọ nói, thì Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc thế nào cũng tới đây ngay bây giờ. Tiểu muội đợi bọn chúng tới đây, tiểu muội sẽ liều mạng với con Tiêu Lộng Ngọc một phen.

Ngọc Kiều Nga nhân thấy em mình dùng công phu Nghĩ Ngữ Truyền Thanh để nói chuyện thì hiểu ý Ngọc Kiều Oa không muốn cho người khác biết chuyện, nàng ta bèn nghĩ dùng Nghĩ Ngữ Truyền Thanh mà nói :

- Tiêu Lộng Ngọc may ra còn có thể tới được, chứ Tư Đồ Ngọc làm sao có thể tới đây nổi?

Ngọc Kiều Oa nghe thấy chị mình nói như vậy thì giật mình cau mày lại hỏi :

- Tỷ tỷ nói thế là nghĩa làm sao?

Ngọc Kiều Nga vẻ mặt đầy nét ác độc, gian xảo, sẽ nghiêng hàm răng ngọc lại nói :

- Y hiện đã bị người ta lừa vào chỗ mai phục, lúc này còn đang lâm nguy tới tính mạng thì làm sao tới đây dự Trung Thu đại hội này cho được?

Ngọc Kiều Oa chuyển động hai lần thu ba một cách thâm hiểm khó hiểu nói :

- Tỷ tỷ mau nói rõ cho tiểu muội nghe. Tư Đồ Ngọc bị ai đánh lừa và hiện giờ đang bị lọt vào ổ phục kích ở nơi nào?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Câu chuyện này nói ra còn dài lắm. Trước mắt chúng ta hiện đang còn có chuyện yếu khẩn khác, chuyện này để rồi sau nói lại cũng không muộn.

Ngọc Kiều Oa lại càng kinh ngạc hỏi :

- Chuyện gì mà gọi là yếu khẩn vậy?

Ngọc Kiều Nga cau mày lại nói :

- Ân sư có giao cho chị một nhiệm vụ bí mật, Oa muội nghe xong rồi phải lập tức y kế thi hành.

Nói xong Ngọc Kiều Nga ghé vào tai Ngọc Kiều Oa thầm thì nhỏ to một hồi không biết nói những gì.

Xem tiếp hồi 42

42. Hồi 42

- Khuông đại tỷ, tiểu muội muốn đại biểu cho nhóm Thần Châu tứ hung trong kỳ đại hội hôm nay để thách đố nhóm Thần Châu tứ dật.

Khuông Vô Diễm thấy chị em Ngọc Kiều Nga thì thầm với nhau, thì biết ngay rằng chắc Ngọc Kiều Oa đã có mưu kế gì đây, nàng ta bèn gật đầu lớn tiếng trả lời ngay :

- Được lắm, bọn Thần Châu tứ hung chúng ta vui lòng ý thảo cho tiểu muội làm đại biểu trong kỳ hội này.

Khuông Vô Diễm vừa dứt lời, thì Ngọc Kiều Oa đã bước lên hai bước lớn tiếng nói :

- Nào, bây giờ thì bọn lão đầu tử các người cử ai làm đại biểu đây.

Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân tươi cười đáp :

- Ngọc cô nương có chuyện chi xin cứ nói ra, bọn Thần Châu tứ dật chúng tôi ai cũng có thể làm đại biểu được cả.

Ngọc Kiều Oa nói :

- Ngày hôm nay trong kỳ Trung Thu đại hội này, nhóm Thần Châu tứ dật các người với bọn Thần Châu tứ hung chúng tôi tụ tập được tại nơi đây không phải là chuyện dễ gì, vậy chúng ta chẳng nên chỉ có đấu sông mà thôi, tôi xin hỏi Thần Châu tứ dật các người có dám hay không dám cùng Thần Châu tứ hung chúng tôi thách đố một trận không?

Cự Phủ Tiều Phu cả cười nói :

- Cái gì là dám hay không dám, chứ vị cô nương muốn thách đố gì? Đố vàng, đố bạc, đố Ngọc, đố châu, hoặc là đánh đố cái tên tuổi thành danh trên giang hồ chúng ta?

Ngọc Kiều Oa lắc đầu nói :

- Nếu chỉ đánh đổ những vật ngoài thân không đáng nửa đồng tiền thì có gì là hứng thú nữa?

Cự Phủ Tiều Phu ngạc nhiên hỏi :

- Không đáng nửa đồng tiền ư? Thế Ngọc cô nương nhận thấy đánh đổ bằng cái gì mới có đủ giá trị liên thành để gây hứng thú cho cuộc thách đổ?

Ngọc Kiều Oa trợn đôi lông mày liền lên đáp :

- Trong đời này cái vật có giá trị tối cao không có gì hơn là tính mạng, vậy chúng ta nên đánh đổ bằng tính mạng.

Mấy tiếng “đánh đổ bằng tính mạng” vừa thoát ra khỏi cửa miệng Ngọc Kiều Oa thì Khuông Vô Diệm, Diêm Tiểu Thanh, Hùng Thuần Thuần cả ba hung nữ nọ đều đưa mắt nhìn nhau có vẻ ngạc nhiên.

Cự Phủ Tiều Phu đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Oa một cái, rồi cười vẻ quái dị ung dung lên tiếng hỏi :

- Ngọc cô nương định đánh đổ theo phương thức nào?

Ngọc Kiều Oa lạnh lùng đáp :

- Bọn các người đã mang danh là Thần Châu tứ kiệt, chúng tôi thì mang danh là Thần Châu tứ hung, dĩ nhiên chúng ta phải lấy bốn mà đấu với bốn và cũng tự nhiên lấy bốn trận mà định sự hơn thua. Bên nào mà trong bốn trận thắng được ba trận, thì đối phương phải tự sát tập thể tại chỗ.

Cự Phủ Tiều Phu nghe xong, chỉ thấy ông ta lắc đầu mà cười lên sằng sặc hoài không ngớt.

Ngọc Kiều Oa có vẻ không vui hỏi :

- Tại sao người cứ lắc đầu hoài như thế?

Cự Phủ Tiều Phu đáp :

- Lão phu lắc đầu là vì nhận thấy cách thức thách đổ này không được công bình, còn lão phu phát cười là vì nhận thấy cô nương không thức thời vụ chút nào.

Đôi mắt đẹp của Ngọc Kiều Oa cứ luôn luôn chuyển động có vẻ hoang mang, rồi cau mày hỏi lại :

- Tại sao lại không công bình, mà không thức thời vụ là thế nào?

Cự Phủ Tiều Phu đưa tay lên vuốt chòm râu bạc cất tiếng cười ha hả rồi chậm rãi đáp :

- Bọn chúng ta là một lũ già nua như thế nào, chỉ còn chừng vài năm nữa là đã bước vào quan tài rồi, chẳng khác nào ngọn đèn trước gió, hạt sương đọng trên cánh hoa, không còn sống được bao lâu nữa, trong khi các cô nương đây tuổi còn niên thiếu, cuộc đời rực rỡ như hoa thắm ban mai, thế mà lại đem đánh đổ tính mạng với mấy lão già này, như thế có phải là không được công bình đó chẳng?

Ngọc Kiều Oa có vẻ không muốn nhận cái mỹ ý đó, liền lạnh lùng đáp ngay :

- Đó là do tự chúng tôi tình nguyện, không cần các người phải giả nhân giả nghĩa nói ra những lời thương vay khóc mướn như vậy!

Cự Phủ Tiều Phu lại nói tiếp :

- Mới vừa đây La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn lão hữu của ta đã thắng được Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm, thế mà nay cô nương lại đã không nhận thức được thời vụ đó chẳng? Chỉ cần thua thêm một trận nữa thôi, thì bọn cô nương không còn mấy may hy vọng gì thắng được cuộc thách đổ nữa?

Ngọc Kiều Oa liền cất giọng giận dữ nói :

- Chẳng cần người phải quan tâm đến như vậy, tại sao các người lại có thể biết trước chúng ta không thắng luôn ba trận liên tiếp được?

Cự Phủ Tiều Phu ha hả cười lớn :

- Hà hà, thắng luôn ba trận!

Ngọc Kiều Oa càng tức giận thêm, lớn tiếng nói :

- Người khời cần cười điên khùng như thế suốt nữa, hãy mau trả lời ta một câu thôi là có dám đánh đố như vậy hay không?

Đôi mắt Cự Phủ Tiều Phu lóe lên những tia sáng như điện, ung dung gật đầu cười nói :

- Đương nhiên là dám chứ, tiện đây lão phu xin đại diện cho Thần Châu tứ dật đính ước với Thần Châu tứ hung của cô nương rằng nếu Thần Châu tứ dật thua, thì lão phu sẽ cam tâm xin cắt ngay bốn cái đầu bạc này dâng cho cô nương. Nhược bằng các cô nương thua, thì bắt tất các cô nương phải tự sát tập thể làm chi, mau về nhà đi lấy chồng rồi sinh con đừng có lộ mặt ra giang hồ mà quấy rối nữa là đủ.

Mấy câu nói này đầy ý mỉa mai, nhưng lại cũng đầy vẻ độ lượng rõ ràng đã biểu lộ được thân phận kẻ cả của bốn vị đại hiệp mang danh là Thần Châu tứ dật trong võ lâm đương thế.

Ngọc Kiều Oa vẫn lạnh lùng nói :

- Bốc lão đầu, xin người đừng giả nhân giả nghĩa mãi như thế nữa, nếu như Thần Châu tứ hung chúng tôi mà bị thua, thì quyết chẳng giữ lấy mạng sống mà ra khỏi Mê Hồn giáp này. Chúng tôi đã đem tính mạng ra để đánh đố, là một lời danh dự không thể thay đổi được.

Nói dứt lời, nàng ta bèn thò tay vào trong người lấy ra một vật mà lúc này Ngọc Kiều Nga đã bí mật lên đưa cho nàng, thuận tay ném mạnh vật đó cắm ngập vào trong đá bật lên một tiếng kêu vang.

Bây giờ mọi người mới nhìn ra vật đó chính là một cây thiết côn màu đen dài chừng bảy tấc, trên đầu côn có buộc một tấm lụa hồng dài chừng bốn tấc. Trên miếng lụa hồng đó có thêu bảy cái sọ người trông rất dữ dội bằng chỉ đen và chỉ trắng.

Cự Phủ Tiều Phu trông thấy hơi giật mình, cau mày lại hỏi :

- Vật này là vật gì thế?

Ngọc Kiều Oa mặt lạnh như băng, kêu “Hừ” một tiếng đáp :

- Vật này là Chiêu Hồn phan, cây phan này một khi đã xuất hiện thì trong Thần Châu tứ dật bốn người ít ra cũng có ba Dật phải tiêu hồn.

Cự Phủ Tiều Phu cười sằng sặc mà nói :

- Lão phu không tin nổi lời cô nương vừa nói, chỉ với một mảnh phan nhỏ nhỏ như vậy mà lại có diệu dụng chiêu hồn ai?

Ông ta vừa dứt lời, thuận tay đưa ra nắm lấy cây Chiêu Hồn phan có thêu bảy chiếc sọ người nọ.

Ngọc Kiều Oa trông thấy cũng không cản trở, cứ để mặc ông ta cầm lấy chiếc phan nọ.

Cự Phủ Tiều Phu giờ miếng phan trong tay ra ngắm nghía một hồi, ông ta bỗng cau mày lại cười ha hả rồi xé nát bức phan đó ra thành muôn mảnh, thuận tay ông ta lượm lấy chiếc côn sắt dài bảy tấc vò luôn thành một nắm sắt vụn.

Ngọc Kiều Nga cau mày lại hỏi :

- Tại sao người lại hủy vật đó của ta như thế?

Cự Phủ Tiều Phu cười ha hả nói :

- Thấy yêu vật thì phải hủy, thấy yêu nhân thì phải giết, ta với bọn a đầu các ngươi không có lòng thương xót gì cả. Thôi các ngươi hãy phân người xuất trận đi, hay là ta với mi sẽ đấu trận đầu?

Ngọc Kiều Oa cũng giận dữ nói :

- Ta không đấu với người, nhưng sẽ có người rất thích hợp để thay ta đấu với người.

Nói tới đó, nàng ta quay đầu về phía Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh xé đôi lông mày liễu lên kêu gọi :

- Diêm nhị tỷ hồi nãy lão già này có vẻ đã hãi sợ môn Thanh Lâm Hắc Sát võng của nhị tỷ, bây giờ nhị tỷ nên cho lão ta hưởng một chút mùi lợi hại của nó đi.

Diêm Tiểu Thanh thấy Ngọc Kiều Oa đã gọi đích danh mình, liền rảo bước tiến ra.

Ngọc Kiều Oa quay lại nhìn Cự Phủ Tiều Phu cười nhạt nói :

- Xà thì rất độc, quý lại cực ác, Diêm nhị tỷ của ta có ngoại hiệu Xà Tâm Quỷ Nữ, đủ thấy vừa ác vừa độc, bây giờ người hãy đấu với nhị tỷ của ta một trận xem sao.

Nói dứt lời nàng ta quay về bản trận ghé vào tai Khuông Vô Diêm và Hùng Thuần Thuần nói nhỏ một hồi.

Lúc ấy Diêm Tiểu Thanh đã bước vào trong đấu trường, sắc mặt nàng ta đầy vẻ thâm trầm bí hiểm cất tiếng nói :

- Bốc lão đầu như chúng ta bây giờ đã bước vào đấu trường, sắp sửa giao đấu một phen, cuộc đấu này có quan hệ tới cuộc đánh đổ bằng tình mạng, vậy thì ai nấy đều phải trở hết tài nghệ sở trường của mình ra. Người đã thành danh trên giang hồ bằng cự phủ, thì đại khái chắc bây giờ người muốn đấu bằng binh khí phải không?

Cự Phủ Tiều Phu liền cởi cây phủ vứt bỏ ngoài trận, rồi trở vào trong giữa đấu trường cười ha hả nói :

- Diêm cô nương, cô nương bắt tất phải hãi sợ cây cự phủ của lão phu như vậy, lão phu đùa chơi một phen hà tất phải dùng tới binh khí làm chi, mà chỉ bằng hai bàn tay thịt này đùa chơi với cô nương một phen.

Diêm Tiểu Thanh sắc mặt đầy vẻ âm hiểm nói :

- Tôi nào có bao giờ nói sợ cây cự phủ của người đâu, đó chỉ là vì người ỷ vào mình già cả mà lớn lối đó thôi, lát nữa có bại trận cũng đừng có hối hận nhé.

Cự Phủ Tiều Phu không đợi nàng ta nói dứt lời, đã cười nhạt nói :

- Lão phu đã ngần này tuổi đầu, lời nói tất phải là giữ đúng, thôi cô nương đứng nhiều lời nữa, chúng ta nên ra tay ngay đi.

Sắc mặt Diêm Tiểu Thanh bỗng trầm hẳn xuống, cười một cách nham hiểm rồi âm thầm nói :

- Động thủ thì động thủ chứ sao, nhược bằng tôi để cho người chịu đựng nổi một trăm chiêu, thì từ nay về sau tôi không gọi là Xà Tâm Quỷ Nữ nữa.

Nói vừa dứt lời, thì nàng ta xoay mình một vòng, người uyển chuyển như một con rắn, từ từ đi tới gần Cự Phủ Tiều Phu chưởng bên phải của nàng đưa ra nhanh như điện chớp, nhắm giữa ngực Cự Phủ Tiều Phu chộp tới.

Cự Phủ Tiều Phu mắt sáng như điện, vừa thấy Diêm Tiểu Thanh giơ tay ra, ông ta đã trông thấy trong lòng bàn tay Xà Tâm Quỷ Nữ có một màu đen xì và cả móng tay vừa nhọn vừa sắc bén cũng màu đen như thế. Tình hình đó, hiển nhiên là móng tay và lòng bàn tay của Diêm Tiểu Thanh đều có chất độc cực mạnh.

Cự Phủ Tiều Phu vừa trông thấy như vậy, không dám chống đỡ thế chưởng đó của nàng bèn né mình sang bên để tránh né.

Diêm Tiểu Thanh kêu “Hừ” một tiếng bằng giọng mũi đầy vẻ khinh thị rồi nói với Cự Phủ Tiều Phu rằng :

- Bốc lão đầu, lão đã ỷ mình là thân phận đại hiệp muốn nhường ta mấy chiêu không đánh trả chứ gì?

Cự Phủ Tiều Phu cười lớn nói :

- Diêm cô nương...

Diêm Tiểu Thanh không đợi ông ta nói dứt lời, liền xen lời lạnh lùng nói tiếp ngay :

- Đối với Xà Tâm Quỷ Nữ này mà cứ ỷ thế là già, thì thực là không may cho người! Người cứ việc nhường ta cứ việc đánh xem người chịu nhường đến lúc nào mới chịu ra tay đánh lại?

Nàng ta vừa nói xong liền dùng miếng trường xà quỷ động ác quỷ trảo hồn, hai chiêu thủ pháp rất ác độc, nhanh như điện chớp nhằm Cự Phủ Tiều Phu đánh tới.

Cự Phủ Tiều Phu thấy chiêu thức của đối phương rất quỷ dị, phảng phất như bên trong có biến hóa vô cùng, những chưởng phong đó vừa bay ra liền ngửi thấy có mùi tanh hôi xông lên ngay, trong lòng ông ta không dám coi thường liền hành công để bảo vệ lấy khắp mình mẩy, rồi nhẹ nhàng né tránh hai thế đó, rồi ông ta ha hả cười nói :

- Diệm cô nương xin cẩn thận, lão phu đã nhường ba chiêu rồi, bây giờ đến lượt lão sẽ đánh trả lại đây. Cô nương là rắn thì ta là “Hán Cao Trảm Xà” mà cô nương là quỷ thì ta là “Chung Quỷ bắt quỷ”.

Nói xong ông ta liền xuất chưởng tấn công lại hai thế, quả nhiên không sai chút nào, đúng như lời ông ta nói chiêu thứ nhất là “Hán Cao Trảm Xà”, còn chiêu thứ nhì là “Chung Quỷ Tróc Quỷ”.

Tuy Diêm Tiểu Thanh vừa ác độc, vừa kiêu ngạo, nhưng cũng hãi sợ đối phương danh tiếng lừng lẫy đã lâu mà chưởng phong lại phát ra tiếng gió rít vù vù, nên nàng ta cũng không dám ngang nhiên chống đỡ, cũng vội né tránh sang bên.

Cự Phủ Tiều Phu lại lớn tiếng cười nói :

- Diệm cô nương, cô nương cũng phải tránh né ư, hay là cô nương dùng lễ có đi có lại, định nhường ta ba chiêu...

Cự Phủ Tiều Phu chưa nói xong chữ “chiêu” thì Diêm Tiểu Thanh đã nhanh như chớp lui ngay về phía sau, rồi chân đạp tấn Trung công đứng vững như núi dùng tả chưởng nhắm ngực ông ta mà tấn công tới, rồi cười đáp :

- Bốc lão đầu, người đừng có vội phách lối như vậy, ta mà phải tránh né người ư? Binh pháp đã có câu “muốn tiến thì trước tiên phải lùi đã”, người thành danh đã bao nhiêu năm nay, thế mà ngay cả một điểm binh pháp nhỏ nhỏ này người cũng không biết hay sao?

Nói tới đây giọng nói của nàng ta chuyển sang hằn học, giận dữ quát lớn :

- Bây giờ Diêm Tiểu Thanh ta xin người tiếp ta một chiêu “Thỉnh Thỉnh Tam Thanh Quỷ Khiếu Môn” này.

Cự Phủ Tiều Phu cười ha hả đáp :

- Vì người mà làm việc nghĩa, hà tất phải sợ Quỷ Khiếu Môn. Được rồi! Lão phu xin tiếp người một chiêu để thử coi một cô gái vừa hung vừa đẹp như Xà Tâm Quỷ Nữ này có được bao nhiêu công lực?

Lời nói vừa dứt, ông ta bèn thi triển ngay chiêu “Cự Phủ Khai Sơn”, chống đỡ chiêu “Thỉnh Thỉnh Tam Thanh Quỷ Khiếu Môn” của Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh.

Hai chưởng vừa giao tiếp nhau, thì Diêm Tiểu Thanh đã bị chấn động đến phải lùi nửa bước về phía sau nhưng về mặt nàng ta lại nhiễm đầy vẻ đắc ý, khanh khách cười nói :

- Tâm Quỷ đã đến gọi cửa rồi đó Bốc lão đầu, người bắt tất phải khoe giỏi khoe khôn nữa, mau hãy trở về trận mà chuẩn bị mở nắp quan tài ra sẵn đi, để rồi người biến làm cái ruột của quan tài ấy thì vừa đấy.

Cự Phủ Tiều Phu sắc mặt hơi biến, chẳng nói chẳng rằng, quả nhiên đã nghiêng hàm răng lại quay trở về bản trận.

Thì ra trong lúc hai người Diêm Tiểu Thanh và Cự Phủ Tiều Phu giao chưởng với nhau, thì chỉ trong chớp mắt, từ ở trong ống tay áo của Diêm Tiểu Thanh đột nhiên đã bay ra một sợi huyền quang, nhắm ngay cánh tay Cự Phủ Tiều Phu mổ một cái thực mau, rồi lại rút ngay về ống tay áo của Diêm Tiểu Thanh.

Sợi huyền quang đó chính là một con rắn độc cực nhỏ, chỉ trong chớp mắt đã cắn được một vết vào tay Cự Phủ Tiều Phu.

Hành động của con quái xà này thực là mau lẹ không thể tưởng tượng được, vừa ló ra khỏi tay áo của Diêm Tiểu Thanh nó đã lại tự rút về như trước ngay, chẳng cứ hai bên đối chưởng với nhau mà ngay cả những người đứng ngoài quan sát trận thế như Thần Châu tứ hung và Thần Châu tứ dật cũng chẳng một ai hay biết đã có chuyện gì xảy ra.

Cự Phủ Tiều Phu mới quay về bốn trận thì Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị đã hướng vào ông ta ngạc nhiên hỏi :

- Bốc huynh, huynh đã bị Diêm Tiểu Thanh ám toán lúc nào và chỗ nào bằng cách gì? Tại sao nàng ta lại cuồng vọng nói huynh sắp sửa vào quan tài là nghĩa gì?

Cự Phủ Tiều Phu bèn vén tay áo lên, đưa cánh tay chỗ có vết thương rằn cấn cho Cơ Hướng Vị coi rồi nói :

- Cái này mới thực là bà mẹ già tám mươi tuổi mà vẫn còn bé con được, ta không ngờ rằng Diêm Tiểu Thanh lại có giấu con rắn nhỏ trong ống tay áo, nên không để ý mới bị con quái xà đó cắn cho một vết đây.

La Phù Mai Tảo Tăng Nại Hàn nghe thấy mới thất thanh kêu lớn :

- Con quái xà này đã là loại dị chủng thì tất nhiên phải là loại rất độc, Bốc huynh nên...

Cự Phủ Tiều Phu lắc đầu cười gượng nói :

- Tuy bị rắn độc cắn phải, nhưng tính mạng già này khó mà bị nguy đến phải như lời Xà Tâm Quỷ Nữ nói, biến thành cái ruột quan tài đâu, nhưng hiện giờ tạm thời chân khí khó mà ngưng tụ lại được, đành phải hồi trận mà chịu thua để tìm cách chạy chữa vậy.

Lúc ấy Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô mới hướng vào Cự Phủ Tiều Phu tươi cười an ủi nói :

- Mới thua một trận cũng chẳng đáng kể chi, Tăng huynh và tiểu đệ may mà thắng được hai trận, đôi bên đã kể ra là ngang tay, nhưng càng đến những trận về sau thì lại càng thêm thú vị, bọn chúng ta chỉ cẩn thận một chút, đề phòng những âm mưu điều ngoa xảo trá của bọn cô nương ranh mãnh này là được.

Ông ta vừa nói đến đây thì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã trợn đôi lông mày liễu lên quát lớn :

- Nay các lão đầu tử kia, hiện nay đôi bên đã ngang tay nhau, các người nên cẩn thận một phen mà mau cử người ra trận đi.

Đã thấy Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị từ từ bước ra giữa trận đấu, tươi cười nói :

- Ta lão ngư ông tự tiến ra để bêu xấu một phen đây, xin vị cô nương nào chỉ giáo cho một trận xem sao.

Ông ta tuy nói rằng “vị cô nương nào” nhưng hai mắt của ông ta cứ nhìn thẳng vào Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần.

Hùng Thuần Thuần tự nhiên phải nhận ra cái ý đó của lão ngư ông, nàng ta liền nhảy một cái như bay ra giữa đấu trường, mắt tròn xoe cười nói :

- Cơ lão đầu, lão vừa nói hai mắt vừa nhìn chăm chăm vào ta, đã biết ngay rằng lần trước bị thua lão vẫn chưa phục, vậy hôm nay ta lại cho lão một cơ hội được bại dưới tay ta một lần nữa đó là người được tâm phục khẩu phục một phen.

Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Hùng cô nương, lần trước cái loại công phu Huyền Ty Truyền Kinh của cô nương mới chỉ hơi cao minh một chút thôi.

Hùng Thuần Thuần không đợi cho Cơ Hướng Vị nói dứt lời đã lập tức tươi cười xen lời nói :

- Lần trước đã cao minh thì lần này cũng chẳng kém gì, người có muốn hoa Mai tái nở lần thứ hai nữa hay không thì hãy cứ tiến lên thử một phen nữa xem.

Cơ Hướng Vị nghĩ bụng :

- “Lần trước vì mình sơ hở không đề phòng, nên đối phương mới gỡ được cái trò đánh lừa người ta, nhưng lần này ta đã có giới tâm phòng bị thử xem con nhỏ Man Sơn Mao Nữ này còn gỡ ra được trò quỷ quái gì ra nữa nào”.

Bụng nghĩ như vậy, ông ta liền gật đầu cười nói :

- Tốt lắm, về môn Huyền Công, lão phu lại muốn được Hùng cô nương chỉ giáo cho một phen.

Hùng Thuần Thuần liếc nhìn Cơ Hướng Vị một cái rồi nói :

- Ông già này thực là cứng cỏi lắm, đã biết trước mặt mình là con đường đi xuống Hoàng Tuyền, thế mà lại cứ hướng vào con đường đó mà tiến tới. Lần này ông lão nên biết rằng hai bên đã có thách đố, nếu bọn các người mà bị thua thì nhất định phải tự sát tập thể đấy nhé.

Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Hùng cô nương cứ yên tâm mà trở hết tài nghệ ra đi, bọn lão phu mấy tên già cả này có sống cũng chẳng còn được bao lâu nữa, nên chẳng kể gì đến hai chữ sinh tử nữa cả, chỉ cần Thần Châu tứ hung các cô nương thắng được lần này thì Thần Châu tứ dật chúng tôi nhất định không nuốt lời mà sẽ tự sát tập thể ngay.

Hùng Thuần Thuần bèn cau mày lại nói :

- Được lắm, vậy thì người lại lấy ra sợi dây câu lần nữa coi.

Cơ Hướng Vị ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương lại đòi lão phu phải mang sợi dây câu ra phải không?

Hùng Thuần Thuần cười nói :

- Lần trước đã mượn dùng sợi dây câu của người để thi triển môn Huyền Ty Truyền Kinh, thì lần này tại sao lại ngại gì mà không mượn dùng lần nữa chứ?

Cơ Hướng Vị một mặt lấy sợi dây câu trong người ra, một mặt cất tiếng hỏi :

- Hùng cô nương! Lần này chẳng lẽ cô nương lại muốn cùng lão phu tỷ thí trò chơi Huyền Ty Truyền Kinh nữa hay sao?

Vị Hàn Giang Diệu Tuyệt Ông này không gọi là Huyền Ty Truyền Kinh là công lực mà lại gọi là trò chơi Huyền Ty Truyền Kinh là có ý mỉa mai diễu cợt Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần vậy.

Hùng Thuần Thuần vẫn giả vờ như không biết cái ý đó, thần sắc vẫn như thường, nhếch đôi lông mày liễu lên cười nói :

- Cơ lão đầu, người bắt tất một lần bị rần cần mà mười năm còn sợ dây thừng như vậy, phương ngôn đã có câu “người đã giỏi thì cái gì cũng giỏi hết”, lần trước ta đã thắng được người rồi, thì lần này thế nào ta cũng lại thắng người nữa, cần gì ta phải tái diễn lại cái trò cũ làm chi nữa.

Cơ Hướng Vị liền kêu lên một tiếng “ôi chà” rồi mỉm cười ung dung nói :

- Hùng cô nương đã có trò mới, thì lão phu thử xem trò mới đó của cô nương là thứ trò chơi nào.

Hùng Thuần Thuần nói :

- Người đưa cho tôi sợi dây câu dài độ một trượng, còn phần người cũng giữ lấy sợi dây dài một trượng.

Cơ Hướng Vị không biết nàng ta có dụng ý gì đây, đành phải lấy ra hai sợi dây câu đưa cho nàng một sợi và mình giữ một sợi, rồi hướng vào Hùng Thuần Thuần chờ đợi.

Hùng Thuần Thuần nhận lấy sợi dây câu rồi, ánh mắt chuyển động như điện chớp, rồi xéch mày liễu lên nói :

- Bây giờ tôi sẽ biểu diễn một môn Huyền công tên gọi là Khuất Tuyết Thành Đoàn, Triển Trượng Thành Xích (Cuốn dây lại thành nắm, duỗi dây ra thành thước), thử xem người có đủ khả năng bắt chước làm theo đúng được như tôi không.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Xin mời Hùng cô nương ra tay trước để cho tôi được sáng mắt ra một phen, để rồi sau lão phu mới quyết định có miễn cưỡng làm theo được hay không, hoặc là sẽ nhận chịu thua không làm nổi.

Hùng Thuần Thuần cười ré lên một hồi đáp :

- Tôi mong rằng người có thể miễn cưỡng làm nổi, nếu như người chịu thua thì có phải là Thần Châu tứ dật sẽ đều phải chịu chết đấy không?

Cơ Hướng Vị hơi giật mình một cái nói :

- Cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì?

Hùng Thuần Thuần đưa mắt về bản trận nhìn Thiên Ma Bằng Nữ Ngọc Kiều Oa là người sẽ đối trận với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô cười nhạt nói :

- Tôi nói thực cho người nghe cũng chẳng ngại gì, trong Thần Châu tứ hung chúng tôi có Thiên Ma Bằng Nữ Ngọc Kiều Oa tiểu muội là người có công lực phi phàm, lão đầu tử Lâm Thắng Bô của các người quyết không phải là đối thủ của Ngọc tiểu muội tôi vậy, nếu trận này mà nếu như Cơ lão đầu tử người bị thua thì có phải là chắc chắn Thần Châu tứ dật sẽ biến thành Thần Châu tứ quỷ ngay.

Cơ Hướng Vị nhân một lần tại Mê Hồn giáp đã được đối một chưởng với Ngọc Kiều Oa, ông ta hơi bị lép vế một chút thì mới hay rằng lời nói của Hùng Thuần Thuần tuyệt nhiên không phải là một lời nói cuồng ngạo quá đáng, nên trong lòng ông ta cảm thấy hơi chấn động một cái, còn tự tăng thêm cảnh giác mấy phần.

Hùng Thuần Thuần nói dứt lời, hai mắt đưa lại như ánh điện nườm mi nói lớn :

- Cơ lão đầu, người hãy coi cho kỹ, đây là một môn công phu “Khuất Tuyết Thành Đoàn” và “Triển Trượng Thành Xích” của ta không phải là một trò chơi tầm thường đâu.

Sợi dây câu trong tay Hùng Thuần Thuần nguyên do nàng ta nắm lấy một đầu, còn một đầu thì đặt nằm trên mặt đá. Sau khi Hùng Thuần Thuần vừa nói dứt thì nội kinh của nàng đã vận lên đầu dây câu nằm ở dưới mặt đá tự động cuộn lên.

Tăng Nại Hàn và ba người trong nhóm Thần Châu tứ dật trông thấy Hùng Thuần Thuần thi triển môn công phu này đều phải khe khẽ gật đầu, ai nấy đều biết rằng công lực của Hùng Thuần Thuần không phải là kém cỏi.

Sợi dây câu từ từ cuộn lên, kết quả là cuộn dần vào tay nàng ta thành một nắm. Kế rồi Hùng Thuần Thuần lại nườm đôi mày liễu lên mở bàn tay cho sợi dây duỗi dần ra, có điều khác lạ là lần này mỗi khi sợi dây duỗi dài ra được một thước thì lại tự động gãy từng đoạn rơi xuống đất.

Đợi cho đến khi sợi dây câu hoàn toàn duỗi hết ra thì đã có mười đoạn gãy rời ra.

Nói một cách khác, thì sợi dây câu đó quả là một trượng đã biến thành ra mười thước mười đoạn.

Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị vỗ tay nói :

- Môn công phu này của Hùng cô nương thật là cao cường, tinh diệu. Lần này thì môn “Khuất Tuyết Thành Đoàn, Triển Trượng Thành Xích” không còn phải là một trò chơi hoa dạng nữa, mà đích thật là một môn công phu hiểm có.

Hùng Thuần Thuần trừng mắt nhìn ông ta một cái, rồi cau đôi mày liễu lại hỏi :

- Tôi cần được người giảng cho tôi hiểu lộn lành chữa thành lộn què nghĩa là làm sao?

Cơ Hướng Vị trong bụng đã có mưu kế rồi, liền hỏi ngay :

- Cái môn “Khuất Tuyết Thành Đoàn, Triển Trượng Thành Xích” của cô nương vừa làm đó, nếu nói về trình độ hỏa hầu Huyền Công là căn cứ ở như chỗ nhanh và chậm, nói cho rõ hơn thì lúc thi triển “Khuất Tuyết Thành Đoàn” cần phải càng chậm càng giỏi, mà lúc thi triển “Triển Trượng Thành Xích” thì lại cần phải thật mau mới đạt tới chỗ cao thâm.

Hùng Thuần Thuần không khỏi không phục được gật đầu nói :

- Tôi thừa nhận người nói đúng.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Tất nhiên là phải đúng. Cứ suy vừa rồi việc cô nương thi triển môn công phu này, công bằng mà nói thì “Khuất Tuyết Thành Đoàn” đã đủ chậm đấy, nhưng “Triển Trượng Thành Xích” thì lại chưa đủ mau.

Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đứng ngoài nghe thấy liên tiếp gật đầu, tựa hồ như nàng ta đã cảm thấy rằng vị Hàn Giang Điếu Tuyết Ông này sẽ có thể thi triển môn công phu đó một cách chính xác hơn là Hùng Thuần Thuần.

Hùng Thuần Thuần nghe thấy đối phương chỉ trích tới những vết sơ hở của mình thì bất giác mặt ửng hồng e thẹn, cau đôi mày liễu lại giận dữ hỏi :

- Tôi đã thừa nhận là người nói có lý rồi, người khác cần phải kể lể dài dòng ra như vậy. Chỉ cần hỏi người có một điều là người có thể “Khuất Tuyền Thành Đoàn” đã đủ chậm như tôi không? Và liệu người có thể “Triển Trượng Thành Xích” đủ mau như tôi không?

Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Có thể hay không có thể thì lão phu không thể tự tăng bốc mình trong lúc này, nhưng lão phu tình nguyện thử một phen.

Hùng Thuần Thuần nhanh nhẩu nói ngay :

- Tốt lắm, vậy người thử đi cho tôi coi.

Thế rồi Cơ Hướng Vị cũng làm đúng như dáng điệu Hùng Thuần Thuần là: một tay cầm một đầu sợi dây câu, còn một đầu sợi dây thì đặt trên tấm đá trước mặt. Chỉ thấy ông ta vận kinh lực cánh tay thì đầu dây trên mặt đá từ từ cuộn lại.

Ba Hung và ba Dật tất cả mười hai con mắt đều nhìn thấy phân minh là vừa rồi Hùng Thuần Thuần dùng kinh lực cuốn sợi dây câu lại cũng đã khá chậm đấy, nhưng bây giờ Cơ Hướng Vị dùng kinh lực cuốn sợi dây câu lại còn chậm hơn Hùng Thuần Thuần một mức.

Hùng Thuần Thuần nhìn thấy tận mắt, bất giác mặt ngọc biến sắc, trong khi đó thì Cơ Hướng Vị lại như có vẻ rất cao hứng. Bởi vì vị Hàn Giang Điếu Tuyết Ông này đã sớm biết có cuộc ác đấu này, nên trước một tháng ông ta đã chuẩn bị ôn luyện lại tất cả các môn công phu. Như vậy môn “Khuất Tuyền Thành Đoàn” của ông ta, trước mắt mọi người đã thấy rõ ràng là tốc độ chậm hơn tốc độ của Hùng Thuần Thuần. Nay chỉ cần ông ta thi triển môn “Triển Trượng Thành Xích” có được tốc độ mau hơn tốc độ của Hùng Thuần Thuần là ông ta đủ thắng được đối phương.

Nếu được trận này mà ông ta thắng được thì kể như là nhóm Thần Châu tứ dật không thể thua được.

Như vậy Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa có là một hậu sinh khả úy lợi hại không ai thắng nổi đi nữa mà Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô trong trận thứ tư thì cuộc diện cũng đi đến hòa mà thôi.

Cái thanh danh của nhóm Thần Châu tứ dật như thế cũng miễn cưỡng bảo trì được.

Cơ Hướng Vị nghĩ như vậy, trong lòng cao hứng vô cùng, sắc mặt đầy vẻ an ủi, chân lực trong người lại càng thấy sung mãn.

Thế rồi cả nắm dây câu trong lòng bàn tay ông ta vụt bay ra, duỗi dài ra, cứ mỗi thước lại thành một đoạn gãy xuống.

Thủ pháp của ông ta trong môn “Triển Trượng Thành Xích” này hiển nhiên là có tốc độ mau hơn tốc độ của Hùng Thuần Thuần khi nàng ta cũng thi triển môn công phu này.

Hùng Thuần Thuần thở dài một tiếng, sắc mặt đầy vẻ bẽ lên, chỉ thấy nàng ta cúi đầu tiu nghỉu quay về bản trận.

Bỗng nhiên giữa lúc đó Thiên Ma Băng Nữ đứng ở bên quan sát trận đấu đã kêu lên :

- Hùng tỷ tỷ, tỷ bắt tất phải phiên muện làm chi. Trận này tỷ tỷ đã thắng rồi đó.

Hùng Thuần Thuần nghe Ngọc Kiều Oa nói ngạc nhiên quay đầu lại, gương mặt nhìn.

Hùng Thuần Thuần đã ngạc nhiên, Cơ Hướng Vị lại còn ngạc nhiên hơn. Trong tay ông ta sợi dây câu chỉ còn hai thước nữa, bỗng nhiên ông ta đứng ngăn người ra giữa đấu trường.

Thì ra cái nắm dây câu tự tay ông ta duỗi ra rất mau, do ông ta vận Huyền công lên chân gãy từng thước từng thước một, trước sau đều thuận lợi, không có gì trở ngại cả, nhưng gần đến phút hoàn thành, nghĩa là chỉ còn hai thước nữa là ông ta thi triển xong môn “Triển Trượng Thành Xích” một cách hơn hẳn Hùng Thuần Thuần.

Nhưng bỗng nhiên ông ta cảm thấy chân khí trầm xuống, không thể vận chuyển lên được nữa. Kết quả của tai họa này làm sợi dây câu đã bị chấn gãy làm tám khúc, nay trong tay ông ta còn lại hai thước mà không sao vận được kinh lực để làm gãy nốt một khúc nữa.

Như vậy việc sắp hoàn thành mỹ mãn thì lại sôi hổng bỗng không mà khiến cho cục diện thay đổi một cách đáng sợ vì rằng trận đấu này Thần Châu tứ dật thua có khác gì đem mạng của Tứ dật đưa gần tới Quỷ Môn quan không?

Hùng Thuần Thuần trông thấy tình hình như vậy, mặt lộ đầy vẻ hớn hỏ, tươi cười nói :

- Cơ lão đầu, người bị ma trêu quỷ ám, lúc nãy đã khoác lác nửa ngày trời, thì ra người chỉ là một con hổ giấy thôi. Nay đã thua rồi, xin mời người quay về bản trận đi thôi. Còn lại một trận nữa, nếu mà các người lại thua nốt, thì các người phải nên tôn trọng lời ước hẹn thách đố mà tập thể tự sát đấy nhé?

Cơ Hướng Vị chẳng nói năng gì lẳng lặng quay về bản trận, trong lòng hết sức buồn bực. Ông ta buồn bực không phải vì đã thua, mà là thua một cách quá bất ngờ. Mới rồi chân khí của ông ta bị tản đi không hề vận dụng lên được, hiển nhiên là sau lưng ông ta có người ám toán. Nhưng lúc đó phía sau lưng ông ta tuyệt nhiên không có người nào khác, mà gần đấy chỉ có một người bị rấn cản đang hành công khử độc chữa thương là Cự Phủ Tiều Phu mà thôi. Còn các người khác thì đều đứng ngoài quan sát trận thế, ngoài ra không còn ai khác nữa.

Bọn ba người Cự Phủ Tiều Phu, Phóng Hạc lão nhân, La Phù Mai Tẩu người nào người ấy tuổi tác đều cao, tên tuổi lại được liệt vào nhóm Thần Châu tứ dật, đối với cuộc thách đố lần này thắng bại ra sao đều có liên quan rất mật thiết thì không lẽ nào những người này lại tự ám toán người bên mình?

Vậy thì người sau lưng Cơ Hướng Vị đã ra tay ám toán là ai? Chẳng lẽ lại nói là ý trời muốn cho nhóm Thần Châu tứ dật phải đến ngày tuyệt tận ư?

Cơ Hướng Vị cúi đầu phiền muộn, sắc mặt đầy vẻ hoài nghi. Thì giữa lúc đó Cự Phủ Tiều Phu đã ha hả cười lớn :

- Cơ huynh bắt tất phải phiền muộn đến như vậy. Vẫn còn một trận chưa đấu cơ mà? Chúng ta không chắc gì phải đến nỗi tập thể tự sát đâu.

Lời nói của ông ta vừa tới đó, thì trong Mê Hồn giáp đột nhiên vang lên tiếng chân người phi lại rất mau.

Nhóm Thần Châu tứ dật và bọn Thần Châu tứ hung hết thấy đều quan tâm chú mục mà nhìn ra, thì đã thấy lướt tới như tên bắn một bóng người vừa hồng vừa trắng, phất phới như hoa vậy. Khi bóng người đó tới gần, thì mọi người mới hay chính là người mà Ngọc Kiều Nga đã nói với muội Ngọc Kiều Oa rằng con người đó bị vây khốn sống chết chưa biết lẽ nào và cũng chính là Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc vậy.

Xem tiếp hồi 43 Hai bên đều hòa

43. Hồi 43 Hai Bên Đều Hòa

Thứ máu ở ngoài dính vào với thứ máu của mình chảy ra, hai thứ đều khác nhau.

Hiện giờ những vết máu dính trên người Tư Đồ Ngọc rõ ràng là máu ở bên ngoài bắn vào, đủ biết rằng Tư Đồ Ngọc đã bị rất nhiều người bao vây và không rõ chàng đã giết chết được bao nhiêu người rồi? Nhưng hiện trong người chàng không hề bị thương tổn chút nào.

Vị Ngọc Long kiếm khách đó vừa tới nơi đã vội cúi đầu chào Thần Châu tứ dật ngay rồi hỏi Cơ Hướng Vị rằng :

- Cơ lão nhân gia, Ngọc tử tử của tại hạ đâu?

Cơ Hướng Vị thoát tiên hơi giật mình một chút, sau rồi hiểu ý ngay, liền mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ có phải muốn hỏi Tiêu cô nương không?

Tư Đồ Ngọc nghe hỏi, khẽ gật đầu, nói :

- Chính phải đó.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Hiện bây giờ Tiêu cô nương chưa tới. Cô ta không cùng đi với lão đệ hay sao?

Tư Đồ Ngọc gượng cười lắc đầu rồi quay đầu nhìn vào chị em Ngọc Kiều Nga mà gọi rằng :

- Ngọc đại cô nương, Ngọc nhị cô nương. Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ tôi hiện giờ ở đâu?

Ngọc Kiều Oa đang định trả lời thì Ngọc Kiều Nga đã trừng đôi lông mày lạnh lùng nói :

- Này Tư Đồ Ngọc, bây giờ ngươi đừng có nghĩ tới chuyện ngủ mê ấy nữa. Cái việc Tiêu Lộng Ngọc giả dạng là Trại Hoa Đà, em ta đã biết rõ ràng rồi, liền tương kế tựu kế trêu ghẹo lại cô ta. Hiện giờ Bạch Y Long Nữ đã bị chôn sống ở trong Thiên Ma phủ rồi.

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây, mình mẩy bỗng run lên cầm cập đợi cho Ngọc Kiều Nga nói xong, chàng liền thò tay rút một thanh bảo kiếm ánh sáng lóe ra. Chính là vật oai trấn càn khôn, thanh Ngọc Long huyền kiếm.

Ánh sáng kiếm lóe ra làm cho Thần Châu tứ dật và Thần Châu tứ hung đều chói cả mắt.

Trong bọn người đó chỉ có Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân với Thiên Ma Băng Nữ hai người lại đặc biệt chú ý tới thanh kiếm đó thôi.

Tư Đồ Ngọc mặt đầy sát khí đôi mắt trợn tròn xoe, chứa đầy lửa giận chỉ vì trong lòng quá ư khích động nên chàng nghiêng răng, áp úng hỏi Ngọc Kiều Nga rằng :

- Này Ngọc Kiều Nga, ngươi... ngươi vừa rồi ngươi nói thật hay là nói đùa?

Ngọc Kiều Nga thấy mình bịa ra câu chuyện đó mà lại làm cho Tư Đồ Ngọc phải cuống quýt lên như vậy liền có vẻ tự đắc trả lời rằng :

- Đương nhiên là như vậy. Chờ lát nữa chị em ta đấu với Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô và thắng được y xong, cả nhóm Thần Châu tứ dật đều tập thể tự sát, chị em ta sẽ đưa ngươi tới Thiên Ma phủ để tế lễ trước mộ phần của Ngọc tỷ tỷ ngươi.

Chuyện kể cũng thật là kỳ. Trước đây Tư Đồ Ngọc vừa nghe thấy Ngọc Kiều Nga bảo Tiêu Lộng Ngọc đã bị giết chết, thì chàng vì quá khích động đã rút ngay kiếm ra như một con hùm thiêng chỉ muốn nhảy tới vỗ lấy người vậy. Nhưng lúc này chàng đã nghe thấy Ngọc Kiều Nga nói mấy câu sau, chàng lại trở lại bình tĩnh như thường, không còn vẻ gì xúc động nữa. Chàng chỉ trợn ngược đôi lông mày, đôi mắt lóe sáng nhìn vào mặt đối phương thôi.

Chàng liền thu thanh bảo kiếm lại, rồi nhìn Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị cười nói :

- Cơ lão tiên bối, đôi bên đã đấu với nhau được mấy trận rồi? Thắng bại ra sao? Vừa rồi Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga nói rằng: Thần Châu tứ dật sắp phải tự sát tập thể, thế là nghĩa gì?

Cơ Hướng Vị mỉm cười, đem chuyện Thần Châu tứ dật và Thần Châu tứ hung đôi bên đánh ước với nhau ra sao kể lại từ đầu chí đuôi cho Tư Đồ Ngọc nghe và đem cả chuyện vừa rồi mình bị thất bại một cách nhiều khê nói nốt cho Tư Đồ Ngọc nghe.

Cự Phủ Tiều Phu, La Phù Mai Tẩu, Phóng Hạc lão nhân ba bị Thần Châu tam dật cũng cho cái chuyện vừa rồi Cơ Hướng Vị phản thắng hóa bại là đáng nghi ngờ. nay nghe thấy đích miệng Cơ Hướng Vị bảo với Tư Đồ Ngọc là không hiểu chuyện đó ra sao, cả ba người đều kinh ngạc mà nhìn nhau.

Tư Đồ Ngọc lắng lắng nghe xong liền hướng vào Cơ Hướng Vị nhướng mi cười nói :

- Cơ lão tiên bối cứ an tâm, tiểu bối xin bảo đảm là Thần Châu tứ dật quyết không bị tự sát tập thể đâu.

Thực ra bấy giờ trong lòng Cơ Hưởng Vị đã có ý yêu cầu Tư Đồ Ngọc ra tay tương trợ, nhưng ông ta chỉ lắc đầu mà cười gượng nói :

- Lão đệ tuy là được danh sư truyền dạy, tuổi trẻ mà tinh hoa đã sớm phát, có ý muốn bạt kiếm để tương trợ cho người, nhưng trong trận đấu bạch phát thách đố với hồng nhan này thì do Thần Châu tứ dật đấu với Thần Châu tứ hung theo đúng như định ước, chứ người ngoài không thể nào nhúng tay vào được.

Ông ta mới nói tới đây, Tư Đồ Ngọc đã lắc đầu cười nói :

- Lão tiền bối tất đã hiểu lầm ý của tiểu bối rồi, Tư Đồ Ngọc này không dám có cuồng vọng nhúng tay vào đâu. Vị Phóng Hạc Lão tiền bối đây tất thế nào rồi cũng thắng được Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa mà nếu như Thần Châu tứ dật thắng được trận này, thì cục diện có phải hóa ra thành hòa không.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô thở dài một tiếng nói :

- Trên sông Trường Giang làn sóng sau đè làn sóng trước, mà trên trần thế lớp người mới thay lớp người cũ, lão phu đây có dám chủ quan cho rằng mình sẽ thắng được dễ dàng trận này, vì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa vốn là người lợi hại nhất trong Thần Châu tứ hung. Nhìn lại thì mấy lão đầu tử chúng tôi mạo muội giữ được danh tiếng cũng đã khá lâu, cho đến hôm nay có lẽ khí số đã...

Ý ông ta muốn nói khí số đã đến hồi mạt vận, nhưng chưa kịp nói nốt mấy lời đó, thì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã nghênh ngang bước tới giữa đấu trường cất tiếng nói :

- Lâm Thắng Bô, ngươi đừng có kéo dài thời gian ra nữa, bây giờ tháp chúng ta đã làm được sáu tầng, còn một tầng nữa tại sao không làm cho xong nốt đi.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô nghe thấy Ngọc Kiều Oa đã gọi đích danh mình ra dự trận, thì tự nhiên là ông ta phải bước ra giữa đấu trường, nhưng khi ông ta vừa bước đi được vài bước, thì Tư Đồ Ngọc đã tiến lên một bước, nắm lấy tay áo ông ta khẽ kéo lại, rồi ghé vào tai ông ta mà nói nhỏ rằng :

- Lâm lão tiền bối, khi người giao đấu với Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa làm sao tiền bối tấn công như cuồng phong bão táp, càng mau càng tốt.

Tuy Lâm Thắng Bô không hiểu Tư Đồ Ngọc có ý gì, nhưng cứ trông thấy thần thái và ngôn ngữ của Tư Đồ Ngọc rất là quan trọng, thì ông ta cũng đã hơi hiểu, nên khẽ gật đầu rồi tươi cười bước ra đấu trường, thần sắc của ông ta vẫn giữ được vẻ khiêm hòa như thường, hướng vào Ngọc Kiều Oa chấp tay mỉm cười nói :

- Ngọc cô nương, chúng ta tỷ thí với nhau bằng cách nào bây giờ?

Ngọc Kiều Oa sắc mặt rất cao ngạo mặt lạnh lùng như tiền nói :

- Để tùy người chọn lựa.

Lâm Thắng Bô ha hả cười lớn, đưa tay lên vuốt chòm râu bạc ung dung cười nói :

- Lão phu già cả như thế này...

Ngọc Kiều Oa chẳng đợi cho ông ta nói dứt câu, liền cười nhạt xen lời nói :

- Hữu trí thì chẳng cần nói tuổi tác lớn bé, vô tài sống uống tái trăm năm, huống hồ bây giờ tại đây đâu phải là chỗ để luận tuổi cao thấp hay là luận thân phận từng người, mà một trận đấu này nếu như ta thua thì bất quá cục diện cũng chỉ là hòa mà thôi, nhược bằng người mà thua thì chắc hẳn là bốn cái mạng già sẽ phải kéo nhau đi xuống hoàng tuyền, đến như vừa rồi tôi đã để cho người may mắn tìm ra một con đường sống nghĩa là người được chọn môn công phu sở trường nhất của người để cùng tôi giao đấu.

Lâm Thắng Bô nghe nàng ta nói như vậy, bấy giờ mới chợt nhớ những lời Tư Đồ Ngọc đã bí mật căn dặn mình, ông ta liền gật đầu cười nói :

- Như vậy thì tốt lắm, lão phu xin kính lãnh thịnh tình của Ngọc cô nương, vậy chúng ta đấu chưởng lực nhé?

Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đứng ngoài nghe nói bèn quay sang nói với Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần rằng :

- Lão già này muốn chóng chết đây, lại nhè ngay môn chưởng là môn sở trường nhất của cô em gái tôi mà đấu, vì Thiên Ma Chưởng pháp của Ngọc muội tôi đã luyện tới mức phi phàm rồi.

Hùng Thuần Thuần gật đầu nói :

- Tiểu muội cũng biết rằng Thiên Ma Chưởng pháp của Ngọc muội thực là tuyệt thế vô song, chỉ cần Ngọc muội đừng có quá khinh địch thì trận này nhất định chúng ta phải thắng!

Ngọc Kiều Nga cười một cách gian ác nói :

- Không thể nào mà không thắng được, tôi muốn phen này được xem Thần Châu tứ dật sau khi bị thua cuộc rồi sẽ tự tìm những cái chết bằng cách như thế nào?

Bỗng Hùng Thuần Thuần chợt nghĩ ra một chuyện gì, liền quay sang Ngọc Kiều Nga mà hỏi :

- Ngọc đại muội, lúc này muội chẳng có nói rằng Tư Đồ Ngọc bị vây hãm trong trùng vây, tính mạng treo trên sợi tóc tại sao y lại trốn khỏi mà tới đây được thế?

Ngọc Kiều Nga cau mày lại rồi lắc đầu nói :

- Y chẳng những chỉ bị vây hãm vào Tuyệt Hộ trận pháp mà lại còn bị bảy tay đại cao thủ và ba loại độc vật cùng tấn công y, vậy mà... tại sao y lại ngang nhiên thoát khỏi được, mà trên người không có dấu vết thương tổn gì kể cũng kỳ quái thật.

Hùng Thuần Thuần lại hỏi :

- Lúc Ngọc đại muội tới đây có nói, hôm nay chúng ta sẽ chỉ giết có ba Dật thôi là có ý gì? Cứ như tôi nghĩ thì một là phải cùng chết hết nếu họ thua, còn như nếu họ hòa thì cùng sống cả, vậy làm sao lại có thể có chuyện chỉ có Tam Dật bị chết mà còn lưu lại một người như vậy là thế nào?

Ngọc Kiều Nga thần sắc rất bí mật, chính lúc nàng ta đương muốn đáp lời thì bỗng nhiên nàng ta chú mục nhìn vào đấu trường đôi lông mày cau lại.

Hùng Thuần Thuần cũng đưa mắt nhìn quả thấy Ngọc Kiều Oa và Lâm Thắng Bô hai người bốn chưởng đương vận chuyển mau lẹ một bên như tiên cô múa khúc Nghê Thường, một bên thì như đà điệu bay trên đồng hoang, cả hai bên cùng không bên nào lép vế bên nào khó mà phân chia ai cao ai thấp.

Hùng Thuần Thuần vì không nhìn ra có điều gì khác lạ, nên quay sang thấp giọng hỏi Ngọc Kiều Nga :

- Ngọc đại muội tôi không nhìn thấy gì khác lạ, tại sao đại muội lại cau mày có vẻ lo lắng như vậy?

Ngọc Kiều Nga lo ngại đáp :

- Tôi không hiểu vì sao muội tử lại chỉ dùng đến một chưởng pháp tầm thường, mà lại chưa thi triển đến tuyệt nghệ của bốn môn?

Hùng Thuần Thuần cười nói :

- Việc này có lẽ không phải dễ hiểu đâu, đại muội không nhìn thấy Thiên Ma Băng Nữ lúc này mặt đương lạnh như băng kia sao?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu xen lời :

- Sự thắng bại của trận này có quan hệ rất là trọng yếu, muội tử của tôi thực không nên giữ thái độ ngạo mạn khinh địch như vậy.

Hùng Thuần Thuần thở dài một cái đáp :

- Phương ngôn có câu rằng: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, hồi này Ngọc tiểu muội khởi đầu đã nói ra tất cả sự lợi hại của trận đấu này, thế mà ngay sau đấy lại nhường cho Phóng Hạc lão nhân tự lựa chọn lấy phương pháp tỷ thí, đây chẳng phải là Ngọc muội đã để lộ tính cách cuồng ngạo khinh địch thường ngày đó ư?

Ngọc Kiều Nga cau mày lại nói :

- Lâm Thắng Bô đã chọn môn đấu chưởng thì tất có dụng ý gì trong việc lựa chọn này, tôi chỉ sợ muội tử khinh địch, phen này vạn nhất...

Hùng Thuần Thuần thấy nàng ta quá ưu phiền nên tươi cười ngắt lời nói tiếp :

- Ngọc đại muội cứ yên tâm, nếu như lệnh muội tử phen này có khinh địch mà thua thì đôi bên bắt quá là hòa thôi chứ gì, chỉ hơi đáng hận một điều là chúng ta lại để cho bốn mạng già đó được sống một phen nữa thôi. Nhưng đấu sao thì tên tuổi của Thần Châu tứ hùng chúng tôi cũng vì cuộc đấu ngày hôm nay mà sẽ chấn động cả võ lâm.

Ngọc Kiều Nga gương cười nói :

- Cuộc đấu ngày hôm nay quan hệ đến sự thành danh của Thần Châu tứ hùng, hơn nữa tên tuổi của sư phụ tôi cũng nhờ ở trận đấu này mà thêm phần trọng yếu...

Lời nói của nàng ta tới đây bỗng nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn thẳng vào đấu trường đầy vẻ lo lắng.

Thì ra Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa và Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô đấu đến đã càng đấu càng nhanh, nhanh đến nỗi bóng người và động tác quay tít nhập vào nhau khiến người đứng ngoài không sao phân biệt nổi ai với ai nữa.

Vì hai người Ngọc Kiều Oa và Lâm Thắng Bô đều mặc áo trắng nên hiện nay cả hai đã biến ra hai làn sương trắng quay tít xoắn chặt lấy nhau, nên người đứng ngoài không thể nào phân biệt nổi ai là võ lâm đại hiệp, ai là ma giáo yêu cơ, đâu là bạch phát lão ông, đây là hồng nhan tố nữ nữa.

Tình hình khẩn trương của đấu trường hiện lên trên sắc mặt của mọi người, khiến mọi người đứng ngoài đều ngây người ra như tượng gỗ chăm chú nhìn vào không một tiếng thì thào to nhỏ, đến cả tiếng chim chóc cũng không có, mà bầu không khí yên lặng như tờ.

Sau cùng Cự Phủ Tiều Phu chịu nhịn không nổi, bèn quay sang Tư Đồ Ngọc khẽ hỏi :

- Tư Đồ Ngọc lão đệ thử nhận xem Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô huynh có đủ sức thắng được Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa này không?

Tư Đồ Ngọc xéch đôi lông mày kiếm lên đáp :

- Chỉ cần đừng có xảy ra trường hợp như Hàn Giang Điếu Tuyết Ông vừa rồi bị người ta ám toán sau lưng, thì vẫn bói có thể đoán chắc rằng Lâm lão tiên bói thế nào cũng thắng.

Cự Phủ Tiều Phu liền cau mày lại nói :

- Cái việc Hàn Giang Điếu Tuyết Ông đương đến hồi sắp thắng mà bị người ta ám toán quả thực là kỳ quái vô cùng. Tư Đồ lão đệ vốn là người thông minh tuyệt vời có đoán được vì sao có chuyện kỳ quái đó không?

Tư Đồ Ngọc cười một tiếng rồi lắc đầu đáp :

- Những chuyện quỷ quái trên giang hồ vừa bí ối vừa ác độc, lúc nào cũng có thể xảy ra ngoài ý dự liệu của mọi người, có đề phòng cũng không nổi, ngay như cái việc Bốc lão tiên bói hồi nãy nào ai đã tưởng được rằng Bốc lão tiên bói lại bị một con rắn nhỏ trong cánh tay áo của Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh cắn phải như vậy.

Cự Phủ Tiều Phu sắc mặt hơi ửng hồng, im lặng không nói gì nữa, chính giữa lúc đó thì trong đấu trường vang lên một tiếng “bùng” rồi làn sương trắng đột nhiên phân ra làm hai, nhưng cát bụi vẫn còn bay mù mịt, khi cát bụi đã lắng xuống rồi thì hình người mới hiện rõ ra.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô thần sắc tươi tỉnh như thường, tay đang từ từ vuốt chòm râu bạc, miệng mỉm cười, trong khi đó thì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa tay phải đang ôm lấy ngực, mặt ngọc đã trắng bệch, nàng ta chạy sang bên nhỏ ra một búng máu nhỏ.

Ngọc Kiều Nga rất quan tâm với người em vợ phi thân tới cạnh hốt hoảng cất tiếng hỏi :

- Ngọc muội, vết thương của em ra sao?...

Ngọc Kiều Oa chưa kịp đáp lời mà vội vàng vận hành chân khí, sau đó lại nhổ ra một búng máu nữa, hơi thở hỗn hển lắc đầu nói :

- Thương thế tuy không nhẹ lắm nhưng cũng không nặng, tỷ tỷ mau điều tra xem mới đây ai vừa vận dụng Đàn Chỉ Thần Thông công lực mà cách không tấn công lên vào Bối Tâm huyết của tiểu muội.

Ngọc Kiều Nga nghe nói thất thanh kêu lên :

- Lại có chuyện như thế thực ư, mới đây tỷ tỷ và mấy vị cô nương nọ đều vì tiểu muội mà ngênh thần lược trận, trước sau không hề nhìn thấy người nào ra tay ám toán em cả...

Ngọc Kiều Oa không đợi cho Ngọc Kiều Nga nói dứt lời, đã cười nhạt một tiếng, vẻ mặt buồn bực xen lời nói :

- Tiểu muội đã có cảm giác như thế lại còn có thể sai được hay sao, chính trong lúc tiểu muội đấu đã lâu mà vẫn chưa thắng được Lâm Thắng Bô, tiểu muội đang muốn thi triển tuyệt nghệ của sư môn là Thiên Ma Chuyển Pháp để thủ thắng, thì bỗng cảm thấy sau lưng nơi Bối Tâm huyết bị người điểm vào một cái.

Ngọc Kiều Nga thấy Ngọc Kiều Oa nói mười phần xác thực như vậy, thì xác thực như vậy, sắc mặt biến hẳn đi bèn dùng “Nghĩ nghĩ truyền thanh” nói vào tai Ngọc Kiều Oa rằng :

- “Cứ theo lời Ngọc muội nói đó thì việc này trong thiên hạ quả thực là khó lòng thấy nổi. Trong nhóm Thần Châu tứ hùng cùng với nhóm Thần Châu tứ dật chẳng lẽ lại có gian tế ẩn núp chăng?”

Ngọc Kiều Oa giọng đầy uất hận nói :

- Ai bảo là không phải? Thôi, bây giờ chúng ta hãy nói với đối phương vài câu cho xong, rồi sau phải điều tra cho ra là kẻ nào đã đợi đến lúc khẩn yếu như vậy mà ra tay ám toán tiểu muội như thế.

Ngọc Kiều Nga gật đầu nói :

- Hiện nay Ngọc muội tạng phủ đang bị chấn động, chẳng nên nói nhiều lời cho hao hơi tổn sức, để tỷ tỷ thay mặt cho Oa muội cũng được.

Nói tới đây nàng ta quay về hướng Thần Châu tứ dật lớn tiếng nói :

- Cuộc đính ước Trung Thu đại hội giữa Thần Châu tứ hùng và Thần Châu tứ dật ngày hôm nay kể như hòa, nhưng chẳng biết chúng ta có nên đính ước lại một lần gặp gỡ nào khác nữa không?

Chính vào lúc đó Cự Phủ Tiều Phu muốn gạt đầu thì Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị đã xua tay ha hả cười lớn nói :

- Hẹn ước chẳng cần phải đề cập đến làm chi, bọn chúng ta mấy tên già lão như thế nào, tựa như ngọn đèn trước gió, sáng uống rượu say rồi ngủ, chưa biết ngày mai có thể dậy nổi không? Có thể có lúc sẽ trở thành những chiếc thây trong lúc nào không biết.

Ngọc Kiều Nga nghe tới đây liền đỡ lời :

- Chẳng cần phải hậu ước cũng được. Có điều là hai bên đã trở thành thù địch, vậy từ nay trở đi, hễ bất cứ gặp ở đâu là chúng ta thanh toán nhau liền.

Nói rồi, nàng liền cùng Thần Châu tứ hùng là Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần và Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa bỏ đi lập tức.

Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị thấy Thần Châu tứ hùng đã đi khỏi, liền quay sang Thần Châu tam dật, trở Từ Đồ Ngọc mà giới thiệu :

- Vị Từ Đồ Ngọc lão đệ này chính là y bát truyền nhân và cũng là đệ tử đắc ý của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ đó.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn “À” lên một tiếng, nhìn Từ Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Chẳng trách lão đệ anh tuấn siêu phàm. Thì ra lão đệ chính là cao đồ của Hải Nhạc Du Tiên. Ta với lệnh sư đã cách biệt nhau mười bốn mươi lăm năm, bệnh tê dại của người ngày trước chắc đã sớm thuyên giảm rồi chứ?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Khỏi bầm Tạng lão tiền bối, gia sư bị bọn tiểu nhân ám toán, bị trúng độc rất nặng, đến nay vẫn còn mang bệnh.

Tạng Nại Hàn cau mày vừa định tìm lời an ủi Tư Đồ Ngọc thì Cự Phủ Tiều Phu đứng bên đã lên tiếng nói :

- Tư Đồ lão đệ, ta có một việc vẫn giấu trong lòng, giờ muốn đem ra hỏi lão đệ.

Tư Đồ Ngọc nghiêng mình nói :

- Bốc lão tiền bối có việc gì xin cứ hỏi, Tư Đồ Ngọc này nếu biết, sẽ xin trả lời ngay.

Cự Phủ Tiều Phu hỏi :

- Lão đệ vừa mới nói: Thiên Ma Băng Nữ sẽ bị bại trận, vậy vì lẽ nào mà lão đệ lại đoán chắc như thế?

Tư Đồ Ngọc hơi chột dạ, nhưng chàng liền mỉm cười đáp :

- Vãn bối căn cứ vào việc Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ lão tiền bối bị ám toán mới đoán như vậy.

Cự Phủ Tiều Phu vẫn không hiểu ngạc nhiên hỏi :

- Hai việc đó có liên quan với nhau sao?

Tư Đồ Ngọc đôi mắt sáng ngời đáp :

- Tất nhiên là có liên quan. Bởi vì trong Thần Châu tứ dật đã có người ám toán Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ lão tiền bối, chẳng lẽ trong Thần Châu tứ hung lại không có người sẽ ám toán Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa sao?

Chàng vừa nói xong, Thần Châu tứ dật liền đưa mắt nhìn nhau, chẳng giấu được bên lên.

Bởi vì trừ Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị bị ám toán ra, thì những người còn lại là La Phù Mai Tẩu Tạng Nại Hàn, Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân và Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô đều bị nghi là đã giúp quân gian tế.

Cơ Hưởng Vị tuy đối với việc mình bị ám toán cũng còn nghi ngờ trong bụng, chẳng lẽ lại không nhân lúc này mà phanh phui ra ánh sáng nên liền nhìn Thần Châu tam dật mỉm cười nói :

- Sư huynh Bốc huynh, Lâm huynh, Tạng huynh, Tư Đồ lão đệ có chút việc muốn nhờ chúng ta giúp đỡ!

Lâm Thắng Bô mỉm cười nói :

- Nếu là việc nghĩa thì chúng tôi sẽ không từ chối, nhưng chẳng hiểu là việc gì vậy?

Cơ Hưởng Vị cười nói :

- Việc đó có liên quan đến Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm toàn gia bị sát hại, Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ không giải oan được!

Lão hơi ngừng một chút, rồi quay sang Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ hãy đem chuyện ở Nam Hoang tử cốc nói lại cho ba vị đây nghe đi.

Tư Đồ Ngọc bèn đem việc Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm tâm thù ở Tử cốc và có ước định với chàng mời Thần Châu tứ dật đến làm chứng cho việc này, kể lại tường tận.

Thế nhưng chàng chỉ kể có nửa câu chuyện, còn chỗ Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa biết sự phụ của Tiêu Lộng Ngọc là Tuyết Tình động chủ Uẩn Không sư thái chính là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, vị xuất hiện ở Nam Hoang tử cốc là Nhu Tình Tiên Tử kia không biết là người nào đã giả mạo thì chàng vẫn giữ bí mật, không tiết lộ.

Đó chẳng phải là Tư Đồ Ngọc có ý muốn giấu các vị tiền bối, mà chỉ là vì trong Thần Châu tứ dật rõ ràng là đã có người kết đảng với bọn gian, cho nên chàng phải giữ kín mà không dám tiết lộ hết.

Thần Châu tứ dật kia nghe xong, Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ cứ yên trí, chúng tôi sẽ nhất định giúp lão đệ đến Nam Hoang tử cốc nếu có thể thì trước mặt Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, chúng tôi sẽ đánh tan sự hiểu lầm cho Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, khiến hai vị ấy lại trở lại với nhau. Đó thật là một việc tốt vậy.

Cơ Hướng Vị buồn bã nói :

- Ngày nay đúng là kiếp nạn của võ lâm, bọn quần ma nổi loạn khắp nơi, vậy việc trừ ma vệ đạo cũng phải cần có Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm xuất hiện để lãnh đạo mới được.

Cự Phủ Tiều Phu chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc dò xét rồi nói :

- Tư Đồ lão đệ toàn thân lão đệ bết máu, chắc là giữa đường đi tới đây lại bị mai phục phải không?

Tư Đồ Ngọc xé đôi lòng mày kiếm hậm hực nói :

- Không biết bọn ma vực giang hồ từ đâu tới? Văn bối chẳng những bị đến hơn mười tên ma đầu tập kích mãnh liệt.

Cự Phủ Tiều Phu cười nói :

- Lão đệ ở trong vòng vây như vậy mà vẫn thoát hiểm được, lại không hề hấn chút nào, thật là giỏi!

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Điều thứ nhất là vì văn bối gặp một kỳ duyên, nên công lực cũng có tiến bộ. Điều thứ hai là vật chí bảo Ngọc Long kiếm của sư môn bị mất, nay đã châu về hợp phổ và hiện nay ở trong tay. Điều thứ ba là có một vị tiền bối đã núp trong bóng tối ra tay trợ giúp, cho nên trận pháp của bọn Ma vực giang hồ kia tuy độc, người đông vẫn không làm gì nổi văn bối.

Cự Phủ Tiều Phu “À” lên một tiếng nói :

- Thế ra lại còn có nhân vật ẩn trong bóng tối giúp cho lão đệ sao? Vị đó là ai vậy?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Lai lịch, danh tánh của người đó, quả thật văn bối không được biết một tí nào. Văn bối chỉ biết công lực của người đó rất cao siêu khó lường, người đó là một thư sinh áo trắng, phong tư tuyệt thế, tuổi ước độ ngoài ba mươi.

Cơ Hướng Vị đứng một bên cười nói :

- Tư Đồ lão đệ là kỳ lân trên cõi đời, cho nên cái việc bảo thư sinh áo trắng công lực cao siêu khó lường không thể tin được.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Trong độc vật ám toán văn bối có một con Tây Tạng Hoàng Tinh mạnh mẽ vô cùng, móng vuốt như câu sắt, lại có chất kỳ độc, toàn thân đao gươm chém không thủng...

Chàng nói tới đây, Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô mỉm cười đỡ lời :

- Năm trước, lão phu có gặp một con Tây Tạng Hoàng Tinh, thật là lợi hại vô cùng, có thể nói không ai chế phục nổi.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Vị thư sinh áo trắng có phong tư tuyệt thế đó chỉ phất nhẹ ống tay áo, con thú dữ kia liền bị đánh văng ra ngoài hai trượng, rớt ngay xuống vực sâu muôn trượng.

Cự Phủ Tiều Phu cau mày nói :

- Là thật! Trong võ lâm gần đây, không biết tại sao lại xuất hiện nhiều nhân vật cao minh khác thường như thế?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Bọn quần ma lợi hại thì bên chính đạo cũng phải có người tài ba chứ? Chẳng lẽ Bốc lão tiên bói đối với hiện tượng này chẳng vừa lòng sao?

Cự Phủ Tiều Phu ha hả cười nói :

- Tư Đồ lão đệ nói sao lạ vậy? Việc trừ ma hộ đạo cần phải hợp sức nhau lại mới phải, vậy nếu đã có nhân vật cao minh xuất hiện giúp đỡ, chúng ta phải vui mừng lắm chứ lẽ nào lại không vui lòng được?

Lúc đó Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị kéo Tư Đồ Ngọc lại gần, khẽ giọng hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, vừa rồi Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga nói rằng Tiêu Lộng Ngọc cô nương bị ám hại trong Thiên Ma phủ, chắc là không đúng đắn.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Cơ lão tiên bói do đâu mà đoán như vậy?

Cơ Hướng Vị chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Đó là do ta nhìn trên nét mặt của lão đệ, lại cộng thêm sự quan sát, cho nên mới biết được. Ta nghĩ lão đệ với nàng đã thương yêu nhau thì tránh sao cho khỏi lo lắng quan tâm? Nếu như không biết Tiêu Lộng Ngọc cô nương vẫn bình an vô sự thì lão đệ đâu có vẻ bình tĩnh như thế được?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Lão nhân gia thật là cao minh, đoán thật chẳng sai chút nào. Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của văn bối chẳng những vẫn bình yên vô sự mà lại còn đã tới đây chứng kiến trận đấu giữa Thần Châu tứ dật và Thần Châu tứ hung.

Cơ Hướng Vị nghe chàng nói xong liền đỏ mặt tía tai.

Bởi vì Tiêu Lộng Ngọc đã đến đây mà lão vẫn chưa hay biết gì cả, thật là... Hàn Giang Điều Tuyết Ông vừa xấu hổ, vừa gượng cười hỏi :

- Tiêu cô nương cũng tới đây à? Nàng núp ở đâu mà sao lão phu không biết gì cả...

Lão chưa dứt lời, Tư Đồ Ngọc đã vòng tay vái chào. Cơ Hướng Vị ngạc nhiên nói :

- Tư Đồ lão đệ, tại sao lão đệ lại bỗng dưng vái chào ta như thế?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Văn bối xin Cơ lão tiên bói thứ lỗi cho, việc liên quan đến Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ hiện thời văn bối không thể nào nói rõ được. Xin lão tiên bói đến khi tới Nam Hoang tử cốc, văn bối sẽ xin tường trình.

Cơ Hướng Vị nói :

- Như vậy cũng được. Làm như vậy có vẻ thú vị hơn.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngoài thú vị, việc đó xét ra lại còn cần thiết nữa.

Cơ Hướng Vị gật đầu nói :

- Được, tạm thời ta hãy dẫn lòng thắc mắc, từ đây đến Nam Hoang tử cốc cũng chẳng gần, chúng ta nên đi thôi.

Nói xong, ông ta cùng Thần Châu tam dật kia và Tư Đồ Ngọc cùng nhắm hướng Nam Hoang tử cốc mà đi tới.

Trên đường, Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn cây búa lớn của Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân, mỉm cười nói :

- Bốc lão tiên bói, oai phong của cây búa lớn ấy có vẻ lợi hại lắm, lão tiên bói có thể cho văn bối mượn xem một chút được không?

Cự Phủ Tiều Phu nghe nói liền cỡi cây búa đeo trên người rồi mỉm cười đưa sang cho chàng.

Tư Đồ Ngọc coi xong hỏi :

- Cây búa này nặng dễ thường có tới một trăm năm mươi cân đấy nhỉ?

Cự Phủ Tiều Phu lắc đầu, cười đáp :

- Lão đệ đoán hơi sai một chút. Cây búa này không nặng tới 150 cân đâu.

Tư Đồ Ngọc trả lại cây búa cho Bốc Nghĩa Nhân rồi hỏi :

- Nếu không được 150 cân thì nó nặng đúng là bao nhiêu?

Cự Phủ Tiều Phu đáp :

- Đúng 136 cân.

Tư Đồ Ngọc gật đầu mỉm cười nói tiếp :

- Bốc lão tiền bối vừa bị Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh phóng xà đả thương, không biết có việc gì không?

Cự Phủ Tiều Phu mỉm cười nói :

- Chỉ mỗi một con độc xà nhỏ bé ấy thì đâu có gì là đáng ngại, nhưng tại sao Tư Đồ lão đệ lại đặc biệt quan tâm đến ta như thế?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Bốn vị lão tiền bối đều là những người danh thơm tiếng trọng trong thiên hạ, lại là bạn cũ của gia sư. Tư Đồ Ngọc này lẽ nào lại không quan tâm lo lắng cho được?

La Phù Mai Tảo Tăng Nại Hàn nghe chàng nói xong, rất cảm động. Ông ta cau mày thở dài một tiếng nói :

- Bọn ma vực trên giang hồ đều phải nên đề phòng chúng lắm mới được. Cứ xem Thần Châu tứ hung đều là những thiếu nữ trẻ tuổi, nhưng bất luận về võ công hay về cơ trí đều vô cùng cao minh và tàn độc. Có lẽ chúng ta phải cố gắng diệt trừ, nếu không sẽ di hại cho võ lâm chẳng phải ít đâu.

Xem tiếp hồi 44 Người trẻ tuổi phân tích chứng cứ

44. Hồi 44 Người Trẻ Tuổi Phân Tích Chứng Cứ

- Nghĩ lại thật xấu hổ. Nếu không nhờ Lâm huynh trận cuối cùng đã thắng được Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa thì mấy tên bạc đầu chúng ta chỉ còn một cách là tôn trọng lời hứa mà cùng tập thể tự vận thôi.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô nét mặt xa xăm, gượng cười nói :

- Con Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa tuổi tuy nhỏ, nhưng võ công thật là cao cường. Lão phu dù đã đem hết sức mình ra đấu mà vẫn không chiếm được thượng phong.

Tăng Nại Hàn mỉm cười hỏi :

- Thế còn sau cùng, tại sao Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa lại trúng một chưởng?

Lâm Thắng Bô đáp :

- Xấu hổ lắm. Đó không phải là do bản lĩnh của lão phu. Lúc Ngọc Kiều Oa đang động thủ, bỗng nhiên toàn thân rung động, có vẻ như bị ám toán nên chưởng pháp bị chậm lại. Lão phu không bỏ qua cơ hội liên tung ra một chưởng thật mạnh.

Cơ Hưởng Vị nhìn Lâm Thắng Bô, môi ông ta hơi động đập như muốn nói, nhưng lại thôi, Lâm Thắng Bô hiểu ý cười nói :

- Cơ huynh đừng trách đệ, vì với tuổi tác chúng ta trong võ lâm cũng có đôi chút tiếng tăm. Nếu là lúc bình thời thì quyết không nên thắng một cách không chính đáng như vậy mới phải, nhưng nay sự việc lại khác. Điều thứ nhất, vì Bốc huynh, Cơ huynh bị người ám toán nên lúc đầu đã bị thua một cách oan uổng.

Điều thứ nhì, là nếu không thắng được trận cuối cùng, thì Thần Châu tứ dật chẳng những người đã chết mà danh dự lại chẳng còn! Bởi vậy, đệ vừa thấy có cơ hội lẽ nào lại bỏ qua.

Tăng Nại Hàn ha hả cười nói :

- May mà lão đệ lại biết tùy cơ ứng biến, chứ nếu không ta đã phải đập Thiên linh cái hay là phải treo cổ mình trên cây Hạnh hoa mất rồi.

Cự Phủ Tiều Phu cau mày nói :

- Không hiểu người nào mà lại không rung động trước sắc đẹp, lại đi ám toán Ngọc Kiều Oa như vậy! Bây giờ nghĩ lại ta vẫn cảm thấy rất lạ lùng.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Ai là người ám toán Thiên Ma Băng Nữ? Tạm thời chúng ta chẳng cần biết tới, mà ta cần phải tra xét cho kỹ lưỡng kẻ đã ám toán Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ lão nhân gia mới là việc cần.

Cự Phủ Tiều Phu gật đầu nói :

- Tư Đồ lão đệ nói rất phải. Việc này cần phải tra xét cho kỹ càng. Bởi vì phạm vi cũng không rộng, người bị hiềm nghi chỉ có ta Bốc Nghĩa Nhân cùng Thần Châu nhị dật kia là Lâm Thắng Bô và Tăng Nại Hàn thôi.

Cơ Hướng Vị đứng bên cạnh cười nói :

- Bốc huynh tại sao lại bỏ qua hiềm đệ? Người bị hiềm nghi là Thần Châu tứ dật mới đúng chứ?

Cự Phủ Tiều Phu nghe xong giật mình nói :

- Lão đệ là người bị ám toán thì tại sao lại bị liệt vào những người bị hiềm nghi?

Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Tại sao lại không thể được? Ta có thể vốn không bị ám toán mà lại giả bộ như bị ám toán, cố ý bại trận không được hay sao?

Ông ta nói xong câu này, Thần Châu tam dật đều giật mình kêu lên một tiếng. Cơ Hướng Vị quay sang Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ ta xem đệ như người tai mắt sắc bén, lại rất thông minh, vậy xin mời lão đệ phân tích giùm hộ chúng ta, xem ai là người đáng bị nghi ngờ nhất? Không lẽ lại để cho bọn ta tự bào chữa lấy mình hay sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nói :

- Cơ lão tiên bối người chẳng cần phải làm chuyện đó.

Cơ Hướng Vị ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại không phải? Nếu không phanh phui vấn đề đó cho sáng tỏ thì chẳng lẽ mỗi cá nhân lại phải chịu hai tiếng hiềm nghi hay sao?

Tư Đồ Ngọc nhún mày đáp :

- Bởi vì Cơ lão tiên bối nếu làm việc đó thì chính là muốn tìm cách giết mình.

Cơ Hướng Vị càng ngạc nhiên thêm hỏi :

- Tìm cách tự giết mình? Ta vẫn chưa hiểu ý Tư Đồ lão đệ muốn nói gì?

Tư Đồ Ngọc bật cười nói :

- Gọi là tìm cách giết mình là bởi vì nếu vẫn bối y theo lời Cơ lão tiên bối đối với Thần Châu tứ dật các vị mà phân tích kỹ càng thì người đáng bị nghi ngờ nhất chính là lão tiên bối.

Cơ Hướng Vị ngạc nhiên há hốc miệng nói :

- Ta... ta lại là người bị nghi ngờ nhiều nhất sao?

Ông ta hơi ngừng một chút, nét mặt đành lại trầm giọng nói :

- Tư Đồ lão đệ cứ thử phân tích xem ai là người bị hiềm nghi nhất. Ta xin chú ý nghe lời cao luận.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, cười nói :

- Được, văn bối xin thử, nhưng nếu có chỗ nào không vừa ý thì bốn vị lượng thứ cho.

Thần Châu tứ dật cùng gật đầu, Tư Đồ Ngọc đưa tay trở vào Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân đôi mắt sáng ngời nói :

- Theo văn bối thì người thứ nhất không đáng bị nghi ngờ là Cự Phủ Tiều Phu Bốc lão tiền bối. Bởi vì khi Cơ lão tiền bối bị độc xà cắn trúng liền vận hành công trị thương, lo lắng cho mình còn không xong, lẽ nào lại còn giúp cho người khác được?

Cự Phủ Tiều Phu cười nói :

- Đa tạ! Đa tạ! Tư Đồ lão đệ đã bào chữa cho ta. Ôn đó thật là chẳng phải là nhỏ.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn La Phù Mai Tảo Tăng Nại Hàn nói :

- Tăng lão tiền bối cũng không đáng nghi ngờ. Bởi vì lão tiền bối đã thắng Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm trận đầu tiên. Nếu như Tăng lão tiền bối mà cấu kết với Thần Châu tứ hung thì tại sao trận đầu tiên lại làm giảm nhuệ khí của đối phương ngay.

Tăng Nại Hàn bật cười nói :

- Nói như vậy, ta cũng phải cảm ơn Tư Đồ lão đệ.

Tư Đồ Ngọc chỉ vào Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô nói :

- Lâm lão nhân gia cũng không đáng hiềm nghi bởi vì người đã thắng trận cuối cùng. Nếu như Lâm lão tiền bối là kẻ gian thì tại sao lại làm hỏng âm mưu của mình bằng cách đem cuộc chiến giữa Thần Châu tứ hung và Thần Châu tứ dật trở lại thể quân bình?

Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị nghe chàng nói ngạc nhiên kêu một tiếng nói :

- Sau khi nghe Tư Đồ lão đệ phân tích, chính ta cũng có cảm giác tưởng mình là kẻ đáng bị nghi ngờ nhất.

Tư Đồ Ngọc quay lại nhìn lão mà an ủi rằng :

- Cơ lão tiền bối đứng nên nóng nảy vội. Văn bối cũng sẽ minh oan cho lão tiền bối đây.

Cơ Hướng Vị gượng cười nói :

- Chẳng phải dễ dàng gì đâu, ba vị lão hữu đây đều có phản chứng hùng hồn, còn ta thì...

Tư Đồ Ngọc cười đỡ lời :

- Cơ lão tiền bối cũng có phản chứng mạnh mẽ vậy. Bởi vì phản chứng của ba vị lão nhân gia đây chỉ là phản chứng trên lý luận, mà phản chứng của lão tiền bối lại là phản chứng trên sự thật.

Cơ Hướng Vị mừng rỡ, ha hả cười nói :

- Lão đệ nói mau đi, phản chứng trên sự thật của ta ra sao?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Một tháng trước đây, Tiều Lộng Ngọc tỷ tỷ của văn bối cùng với văn bối ở trong Mê Hồn giáp chính mắt đã được thấy lão tiền bối và Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đính ước, không biết vì sao nàng lại tức giận dùng Ba Văn Tiên đánh trúng lão tiền bối. Đó chính là phản chứng trên sự thật vậy.

Cơ Hướng Vị gượng cười nói :

- Qua lời bào chữa của lão đệ, có lẽ ta cũng thoát khỏi được sự hiềm nghi. Nhưng Thần Châu tứ dật đều tự mình bào chữa lấy mình chẳng phải đều trong sạch, hoặc là đều không trong sạch cả hay sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Thì cứ để như vậy, vì vãn bối cảm thấy trong sạch chẳng bằng đục.

Cơ Hướng Vị cau mày hỏi :

- Tư Đồ lão đệ nói vậy không biết có thâm ý gì vậy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Lão tiền bối quen câu cá ở Hàn Giang Điếu Tuyết, lẽ ra phải hiểu cái lý “nước trong thì khó có cá”. Chúng ta sao chẳng tạm thời cùng lặn trong nước đục mới có cơ hội khiến cho cá ngao ở biển Đông mắc câu sa lưới.

Cự Phủ Tiều Phu “À” lên một tiếng, cười nói :

- À, thì ra lão đệ là người có chí anh hùng, tính đến việc chuẩn bị giăng bẫy bắt mãnh hổ, quảng mồi để bắt cá ngao.

Tư Đồ Ngọc cau mày đôi mắt sáng ngời đáp :

- Vãn bối quả thật có chí đó. Bức lão tiền bối chẳng lẽ cho rằng Tư Đồ Ngọc này tuổi nhỏ sức hèn, lại có thể có công phu giăng bẫy bắt mãnh hổ và thủ đoạn quảng lưới bắt cá ngao sao?

Cự Phủ Tiều Phu ha hả cười vang, nói :

- Lão đệ nói gì lạ vậy? Bức Nghĩa Nhân chẳng dám coi thường bất cứ người nào trong thiên hạ, căn cốt tươi tốt và phong tư anh tuấn!

Tư Đồ Ngọc đôi mắt sáng ngời, cười nói :

- Chẳng giấu gì Bức lão tiền bối, vãn bối ở trong Nam Hoang tử cốc đã giăng bẫy gài lưới, chỉ đợi bốn vị sau khi vào cốc rồi, liền lập tức phát huy oai lực, khiến cho yêu ma lợi hại đó cũng khó mà độn hình được.

Cự Phủ Tiều Phu gật đầu, cười nói :

- Nước trong với nước đục không thể lẫn lộn được, lão đệ nếu có thể tra cứu xem trong Thần Châu tứ dật ai là kẻ gian được chứ? Nếu vậy thì thật là hay vô cùng, nhưng cần phải nắm được chứng cứ xác thực mới có thể khiến cho hung đồ vô sỉ chịu phục mới được.

Tư Đồ Ngọc đứng bên Cự Phủ Tiều Phu nghe nói xong sẽ giọng nói :

- Bức lão tiền bối giúp vãn bối, bởi vì sau khi đến Nam Hoang tử cốc, vãn bối cần phải nhờ đến lão tiền bối rất nhiều.

Cự Phủ Tiều Phu đáp :

- Lão đệ cứ yên lòng, chỉ cần lão phu nếu giúp được thì khó đến đâu lão phu cũng không từ chối. Nhưng lão phu tính tình nóng nảy, muốn biết định ý của lão đệ, vậy lão đệ có thể tiết lộ trước cho lão phu nghe được không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, khẽ giọng cười nói :

- Bức lão tiền bối xin thứ lỗi cho vãn bối đã có ý giấu, bởi vì nếu tiết lộ cơ mật thì tên hung đồ vô sỉ đó ắt sẽ kinh hồn tán đởm, chẳng dám đến Nam Hoang tử cốc mà tự sa vào lưới nữa.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn cười nói :

- Tư Đồ Ngọc cứ yên lòng, bốn người chúng ta đã định đến Nam Hoang tử cốc thì chẳng lẽ lại nửa chừng quay về. Bởi vì nếu ai giữa đường mà rút lui tức đã tự tố cáo mình là kẻ gian tế, hoặc là đồng lõa với bọn hung đồ.

Cự Phủ Tiều Phu cười nói :

- Tư Đồ lão đệ đã nói như vậy, ta tất nhiên cũng chẳng cần bắt lão đệ phải tiết lộ cơ mật. Nhưng lão đệ muốn nhờ ta...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Cự Phủ Tiều Phu nói dứt lời, chàng liền xé đôi mày lưới kiểm cao giọng hỏi :

- Tên hung đồ vô sỉ ấy ngoài mặt tuy làm ra vẻ hiệp nghĩa, nhưng bên trong lại gian tà, như thế có đáng chết hay không?

Cự Phủ Tiều Phu cười cuồng ngạo nói :

- Trong võ lâm, những kẻ nham hiểm đó đều là những quân hèn hạ nhất, tội chết chẳng nên tha! Chỉ cần Tư Đồ lão đệ có thể tra xét ra được y, ta sẽ là người thứ nhất quyết không dung tha y.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Dĩ nhiên là tội chẳng thể dung tha. Văn bối sẽ lấy Nam Hoang tử cốc làm pháp đình, còn gọi là nhờ vả tức là văn bối muốn mượn ngọn búa của Bốc lão tiên bối danh trấn giang hồ đó làm pháp vật hành quyết vậy.

Cự Phủ Tiều Phu mỉm cười nói :

- Hay thật! Hay thật! Sau khi đem tên hung đồ vô sỉ đó hành quyết rồi, ngọn búa của ta cũng nhờ đó mà có thêm được một thành tích vẻ vang.

Tư Đồ Ngọc vừa đi vừa chăm chú nhìn ngọn búa của Cự Phủ Tiều Phu đeo trên người mỉm cười nói :

- Ngọn búa của Bốc lão tiên bối nặng có 136 cân, văn bối mượn làm pháp vật hành quyết, chẳng phải là danh phù với thực hợp với hai chữ “nhờ vả” sao?

Thần Châu tứ dật nghe xong cùng cười vang lên rồi cùng với Tư Đồ Ngọc chạy thẳng tới Nam Hoang tử cốc.

Trên đường La Phù Mai Tẩu, Cự Phủ Tiều Phu, Phóng Hạc lão nhân và Hàn Giang Điều Tuyết Ông ai nấy vẻ mặt cũng đều lầm lỳ, kín đáo quan sát nhau, nhưng chẳng ai tìm được chút sơ hở nào của kẻ khác.

Với thuật phi hành của các vị kỳ hiệp võ lâm này, đường xa ngàn dặm cũng chẳng xá gì, nên chẳng bao lâu đã đi đến Nam Hoang tử cốc.

Tư Đồ Ngọc vô cùng cảm xúc, đưa tay chỉ miệng cốc nói :

- Bốn vị tiên bối xem kìa, đó là chỗ ở của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, trên sơn cốc đó. Nhưng trong cốc đã từng là nơi xảy ra những trường ác huyết, nên ngổn ngang toàn là những xương trắng.

Cơ Hướng Vị than dài nói :

- Chỉ mong rằng Mạnh tiên tử nghe lời làm chứng của chúng ta với việc ân sư Tư Đồ lão đệ bị hãm hại thảm thiết, mới hàm oan mới rửa sạch được.

Trong lúc nói chuyện, năm người đã vào tới trong sơn cốc.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô “À” lên một tiếng, nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ bảo rằng xương trắng đã chất ngổn ngang như núi ở đâu? Cứ xem phong cảnh ở trước mắt chúng ta, nơi này không thể gọi là Nam Hoang tử cốc mà phải đổi là Nam Hoang tiên cốc mới phải chứ?

Thì ra trong tòa sơn cốc này, chẳng những đồng xương trắng ghê sợ không thấy đâu cả, mà đã qua một phen sửa đổi kỳ hoa dị thảo mọc lên rồi thì đá xanh rêu phủ, tiếng suối róc rách chảy, phong cảnh vô cùng thanh nhã.

Tư Đồ Ngọc đôi mắt sáng ngời, chàng chuyển động thân hình một cái đã nhảy tới cửa Vô Danh động. Chàng nghiêng mình cao giọng nói vọng vào :

- Đệ tử của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ là Tư Đồ Ngọc ra mắt Nhu Tình Tiên Tử lão tiên bối.

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng của Mạnh Băng Tâm vang lên hỏi :

- Tư Đồ Ngọc, nghe tiếng chân bên ngoài động có đến năm người chẳng lẽ ngươi thật đã mời được bọn Thần Châu tứ dật đến đây rồi à?

Tư Đồ Ngọc cúi người đáp :

- May là đệ tử đã làm được việc.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn ha hả cười nói :

- Mạnh tiên tử sau khi chúng ta cách biệt ở Thiên Trì kỳ hội thắm thoát đã mười lăm năm. Bọn Tăng Nại Hàn này tóc đã bạc trắng khí huyết đã suy, Mạnh tiên tử là người võ học uyên thâm lại luyện được thuật trụ nhan chắc vẫn còn là một giai nhân tuyệt thế chứ?

Mạnh tiên tử “À” lên một tiếng cười nói :

- Quả nhiên là bạn cũ ở Thiên Trì đã giáng lâm, Mạnh Băng Tâm này thật là thất lễ, không nghênh tiếp. Thời gian làm phai mái tóc, ngày tháng chẳng đợi chờ người lễ nào ta lại không già như mọi người được?

Liên theo tiếng cười một vị tuy nói khiêm nhường là đã già, nhưng thật vẫn là một giai nhân tuyệt thế, chính là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm đã từ trong Vô Danh động bước ra.

Tư Đồ Ngọc lúc đó bởi vì được biết từ nơi cửa miệng Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa rằng sư phụ của Tiêu Lộng Ngọc là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái mới chính là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm nên đối với người mới từ trong Vô Danh động bước ra chắc phải là một người khác đã giả mạo.

Nhưng người đó là ai? Giả mạo Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm với dụng ý gì?

Tư Đồ Ngọc không thể đoán ra được đành chỉ căn cứ vào câu chuyện giữa Thần Châu tứ dật và bà ta để tìm ra manh mối thôi.

Mạnh Băng Tâm vừa mới ra khỏi động, Thần Châu tứ dật liền lần lượt vái chào bà ta để thi lễ.

Tư Đồ Ngọc đứng một bên lạnh lùng đưa mắt nhìn biết rằng trong Thần Châu tứ dật này có ba chính một tà này vẫn không có người nào nhận ra Mạnh Băng Tâm này là giả mạo. Chàng liền nghi ngờ trong bụng, bất giác đối với thuật giả trang của đối phương chàng phải khen là cao minh tuyệt đỉnh.

Sau một hồi hàn huyên, Mạnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Thần Châu tứ dật cau mày hỏi :

- Bốn vị bạn cũ ở Thiên Trì có thể biết ý của Tư Đồ Ngọc mời các vị đến đây làm gì không?

Thần Châu tứ dật cùng gật đầu, Phóng Hạc lão nhân Lâm Thảng Bô mỉm cười đáp :

- Tư Đồ lão đệ cứ nói rõ, bọn chúng tôi tới đây chính là muốn vì sư phụ của Tư Đồ lão đệ mà giải hộ mỗi hàm oan.

Mạnh Băng Tâm nói :

- Sau khi ở Thiên Trì kỳ hội ra về, bốn vị có cùng với Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ cùng đến Hoàng Sơn phải không?

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn gật đầu đáp :

- Thật chẳng sai, chúng tôi cũng có đến hẹn ở Hoàng Sơn Thủy Tín phong.

Mạnh Băng Tâm nói :

- Từ Thiên Trì đến Hoàng Sơn bốn vị không rời Lương Thiên Kỳ nửa bước nào chứ?

Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị liền đáp :

- Lão phu xin lấy danh dự mà thề rằng suốt quãng đường, Lương Thiên Kỳ huynh với anh em chúng tôi cũng như bóng với hình, không hề rời nhau nửa bước.

Tư Đồ Ngọc nghe xong, trong lòng đỡ sợ bởi vì Tăng Nại Hàn và Cơ Hưởng Vị Thần Châu nhị dật này đã có ý định làm chứng bên vực cho ân sư chàng. Mạnh Băng Tâm lại hỏi tiếp :

- Nghe nói Lương Thiên Kỳ sau khi đến Hoàng Sơn Thủy Tín phong rồi y liền bị bệnh tê dại phải không?

Cự Phủ Tiêu Phu Bốc Nghĩa Nhân đáp :

- Thật chẳng sai, Nhu Tình Tiên Tử nói rất xác đáng. Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ huynh chẳng phải mới biết mình phát bệnh tê thôi, mà ngay khi ở Thiên Trì kỳ hội đã biết là mình trúng phải một chất độc vô hình rồi.

Tư Đồ Ngọc nghe nói đưa mắt nhìn Cự Phủ Tiều Phu. Mạnh Băng Tâm cau mày hỏi :

- Lương Thiên Kỳ có phải đã giả bộ trúng độc mà tê dại không? Thật ra...

Bà ta chưa dứt lời, Lâm Thắng Bô liền xua tay, nói :

- Không phải! Không phải! Lúc đó chính lão phu có bắt mạch cho Lương Thiên Kỳ huynh rõ ràng là thấy ông ta bị trúng độc rất lợi hại, quyết chẳng phải là độc vật tầm thường, mà với chút hiểu biết về y lý của lão phu thì không thể ra tay chữa thương được.

Thần Châu tứ dật đều đưa mắt nhìn Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm. Lời chứng minh này cũng chưa minh oan được cho Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Mạnh Băng Tâm gượng cười nói :

- Bốn vị bạn cũ ở Thiên Trì đã nói vậy, thì sau khi Lương Thiên Kỳ đến dự hội ở Thiên Trì liền trúng phải độc, thế rồi cái việc ngoa bệnh ở Hoàng Sơn thật là mười phần chính xác đấy chứ?

Thần Châu tứ dật đồng thanh nói :

- Chúng tôi xin lấy danh dự mà bảo đảm, việc này hoàn toàn chân thực.

Mạnh Băng Tâm nhướn mày, quắc mắt lên nhìn Thần Châu tứ dật rồi đồng dặc hỏi :

- Xin hỏi bốn vị bạn cũ ở Thiên Trì, các người vẫn chưa cho rằng tai vẫn chưa điếc, mắt ta vẫn chưa lòa đấy chứ?

Tăng Nại Hàn vuốt chòm râu bạc mỉm cười đáp :

- Bọn chúng tôi già lão thế này, mà tay mắt vẫn còn sáng suốt hống hồ Mạnh tiên tử lại là người võ công cao thâm, luyện tập được thuật trụ nhan thì có lẽ nào tai điếc mắt lòa được.

Mạnh Băng Tâm nói :

- Mắt ta vẫn chưa lòa nên chính mắt ta đã thấy tên Lương Thiên Kỳ kia định dùng bạo lực, tai ta vẫn chưa điếc vì chính ta đã nghe Lương Thiên Kỳ cãi vã với cha mẹ ta rồi y lại còn ra tay sát hại luôn hai vị phụ mẫu của ta. Vậy việc đó phải giải thích ra sao đây?

Thần Châu tứ dật nghe xong chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, không nói được lời nào.

Mạnh Băng Tâm lại cau mày nói tiếp :

- Bốn vị lão hữu thử xem, sau khi tên Hải Nhạc Du Tiên dự hội ở Thiên Trì rồi ngoa bệnh ở Hoàng Sơn, thì còn tên Lương Thiên Kỳ định dùng bạo lực để hành hung ta ở trong Bắc Thiên Sơn Vạn Mai thạch thất kia chẳng lẽ lại từ trên trời rơi xuống, ở dưới đất chui lên hay sao?

Thần Châu tứ dật không có cách nào trả lời được. Mạnh Băng Tâm nghiến răng nói :

- Việc trong thiên hạ, chẳng kể lời trái lẽ phải, ít ra cũng phải có một lý lẽ nào để làm theo, Mạnh Băng Tâm này xin mời bốn vị bạn cũ ở Thiên Trì nghĩ hộ xem, việc tên Lương Thiên Kỳ đã có thuật phân thân ấy phải giải thích như thế nào?

Tăng Nại Hàn, Lâm Thắng Bô, Cơ Hướng Vị, Bốc Nghĩa Nhân đều trầm ngâm suy nghĩ.

Bổng nhiên Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân cau mày nói :

- Mạnh tiên tử, theo ý lão phu việc này chỉ có mỗi một cách giải thích quyết không thể có cách thứ hai.

Mạnh Băng Tâm nói :

- Bốc huynh, xin cho nghe lời cao luận?

Lúc đó Tư Đồ Ngọc quắc cặp mắt sáng ngời, chăm chú nhìn vào Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân, lắng lắng nghe lão luận đoán như thế nào?

Bốc Nghĩa Nhân cau mày nói :

- Hai chữ “cao luận” lão phu không dám nhận. Nhưng cứ theo lẽ thường mà suy luận thì rõ ràng đã có người giả mạo làm Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, Lương Thiên Kỳ mà ngọa bệnh tê dại ở Hoàng Sơn là thật, còn tên Lương Thiên Kỳ giết người và định làm nhục Tiên tử ở Bắc Thiên Sơn phải là giả.

Tư Đồ Ngọc trong lòng chợt vỡ lẽ ra, biết rằng mình đã luận đoán không sai, tên Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân này thật là một tay thâm hiểm.

Mạnh Bằng Tâm nghe rồi chăm chú nhìn Tăng Nại Hàn, Cơ Hướng Vị, Lâm Thắng Bô, lạnh lùng nói :

- Ba vị đối với lời giải thích của Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân có đồng ý hay không?

Bọn Tăng Nại Hàn cùng gật đầu tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý.

Mạnh Bằng Tâm lại quay sang nhìn Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân cao giọng nói :

- Bốc huynh, ta có một vấn đề muốn hỏi.

Cự Phủ Tiều Phu cười nói :

- Mạnh tiên tử có việc gì xin cứ nói hết ra.

Mạnh Bằng Tâm nói :

- Bốc huynh vừa mới nói, không có một cách nào khác ngoài cách giải thích của Bốc huynh. Theo ta thì vẫn còn có một cách khác nữa.

Cự Phủ Tiều Phu ngạc nhiên hỏi :

- Mạnh tiên tử xin nói cho lão phu nghe đi? Việc này còn có một cách giải thích nào khác nữa?

Mạnh Bằng Tâm “Hừ” lên một tiếng nói :

- Lão hữu bảo người ngọa bệnh ở Hoàng Sơn là tên Lương Thiên Kỳ thật, còn tên Lương Thiên Kỳ định làm nhục ta ở Bắc Thiên Sơn là giả, thì ta cũng có thể nói ngược lại là tên Lương Thiên Kỳ ở Bắc Thiên Sơn mới là người thật, còn tên Lương Thiên Kỳ kia là kẻ khác đã hóa trang.

Cự Phủ Tiều Phu “À” lên một tiếng, có vẻ như bị Mạnh Bằng Tâm hỏi đến đở miệng, không còn cách trả lời được.

Tư Đồ Ngọc chợt vỡ lẽ, biết rằng Cự Phủ Tiều Phu bên ngoài mặt tuy là hết sức bênh vực cho ân sư mình, nhưng thực tế thì ý của lão ta là muốn dụ cho Mạnh Bằng Tâm hỏi ngược lại như thế nào.

Bây giờ mục đích đã đạt mà vẫn chưa để lộ một chút sơ hở nào, tự lão ta nếu không có sự khéo léo dè dặt đã có sự cảnh giác trong lòng cũng quyết không khiến chàng phải nghi ngờ. Xem như vậy, người này tâm địa thật là thâm hiểm đến mức nào?

Mạnh Bằng Tâm thấy Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân ấp úng không trả lời được, liền quết cặp mắt sáng quắc nhìn vào Thân Châu tam dật kia cau mày nói :

- Ba vị bạn cũ ở Thiên Trì, các người cũng đã nhận tên Lương Thiên Kỳ ở Hoàng Sơn là thật và người ở Bắc Thiên Sơn là giả, đó là một giả thuyết thứ nhất, thì với giả thiết thứ hai là tên ở Hoàng Sơn là giả, còn tên ở Bắc Thiên Sơn là thật, chẳng lẽ cũng không có sự phủ nhận nào à?

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn, Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị ba người đều lắng lắng đưa mắt nhìn nhau.

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, Cơ Hướng Vị mới chậm rãi lên tiếng nói :

- Đã có giả thuyết thứ nhất, dĩ nhiên cũng phải có giả thuyết thứ hai, chẳng qua...

Mạnh Bằng Tâm chăm chú nhìn Cơ Hướng Vị lạnh lùng hỏi :

- Cơ huynh sao lại áp ứng như thế? Có việc gì cứ nói thẳng ra đi!

Cơ Hướng Vị thấy Mạnh Bằng Tâm hỏi ép mình như thế, đành phải lên tiếng nói :

- Theo sự hiểu biết của riêng lão phu, thì ở Hoàng Sơn Thủy Tín phong tên Lương Thiên Kỳ ngọa bệnh tê bại chắc chắn không thể là giả mạo được.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn và Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô đồng thanh đỡ lời :

- Chúng tôi cũng đều nghĩ như vậy.

Mạnh Bằng Tâm lắc đầu nói :

- Việc này rất quan trọng, chứ vị nếu đã nói tên Lương Thiên Kỳ ở Hoàng Sơn là thực thì chưa đủ, trừ phi phải đưa ra một bằng chứng xác thực nào đó mới được.

Cơ Hướng Vị, Tăng Nại Hàn và Lâm Thắng Bô ba người tuy dựa vào tính thẳng thắn của mình mà nói ngay, nhưng nghe thấy Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm bảo phải nêu chứng cứ thì không một ai có cách trả lời được.

Mạnh Bằng Tâm cười nói :

- Chư vị bạn cũ ở Thiên Trì tất nhiên đã không có cách thay tên Lương Thiên Kỳ ngọa bệnh ở Hoàng Sơn mà đưa ra một bằng chứng xác thực thì ta lại phải hỏi đến Tư Đồ Ngọc, xem y có bệnh vực được gì cho ân sư của y không?

Tư Đồ Ngọc nghe nói, bất giác hoảng sợ, bởi vì mình cũng không có một chứng cứ nào có thể chứng minh rằng ân sư của mình là thật và không phải là người nào khác đã giả mạo.

Nói rồi, quả nhiên Mạnh Bằng Tâm quay sang Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tư Đồ Ngọc...

Ba chữ “Tư Đồ Ngọc” vừa thốt ra đột nhiên sau một cội đá ở gần bên bỗng vang lên một tiếng cười lạnh lóe đỡ lời :

- Ta đây cũng có chứng cứ để giải oan cho ân sư của y.

Liên theo tiếng nói, một bóng trắng như tiên nữ giáng trần nhẹ nhàng đáp xuống đương trường, không gây một tiếng động nhỏ, chẳng những Thần Châu tứ dật đã đổ mắt, mà ngay cả Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm cũng phải ngạc nhiên kinh dị, bởi vì với công phu tập luyện của họ có người núp ở gần bên mà vẫn không hay biết gì, thật đáng là một trò cười cho người trên giang hồ.

Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân giật mình là bởi vì bóng trắng này chính là một trong Thần Châu tứ hung, Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Tăng Nại Hàn, Cơ Hướng Vị, Lâm Thắng Bô ba người cũng đều không ngờ là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa lại dám ta gan lớn mật tới đây một mình. Đã vậy, nàng ta lại còn lên tiếng bảo là có chứng cứ xác thực có thể minh oan cho Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Trong số đó chỉ có Tư Đồ Ngọc là vô lễ, bởi vì mới đây ở đại hội Trung Thu trong Quát Thương mê cung, chàng đã được Truyền âm nhập mật nên biết rằng Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa này chính là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của chàng đã cải trang.

Mạnh Bằng Tâm vừa thấy Ngọc Kiều Oa giả trang liền trầm giọng hỏi :

- Ai đó? Người có chứng cứ gì?

Tiêu Lộng Ngọc cười không đáp, cũng chưa lột bỏ lột cải trang.

Nàng chỉ rút cái Phụng thoa đặt trên mái tóc xuống, hai tay dâng lên cho Nhu Tình Tiên Tử.

Mạnh Bằng Tâm đỡ lấy rồi xem qua, sắc mặt bỗng biến đổi chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, run giọng hỏi :

- Người... người...

Tiêu Lộng Ngọc cúi người có vẻ cung kính lạ thường, cười đỡ lời :

- Đó là vật của gia sư ban cho.

Mạnh Bằng Tâm vội vàng hỏi :

- Gia sư của người bây giờ hiện ở đâu?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Hiện giờ người ở trong Tuyệt Tình động, trong Quan Âm giáp thuộc Thái Sơn. Người đang tu luyện để cầu lễ đạo.

Mạnh Bằng Tâm chợt nói :

- Khỏi phải nhiều lời, người hãy tiếp một chưởng của ta.

Vừa dứt lời, Mạnh Bằng Tâm liền đẩy ra một chưởng. Tiêu Lộng Ngọc lùi lại nửa bước, rồi hữu chưởng đưa lên, ngang nhiên tiếp chưởng của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm.

Song chưởng vừa va chạm nhau, bỗng Mạnh Bằng Tâm thâu tay về. mỉm cười gật đầu nói :

- Thôi được, ta đi Thái Sơn thăm sư phụ người một phen. Việc ở đây ta giao lại cho người đó.

Nói rồi, Mạnh Bằng Tâm quay sang Thần Châu tứ dật khẽ vẫy tay.

Liền theo đó, chỉ thấy một cái bóng trắng bay vút ra khỏi Nam Hoang tử cốc. Mạnh Bằng Tâm ra đi như thế, khiến cho Thần Châu tứ dật bất giác đều ngẩn người sững sờ.

Xem tiếp hồi 45 Để lộ nguyên hình

45. Hồi 45 Để Lộ Nguyên Hình

- Chúng ta đi thôi. Mạnh tiên tử đã đi Thái Sơn rồi, chúng ta còn đứng ngẩn người ở trong Nam Hoang tử cốc này làm gì?

Chẳng dè Bốc Nghĩa Nhân vừa lay động thân mình định bỏ đi, thì Tư Đồ Ngọc đã chặn lại, xéch ngược đôi mày liễu kiếm lạnh lùng nói :

- Khoan đã! Mạnh tiên tử có thể đi, nhưng lão tiền bối thì không thể đi được.

Cự Phủ Tiều Phu chợt dạ cau mày hỏi :

- Tư Đồ lão đệ nói vậy là có ý gì? Trong Tam Sơn Ngũ Nhạc, ai ai cũng có quyền tự do đi, thì tại sao ta lại không có quyền ấy?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Chẳng lẽ lão tiền bối lại đã quên lời nói của tại hạ trước đây, là trong Nam Hoang tử cốc này tại hạ đã có giường bầy chờ bắt mãnh hổ và gài lưới để bắt cá ngay ở biển Đông hay sao?

Cự Phủ Tiều Phu “À” lên một tiếng, nói :

- Thì ra Tư Đồ lão đệ định cho ta là gian tế sao?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt nói :

- Chẳng phải lão tiền bối hiện giờ là gian tế mà lão tiền bối vốn trước đã làm gian tế rồi.

Lời nói như chém đinh chặt sắt của Tư Đồ Ngọc khiến cho Cơ Hướng Vị, Tăng Nại Hàn và Lâm Thắng Bô ba người đều giật nảy mình, đưa mắt nhìn nhau.

Cự Phủ Tiều Phu cổ trắn tỉnh tỉnh thần, mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, tại sao lão đệ lại bỗng dưng trở mặt như thế? Bởi vì trước kia, bàn về vấn đề gian tế, lão đệ đã chẳng bào chữa cho ta là gì?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười đáp :

- Đó là tại hạ muốn để cho lão tiền bối được yên lòng không hoảng sợ mà rút lui nửa chừng, không chịu chui đầu vào lưới. Thế nên tại hạ mới lên tiếng bào chữa cho lão tiền bối trước tiên.

Cự Phủ Tiều Phu ha hả cười vang, quắc cặp mắt sáng như điện quét nhìn Tăng Nại Hàn, Lâm Thắng Bô và Cơ Hướng Vị cau mày hỏi :

- Ba vị lão hữu, các vị có tin rằng Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân là kẻ gian tế chẳng?

Bọn Tăng Nại Hàn ba người cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, nên không hện mà cùng trầm ngâm suy nghĩ.

Thấy vậy, Tư Đồ Ngọc cười nhạt một tiếng, đỡ lời :

- Lão tiền bối không phải là Bốc Nghĩa Nhân mà là Bất Nghĩa Nhân.

Cự Phủ Tiều Phu liền tức giận, hét lớn :

- Tư Đồ Ngọc, ngươi không được vô lễ với các bậc trưởng bối mà ngậm máu phun người. Người nói ta là Bất nghĩa thì là có chứng cứ gì không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Dĩ nhiên là có...

Cự Phủ Tiều Phu nóng nảy ngắt lời :

- Đã có chứng cứ, sao chẳng mau đem ra cho ta coi?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Chứng cứ của tại hạ chính là ở cái ngọn búa oai trấn giang hồ của lão tiền bối.

Cự Phủ Tiều Phu bèn rút cây búa xem một hồi lâu rồi gằn giọng nói :

- Nói mau đi! Nói mau! Người do đâu mà căn cứ trên ngọn búa này cho rằng ta là người gian tế, kẻ bất nghĩa?

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Ngọn búa của lão tiền bối cân nặng được bao nhiêu?

Cự Phủ Tiều Phu chẳng dần được sự bực tức đáp :

- Ta đã có nói với người là nó nặng 136 cân rồi, người còn hỏi lại câu thừa thãi đó làm gì?

Tư Đồ Ngọc vòng hai tay, quay sang Tăng Nại Hàn, Cơ Hướng Vị và Lâm Thắng Bô mà thi lễ, rồi mỉm cười nói :

- Tại hạ có nghe lỏm được một chuyện liên quan đến Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân, muốn thỉnh giáo, không biết ba vị lão nhân gia có ai là người biết rõ không?

Tăng Nại Hàn gật đầu nói :

- Tư Đồ lão đệ đừng ngại, xin cứ hỏi. Bọn lão phu với lão Bốc đã quen biết lâu năm, nên hai bên đều biết chuyện của nhau không phải là ít.

- Có một vị võ lâm tiền bối đã qua đời rồi, tên là Trại Âu Dã Mạnh Khang, chẳng biết ba vị lão nhân gia có quen hay không?

Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Tuy không được quen biết người, nhưng lão phu cũng có biết qua người đó.

Tư Đồ Ngọc quay đầu sang nhìn Cự Phủ Tiều Phu cau mày hỏi :

- Lão tiền bối, thế lão tiền bối có biết ông ta không?

Cự Phủ Tiều Phu thần nhiên lắc đầu đáp :

- Ta không biết, mà nếu có biết Trại Âu Dã Mạnh Khang đó thì hỏi để làm gì?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Cửu Vĩ Thiên Hồ trong lúc say để lộ chân tướng, thì cho dù lão tiền bối có thâm hiểm đến đâu cuối cùng cũng phải để lộ chỗ sơ hở chứ?

Cự Phủ Tiều Phu cau mày nói :

- Người lại ăn nói bậy bạ rồi. Ta để lộ sơ hở chỗ nào?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Theo như tại hạ được biết lão tiền bối với Trại Âu Dã Mạnh Khang đã có đánh cược, kết quả người thua chính là lão tiền bối.

Cự Phủ Tiều Phu nghe xong liền giật mình, La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn gật đầu, nói :

- Lão phu cũng đã nghĩ ra rồi, quả thật là có chuyện đánh cược ấy.

Cự Phủ Tiều Phu vẽ mặt hiện ra nét lo âu, cổ trắn tỉnh gượng cười nói :

- Tại sao ta lại mau quên như thế nhỉ, không nhớ được rằng ta với Trại Âu Dã đã có...

Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị không đợi cho Bốc Nghĩa Nhân nói dứt lời, liền lạnh lùng nói :

- Bốc huynh chẳng phải là mau quên. Chuyện đánh cược đó ra đề là xem ngọn búa của huynh nặng bao nhiêu. Sau khi huynh thua cuộc rồi, cũng có nhìn Trại Âu Dã Mạnh Khang mà thừa nhận điều đó.

Tư Đồ Ngọc xé đôi mày lưỡi kiếm mỉm cười nói :

- Ba vị lão nhân gia, giờ đây nhắc lại ngọn búa đã thành danh trên giang hồ của Bốc Nghĩa Nhân tiền bối chẳng phải là 136 cân mà là 134 cân rưỡi.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô giận dữ nói :

- Tư Đồ lão đệ nói rất phải. Xem như vậy người này chính là đã cải trang làm lão hữu Bốc Nghĩa Nhân của ta nên mới không biết rằng ngọn búa...

Hàn Giang Diệu Tuyết Ông đỡ lời nói :

- Ngọn búa này xem ra rất giống bảo vật của Bốc Nghĩa Nhân huynh cho nên người khác không biết được trọng lượng thực của nó.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Nếu lưỡi búa không phải là vật giả thì sự an nguy của Bốc lão tiền bối rất đáng lo ngại lắm rồi, kể như lão tiền bối đã bị ám hại.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn quát cặp mắt sắc như dao quay sang người giả mạo là Cự Phủ Tiều Phu, trầm giọng nói :

- Tôn giá đã bị lộ nguyên hình, sao không báo rõ lai lịch và danh tánh? Rồi trình bày việc sinh tử của Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân huynh ra sao?

Người giả mạo Cự Phủ Tiều Phu thấy mình đang lâm vào tình thế nguy ngập, đành chỉ cố trấn tĩnh tâm thần, cười nhạt nói :

- Các vị muốn hỏi lai lịch chân thật của ta thì trước tiên ta xin hỏi lai lịch thật của một người đã.

Tiêu Lộng Ngọc là người vô cùng thông minh đứng một bên đã mỉm cười nói :

- Chắc người muốn hỏi ta chứ gì?

Người giả mạo Cự Phủ Tiều Phu cười nham hiểm, gật đầu đáp :

- Đúng vậy. Người chắc chắn không phải là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Thiên Ma Bằng Nữ tuy tư chất đẹp dễ hơn người nhưng lòng dạ lại vô cùng độc ác, nếu để cho y thị sống trên thế gian thì chỉ là một mối nguy hại cho những người trong võ lâm thôi. Do đó, trước ngày đại hội Trung Thu, y thị đã bị ta giết chết rồi.

Người giả mạo Cự Phủ Tiều Phu nghiêng rằng hỏi :

- Người là ai vậy?

Tiêu Lộng Ngọc liền cởi bỏ lớp hóa trang. Giờ đây, trước mặt mọi người đã thấy hiện ra một trang giai nhân tuyệt thế.

Nàng mỉm cười đáp :

- Tiểu nữ tên là Tiêu Lộng Ngọc, nhờ vị Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc này đặt cho một cái ngoại hiệu là Bạch Y Long Nữ.

Người giả mạo Cự Phủ Tiều Phu cau mày nói :

- Thiên Ma Bằng Nữ Ngọc Kiều Oa đã được Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương chân truyền. Nàng tuy nhỏ tuổi nhưng công lực lại rất cao siêu, người có thể giả mạo được nàng sao?

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Với đôi mắt như người sao biết được rằng Ngọc tỷ tỷ của ta là...

Chàng nói chưa dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc đã lắc đầu, cười nói :

- Ngọc đệ, chúng ta chẳng cần phải nói rõ lai lịch của mình làm gì. Giờ đây chỉ cần y hãy hiện lại nguyên hình là đủ.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, đưa mắt nhìn Cự Phủ Tiều Phu giả mạo, gần giọng nói :

- Tôn giá là người biết tự trọng, sao chẳng mau lột bỏ lớp hóa trang, chẳng lẽ lại còn chờ tại hạ ra tay hay sao?

Kẻ giả mạo Cự Phủ Tiều Phu biết rằng âm mưu đã bị bại lộ, đành phải cởi bỏ lớp cải trang, để lộ bộ mặt thật của y.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn liền nhận ra y là Bách Việt Cự Khẩu Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bán đã mất tích trên giang hồ từ lâu. Ông ta liền ngạc nhiên hỏi :

- Hồ Bán, thì ra là ngươi. Nếu không phải ngươi thì cũng chẳng dám gây sóng gió như thế này. Hãy nói mau tên đầu sỏ của ngươi là ai? Ngày trước kẻ hóa trang làm Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ đến Bắc Thiên Sơn định làm nhục Mạnh tiên tử là ai? Hiện giờ lão hữu Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân của ta ra sao?

Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bán mỉm cười đáp :

- Tăng Nại Hàn, Hồ Bán này đã lọt vào tay các ngươi, muốn làm gì thì cứ việc làm đi, chứ còn muốn ta mở miệng tiết lộ sự bí mật thì trừ phi là mặt trời mọc ở phương Tây, chẳng khác nào người nằm mộng mà thôi.

Tăng Nại Hàn toát mồ hôi trán, cười nhạt nói :

- Hồ Bán, ngươi đừng có ương ngạnh. Tuy ngươi không sợ chết, nhưng chẳng lẽ ngươi không sợ năm xưa chính mắt ngươi đã trông thấy ta dùng thủ pháp “Ngũ Chỉ Truy Hồn, Phân Cân Thác” để trừng trị bọn quần ma hay sao?

Ngũ Chỉ Truy Hồn Phân Cân Thác tám chữ này đã khiến cho Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bán toàn thân rung động, biến sắc mặt.

Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hưởng Vị quay sang Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ có biết rằng các loài chim, cá, thú và côn trùng làm như thế nào là thảm khốc nhất không?

Tư Đồ Ngọc hiểu rằng Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị bỗng hỏi câu này ắt phải có thâm ý gì đây, nên chàng lắc đầu, cười nói :

- Vãn bối không biết, xin Cơ lão nhân gia giảng rõ hộ cho.

Cơ Hướng Vị cười nói :

- Tất nhiên là có loài cá, bởi vì chỉ cần một khi đã sa vào lưới, người ta liền cạo sạch vẩy, rồi sau đó sẽ banh ruột moi gan, xong bỏ lên chảo dầu, thì thật là vô cùng đau đớn.

Ông ta nói tới đây liền quắc mắt nhìn Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân gần giọng nói :

- Lão ngư phủ ta bình nhật rất nhân từ, nhưng lúc này chắc phải ra tay tàn độc. Nếu người không chịu khai thật, ngoài mùi vị “Ngũ Chỉ Truy Hồn, Phân Căn Thác” của Tăng Nại Hàn huynh, người sẽ bị ta lột da banh ruột rồi bỏ lên chảo dầu làm gỏi cá.

Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân nghe xong, trong lòng vô cùng kinh hoảng mồ hôi toát ra như tắm.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô thấy đối phương trong lòng đã hoảng sợ, liền đổi sang thủ đoạn mềm dẻo, ôn tồn cười nói :

- Hồ bằng hữu đừng nên cố chấp như vậy, lời tục thường nói: “Biển khổ tuy vô bờ nhưng quay đầu lại là bến vầy”. Lại có câu: “Gươm đao tuy tàn độc, nhưng không bao giờ giết người đã biết hối lỗi”. Như vậy chỉ cần bằng hữu cứ khai hết sự thật, khiến cho chân tướng được sáng tỏ, thì bọn gian tà sẽ không còn chỗ để dựng hình thì ta, Phóng Hạc lão nhân đảm bảo với bằng hữu rằng bằng hữu sẽ như cánh hạc, muốn đi đâu thì đi.

Hồ Bân cúi đầu không nói, sau một hồi lâu suy nghĩ, y thở dài nói :

- Tại hạ đã lọt vào tay quý vị, đành chỉ còn mỗi nước là phải nói sự thật, còn như nếu tin hay không, buông tay hay hạ độc thủ, thì đó là tùy ở quý vị định đoạt, tại hạ không dám kêu nài gì.

Tăng Nại Hàn lạnh lùng hỏi :

- Lão hữu Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân của ta hiện còn sống hay đã chết?

Hồ Bân đáp :

- Người tuy không chết nhưng hiện nay đang lâm nguy.

Tăng Nại Hàn cau mày hỏi :

- Lâm nguy ở nơi nào?

Hồ Bân đáp :

- Câu...

Hồ Bân vừa mới nói được một chữ “Câu” thì bỗng nhiên trên Nam Hoang tử cốc vẳng lại tiếng ầm ầm rung chuyển cả sơn cốc.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô ngừng đầu lên nhìn liền thất thanh kêu lớn :

- Không ổn. Núi lở trên cốc, chúng ta mau vào trong Vô Danh động ẩn mình. Lời nói chưa dứt thì Thần Châu tam dật với Tư Đồ Ngọc, Tiêu Lộng Ngọc năm người cùng phóng mình vào trong Vô Danh động.

Tăng Nại Hàn sợ Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân thừa dịp lộn xộn mà trốn mất, cho nên ông ta liền điểm vào huyệt mê của y rồi tiện tay đem y vào trong hang động luôn.

Tiếng như núi lở trên cốc chỉ là một khối đá nặng vạn cân tuy nhiên từ trên cao rơi xuống khí thế cũng đủ khiếp người. Vừa chạm vào mặt đất tảng đá liền vang lên tiếng nổ như trời long đất lở đá vụn tóe ra như mưa rào.

Nếu bọn Tư Đồ Ngọc mà không nhanh chân ẩn núp thì cho dù người có mình đồng da sắt đi chăng nữa cũng phải bẹp dúm mất thôi.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô cười nói :

- Trong Vô Danh động này cũng yên tĩnh, chúng ta nên đem tên Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân ra khảo hạch cũng được.

Tăng Nại Hàn búng nhẹ ngón tay, liền phát ra một luồng kinh phong nhỏ như một sợi chỉ giải huyết mê cho Hồ Bân, rồi ông ta trầm giọng hỏi :

- Hồ bằng hữu nói mau, lão hữu Cự Phủ Tiểu Phu Bốc Nghĩa Nhân huynh của ta bị lâm nguy ở đâu vậy?

Đối với câu hỏi này, Hồ Bân vừa mới đáp được chữ “Câu” đến lúc này y vẫn nhắm nghiền hai mắt chẳng nói chẳng rằng.

Tăng Nại Hàn hỏi luôn ba câu mà vẫn không thấy Hồ Bân trả lời, đành phải dần cơn tức giận hỏi sang vấn đề khác rằng :

- Trước kia, người giả trang Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ đến Bắc Thiên Sơn hành hung là ai?

Vấn đề này đối với Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc đều rất quan trọng, cho nên hai người tuy đã nắm tay chuyện trò vui vẻ, nhưng vẫn phải lắng tai chăm chú nghe xem Hồ Bân trả lời ra sao?

Chẳng dè Tăng Nại Hàn vừa nói xong, Hồ Bân vẫn im lặng, không nói một lời nào.

Tăng Nại Hàn sốt ruột, liền hỏi luôn hai ba lần.

Hồ Bân vẫn không một tiếng đáp lại, thái độ ương ngạnh của Tiểu Diện Sát Tinh đã khiến cho La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn vô cùng tức giận, ông ta cười phá lên, quát :

- Hồ Bân, ngươi vẫn cố chấp, không chịu tỉnh ngộ. Ta sẽ cho ngươi nếm thử thủ pháp “Ngũ Chỉ Truy Hồn, Phân Căn Thác Cốt” xem nó ra làm sao?

Tăng Nại Hàn vừa nói vừa vận công, năm ngón tay đưa lên, nhắm vào vai Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân chụp tới.

Tiêu Lộng Ngọc khê cau đôi mày liễu, rồi bỗng đưa tay ra ngăn cản, nói :

- Tăng lão nhân gia hãy khoan đã.

Tăng Nại Hàn ngạc nhiên, thu tay về chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Tiêu cô nương định làm gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu nữ đâu dám bênh vực cho tên ác tặc này, chỉ có điều là lão nhân gia chẳng cần phải phí sức, bởi vì tên Hồ Bân này hai mắt đã nhắm, người không còn cử động được từ này đến giờ, thì rõ ràng là y đã chết rồi.

Tăng Nại Hàn nghe Tiêu Lộng Ngọc nói liền vỡ lẽ. Ông ta cau mày, gượng cười nói :

- Dáng điệu của tên này quả nhiên đã có điểm chẳng ổn. Nhưng lão phu vừa mới điểm vào huyết mê của y ở ngoài đồng, lẽ nào y lại như thế được?

Tăng Nại Hàn vừa dứt lời thì trong tai, miệng, mắt, mũi của Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân đã từ từ rỉ máu đen ra. Đúng là y đã bị trúng độc mà chết.

Tư Đồ Ngọc dậm chân vỗ tay nói :

- Chết rồi! Chết rồi! Tại hạ đã phải dùng hết tâm cơ mới dụ bắt được tên Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân này. Giờ đây chưa hỏi được y câu nào lại đã...

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn cũng đỏ mặt tía tai, tức giận nói :

- Tư Đồ lão đệ tức giận cũng phải. Lão hủ thật mới đáng chết, bởi vì lão phu mới điểm ngón tay mà ngờ đâu đã ra nông nỗi này.

Tư Đồ Ngọc vòng hai tay vái Tăng Nại Hàn rồi nói :

- Tăng lão nhân gia đừng nên hiểu lầm, Tư Đồ Ngọc này dẫu có gan trời cũng không dám có điều thất kính đối với lão nhân gia, chỉ có điều từ trong lúc nóng nảy đã mắng chửi tên hung đồ độc ác này nên mới nói như vậy thôi.

Tăng Nại Hàn gật đầu cười nói :

- Ta cũng biết lão đệ không phải mắng ta, nhưng vì ta quá hổ thẹn nên mới nhận rằng mình đáng chết.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Xem như vậy, khối đá mới từ trên đỉnh cốc rơi xuống không phải là tự nhiên, mà đúng là bọn gian tặc đã nhúng tay vào đó.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Tất nhiên là do bọn chúng làm ra. Bởi vì theo sự xét đoán của tiểu nữ, Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân quyết không phải là tự sát. Nhân lúc núi lở, y đã bị trúng phải ám khí tẩm độc, trong lúc chúng ta tránh nạn mà sơ xuất chưa phát giác được.

Hàn Giang Điều Tuyết Ông Cơ Hướng Vị liền quay sang quan sát thi thể của Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân. Thì ra trên đầu vai ở phía sau lưng của y đã hiện lên một cây kim nhỏ màu lam. Ông ta liền cười nhạt, nói :

- Tiểu cô nương thật là người tinh tế, xét đoán thật không sai một mảy may. Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân vốn đã có ý tiết lộ bí mật, nên đã bị giết để diệt khẩu.

Y chết bởi cây kim tẩm độc.

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô nhìn kỹ mũi kim màu lam, bỗng nhiên thất thanh kêu lớn :

- Cơ huynh, mau mau ngừng chân khí lại, đừng để cho chất độc trên mũi kim theo dòng máu bên tay phải huynh mà chạy vào trong tim.

Cơ Hướng Vị lắc đầu :

- Không sao! Chất độc trên cây kim này chưa thể làm hại tôi được.

Nói xong, ông ta đặt cây kim màu lam xuống đất, rồi lấy thuốc giải độc ra lau ngón tay vừa cầm vào cây kim.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô mỉm cười nói :

- Lâm lão nhân gia nhận ra được mũi kim màu lam này...

Lâm Thắng Bô gật đầu cười đáp :

- Mũi kim màu lam này có tên là Diêm Vương thích, trong có tẩm chất độc vô cùng lợi hại.

Tư Đồ Ngọc đứng bên cười nói :

- Nói vậy thì trên giang hồ hiện giờ làm gì có người tinh thông môn ám khí này.

Lâm Thắng Bô lắc đầu nói :

- Chẳng phải là không có người tinh thông. Không nói ai xa, ngay chính lão phu cũng biết có hai sư huynh đệ sử dụng thứ Diêm Vương thích này làm ám khí, nhưng một người đã chết, còn một người đã ẩn tích, nên người trong võ lâm không ai biết tới nữa, mà ngay cả Tư Đồ lão đệ là người mới bước chân vào giang hồ nên không rõ đây thôi.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Hai sư huynh đệ một người đã chết, một người đã ẩn tích đó tên là gì?

Lâm Thắng Bô lên tiếng đáp :

- Người đã chết xưa kia là Chương môn nhân của Câu Lậu phái tên là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, còn người đi ẩn là sư đệ của Du Nhất Phi tên gọi là Độc Tâm Lang Quân Thẩm Thông Tiềm.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Lâm Thắng Bô nói, bất giác nàng chớp mắt liên hồi. Hàn Giang Diệu Tuyết Ông Cơ Hướng Vị nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ xin đa tạ lão đệ đã giúp chúng ta lột được mặt nạ của tên Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân đã giả làm Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân huynh. Nhưng tên này đã mai danh ẩn tích từ lâu, lại trà trộn vào trong Thần Châu tứ dật, chắc phải có một ý định gì?

Tư Đồ Ngọc chưa kịp đáp, Tiêu Lộng Ngọc đã mỉm cười nói :

- Theo văn bối suy đoán, thì trong võ lâm hiện nay đã có một thực lực mạnh mẽ, không những về võ công mà về cơ trí lại rất thâm hiểm. Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân là một nhân vật trong bọn gian ác đó. Y phụ trách nhóm Thần Châu tứ dật. Điều thứ nhất là để dò xét những bí mật quan trọng của bên chính phái, điều thứ nhì là để tìm cơ hội tốt để ám toán ba vị.

Cơ Hướng Vị gật đầu lia lịa gượng cười nói :

- Tiểu cô nương suy luận rất có lý. Kỳ đại hội Trung Thu trong Quát Thương mê cung chính là cơ hội tốt để tên Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân ám toán chúng ta. Nếu không phải Tiêu cô nương cũng cải trang làm Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa để dùng cách dĩ độc trị độc thì ba lão bạc đầu chúng tôi còn mặt mũi nào sống ở trên thế gian này nữa? Chúng tôi đã sớm cùng tự vẫn theo như lời ước rồi.

La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn lắc đầu nói :

- Cơ huynh, việc đã qua chẳng nên nhắc lại chúng ta phải thảo luận kế hoạch ra sao đây để có thể diệt trừ bọn gian ác.

Cơ Hướng Vị mỉm cười nói :

- Muốn hạ địch trước nhất phải biết rõ kẻ địch. Chúng ta trước hết phải tìm cách dò xét xem tên đầu xỏ của bọn gian ác đó là ai? Thực lực của bọn chúng như thế nào, nhân đó chúng ta phải đi khắp bốn bể để tìm xem Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân huynh lâm nạn ở nơi nào, để còn ra tay cứu giúp?

Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô nói :

- Cơ huynh nói rất phải. Nhưng việc này rất là khó khăn, chúng ta không thể nói suông là được, mà phải tái xuất giang hồ để bắt tay vào việc mới được.

Cơ Hướng Vị đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ và Tiêu cô nương có chuyện gì cần đến chúng tôi...

Cơ Hướng Vị nói chưa dứt lời Tiêu Lộng Ngọc đã vội đỡ lời cười nói :

- Các vị lão nhân gia xin cứ tùy tiện vì từ nay trở về sau, chúng ta còn đem hết sức mình ra để diệt trừ bọn quần ma nên cơ hội gặp gỡ vẫn còn nhiều.

Cơ Hướng Vị, Tăng Nại Hàn, Lâm Thắng Bô ba người nghe xong liền nhìn Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc mà mỉm cười tạm biệt.

Tư Đồ Ngọc sau bao ngày xa cách Tiêu Lộng Ngọc, nay thấy Thần Châu tam dật đã đi rồi, liền quay sang Tiêu Lộng Ngọc ngập ngừng nói :

- Ngọc tỷ tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Nhìn dáng điệu của hiền đệ, chắc lại nghĩ bấy rồi?

Tư Đồ Ngọc đỏ bừng mặt, chàng đưa cánh tay vươn ôm lấy Tiêu Lộng Ngọc vào lòng, mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ chẳng phải nghĩ bấy đâu, mà đang lo lắng đến tỷ tỷ. Tiểu đệ sợ rằng tỷ tỷ một mình vào trong Thiên Ma phủ đã bị Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa...

Tiêu Lộng Ngọc khẽ cau mày liếc, cười nhạt nói :

- Y thị có thể làm gì được tỷ tỷ? Tỷ tỷ cố ý, còn y thị thì vô tình, tất nhiên y thị sẽ phải trúng kế của tỷ tỷ.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tử đã giết Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa rồi sao?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu cười nói :

- Tử tử chưa giết y thị, nhưng Ngọc đệ thử đoán xem nguyên nhân nào mà khiến tử tử lại không giết y thị?

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi giây lát rồi cau mày đáp :

- Tiểu đệ không đoán ra, xin tử tử nói cho tiểu đệ nghe đi!

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Lý do rất giản dị, là vì người chị của y thị là Ngọc Kiều Nga rất nặng tình với hiền đệ, nên tử tử sợ ném chuột bị bể đồ...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc nói dứt lời, liền tiếp :

- Tử tử tại sao tử tử hờn giận như thế?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói tiếp :

- Tử tử không giết Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa là vì có hai nguyên nhân: Thứ nhất, y là người rất kiêu ngạo, nếu có sơ hở mà chết bởi tay tử tử thì dưới Cửu tuyền chưa chắc y thị đã chịu phục tử tử.

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây, bật cười nói :

- Ngọc tử, tử tử thực rất lợi hại, giết người khác lại còn muốn nơi chín suối kẻ đó phải chịu phục mới được.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Lý do thứ hai, y thị là người có căn cốt rất đẹp, nếu được Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương yêu như chính bản thân mình, cho nên tử tử không giết thị, có phải là sẽ lợi dụng được nhiều việc hay không?

Xem tiếp hồi 46 Từng bước kinh hoàng

46. Hồi 46 Từng Bước Kinh Hoàng

- Ngọc tử chưa giết chết Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa thì tử tử giam cầm y thị ở một nơi nào chắc chắn không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tất nhiên là phải chắc chắn, Cho dù đến sư phụ của y thị là Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương có đi mòn gót giày thì tử tử dám chắc với hiền đệ là bà ta cũng khó lòng mà tìm ra được đồ đệ của mình.

Tư Đồ Ngọc đã đánh tan được một nghi vấn trong lòng. Chàng lại đưa ra một nghi vấn khác, nói :

- Ngọc tử, Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm ở trong Vô Danh động này là ai vậy?

Tiêu Lộng Ngọc “à” lên một tiếng, cười nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ đã biết người là Nhu Tình Tiên Tử rồi, sao lại còn hỏi tử tử làm gì? Thế chẳng phải là mâu thuẫn lắm sao?

Tư Đồ Ngọc hậm hực nói :

- Ngọc tử, tử tử đừng có giấu diếm tiểu đệ. Tiểu đệ đã biết ân sư tử tử là Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái mới đúng là Mạnh tiên tử.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc đã hiểu rõ lai lịch của mình, nàng vẫn thản nhiên, mỉm cười hỏi :

- Điều bí mật này, người khác không ai được biết rõ cả, chắc là Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa đã nói với hiền đệ chứ gì?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, cười nói :

- Ngọc tỷ đoán thất không sai.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ muốn cho hiền đệ gặp sư thúc Thái Thúc Hòa chính là muốn nhờ đó mà hiền đệ biết được mọi ẩn tình từ nơi cửa miệng của sư thúc, không cần chính miệng của tỷ tỷ giải thích. Chẳng lẽ hiền đệ lại không muốn vậy, định hỏi vặn ta sao?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ hỏi vặn tỷ tỷ làm gì? Tiểu đệ chỉ muốn hỏi tỷ tỷ rằng vị tiền bối đã giả trang làm Mạnh tiên tử võ công cao siêu đó là ai thôi.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, nói :

- Vị tiền bối đó rốt cuộc là ai, chính tỷ tỷ cũng không rõ nữa, mà chỉ đoán ra bà là một người bạn chí thân của sư phụ tỷ tỷ thì mới đưa vai ra gánh vác lấy việc này, thay mặt cho sư phụ của tỷ tỷ mà báo cừu huyết hận.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, nói :

- Đúng đó. Lúc này, vị tiền bối nọ mới nghe thấy nói chỗ ở hiện nay của Mạnh tiên tử là Thái Sơn thì bà ta vội vàng vàng đi ngay để gặp mặt, đủ thấy mối giao tình thật là thâm thiết biết bao.

Chàng nói tới đây đột nhiên ngừng lại, bỗng nhiên chàng hướng vào Tiêu Lộng Ngọc, ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ đã lấy cây Phụng Thoa lệnh để làm chứng vật, thuyết minh thân phận của mình, vậy tại sao vị tiền bối lại phải cùng với tỷ tỷ đối nhau một chưởng nữa.

Tiêu Lộng Ngọc thở dài, nói :

- Đó chỉ là một điểm rất tinh tế của vị tiền bối ấy, vì chứng vật có thể làm giả hay là đánh cắp được, cho nên sau khi bà ta nhìn thấy cây Phụng Thoa lệnh rồi, mà vẫn còn cùng tỷ tỷ thử thách một chưởng, đó là bà ta muốn khảo nghiệm võ học của tỷ tỷ xem có phải là xuất tại độc môn của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm hay không?

Tư Đồ Ngọc đến bây giờ mới hiểu rõ. Chàng gật đầu lia lịa.

Tiêu Lộng Ngọc đảo khéo thu ba quay sang gương mặt anh tuấn của Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ hỏi ta đa nhiều, bây giờ phải để ta hỏi lại hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ cần hỏi gì?

Tiêu Lộng Ngọc hơi cau mày nói :

- Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đối với hiền đệ rất có cảm tình nên nàng đã không bỏ qua cơ hội tốt, trên đường...

Tư Đồ Ngọc cau mày đỡ lời :

- Tỷ tỷ lại nghĩ vậy rồi. Tỷ tỷ cứ xem vẻ mặt của Ngọc Kiều Nga hận đệ thấu tới xương thì có thể biết đệ đối với nàng ta như thế nào? Chẳng lẽ tiểu đệ lại phụ tấm thâm tình của Ngọc tỷ mà làm điều gì phật ý của tỷ tỷ sao?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười xua tay nói :

- Ngọc đệ đừng có nóng nảy. Tỷ tỷ tin nơi hiền đệ. Tỷ tỷ hỏi qua ý của hiền đệ là muốn phanh phui ra một bí mật quan trọng.

Tư Đồ Ngọc nghe xong, cau mày hỏi :

- Ngọc tỷ, Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga còn có gì để phanh phui? Nhưng tiểu đệ trên đường có gặp hai vị quái nhân mới đáng lưu ý.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Chẳng kể đáng hay không đáng. Hiền đệ hãy đem tất cả những truyện kể từ khi rời khỏi Thiên Ma phủ nói lại cho tỷ tỷ nghe, không được bỏ sót một tí nào.

Tư Đồ Ngọc không biết tính sao, đành vâng theo lời Tiêu Lộng Ngọc đem mọi chuyện trải qua kể hết cho Tiêu Lộng Ngọc ngay.

Chàng nói rồi lại tiếp :

- Xin Ngọc tỷ tỷ nghĩ hộ coi vị đã mạo nhận là Đoàn Thiên Hùng sư huynh của Trình Di Siêu có phải là một quái nhân không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Vị Đoàn Thiên Hùng đó cứ như hiền đệ nói, võ học của y cao thâm khôn lường phải không?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tất nhiên là cao thâm khôn lường, vì người đã dùng Thái Ất chân khí giúp đệ dẫn thông Sinh tử Huyền Quan và hai mạch Nhâm, Đốc, đó chẳng phải là nhân vật võ lâm tầm thường hay sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Hơn nữa, vị Đoàn Thiên Hùng lại còn đem vật chí bảo của bản môn đã bị mất là Ngọc Long nhuyển kiếm đem tặng cho ngu đệ, khiến tiểu đệ không khỏi ngạc nhiên và cảm kích cho được.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Nói như vậy vị Đoàn Thiên Hùng với hiền đệ tất phải có mối liên hệ mật thiết, bởi vì nếu người dưng nước lã thì tại sao lại có thể phí công phí sức mà ra tay tương trợ trong bóng tối được?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Theo hiền đệ thì vị quái nhân thứ hai đó là ai?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Trên đường đi tới Quát Thương sơn, Mê Hồn giáp, tiểu đệ gặp mai phục rất nhiều, sau cùng bị lâm nguy ngay trong Tuyết Hộ trận, có đến hơn mười tên ác tặc vây đánh tiểu đệ rất mãnh liệt.

Tiêu Lộng Ngọc nghe nói rất lo lắng, nàng kêu “ôi chà” một tiếng, nói :

- Ngọc đệ, tuy công lực tăng tiến rất nhiều, lại có Ngọc Long nhuyển kiếm trên tay, nhưng phải đối phó với tình thế đó ắt cũng phải nguy hiểm lắm?

Tư Đồ Ngọc thở dài một tiếng nói :

- Lúc đó, tiểu đệ tay chân vô cùng luống cuống, phải đối phó không rảnh tay, tưởng thế nào cũng phải bị hạ độc thủ. Thế nhưng vào giữa lúc tình thế đang nguy ngập như chỉ mảnh treo chuông thì bất ngờ lại có một vị cứu tinh xuất hiện.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Vị cứu tinh đó không phải là Đoàn Thiên Hùng sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu, đáp :

- Chẳng phải là Đoàn Thiên Hùng, mà là một vị tuổi độ hơn ba mươi, phong tư tuyệt vời, dùng là một thư sinh áo trắng, công lực cao thâm khôn lường.

Tiêu Lộng Ngọc hơi cau mày, ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc đệ cho rằng thư sinh áo trắng đó có công lực cao siêu khôn lường phải không?

Tư Đồ Ngọc liền đáp :

- Tất nhiên, tỷ tỷ, tỷ tỷ đã thấy một loài ác thú hiếm có trên thế gian là Tây Tạng Hoàng Tinh chưa?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, nói :

- Tuy chưa được thấy nhưng có nghe qua. Con Tây Tạng Hoàng Tinh này sức mạnh vô cùng, móng vuốt như câu sắt, toàn thân đao kiếm không thể chém thủng được.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ nói rất đúng. Tiểu đệ đối phó với bọn ác tặc đó còn may ra cầm cự được, nhưng với con Tây Tạng Hoàng Tinh ấy thì bị lâm nguy ngay. Ấy thế mà vị thư sinh áo trắng chỉ phát nhẹ ống tay áo rộng đã cho con quái vật phải bay ra xa hơn hai trượng, rơi luôn xuống vực sâu thăm thẳm.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong, kinh sợ nói :

- Cứ theo như lời hiền đệ nói thì vị thư sinh áo trắng phong tư tuyệt vời hỏa hầu võ công so với sư phụ của tỷ tỷ và của hiền đệ cũng chẳng thua kém là bao nhiêu, phải không?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Tiểu đệ gặp lúc gia sư lâm bệnh, nên đối với võ công tuyệt nghệ của lão nhân gia vẫn chưa được biết qua lần nào.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Hiền đệ chưa được thấy, nhưng tỷ tỷ biết rằng võ công của thư sinh áo trắng thật chẳng kém Hải Nhạc Du Tiên hoặc Nhu Tình Tiên Tử. Nhưng trong võ lâm hiện nay, vì lẽ nào mà lại đột nhiên xuất hiện những cao thủ trẻ tuổi như thế?

Tư Đồ Ngọc xéch ngược đôi mắt lưỡi kiếm, cao giọng hỏi :

- Khắp tam sơn ngũ nhạc, chẳng thiếu gì dị nhân. Hiện nay rất nhiều bọn tà đạo lợi hại lần lượt xuất hiện thì cao thủ bên chính phái cũng phải ra mặt để duy trì chính nghĩa cho võ lâm.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Thôi được, chúng ta tạm thời không bàn đến vị thư sinh áo trắng nữa. Bọn Đoàn Thiên Hùng hai quái nhân...

Tư Đồ Ngọc nghe Tiêu Lộng Ngọc nói chắc có ý gì, liền đỡ lời, cười nói :

- Ngọc tỷ định nghiên cứu việc gì đây?

Tiêu Lộng Ngọc chớp sáng đôi mắt, rồi cau mày nói :

- Tất nhiên là nghiên cứu đến âm mưu của nhân vật lãnh đạo bọn gian tà thật sự là ai? Thế rồi Cự Phủ Tiêu Phu Bốc Nghĩa Nhân bị lâm nạn ở đâu? Để chúng ta tìm cách cứu người.

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Việc giải cứu Cự Phủ Tiêu Phu Bốc Nghĩa Nhân chẳng là đã có La Phù Mai Tẩu, Phóng Hạc lão nhân và Hàn Giang Điều Tuyết Ông ba người, họ...

Tiêu Lộng Ngọc không đợi cho Tư Đồ Ngọc nói dứt lời, liền cười nói :

- Cứu người, tất nhiên là càng sớm lại càng tốt, huống chi...

Tư Đồ Ngọc thấy giọng nàng chột ngừng lại, liền ngạc nhiên hỏi :

- Huống chi cái gì? Tỷ tỷ sao không nói hết đi?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Huống chi ứng phó với âm mưu sâu độc của bọn gian ác, cần phải dùng dĩ độc trị độc mới chắc thắng được. Bọn La Phù Mai Tẩu tuy đã già tuổi nhưng không đủ cơ mưu...

Tư Đồ Ngọc nghe tới đây liền đỡ lời, nói :

- Ngọc tỷ, tỷ suy đoán như vậy chắc là chính mình cũng đã công nhận là vô cùng ác độc sao?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Gặp vua Văn Vương thì phải tỏ ra rất lễ phép, còn gặp vua Kiệt, vua Trụ thì cần phải dấy động binh đao. Nếu có cho là ra tay ác độc đi chăng nữa thì cũng không phải là quá đáng. Tỷ tỷ muốn xem qua ý kiến của hiền đệ như thế nào, cách nào không thôi?

Tư Đồ Ngọc cười nói :

- Ngọc tỷ đã đưa ra lời cao luận, chắc là đã có định ý. Muốn dùng thủ đoạn tàn độc, biện pháp cứng rắn để đối phó với bọn hung ác đó rồi chứ?

Tiêu Lộng Ngọc đôi mắt sáng ngời, chăm chú nhìn gương mặt anh tuấn của Tư Đồ Ngọc, mỉm cười hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ còn nhớ Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân trước khi chết đã có nói câu gì không?

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi một lúc rồi đáp :

- Lúc bấy giờ La Phù Mai Tấu Tăng Nại Hàn lão nhân gia đã có hỏi y là Cự Phủ Tiều Phu bị lâm nạn ở đâu? Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân chỉ nói được mỗi một tiếng “Câu” thì đã bị hạ độc thủ mà chết thê thảm.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, giờ đây đã tiến bộ rất nhiều thì đối với chữ “Câu” đó hiền đệ có ý kiến gì không?

Tư Đồ Ngọc cau mày đáp :

- Theo ý kiến của tiểu đệ thì đệ nhận thấy chữ “Câu” này phạm vi cũng chẳng lớn rộng gì mà chỉ có thể là quan hệ Câu Lậu sơn.

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Tỷ tỷ cũng đoán như vậy. Nhưng Ngọc đệ cho là Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân nói thế là thực hay là giả? Có đáng tin hay không?

Tư Đồ Ngọc biết rõ Tiêu Lộng Ngọc lời nói sắc bén như dao, nên nhất thời chàng vẫn chưa dám trả lời ngay được.

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, chàng mới nói :

- Dù thực hay giả cũng đều có giá trị như nhau. Tiểu đệ cho rằng lời nói của y có phần thực hơn là giả.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc đệ hãy cắt nghĩa rõ ràng cho tỷ tỷ nghe đi! Là thực ở chỗ nào, và là giả ở đâu? Tại sao căn cứ theo đó, hiền đệ đã nhận xét lời nói trước khi chết của tên Hồ Bân là thực hay giả?

Tư Đồ Ngọc gật đầu hơi cau mày, nói :

- Nếu là thực thì Cự Phủ Tiều Phu Bốc Nghĩa Nhân lão nhân gia đúng là đã bị vây khốn trong Câu Lậu sơn. Chúng ta cần phải tìm cách cứu người mới được.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Còn giả thì sao?

Tư Đồ Ngọc đôi mắt sáng ngời đáp :

- Nếu là giả thì Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân định dọa chúng ta tới Câu Lậu sơn để dễ bề hạ thủ đây? Xem ra nhân vật đầu sỏ của bọn chúng và ngay cả sào huyệt quan trọng của y chắc phải là ở trong Câu Lậu sơn. Chúng ta cứ mạo hiểm vào đó chắc phải thu lượm được những manh mối quan trọng, như vậy chẳng phải là có giá trị hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc xoa bàn tay cười nói :

- Cao luận! Thật là cao luận! Tục ngữ vẫn có câu “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Ngọc đệ quả thật đã tiến bộ rất nhiều.

Tư Đồ Ngọc được Tiêu Lộng Ngọc khen ngợi, chàng đắc ý mỉm cười nói tiếp :

- Xét cho kỹ, tiểu đệ đoán rằng Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bán nói vậy có lẽ là việc thực chứ không phải là giả. Bởi y vừa nói được một tiếng “Câu” thì liền bị giết chết để diệt khẩu. Cho nên âm mưu của bọn gian ác đã có chuẩn bị gì đó, nhưng việc chưa xong nên mới không muốn tên Hồ Bán tiết lộ cơ mật sớm như vậy.

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Ngọc đệ phân tích đầu đuôi rất hợp lý, nhưng tỷ tỷ cũng xin bổ túc thêm một ý kiến nhỏ nữa.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Ý kiến gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc vừa cười vừa đáp :

- Đó là căn cứ theo mũi kim độc màu lam Diêm Vương thích đã khiến tên Hồ Bán phải chết mau lẹ như vậy.

Tư Đồ Ngọc vừa mới cau mày thì Tiêu Lộng Ngọc lại mỉm cười nói :

- Ngọc đệ chẳng lẽ quên rồi sao? Phóng Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô lão nhân gia chẳng đã nói qua rằng: loại Diêm Vương thích này là ngày trước Chưởng môn nhân Câu Lậu phái là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi và người sư đệ là Độc Tâm Lang Quân Thắm Thông Tiên vẫn dùng làm ám khí tày thân.

Tư Đồ Ngọc bỗng nói :

- Đúng vậy, thảo nào lại có liên hệ với Câu Lậu, nên trước khi chết, Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bán cũng đã có nói tới chữ “Câu” thật rất có giá trị.

Tiêu Lộng Ngọc kéo tay Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Tư Đồ Ngọc nói :

- Đi đâu bây giờ? Tới Câu Lậu sơn sao?

Tiêu Lộng Ngọc vẫn mỉm cười, nói :

- Dĩ nhiên, chúng nó nếu có giăng lưới thì chúng ta chẳng khác gì cá chui vào lưới, còn như nếu chúng chưa giăng lưới thì chúng ta phải giăng lưới để bắt cá chứ?

Tư Đồ Ngọc thấy trong Vô Danh động chỉ còn có chàng và Tiêu Lộng Ngọc nên không nỡ rời ngay, chàng liền cúi xuống ôm lấy lưng thon nhỏ của Tiêu Lộng Ngọc, khẽ giọng nói :

- Ngọc tỷ tỷ, từ đây đến Câu Lậu sơn cũng không xa lắm. Chúng ta đợi, đợi một lát lại...

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đưa ngón tay ngọc vuốt nhẹ lên trán chàng mỉm cười nói :

- Ngọc đệ đừng nên nghĩ bậy! Hiện giờ đối với việc giải oan cho sư phụ của hiền đệ với việc báo thù trả nợ của ân sư tỷ tỷ thì đã có được một chút ánh sáng tỏ. Chúng ta phải nắm lấy cơ hội mà làm thật gấp mới được.

Tư Đồ Ngọc đỏ bừng mặt, gật đầu cười nói :

- Phải, tiểu đệ với tỷ tỷ chẳng khác nào đôi chim liền cánh, như cây liền cành. Chúng ta cùng tới Câu Lậu, xem cái bọn đại gian ác đó có thể thắng nổi những bộ óc sáng suốt của chúng ta không?

Tiêu Lộng Ngọc một mặt vừa cùng Tư Đồ Ngọc sánh vai ra khỏi Vô Danh động, một mặt vừa mỉm cười nói :

- Ngọc đệ chẳng cần phải ngượng. Nếu có phải so tài với bọn gian ác đó thì tỷ tỷ cũng rất lấy làm thú vị, nhưng nếu phải đấu chí mạng với bọn chúng thì tỷ tỷ cũng xin chịu thôi.

Hai người vừa cười vừa nói đã ra tới bên ngoài hang động. Chỉ thấy trong sơn cốc bên ngoài Vô Danh động này, đã biến thành một cảnh tượng vô cùng bi thương. Ngày trước, đồng xương trắng ngổn ngang trong cốc này là theo lệ người nào tới đây cũng phải chết, nên người trong võ lâm mới gọi là Nam Hoang tử cốc.

Thế nhưng người giả trang Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm chưa rõ là ai, sau khi rời khỏi Quát Thương mê cung, như đã có chủ ý nên mới quét sạch cái đồng xương trắng này, sửa sang cảnh sắc để biến thành một nơi ẩn cư rất thanh nhã như ngày nay.

Thế rồi, chẳng dè vừa mới có một tảng đá nặng nghìn cân từ trên núi lở xuống, nên đã làm hư hại quá nửa cảnh vật ở đây. cho nên hiện giờ cảnh sắc vẫn tiêu điều buồn bã như xưa, có khác chẳng chỉ là thiếu mất đồng xương trắng rừng rợn kia mà thôi.

Tư Đồ Ngọc thấy vậy liền vô cùng cảm khái than dài. Tiêu Lộng Ngọc biết ý chàng, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ chẳng nên thương tâm làm chi. Tỷ tỷ rất thích sơn cốc và động phủ trong cốc này. Năm nào đó...

Tư Đồ Ngọc liền hiểu ý của Tiêu Lộng Ngọc. Chàng đỡ lời cười nói :

- Có phải chẳng một năm nào đó khi ân oán đã rũ sạch, tỷ tỷ muốn cùng với tiểu đệ sửa sang lại cảnh vật nơi này, để cùng nhau an hưởng tuổi già, có phải vậy chăng?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, nàng mơ mộng nói :

- Tỷ tỷ thật cũng có ý nguyện đó. Nhưng còn vị Đại Tình Hiệp nọ không biết trong ba nghìn dòng suối kia có chịu chỉ uống có một gáo nước không?

Tư Đồ Ngọc đỏ bừng mặt, cau mày nói :

- Ngọc tỷ...

Chẳng dè chàng mới nói được có hai chữ “Ngọc tỷ” thì Tiêu Lộng Ngọc đã biến sắc mặt, giơ tay ra đánh chàng một chưởng.

Chưởng này xé gió bay tới khiến cho Tư Đồ Ngọc lấy làm kỳ lạ, vội vàng né tránh.

Trong lúc Tư Đồ Ngọc vừa tránh chưởng của Tiêu Lộng Ngọc, bên tai chàng bỗng nghe thấy “vù vù vù” ba tiếng xé gió lướt qua.

Tiêu Lộng Ngọc giơ tay phải lên chụp lấy. trong tay nàng đã thấy xuất hiện một cái Thiết bài một mặt màu huyền.

Chỉ thấy lưng chừng không có ánh màu lam lóe trên trên mặc Thiết bài màu huyền liền kêu “boong boong” liên hồi.

Tư Đồ Ngọc lúc bấy giờ mới biết là có người ám toán, bất giác chàng liền nổi giận, tung mình theo cái ánh màu lam đưa mắt nhìn kỹ.

Cái ánh lam đó từ trên một bức tường đổ bay ra. trên đầu tường chợt có một cái bóng màu xám vụt đi, phút chốc đã mất dạng.

Lúc bấy Tiêu Lộng Ngọc liền đưa tám Thiết bài màu huyền cho Tư Đồ Ngọc xem, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ xem này!

Tư Đồ Ngọc đỡ lấy tám Thiết bài màu huyền, làm bằng đá nam châm. Trên tám bài có ba mũi kim nhỏ màu lam dính chặt vào, so với vật đã giết hại tên Tiểu Diện Sát Tinh Hồ Bân chẳng khác chút nào.

Chàng giật mình kinh hãi thất thanh la lớn :

- Đúng là Diêm Vương thích đây rồi!

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt gật đầu nói :

- Đúng vậy. nhưng Diêm Vương thích này chẳng đáng sợ mà đáng sợ là cái tâm địa thâm độc của kẻ sử dụng. Y vẫn chờ đợi ở trong cốc này định ám toán thêm chúng ta nữa đây.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Thế còn Thần Châu tam dật ra khỏi động trước chúng ta, chẳng biết có phải cũng...

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu đỡ lời :

- Tỷ tỷ cho rằng đối phương vẫn còn sợ bút dây động rừng, bởi vì cứ theo tình hình mà xét đoán thì người chúng muốn giết không phải là Thần Châu tứ dật mà có lẽ là hai chúng ta.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Cái mạng của chúng ta chẳng lẽ lại quý hơn ba vị lão nhân gia hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Dĩ nhiên là không thể, nhưng trong đó chỉ sợ còn có một nguyên nhân đặc biệt nữa.

Tư Đồ Ngọc vẫn chưa hiểu ngọc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ xin giải thích rõ bốn chữ “nguyên nhân đặc biệt” đó cho tiểu đệ nghe?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Gọi là nguyên nhân đặc biệt là vì bọn gian ác đó rõ ràng là sợ chúng ta dò xét được việc cơ mật làm cho vụ án oan ức ngày trước được sáng tỏ khiến cho hai vị ân sư của ta nổi lại mối duyên xưa, rồi còn cùng hiệp sức với nhau để diệt trừ bọn chúng.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Rất phải! Rất phải! Tiểu đệ hy vọng rằng tiểu đệ và Ngọc tỷ tỷ sẽ hoàn tất được việc này.

Tiêu Lộng Ngọc lườm chàng một cái rồi nói :

- Đường còn dài, vẫn còn nhiều hiểm trở gian lao, Ngọc đệ đã có đem một chí lớn thì cần phải luôn luôn sáng suốt, tránh đừng nên nghỉ bậy nghỉ bạ, làm cho mờ ám tinh thần đi, Như vừa rồi, hiền đệ đang đắm đuối như vậy, chẳng phải là đã chết vì mũi Diêm Vương thích của đối phương rồi sao?

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng, gượng cười nói :

- Ngọc tỷ, ngày nay công lực của tiểu đệ cũng đã tiến bộ rất nhiều, nên tai mắt nhờ đó cũng thêm sắc bén, nhưng tại sao vẫn không.., phát giác được? Thế mà vì sao tỷ tỷ lại phát giác được âm mưu của đối phương kịp thời?

Tiêu Lộng Ngọc bật cười, nói :

- Việc này cũng không thể trách được là tai mắt của hiền đệ không tinh, nhưng vì đối phương lòng dạ rất thâm độc, nên trước khi ra tay, thật không có chút động nhỏ nào, đến như tỷ tỷ cũng không có cách nào phát giác được. Nhưng ở hiền thì gặp lành nên khi y vừa giơ tay đã bị tỷ tỷ nhìn thấy bóng in dưới chân tường. Lúc bấy giờ tình thế quá cấp bách, biết dù có cảnh cáo cũng không kịp nữa, nên một mặt tỷ tỷ đành chụp lấy tấm Thiên Từ Huyền Linh bài, một mặt đánh vào hiền đệ một chưởng.

Tư Đồ Ngọc chột mím cười nói :

- Thì ra là thế, chẳng trách tiểu đệ không tin được chính mình lại kém cỏi như thế được.

Tiêu Lộng Ngọc nghiêm sắc mặt nói :

- Giờ đi Câu Lậu sơn có thể là từng bước chân đều có nguy hiểm. Ngọc đệ phải luôn luôn đề cao cảnh giác mới được.

Tư Đồ Ngọc sắc mặt đỏ bừng gật đầu nói :

- Lời vàng ngọc của tỷ tỷ, tiểu đệ xin khắc cốt ghi tâm...

Chàng vừa nói tới đây, bỗng như phát giác ra điều gì, xéng ngược đôi mày lười kiếm Phách Không đánh luôn một chưởng về phía bên trái.

Nhưng chưởng lực vừa mới phát ra đã bị Tiêu Lộng Ngọc nắm lấy tay chàng kéo về bên phải cao giọng nói :

- Ngọc đệ sao lại lỗ mãng như vậy? Bất cứ trong trường hợp nào hiền đệ cần phải bình tĩnh sáng suốt mới được.

Thì ra Tư Đồ Ngọc nhìn trong một lùm cây rậm rạp ở phía bên trái lóe ra ba điểm sáng đỏ, nhắm ngay chàng và Tiêu Lộng Ngọc bay vù vù tới bên, chàng mới vội vàng vận công, chuẩn bị đánh bật ba điểm sáng kia đi nơi khác.

Ngay lúc đó, tay chàng bị Tiêu Lộng Ngọc nắm lấy, dĩ nhiên là cả hai người đều nhảy cả sang bên phải né tránh, còn Phách Không chuông của chàng vừa đánh ra, vì bị Tiêu Lộng Ngọc giằng tay nên đã đánh hụt vào khoảng không.

Thế nhưng chuông phong của chàng, vì không đánh trúng ba điểm sáng, nên khi hai người vừa mới đứng vững thì ba điểm đó đã xé gió bay vụt qua.

Ánh lửa từ ba điểm sáng bắn ra như mưa, oai thế tuy không mãnh liệt kinh người nhưng cũng đã khiến cho cây cối gần đó đều bị cháy sém.

Tư Đồ Ngọc đứng đứng nổi giận, chăm chú nhìn vào lùm cây rậm rạp nơi đã xuất phát ba điểm sáng, gần giọng quát lớn :

- Lũ chuột vô sỉ, tại sao chỉ có thể đả thương người trong bóng tối, không dám xuất đầu lộ diện, cùng với ta so tài một phen?

Trong lùm cây không một tiếng trả lời, vẫn yên tĩnh như thường.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc mặt mày đỏ gay, giận dữ đến run người bất giác nàng kéo lấy tay chàng, vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa mỉm cười nói :

- Ngọc đệ đừng nên nóng giận. Cái bọn yêu ma quỷ quái này đều có những hành vi vô cùng hèn hạ. Để rồi trên đường đi, thế nào mà chúng ta sẽ chẳng gặp lại chúng?

Tư Đồ Ngọc tuy cất bước đi nhưng vẫn nguôi cơn giận, gượng cười quay sang nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cau mày nói :

- Ngọc tỷ, ba điểm sáng vừa rồi, lúc nổ chắc oai lực phải mạnh mẽ kinh người, trông giống như Lâm Quang Lôi Hỏa đạn, do một vị dị khách trong võ lâm đã qua đời là Thất Xảo Thủ Ban Lỗ đã chế ra phải không?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ đoán chẳng sai chút nào. Vật đó chính là Lâm Quang Lôi Hỏa đạn. Tỷ tỷ định lên tiếng cảnh cáo hiền đệ phải đề phòng lắm mới được.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Nghe đồn Thất Xảo Thủ Ban Lỗ chế ra Thất Xảo ám khí vô cùng độc. Người ấy sẽ di hại cho giang hồ nên sau khi chết đã đem theo xuống mộ huyết. Không hiểu tại sao lại có Lâm Quang Lôi Hỏa đạn xuất hiện trên võ lâm như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Bọn gian ác trong võ lâm cũng là những kẻ hèn hạ vô sỉ thì bất cứ việc gì mà chúng lại chẳng dám làm? Bọn chúng nếu nhận ra nơi chôn cất Thất Xảo Thủ Ban Lỗ thì có lẽ nào mà chúng lại chẳng dám quật mồ người lên để lấy những vật đó?

Tư Đồ Ngọc kinh sợ nói :

- Ngọc tỷ suy đoán như vậy rất có thể đúng lắm. Nếu vậy thì cái bọn đại gian đại ác đó đã thu lượm được Thất Xảo ám khí, chỉ sợ rằng không những có một thứ Lâm Quang Lôi Hỏa đạn ấy không đâu.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Tất nhiên không phải chỉ có một thứ, cho nên chúng ta đến Câu Lậu sơn cần phải luôn luôn thận trọng mới được.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đi được một quãng xa. Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn bốn phía, bỗng thấy dưới núi, về phía bên trái, có một lá cờ bán rợp đang bay phất phới trước gió.

Chàng liền quay sang Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ đã thấy đói bụng chưa? Tiểu đệ cũng hơi thấy đói rồi.

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Đói thì cứ nói là đói, chứ việc gì mà phải bảo là hơi với không! Chúng ta hãy vào tửu điểm ở miền sơn dã ăn uống một chút đi.

Tư Đồ Ngọc gật đầu lia lịa. Hai người liền sánh vai nhau chạy như bay tới tửu điểm.

Tửu điểm này dựng ở miền sơn dã, dĩ nhiên là không được chu đáo cho lắm, bởi vì từ tửu bảo cho đến người đầu bếp và chủ quán đều chỉ do một người gánh vác hết.

Điểm gia thấy có khách tới cửa, vội vàng lau chùi bàn ghế rồi bày biện chén bát. Y cười luôn miệng, có vẻ đơn đả, niềm nở lạ thường.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Chủ điểm, có bao nhiêu trà ngon, rượu ngon thì mang cả ra đây, rồi tính luôn tiền đi cũng được.

Xem tiếp hồi 47 Một mình đấu với Ngũ Hùng

47. Hồi 47 Một Mình Đấu Với Ngũ Hùng

Tư Đồ Ngọc thấy vậy liền cau mày. Tiêu Lộng Ngọc vội cười, nói :

- Ngọc đệ làm sao vậy? Tửu điểm nơi sơn dã chẳng qua chỉ có thể thôi. Nếu hiền đệ muốn ăn cá to thịt béo thì phải đợi đến thị trấn nào đó mới có những món ấy được...

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói tới đây thì từ dưới bếp bỗng có một mùi thơm ngào ngạt xông lên mũi.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Ngọc tỷ thử ngửi xem đó chẳng phải là mùi gà quay sao?

Tiêu Lộng Ngọc chưa kịp trả lời thì chủ điểm đã bưng một khay gà, khói đang bốc lên nóng hổi, mỉm cười nói :

- Tướng công, đó chẳng phải là gà quay đâu, mà là gà rừng quay đấy. Mùi vị của nó thơm lắm phải không?

- Chủ điểm, người đảm nhận cả ba việc chủ nhân, tửu bảo, đầu bếp lại còn cả nghề săn bắn nữa ư? Thật là con người lắm tài lắm nghề đấy!

Chủ điểm xum xoe cười nói :

- Tướng công cứ quá khen thôi, chứ gà rừng này chẳng phải do tại hạ săn được.

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải là người bắt được thì chẳng lẽ nó tự bay vào cái chảo của người hay sao?

Chủ điểm nói :

- Vừa rồi có một vị khách đem tới đây, rồi còn tự tay làm bếp lấy. Người đó ăn hết một nửa, còn để lại một nửa, tiểu nhân cũng không cần dùng nên mới dâng cho tướng công và cô nương thưởng thức qua.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nhìn chủ điểm, hỏi :

- Người khách đó là nam hay nữ? Già hay trẻ?

Chủ điểm liền đáp :

- Đó là một cô nương áo trắng rất trẻ tuổi và xinh đẹp.

Lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc vừa định cầm một miếng cánh gà bỏ vào mồm, Tiêu Lộng Ngọc thấy vậy liền quát bảo :

- Ngọc đệ, khoan đã! Đừng nên ăn con gà rừng quay này!

Tư Đồ Ngọc nghe nói chăm chú nhìn vào Tiêu Lộng Ngọc, có vẻ kinh ngạc vô cùng.

Tiêu Lộng Ngọc cũng không nói nhiều lời, chỉ nhổ cây trâm bạc ở trên mái tóc rồi đâm vào cổ con gà quay.

Tư Đồ Ngọc thấy cây trâm bạc đang màu trắng biến thành màu đen, bất giác hoảng sợ, kêu lớn :

- Nguy hiểm thật! thảo nào mà tỷ tỷ lại chẳng dè dặt như vậy. Thì ra trong con gà này có độc.

Chủ điểm há hốc miệng, sắc mặt tái mét run giọng nói :

- Đó... đó... Tại hạ... Chẳng biết nói ra làm sao! Vị... khách đó cũng đã ăn một nửa rồi. Tại sao... nàng lại không trúng độc?

Tiêu Lộng Ngọc nhìn chủ điểm mà mỉm cười, an ủi rằng :

- Người không nên sợ hãi, cứ tính tiền rượu đi. Chúng ta không thể trách người được.

Lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc không còn lòng dạ nào ăn uống nữa liền đưa cho chủ quán một nén bạc vụn, rồi cùng Tiêu Lộng Ngọc lại tiếp tục lên đường.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười, nói :

- Việc này thật là khéo léo! Nếu Ngọc đệ không khen chủ điểm là y biết cả nghề săn bắn, thì y đâu có nói con gà đã do một vị khách đem tới, rồi lại chính tay nấu lấy, nếm mới khiến cho tỷ tỷ phải đem lòng ngờ vực.

Tư Đồ Ngọc biết rằng Tiêu Lộng Ngọc sợ mình hổ thẹn, cho nên mới đem công lao này mà nhường lại cho mình, bất giác chàng liền đem lòng cảm kích, mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ đừng nên nói như vậy. Chính tiểu đệ đã nhận thấy mình là người vụng về, không có cơ mưu gì cả. Nếu mà không nhờ được tỷ tỷ cảnh giác kịp thời thì những mũi kim Diêm Vương thích, ba diêm Lâm Quang Lôi Hỏa đạn và con gà rừng tẩm độc rồi đã giết chết tiểu đệ rồi còn gì?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Đó chẳng qua là hiền đệ đã quá nhún nhường đấy thôi, chứ trước đây hiền đệ đã chỉ đơn thương độc mã đến Tiên Hà lãnh, đã trải qua bao nhiêu mai phục nguy hiểm của đối phương, rồi còn đến Quát Thương mê cung, tham dự trận quyết đấu ngày đại hội Trung thu giữa Thần Châu tứ dật và Thần Châu tứ hung, mà không hề hấn chút nào thì sao?

Tư Đồ Ngọc liền kéo cánh tay mềm mại của Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Nói ra thì thật là kỳ lạ. Tiểu đệ một mình mà phải ứng phó với bao nhiêu tình cảnh hiểm nguy thì cũng không sao cả, thế nhưng hề có ngọc tỷ ở bên cạnh thì y như là tiểu đệ lại có vẻ ỷ lại, khiến cho mình biến thành một kẻ ngớ ngẩn lạ thường.

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy chàng nói như vậy, liền nũng nịu cười nói :

- À, Ngọc đệ, nếu muốn diệt trừ cái tính ỷ lại đó mà phát huy cái sự thông minh của mình, thì hiền đệ thử đoán xem cái chất độc chứa trong con gà rừng đó là chất độc gì? Và thiếu nữ muốn ám hại chúng ta là ai?

Tư Đồ Ngọc nghĩ ngợi hồi lâu rồi cau mày đáp :

- Theo tiểu đệ thì người muốn ám hại chúng ta không phải Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa mà là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, chứ không ai ngoài một trong hai chị em y thị.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Hiền đệ đoán cũng có lý, tỷ tỷ cũng nhận xét như vậy. Nhưng cái tên tuổi của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga cũng không phải là thấp hèn gì đâu.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tỷ tỷ, thực sự tỷ tỷ đã giam giữ Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa ở đâu?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ căn cứ vào cái tâm lý của con người là tìm người thường tìm ở nơi xa, chứ ít ai để ý tới những nơi gần, cho nên tỷ tỷ đã giam giữ Ngọc Kiều Oa ở gần bên trái Thiên Ma động.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Liệu nàng ta có thể trốn thoát được không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Trốn thoát ư? Tỷ tỷ đã phát hiện được một tòa mộ huyết rất bí mật ở sườn núi gần Thiên Ma động, trong mộ huyết địa thế rất rộng lớn rộng, đồ ăn thức uống lại có sẵn, và còn bày cả những trận pháp kỳ môn thật ảo diệu. Ngọc Kiều Oa còn bị tỷ tỷ điểm vào huyết đạo thì y thị không thể có những hành động mãnh liệt được. Vậy thì y thị bị giam giữ rất chặt chẽ ở trong đó, làm sao mà có thể trốn thoát được?

Tư Đồ Ngọc nghe nói, liền cau đôi mày lại, như có vẻ nghĩ ngợi lung lăm. Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ nghĩ ngợi gì thế?

Tư Đồ Ngọc chớp chớp đôi mắt, đáp :

- Tiểu đệ nhận thấy thiếu nữ áo trắng thần bí định ám hại chúng ta có thể là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, chứ không phải là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga.

Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc rồi cau mày cười nói :

- Ngọc đệ, do đâu mà Ngọc đệ quyết đoán như vậy?

Tư Đồ Ngọc cười đáp :

- Tiểu đệ nhờ sự liên tưởng mà lập ra giả thuyết đó.

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng tiếp tục hỏi :

- Hiền đệ liên tưởng đến việc gì và giả thuyết ra làm sao?

Tư Đồ Ngọc chậm rãi đáp :

- Tiểu đệ liên tưởng đến Lâm Quang Lôi Hỏa đạn là môn ám khí đã chôn theo Thất Xảo Thủ Ban Lỗ, nên mới đưa ra giả thuyết là ngôi cổ mộ mà Ngọc tỷ tỷ đã giam giữ Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa cũng là nơi chôn cất Thất Xảo Thủ Ban Lỗ.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong liền giật nảy mình, bật thành tiếng nói :

- Ủ nhĩ! Ngọc đệ nêu ra giả thuyết như vậy rất có thể lắm. Bởi vì cách bố trí trong mộ huyết đều cực kỳ tinh xảo. Cứ theo đó mà nói thì tỷ tỷ đã giúp cho Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, khiến nàng đang họa mà lại được phúc.

Tư Đồ Ngọc gương cười nói :

- Có lẽ như thế, bởi vì trong ngôi mộ huyết đã có những dấu vết rất xảo hợp.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, cười nói :

- Là nàng ta cũng chẳng sao, chỉ cần thiếu nữ áo trắng là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa thì y thị không thể đứng trong bóng tối mà hại người mãi được, sẽ có lúc tỷ tỷ được gặp mặt y thị.

Tư Đồ Ngọc gật đầu, cười nói :

- Tiểu đệ đồng ý với sự nhận xét của tỷ tỷ, vì lẽ Ngọc Kiều Oa tính tình vô cùng kiêu ngạo, chúng ta chỉ cần tìm cách nói khích y thị, ắt y thị sẽ phải xuất hiện ngay.

Tiêu Lộng Ngọc trong đôi mắt đẹp của nàng như đang ẩn hiện một sự khó hiểu, bỗng nhiên nàng kéo cánh tay Tư Đồ Ngọc, cao giọng hát:

Đại Tình Hiệp! Đại Tình Hiệp!

Tay nắm tay, đi khắp giang hồ,

Dầm nát hồn Thiên Ma Băng Nữ,

Trấn áp tứ hải bát hoang,

Cùng tam sơn ngũ nhạc...

Tư Đồ Ngọc chợt hiểu ra vẻ biến sắc của Tiêu Lộng Ngọc, có lẽ là nàng đã phát hiện được việc gì nên mới cố ý ca hát để khích đối phương.

Chàng liền vỗ tay cổ vũ, nói :

- Ngọc tỷ bảo là dầm nát hồn Thiên Ma Băng Nữ, thật chẳng sai chút nào! Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa cho dù y thị may mắn mà thoát chết, cũng phải kính sợ tỷ tỷ vô cùng. Hễ nghe đến bảy chữ “Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc” là y thị phải hồn phi phách tán ngay!

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc đã hiểu được tâm ý của mình, bất giác nàng đảo khéo thu ba khe liếc nhìn chàng.

Trong ánh mắt của Tiêu Lộng Ngọc hàm chứa một mối thâm tình khó tả.

Tư Đồ Ngọc càng xiết chặt tay Tiêu Lộng Ngọc, mỗi lúc cơ hồ như thêm một nóng.

Tiêu Lộng Ngọc chẳng những rút tay lại, mà còn đẩy Tư Đồ Ngọc phải lùi lại phía sau hai bước.

Tư Đồ Ngọc vừa xấu hổ vừa kinh sợ, bởi vì từ trước đến nay Tiêu Lộng Ngọc chưa bao giờ tỏ vẻ tức giận đối với chàng như vậy.

Bất giác sắc mặt Tư Đồ Ngọc đỏ bừng, vừa định hỏi lý do thì Tiêu Lộng Ngọc đã dùng “Nghĩ ngữ truyền âm” khẽ nói với chàng:

“Ngọc đệ sao lại ngu muội như thế, hiền đệ thử nhìn lên trên vách về phía bên trái xem sao?”

Tư Đồ Ngọc theo lời cảnh cáo của Tiêu Lộng Ngọc vội đưa mắt nhìn liền giật nảy mình, mặt càng nóng bừng thêm.

Thì ra phía bên trái trên vách núi cao độ chừng bảy tám trượng đã xuất hiện năm thiếu nữ.

Năm thiếu nữ này chẳng ai xa lạ mà chính là Thần Châu tứ hung cùng với tỷ tỷ Ngọc Kiều Oa là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga.

Trong lúc Tư Đồ Ngọc đang chăm chú nhìn lên, thì Thần Châu tứ hung với Ngọc Kiều Nga đã thi triển khinh công hạ thân xuống trước mặt chàng.

Tiêu Lộng Ngọc thấy bên địch quá đông, liền đưa tay vẫy Tư Đồ Ngọc bảo chàng đứng sát bên mình, tập trung tư tưởng để chuẩn bị ứng chiến.

Chẳng bao lâu năm trang má phấn hung ác tuyệt thế đã đứng sừng sững trước mặt hai người. Đứng đầu là Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần, nàng ta cười nhạt hỏi :

- Hừ, vừa rồi kẻ nào đã hát lên bài ca cuồng ngạo đó như thế?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Chính là ta đây.

Hùng Thuần Thuần quát lớn :

- Ngươi là ai mà dám ngang nhiên như thế?

Tiêu Lộng Ngọc không chút giận dữ lạnh lùng đáp :

- Dầm nát hồn Thiên Ma Băng Nữ là ta, trấn áp tứ hải bát hoang cùng tam sơn ngũ nhạc cũng là ta, trong Quát Thương mê cung giả trang Ngọc Kiều Oa tham dự đại hội với Thần Châu tứ hung mà các người cũng không hay biết cũng là ta. Ta là người như thế đó, các người vẫn chưa chịu phục sao?

Hùng Thuần Thuần vốn là người rất lạnh miệng, nhưng nay lại cảm thấy đối phương so với mình còn nhanh miệng hơn gấp mấy lần, bất giác thẹn quá hóa giận, nàng gằn giọng nói :

- Tất nhiên là không phục rồi, người có dám giao đấu với ta một phen không?

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Ta biết rằng trong Thần Châu tứ hùng các người, nếu bảo về võ công cao nhất phải kể Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, người thử hỏi lại y thị xem có phải là đã bị bại dưới tay của ta hay không?

Ngọc Kiều Oa nghe nói, trên gương mặt lạnh lùng như băng tuyết của nàng đã lộ sắc ửng hồng, nhưng nàng cố nhẫn nhục không lên tiếng nói nửa lời.

Hùng Thuần Thuần cười nham hiểm nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người đừng có đắc ý vội, Ngọc tiểu muội của ta không chút phòng bị nên người mới được thắng thế như vậy, ngày hôm nay chúng ta có ý tìm người để trả mối thù đó, đồng thời cũng để cho người thấy sự lợi hại của Thiên Ma Băng Nữ chúng ta thế nào.

Tiêu Lộng Ngọc hơi cau mày lại :

- Thiên Ma Băng Nữ cho dù có chút lợi hại cũng chẳng cần người phải khua môi múa mồm như thế, chẳng lẽ con tiểu ma đầu Man Sơn như người mà cũng tự phụ là có chút lợi hại hay sao?

Hùng Thuần Thuần bị Tiêu Lộng Ngọc chọc tức đến nổi đỏ bừng cả mặt, liền gằn giọng nói :

- Không tin thì người cứ thử xem? Man Sơn Mao Nữ này biết Tiêu Lộng Ngọc người cũng khá lợi hại.

Nàng ta vừa nói xong câu đó, liền khê lắc đầu, cái bím tóc bỗng từ phía sau bay thẳng tới, nhắm vào phía vai của Tiêu Lộng Ngọc tấn công nhanh như điện chớp.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Hùng Thuần Thuần vừa ra tay nàng đã sớm nhận biết, nhưng vẫn giả vờ làm như bất ngờ, nàng liền kêu “ôi chà” như tránh không kịp vậy.

Hùng Thuần Thuần trong lòng rất mừng rỡ, được thể y thị lại sử dụng cái bím tóc đó tấn công thẳng tới tiếp.

Tuy vậy, lần này bím tóc của Hùng Thuần Thuần chưa kịp ra tay Tiêu Lộng Ngọc đã giơ hữu chưởng, sử dụng một thủ pháp “Tiên Nữ Trích Hoa” nhanh nhẹn khôn lường, chụp lấy cái bím tóc vừa dài vừa thô của Hùng Thuần Thuần.

Tay phải nàng nhanh như điện chớp chụp lấy cái bím tóc của Hùng Thuần Thuần, trong khi đó tay trái đẩy luôn một chưởng nhắm ngay vào giữa ngực của y thị tấn công tới.

Liền theo đó có một luồng kinh lực vô hình mạnh mẽ khôn tả lần tới phía sau khiến Hùng Thuần Thuần không dám chống đỡ, vội lui ngay lại phía sau.

Nếu Hùng Thuần Thuần lui lại, thì cái bím tóc của nàng ta sẽ bị đối phương chụp trúng, còn không lui mau thì không sao tránh khỏi được luồng cương khí vô hình nọ, tất nhiên không bị thương nặng thì cũng phải bị chết ngay tại chỗ.

Phương ngôn vẫn thường nói: “Giữa hai cái lợi và hại thì người ta thường lựa cái nào lợi nhiều, còn cái hại thì người ta bao giờ cũng chọn lấy cái nhẹ”.

Vì thế Hùng Thuần Thuần trong lúc nguy hiểm như mảnh treo chuông đó đã quyết định như trên.

Hùng Thuần Thuần liền vận công vào hữu chưởng, trước tiên chặt đứt cái bím tóc ở trên đầu của mình, rồi vội thối lui hai trượng.

Tiêu Lộng Ngọc cũng không cần đuổi theo, chỉ ngấm nhìn cái bím tóc của Hùng Thuần Thuần đang nằm trên tay mình mà cười nhạt nói :

- Hùng Thuần Thuần, từ đây trở đi cái ngoại hiệu Man Sơn Mao Nữ của người nên đổi lại là Man Sơn Thốc Nữ mới phải.

Hùng Thuần Thuần tức giận thét lớn một tiếng, vừa định nhảy tới quyết sống mái với đối phương một phen thì Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh đã xua tay nói :

- Tam muội chẳng nên động thủ nữa, hãy nhường Bạch Y Long Nữ lại cho ta.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh gật đầu mỉm cười nói :

- Loài rắn rết khó đánh, giống quỷ dữ lại càng khó khăn thêm, người so với Man Sơn Thốc Nữ Hùng Thuần Thuần chắc có phần cao cường hơn chứ?

Bốn chữ “Man Sơn Thốc Nữ” vang lên như chọc vào tai mọi người, khiến cho Hùng Thuần Thuần phải nghiêng rằng trừng mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, ánh mắt như muốn đổ lửa.

Tiêu Lộng Ngọc thấy vẻ mặt của Hùng Thuần Thuần như vậy, nàng chỉ cười nhạt không thêm để ý tới, quay sang nhìn Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh nói :

- Diêm Tiểu Thanh người muốn tỷ thí với ta bằng cách nào đây?

Diêm Tiểu Thanh lạnh lùng đáp :

- Chúng ta hãy dùng binh khí để so tài cao thấp một phen, như thế có được không?

Xà Tâm Quỷ Nữ thực là người thông minh, nàng ta thấy Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần như có vẻ không chịu đựng nổi cường lực của Tiêu Lộng Ngọc, nên mới nghĩ đến cách dùng binh khí độc mới có thể thắng nổi đối phương.

Tư Đồ Ngọc thứ nhất là không muốn Tiêu Lộng Ngọc phải đấu liên tiếp với hai người liền một lúc như vậy.

Thứ hai là nếu tỷ thí bằng binh khí thì Ngọc Long duyên kiếp của mình có thể chiếm được ưu thế. Cho nên chàng đứng một bên vội xen vào nói :

- Ngọc tỷ, trận này xin tỷ tỷ nhường cho tiểu đệ...

Chàng nói vừa dứt lời, thì Tiêu Lộng Ngọc đã lắc đầu nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ nên đứng ngoài lược trận cho tỷ tỷ, ngày hôm nay tỷ tỷ muốn một mình ra tay đánh bại Thần Châu tứ hung. Còn dư một vị là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, để cho y thị biết rằng bọn họ chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà không biết vũ trụ là cao đầy.

Tiêu Lộng Ngọc ăn nói có vẻ cao ngạo, nhưng Tư Đồ Ngọc không tiện làm mất hứng của nàng, nên chàng đành lùi lại phía sau hai bước lược trận cho vị tỷ tỷ của mình.

Diêm Tiểu Thanh rút ở trong ống áo ra một vật đầu như con rắn có hai màu đen trắng, dài độ bốn thước, rồi tay phải nàng nắm lấy cái đuôi rắn, tay trái cầm lấy đầu rắn, mắt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Hắc Bạch sắc này là binh khí của ta, còn người sao chưa chịu rút binh khí ra đi?

Tiêu Lộng Ngọc cầm cái bím tóc của Hùng Thuần Thuần vừa quay tít vừa tươi cười nói :

- Binh khí của ta sớm đã có rồi, nó có cái tên Man Sơn Thốc Tiên oai lực mạnh mẽ vô cùng, Hắc Bạch sắc của người chỉ sợ chưa chắc đã chống đỡ nổi thôi.

Hùng Thuần Thuần nghe thấy Tiêu Lộng Ngọc cứ mượn điều chế giễu mình thì bất giác toàn thân nàng ta tức giận đến run rẩy.

Lúc này trong nhóm Thần Châu tứ hung, người lớn nhất là Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm, nàng ta mới kéo tay Hùng Thuần Thuần về một bên, rồi ghé tai Man Sơn Mao Nữ nói thì thầm một hồi, chẳng biết y thị nói những gì.

Lúc đó Tiêu Lộng Ngọc thực không hổ là người truyền nhân đắc ý của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, nàng đương mặt đối với Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, nghênh thần đợi địch, mắt lộ quang hoa, anh phong tuyệt vời, khiến Khuông Vô Diệm lẫn cả Hùng Thuần Thuần mắt trông thấy như vậy, cũng phải đem lòng nể phục.

Trong lúc Diêm Tiểu Thanh chưa ra tay tấn công, Tiêu Lộng Ngọc bèn lợi dụng thời gian đó mà lên dùng “Nghĩ ngữ truyền thanh” nói rót vào tai Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc đệ phải cẩn thận một phen mới được, mấy tên Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm và Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần này vốn là những kẻ rất kỳ quái, mắt chúng lộ đầy vẻ hung ác dị thường mà lại đương chăm chú nhìn vào hiền đệ đây, có thể chúng muốn lợi dụng trong khi tỷ tỷ ra tay đối địch mà chúng có thể thi triển một cái gì bí ối ác độc đó...

Tư Đồ Ngọc khẽ gật đầu, chàng cũng dùng môn “Truyền Âm Nhập Mật” đáp lại rót vào tai Tiêu Lộng Ngọc :

- Xin Ngọc tỷ tỷ cứ an lòng, tiểu đệ cũng đã phát hiện được điều đó, nhược bằng đối phương có dùng thủ đoạn ác độc bí ối nào thì tiểu đệ chỉ có việc là lại đại khai sát giới một phen thôi.

Tiêu Lộng Ngọc mảy tằm khẽ dựng ngược, sau khi nghe mấy lời của Tư Đồ Ngọc mới yên lòng đối diện với Xà Tâm Quỷ Nữ, sẵn sàng chờ đợi để nhập trận.

Diêm Tiểu Thanh ngheh thần một lúc khá lâu, mới rung binh khí như hình con quái xà Hắc Bạch sáng trên tay cho nó duỗi thẳng rồi thi triển một thế “Vu Giáp Quy Châu”, hướng vào đan điền Tiêu Lộng Ngọc điểm thẳng tới.

Tiêu Lộng Ngọc lui lại nửa bước, uốn mình né tránh khỏi thế công “Vu Giáp Quy Châu” của địch, rồi nàng ta thi triển một chiêu “Tử Tư Tiên Sở”, tay cầm cái bím tóc của Man Sơn Mao Nữ đánh thẳng xuống đầu vai trái của Xà Tâm Quỷ Nữ.

Diêm Tiểu Thanh cười nhạt một tiếng, tay vung mạnh cây Hắc Bạch sáng khiến cho cái đầu rắn đột nhiên chuyển động, rồi chợt kéo dài ra đến bốn thước, nhằm chống đỡ thẳng vào cái bím tóc của Tiêu Lộng Ngọc vừa tấn công tới.

Các nhân vật võ lâm trong tình thế phải động thủ với nhau, nếu để binh khí va chạm là điều tối kỵ, đến quá nửa là đã trông thấy sự thất bại trước mắt.

Nhưng Tiêu Lộng Ngọc hoặc vì tài nghệ cao siêu, hoặc vì gan to mật lớn nên cứ thản nhiên như thường, không chịu thay chiêu đổi thức gì cả, nên để yên cho Diêm Tiểu Thanh muốn làm sao được vậy nghĩa là dùng cái Hắc Bạch Sáng quái xà để đỡ lấy cái bím tóc rồi hai môn binh khí ấy bám chặt lấy nhau.

Một khi binh khí đã va chạm vào nhau, thì hai bên đối phương đều phải dùng sức giật mạnh về bên mình mới phải.

Ngờ đâu Tiêu Lộng Ngọc vừa dùng sức để giật về thì Diêm Tiểu Thanh lại không làm như vậy, nàng ta liền buông tay tức thì.

Một bên ra sức giật về, một bên thì buông tay ra, tự nhiên cây Hắc Bạch sáng của Diêm Tiểu Thanh phải bị giật bay lên trên không.

Tư Đồ Ngọc đứng ngoài lược trận, ngờ ngác chưa hiểu vì sao mà Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, người đứng đầu nhóm Thần Châu tứ hung lại xoàng xĩnh như vậy, thì Diêm Tiểu Thanh đã cất tiếng cười the thé nói :

- Con quỷ a đầu Tiêu Lộng Ngọc kia, người đã bị lừa rồi.

Nàng ta vừa dứt lời thì trong ống tay áo của nàng ta cũng lại bay ra thêm một cái quái xà Hắc Bạch sáng hình dáng cũng giống hệt như cái trước nhằm ngay vào giữa ngực Tiêu Lộng Ngọc điểm mạnh tới nhanh như điện chớp.

Tiêu Lộng Ngọc giật được binh khí của đối phương, hai tay còn vướng giơ lên trên không, tất phần ngực phải để trống, vậy thì cây Hắc Bạch sáng thứ hai từ trong ống tay áo Diêm Tiểu Thanh phóng ra thực đã ra ngoài ý dự liệu của nàng, hướng hồ cây Hắc Bạch sáng quái xà bị nàng giật về lại cũng đang phát huy bản thân uy lực hung tánh của nó, đang ở trên không bỗng quay ngoắt người lại, nhằm đầu vai của Tiêu Lộng Ngọc mà bổ xuống nhanh nhẹn khôn tả.

Tư Đồ Ngọc trông thấy thế mất hết cả hồn vía, bèn thất thanh la lớn :

- Ngọc tỷ hãy cẩn thận!

Tuy chàng đứng bên luôn luôn chăm chú đề phòng, nhưng đã hơi chậm, hai con rắn Hắc Bạch sắc đã song song nhả giữa ngực và đầu vai Tiêu Lộng Ngọc bổ xuống, và mỗi chỗ đều bị mổ trúng một miếng.

Diêm Tiểu Thanh đắc ý khôn tả, cười the thé một hồi rồi xé ngực lồng mày lên nói lớn :

- Tư Đồ Ngọc, người hãy vì Ngọc tỷ tỷ của người mà tìm đất mai táng cho y thị đi, lại quái xà Hắc Bạch sắc này của ta là một loài dị chủng độc địa cực độ, hễ cắn phải người thấy máu là phong hầu ngay, nay Ngọc tỷ của người đã bị Xà nhi của ta cắn trúng...

Lời nói của nàng ta chưa dứt, đã thấy Tiêu Lộng Ngọc ung dung nhìn Diêm Tiểu Thanh mỉm cười, mắt đầy vẻ giễu cợt, và nàng bĩu môi cất tiếng hỏi :

- Diêm Tiểu Thanh, người đứng vội cuống ngao mừng rỡ quá sớm như vậy, tại sao không mở to mắt ra nhìn cho rõ để xem rốt cuộc ta bị người lừa hay là chính người lại bị ta lừa đó.

Diêm Tiểu Thanh nghe nói trong lòng sợ hãi, trừng mắt nhìn lại một phen, bất giác vừa kinh sợ vừa oán giận đến nghiến chặt hai hàm răng lại rồi quay ngoắt ngay về bản trận.

Thì ra con quái xà Hắc Bạch sắc cắn vào đầu vai của Bạch Y Long Nữ nay đã thấy mềm nhũn lặn ra đất không còn chút sinh khí gì nữa. Còn con Hắc Bạch sắc kia cắn vào ngực nàng thì đã được Diêm Tiểu Thanh thu vào trong tay áo, đầu rắn bị chấn vỡ, máu chảy xuống ròng ròng.

Diêm Tiểu Thanh vốn là tay nhà nghề, vừa thấy đã hiểu ngay nên không nói năng gì nữa vì nàng ta đã biết rằng vị Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc này quả nhiên có một thân võ học cao siêu khôn lường nên nàng ta đã cố ý giả vờ để hai con rắn cắn phải, rồi ngược lại đã mượn cơ hội đó để trừ khử ngay hai con quái xà rất yếu mền của mình, như vậy rõ ràng là Bạch Y Long Nữ đã dùng tới một nội gia công pháp cực thượng thừa, tức là dùng công lực cương khí chấn động, khiến hai con rắn độc hãn thế cũng bị chết ngay tại chỗ.

Trong lúc nàng ta đối địch với Tiêu Lộng Ngọc có một môn nội gia cương lực chí cao vô thượng mà bọn nàng không ai có thể địch nổi, nếu có liều mạng cũng chỉ vô ích mà thôi, nên liền lui về bản trận ngay.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ mỉm cười một cái, rồi nhìn Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa cất tiếng nói :

- Ngọc Kiều Oa, trong nhóm Thần Châu tứ hung chỉ có nhà người là đáng để đối địch với ta, đừng để cho đại tỷ nhà người...

Nàng vừa nói tới đó, Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa mắt đã lạnh lùng như băng tuyết, đưa mắt nhìn Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga nói :

- Nga tỷ, chúng ta đều luôn tay cùng lên cả đi, đem bốn môn tuyệt thế Thiên Ma Hòa Hợp trường pháp để cùng sinh tử với Tiêu Lộng Ngọc một phen.

Tiêu Lộng Ngọc vỗ tay cười nói :

- Hay lắm! hay lắm! Nấu chị em người đều cùng lên cả một lúc và có lẽ ta mới được sướng tay một phen.

Hai chị em Ngọc Kiều Nga quả nhiên đều cùng song song tiến lên, Ngọc Kiều Oa lạnh lùng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc đừng có quá ngông cuồng quá như thế vội, nếu người có thể chống đỡ được Thiên Ma Hòa Hợp trường pháp của chị em chúng ta hơn hai trăm hiệp, thì chị em chúng ta sẽ suốt đời không lộ mặt ra ngoài giang hồ nữa.

Tiêu Lộng Ngọc nghe đối phương nói khoác lác như vậy, trong lòng hơi khích động, nàng liền đưa mắt nhìn hai chị em Ngọc Kiều Nga và Ngọc Kiều Oa một lượt.

Lúc ấy hai chị em Ngọc Kiều Nga chưa thấy bày thế trận gì cả, chỉ lấy tay dắt tay nhau mà song song đứng cạnh nhau thôi.

Tiêu Lộng Ngọc trông thấy tình hình của họ rất nhàn hạ như vậy, hình như trong lòng đã ý vào một sự gì, nàng cũng không dám đem lòng khinh địch, liền mỉm cười nói :

- Chị em các người đã chuẩn bị xong chưa, sao không thấy ra tay thế?

Ngọc Kiều Oa lớn tiếng cười nói :

- Chị em ta đã hai đấu với một, xin để cho nhà ngươi ra tay tấn công trước.

Tiêu Lộng Ngọc vẫn biết trong võ lâm đường lối giao đấu có khác nhau, khi đánh trước có lợi, để phát huy cái oai lực võ công của mình, có môn võ công phải ra tay sau mới dễ tùy cơ ứng biến để chế địch.

Môn võ công Thiên Ma Hòa Hợp trường của hai chị em Ngọc Kiều Nga và Ngọc Kiều Oa có lẽ là đánh sau mới chiếm lợi thế, chứ không phải là họ cố ý nhường mình đâu.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ tới đó liền xéch ngược đôi lông mày lên cười nói :

- Được, để ta ra tay trước cũng không sao. các ngươi hãy tiếp trường này của ta.

Vừa dứt lời nàng liền giắt cái bím tóc của Man Sơn Mao Nữ vào cạnh sườn, hữu trường liền giơ lên đánh một chiêu Lang Phách Hồn Nhai nhằm giữa ngực Ngọc Kiều Oa đánh tới.

Hai chị em họ Ngọc vẫn ung dung đứng dặt tay nhau, nhưng Ngọc Kiều Nga đối với thế công Phách Hồn Nhai của Tiêu Lộng Ngọc vẫn làm như không trông thấy gì cả vậy.

Ngọc Kiều Oa không tránh không né, tay phải vẫn nắm chặt Ngọc Kiều Nga, và chỉ khẽ quay tay trái lên mà tiếp một trường đó.

Tiêu Lộng Ngọc lần trước ở Thiên Ma phủ, lúc chế phục Ngọc Kiều Oa đối với công lực của mình nàng ta cũng chỉ kém độ ba thành thôi, cho nên trường Lang Phách Hồn Nhai chỉ dùng có tám thành công lực thôi.

Ngờ đâu hai trường vừa chạm nhau, kinh khí bỗng nổi dậy như vũ bão, công lực của hai bên ngang nhau không ai hơn ai kém cả.

Lúc này Tiêu Lộng Ngọc mới chợt nghĩ ra rằng tại sao hai chị em họ Ngọc lại dặt tay nhau mà ứng địch như vậy, thì ra họ truyền công lực qua tay nhau để đối địch với mình.

Nàng liền thử xem điều dự đoán của mình có đúng không nên liền phát trường ra lần thứ hai, lần này nàng nhắm hướng Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga tấn công luôn.

Tiêu Lộng Ngọc ở chiêu thứ hai này vẫn không tăng không giảm, vẫn dùng tám thành công lực như trước.

Quả nhiên Ngọc Kiều Nga không tránh né gì cả, cũng làm giống như những động tác của Ngọc Kiều Oa vừa rồi, lật trường lên chống đỡ luôn trường ấy.

Lần thứ nhì hai bên đối trường không giống như lần thứ nhất, Tiêu Lộng Ngọc có vẻ thua sút, bị công lực đối phương đẩy lui về phía sau nửa bước.

Tình thế này chẳng phải là Tiêu Lộng Ngọc công lực đã bị sút kém mà là vì chị em họ Ngọc ở trường thứ hai này đã gia tăng công lực lên một chút.

Tiêu Lộng Ngọc lộ vẻ tươi cười, vì trong lòng nàng đã vỡ lẽ, biết rằng mình đoán không sai chút nào.

Bởi vì, trong hai chị em họ Ngọc, công lực của người tỷ tỷ Ngọc Kiều Nga vượt xa người em là Ngọc Kiều Oa, hiện giờ tình hình này thì rõ ràng là Ngọc Kiều Oa với công lực giao tiếp nhau cùng người chị mà hòa hợp thì quả cũng rất đáng sợ.

Tiêu Lộng Ngọc sau khi biết rõ hư thực của đối phương, nàng khẽ mỉm cười, ra tay lần thứ ba.

Lần này nàng tăng thêm hai thành công lực, tức là mười thành công lực tấn công hai chiêu “Song Thôi Nhật Nguyệt” sử dụng luôn cả song trường phân ra làm hai tấn công Ngọc Kiều Nga cùng Ngọc Kiều Oa một lúc.

Tiêu Lộng Ngọc chẳng những là một người can đảm mà trí tuệ lại còn minh mẫn. nàng nhận thấy song trường của mình mà phân ra tấn công hai chị em họ Ngọc thì với sức hai người hợp lại để đối phó với nàng khó lòng hợp lại như thế, không thể chiếm thượng phong được.

Ngờ đâu trường của nàng vừa phát ra, Ngọc Kiều Nga với Ngọc Kiều Oa bỗng rời tay nhau. Hai chị em họ chợt chia thành hai bên tả hữu, chẳng những tránh được thế công lợi hại của Tiêu Lộng Ngọc, còn thuận tay phản công lại tức thì.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Thiên Ma Hòa Hợp chương pháp của hai chị em họ Ngọc đều đã đến mức tinh vi, khi hợp khi phân trông rất là đẹp mắt. Lúc hợp thì chống đỡ thể công của đối phương, còn khi phân thì để đối phương không sao rảnh tay sử dụng những chiêu pháp ảo diệu được.

Khi phát động thể công, chuyên sử dụng lối khắc địch chế thắng rất là chặt chẽ.

Nghĩ tới đó, Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười thét lớn :

- Hai người hãy đem hết tuyệt học ra sử dụng đi. Chúng ta ngày hôm nay sẽ quyết đấu thắng bại, đừng nên nương tay gì hết.

Vừa nói thân hình nàng chuyển động, song chương cùng phát ra một lúc như đôi phượng trắng đang đảo lộn trên không, đối với võ công của hai chị em họ Ngọc không chịu lép vế chút nào.

Tư Đồ Ngọc tuy đã sớm biết rằng công lực của Tiêu Lộng Ngọc rất cao siêu nhưng đến bây giờ chàng mới thấy rõ Tiêu Lộng Ngọc ra tay ứng phó với kẻ địch, nàng đã đem hết bảo lãnh ra thi triển.

Chàng vừa giật mình vừa kinh sợ, nghĩ bụng :

- Rất may mình đã được một vị quái nhân Đoàn Thiên Hùng đã thông giúp Nhâm Đốc hai mạch với Sinh Tử Huyền Quan nên gần đây võ công rất tiến bộ cũng có thể cố gắng theo được Ngọc tỷ tỷ.

Xem tiếp hồi 48 Không chịu kém thế

48. Hồi 48 Không Chịu Kém Thế

Tư Đồ Ngọc liền không tỏ vẻ hèn kém, tung mình theo ngay. Chàng xé đôi lông mày hình lưỡi liềm đưa mắt nhìn Hùng Thuần Thuần cười nhạt nói :

- Thứ đồ yêu quý, người gọi ta có chuyện gì thế? có bao nhiêu chiêu thức cứ việc giở ra hết đi, Tư Đồ Ngọc này lãnh giáo tất cả.

Hùng Thuần Thuần đưa tay chỉ trận đấu gay go giữa chị em họ Ngọc cười nham hiểm nói :

- Người xem đây, bọn họ đang giao đấu vui vẻ thế kia, chúng ta việc gì lạnh lẽ thế này?

Tư Đồ Ngọc quát mắt nhìn Hùng Thuần Thuần lạnh lùng hỏi :

- Nói vậy là người muốn cùng ta giao đấu sao?

Hùng Thuần Thuần gật đầu cười nói :

- Đúng vậy, ta muốn lãnh giáo võ công của người. Nếu người sợ thì...

Tư Đồ Ngọc nghe chưa dứt liền cười vang, ngắt ngang câu nói của Hùng Thuần Thuần, cau mày đáp :

- Tại hạ dù bất tài nhưng cũng không đến nỗi phải sợ một người vừa mới bị người ta cướp mất cái bím tóc, còn đặt cho cái tên là Man Sơn Thốc Nữ nữa.

Chàng nói một cách trắng trợn phũ phàng khiến Hùng Thuần Thuần vốn là một người mặt dày mày dạn cũng phải đỏ bừng mặt.

Chẳng những má đã hồng mà Hùng Thuần Thuần cả đôi mắt cũng đỏ ngầu lạnh lùng. Nàng ta chỉ hừ lên một tiếng rồi đưa ngón tay điểm Thái Dương huyệt bên trái của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc nghiêng mình né tránh, chàng dùng khinh công Lãng Ba bộ lướt sang bên một cách tài tình.

Hùng Thuần Thuần thấy Tư Đồ Ngọc thoát khỏi thể công của mình một cách dễ dàng liền hừ nhạt một tiếng rồi như bóng theo hình tấn công thêm hai chương “Thuận Thủy Thôi Châu” mãnh liệt khôn tả.

Tư Đồ Ngọc liền vận tám thành công lực lên hai tay, cũng đánh ra hai chương theo chiêu “Song Long Quá Hải” đón đỡ.

“Bùng” một tiếng chương lực của hai người va chạm nhau.

Coi thấy Hùng Thuận Thuận loạng choạng lùi về phía sau ba bước, thổ một hùm máu tươi xuống đất, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Tư Đồ Ngọc vẫn đứng yên ở vị trí cũ thần sắc khoan hòa bình thường, như không có chuyện gì xảy ra cả.

Hạnh Hoa Hung Nữ Khuông Vô Diệm đứng ngoài chăm chú xem, thấy cục diện bất lợi liền ra dấu cho Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh nhảy vào ứng chiến.

Diêm Tiểu Thanh móc trong người hai con Hồng Hạch Sản quay lại gần Hùng Thuận Thuận quan tâm hỏi :

- Tam muội! Em có sao không?

Hùng Thuận Thuận nghiêng răng trả lời :

- Tỷ tỷ cứ yên tâm, ngu muội không hề hấn gì cả.

Nói xong nàng ta liền móc trong người ra một cái bím tóc bằng sắt, hằm hằm nhìn Tư Đồ Ngọc quát :

- Tên Tư Đồ Ngọc hôi thối kia, ta có lòng thương người đẹp trai, tính tình nhu mì dễ mến, muốn dẫn dụ người được hưởng lạc thể mà người không chịu lại còn giở mặt nữa, ngày hôm nay ta phải cho người biết sự lợi hại của Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuận Thuận này như thế nào?

Nói dứt lời nàng liền cầm cái bím tóc giở chiêu “Đằng Xà Xuất Động” tấn công ngay ngực Tư Đồ Ngọc.

Diêm Tiểu Thanh thấy ngoài miệng uy Hùng Thuận Thuận nói không sao nhưng trông thần thái thì sư muội đã thọ thương rồi.

Nay thấy nàng ta xuất thủ liền cầm hai con Hồng Bạch Sản song song tấn công luôn vào bên trái Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc thấy hai người liền tay tấn công chiêu thế thật hung hãn không thể coi thường được liền lui ngay về sau hai bước rút luôn thanh Ngọc Long nhuyển kiếm ra.

Chàng cầm thanh kiếm quý trong tay, tinh thần hóa phấn chấn, rú lên một tiếng như long ngâm, thanh kiếm trong tay liền hóa thành một màn bạch quang chặn ngay thế công của hai nàng nọ.

Phập một cái, bím tóc của Hùng Thuận Thuận đã bị thanh Ngọc Long nhuyển kiếm chặt thành hai khúc.

Diêm Tiểu Thanh bèn tung hai con Hồng Bạch Sản vào người Tư Đồ Ngọc để cứu viện Hùng Thuận Thuận. Tư Đồ Ngọc định phé Hùng Thuận Thuận bỗng thấy hai luồng ánh sáng bỗng nhắm người mình phi tới liền giơ thanh nhuyển kiếm chém một phát, hai con Hồng Bạch Sản đã bị chém làm hai khúc, máu hôi tanh bắn tung tóe trên mặt đất.

Nhưng cũng nhờ thế mà Hùng Thuận Thuận có cơ hội rút lui. Hùng Thuận Thuận lui lại sát cạnh Diêm Tiểu Thanh trống ngực đập thình thình vì nghĩ bụng nếu Diêm Tiểu Thanh tung hai con rắn chậm một chút là nàng toi mạng rồi.

Diêm Tiểu Thanh cũng giật mình sợ hãi, không ngờ võ công của Tư Đồ Ngọc cũng không kém Tiêu Lộng Ngọc, vội rút ở trong mình ra hai con Thanh Bạch Sản.

Hùng Thuận Thuận nhìn thấy bím tóc danh tiếng của mình đã bị Tiêu Lộng Ngọc phá hủy, nay bím tóc phụ trợ lại bị Tư Đồ Ngọc làm hư hại, nàng nghiêng răng ném bím tóc gãy xuống đất lại móc trong người ra bím tóc bằng đồng là khí giới phụ trợ cuối cùng ra.

Hùng Thuận Thuận và Diêm Tiểu Thanh liền thuận tay tấn công tới tấp vào người Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc ung dung đỡ gạt từng thế công của hai yêu nữ nọ, chàng múa thanh Nhuyển kiếm như một màn bạch quang che phủ khắp người đến một con ruồi muỗi cũng khó lòng qua lọt.

Hai bên ứng chiến ngang ngửa chừng hơn vài chục hiệp bỗng Tư Đồ Ngọc rú lên một tiếng kiếm quang rít lên trong không khí, chàng ta đã sử dụng thế Hoán Chuyển Nhiếp Pháp tuyệt mỹ chặt gãy luôn cái bím tóc bằng đồng cuối cùng của Hùng Thuận Thuận, đồng thời lia đứt luôn hai con Thanh Bạch Sản của Diêm Tiểu Thanh.

Tư Đồ Ngọc lại thuận thế chém luôn vào vai trái của Hùng Thuận Thuận và chưởng bên phải điểm luôn vào tay phải Diêm Tiểu Thanh.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm khóc, Hùng Thuận Thuận đã bị trúng thương nơi vai trái, chảy máu ròng ròng và Diêm Tiểu Thanh loạng choạng vì đã bị Tư Đồ Ngọc điểm trúng một chỗ nơi tay phải.

Tư Đồ Ngọc tiến lên định diệt trừ hai yêu nữ bỗng thấp thoáng thấy bóng người, một vật trắng trắng đang nhằm người chàng phóng tới.

Tư Đồ Ngọc liền dùng thanh Nhuyễn kiếm gạt vật nọ rớt xuống đất, thì ra đó là Truy Hồn đinh, ám khí độc đáo của Hạnh Hoa Hung Nữ Khuôn Vô Diệm.

Nguyên Khuôn Vô Diệm đứng ngoài lược trận thấy hai em lâm nguy liền nhảy vào đánh úp. Thân hình chưa đến nơi đã ném ra một mũi đinh cần thép công của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc vừa gạt mũi đinh rớt xuống đất đã thấy Khuôn Vô Diệm đứng sừng sững trước mặt.

Khuôn Vô Diệm nhìn Diêm Tiểu Thanh dìu Hùng Thuận Thuận, lạnh lùng nhìn sang Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ Ngọc người kẻ cũng có chút bản lãnh đấy. Hãy thử ném vài chiêu của ta để xem, mèo nào cắn mỉu nào?

Tư Đồ Ngọc cười sang sảng đáp :

- Liệu sức người có hơn hai yêu nữ vừa rồi hợp sức không mà dám khua môi múa mỏ trước mặt ta?

Khuôn Vô Diệm thấy Tư Đồ Ngọc nói một cách ngạo nghễ, tức giận rút trong người ra một cành hoa hạnh bằng thiết lạnh, tung mình lên tấn công Tư Đồ Ngọc tức thì.

Tư Đồ Ngọc thấy thế công của Khuôn Vô Diệm nguy hiểm hơn thế công của Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuận Thuận một chút liền nghiêng thân chăm chú quan sát từng cử động nhỏ của đối phương mà đối phó.

Chỉ thấy hai màn kiếm và hoa va chạm nhau chan chát. Diêm Tiểu Thanh đỡ Hùng Thuận Thuận lùi lại một quãng xa, vội móc trong người thuốc trị thương rịt lên người Hùng Thuận Thuận rồi ngồi xuống đất tĩnh tọa trị thương. Hùng Thuận Thuận mệt mỏi tứ chi rã rời nhìn sang trận đấu của chị em Ngọc Kiều Nga, Ngọc Kiều Oa và Tiêu Lộng Ngọc nàng ta thấy hai chị em họ Ngọc liên kết mật thiết khi hợp khi phân thật là đẹp mắt.

Tiêu Lộng Ngọc gỡ hết tài ba mới miễn cưỡng chống đỡ nổi Thiên Ma Hòa Hợp chưởng pháp của hai chị em nọ.

Hai chị em họ Ngọc sử dụng liên tu bất tận mấy chục chiêu thức Thiên Ma Hòa Hợp chưởng pháp mà vẫn chưa hạ nổi Tiêu Lộng Ngọc trong lòng cũng sợ hãi thẳm.

Trong khi ấy Tư Đồ Ngọc cũng đã đấu được cùng Khuôn Vô Diệm được gần hai mươi chiêu rồi. Khuôn Vô Diệm thấy đấu lâu như vậy mà vẫn chưa hạ nổi Tư Đồ Ngọc liền nóng lòng quyết định hạ sát thủ. Nàng ta liền bám vào cái chốt bên cạnh tay trên bông hoa, một chùm ám khí nhỏ như lông bò bắn ra tua tủa, Tư Đồ Ngọc thấy tay nàng chạm vào thân cây đã sớm cảnh giác liền tung mình lên cao ba trượng né tránh.

Những mũi kim nhỏ như lông bò bay bay qua dưới chân chàng cắm xuống dưới những thân cây gần đó, thân cây liền bốc khói, giãy lắt những lá cây bên héo rũ đủ biết chất độc bôi trên mũi kim kịch độc như thế nào. Tư Đồ Ngọc ở trên không thấy như vậy tức giận như một con én đâm bổ xuống đầu Khuôn Vô Diệm. Khuôn Vô Diệm thấy thoáng một cái đã mất hình bóng Tư Đồ Ngọc, những mũi kim tập kích rơi hết xuống đất, đã thấy một luồng gió phủ xuống đầu bên đưa cành hoa sắt ra đỡ.

“Xoảng” một tiếng Khuôn Vô Diệm đã loạng choạng lùi về phía sau hai bước. Tư Đồ Ngọc truyền mười thành công lực đẩy lui Khuôn Vô Diệm lùi về phía sau thì thân hình của chàng cũng vừa hạ xuống đất.

Chàng đắc chí cười nói :

- Thế nào yêu nữ kia? Người đã ném thử bản lãnh của Tư Đồ Ngọc ta chưa? Sao? Cảm thấy thế nào? Có xứng đáng làm đối thủ của người không?

Khuôn Vô Diệm nghiêng răng nói :

- Khá lắm nhưng ta còn chưa giở hết những chiêu pháp, người chó đăc chí vội.

Nói xong, Khuôn Vô Diệm lại cầm cành hoa sắt lên tấn công tiếp vào Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc cũng giở những chiêu thức bí truyền của bốn môn chống đỡ lại, hai người lại tiếp tục đấu nghiêng ngửa. bỗng Khuôn Vô Diệm rung mạnh cành hoa năm cánh, nhánh thứ nhất liền rời khỏi cành nhằm người của Tư Đồ Ngọc bay tới.. Tư Đồ Ngọc vừa phải chống đỡ thế công của Khuôn Vô Diệm lại thấy cánh hoa nọ bay tới đành phải dùng chưởng lực đánh bật cánh hoa nọ sang bên. Nào ngờ chàng vừa dùng chưởng đánh vào cánh hoa thì cánh hoa bỗng biến thành một làn khói mù nhằm chàng bay tới.

Tư Đồ Ngọc biết ngay là nguy tai liền dùng kiếm hất mạnh cành hoa của Khuôn Vô Diệm rồi nhảy lùi về phía sau hơn trượng.

Chàng nhảy nhanh như thế mà cũng trúng phải một ít khói độc vương trên tà áo. Chỗ tà áo bị vương khói độc là mũn thành bụi nhỏ rơi lả tả xuống đất, Tư Đồ Ngọc bèn dùng kiếm gạt đứt mảnh áo thấm độc rồi vứt xuống đất. Thoát được khói độc ấy chàng cũng phải toát mồ hôi ra, không ngờ khí giới của Hạnh Hoa Hung Nữ này lại có nhiều cơ quan đến như vậy. Khuôn Vô Diệm thấy giở hai thủ đoạn ác hiểm ra mà Tư Đồ Ngọc thoát được một cách dễ dàng trong lòng cũng phải ngẫm phục. Tư Đồ Ngọc thấy hai lần Khuôn Vô Diệm giở thủ đoạn đe hèn ám hại mình, bèn nổi sát cơ :

- Có bao nhiêu ám khí cứ việc giở ra đi, thử xem Tư Đồ Ngọc này có chống đỡ nổi hay không?

Vừa nói xong chàng đã nhanh nhẹn nhảy lại tấn công tới tấp. Khuôn Vô Diệm cũng múa cành hoa đón đỡ. Đột nhiên Khuôn Vô Diệm lại rung cành hoa bốn cánh, hai cánh hoa lại nhằm vào người Tư Đồ Ngọc mà phóng tới.

Tư Đồ Ngọc đã có kinh nghiệm liền vận Tiên Thiên Nhất Khí nhằm hai cánh hoa nọ đẩy tới, còn tay bên kia vẫn múa kiếm đón đỡ những thế tấn công của Khuôn Vô Diệm.

Tiên Thiên Nhất Khí thật là huyền ảo như một luồng gió nhẹ đưa hai cánh hoa nọ ra một quãng xa rồi mới nổ tung.

Khuôn Vô Diệm thấy cánh hoa chỉ còn hai cánh mà Tư Đồ Ngọc vẫn chưa hề hấn gì trong lòng bắt đầu cảm thấy ngấm ngầm lo sợ.

Tư Đồ Ngọc bỗng rú lên một tiếng, tay phải xử thế “Trảm Xe Bá Tướng” gạt văng cành hoa ra một bên còn tay kia đánh luôn một chưởng Tiên Thiên Nhất Khí ngay ngực của Khuôn Vô Diệm.

Khuôn Vô Diệm liền giơ chưởng đón đỡ nhưng Tiên Thiên Nhất Khí công của Tư Đồ Ngọc không phải là chưởng lực tầm thường. Sức chống cự càng mạnh mẽ bao nhiêu thì khí công càng phát động mạnh mẽ bấy nhiêu.

Tay phải nàng vẫn cầm cành hoa chống đỡ thế công của Tư Đồ Ngọc. Tay trái của Khuôn Vô Diệm bỗng cảm thấy một luồng kinh lực xung kích mạnh mẽ lấn áp tới. Khuôn Vô Diệm bỗng cảm thấy ngực tức như bị búa bổ thét lên một tiếng bắn về phía sau học luôn mấy ngụm máu tươi. Tư Đồ Ngọc hận nàng ra tay tàn độc với mình không cho nàng có con đường tẩu thoát bèn như bóng theo hình đánh luôn một chưởng Tiên Thiên Nhất Khí nữa.

Khuôn Vô Diệm đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm đâu còn biết phương hướng gì mà chống đỡ, đã thấy một sức ép như thiên quân vạn mã ồ ạt đẩy tới trước ngực.

Nàng ta chỉ kịp hét lên một tiếng thảm khóc ngã gục xuống đất trường.

Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần thấy Khuôn Vô Diệm nhảy về phía sau liền xông lên trợ giúp nhưng thân hình cả hai vừa tới nói đã thấy Khuôn Vô Diệm ngã gục xuống, miệng trào máu tươi.

Hai chị em Kiều Nga đang đấu nghiêng ngửa cùng Tiêu Lộng Ngọc bỗng nghe thấy tiếng thét của Khuôn Vô Diệm biết là nguy tai, song song nhảy ra ngoài trận đấu tung mình về phía Tư Đồ Ngọc, Tiêu Lộng Ngọc lo lắng cho người yêu cũng tung mình nhảy theo.

Hai chị em Kiều Nga thấy trên đương trường Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần thì thọ thương, còn Khuôn Vô Diệm thì ngã gục dưới đất, được hai nàng Tiểu Thanh và Thuần Thuần đỡ. Cả hai vội chạy lại sờ ngực thì thấy Vô Diệm đã tắt thở. Cả bốn không hẹn cùng nghẹn ngào nói :

- Đại tỷ, đại tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc chạy lại thấy Tư Đồ Ngọc không có vẻ gì là bị thương cả liền hoan hỉ nói :

- Ngọc đệ không sao chứ?

Tư Đồ Ngọc nhìn nàng trêu mếu trả lời :

- Ngọc tỷ, hiền đệ không sao cả.

Hai chị em Kiều Nga thấy cục diện hôm nay mình khó lòng trả thù cho Vô Diệm được vì hai người liền tay này giờ mà cũng chưa hạ được Tiêu Lộng Ngọc còn Diệm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần đều đã bị Tư Đồ Ngọc đả thương liền đưa mắt cho hai người kia tỏ ý nên rút lui.

Kiều Oa liền cấp xác Khuôn Vô Diệm lên tay, Kiều Nga lạnh lùng nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Món nợ ngày hôm nay sau này cả hai người phải trả cả vốn lẫn lãi.

Nói xong cả bốn người không đợi hai người hồi đáp đã băng mình chạy như bay biến vào khu rừng rậm phía trước. Tiêu Lộng Ngọc cả cười nói với theo :

- Kỳ sau tái kiến nhớ giữ lấy cái đầu trên cổ nhé.

Tư Đồ Ngọc cũng cả cười, cả hai nắm tay nhau đi về phía trước. Tư Đồ Ngọc rủ Tiêu Lộng Ngọc đi Cầu Lậu sơn điều tra về cái chết của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, Tiêu Lộng Ngọc chiều ý ngay.

Vừa đi Tiêu Lộng Ngọc vừa hỏi tình hình trận đấu vừa rồi giữa Tư Đồ Ngọc và ba yêu nữ kia. Tư Đồ Ngọc nhất nhất thuật lại đầy đủ từng chi tiết cho Tiêu Lộng Ngọc nghe. Đến những lúc tránh khỏi độc v. v... sắc mặt Tiêu Lộng Ngọc rất khẩn trương lo âu, sau lại thấy Tư Đồ Ngọc kể thoát hiểm nàng lại thở phào nhẹ nhõm. Tư Đồ Ngọc thấy nàng quan tâm cho mình từng chút như vậy lại càng yêu nàng thêm.

Tiêu Lộng Ngọc cũng kể lại cho Tư Đồ Ngọc nghe sự lợi hại của Thiên Ma Hòa Hợp chưởng pháp, nàng đã phải dùng hết toàn thân công lực mới gắng gượng chống đỡ nổi. Chẳng bao lâu sau hai người đã đi đến núi Cầu Lậu. Cả hai càng đi càng thấy phía trước có nhiều nấm mộ. Tư Đồ Ngọc nhìn quang cảnh xung quanh sức nhớ ra điều gì liền gia tăng tốc độ nhìn dáo dác chung quanh. Tiêu Lộng Ngọc tưởng chàng phát giác ra tung tích kẻ địch liền nói :

- Ngọc đệ! Có ai theo dõi đâu, Ngọc đệ nóng lòng làm gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tiểu đệ có nóng lòng cái gì đâu?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Ngọc đệ chỉ nói miệng thôi chưa nếu không nóng giận tại sao Ngọc đệ lại chạy mau như thế?

Tư Đồ Ngọc quắc mắt nói :

- Tiểu đệ muốn tìm một vật.

Tiêu Lộng Ngọc thản nhiên hỏi :

- Tiểu đệ cần tìm vật gì?

Tư Đồ Ngọc nét mặt khó hiểu quay sang Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ! Ngọc tỷ là người thông minh tuyệt đỉnh lại lắm cơ trí, tiểu đệ muốn tỷ tỷ đoán thử xem tiểu đệ đang nghĩ gì?

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, nghĩ ngợi một chút rồi lắc đầu cười nói :

- Chịu thôi, tỷ tỷ đoán không ra, có lắm cơ mưu mà đi bên cạnh Ngọc đệ cũng thành vô dụng thôi.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu đệ muốn tìm một ngôi mộ.

Tiêu Lộng Ngọc như chợt tỉnh ngộ rồi cười nói :

- Ngọc đệ muốn tìm mộ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi Chương môn nhân Câu Lậu phải chứ gì?

Tư Đồ Ngọc có vẻ thán phục tài xét đoán của Tiêu Lộng Ngọc gật đầu :

- Ngọc tỷ là người thông minh đoán chẳng sai chút nào.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc đệ muốn tìm mộ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi để làm gì?

Tư Đồ Ngọc liền đáp :

- Ngày trước, ở Hoàng Sơn Thủy Tín phong, ân sư có nói với tiểu đệ chuyện thăm án ở Bắc Thiên Sơn năm xưa, tiểu đệ thấy cái chết của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi rất đáng nghi. Thế nhưng ân sư đã có nói rõ là trước khi phát sinh ra vụ thăm án ở Bắc Thiên Sơn, thì lão ta đã bị kẻ thù giết chết. Mộ phần được xây cất ở trong một cánh rừng tùng trên Câu Lậu sơn, Câu Lậu phải từ ngày đó trở đi không hay biết gì cả.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tất nhiên là ân sư hiền đệ nói như vậy thì hiền đệ có tin không?

Tư Đồ Ngọc vừa cười vừa nói :

- Tiểu đệ sao lại chẳng tin lời của ân sư Nhưng bởi vì đã đến Câu Lậu sơn thì theo tiểu đệ thiết nghĩ, chúng ta cứ đến Thanh Tùng cốc xem xét thử một phen.

Tiêu Lộng Ngọc không tỏ vẻ phản đối gật đầu đáp :

- Xem thì xem chứ có sao? Có thể là vị Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi vốn là người ở trong phái Hắc đạo, biết đâu lại chẳng giả làm ma quỷ gạt chúng ta?

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn chung quanh một lượt rồi “À” lên một tiếng :

- Ngọc tỷ mau xem kia, trong tòa sơn cốc kia đâu đâu cũng đều là tùng xanh, đó chẳng phải là Thanh Tùng cốc sao?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn rồi cười nói :

- Rất có thể lắm, chúng ta cứ đến đó thử xem sao?

Nói rồi hai người liền thi triển khinh công đến miệng tòa sơn cốc đó. Tiêu Lộng Ngọc đưa tay trở về bên trái nói :

- Ngọc đệ! Trong cái rừng tùng bên trái chẳng phải là có một ngôi mộ sao?

Tư Đồ Ngọc thấy vậy liền tung mình đến trước ngôi mộ, chàng nhìn thấy trên tấm bia khắc dòng chữ :

- Cổ Chương môn nhân đời cuối cùng của Câu Lậu phái: Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi chi mộ.

Thấy vậy Tư Đồ Ngọc bất giác nghiêng mình tỏ vẻ cung kính. Tiêu Lộng Ngọc lấy làm lạ, cau mày hỏi :

- Ngọc đệ, Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi vốn chẳng phải là một người tốt thì hiền đệ đối với y việc gì phải cung kính như thế?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu cười nói :

- Ngọc tỷ lầm rồi, điều khiến cho tiểu đệ tín ngưỡng không phải người trong mộ mà là những dòng chữ trên tấm bia này.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Tư Đồ Ngọc nói vậy liền à lên một tiếng mỉm cười nói :

- Thì ra tấm bia này là do Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ lão tiên bối đã khắc tặng Du Nhất Phi đấy à?

Tư Đồ Ngọc tỏ vẻ kính phục đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, gật đầu cười nói :

- Tỷ tỷ thật là người thông minh, tiểu đệ đã nhận ra nét chữ của ân sư rồi.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Du Nhất Phi chôn cất ở nơi này lại có Lương lão tiên bối chính tay viết bia. Chúng ta không cần phải xem xét nơi đây làm gì nữa.

Tư Đồ Ngọc vẫn còn thắc mắc với ngôi mộ này, chàng chăm chú nhìn hồi lâu rồi cau mày hỏi :

- Ngọc tỷ có thấy ngôi mộ này kiến trúc thật nguy nga đồ sộ không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi không kể là thiện hay ác, nhưng mà đã là Chương môn của một phái, thì sau khi mất rồi việc chôn cất như thế cũng chẳng có gì là lạ.

Tư Đồ Ngọc quắc đôi mày lưỡi kiếm, muốn nói nhưng lại thôi. Tiêu Lộng Ngọc khẽ đảo thu ba, mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, tỷ tỷ biết đệ đang nghĩ gì rồi!

Tư Đồ Ngọc tỏ vẻ không tin, lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ đó là tỷ tỷ đùa đấy thôi, chứ tiểu đệ không tin rằng tỷ tỷ lại có đủ thông minh để đoán được tâm sự hiện giờ của tiểu đệ.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Có phải hiền đệ đang nghĩ rằng nếu không phải có nét chữ của ân sư để bia ngày trước, chắc là hiền đệ muốn quật mồ lên xem thử cái tử thi chứ gì?

Tư Đồ Ngọc “ủa” lên một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên nói :

- Tỷ tỷ quả là người trời...

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Đó chẳng phải là tỷ tỷ đoán hay gì đây, bởi vì là suy bụng ta ra bụng người thôi. Tỷ tỷ cũng cùng một ý nghĩ như đệ đệ.

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ hỏi :

- Tỷ tỷ cũng có ý định quật mồ lên để xem xét đấy à?

Xem tiếp hồi 49 Chuyện lạ trong ngôi mộ kỳ dị

49. Hồi 49 Chuyện Lạ Trong Ngôi Mộ Kỳ Dị

- Bởi vì chính nghĩa của võ lâm và mối thâm cừu của ân sư cũng như để giải oan cho Hải Nhạc Du Tiên Lương lão tiên bối cho nên tỷ tỷ nhận thấy cũng nên thử một phen xem sao.

Tư Đồ Ngọc trở sau tấm bia vuông, cau mày nói :

- Tiểu đệ chỉ sợ đường đột động đến tấm bia này thì sẽ là một điều thất kính đối với ân sư.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Hiền đệ lo vậy cũng phải nhưng chúng ta cũng còn cách giải quyết dễ dàng. Cứ việc quật ở phía sau ngôi mộ, không động chạm gì đến tấm bia thì dù cho Lương lão tiên bối một ngày nào đó biết chuyện cũng không thể trách hiền đệ được.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Tỷ tỷ nói rất phải, có một việc nhỏ mọn này mà cũng phải làm nhọc lòng đến tỷ tỷ, như vậy tiểu đệ có gặp ân sư thì cũng dễ ăn nói một chút.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt lờm chàng một cái rồi chạy đến sau ngôi mộ nhằm đầu ngôi mộ của Độc Chỉ Thần Quân đưa tay ra đánh một chưởng.

Bạch Y Long Nữ quả nhiên công lực thật kinh người, không một chút cát bụi, cũng không nghe một tiếng động nhỏ, trên đầu ngôi mộ đã có một lỗ hổng lớn.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ dùng Tuyệt Tình trảm có phải không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, khẽ nói :

- Phá mộ là do tỷ tỷ, vậy vào trong mộ xem xét tử thi thì phải đến lượt hiền đệ. Tỷ tỷ sợ người phải mùi hôi thối trong quan tài sẽ không chịu đựng nổi.

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Việc này dĩ nhiên tiểu đệ sẽ gánh vác, xin tỷ tỷ cứ yên tâm ở ngoài mộ canh chừng cho tiểu đệ, phòng khi bọn giặc lại giả danh yêu quái gây rối cho chúng ta.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu tán thành :

- Ngọc đệ nói rất phải. Trên suốt đường đi chúng ta đã gặp rất nhiều cạm bẫy nguy hiểm. Nay đã đến phạm vi Câu Lậu sơn thì phải đề phòng cẩn mật hơn nữa.

Tư Đồ Ngọc không chần chừ liền lao vút vào cái lỗ hổng bị phá ở trên ngôi mộ.

Chàng vừa vào trong mộ liền trầm giọng “À” lên một tiếng. Tiêu Lộng Ngọc đứng bên ngoài mộ thấy thế liền cau mày hỏi vọng vào :

- Ngọc đệ, hiền đệ ngạc nhiên vì chuyện gì vậy? Chắc là trong ngôi mộ có chuyện gì lạ phải không?

Nàng đã dứt lời, trong mộ vẫn không nghe tiếng Tư Đồ Ngọc hỏi đáp, chỉ nghe văng vẳng tiếng lách cách trong mộ.

Tiêu Lộng Ngọc nghe tiếng lách cách này đúng là tiếng mở nắp quan tài để chuẩn bị xem xét tử thi. Nàng trầm nghĩ :

- Tư Đồ Ngọc chắc đã hoài nghi điều gì nên đã ra tay.

Ngay lúc ấy, đằng sau người nàng bỗng “soạt” lên một tiếng. Tiêu Lộng Ngọc đưa ngay song chưởng che lấy ngực rồi quay phắt người lại chăm chú nhìn. Thì ra là một con thỏ rừng to béo chạy trong đám cỏ hoang nơi mộ nên mới gây ra tiếng động như thế.

Tiêu Lộng Ngọc thấy vậy bất giác bật cười.

Giữa lúc ấy những cơn lốc thổi vào Thanh Tùng cổ phát ra những tiếng vù vù khiến cho Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy lạnh lạnh trong người. Tiêu Lộng Ngọc không hiểu tại sao mà trống ngực của nàng cứ đập thình thịch liên hồi cơ hồ như sắp có điều gì xảy ra. Nàng cau mày đưa mắt đảo dáo dác nhìn tứ phía. Đêm hôm ấy ánh trăng mờ ảm đạm khiến cho cảnh vật trong núi vốn dĩ đã tiêu điều lại còn thêm vẻ thê lương. Hơn nữa nàng lại còn đứng bên nấm mộ kỳ dị này thật là vô cùng hồi hộp cũng phải.

Cho nên Tiêu Lộng Ngọc cứ lăm lét nhìn bốn bề. Cảnh vật này khiến cho một người to gan lớn mật như Tiêu Lộng Ngọc mà cũng phải rùng mình sợ hãi.

Con người ta trong những lúc buồn bực lo sợ hay lâm bệnh rất thường hay có những cảm giác cô đơn lo ngại nên rất muốn được người thân an ủi dỗ dành mình. Tiêu Lộng Ngọc trong lúc này toàn thân ớn lạnh bất giác bỗng buột miệng gọi :

- Ngọc đệ!

Lúc bấy giờ trong mộ những tiếng lách cách mở quan tài đã ngừng nhưng Tư Đồ Ngọc đối với những tiếng kêu gọi của Tiêu Lộng Ngọc vẫn không thấy hồi đáp. Tiêu Lộng Ngọc kêu liên ba tiếng mỗi lúc một to hơn nhưng đều không thấy Tư Đồ Ngọc hồi đáp, việc này thật kỳ lạ khiến cho nàng phải nghi ngờ.

Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy trong người trống trải, nàng suy tính một hồi lâu rồi quyết định đi vào trong ngôi mộ để xem Tư Đồ Ngọc có bị người ta ám toán hay không? Nếu không chàng quyết không im tiếng như thế.

Nghĩ đến đó nàng liền lướt người xuống cái lỗ hổng đã bị nàng dùng công lực Tuyệt Tình trảm phá thủng vừa rồi.

Vừa vào trong mộ, Tiêu Lộng Ngọc cũng như Tư Đồ Ngọc đã vào lúc trước, trầm giọng “À” lên một tiếng. Thì ra địa thế trong ngôi mộ này vô cùng rộng rãi. Hơn nữa lại không có mùi hôi thối của thây người, cái đó mới thật là lạ.

Thế nhưng chiếc sàng không những chỉ có một chiếc quan tài mà bày đến ba chiếc quan tài bằng gỗ sơn đỏ kê hàng ngang.

Tư Đồ Ngọc có lẽ vừa thấy trong mộ có ba cỗ quan tài nên mới ngạc nhiên kêu la như vậy.

Cái điều kỳ lạ hơn nữa là ngôi mộ có gió thổi vi vút đến lạnh người mà không thấy Tư Đồ Ngọc đâu cả.

Tiêu Lộng Ngọc thấy vậy liền mấp má môi bật kêu :

- Ngọc... Ngọc đệ!

Công lực của nàng vốn tinh thâm, hơn nữa nàng lại là người thông minh sáng suốt thế mà khi nói hai chữ Ngọc đệ cũng không tự chủ được, giọng nói cũng hơi run run. Nàng gọi liên hồi, vậy mà cũng không có tiếng người đáp lại. Tư Đồ Ngọc đã đi đâu mất rồi?

Lên trời, trời cao không có lối.

Xuống đất, đất chẳng có đường.

Trong ngôi mộ này chỉ có bốn bức tường trống trải, chơ vơ ba cỗ quan tài và một mình nàng.

Tiêu Lộng Ngọc lại kinh ngạc nghĩ, tiếng kêu lúc nãy vừa phát ra rõ ràng là tiếng mở nắp quan tài, nay nàng lại dám nghi ngờ cả sự nhận xét của nàng.

Mở nắp quan tài thì phải do chính tay Tư Đồ Ngọc chứ sao bây giờ lại... Tiêu Lộng Ngọc không dám nghĩ tiếp nữa, bởi vì cảnh tượng trước mắt rất chi là hư ảo mà lại vô cùng đáng sợ nữa.

Thế nhưng Tư Đồ Ngọc mới vào đây tại sao lại mất tích như thế?

Tiêu Lộng Ngọc tuy không dám nghĩ tiếp nhưng không nghĩ không được.

Nếu nói là cái cảnh tượng rất hư ảo này là đáng sợ thì những tiếng lách cách vang lên vừa rồi là cái nắp quan tài mở bật ra rồi trong đó xuất hiện một nhân vật như ma quỷ nhảy ra chụp lấy Tư Đồ Ngọc chẳng? Nhân xét này tất nhiên không hợp lý nhưng Tiêu Lộng Ngọc đứng trước cảnh tượng này vẫn không nghĩ ra cách lý giải nào hợp lý hơn. Lúc bấy giờ nàng không biết tính sao, đành hít lấy một hơi chân khí để trấn tĩnh tâm thần cố tìm xem trong đồng nhận xét mơ hồ đó có một bằng chứng xác thực nào không? Trước tiên Tiêu Lộng Ngọc đi đến cỗ quan tài sơn đỏ phía tay trái, đưa tay thử mở nắp quan tài.

Lách cách... lách cách...

Nắp quan tài khép hờ nên đã theo tay nàng lên ngay. Trong quan tài không có mùi tử thi nhưng lại có thi thể. Trên thi thể có phủ một tấm lụa trắng. Thi thể này không làm cho Tiêu Lộng Ngọc phải lo sợ cho lắm bởi vì tuy cách một lớp lụa trắng nhưng nàng cũng có thể nhìn ra dưới lớp lụa là thi thể một người đàn bà. Thế nhưng sau khi nhận ra, nàng không hoảng sợ nhưng vô cùng kinh ngạc. Kinh ngạc là vì tại sao trong mộ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi lại có thi thể đàn bà?

Đã là con người ai mà chẳng có tính hiếu kỳ hướng chi Tiêu Lộng Ngọc hiện nay lại vô cùng ngạc nhiên muốn giải đáp cho vấn đề. Do đó nàng liền đưa tay kéo tấm lụa trắng ra. Nàng giở tấm lụa lên trong lòng sợ hãi vô cùng. Nguyên nhân khiến cho nàng ngạc nhiên vì thi thể người đàn bà trong quan tài này là một người tuổi tác khá cao mà lại là người có quan hệ mật thiết với nàng.

Thi thể dưới lớp lụa trắng là một người đàn bà dung nhan tuyệt vời, trước ngực bị thủng một lỗ rộng, tim gan tạng phủ đều bị moi hết.

Thì ra đó chính là ân sư của nàng Tuyết Tình động chủ Uẩn Không sư thái và cũng là người oai chấn giang hồ năm xưa Phụng Thoa cung chủ Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm.

Tiêu Lộng Ngọc bất ngờ nhìn thấy ân sư bị hạ độc thủ một cách dã man như vậy, bất giác nàng vô cùng xúc động muốn đi.

Nhưng nàng lại nghĩ bụng :

- Ân sư đã ẩn cư trong Thái sơn Tuyết Tình động không màng đến chuyện nơi trần thế. Hơn nữa người có một thân võ học cao siêu tuyệt thế, dù sao cũng không thể nào đến nỗi...

Một mặt nàng miên man suy nghĩ một mặt run run sờ vào thi thể ở bên trong quan tài. Tay vừa chạm vào thi thể nàng bỗng “ồ” lên một tiếng như trút được một khối đá lớn ở trong người. Thì ra cái thi thể của ân sư nàng không phải người thật mà là bằng gỗ chế tạo tinh vi mà thành, có điều trông giống y như thật.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nghĩ bụng :

- Chẳng hiểu người nào mà lại khéo tay thế? Căn cứ theo dung mạo của ân sư mà có thể làm được một tượng giả giống như thế này.

Nghĩ tới đây nàng lại nghĩ tới chuyện thăm án năm xưa trên Bắc Thiên Sơn. Tiêu Lộng Ngọc lại nghĩ tiếp :

- Đối phương đã có thể chế tạo một Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm giống như thế này thì cũng có thể giả trang làm một vị Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ mà không ai nhận được, đó chẳng phải là việc khó khăn gì. Xem ra Lương lão tiên bối quả thật mắc tiếng oan.

Nghĩ tới đây Tiêu Lộng Ngọc lại bước tới bên chiếc quan tài phía bên tay đưa tay mở nắp quan tài. Quan tài này cũng chỉ đóng hờ nên nàng dễ dàng dùng tay nhắc bổng nắp lên. Trong quan tài cũng có một tử thi, trên có phủ một lớp lụa xanh. Tiêu Lộng Ngọc kéo lớp lụa xanh lên thì thấy tử thi là một thư sinh trung niên, dung mạo rất anh tuấn. Trước ngực thư sinh này cũng thủng một lỗ và ruột gan cũng bị moi hết.

Nàng liền theo kinh nghiệm lần trước đưa tay sờ tử thi. Thi thể của thư sinh này cũng chế tạo bằng gỗ. Tiêu Lộng Ngọc tuy đối với thi thể trong quan tài nàng không hề quen biết nhưng nàng đoán thư sinh trung niên này là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Ba chiếc áo quan, chiếc bên trái là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, chiếc bên phải là Hải Nhạc Du Tiên Lương Nhất Kỳ, vậy có thể thấy ngay được là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi có mối hận rất lớn đối với hai vị kỳ hiệp võ lâm nên mới tạc tượng và nguyên rửa rồi cho chôn theo mộ của mình.

Mở luôn hai cỗ quan tài tuy đã phát giác ra một sự bí mật không phải là nhỏ nhưng việc mất tích thân bí của Tư Đồ Ngọc thì nàng vẫn chưa tìm ra lời giải đáp thỏa đáng nào.

Ngoài cách tiếp tục mở chiếc quan tài sau cùng nàng không còn cách nào khác.

Cỗ quan tài nơi chính giữa sơn màu đỏ chói hơn hai cỗ kia, hơn nữa lại được làm bằng thứ gỗ tốt hơn mà thể tích cũng lại lớn hơn nữa.

Tiêu Lộng Ngọc đặt tay vào nắp quan tài định mở nhưng thôi. Bởi vì lúc ấy nàng bỗng cảm thấy tim đập thình thịch.

Nguyên nhân khiến cho nàng hồi hộp như thế vì cỗ quan tài này thể tích, nước sơn, loại gỗ cũng đều đặc biệt hơn hai cỗ quan tài kia, chắc là nơi đặt thi thể của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi. Tiêu Lộng Ngọc không sợ sẽ thấy thi thể vị Chương môn nhân Câu Lậu phái có lẽ đã biến thành người thiên cổ mà trong đầu óc của nàng còn hiện lên một cảnh tượng thê thảm hơn thế. Nếu lỗ trong quan tài lại là Tư Đồ Ngọc do bị đối phương hạ độc thủ thì nàng làm sao chịu đựng nổi cảnh thảm thiết như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc trầm ngâm một hồi lâu rồi cố trấn tĩnh tâm thần nghĩ rằng đưa tay ra mở nắp quan tài. Chẳng dè cỗ áo quan này so với hai cỗ trước thì khác hẳn. Tiêu Lộng Ngọc khi gỡ hai cỗ áo quan trước chỉ khẽ nhắc nhẹ cũng lên, thế nhưng đối với nắp quan tài này vẫn không thấy nhúc nhích chút nào. Nàng ngạc nhiên quan sát hồi lâu mới nhận ra cỗ quan tài này không phải chỉ khép hờ mà lại được dùng những thứ đinh lớn đóng chặt lại. Điều này chứng tỏ cái thầy trong quan tài không phải thầy giả mà là thầy thật. Một vấn đề nữa cũng do đó mà hiện lên trong óc nàng :

- Thế còn Tư Đồ Ngọc? Chàng chẳng lẽ quả thật đã bị bọn yêu ma có thần thông lực bắt nhốt vào quan tài được đóng đinh kín mít này hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc vừa kinh sợ vừa nghi ngờ. Nàng vội vắn sáu thành công lực đẩy nắp quan tài lên, không ngờ nắp áo quan vẫn không hề nhúc nhích. Nàng biết ngay nắp áo quan này mai phục một cơ quan rất lợi hại nên nàng giữ võ công mà vẫn không đẩy lên được.

Bỗng nhiên có tiếng kẹt... kẹt nổi lên thì ra nắp áo quan từ từ mở ra. Tiêu Lộng Ngọc vội giơ song chưởng đề phòng trước ngực rồi nhảy sát lại xem. Nàng thấy trong quan tài trống rỗng không có một thi thể nào mà dưới áo quan lại là một con đường tối mờ, sâu hun hút.

Tiêu Lộng Ngọc lúc này đã thầm đoán rằng Tư Đồ Ngọc đã đi xuống đường hầm này rồi. Nghĩ tới người yêu nàng không chân chừ gì nữa phóng mình xuống địa đạo.

Nàng thấy con đường này rất hẹp, chỉ có thể cho một người đi được. Nàng thầm nghĩ không phải tự nhiên mà nắp quan tài mở mà phải có một kẻ nào đó vận cơ quan cho nó mở để dụ nàng vào. Nhưng nàng lại tự thị võ công hơn người và lo ngại cho sự an nguy của Tư Đồ Ngọc nên xông ngay vào. Thật không ngờ sự thể lại ngoài sự tiên liệu của nàng. Tiêu Lộng Ngọc một mặt kinh ngạc, một mặt chú ý nhìn tình hình trong đại đạo.

Nàng suy tính thầm :

- Đối phương không lợi dụng cơ hội này mà ra tay ám toán ta là có dụng ý gì?

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ liên miên, vẫn chưa nhận ra được ý của đối phương thì lúc đó đã đi tới một chỗ quẹo.

Sau khi đi qua chỗ quẹo, địa thế trước mặt đột nhiên lại thấy mở rộng ra, chẳng còn là một con đường nhỏ hẹp hun hút nữa mà đã biến thành một tòa thạch thất rộng lớn, lại còn có cả đèn đuốc, có thể nhìn thấy mọi vật trong gian nhà.

Lúc đó trong gian thạch thất có năm người đang đứng, đều mặc áo đen dài, ngay cả mặt cũng che bằng vải đen khiến cho Tiêu Lộng Ngọc không có cách nào đoán ra được tuổi tác của đối phương cũng như phân biệt họ là nam hay nữ.

Tiêu Lộng Ngọc không muốn tiến vào vội. Khi còn cách hơn trượng thì nàng dừng bước, rồi cau mày, lớn tiếng nói :

- Các người chẳng cần phải làm ra vẻ thần bí như thế, xin cứ ngay thẳng xuất đầu lộ diện, cùng với Tiêu Lộng Ngọc so tài cao thấp một phen.

Một tên áo đen “Hừ” lên một tiếng rồi đưa tay kéo tấm vải che mặt lên. Thì ra là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt, nói :

- Chúng ta kẻ thật cũng có duyên nợ với nhau đấy. Còn bốn vị kia là ai vậy?

Trong bốn người còn lại, có ba người đã tiếp tục lột bỏ chiếc khăn đen che mặt ra. Họ là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh và Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần.

Những người này Tiêu Lộng Ngọc vốn sớm đã đoán ra. Nhưng còn một người nữa vẫn chưa cởi bỏ khăn che mặt thì thật sự là ai? Nàng vẫn chưa nhận ra được. Bởi vì trong Thần Châu tứ hung, người chị cả Hạnh Hoa Hung Nữ Khuôn Vô Diệm đã chết vì tuyệt học Tiên Thiên Nhất Khí của Tư Đồ Ngọc, chẳng hiểu bọn Ngọc Kiều Oa đã lấy ai để bổ khuyết vào?

Ngọc Kiều Oa thấy Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn vào người áo đen còn lại, sắc mặt lộ vẻ ngạc nhiên, liền cười nhạt một tiếng, trầm giọng quát bảo :

- Cởi ra!

Người áo đen này, đối với mệnh lệnh của Ngọc Kiều Oa như có vẻ rất phục tùng, liền cởi bỏ lớp vỏ che mặt ra. Người đó vừa để lộ mặt của mình ra khiến cho Tiêu Lộng Ngọc càng thêm kinh ngạc.

Thì ra, chẳng phải ai xa lạ mà chính là Khuôn Vô Diệm - người đã bị Tư Đồ Ngọc sử dụng Tiên Thiên Nhất Khí đánh chết. Đối với Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, nguyên nhân chết mà không thấy thi thể có thể giải thích là tin đồn thất thiệt. Nhưng đối với cái chết của Khuôn Vô Diệm thì lại do chính tay Tư Đồ Ngọc làm nên, ngay cả Tiêu Lộng Ngọc cũng đã chính mắt trông thấy, thì cái việc người chết sống lại này thì phải giải thích ra làm sao?

Ngọc Kiều Oa đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Lộng Ngọc, lạnh lùng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người kinh ngạc à? Chẳng nhẽ không nhận ra Hanh Hoa Hung Nữ Khuôn Vô Diệm?

Tiêu Lộng Ngọc trấn tĩnh tâm thần, chậm rãi nói :

- Khuôn Vô Diệm sao có thể chết đi sống lại được? Nàng ta chẳng phải đã bị Tư Đồ Ngọc sử dụng Tiên Thiên Nhất Khí...

Ngọc Kiều Oa không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc nói hết lời liền nói :

- Người thử nhìn kỹ xem, không những đại tỷ của ta chết đi sống lại mà công lực cũng tiến bộ nhiều, so với ngày xưa thật khác xa.

Ngọc Kiều Oa nói tới đây quay sang nhìn Khuôn Vô Diệm nói :

- Đại tỷ hãy thay tiểu muội đem hết công lực ra đánh cho con Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc này một trận tới bờ xem sao!

Tiêu Lộng Ngọc vẫn không tin là Khuôn Vô Diệm đã sống lại cho nên ngay lúc Ngọc Kiều Oa ra lệnh, Tiêu Lộng Ngọc liền đem tuyệt học của sư môn là Tuyệt Tình trảm vận đủ mười hai thành công lực mà chờ đợi. Nàng nghĩ bụng :

- Khuôn Vô Diệm không động đây thì thôi, nếu y thị ra tay thì ta phải đem hết toàn lực ra thi triển, khiến cho y thị phải chết dưới chưởng lực của ta của ta, để xem thử cái con Hung Nữ ma đầu này còn có thể sống lại lần nữa không?

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ đến đây thì Khuôn Vô Diệm đã phi thân tới đưa chưởng ra đánh liền. Tiêu Lộng Ngọc cũng không chần chừ liền đánh ra một chiêu trong Tuyệt Tình trảm mà nàng đã giấu giấu chờ đợi từ lâu. Thế nhưng kinh lực của Tuyệt Tình trảm vừa phát ra, Tiêu Lộng Ngọc chưa thi triển hết oai lực của nó liền phát hiện ra một chuyện khiến nàng vô cùng kinh sợ, vội vã thu chưởng lại.

Thì ra Tiêu Lộng Ngọc phát hiện ra Khuôn Vô Diệm có thân pháp giống như Tư Đồ Ngọc. Chẳng những về thân pháp giống hệt Tư Đồ Ngọc mà ngay cả lúc chưởng phát ra, so với tuyệt học Tiên Thiên Nhất Khí của chàng thì cũng chẳng khác chỗ nào cả.

Tiêu Lộng Ngọc chợt vỡ lẽ, chẳng phải là do Khuôn Vô Diệm chết đi sống lại mà là do bọn họ đã bắt được Tư Đồ Ngọc rồi cho chàng uống thuốc mê, cải trang thành Khuôn Vô Diệm.

Đối phương đã là Tư Đồ Ngọc, Tiêu Lộng Ngọc đâu dám sử dụng Tuyệt Tình trảm đánh chỉ một mặt vừa thâu chưởng lại, một mặt tung mình lùi về phía sau. Tuy nhiên Tư Đồ Ngọc gần đây về phương diện võ công lại tiến bộ rất nhiều so với Tiêu Lộng Ngọc chỉ kém độ một hai thành hóa thân mà thôi.

Cho nên Tiêu Lộng Ngọc muốn áp đảo thì nàng cũng chỉ ngăn được chưởng lực của Tư Đồ Ngọc mà thôi. Còn nếu muốn né tránh thì cũng chỉ né tránh được thế công của Tư Đồ Ngọc. Nhưng hiện giờ Tiêu Lộng Ngọc đang một mặt thâu chưởng, một mặt lùi lại phía sau cho nên thân pháp của nàng không được nhanh nhẹn. Tiêu Lộng Ngọc không sử dụng Tuyệt Tình trảm, nhưng Tư Đồ Ngọc lại sử dụng tuyệt tình nhân. Quả nhiên là chàng đã hoàn toàn phục tùng theo sự chỉ huy của Ngọc Kiều Oa. Vừa ra tay, chàng đã vận đủ mười hai thành công lực, thi triển môn Tiên Thiên Nhất Khí. Thân pháp của Tiêu Lộng Ngọc không được nhanh nhẹn, nên tránh không kịp. Tiên Thiên Nhất Khí đã biến thành một luồng cuồng phong áo áo kéo tới.

“Bình” một tiếng, chỉ thấy Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đã bị đẩy xa hơn sáu thước, thân hình chưa rơi xuống đất nàng đã phun ra một búng máu tươi.

Tiêu Lộng Ngọc bị trúng thương khiến cho mảnh áo trắng trước ngực nàng bị nhuộm đỏ cả. Nhưng Tiêu Lộng Ngọc không có một chút biến sắc.

Người giả trang thành Khuôn Vô Diệm thực sự chính là Tư Đồ Ngọc, nét mặt vẫn thản nhiên, tiếp tục đuổi theo.

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng Tư Đồ Ngọc đã bị độc dược làm cho mê man tâm thần, nên mới không nhận ra được mình.

Thấy vậy nàng chỉ lùi lại phía sau thôi. Ngọc Kiều Oa gần giọng thét lớn :

- Rút kiếm giết địch mau!

Liền đó “soạt” một tiếng vang lên, quả nhiên Tư Đồ Ngọc đã cầm trên tay thanh Ngọc Long nhuyễn kiếm.

Ngọc Kiều Oa vẫn tiếp tục quát bảo :

- Người mau lập công bằng cách giết địch nhân. Nếu như thành công thì tối nay bốn chị em chúng ta xin cùng hiến thân cho người được thỏa tình ân ái một phen!

Mấy lời này lọt vào tai Tiêu Lộng Ngọc khiến nàng lo lắng vô cùng. Trong lúc nàng phân tâm, Tư Đồ Ngọc ha hả cười vang, rồi huy động thanh Ngọc Long nhuyễn kiếm thì triển toàn những tuyệt chiêu bí ảo của ân sư Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Kiếm vừa vung ra, ánh sáng liền tỏa ra khắp căn thạch thất, khí thế âm ảm.

Tiêu Lộng Ngọc đâu dám chống đỡ với kiếm thần? Nàng chỉ còn một cách là thối lui mà thôi.

Sau khi Tư Đồ Ngọc liên tục đánh ra mười thức kiếm đã khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải lui trở lại chỗ đầu địa đạo, rồi tung mình nhảy ra khỏi quan tài.

Xem tiếp hồi 50 Tẩu vi thượng sách

50. Hồi 50 Tẩu Vi Thượng Sách

Ngọc Kiều Oa tung mình lên trên ngôi mộ, ngăn cả lỗ hồng đã bị Tiêu Lộng Ngọc đánh phá trước khi xuống mộ, cất giọng lạnh lùng, cười nham hiểm nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, cổ nhân vẫn thường nói: “Được chết dưới mầu đơn hoa dù làm ma cũng được thỏa lòng”. Nay ta biến đổi đó thành: “Được chết dưới kiếm tình nhân, dù biến ra quỷ cũng cam tâm lòng” Vậy người có phản đối gì không?

Tiêu Lộng Ngọc không ngờ tình thế lại hóa ra nông nổi này. Nàng một mặt ứng phó với những kiếm thế mãnh liệt của Tư Đồ Ngọc, một mặt nghĩ cách đối phó.

Hiện giờ cách cuối cùng là chỉ có thể bắt được một trong hai người Thần Châu tứ hung để làm điều kiện trao đổi lấy Tư Đồ Ngọc.

Nhưng nhận xét này chỉ là việc tính toán trong đầu óc thôi, chứ còn hiện giờ thì không có cách nào mà thực hiện được.

Bởi vì Tư Đồ Ngọc tấn công như vũ bão, toàn sử dụng những tuyệt chiêu của bốn môn, lại ra tay không một chút nương tình, mỗi lúc lại khiến cho Tiêu Lộng Ngọc càng lâm vào trong tình thế nguy ngập.

Tiêu Lộng Ngọc hơn nữa lại chỉ thủ mà không dám đánh trả lại, cho nên hiện giờ nàng đã biến thành một vị Bồ Tát đất qua sông, tự mình không thể giữ nổi mình. Thì làm sao lại có thừa sức để bắt bọn Ngọc Kiều Oa, thực hiện cách trao đổi người.

Giữa lúc Tiêu Lộng Ngọc đang lâm vào một hoàn cảnh vô cùng nguy ngập, thì chợt có một tiếng “Hừ” nhỏ như tiếng muỗi kêu, rồi một giọng nói truyền vào tai nàng :

- Chạy trốn! Cứ để mặc cho cá sống ở dưới hồ đi, đừng buồn, rồi cá sẽ phải cắn câu!

Thật đúng vậy, cứ xem tình thế hiện giờ, chỉ còn một cách là “Tẩu vi thượng sách” mà thôi.

Thế nhưng Tiêu Lộng Ngọc không nỡ bỏ Tư Đồ Ngọc. Hơn nữa nàng lại nghe Ngọc Kiều Oa nói tối nay bọn họ bốn người sẽ hiến thân cho chàng được thỏa tình một phen.

Cho nên đáng lẽ phải trốn nhưng nàng vẫn chưa chịu bỏ chạy, trong lòng vẫn nuôi ảo tưởng đợi dịp may sẽ đến.

Tiêu Lộng Ngọc nghe có người dùng truyền âm mật nhập nói bên tai, liền trấn tĩnh tinh thần. Trong chớp mắt...

Tư Đồ Ngọc rú lên một tiếng lanh lảnh, tay vung kiếm mỗi lúc một nhanh, kiếm quang như mưa, kiếm khí như một chiếc cầu vồng, nhằm Tiêu Lộng Ngọc liên tiếp sử dụng luôn tám thế kiếm.

Tám thế kiếm này vô cùng lợi hại, toàn thân chàng lại cực kỳ nhanh nhẹn, khiến người khó có thể ra tai chống đỡ.

Tiêu Lộng Ngọc vội tung mình nhảy lên cao, nhưng vẫn bị thế kiếm cuối cùng của Tư Đồ Ngọc đánh rách một mảnh áo.

Lúc bấy giờ bên tai nàng có tiếng người nói tiếp :

- Chạy! Chạy mau! Người đừng có chần chờ nữa, mau đi thôi!

Liền theo đó có tiếng “ầm ầm” vang lên, một bên góc mộ lại bị người dùng công lực thượng thừa phá vỡ một lỗ hổng lớn.

Tư Đồ Ngọc như bị oai lực của tiếng động này làm cho chàng giật mình. Thanh Ngọc Long nhuyển kiếm trong tay liền chậm dần lại.

Tiêu Lộng Ngọc hai lần được người nhắc nhở, biết rằng lúc này không chạy thì còn chờ đến bao giờ?

Nếu mình chết dưới thanh Ngọc Long nhuyển kiếm của Tư Đồ Ngọc, chẳng những là một việc vô ích, mà ngay sau khi thần trí của Tư Đồ Ngọc đã tỉnh lại, thì chàng ắt phải thương tâm vô hạn mà ôm hận trọn đời.

Nghĩ vậy, Tiêu Lộng Ngọc liền chỉ thở dài một tiếng, cau mày nói :

- Ngọc đệ đệ! Hiền đệ nên bảo trọng thân thể, tỷ tỷ không còn biết tính sao hơn, đành phải từ biệt ra đi đây!

Tiêu Lộng Ngọc một mặt nuốt lệ nói, một mặt khẽ lạng người, biến thành một sợi khói trắng, bay ra khỏi lỗ hổng nơi đỉnh mộ vừa mới bị người phá vỡ.

Lúc bấy giờ Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đứng bên ngoài cửa động lúc ban đầu chuẩn bị chờ Tiêu Lộng Ngọc trở lên là nàng sẽ ra tay hạ độc thủ.

Tất nhiên là nàng ta không rõ bên trong đã có biến cố gì nên không kịp ngăn cản.

Thế nhưng Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh, Hùng Thuần Thuần ba người đâu có chịu để cho Tiêu Lộng Ngọc chạy trốn một cách dễ dàng như thế? Cả ba la hét om sòm rồi ùn ùn đuổi theo.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng đau xót vô hạn. Nàng liền nổi sát cơ, trong lúc hoảng hốt song chưởng cùng đưa lên, sử dụng ngay tuyệt nghệ của sư môn là Tuyệt Tình trảm, vận đủ mười thành công lực đánh thẳng vào bọn ba tên hung nữ.

Tuyệt Tình trảm lợi hại là chẳng những khi đánh ra không nghe thấy một tiếng động lại có thể khiến cho người bị đả thương, bên ngoài không lộ vẻ gì khác lạ, nhưng bên trong đã bị trấn nát cả.

Tiêu Lộng Ngọc đang lúc thân hình sắp lao ra cửa động, cho nên không có cách nào dùng hết toàn lực, nhưng với mười thành công lực nàng đánh ra cũng đủ khiến cho ba tên hung nữ đang đuổi theo đều bị bắn văng xuống, ít ra cũng bị thương nhẹ.

Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh, Hùng Thuần Thuần đang luôn miệng quát tháo, khí thế dữ dội, giờ đây chỉ nghe bọn họ luôn miệng kêu rên thảm thiết.

Tiêu Lộng Ngọc cũng không còn đủ thì giờ để xem thương thế của bọn họ. Nàng thừa lúc đối phương bị mình đánh rớt xuống, vội vàng tung mình ra khỏi ngôi mộ.

Nàng vừa ra khỏi ngôi mộ, vội thủ thế vận công đưa mắt nhìn xung quanh.

Điều này chẳng phải Tiêu Lộng Ngọc hốt hoảng hay lo sợ gì mà chính là một điểm tinh tế của nàng. Bởi vì nàng đã biết rõ bên ngoài ngôi mộ còn có một đối thủ lợi hại không kém gì mình là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đang chờ sẵn.

Thế nhưng thật là kỳ lạ, Tiêu Lộng Ngọc mở to đôi mắt, quét nhìn bốn phía, chỉ thấy trong Thanh Tùng cốc khấu, ngoài tiếng gió xào xạc, tuyệt không có một bóng người, ngay cả Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Tiêu Lộng Ngọc thoát đầu rất kinh ngạc, nhưng nghĩ ngợi một hồi lâu, nàng mới hiểu ra, chắc là Ngọc Kiều Oa thấy bọn tỷ tỷ của nàng ta bị mình dùng Tuyệt Tình trảm đả thương nên đã trở lại ngôi mộ để cứu giúp bọn họ rồi.

Nàng nghĩ tới Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, liền lại lo lắng đến một người.

Người này chắc phải là Tư Đồ Ngọc, nhưng thật chẳng phải bởi nàng biết rõ là Tư Đồ Ngọc thần trí bị hôn mê, thân còn ở trong vòng nguy hiểm, lúc này có nghĩ tới cũng chỉ vô ích mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc trong đầu óc cũng nổi lên hai vấn đề :

- Vấn đề thứ nhất: Người đó là ai?

- Vấn đề thứ hai: Người đó ở nơi nào?

Nàng đang miên man suy nghĩ, vừa đưa mắt nhìn hai bên một cách kỹ lưỡng. Ngay lúc đó, ở một tảng đá cách chỗ nàng chừng bảy tám trượng bỗng xuất hiện một bóng người.

Tiêu Lộng Ngọc tuy giật mình kinh sợ nhưng nàng liền nghĩ ngay tới người đã cứu giúp mình trong bóng tối.

Có điều là tại nơi này không có thể lại xuất hiện một nhân vật có dính dáng gì tới mình.

Bóng đen đưa lưng về phía Tiêu Lộng Ngọc, trái với hướng của ngôi mộ kỳ dị này, chậm rãi bước đi.

Hai bên khoảng cách rất xa, đã không tiện dùng Truyền âm mật ngữ cũng không tiếng kêu gọi, Tiêu Lộng Ngọc đành phải tung mình đuổi theo.

Bóng đen mặc áo trường bào, dáng đi rất ung dung thong thả, Tiêu Lộng Ngọc liền đề khí đuổi theo. Chỉ còn cách có bảy tám trượng cộng với công lực của nàng, thì chỉ vài cái tung mình là đuổi kịp.

Thế nhưng Tiêu Lộng Ngọc đã bảy lần tung mình mà vẫn còn cách người đó bảy tám trượng.

Thật là kỳ lạ, từ lúc bắt đầu đuổi theo, nàng đã chăm chú nhìn người đó, thấy y vẫn ung dung không có một cử chỉ nào chứng tỏ là đã gia tăng tốc lực cả.

Thấy vậy, Tiêu Lộng Ngọc giật mình kinh hãi, hiểu rằng nàng đã gặp phải cao nhân sử dụng thân pháp thượng thừa là Hồ Công túc địa.

Lúc bấy giờ nàng đã chạy xa ngôi mộ, lại biết rằng với chút võ công của mình thì không thể nào đuổi kịp vị cao nhân kia. Nàng liền vận chân khí gọi lớn :

- Xin tiên bối hãy tạm dừng bước, để cho Tiêu Lộng Ngọc này được yết kiến tôn giá, và cũng để cảm ơn sự giúp đỡ trong lúc nguy khốn của tiểu nữ.

Nàng vừa nói dứt lời thì bóng người đi ở phía trước liền dừng lại chờ đợi.

Lần này Tiêu Lộng Ngọc chỉ sử dụng một thức “Phi Hồng Độ Hải” đã hạ thân xuống trước mặt người đó.

Nàng thấy người ấy là một vị trung niên, tuổi độ ngoài bốn mươi, mình mặc một chiếc áo bào màu xanh.

Nàng liền vòng tay, định nghiêng mình thi lễ, thì người áo xanh đã xua tay cười nói :

- Ta là người vốn chỉ thích ngao du đây đó, không mấy thích những nghĩa lễ thường tình. Xin cô nương đừng nên làm thế.

Tiêu Lộ Ngọc thấy người áo xanh vừa xua tay, liền có một luồng lực vô hình ngăn lấy không cho nàng làm lễ.

Nàng biết đây là một vị kỳ nhân dị khách có lẽ không cần những lễ nghi phiền phức, đành chỉ gật đầu cười nói :

- Vãn bối xin tạ ơn lão tiền bối đã ra tay cứu giúp. Xin thỉnh giáo tiền bối...

- Tiêu cô nương chẳng nên quá khách khí như thế! Ta không dám nhận hai tiếng “tiền bối”. Ta tên gọi là Đoàn Thiên Hùng, tên họ này chắc cô nương cũng đã từng nghe qua rồi chứ?

Ba chữ “Đoàn Thiên Hùng” khiến cho Tiêu Lộ Ngọc giật mình sửng sốt, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc lạ thường. Thấy vậy Đoàn Thiên Hùng hiểu ý cười nói :

- Tiêu cô nương, có phải cô nương đã được nghe Tư Đồ Ngọc lão đệ nhắc đến tên ta rồi chăng?

Tiêu Lộ Ngọc liền mỉm cười gật đầu đáp :

- Tư Đồ hiền đệ đội ơn đức của Đoàn... Đoàn huynh, không có lúc nào mà không nhớ tới. Đoàn huynh sao biết được Tiêu Lộ Ngọc này với Tư Đồ Ngọc hiền đệ gặp nạn ở trong ngôi mộ mà ra tay cứu giúp?

Nàng đối với thân phận của Đoàn Thiên Hùng, tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng y đã không chịu nhận hai chữ “tiền bối” cho nên Tiêu Lộ Ngọc nhận thấy cung kính cũng không bằng tuân lệnh, tạm thời cứ gọi là Đoàn huynh. Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Ta đã phát giác trong võ lâm có một bọn đại gian ác, thế lực rất là lớn mạnh, cần phải tìm cách diệt trừ. Nếu không thì để cho bọn chúng tung hoành, thêm vây kết cánh trên giang hồ thì sẽ vô cùng tai hại, cho nên không một lúc nào là ta không để ý đến hành động của bọn chúng.

Tiêu Lộ Ngọc mỉm cười nói :

- Đoàn huynh dùng Truyền Âm Mật Nhập nói bên tai tiểu muội đã nhắc nhở tới ân sư của muội, chắc là Đoàn huynh quen biết với người, phải không?

Đoàn Thiên Hùng mỉm cười nói :

- Ta đối với lệnh sư, Nhu Tình Tiên Tử, vẫn một lòng kính ngưỡng.

Đoàn Thiên Hùng ăn nói rất hoạt bát, năm chữ “vẫn một lòng kính ngưỡng” đã thay cho sự thừa nhận là có quen biết. Nói như vậy là còn bao hàm sự kính trọng đối với Mạnh Băng Tâm.

Tiêu Lộ Ngọc nghe xong, liền biết rằng thân phận của Đoàn Thiên Hùng không phải là tầm thường, trong đó lại hàm chứa một sự bí mật vô cùng.

Đoàn Thiên Hùng chăm chú nhìn Tiêu Lộ Ngọc mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương, xin cô nương đem hết mọi chuyện lúc vào trong ngôi mộ kể cho ta nghe qua một lượt?

Tiêu Lộ Ngọc bèn đem việc Tư Đồ Ngọc vào trong ngôi mộ rồi sau khi nghe thấy những tiếng động lạch cạch ở bên trong, hỏi thì không thấy có ai lên tiếng đáp, nàng thấy không yên lòng nên mới xuống mộ thì thấy trong đó có ba cỗ quan tài bằng gỗ.

Đoàn Thiên Hùng nghe tới đây ngạc nhiên hỏi :

- Ngôi mộ kỳ dị này là nơi an táng của vị Chứng môn Câu Lậu phái Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, tại sao trong mộ lại có đến ba cỗ quan tài?

Tiêu Lộ Ngọc đáp :

- Tiểu muội cũng rất lấy làm lạ bởi vì hai chiếc quan tài ở hai bên đều không đóng đinh.

Đoàn Thiên Hùng có vẻ rất quan tâm, đưa mắt nhìn Tiêu Lộ Ngọc vội vàng hỏi :

- Tiêu cô nương, cô nương có thấy di hài của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi trong cổ quan tài chính giữa không?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ lắc đầu đáp :

- Trong quan tài của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi rỗng không, dưới đáy lại có một địa đạo bí mật, chẳng hiểu ăn thông tới nơi nào? Nhưng trong hai cổ quan tài hai bên lại có những thi hài giả bằng gỗ ruột gan đã bị móc hết cả.

Đoàn Thiên Hùng “À” lên một tiếng, cau mày nói :

- Trong quan tài của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi rỗng không là có ý gì nhỉ?

Tiêu Lộng Ngọc tức giận nói :

- Thật là kỳ lạ và đáng tiếc quá! Hai cái thi thể giả đều làm bằng gỗ rất tinh xảo. Đối với ân sư tiểu muội và ân sư Tư Đồ hiền đệ dung mạo thật chẳng sai chút nào.

Đoàn Thiên Hùng khẽ đảo đôi mắt, cau mày hỏi :

- Tiểu cô nương nói là hai cái thi thể giả đó đều bị móc hết tim gan có phải là một hình phạt vô cùng thảm khốc đó không?

- Đúng là như thế.

Đoàn Thiên Hùng khẽ nhủ mày, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ. Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Đoàn huynh, Đoàn huynh đang nghĩ gì vậy?

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Ta đang nghĩ, theo Tiêu cô nương đã tả tình hình trong ngôi mộ thì vị Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi năm xưa chắc cũng chưa bị kẻ thù giết hại đâu! Có điều y là một người rất có mưu cơ, cổ tình phao tin thất thiệt đó thôi.

Tiêu Lộng Ngọc “Hừ” lên một tiếng, sau mày nói :

- Đoàn huynh qua Cầu Lộ sơn, Thanh Tùng cốc khẩu này, chắc là cũng vì ngôi mộ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi? Nếu không phải là tiểu muội và Tư Đồ hiền đệ đã vào bên trong trước thì Đoàn huynh có lẽ cũng định xuống mộ để xem xét chuyện gì.

Đoàn Thiên Hùng gật đầu cười nói :

- Quả thật là ta cũng có ý định đó. Tiêu cô nương thật là thông minh quá.

Tiêu Lộng Ngọc lúc đó mới nói tiếp về Tư Đồ Ngọc. Nàng cau mày, sắc mặt lộ vẻ rất lo lắng, gượng cười nói :

- Đoàn huynh, vừa rồi tiểu muội tuy được ơn của Đoàn huynh nhắc nhở rồi lại còn ra tay cứu giúp mới may thoát được nơi nguy hiểm. Thế nhưng Tư Đồ hiền đệ vẫn còn ở trong tay bọn họ...

Đoàn Thiên Hùng thấy nàng quá lo lắng buồn rầu, nói tới đây đã long lanh ngấn lệ như muốn khóc, liền đỡ lời cười nói :

- Tiêu cô nương cứ yên lòng, Tư Đồ lão đệ quyết vẫn được an toàn, không có gì là đáng lo ngại đâu.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong liền cau mày hỏi :

- Đoàn huynh căn cứ vào đâu mà đoán chắc như vậy?

Đoàn Thiên Hùng mỉm cười nói :

- Đứng ở bên ngoài ngôi mộ ta có nghe trộm nên được biết rằng Tư Đồ lão đệ đã bị bọn họ cho dùng một thứ độc được làm cho thần trí hôn mê.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Tư Đồ Ngọc như không nhận ra được tiểu muội, vẫn cứ ra tay không một chút thương tình đối với tiểu muội.

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Tiểu cô nương, đối với việc này có ý định gì thế?

Tiêu Lộng Ngọc buồn bã nói :

- Tình hình tự nhiên là khiến cho tiểu muội phải lo lắng, chứ làm sao mà yên lòng?

Nàng nói chưa dứt lời thì Đoàn Thiên Hùng đã lắc đầu cười đáp :

- Không đúng thế, tình hình này, Tiểu cô nương phải rất yên lòng mới được.

Tiêu Lộng Ngọc là người thông minh thế mà lần này nghe Đoàn Thiên Hùng nói một cách lạ lùng như thế, nàng càng ngạc nhiên hỏi :

- Rất yên lòng? Đoàn... Đoàn huynh nói vậy là có thâm ý gì?

Đoàn Thiên Hùng xua tay mỉm cười nói :

- Cổ nhân có câu: “Dầu việc có như thế nào cũng không nên lo lắng quá, vì lo lắng ắt phải sinh ra rối trí” Đó là Tiểu cô nương vì quá quan tâm đến Tư Đồ lão đệ cho nên đầu óc mất đi sự sáng suốt, chứ không phải là lời nói của ta có thâm ý gì đâu.

Tiêu Lộng Ngọc tỏ vẻ bẽn lén, gật đầu cười nói :

- Tiểu muội quả thật hôm nay đang bối rối trong lòng, cho nên không có được sự nhận xét sáng suốt, Đoàn huynh xin hãy chỉ điểm cho tiểu muội rõ sự mê muội đó đi?

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Tư Đồ lão đệ là người thông minh anh tuấn, dầu có ở trong hang hùm, bọn họ cũng chưa làm gì đâu...

Tiêu Lộng Ngọc nghe đến đây thở dài một tiếng rồi nói :

- Tiểu muội cũng đang lo tới việc đó.

Đoàn Thiên Hùng thản nhiên mỉm cười nói :

- Thế nhưng Tiểu cô nương đừng quên là Tư Đồ lão đệ hiện đang trúng phải chất kỳ độc, tâm thần còn đang hôn mê, thì Tư Đồ lão đệ không còn vẻ thông minh anh tuấn như trước nữa đâu.

Thấy Tiêu Lộng Ngọc có vẻ hoảng hốt, Đoàn Thiên Hùng liền nói tiếp :

- Nói một cách khác, là bọn họ đã đạt được bước đầu là khiến cho Tư Đồ lão đệ vì chất thuốc mà sẽ biến thành một người giúp việc rất hiệu quả cho họ.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Tiểu muội đã hiểu rõ là Tư Đồ hiền đệ đã bị lu mờ mất bản tính cho nên bọn họ cũng không muốn hại ngay đâu.

Đoàn Thiên Hùng cau mày cười nói :

- Chính vì không muốn hại ngay cho nên bọn họ mới lợi dụng đến Tư Đồ lão đệ, xem đó cũng đủ biết là tên đầu sỏ của bọn gian ác này thật là người nham hiểm. Y đã biết được cái lẽ dùng mâu của người để công lại cái thuẫn của người.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Đoàn huynh thật là người cao minh, đoán chẳng sai chút nào. Tình hình trong mộ vừa rồi, rõ ràng là đối phương tưởng rằng tiểu muội đã chết dưới thanh Ngọc Long nhuyển kiếm của Tư Đồ hiền đệ rồi.

Nàng nói xuống đây cúi đầu xuống đất nhìn miếng vải đã bị mũi kiếm của Tư Đồ Ngọc rạch rách. Đoàn Thiên Hùng mỉm cười nói :

- Há chỉ như thế thôi sao? Tên đầu sỏ của bọn gian ác tuyệt không phải chỉ sai khiến Tư Đồ lão đệ giết Tiêu cô nương mà y còn muốn lời dụ dỗ Tư Đồ lão đệ trong lúc thần trí hôn mê, ra tay sát hại những người đồng đạo. Trong lúc đó thì y nấp một bên không mất một chút hơi sức nào mà lại được xem cảnh náo nhiệt.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu lia lịa như đối với những nhận xét của Đoàn Thiên Hùng là hoàn toàn đồng ý.

Đoàn Thiên Hùng mỉm cười nói tiếp :

- Tiêu cô nương thử nghĩ xem, Tư Đồ lão đệ đâu chỉ giá trị lợi dụng như thế. Người trong bọn họ còn xem Tư Đồ lão đệ như một bảo vật sống cho nên không thể làm hại đến lão đệ được.

Tiêu Lộng Ngọc thở dài nói :

- Đoàn huynh bình luận như là thấy rõ ruột gan của đối phương vậy. Xem ra việc của Tư Đồ Ngọc tiểu muội có thể bớt được phần nào lo nghĩ, nhưng cần phải dè dặt với tên đầu sỏ đó.

Đoàn Thiên Hùng lắc đầu cười nói :

- Không đúng hẳn, chúng ta nếu không biết sự tình quả thật là nguy hiểm thì thôi, nay đã biết thì phải dùng tương kế tựu kế mà lợi dụng lại chứ.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ nhủ mày gượng cười nói :

- Tiểu muội còn có mấy điểm đáng lo...

Đoàn Thiên Hùng thấy nàng nói chưa dứt lời mà đã ngừng lại, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Điểm đáng lo nào? Tiêu cô nương sao không nói tiếp đi?

Tiêu Lộng Ngọc vẫn ngập ngừng không nói. Đoàn Thiên Hùng “À” lên một tiếng, tỏ vẻ hiểu ý, cười hỏi :

- Tiêu cô nương có phải đang lo lắng đến Tư Đồ lão đệ lạc vào mê hồn trận của bọn Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa có phải không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Bọn ma đầu vô sỉ này đưa nào cũng đều là dâm nữ bại hoại trong võ lâm. Đoàn huynh thấy chuyện này có đáng lo hay không?

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Tiêu cô nương quả thật là một trang hiệp nữ hiểu rộng thấy xa không như những kẻ má phấn bình thường, bụng dạ hẹp hòi. Tiêu cô nương chắc phải biết đến câu: “Kẻ dù ác đến đâu nhưng mà biết hối lỗi thì cũng không nên chấp nhất làm gì”.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, Đoàn Thiên Hùng nói tiếp :

- Con người ở trên đời đã từng trải qua những chuyện hiểm nguy đều có khát vọng bình an. Tư Đồ hiền đệ sau khi đã thoát khỏi ràng buộc của bọn hung nữ vô sỉ đó, thì về sau đối với nữ lang trong sạch như Tiêu cô nương, chắc chắn sẽ càng thêm yêu mến.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu muội biết rằng lời nói của Đoàn huynh là rất ngay thẳng chí lý. Thế nhưng tiểu muội vẫn chỉ sợ là Tư Đồ lão đệ bốn tính bị hôn mê quá đổi, một ngày nào đó cũng không thể có thuốc nào mà chữa trị được.

Đoàn Thiên Hùng khẽ lắc đầu nói :

- Không sao, đối với việc này, ta đã có chuẩn bị sẵn.

Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy kỳ lạ, buột miệng hỏi :

- Đã có chuẩn bị? Đoàn huynh chuẩn bị như thế nào?

Đoàn Thiên Hùng mỉm cười đáp :

- Ngày trước ta vì Tư Đồ lão đệ mà tìm cách đả thông Nhâm Đốc hai mạch, xung phá hai huyết Sinh Tử Huyền Quan, đã có dụng ý là trong võ lâm hiện nay bọn yêu ma gian ác rất lộng hành. Ngoài trừ võ công lợi hại và những cơ mưu hiểm độc, bọn họ còn giỏi cả môn dùng những thứ độc dược, có thể khiến cho con người phải đổi tâm tính, cho nên trong lúc lão đệ đang mơ màng ta đã lấy một viên Thái Ất Hoạch Tâm đơn cho Tư Đồ lão đệ uống rồi.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Công dụng của Thái Ất Hoạch Tâm đơn ra sao?

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Xem tên mà đoán nghĩa thì công dụng của nó ở chỗ hoạch tâm. Tư Đồ lão đệ tạm thời bị chất cực độc nhiễm vào người nên mới bị hôn mê như thế, nhưng đến lúc chất thuốc phát tác mạnh thì Thái Ất Hoạch Tâm đơn mới có công dụng hoạch tâm thần kỳ của nó.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Đoàn Thiên Hùng nói vậy thì vẻ mặt buồn trên gương mặt của nàng biến dần. Nàng mỉm cười nói :

- Đoàn huynh thật mới là người nhìn xa hiểu rộng, có thủ đoạn cao minh thì tiểu muội khi vào hang ma để cứu Tư Đồ hiền đệ mới đỡ lo đi nhiều.

Đoàn Thiên Hùng cau mày nói :

- Tư Đồ lão đệ tuy ở trong hang ma vẫn được an toàn, tạm thời không đáng lo ngại, nhưng nếu cứ để cho Tư Đồ Ngọc chìm đắm mãi ở trong đó thì cũng không phải là một điều tốt đâu.

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Đoàn huynh nói rất phải, tiểu muội... tiểu muội cũng có nhận xét như thế.

Đoàn Thiên Hùng suy nghĩ một chút rồi cau mày nói :

- Chúng ta muốn cứu Tư Đồ lão đệ ắt cần phải vào tận sào huyệt để đại phá một phen.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Bọn họ rất đông người, Đoàn huynh không nói thì ngay cả tiểu muội cũng đủ sức đương cự. thế nhưng bọn chúng có một địa thế tiện lợi thì chúng ta chỉ sợ...

Đoàn Thiên Hùng đỡ lời nói :

- Chỉ bằng với hai người chúng ta thì tự nhiên là thực lực rất mỏng manh. Ta muốn đến Hoành Sơn và Thái Sơn một phen để thỉnh cầu cả ân sư của Tư Đồ lão đệ và cả ân sư của cô nương là Nhu Tình Tiên Tử luôn một thể.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Kế của Đoàn huynh tuy hay, nhưng có điều cũng rất khó khăn.

Đoàn Thiên Hùng cau mày hỏi :

- Khó khăn ở chỗ nào?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Ân sư của Tư Đồ hiền đệ Lương sư bá vốn mười năm về trước đã bị trúng kỳ độc ở Thủy Tín phong, bị tê bại đã lâu...

Nàng chưa nói dứt lời, Đoàn Thiên Hùng đã xua tay nói :

- Mọi lo đó có thể giải được vì Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa đã một mình đến Thủy Tín phong để chữa cho Hải Nhạc Du Tiên Lương sư bá rồi.

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Kể ra căn bệnh của Lương sư bá đã khỏi, nhưng đối với ân sư của tiểu muội chỉ sợ... còn vấn đề là người đã thề không lý tới việc giang hồ nên mới đổi thành Tuyết Tình động chủ Uẩn Không sư thái.

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Ân sư của cô nương làm thế là vì quá đau lòng với phần uất, chứ nếu người mà thực biết chuyện ở Bắc Thiên Sơn năm xưa là Lương Thiên Kỳ quả thật là bị hàm oan. Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi phao tin là chết giả thì chắc là người có thể dối ý mà đích thân tới đây.

Tiêu Lộng Ngọc mừng rỡ nói :

- Được như vậy thì tiểu muội xin phiến Đoàn huynh đến Hoàng Sơn và Thái Sơn. Đoàn... Đoàn huynh có biết chỗ ở của ân sư tiểu muội ở Tuyết Tình cốc không?

Đoàn Thiên Hùng lắc đầu, nói :

- Ta tuy không biết nhưng chỉ cần Tiêu cô nương vẽ lối thì ta có thể tìm ra. thế nhưng chúng ta đối với chuyện chết giả của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi thì vẫn còn thiếu nhiều bằng chứng trực tiếp.

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng rồi nói :

- Y không có ở trong quan tài dưới ngôi mộ, đó chẳng phải rõ ràng là chết giả sao, mà cần gì phải bằng chứng trực tiếp?

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Trong quan tài trống không chỉ sợ là vẫn chưa đủ tin tưởng. Ân sư của tiểu muội vốn là người cẩn thận, chỉ trong khi chưa có bằng chứng cho nên việc vu oan giá họa của bọn gian ác cho Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, người vẫn chưa chịu tin chắc, nhưng mà đối với Lương Thiên Kỳ vẫn còn có phần kính nể, nên mới không báo thù ngay.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Đoàn huynh gọi là bằng chứng trực tiếp là muốn...

Đoàn Thiên Hùng đỡ lời, cười nói :

- Chúng ta cần phải tìm cách gặp mặt Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Muốn gặp mặt Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng, trừ cách là xâm nhập vào sào huyệt của bọn họ.

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Chúng ta phân công như thế này nhé! Ta phụ trách việc đi Hoàng Sơn và Thái Sơn, còn Tiêu cô nương gánh vác việc xâm nhập bang ma để tìm xem Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi có thật là chưa chết hay không?

Tiêu Lộng Ngọc vốn nặng tình với Tư Đồ Ngọc, trước kia đã thề đồng sinh đồng tử nên nghe thấy vậy liền nói :

- Việc xâm nhập bang ma, tiểu muội không sợ, xin đảm nhận ngay nhưng xin hỏi Đoàn huynh là phải vào sào huyệt của bọn họ bằng cách nào vậy?

Đoàn Thiên Hùng mỉm cười nói :

- Nếu Tiêu cô nương đã nhận lời thì ta đã có cách là dùng kế khổ nhục.

Tiêu Lộng Ngọc thần nhiên nói :

- Xin Đoàn huynh cứ nói ra, Tiêu Lộng Ngọc vốn xem cái chết nhẹ như lông hồng, thì có kể gì chút đau khổ đó.

Đoàn Thiên Hùng nói :

- Tiêu cô nương thử đoán xem khi ta tới có để vật gì ở trong đám cây kia?

Đoàn Thiên Hùng nói dứt lời, liền dẫn Tiêu Lộng Ngọc bay vút vào trong một bụi cây rậm rạp cách đó hơn hai mươi trượng.

Tiêu Lộng Ngọc vừa tới đám rừng tùng liền thấy ngay Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã bị điểm huyết nằm sóng soài trên mặt đất.

Tiêu Lộng Ngọc liền vỡ lẽ tại sao trong lúc nàng nhảy ra khỏi ngôi mộ thì chẳng hiểu sao mà Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã mất tung mất tích.

Tuy nhiên Thiên Ma Băng Nữ không phải là đối thủ mình, nhưng cũng có một thân võ học rất cao siêu. Nếu muốn bắt sống y thị thì cũng không phải là chuyện dễ. Giờ đây nàng thấy Đoàn Thiên Hùng ra tay điểm huyết y thị mà không gây ra một tiếng động nhỏ. Điều đó cũng đủ chứng tỏ là công lực của Đoàn Thiên Hùng đã cao đến mức khôn lường.

Hơn nữa, lại còn có một thân thể rất kỳ bí, không cách nào đoán ra được.

Xem tiếp hồi 51 Khổ nhục kế

51. Hồi 51 Khổ Nhục Kế

- Theo như ta được biết thì Tiêu cô nương đã từng giả trang làm Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa rất khéo léo, ngay đến người chị của y là Ngọc Kiều Nga và bọn Thần Châu tứ hùng đều không thể nào nhận ra được.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày cười nói :

- Đó là bởi vì dung mạo và hình dáng của y thị tương tự như tiểu muội nên cải trang không mấy khó khăn.

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Ta biết Tiêu cô nương là người gan dạ lại rất thông minh, cho nên mới nhờ đến cô nương giả trang lại một lần nữa.

Tiêu Lộng Ngọc giật mình nói :

- Đoàn huynh muốn tiểu muội lại hóa trang thành Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa để xâm nhập vào trong sào huyết của bọn họ hay sao?

Đoàn Thiên Hùng thấy vậy liền mỉm cười đáp :

- Tiêu cô nương thấy kế này có gì không ổn?

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Chỉ sợ là Ngọc Kiều Oa bị mất tích rồi lại quay về ắt khiến cho bọn đại gian ác phải nghi ngờ.

Đoàn Thiên Hùng cười nói :

- Tiêu cô nương lo thế rất phải, nhưng không cần cô nương phải đích thân trở lại hang ma, mà chỉ cần cô nương làm như đã bị ta bắt mất thì bọn họ ắt phải phái người đi tìm cứu cô nương trở về. Việc đó không đáng ngại đâu.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Kế này thật rất hay. Xem như vậy thì đối phương tự nhiên là không thể nào nghi ngờ được. Nhưng xin Đoàn huynh đừng có e ngại mà cứ ra tay thẳng cánh, thì kế mới thực hiện được hoàn hảo.

Đoàn Thiên Hùng gật đầu mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương mau cải trang đi, ta chẳng những khiến cho cô nương đau ở ngoài da, mà lại làm cho cô nương thực sự bị thọ nội thương, ít ra cũng là phải một hai hôm, không có cách nào mà động dậy được.

Nói tới đây, Đoàn Thiên Hùng quay người ra khỏi rừng tùng để cho Tiêu Lộng Ngọc thay đổi y phục rồi mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương, ta cần phải làm cho cô nương ít ra trong một hai hôm không thể cử động được là có dụng ý gì cô nương có biết không?

Tiêu Lộng Ngọc lúc đầu không để ý đến, nhưng nghe Đoàn Thiên Hùng nhắc nhở mới suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói :

- Tiểu muội hiểu rồi. Có lẽ là Đoàn huynh sợ rằng tiểu muội ban đầu xâm nhập vào hang ma đối với mọi vật mọi người tỏ vẻ xa lạ thì rất dễ bị lộ tung tích, đúng không?

Đoàn Thiên Hùng ở ngoài bìa rừng nói vọng vào :

- Đúng vậy. Dung mạo Ngọc Kiều Oa thì Tiêu cô nương có thể giả trang rất giống, ngay cả bản lãnh của y thị cũng không có điều gì khả nghi. Thế nhưng về địa hình trong hang ma và cách xưng hô tất nhiên là phải xa lạ. Điều đó không thể tránh khỏi để lộ tung tích cho nên ta phải giả thương cô nương nằm liệt giường trong hai ngày, thứ nhất là có thể khiến cho cô nương dưỡng sức. Thứ hai, là trong vòng hai ngày, với sự thông minh tuyệt hảo của cô nương thì tất về tất cả mọi cách xưng hô, cư xử và đường lối trong hang mà có thể thông thạo được.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Đoàn huynh làm việc gì cũng rất chu đáo, thật là một người rất cao minh, khiến cho tiểu muội vô cùng khâm phục. Thế nhưng đối với Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa thực này, Đoàn huynh định xử trí thế nào? Giết hay giam cầm?

Đoàn Thiên Hùng lên tiếng đáp :

- Chúng ta chẳng phải là bọn người có lòng dạ độc ác, trừ phi là gặp việc vạn bất đắc dĩ thì lúc nào cũng tỏ vẻ ôn hòa, cho nên đối với Ngọc Kiều Oa, giết thì không nỡ, mà giam cầm chỉ sợ sinh chuyện bất trắc. Ta định đem y thị đi Thái Sơn giao cho ân sư của tiểu muội xử trí.

Tiêu Lộng Ngọc mừng rỡ nói :

- Như thế thì thật là tốt quá! Ân sư của tiểu muội lúc gần đây tham thiền nhập cũng đến mức khá cao, nếu có thể nhờ được sức của người mà cảm hóa được Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa vốn là một người hung ác thành một người lương thiện thì đó chính là một công đức lớn lao.

Lúc bấy giờ Đoàn Thiên Hùng mới chợt thấy ngôi mộ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi đã thấp thoáng có bóng người, liền sử dụng Truyền Âm Mật Ngữ bảo Tiêu Lộng Ngọc rằng :

- Tiêu cô nương, cô nương đã cải trang xong chưa? Bọn ma đầu đã xuất hiện. Có lẽ chúng không yên lòng với việc Ngọc Kiều Oa đột nhiên mất tích, đang đi tìm y thị đấy.

Tiêu Lộng Ngọc cũng dùng công lực Truyền Âm Mật Nhập, đáp :

- Đoàn huynh mau vào đây xem tiểu muội cải trang thế nào?

Đoàn Thiên Hùng liền tung mình nhảy bay vào trong rừng tùng, rồi gật đầu cười nói :

- Tiêu cô nương, tài hóa trang của cô nương thật khiến cho Đoàn Thiên Hùng này khâm phục vô cùng. Bây giờ cô nương hãy đứng đợi một lát, để ta đem giấu Ngọc Kiều Oa thật đi.

Nói dứt lời, Đoàn Thiên Hùng vác Ngọc Kiều Oa nhảy vào rừng sâu. Tiêu Lộng Ngọc gặp việc gì cũng rất bình tĩnh, nhưng giờ đây trong lòng bất giác lại không tự chủ được, phập phồng lo ngại.

Nàng phập phồng là vì tự nhiên chợt có hai cảm giác lẫn lộn mừng rỡ và lo sợ.

Mừng rỡ vì sắp được gặp Tư Đồ Ngọc, còn lo sợ là vì nàng phải vào hang ma, nếu như vạn nhất không cẩn thận mà để lộ một chút điểm khả nghi thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Tiêu Lộng Ngọc suy nghĩ tới đây thì Đoàn Thiên Hùng đã từ trong rừng sâu trở ra, rồi chẳng nói chẳng rằng, đưa tay đánh nàng một chưởng ngay vào mặt.

Trong lúc xuất kỳ bất ý, Tiêu Lộng Ngọc quên cả vai trò mình là thi hành khổ nhục kế, theo bản năng, nàng vội né tránh.

Chẳng dè thân pháp của nàng tuy nhanh nhưng Đoàn Thiên Hùng ra tay lại còn nhanh hơn, khiến cho nàng muốn tránh cũng không tránh kịp nữa.

“Bốp” một tiếng vang lên, bên má trái của Tiêu Lộng Ngọc đã bị Đoàn Thiên Hùng đánh trúng, sưng húp lên, mồm miệng đầy máu, thân hình bị đẩy văng lùi về phía sau mấy bước.

Đoàn Thiên Hùng gằn giọng mắng rằng :

- Con tiện họ Ngọc kia, người còn dám chống cự nữa à? Hãy mau nói ra người đã làm gì Tư Đồ Ngọc lão đệ và Tiêu Lộng Ngọc cô nương rồi?

Tiêu Lộng Ngọc thấy vậy biết rằng bọn gian ác đã có người tới gần, liền xông tới, rồi thừa cơ dùng Truyền Âm Mật Nhập nói :

- Đoàn huynh, xin cho tiểu muội một viên Thái Ất Hoạch Tâm đơn rồi cứ mau mau ra tay chế ngự tiểu muội, bởi vì tiểu muội đối với võ công của Thiên Ma Băng Nữ không được tinh thuần cho lắm, nếu ra tay sẽ bị lộ ngay.

Đoàn Thiên Hùng nghe xong liền thầm khen Tiêu Lộng Ngọc là người rất tế nhị. Ông ta liền thò tay vào túi lấy ra một viên thuốc màu hồng to bằng một hạt ngô búng cho Tiêu Lộng Ngọc. Tiêu Lộng Ngọc vội hé miệng nuốt luôn viên thuốc. Đoàn Thiên Hùng lại đưa tay điểm vào huyệt đạo của Tiêu Lộng Ngọc.

“Bình” một tiếng vang lên, Tiêu Lộng Ngọc đã ngã lảo ra mặt đất. Không những nàng không sợ đau mà khi ngã còn cố ý đưa khuỷu tay ra đánh vào một tảng đá bên cạnh đó.

- Con tiện tỳ họ Ngọc kia, người tuy đã bị chế ngự, nhưng ta chưa điểm tâm huyệt của người. Nếu không trả lời câu hỏi của ta một cách thật lòng thì đó là người tự muốn chuốc lấy sự đau khổ.

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt một tiếng giả bộ nhắm mắt không nói, thế nhưng nàng lén lút nhìn ra tứ phía, thấy trong rừng rậm đã nhảy ra một cái bóng màu vàng.

Đoàn Thiên Hùng công lực thần thông quảng đại, tự nhiên là sớm biết đã có người len lén tới, vội đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc ra hiệu quát lớn :

- Ngọc Kiều Oa, người thực sự đã làm gì Tư Đồ Ngọc lão đệ?

Tiêu Lộng Ngọc vẫn lạnh lùng không lên tiếng trả lời. Đoàn Thiên Hùng lại hỏi tiếp :

- Tiêu Lộng Ngọc cô nương có phải là đã lọt vào tay bọn người rồi không?

Đó chẳng phải là câu hỏi mà chính là Đoàn Thiên Hùng nói ra để cho đối phương nghe được, dẫn đến không thể sinh ra nghi ngờ. Tiêu Lộng Ngọc đã có chú ý cho nên nàng vẫn thản nhiên không chịu trả lời.

Đoàn Thiên Hùng giả bộ giận dữ, quát lớn :

- Ngọc Kiều Oa, người không trả lời, tức là muốn tìm con đường chết đấy? Hãy nghe ta hỏi đây: nhân vật đầu sỏ của bọn người thực sự là ai? Y đang dương oai tác quái ở nơi nào?

Tiêu Lộng Ngọc thấy cái bóng vàng mỗi lúc một gần cho nên đối với câu hỏi của Đoàn Thiên Hùng nàng vẫn cười nhạt không thèm để ý. Đoàn Thiên Hùng hét lớn một tiếng như không thể nhẫn nại được với thái độ của Tiêu Lộng Ngọc, bèn đánh ra một chưởng Phích Không.

Chưởng này Đoàn Thiên Hùng chỉ đánh ra với một nửa phần oai lực, thế nhưng chưởng phong phát ra ào ào nghe cũng kinh người. Chưởng phong chưa đánh đến người Tiêu Lộng Ngọc thì có một luồng cuồng phong từ trong rừng kéo tới khí thế mãnh liệt vô cùng.

Đoàn Thiên Hùng vốn không có ý đả thương người cho nên nhân cơ hội này mà thu chưởng lại, làm bộ như đã bị luồng kinh lực của đối phương đẩy lui đến ba bước.

Cái bóng vàng ở trong rừng vừa xuất hiện là một mỹ phụ mặc cung trang màu vàng, tuổi chừng bốn mươi.

Đoàn Thiên Hùng đưa song chưởng lên ngang ngực hộ chủ lấy thân giận dữ hỏi :

- Tôn giá là ai, tại sao lại chen ngang vào việc của người khác?

Mỹ phụ cau mày nói :

- Ta tên là Đinh Đình.

Câu trả lời này rõ ràng nhưng lại rất giản dị, chưa nói lên đủ ý nghĩa của cái tên Đinh Đình. Đinh Đình có lẽ là hai chữ. Đinh Đình này là người chỉ có một tên một họ, thế nhưng câu trả lời ngắn ngủi của đối phương đã khiến cho Đoàn Thiên Hùng giật nảy mình, ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương mà năm xưa đã oai trấn cõi trời Nam đấy ư?

Đinh nương nương “Hừ” một tiếng lạnh lùng đáp :

- Người đã nhận ra được ta chắc phải biết ta chẳng phải là người đa sự mà hay xen vào chuyện của người khác.

Đoàn Thiên Hùng đưa tay chỉ Tiêu Lộng Ngọc đang nằm sóng xoài trên mặt đất quay sang Đinh nương nương hỏi :

- Vị Ngọc Kiều Oa này có phải là lệnh đồ đấy không?

Đinh nương nương gật đầu đáp :

- Đúng vậy, tôn giá là ai? Đồ đệ của ta với tôn giá có oán có thù gì mà sao tôn giá lại ra tay như thế?

Đoàn Thiên Hùng ngập ngừng một chút rồi nói :

- Ai nói là ta đã ra tay ám toán y thị?

Đinh nương nương nói :

- Đó là ta đoán vậy, bởi vì nếu là hai bên giao đấu thì với chút công phu tu luyện của tôn giá chưa chắc đã có thể chế ngự được tên đồ đệ yêu quý của ta như thế được.

Đoàn Thiên Hùng nghe xong làm ra vẻ giận dữ, luôn miệng cười nhạt, Đinh nương nương xua tay nói :

- Người đừng nên cười, mau mau đáp lời ta hỏi. Hãy thông báo lai lịch và tên tuổi đi.

Đoàn Thiên Hùng cười vẻ ngạo mạn, nói :

- Đinh nương nương muốn biết tên tuổi, lai lịch của tại hạ thì đó là một chuyện không dễ dàng gì đâu. Người hãy nhìn xem trên cây đại thụ thứ bảy đằng sau có viết những gì?

Đinh nương nương nghe Đoàn Thiên Hùng nói một cách nhanh miệng như thế, tự dưng nổi máu hiếu kỳ vội quay đầu lại nhìn.

Đinh nương nương phát giác là trên cây vẫn trống không chẳng có chữ nào cả. Thiên Mã Thánh Mẫu biết rằng mình đã trúng kế của đối phương liền dậm chân thầm kêu khổ.

Giữa lúc ấy đằng sau lưng “Bình bình” hai tiếng vang lên, liền theo đó cuồng phong dữ dội đẩy lên, chưởng phong thứ nhất là do Đoàn Thiên Hùng thừa lúc Đinh nương nương quay mặt đi liền đánh ra.

Còn chưởng thứ hai thì Đoàn Thiên Hùng đánh vào người Tiêu Lộng Ngọc đang giả làm Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đang nằm sóng soài trên mặt đất.

Giữa lúc chỉ mảnh treo chuông đó thì trong rừng bỗng có một người xuất hiện, liền đánh ra luôn một chưởng, hóa giải chưởng phong của Đoàn Thiên Hùng, bảo vệ cho Tiêu Lộng Ngọc.

Người vừa mới tới này và chưởng phong của y đã nằm trong dự liệu của Đoàn Thiên Hùng, cho nên khi hai chưởng va chạm nhau, chưởng lực Đoàn Thiên Hùng tuy bị hóa giải rất nhiều nhưng dư lực của luồng chưởng phong cũng đủ khiến cho Tiêu Lộng Ngọc lăn đi hai ba vòng trên mặt đất, chỉ nghe nằng ứ hự lên mấy tiếng rồi hôn mê.

Trong rừng đã hiện ra một bóng người áo xanh, người đó giận dữ nhằm Đoàn Thiên Hùng mà đánh tới rất ác liệt.

Đoàn Thiên Hùng thấy kế của mình đã đạt nên không muốn dây dưa với đối phương làm gì cho mất công. Thế nên, trước khi cái bóng của người áo xanh đánh ra một chưởng thì Đoàn Thiên Hùng cười một tràng ngào nghễ rồi tung mình nhảy về phía rừng sâu mất dạng.

Đình nương nương đưa mắt nhìn, thấy người mới tới là Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, một trong nhóm Mê cung Ngũ sát liền gật đầu cười nói :

- Thì ra là Ngũ huynh, thật là hay quá! Tiểu muội không ngờ đối phương cơ mưu xảo trá đến vậy.

Ngũ Tắc Thiên mỉm cười nói :

- Tiểu đệ đề phòng không được chu đáo, đối phương lại có công lực vượt hẳn sức tưởng tượng của mình, chỉ sợ rằng Ngọc nhị cô nương thương thế không phải là nhẹ gì đâu.

Đình nương nương chậm rãi bước tới bên Tiêu Lộng Ngọc thăm mạch rồi bắt giắc cau mày lại. Ngũ Tắc Thiên vội lên tiếng hỏi :

- Ngọc nhị cô nương có phải là thương thế nặng lắm không?

Đình nương nương gật đầu đáp :

- Rất may là Chưởng môn nhân đã có những linh dược chữa thương rất hiệu nghiệm, nhưng ít ra Ngọc nhị cũng phải dưỡng bệnh mất hai hôm thì mới có thể khôi phục lại được.

Y thị vừa nói vừa lấy ra một viên thuốc cho Tiêu Lộng Ngọc uống.

Thật ra Đoàn Thiên Hùng cũng có nương tay phần nào nên Tiêu Lộng Ngọc lúc bấy giờ vẫn còn chút tri giác chứ chưa hoàn toàn là bất tỉnh hẳn.

Nàng nghe ba chữ “Chưởng môn nhân” từ nơi cửa miệng Đình nương nương thốt ra liền nghĩ bụng:

“Bọn gian ác này quả thật đã tổ chức thành một bang phái bí mật nhưng chẳng hiểu Chưởng môn nhân của họ có phải là Chưởng môn nhân Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi của Câu Lậu phái năm xưa?”

Nàng nghĩ tới đây thì Đình nương nương lại quay sang Ngũ Tắc Thiên nói :

- Rất may là nhờ có Ngũ huynh đến kịp lúc. Bằng không chắc là Ngọc nhị đã mất mạng dưới tay y rồi.

Ngũ Tắc Thiên hậm hực nói :

- Tên đó có diện mạo rất lạ, không biết là y có lai lịch như thế nào? Tuy nhiên, hỏa hầu võ công của y thật chẳng phải là kém. Tiểu đệ đứng xéo bên người y đánh ra ngăn cản, vậy mà cũng không thể...

Đình nương nương đỡ lời, nói :

- Chúng ta hãy gác chuyện tìm hiểu về dung mạo và võ học của đối phương sang một bên, đợi khi nào về rồi sẽ nghiên cứu sau.

Ngũ Tắc Thiên gật đầu, định đưa tay đỡ lấy Tiêu Lộng Ngọc lên.

Đình nương nương biết rõ y là một tên quỷ dâm đang trong bọn Ngũ sát, nên không chịu để cho y ẵm lấy ái đồ của mình, liền mỉm cười nói :

- Chẳng dám làm phiền đến Ngũ huynh, xin hãy để cho tiểu muội tự lo cho đồ nhi cũng được.

Ngũ Tắc Thiên bị đánh trúng tim đen, sắc mặt liền đỏ bừng lên. Y chum miệng hú ba tiếng.

Đó là cách truyền ám hiệu cho đồng đảng còn lại, biết rằng đã tìm được người rồi, tất cả nên quay trở lại sào huyệt.

Đình nương nương ôm lấy Tiêu Lộng Ngọc, cũng với Ngũ Tắc Thiên đi được một lát thì Đoàn Thiên Hùng mới từ trong rừng sâu xuất hiện, tay ôm lấy Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa rồi nhẹ nhàng cất bước đi.

Trên đường đi, Tiêu Lộng Ngọc rất cẩn thận đề phòng bởi vì nàng tuy với việc cải trang thành Ngọc Kiều Oa nhận thấy không có gì là sơ hở, nhưng Đình nương nương là ân sư của Ngọc Kiều Oa mà bề mình trên tay thì Tiêu Lộng Ngọc làm sao mà không lo lắng cho được?

Cho nên Tiêu Lộng Ngọc tuy có đưa mắt nhìn tình thế ở xung quanh nhưng cũng không dám mở to mắt, chỉ sợ Đỉnh nương nương phát giác ra được.

Nàng chỉ cảm thấy Đỉnh nương nương và Ngũ Tắc Thiên không phải đưa nàng trở lại ngôi mộ, bởi vì nếu tiến vào trong ngôi mộ thì địa thế phải đi từ trên xuống dưới, vậy mà Tiêu Lộng Ngọc thấy mình cứ đi cao dần lên.

Hơn nữa, lại thấy gió núi ào ào rất cả mặt, cho nên Tiêu Lộng Ngọc đoán là bọn Đỉnh nương nương đang đưa mình lên một vách núi cao. Một hồi lâu sau, Đỉnh nương nương mới chạy đều đều như là đang đi trên đất bằng. Thế là đã đến đỉnh núi hay là đi vào một động huyệt nào đây? Tiêu Lộng Ngọc quả thật muốn len lén nhìn nhưng chỉ sợ vì việc nhỏ mà làm hư đến đại sự, cho nên nàng cố nén lòng hiếu kỳ mà nhắm chặt hai mắt lại.

Dần dần Tiêu Lộng Ngọc biết rằng không phải là đến đỉnh núi mà là vào trong một huyệt động. Bởi vì nàng không còn cảm thấy gió thổi, hơn Đỉnh nương nương dường như đang đi từ trên dốc xuống.

Cuối cùng nghe thấy có tiếng người và ánh đèn chiếu lóe mắt, Tiêu Lộng Ngọc biết là đã đến nơi.

Đỉnh nương nương ẵm Tiêu Lộng Ngọc chạy vào một gian thạch thất, đặt nàng nằm lên trên một chiếc giường nệm, luôn miệng gọi lớn :

- Nga nhi, mau lại đây!

Trong giây lát, Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đầu tóc rối bù vội vàng chạy vào trong gian thạch thất.

Nàng ta vừa thấy Tiêu Lộng Ngọc mình bê bết máu, bất giác đưa mắt nhìn Đỉnh nương nương hỏi :

- Ân sư, thế này là thế nào?

Đỉnh nương nương nói :

- Ngọc nhi bị một kẻ lạ mặt đả thương, thương thế tuy nặng nhưng cũng không đáng ngại. Ta với Ngũ Tắc Thiên huynh cần trở lại báo cáo với Chứng môn nhân. Con hãy tìm viên Tỷ Ngọc Tiên của ta cho nhị tỷ của con uống đi. Có lẽ nó cũng khỏe lại nhanh thôi.

Ngọc Kiều Nga không ngớt miệng vâng dạ. Đỉnh nương nương và Ngũ Tắc Thiên cùng đi khuất nơi góc động.

Gian thạch thất này vốn là nơi cư ngụ của Đỉnh nương nương, Ngọc Kiều Nga vội tìm trong túi thuốc của ân sư lấy ra một bình Tỷ Ngọc Tiên, rồi chính tay mình lấy thuốc ra cho Tiêu Lộng Ngọc uống.

Tiêu Lộng Ngọc biết rõ là loại thuốc này rất công hiệu uống vào chẳng những tinh thần tỉnh táo ngay, mà còn có thể bồi dưỡng thêm nguyên khí nữa, nên nàng uống luôn thêm hai ba viên cũng chẳng hại gì.

Đợi cho Đỉnh nương nương đi khỏi, nàng mới giả đồ, từ từ hồi tỉnh, rồi một mặt dốc luôn hai viên còn lại vào miệng.

Ngọc Kiều Nga cau mày hỏi :

- Muội đã gặp tên đó lợi hại thế nào mà bị y đánh cho đến nông nỗi này? Tên họ của y là gì?

Tiêu Lộng Ngọc làm bộ giận dữ, chậm rãi đáp :

- Đoàn... Thiên... Hùng...

Ngọc Kiều Nga giật nảy mình, ngạc nhiên kêu lên :

- Đoàn Thiên Hùng? Ngươi tỷ biết rồi. Y là sư huynh của Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu, ngay cả ngươi tỷ cũng chẳng thể thắng được y, thế mà sao muội muội lại bị y đánh cho đau khổ thế này?

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Tiểu muội bị ám toán.

Nàng vừa đáp vừa từ từ mở to đôi mắt ra. Tiêu Lộng Ngọc vừa nhìn qua, bất giác trong lòng bồi hồi lo lắng, bởi vì nàng thấy Thiên Ma Băng Nữ quần áo xộc xệch như vừa ân ái cùng một chàng trai.

Điểm thứ nhất, trong bọn gian ác này thì những thiếu niên anh tuấn dường như là rất ít. Thứ hai, Ngọc Kiều Nga cũng đã từng có ý muốn được ân ái cùng Tư Đồ Ngọc. Điểm thứ ba, Tư Đồ Ngọc vừa mới bị ám toán trong tay bọn họ, chẳng biết chàng đã bị cho uống phải loại mê dược gì mà đã mất hết bản lĩnh?

Căn cứ vào ba điểm trên, Tiêu Lộng Ngọc cho rằng Ngọc đệ của mình là người đã vừa cùng Ngọc Kiều Nga ân ái.

Ngọc Kiều Nga nếu là cùng với một người khác trao thân thì Tiêu Lộng Ngọc trong lòng chỉ có ý nghĩ khinh bỉ và chán ghét. Thế nhưng nếu Ngọc Kiều Nga đã cùng với Tư Đồ Ngọc ân ái thì Tiêu Lộng Ngọc không thể tức giận và ghen tuông cho được.

Tiêu Lộng Ngọc nếu có tức giận thì cũng chỉ tức giận trong đầu, và ghen tuông thì ghen tuông trong bụng mà thôi, bởi vì nhiệm vụ trừ ma vệ đạo với việc ân sư là Nhu Tình Tiên Tử đã ôm hận bao nhiêu năm nay cho nên với một trách nhiệm lớn lao như vậy, nàng đành phải cắn răng chịu đựng không dám để lộ ra ngoài mặt.

Ngọc Kiều Nga thấy Tiêu Lộng Ngọc cứ đưa mắt nhìn mình, kể đó lại cau mày, nhắm mắt lại nên liền giật mình :

- Muội muội! Loại Tử Ngọc Tiên của ân sư có công hiệu như thần, muội muội đã uống hết cả bình rồi chẳng lẽ lại vẫn chưa cảm thấy khỏe khoắn chút nào?

Tiêu Lộng Ngọc thừa cơ hội này mà ngầm hỏi về những điều bí mật của bọn họ nên nàng gượng cười, lắc đầu đáp :

- Thương thế của tiểu muội tuy đã bớt nhưng trong đầu óc của tiểu muội hiện giờ tựa như một khối trống rỗng có bao nhiêu chuyện vừa qua đều quên sạch.

Ngọc Kiều Nga ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt mái tóc mây của Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Cái đó thì có việc gì đâu, hảo muội tử có việc gì quên thì cứ hỏi ngu tử, ngu tử chỉ cần nhắc một chút là muội nhớ lại ngay.

Tiêu Lộng Ngọc suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy không cần phải tự động hỏi nhưng cần phải dụ cho Ngọc Kiều Nga thổ lộ hết ra những điều quan trọng nên nàng lắc đầu thở dài đáp :

- Tiểu muội ngay cả câu hỏi cũng không biết phải hỏi thế nào nữa! Tốt hơn là xin ngu tử hãy lựa một ngày nào đó, bắt đầu đem những chuyện vừa qua kể lại hết cho tiểu muội nghe, may ra có thể giúp cho tiểu muội khôi phục lại trí nhớ.

Tiêu Lộng Ngọc bị thương thực sự không phải là nhẹ, nhưng nàng giả bộ như không quan hệ gì, cho nên đối với lời nàng hỏi thì mười phần vô cùng hợp lý, hợp tình.

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười nói :

- Đó là ý rất hay, như theo ý của hiền muội thì phải nên bắt đầu từ chuyện gì?

Tiêu Lộng Ngọc làm bộ suy nghĩ rồi chợt la lên :

- Tiểu muội nhớ đến một việc quan trọng. Chúng ta mới bắt được kẻ thù đã sát hại Khuông đại tỷ là Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc rồi phải không?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Đó là việc mới vừa đây, xem ra muội muội bị thương đã chấn động cả tâm thần, ký ức đã mất đi một ít.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc Kiều Nga tỷ đem tất cả những sự việc sau khi chúng ta bắt được Tư Đồ Ngọc đem kể qua một lượt cho tiểu muội nghe đi.

Ngọc Kiều Nga cau mày nói :

- Tư Đồ Ngọc quả thật bản lĩnh chẳng phải tầm thường. Thế nhưng y đã bị Mê phó chương môn nhân giả chết nằm trong quan tài dùng Mê Hồn Hương làm cho y bị hôn mê ngay từ lúc mới mở nắp quan tài ra.

Tiêu Lộng Ngọc nhận thấy năm chữ “Mễ phó chương môn nhân” này thật vô cùng là xa lạ liền tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Mễ phó chương môn nhân?

Ngọc Kiều Nga cười lớn :

- Muội muội, ngay cả Mễ phó chương môn nhân mà muội cũng quên nổi sao? Người là bạn kết nghĩa kim lan của Chương môn nhân, rất rành về kỹ thuật để cải trang và nhất là các thứ độc dược. Người là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyễn Thông.

Tiêu Lộng Ngọc muốn hỏi luôn vị Chương môn nhân là ai, thế nhưng chỉ sợ trong lúc hỏi quá nhiều như vậy sẽ làm cho Ngọc Kiều Nga sinh nghi cho nên nàng liền gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Ngọc Kiều Nga tiếp tục nói :

- Chủ ý của Mễ phó chương môn nhân thật kỳ diệu. Dẫu khi người bắt sống được Tư Đồ Ngọc liền cho y uống chín viên “Cửu Cửu Mê Hồn đơn”.

Tiêu Lộng Ngọc đã hiểu rõ, nhưng vẫn giả bộ hỏi :

- Người làm như thế là có ý gì?

Ngọc Kiều Nga cười khanh khách nói :

- Mễ phó chương môn nhân muốn khiến cho Bạch Y Long Nữ sau khi xuống mộ huyết đó sẽ phải giết mình kinh sợ mà chết dưới tay Tư Đồ Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc làm bộ khen ngợi, gật đầu nói :

- Đó thật là một ý rất hay! Tiểu muội như đã nhớ ra được con quỷ a đầu Tiêu Lộng Ngọc lúc bấy giờ cũng đã theo Tư Đồ Ngọc tiến vào ngôi mộ rồi.

Nói đoạn, nàng nghiêng răng mím môi, như đối với Tiêu Lộng Ngọc có vẻ tức giận vô cùng.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Sau khi Tiêu Lộng Ngọc tiến vào trong ngôi mộ thì Tư Đồ Ngọc liền vung kiếm, khiến cho y thị chân tay phải luống cuống, suýt phải vong mạng.

Tiêu Lộng Ngọc tỏ vẻ hồi hộp, vội vàng hỏi :

- Thế có giết được Tiêu Lộng Ngọc hay không?

Xem tiếp hồi 52 Rút được thăm đầu

52. Hồi 52 Rút Được Thăm Đầu

- Con quỷ a đầu đó thật là người khôn ngoan, thân pháp lại vô cùng nhanh nhẹn, cho nên cuối cùng y thị đã trốn thoát được. Muội muội cũng có đuổi theo rồi mất tích đấy.

Tiêu Lộng Ngọc lúc này mới xoay sang vấn đề chính yếu của mình. Nàng cau mày thản nhiên nói :

- Thế còn Tư Đồ Ngọc hiện giờ ở đâu?

- Y... y hiện giờ đang ở trong phòng của ngu tử. Vừa rồi, nếu như không có ân sư gọi thì ngu tử với chàng...

Tiêu Lộng Ngọc không thể nhẫn nại được nữa, tim nàng đập như trống dồn, đưa mắt lườm Ngọc Kiều Nga, nói :

- Tiểu muội muốn hỏi sau khi tiểu muội mất tích thì Tư Đồ Ngọc tỏ vẻ như thế nào? Y có khôn ngoan tinh quái không?

Ngọc Kiều Nga đỡ lời nói :

- Y thật là người rất khôn ngoan. Trong lúc Oa muội khuyến khích y lấy tính mạng của Tư Đồ Ngọc chẳng đã từng hứa là tối nay chúng ta sẽ hiến thân cho y sao?

Tiêu Lộng Ngọc nhớ lại Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa lúc đó quả có nói một câu như vậy, bất giác nàng cau mày nói :

- Nga tỷ sao lại nhắc đến chuyện đó làm gì? Tiểu muội... tiểu muội chỉ nói thế mà thôi.

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Tư Đồ Ngọc uống phải Cửu Cửu Mê Hồn tán, tuy bị mê muội bản tính, phục tùng tất cả mệnh lệnh của chúng ta, nhưng chúng ta cũng phải giữ chữ “Tín” với y. Nếu không sẽ làm cho sức thuốc mất dần công hiệu.

Ngọc Kiều Nga nói câu: “Nếu không sẽ làm cho sức thuốc mất dần công hiệu” khiến cho Tiêu Lộng Ngọc trong lòng rung động, ngầm ghi nhớ kỹ. Ngọc Kiều Nga mỉm cười, nói tiếp :

- Trận đấu vừa rồi, Tư Đồ Ngọc đã chém đứt một mảng áo của Tiêu Lộng Ngọc, khiến cho y thị phải đổ máu, nên đã yêu cầu chúng ta phải giữ lời hứa.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Lời hứa gì?

Ngọc Kiều Nga đảo khéo thu ba, mỉm cười đáp :

- Chuyện giữa con trai và con gái, chứ còn chuyện gì nữa? Tư Đồ Ngọc yêu cầu chị em ta cùng chàng hưởng chuyện ái ân.

Nghe xong, Tiêu Lộng Ngọc tức đến muốn khóc. Nàng giả bộ thương thế chưa khỏi hẳn, hít một hơi dài, trầm ngâm hồi lâu để dè nén cơn xúc động, rồi mới chậm rãi nói :

- Thế các sư tỷ có đáp ứng không? Diêm nhị, Hùng tam tỷ không phải là vừa rồi đã cùng với Nga tỷ ân ái với Tư Đồ Ngọc rồi sao?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Hai người họ tự nhiên là cũng muốn thế, nhưng vì sức không chiều lòng, chỉ đành hậm hực than tiếc mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Nga tỷ nói sức không chiều lòng nghĩa là làm sao?

Ngọc Kiều Nga nghiêng răng đáp :

- Con nữ a đầu Tiêu Lộng Ngọc mới vào trận đã sử dụng môn Tuyệt Tình trảm, đánh Diêm nhị tỷ với Hùng tam tỷ bị thương không phải là nhẹ khiến cho hai người họ tuy có lòng muốn hiến thân nhưng không còn hơi sức, đành phải giao lại Tư Đồ Ngọc cho ngu tỷ.

Nghe rồi, Tiêu Lộng Ngọc trong lòng lo ngại thẳm nhưng đối với môn Tuyệt Tình trảm của mình rất yên trí vì đã sử dụng đúng lúc.

Nàng làm bộ như đã nhớ ra việc này, khẽ nhún mày, chăm chú nhìn Ngọc Kiều Nga nói :

- Nga tỷ, muội nhớ ra rồi. Nga tỷ lúc đó hình như cũng đã bị trúng Tuyệt Tình trảm của Tiêu Lộng Ngọc, nhưng tại sao lại không bị thương?

Ngọc Kiều Nga nắm lấy tay Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Việc này Nga tỷ xin cảm ơn Oa muội.

Tiêu Lộng Ngọc mở to đôi mắt, ngạc nhiên hỏi :

- Nga tỷ vì sao lại cảm ơn tiểu muội?

Ngọc Kiều Nga nói :

- Oa muội rất được ân sư yêu mến, nên người vốn đem vật tùy thân là Thiên Ma giáp tặng cho Oa muội. Nhân vì thấy công lực của ngu tử còn non kém, nên Oa muội mới nhường lại cho ngu tử. Thế nên khi trúng Tuyệt Tình trảm của Tiêu Lộng Ngọc, ngu tử chỉ bị đánh bắn ra thôi chứ không hề hấn gì cả.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Ngọc Kiều Nga nói vậy, nàng chợt nghĩ đến một kế, mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ không cần phải cảm ơn tiểu muội bằng đầu môi chót lưỡi mà phải thể hiện bằng một hành động cụ thể mới được.

Ngọc Kiều Nga vô cùng ngạc nhiên, chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Oa muội, Oa muội muốn ngu tử cảm ơn bằng cách nào đây?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ nói :

- Tiểu muội muốn được cùng Tư Đồ Ngọc...

Nàng vừa nói tới đây, Ngọc Kiều Nga cười khanh khách, đưa tay xoa trán Tiêu Lộng Ngọc, gật đầu nói :

- Lại còn phải nói nữa! Việc này vốn chính là do Oa muội hứa với y. Hãy đợi ngu tử và y...

Tiêu Lộng Ngọc không đợi cho Ngọc Kiều Nga dứt lời liền la lớn :

- Tiểu muội không chịu đợi Nga tỷ và y được đâu. Tiểu muội muốn chúng ta hãy rút thăm.

Ngọc Kiều Nga bật cười nói :

- Oa muội đừng nên nghĩ vậy, Oa muội thấy sự thân mật giữa Tư Đồ Ngọc và con nữ a đầu Tiêu Lộng Ngọc mà không thấy khó chịu sao? Gọi là rút thăm đầu, lẽ tất nhiên là bị con nữ a đầu Tiêu Lộng Ngọc rút trúng rồi.

Ngọc Kiều Nga vừa nghiêng mình đưa mắt nhìn Đỉnh nương nương hỏi :

- Ân sư bên mình đeo Thiên Ma tam bảo như muốn đem ra phải không?

Đỉnh nương nương gật đầu nói :

- Nga nhi, con còn có chỗ không biết. Vừa rồi con Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc lại đến trước ngôi mộ khiêu chiến muốn chúng ta phải mau mau buông tha người sư đệ của y.

Mấy lời này vừa lọt vào tai Tiêu Lộng Ngọc bất giác khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc, bởi vì chính mình đã cải trang thành Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, dùng kế khổ nhục để vào trong hang ma này, thì tại sao bên ngoài mộ lại có một Tiêu Lộng Ngọc vừa mới đến nữa? Việc này thật khiến Tiêu Lộng Ngọc rất lấy làm lạ lùng, nhưng đó chỉ làm cảm giác đối với nàng trong giây lát thôi.

Tiêu Lộng Ngọc là người rất minh mẫn. Nàng hơi suy nghĩ một chút là đã đoán ra ngay việc này, có lẽ lại là Đoàn Thiên Hùng làm trò gì đây?

Đoàn Thiên Hùng làm việc này quả là một kế rất cao minh. Bởi vì Đoàn Thiên Hùng giả trang làm Tiêu Lộng Ngọc đứng bên ngoài mộ khiêu chiến mà chính nàng đã giả trang làm Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa vào ngay trong sào huyệt của bọn họ rồi. Điều này khiến cho đối phương không thể có chút nghi ngờ nào về nàng được.

- Tiêu Lộng Ngọc khiêu chiến à? Thế rồi kết quả ra sao? Chúng ta có sai người ra ứng chiến không?

Đỉnh nương nương nói :

- Lúc bấy giờ người phụ trách việc canh chừng bên ngoài mộ là Khí Sát Ngân Như Bích, chẳng hiểu xuất trận như thế nào mà chưa được vài chiêu đã bị Tiêu Lộng Ngọc đánh cho thọ thương nặng.

Tiêu Lộng Ngọc lòng cảm thấy hơi ngạc nhiên, không hiểu là người nào đã giả trang làm Tiêu Lộng Ngọc mà lại ngang nhiên phóng ra ba chiêu khiến cho Khí Sát Ngân Như Bích bị thương nặng: Thật là công lực phải đến mức cao siêu khôn lường.

Ngọc Kiều Nga gật đầu nói :

- Tiêu Lộng Ngọc quả thật là một tay lợi hại... Cứ theo Nga thì hỏa hầu công lực của y còn cao hơn Tư Đồ Ngọc một đôi chút.

Đình nương nương cười nhạt nói :

- Ta biết rằng con bé đấy rất lợi hại, so với Oa muội của con cũng có thể xưng hùng được, nhưng cũng nhờ đó mà ta đoán ra đúng y là truyền nhân của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Ân sư có ra tay bắt y thị không?

Đình nương nương lắc đầu cười nói :

- Mục đích của chúng ta không phải là Tiêu Lộng Ngọc mà là Tư Đồ Ngọc đang là kẻ tay sai của chúng ta.

Ngọc Kiều Nga cau mày hỏi :

- Ân sư đã không ra tay bắt Tiêu Lộng Ngọc thì để cho y thị đi đâu vậy?

Đình nương nương nói :

- Chương môn nhân nhận xét Tiêu Lộng Ngọc trong lúc hoảng hốt chỉ có hai con đường. Thứ nhất là y thị trở về mời ân sư của mình là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm. Thứ hai là tìm cách kiếm Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ để báo cáo việc Tư Đồ Ngọc đã bị bắt giữ trong tay chúng ta, và hiện giờ còn đang bị hôn mê.

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười nói :

- Chương môn nhân thật là người biết rộng, có lẽ nhận xét không sai đâu. Tiêu Lộng Ngọc chắc chắn phải chọn một trong hai con đường đó.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong trong lòng rất lấy làm đắc ý cười thầm là đối phương là tay mưu cao nhưng vẫn tính sai một nước cờ không nghĩ được đến một con đường thứ ba là nàng đã dùng cách cải trang. Nàng nghĩ đến đây thì nghe Đình nương nương tiếp tục cười nói :

- Cho nên Chương môn nhân đã ngấm ngầm sai người theo dõi Tiêu Lộng Ngọc tìm xem chỗ ẩn cư của Hải Nhạc Du Tiên và Nhu Tình Tiên Tử. Ngoài ra, ta còn phải gánh vác hai nhiệm vụ rất trọng đại.

Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Hai nhiệm vụ quan trọng gì ân sư có thể nói cho con biết được không?

Đình nương nương cười nói :

- Tất nhiên rồi. Nhiệm vụ thứ nhất là tìm cách tra xét xem căn bệnh tê bại đã lâu năm của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ có hy vọng thuyên giảm không? Hiện giờ đã thuyên giảm tới mức nào rồi?

Ngọc Kiều Nga gật đầu nói :

- Đó là một việc vô cùng quan trọng, cần phải biết người biết ta mới có thể nắm chắc được phần thắng.

Đình nương nương nói :

- Nhiệm vụ thứ hai là tìm cách dụ dỗ hoặc nói khích cho Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm phải tới nơi này.

Ngọc Kiều Nga kinh ngạc kêu lên :

- Tại sao lại muốn cho Mạnh Băng Tâm tới nơi này? Chương môn nhân không phải là đối với Mạnh Băng Tâm rất sợ hãi hay sao?

Đình nương nương mỉm cười nói :

- Ngày trước thì sợ nhưng bây giờ thì không. Bởi vì Chương môn nhân đã phí mất bao công lao để tập luyện. Hiện nay người đã đạt tới mười hai thành hỏa hầu của một pho thần công cho nên có thể giao đấu bằng tay với Nhu Tình Tiên Tử hoặc Hải Nhạc Du Tiên được rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nghe bọn họ nhắc đi nhắc lại mãi Chưởng môn nhân của họ mà vẫn chưa thấy nói ra tên họ và ngoại hiệu của vị Chưởng môn nhân này, chẳng hiểu sự thực có phải là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi như trong ý niệm của nàng không?

Lúc bấy giờ Đinh nương nương lại dặn dò Ngọc Kiều Nga rằng :

- Nga nhi! Lần này ta phải đi xa, không biết ngày nào mới trở về, vậy chị em con cứ đem hết sức mình ra mà vui vầy với tên Tư Đồ Ngọc nhưng phải nhớ kỹ một điều là nếu chưa có lệnh dụ của Chưởng môn nhân thì quyết không được tự ý ra khỏi ngôi mộ để sinh sự.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong câu sau cùng bất giác nàng nghiêng răng mím môi, cơ hồ như không thể dần được cơn tức giận vậy.

Ngọc Kiều Nga mỉm cười nói :

- Xin ân sư cứ yên lòng. Chúng con đã biết rõ những quy luật của Chưởng môn nhân rất nghiêm, tuyệt không thể cố ý vi phạm được.

Đinh nương nương dặn dò Ngọc Kiều Nga xong rồi, lại quay sang vỗ về Tiêu Lộng Ngọc một chút rồi thông thả đi.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Đinh nương nương đã đi xa, nhưng nàng vẫn sợ nếu mình có cử chỉ gì khác lạ là để lộ ra ngay tung tích, cho nên nàng vẫn rất cẩn thận đề phòng.

Đinh nương nương vừa đi khỏi thì Ngọc Kiều Nga liền quay sang Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Oa muội, tại sao vừa rồi Oa muội lại giả bộ là thương thế vẫn còn nặng, không nghe những lời nói của ân sư?

Tiêu Lộng Ngọc đoán rằng Ngọc Kiều Nga thế nào cũng hỏi như vậy nên sớm đã có chuẩn bị. Nàng khẽ nói :

- Ân sư lần này đi đối phó với bọn Hải Nhạc Du Tiên và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh thật là hai tay cường địch hiểm có, trách nhiệm khó khăn đến chừng nào? Tiểu muội không muốn sự phụ vì tiểu muội bị thương đến mất cả trí nhớ đâm ra lại lo lắng.

Ngọc Kiều Nga quả nhiên trúng kế, mỉm cười nói :

- Oa muội còn có việc gì không nhớ được, mau cứ nói ra để ngu tỷ sẽ nhắc nhở cho.

Tiêu Lộng Ngọc suy nghĩ một hồi lâu mới mở to đôi mắt, gượng cười nói :

- Những việc tiểu muội không nhớ được rất nhiều, thí dụ như thân phận của ân sư ở đây, tiểu muội đều...

Ngọc Kiều Nga không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc nói dứt lời, liền nói :

- Ân sư là một trong ba vị Phó chưởng môn nhân, sau Chưởng môn của phái Câu Lậu phục hưng.

Ngọc Kiều Nga trả lời như thế đã khiến cho Tiêu Lộng Ngọc biết rõ được ba điều bí mật quan trọng. Điều thứ nhất là tổ chức của bọn gian ác này có tên là Câu Lậu phái. Điều thứ hai là căn cứ trên câu: “Câu Lậu phái phục hưng”. Tiêu Lộng Ngọc có thể xác định được người gọi là Chưởng môn nhân chính là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi.

Tiêu Lộng Ngọc thực muốn hỏi tiếp Ngọc Kiều Nga về ba vị Phó chưởng môn nhân, ngoài Đinh nương nương, Mễ Nguyên Thông, vậy người còn lại là ai?

Thế nhưng nàng sợ hỏi như thế, vạn nhất khiến cho Ngọc Kiều Nga nghi ngờ ắt sẽ dễ ảnh hưởng tới đại cuộc sau này, cho nên Tiêu Lộng Ngọc cố gắng nhẫn nại.

Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Oa muội, hiền muội còn nhớ tới vị Chưởng môn nhân của bốn phái là ai không?

Tiêu Lộng Ngọc căn cứ vào sự suy đoán của mình nàng đã biết được đôi phần cho nên nàng mạnh dạn lên tiếng đáp :

- Đối với vị Chương môn nhân tiểu muội tự nhiên là phải nhớ ra chứ, người là Độc Chỉ...

Ngọc Kiều Nga vội xua tay ngắt lấy lời của Tiêu Lộng Ngọc rồi đưa mắt nhìn nàng, khẽ giọng nói :

- Hay lắm! Oa muội lần này bị thương thật chẳng phải là nhẹ. Muội tuy đã nhớ ra được vị Chương môn nhân của chúng ta là ai, nhưng Oa muội đã vi phạm một điều rất nguy hiểm.

Tiêu Lộng Ngọc vội vàng hỏi :

- Tiểu muội đã phạm phải lỗi lầm quan trọng nào?

Ngọc Kiều Nga vội đưa mắt nhìn tứ phía, rồi nàng ra đóng chặt cửa thạch thất lại. Xong xuôi, nàng mới ngồi xuống bên giường, khẽ giọng nói với Tiêu Lộng Ngọc rằng :

- Chương môn nhân đã có lệnh dụ, dù có mặt người hay không, tuyệt không được nhắc đến ngoại hiệu và tên họ của người, nếu như mà phạm vào pháp lệnh này thì đều bị giết chết không tha.

Tiêu Lộng Ngọc liền thầm nghĩ được một kế, một mặt ghi nhớ trong lòng, một mặt lại làm ra vẻ sợ hãi, gượng cười nói :

- Cũng may nhờ tỷ nhắc cho không thì muội đã quên hết về pháp dụ này.

Ngọc Kiều Nga nghiêm nét mặt lại nói :

- Oa muội cần phải tuyệt đối đề phòng vì Chương môn nhân đối với việc này rất coi trọng. Đạo trước có một đệ tử yêu quý của người vì trong lúc vô ý đã nói một câu “Độc Chỉ Thần Quân” liền bị Chương môn nhân đích thân xử tử, lại còn phơi xác trước ngôi mộ để cảnh cáo người bốn phái.

Tiêu Lộng Ngọc thừa cơ nắm lấy tay Ngọc Kiều Nga mỉm cười nói :

- Ngoài điều này, còn điều cấm dụ nào nữa xin Nga tỷ giải thích hết cho tiểu muội nghe đi, để cho tiểu muội trong lúc hồ đồ sẽ có thể xúc phạm đến.

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười nói :

- Nga tỷ định nhắc nhở cho Oa muội biết việc này thì Oa muội đã nói rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Xin Nga tỷ nói cho tiểu muội nghe đi.

Ngọc Kiều Nga giơ ba ngón tay, nói :

- Trong bốn môn có ba lệnh cấm quan trọng, tuyệt không được phạm tới. Ngoài ba điều đó ra thì có thể tùy tiện hành động. Lệnh cấm thứ nhất là không được nhắc đến danh hiệu của Chương môn nhân trước mặt người khác. Điều cấm thứ nhì là nếu không được phép thì không thể tự tiện vào gian tĩnh thất màu hồng, nơi ở của Chương môn nhân. Điều cấm thứ ba là không được dò hỏi một vị hay bất ngờ tới đây, mặc quần áo đen, bao trùm cả đầu là vị Phó chương môn thần bí.

Tiêu Lộng Ngọc ghi nhớ kỹ, gật đầu mỉm cười nói :

- Xin cảm ơn Nga tỷ đã nhắc nhở, tiểu muội quả nhiên liền nhớ ra rồi.

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Oa muội tạm ở lại trong gian tĩnh thất của ân sư hay để Nga tỷ đưa vào tĩnh thất của muội?

Tiêu Lộng Ngọc vì muốn nhân dịp này tìm hiểu xem địa hình ở nơi này, nàng liền đáp :

- Tất nhiên là trở về gian tĩnh thất của tiểu muội thì hay hơn.

Ngọc Kiều Nga nghe xong liền nhẹ nhàng ẵm Tiêu Lộng Ngọc ra khỏi gian tĩnh thất của Đình nương nường.

Tiêu Lộng Ngọc vừa chăm chú nhìn đường đi nước bước, vừa khẽ giọng nói :

- Nga tỷ, tiểu muội rất lo lắng đến thương thế của Diêm nhị tỷ, Hùng tam tỷ đã bị Tiêu Lộng Ngọc dùng Tuyệt Tình trảm đả thương. Tiện đây tiểu muội muốn được xem qua các chị ấy được không?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu cười nói

- Bây giờ thì không nên, bởi vì hai người thương thể rất nặng mà Oa muội thương thể cũng không phải là nhẹ. Tốt hơn hãy đợi hai bên sau khi khỏi hẳn sẽ vui vầy cùng Tư Đồ Ngọc luôn thể.

Tiêu Lộng Ngọc ngẫm chú ý xem xét. Nàng thấy sào huyết của bọn gian ác này là kiến trúc trong lòng núi.

Tiêu Lộng Ngọc nhớ đến lúc bị Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương ôm trong lòng, nàng có thể đoán ra là hướng đi của bọn họ chẳng những vào trong lòng núi mà còn có thể đi dưới mặt đất, cho nên nàng đoán là ngôi mộ kỳ dị của Độc Chỉ Thần Quân tất nhiên phải có lối thông với nơi này.

Nàng nghĩ tới đây thì Ngọc Kiều Nga ôm nàng đi hơn một đoạn ba trượng nữa thì tới cuối đường. Nơi này là một tòa nhà có cánh cửa to lớn màu hồng, có điều là hai cánh cửa đã đóng chặt cho nên không thấy được cảnh tượng ở bên trong.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ giọng nói :

- Nga tỷ, cánh cửa màu hồng là nơi nào vậy? Tại sao tiểu muội thấy... rất quen mắt?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Oa muội vừa rồi đã được ngu tỷ nhắc nhở, chẳng lẽ bây giờ lại quên rồi sao? Cánh cửa màu hồng này là tòa nhà mà, nếu không có lệnh thì bất cứ một người nào cũng không được bước vào. Đây là nơi cư ngụ của Chương môn nhân.

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười :

- Nga tỷ, tên Đoàn Thiên Hùng chẳng biết đã thi triển môn công phu gì mà đã khiến tiểu muội phải mang thương thể nặng như vậy? Hiện giờ sự đau đớn trong tạng phủ tuy đã đỡ, nhưng trong đầu óc lại có lúc cảm thấy hơi sáng suốt, có lúc lại cảm thấy mê loạn. Nga tỷ! Vạn nhất mà phát giác được chỗ mê muội của tiểu muội thì xin Nga tỷ nhớ nhắc tỉnh cho tiểu muội nhé!

Những câu nói của Tiêu Lộng Ngọc nghe rất hợp lý, người khác không thể nào sinh nghi ngờ được.

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười nói :

- Oa muội cứ yên tâm. Ân sư đã có nghiêm dặn, người nói rằng: phải trong vòng một đến hai hôm thì bệnh tình của hiền muội mới có thể hoàn toàn bình phục. Cho nên trước khi thương thể của hiền muội lành hẳn thì ngu tỷ quyết sẽ ở bên cạnh để săn sóc trông nom, không rời nửa bước đâu.

Ngọc Kiều Nga nói tới đây đã đưa tay đẩy cánh cửa phía bên trái ôm Tiêu Lộng Ngọc bước vào phòng.

Tiêu Lộng Ngọc là người thông minh, thấy gian thạch thất này rất rộng rãi sạch sẽ nhưng bên trong không thấy có một chút tông tích nào của Tư Đồ Ngọc liền biết rằng đây là chỗ ở của Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, còn chỗ ở của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga tất nhiên phải ở một nơi khác cho nên mới vào phòng nàng liền quay sang Ngọc Kiều Nga mỉm cười hỏi :

- Nga tỷ, Tư Đồ Ngọc đâu? Có phải ở trong phòng của Nga tỷ không?

Ngọc Kiều Nga khẽ đặt Tiêu Lộng Ngọc nằm lên giường, rồi bật cười hỏi :

- Oa muội, thương thể của Oa muội vẫn còn nghiêm trọng, thực sự cũng không nói hết huống chi lại còn nhớ tới Tư Đồ Ngọc sao?

Tiêu Lộng Ngọc hai má đỏ bừng, khẽ lườm Ngọc Kiều Nga, nũng nịu nói :

- Nga tỷ đừng nên nghĩ bậy như thế! Tiểu muội không nghĩ là Tư Đồ Ngọc và tiểu muội... chỉ là nhắc đến tên y mà thôi!

Ngọc Kiều Nga lộ vẻ dâm đang cau mày nói :

- Oa muội, Tư Đồ Ngọc ngày nay với ngày xưa khác xa. Nếu như y có tới cho dì hiền muội có muốn y, y cũng không để ý tới hiền muội đâu.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Nga tỷ xin đừng có pha trò nữa. Thực sự Nga tỷ có chịu nhường không? À, mà quên Nga tỷ chẳng đã nhận lời để cho tiểu muội được rút thăm đầu sao?

Ngọc Kiều Nga cười khanh khách nói :

- Oa muội nói như vậy thì ngu tỷ xin đem Tư Đồ Ngọc tới đây. Thế nhưng theo nhận xét của ngu tỷ, nếu gọi là thăm đầu thì vị Ngọc Long kiếm khách này tất nhiên là sớm bị Tiêu Lộng Ngọc rút được rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng răng làm bộ giận dữ nói :

- Thực như thế thì một ngày kia bắt được Tiêu Lộng Ngọc, tiểu muội sẽ băm y thị thành trăm mảnh để cho hả cơn hận ngày hôm nay.

Ngọc Kiều Nga gật đầu, cười nói :

- Tâm nguyện của Oa muội, có lẽ cũng không khó thực hiện mấy. Bởi vì Chương môn nhân đã luyện thành một môn thần công tuyệt thế. Hơn nữa, ân sư đã phụng mệnh Chương môn nhân đi dò xét động tĩnh của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm rồi tìm cách dụ dỗ bọn họ tới đây. Tất nhiên là có thể thấy ngay rằng cuộc quyết đấu giữa hai bên cũng chẳng còn xa.

Nói rồi, Ngọc Kiều Nga nhìn Tiêu Lộng Ngọc, khẽ mỉm cười, rồi quay mình ra khỏi căn phòng.

Tiêu Lộng Ngọc khi xâm nhập vào sào huyệt của bọn này, trong lòng vô cùng lo sợ là Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương với Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga sẽ nhận ra được tung tích của nàng. Bởi vì hai người này có quan hệ thầy trò và là chị em của Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, cho nên chỉ cần nàng trúng một chút sơ hở là hai người họ sẽ nhận ra ngay.

Thế nhưng hiện giờ sự lo nghĩ này mỗi lúc một bớt dần, bởi vì trong lòng nàng đã rõ là Đoàn Thiên Hùng là một người rất cao minh muốn cho thầy trò của Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương không thể nào nghi ngờ nàng được nên mới dùng một kế, đợi khi nàng vừa xâm nhập sào huyệt của bọn họ lại giả trang thành Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đứng trước ngôi mộ khiêu chiến yêu cầu bọn họ phải buông tha cho Tư Đồ Ngọc.

Kế này thật là kỳ diệu vô cùng, bọn thầy trò Đỉnh nương nương có nằm mộng cũng không thể ngờ được rằng Tiêu Lộng Ngọc khiêu chiến trước ngôi mộ chỉ là một kẻ giả trang còn người đã vào trong sào huyệt của bọn họ, trên người mang thương tích nặng là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa mới thật là Tiêu Lộng Ngọc thực sự.

Càng nghĩ tới Đoàn Thiên Hùng, nàng càng cảm phục vô cùng. Đồng thời nàng cũng cảm thấy thân phận, võ công và cơ trí của người này thật vô cùng thần bí, không thể nào mà dò xét được.

Trong lúc Tiêu Lộng Ngọc đang miên man suy nghĩ, thì ở bên ngoài gian tĩnh thất đã vẳng lại tiếng cười của đôi nam nữ, nghe rất chói tai.

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng vị Ngọc đệ đệ của mình đã được Ngọc Kiều Nga dẫn tới, bất giác nàng phập phồng, trống ngực đập thành thịch.

Chẳng kể là mối nguy hiểm đến đâu nàng cũng có thể đối phó rất trầm tĩnh. Thế nhưng việc này có quan hệ đến Tư Đồ Ngọc, khiến cho nàng cảm thấy tâm thần vô cùng bối rối.

Đó quả là mãnh lực ghê gớm của một chữ “tình”.

Chữ “tình” là kỳ lạ và có sức hấp dẫn vô cùng.

Nó có thể xô non lấp bể. Nó cũng có thể khiến cho những bậc thánh hiền trở thành loài cầm thú, và cũng có thể làm cho loài cầm thú trở nên Tiên Phật.

Cho nên trong lòng Tiêu Lộng Ngọc hiện giờ phập phồng lo ngại cũng chính bởi vì những lý do kể trên.

Nàng không biết Tư Đồ Ngọc có phải đã từ bậc thần tiên biến thành loài cầm thú hay không? Hơn nữa, nàng cũng biết không thể biết được rằng mình đang là một con ma khôn ngoan sẽ biến thành một con ma ngu dại hay không?

Nếu như Tư Đồ Ngọc đã biến thành loài cầm thú và nàng trở thành một con ma ngu dại, thì sự việc sẽ xảy ra khiến cho hai bên khó có thể thoát khỏi chìm đắm trong sự đam mê không bờ bến, gây ra sự hối tiếc về sau.

Giữa lúc ấy, cánh cửa của gian thạch thất bật mở. Vị Ngọc đệ đệ của nàng đã bước vào.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng miên man suy nghĩ, có phải là ảo giác, là họa hay là phúc đây?

Tư Đồ Ngọc chẳng những bước vào một mình, mà cánh tay còn ôm vòng lấy eo lưng của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga.

Hai người tỏ vẻ rất âu yếm, thân mật sánh vai nhau bước vào trong phòng.

Thấy vậy, Tiêu Lộng Ngọc lòng rất đau xót, bởi vì Tư Đồ Ngọc trên sắc mặt hiện đầy vẻ ham muốn, đôi mắt tinh anh ngày xưa đã biến mất hiện giờ thay bằng một đôi mắt đầy vẻ dâm tà, khiến nàng phải dâm lo sợ.

Ngọc Kiều Nga thấy vẻ mặt của Tiêu Lộng Ngọc có hơi khác lạ, liền vùng khỏi tay Tư Đồ Ngọc, chạy đến bên giường, ngạc nhiên hỏi :

- Oa muội, tại sao lại có vẻ không vui? Không phải Oa muội đã muốn gặp Tư Đồ Ngọc thì nay ngu tử đã dẫn hần đến đây rồi mà?

Tiêu Lộng Ngọc vội trấn tĩnh tâm thần, đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Nga gượng cười nói :

- Xin đa tạ Nga tử, tiểu muội đã cướp mất người của Nga tử, Nga tử... không tức giận hay sao?

Ngọc Kiều Nga cười khanh khách nói :

- Tại sao Oa muội lại khách khí đối với ngu tử như thế? Chúng ta đã là chị em với nhau, thì chút việc chia ngọt sẻ bùi này nào có gì là đáng kể?

Ngọc Kiều Nga nói tới đây, hơi ngừng một chút rồi ghé vào tai Tiêu Lộng Ngọc khẽ nói :

- Thế nhưng tên Tư Đồ Ngọc đã làm cho ngu tử đau khổ không phải là ít. Oa muội không nên hưởng trọn như thế, ít ra cũng để cho ngu tử được hưởng thụ qua một lần với y.

Tiêu Lộng Ngọc nghe những lời dâm đẳng của Ngọc Kiều Nga, bất giác nàng nghiêng răng tròng mắt nhìn y thị.

Ngọc Kiều Nga hiểu lầm ý nàng, gượng cười nói :

- Oa muội bắt tất phải trọn mắt nhìn ngu tử như vậy. Ngu tử chỉ nói đùa đấy thôi, chứ xin đi liền ngay bây giờ.

Nói dứt lời, y thị đưa tay vuốt vào má Tư Đồ Ngọc một cái, rồi cười híp mắt lại, nói :

- Tư Đồ Ngọc, người chẳng nên quyến luyến ta. Hãy mở rộng cửa một chút, ngoan ngoãn hầu hạ người em của ta. Một ngày khác ta sẽ cùng người...

Tư Đồ Ngọc cũng không đáp lời, chỉ đứng ngăn người ra thôi.

Sau khi Ngọc Kiều Nga đi khỏi, chàng khép chặt cửa lại, rồi đi đến bên giường Tiêu Lộng Ngọc.

Lúc bấy giờ Tiêu Lộng Ngọc trong lòng hồi hộp vô cùng, trống ngực đập thành thịch, nhưng nàng cũng đã phát giác ra một điều.

Xem tiếp hồi 53 Tỷ đệ tình thâm

53. Hồi 53 Tỷ Đệ Tình Thâm

Tiêu Lộng Ngọc phát giác ra điều này, bất giác hai gò má ửng hồng chăm chú nhìn ra cửa nói lớn :

- Nga tử, tỷ tỷ đáng chết thật! Sao không đi mau đi? Tiểu muội không muốn cho Nga tử đứng ở bên ngoài nghe lỏm đâu.

Quả nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng cười dâm dăng của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga mỗi lúc một xa dần.

Lúc đó Tư Đồ Ngọc đã đến bên giường Tiêu Lộng Ngọc, đưa mắt nhìn nàng, cười khi khi nói :

- Ngọc nhị cô nương, chị em của cô nương đều muốn vui thú gối chăn với tại hạ, tại sao cô nương lại còn hồ thẹn như thế? Hơn nữa, cô nương lại còn sợ người ngoài nghe được.

Tiêu Lộng Ngọc vừa tức giận vừa hồ thẹn, bất giác trong lòng cảm thấy chua xót, hai dòng lệ từ từ lăn dài trên gò má.

Tư Đồ Ngọc thấy nàng rơi lệ, thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng, liền kêu “Ủa” một tiếng hỏi :

- Ngọc nhị cô nương, tại sao cô nương lại khóc thế? Chắc là... chắc là không thích tại hạ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng môn hạ của Thiên Ma phái không cấm chuyện tình dục, Ngọc Kiều Nga lại là một yêu cơ dâm nữ, nếu như mình tỏ vẻ như thế, vạn nhất bị người khác thấy được tất phải dâm ra nghi ngờ. Nàng liền khẽ nhích người sang một bên, hạ giọng nói với Tư Đồ Ngọc :

- Lên giường đi! Ngoan ngoãn nằm bên cạnh ta không được lớn tiếng.

Tư Đồ Ngọc gạt đầu lia lịa, nằm dài xuống giường, nhưng cánh tay vươn của chàng dang rộng ra, ôm lấy thân hình kiều diễm của Tiêu Lộng Ngọc mà khép chặt lại.

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng thần trí của chàng đã bị mê loạn, không thể tự chủ được, nàng định dùng lời lẽ ôn tồn để nói với chàng.

Là một người con gái trong trắng như Tiêu Lộng Ngọc nếu là lúc bình thường, gặp cảnh ngộ này ắt sẽ khiến cho nàng như say sưa đắm đuối. Thế nhưng hiện giờ với tình cảnh của hai người, khiến cho nàng cảm thấy cõi lòng tan nát.

Tiêu Lộng Ngọc cố nén sự đau khổ ghé tai Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Người có biết người là ai không?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tại sao lại không biết! Tại hạ là Tư Đồ Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ gỡ cánh tay của chàng khỏi lồng ngực của mình hạ thấp giọng nói :

- Người là môn hạ đệ tử của ai?

Tư Đồ Ngọc chớp chớp mắt, lia lịa lắc đầu nói :

- Tại hạ không nhớ rõ, Ngọc nhị cô nương, người cô nương thích là tại hạ người tại hạ thích là cô nương, vậy cần gì phải biết ân sư của tại hạ là ai làm gì?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ lắc đầu, trong lòng cảm thấy kinh sợ cho thứ độc của bọn họ quả thật là một thứ thuốc lợi hại mới có thể khiến cho Tư Đồ Ngọc ngay cả sư môn của mình cũng quên hết.

Nàng khẽ đảo mắt, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, quay sang phía Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Người không gọi ta là Ngọc nhị cô nương được không?

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương là Ngọc nhị cô nương, tại hạ không gọi thế thì biết gọi bằng gì bây giờ?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Ta muốn người gọi ta bằng Ngọc tỷ tỷ.

Tư Đồ Ngọc lẩm nhẩm đọc ba chữ “Ngọc tỷ tỷ” ba lần, gạt đầu cười nói :

- Được, hay lắm! Tại hạ xin gọi cô nương bằng Ngọc tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc đỡ lời, cười nói :

- Ta cũng không gọi người bằng Tư Đồ Ngọc, mà xin đổi bằng Ngọc đệ đệ nhé?

Tư Đồ Ngọc trong lòng cảm thấy rất khoan khoái, mỉm cười nói :

- Tốt lắm! Ba tiếng Ngọc tỷ tỷ này khiến cho tại hạ nghe rất thân mật.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng cảm thấy chua xót, đôi dòng lệ lại một lần nữa từ từ chạy xuống.

Tư Đồ Ngọc hoảng hốt nói :

- Ngọc nhị..., Ngọc tỷ tỷ người làm sao lại khóc? Hay là... hay là sợ rằng tiểu đệ gọi là Ngọc tỷ tỷ không đủ nhiệt tình?

Tư Đồ Ngọc vừa nói quả nhiên lại vừa làm một động tác âu yếm thâm mật.

Tiêu Lộng Ngọc hổ thẹn đỏ bừng cả mặt vội vàng chống cự lại khe giọng hỏi :

- Ngọc đệ đệ nên ngoan ngoãn một chút đừng nên làm thế! Hiền đệ, chắc là hiền đệ đã cùng với các chị của ngu tỷ đều làm như thế sao?

Tư Đồ Ngọc thấy bị Tiêu Lộng Ngọc giận dữ chống cự, đành phải tạm thời ngừng những động tác âu yếm ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ thực sự như thế nào là ngoan ngoãn? Nếu như tiểu đệ không làm thế đối với Ngọc đại cô nương thì người cũng mắng tiểu đệ là không ngoan ngoãn.

Tiêu Lộng Ngọc trong cõi lòng nàng chỉ cảm thấy không biết thế nào là chua, là mặn, là đắng, là cay, chỉ có khuyết một cảm giác là ngọt bùi.

Nàng không biết tính sao, đành chỉ cố nén hai giòng lệ, đưa tay lau nước mắt rồi nhìn Tư Đồ Ngọc, làm bộ giận dữ nói :

- Ngu tỷ là ngu tỷ, y thị là y thị, vốn chẳng giống nhau. Ngọc đệ cứ thử nghĩ đi, thực sự là Ngọc đệ nguyện theo lời ai?

Tư Đồ Ngọc đưa đôi mắt đỏ rực chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, lên tiếng đáp :

- Tiểu đệ đối với Ngọc đại cô nương chỉ cảm thấy sợ, còn đối với tỷ tỷ lại cảm thấy thân mật. Tiểu đệ xin nghe lời Ngọc tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc nghe nói sự chua xót trong lòng đã vơi đi phần nào, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc dịu dàng nói :

- Ngọc đệ đệ đã nguyện ý nghe lời của ngu tỷ thì hãy ngoan ngoãn nằm cạnh bên ngu tỷ không được làm hỗn nhé.

Tư Đồ Ngọc gật đầu cười nói :

- Vâng, tiểu đệ xin nghe lời Ngọc tỷ tỷ. Tỷ tỷ... tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc thấy chàng quả nhiên ngoan ngoãn lạ thường, đã nằm ngay bên cạnh mình, mới đưa tay nắm lấy tay Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ...

Nàng vừa nói được hai tiếng “Ngọc đệ” trong lòng bỗng giật mình kinh sợ, bởi vì vừa nắm lấy tay Tư Đồ Ngọc chợt nhận thấy trong lòng bàn tay chàng nóng dị thường.

Tiêu Lộng Ngọc giật nẩy mình. Nàng chắc là căn bệnh của Tư Đồ Ngọc đã phát sinh, liền đưa mắt nhìn lên gương mặt của chàng, chăm chú quan sát.

Nàng vừa nhìn kỹ một chút, liền phát giác trong đôi mắt của Tư Đồ Ngọc phát ra đỏ rực, còn nóng hơn lòng bàn tay của chàng những ba phần.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc đệ, Ngọc đệ đang nghĩ ngợi gì thế?

Tư Đồ Ngọc như hiện vẻ ham muốn tình dục trên gương mặt, đưa ánh mắt như phun lửa nhìn Tiêu Lộng Ngọc đáp ứng :

- Tiểu đệ muốn... tiểu đệ muốn...

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng chất thuốc trong người Tư Đồ Ngọc đang phát tác mạnh, liền quyết định không thêm để ý tới chàng nữa.

Thế nhưng, nàng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ lo sợ là Tư Đồ Ngọc không thắng nổi sức thuốc, sẽ bị thêu đốt cả gan ruột cho nên Tiêu Lộng Ngọc sửa lại quần áo đã bị Tư Đồ Ngọc xô nhau, một mặt lại nói với Tư Đồ Ngọc rằng :

- Ngọc đệ, đệ hãy đưa tay trái của Ngọc đệ cho tỷ tỷ xem!

Tư Đồ Ngọc ngoan ngoãn nghe lời. Thế nhưng chàng lại gượng cười nói :

- Tỷ tỷ đã không chịu cùng tiểu đệ... lại còn bảo tiểu đệ đưa tay làm gì?

Tiêu Lộng Ngọc không then để ý tới những lời nói của chàng, chỉ đưa ba ngón tay nắm vào Thốn Quan Xích ở cổ tay phải chàng để chẩn mạch.

Sau khi chẩn mạch xong, Tiêu Lộng Ngọc cố nén tiếng thở dài.

Ý nàng chẩn mạch là sợ Tư Đồ Ngọc trúng phải chất kỳ độc, nếu như cứ cố gắng chống lại lòng dục không cho phát tiết ra, có thể sẽ làm phương hại đến thần trí và thân thể của chàng.

Nếu thực như vậy, Tiêu Lộng Ngọc đành chỉ vì Ngọc đệ đệ của nàng, sẽ không bắt buộc Tư Đồ Ngọc nghe theo lời nàng nữa, mà cố nén sự ỏ thẹn để hiến thân cho chàng ta thôi.

Tuy nhiên, hai người tâm ý đã sớm trao cho nhau, chỉ thấy cái việc làm bạn trăm năm, trước khi được ân sư chính thức tác thành giai ngẫu mà đã trao thân cho nhau thì cũng là việc phạm vào lễ nghi tập tục.

Thế nhưng Tiêu Lộng Ngọc nhận thấy rằng, nếu để cho Tư Đồ Ngọc cùng với chị em Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga chung chăn chạ gối, hoặc là lửa dục của Tư Đồ Ngọc bị ức chế quá sẽ đốt cháy hết tim gan của chàng. Nghĩ vậy, nàng quyết định chấp nhận sự hy sinh đó. Thà là để cho viên ngọc có vết còn hơn là giữ tấm thân trong sạch mà làm hại đến tính mạng của chàng.

Rất may là sau khi chẩn mạch, nàng đã phát giác được tuy Tư Đồ Ngọc đã bùng bùng lửa dục, huyết mạch bị căng thẳng, nhưng cũng chưa đến nỗi phải ức chế mà sanh ra tổn hại đến tâm thể.

Tiêu Lộng Ngọc chợt trong lòng hiểu rõ hiện tượng này là một việc lạ thường, có thể là trước kia Đoàn Thiên Hùng đã cho Tư Đồ Ngọc đã cho Tư Đồ Ngọc uống viên Thái Ất Hoạch Tâm đơn nên nay mới có công hiệu như thế.

Xem thế đủ biết Đoàn Thiên Hùng là một người đã chuẩn bị chu đáo đến mức nào? Hơn nữa y đã luyện ra viên Thái Ất Hoạch Tâm đơn đúng với cái tên của nó, thật là có tác dụng hoạch tâm kỳ diệu.

Nghĩ tới đây, Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy trong lòng hơi khoan khoái, Tư Đồ Ngọc lại có nhưng cử chỉ như muốn tỏ tình âu yếm với nàng.

Chàng định gỡ một cử chỉ lơ lả ra thì Tiêu Lộng Ngọc đã trừng mắt, trầm giọng nói :

- Ngọc đệ đệ, tại sao Ngọc đệ lại muốn làm như vậy?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Tiểu đệ... tiểu đệ... hiện giờ tiểu đệ rất..... rất yêu tỷ tỷ. Tiếc... tiếc là không được nuốt trọn tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc vừa tức giận lại vừa buồn cười. Nàng khẽ đưa mắt lườm chàng, giả bộ hờn giận nói :

- Ngọc đệ không nên nghĩ chuyện bậy bạ. Chẳng lẽ ngoài cách ra lại không còn cách nào để biểu lộ sự âu yếm đối với tỷ tỷ sao?

Tư Đồ Ngọc vội vàng hỏi :

- Ngọc tỷ muốn tiểu đệ biểu lộ bằng cách nào? Tiểu đệ... thật không nghĩ ra?

Tiêu Lộng Ngọc đôi má hơi ửng hồng, mỉm cười nói :

- Ngu tử muốn Ngọc đệ ngoan ngoãn nằm ngủ đi.

Tư Đồ Ngọc gượng cười mấy tiếng, lắc đầu nói :

- Tiểu đệ... hiện giờ tiểu đệ toàn thân nóng như lửa đốt, thật thứ thuốc đó lại hại quá, chỉ sợ ngủ không được.

Tiêu Lộng Ngọc rất đau buồn, thở dài một tiếng nói :

- Ngọc đệ nên ngoan ngoãn một chút, ngu tử sẽ giúp Ngọc đệ ngủ được ngay. Ngọc đệ có điều gì muốn nói cứ để sau khi tỉnh dậy rồi hãy hay.

Tiêu Lộng Ngọc nói rồi đưa bàn tay ngọc nhỏ nhắm khê điểm vào huyệt Bắc Can của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc bị điểm vào huyệt ngủ, tự nhiên hai mắt khép dần rồi đắm chìm trong giấc mộng.

Tiêu Lộng Ngọc khê thở dài một tiếng, bắt giắc hai giòng lệ lăn dài xuống tận môi.

Tư Đồ Ngọc trên đôi má nóng ran. Nàng khê đưa tay âu yếm xoa lên ngực của Tư Đồ Ngọc rồi cũng nhắm mắt lại ngủ.

Trong gian tĩnh thất, tuy cơn sóng gió đã lắng, chỉ còn lại một bầu không khí yên lặng, nhưng bên ngoài gian tĩnh thất sóng gió lại nổi lên.

Gọi là sóng gió chính là ám chỉ vào Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đối với thân phận của Tiêu Lộng Ngọc đã nổi tính nghi ngờ.

Ngọc Kiều Nga lúc đầu thì thấy trong lúc Tiêu Lộng Ngọc được Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương cứu đem về trên mình lại bị thương nặng. Điểm thứ hai là bởi vì lại có Tiêu Lộng Ngọc khác ở bên ngoài khiêu chiến, lại nữa đối với cái tính tình chân thật của người em...

Cho nên sau khi Ngọc Kiều Nga rời khỏi căn phòng vốn muốn đứng bên ngoài cửa để nghe trộm cuộc ân ái của Ngọc Kiều Oa với Tư Đồ Ngọc ở bên trong nhưng bị Tiêu Lộng Ngọc phát giác đành chỉ giả bộ bước đi.

Thế nhưng Ngọc Kiều Nga đi khỏi hơn trượng y thị lại dừng bước rồi len lén quay trở lại vẫn ở bên ngoài gian tĩnh thất nghe ngóng động tịnh ở bên trong.

Ngọc Kiều Nga nghe ngóng một hồi lâu, chỉ thấy hai người nam nữ trong gian phòng đều ngủ say, không khí vẫn yên lặng chứ không nghe thấy những tiếng thở hổn hển của đôi nam nữ yêu nhau theo như ý nghĩ của nàng.

Ngọc Kiều Nga đến lúc này trong lòng đã nổi lên một sự nghi ngờ, bởi vì y thị đã biết rõ người em của nàng đối với việc nam nữ chung chăn chung gối so với mình lại còn ham muốn hơn nhiều, cho nên khi Tiêu Lộng Ngọc vừa ép nàng phải nhường Tư Đồ Ngọc, khiến cho y thị cảm thấy quả như ý nghĩ của mình.

Thế nhưng hiện nay trong gian thạch thất vẫn sóng gió yên lặng, thật khiến cho Ngọc Kiều Nga cảm thấy đây là một việc ngoài ý nghĩ của mình.

Trong lòng một khi đã rất tin tưởng thì tất nhiên là không có sự nghi ngờ nhưng nếu có một sự nghi ngờ nào nhỏ nhỏ sẽ khiến cho mọi việc đều phải lưu ý đến.

Ngọc Kiều Nga nghe mãi mà không thấy trong phòng có tiếng xuân tình dục dã, bèn cảm thấy cử chỉ của người em này khác thường.

Từ khi Ngọc Kiều Nga cảm thấy Ngọc Kiều Oa có cử chỉ khác lạ này liền sanh ra nghi ngờ cả cái chuyện mà Ngọc Kiều Oa bảo là mình quên cả trí nhớ, rồi hỏi han đến những chuyện bí mật.

Hai điểm nghi ngờ này cùng hiện lên trong đầu óc của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, khiến nàng bắt giắc trong lòng rung động mồ hôi toát ra.

Hiện giờ Ngọc Kiều Nga bắt đầu hoài nghi đến cái thân phận của Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa là giả hay là thật đây?

Theo lẽ Ngọc Kiều Nga đã sinh nghi ngờ liền phải đi báo cáo ngay với các vị Chưởng môn hoặc Phó chưởng môn để xin cho tra xét việc này.

Nhưng nàng ta lại không chọn ngay hành động đó, chỉ tính sẽ tự tìm trong vòng một ngày nữa dò xem động tĩnh ra sao đã.

Nhận xét này không phải là Thiên Ma Yêu Nữ có lòng nhân hậu, mà là nàng chợt nhận ra nguyên nhân của cái sự yên lặng trong phòng, có lẽ là người muội muội Ngọc Kiều Oa đã nhận thấy là mình bị thương nặng chưa khỏi hẳn, không thể có thể vui chuyện mây mưa, nên mới cố nén chịu đựng cơn tình dục, chưa thi hành ngay chuyện ân ái với Tư Đồ Ngọc.

Do đó, Ngọc Kiều Nga định sẽ đem chuyện mật này để chậm lại một hôm, rồi chính nàng trong một ngày đó sẽ ra sức tìm hiểu đầu đuôi sự việc trắng đen như thế nào?

Nếu như đối phương có thể bộc lộ sơ hở gì, hoặc là trắng đêm mà vẫn xuân tình ý lạnh trong phòng, thì lúc đó nàng mới đem báo cáo những sự nghi ngờ của mình với Chưởng môn nhân.

Một đêm yên tĩnh trong nháy mắt đã sang ngày thứ hai. Ngọc Kiều Nga đến từ lúc sớm, gõ cửa kêu lớn :

- Oa muội, có phải đêm qua đã phải trải qua một đêm rất khổ sở không?

Tiêu Lộng Ngọc không muốn nghe những lời dơ bẩn này, vội đưa tay vỗ vai Tư Đồ Ngọc bảo chàng ra mở cửa.

Ngọc Kiều Nga thấy Tư Đồ Ngọc trên gương mặt nàng liền tỏ vẻ thần bí, khẽ giọng hỏi: Tư Đồ huynh, đối với muội muội của ta, huynh có chịu ngoan ngoãn hay không?

- Tất nhiên là ngoan, Ngọc tỷ tỷ bảo là tại hạ rất ngoan.

Ngọc Kiều Nga nghe xong liền giật mình kinh ngạc, nghĩ thầm là Tư Đồ Ngọc sao lại trả lời nàng như thế? Chắc là sau khi nàng đi khỏi rồi, bọn họ đã có sự vui sướng về da thịt chẳng?

Ngọc Kiều Nga nghĩ như thế nên trong lòng tuy có hơi chua xót, nhưng cũng khiến cho ý nghĩ nghi ngờ về người em của nàng cũng bớt được vài phần.

Ngọc Kiều Nga chậm rãi đến bên giường Tiêu Lộng Ngọc chậm rãi hỏi :

- Oa muội, thương thế của Oa muội như thế nào? Hôm nay sức khỏe của muội đã khá nhiều rồi chứ?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Tiểu muội hôm nay cảm thấy đã khá nhiều, xin Nga tỷ đừng nên bận lòng lo lắng.

Ngọc Kiều Nga đưa đôi mắt thâm trầm chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc là người có phản ứng rất nhanh, liền nhận thấy trong ánh mắt của Ngọc Kiều Nga hơi có sự khác lạ, bất giác trong lòng hoảng sợ. Nàng nghĩ lại xem trong những cử chỉ của mình đã có để lộ ra một chút sơ hở nào không?

Trong lúc Tiêu Lộng Ngọc đang miên man suy nghĩ, thì Ngọc Kiều Nga khẽ mỉm cười nói :

- Oa muội đã uống Tỷ Ngọc Tiên của ân sư đến cả lọ một, ngày mai chắc sẽ có thể khỏi hẳn để gánh vác những nhiệm vụ khẩn cấp.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Nhiệm vụ khẩn cấp gì?

Ngọc Kiều Nga đáp :

- Căn cứ theo lời mật báo của Chưởng môn nhân thì cái tầm dò xét của đối phương dần dần thu hẹp lại, chỉ hướng về phái Câu Lậu chúng ta, cho nên sẽ có những sự kiện khẩn cấp xảy ra. Chưởng môn nhân đã có dặn dò chúng ta không được tự ý ra ngoài mà phải chuẩn bị sẵn để đợi những lệnh quan trọng của người.

Tiêu Lộng Ngọc cố ý nghiêng rằng cau mày nói :

- Nga tỷ, tiểu muội hy vọng là đối phương sẽ ra tay sớm, để hai bên sống chết tranh tài với nhau một phen. Thế nhưng Nga tỷ cần phải tìm cách giúp cho tiểu muội hoàn thành hai điều tâm nguyện.

Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Oa muội có tâm nguyện gì xin cứ nói hết ra? Chúng ta đã là chị em ruột thịt thì ngu tỷ có lẽ nào lại không chịu giúp Oa muội?

Tiêu Lộng Ngọc làm như có vẻ rất khổ não, nói :

- Điều tâm nguyện của tiểu muội là không thể không giết tên Đoàn Thiên Hùng, để báo thù chuyện y đã thương tiểu muội.

Ngọc Kiều Nga gật đầu cười nói :

- Đó là sẽ tự nhiên. Môn hạ của Thiên Ma chúng ta, việc nhỏ cũng phải báo, huống hồ là tên Đoàn Thiên Hùng đã ra tay đã thương Oa muội đến nông nỗi này.

Tiêu Lộng Ngọc tiếp tục nói :

- Điều tâm nguyện thứ hai của tiểu muội là muốn được cùng con nha đầu Tiêu Lộng Ngọc giao đấu một trận ác liệt.

Ngọc Kiều Nga bật cười nói :

- Điều tâm nguyện này có gì là khó, bởi vì Tư Đồ huynh đã ở nơi này, thì vị Ngọc tỷ tỷ của Tư Đồ huynh tất nhiên phải nóng lòng sốt ruột. Chúng ta không cần tìm y thị để quyết đấu, mà y thị cũng sẽ phải tìm đến chúng ta mà.

Tư Đồ Ngọc đứng một bên cau mày hỏi :

- Cái gì là Ngọc tỷ tỷ? Hai người chẳng phải đều là Ngọc tỷ tỷ của tại hạ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc là người rất thông minh, đã sớm nhận ra vẻ mặt khác lạ của Ngọc Kiều Nga hôm nay đối với mình đã sinh ra nghi ngờ, cho nên nàng tìm cách đánh tan mỗi nghi ngờ đó mà vội đỡ lời. nghiêng rằng nói :

- Người mà chúng ta đang nói là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc cơ.

Trên gương mặt anh tuấn của Tư Đồ Ngọc đã lộ vẻ hoang mang, hỏi :

- Tiêu Lộng Ngọc? Tiêu Lộng Ngọc là ai? Tại hạ... tại hạ không...

Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy đau xót vô cùng, nhưng nàng cố miễn cưỡng đè nén cơ xúc động, cười khanh khách nói :

- Người quen Tiêu Lộng Ngọc, hay là đã không biết qua Tiêu Lộng Ngọc? Thế nhưng sau này mà người có gặp một người mặc trắng rất kiều diễm, thì đó là Tiêu Lộng Ngọc đấy. Lúc đó người phải lập tức rút thanh Ngọc Long nhuyển kiếm ra giết chết nàng ta nghe không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Vâng. Tại hạ xin nghe lời Ngọc đại tỷ tỷ và Ngọc nhị tỷ tỷ. Các người bảo tại hạ giết ai thì tại hạ xin giết liền.

Ngọc Kiều Nga đứng một bên đưa mắt lạnh lùng nhìn, thấy gương mặt của Tiêu Lộng Ngọc vẫn thản nhiên bất giác mỗi nghi ngờ trong lòng lại giảm bớt đi vài phần.

Ngọc Kiều Nga rút trong người ra một lọ Tỷ Ngọc Tiên đưa cho Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Oa muội xin hãy dùng đi, ngu tỷ đã vì Oa muội mà đem lọ Tỷ Ngọc Tiên này đến cho Oa muội dùng đây.

Lúc bấy giờ đừng nói là muốn Tiêu Lộng Ngọc uống thứ Tỷ Ngọc Tiên bổ dưỡng chân khí mà ngay cả nếu muốn nàng uống độc dược nàng cũng không có cách nào mà chối từ, cho nên Tiêu Lộng Ngọc không chút chậm trễ đỡ lấy bình thuốc rồi uống cạn.

Ngọc Kiều Nga mỉm cười hỏi :

- Oa muội ngày hôm nay thương thế đã khá, thì đối với những sự việc đã quên, chắc đã hoàn toàn nhớ ra rồi đấy chứ?

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Những việc lớn thì tiểu muội đã khôi phục lại ký ức nên cũng có thể nhớ được, nhưng tiểu muội vẫn còn vài điểm chưa được nhớ rõ.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Oa muội đừng ngại, cứ đưa ra tất cả những sự việc mà Oa muội vẫn còn thắc mắc không nhớ rõ để ngu tỷ sẽ nhắc lại cho.

Đề nghị này tự nhiên là Tiêu Lộng Ngọc có cơ hội rất tốt để dò hỏi những điều cơ mật, thế nhưng nàng vẫn là ra vẻ thản nhiên, không vội vàng nóng nảy, lắc đầu cười nói :

- Khi Nga tỷ cần tiểu muội đưa ra những việc mà tiểu muội vẫn không nhớ rõ như thế, thì tiểu muội cảm thấy trong đầu óc chợt trống rỗng, trong nhất thời không thể đưa ra được. Tốt hơn là xin Nga tỷ hãy đợi tiểu muội lúc nào nhớ lại thì tiểu muội sẽ xin Nga tỷ nhắc nhở giúp cho.

Ngọc Kiều Nga đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ huynh...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay nói :

- Nga tỷ chẳng cần phải gọi Tư Đồ huynh nữa. Y đã gọi chúng ta là Ngọc đại tỷ tỷ và Ngọc nhị tỷ tỷ, chúng ta cũng nên học cách xưng hô của Tiêu Lộng Ngọc mà gọi y là đệ đệ nghe.

Ngọc Kiều Nga nghe nói đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, trên gương mặt lộ vẻ vô cùng dâm dăng cất giọng hỏi :

- Oa muội, hôm qua Oa muội chắc là thương thế rất nặng nên mới bỏ qua một đêm xuân đáng ngàn vàng. Tối nay Oa muội có cần Ngọc đệ đệ chung chăn chạ gối nữa không?

Tiêu Lộng Ngọc vốn là người thông minh, bất luận là chuyện như thế nào, nàng đoán cũng không sai mấy may.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Ngọc Kiều Nga nói như vậy, trong lòng chợt vỡ nhẽ.

Nàng biết là đêm qua, tuy đã lên tiếng đuổi người chị đi, nhưng Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga vẫn còn đứng ở bên ngoài nghe lỏm, chẳng trách nào hôm nay nàng ta đối với nàng lại lộ vẻ nghi ngờ như thế.

Thì ra cũng tại là nàng tối hôm qua có khác với vẻ phong lưu phóng tung của Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa.

Tiêu Lộng Ngọc đã phát giác được chỗ sơ hở của mình, tự nhiên là nàng cần phải bổ khuyết trước.

Cách bổ khuyết chẳng ngoài hai cách: thứ nhất là. tối nay nàng không thể lại cứ giữ mãi tấm thân tuyết sạch giá trong, mà cần phải vui vầy ân ái với Tư Đồ Ngọc.

Cách thứ hai là nàng phải nhường cho Ngọc Kiều Nga ân ái với Tư Đồ Ngọc. Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc cho dù trí tuệ có thông minh đến đâu, nhưng đối với chung chạ gối chăn của nam nữ cũng không trách việc hổ thẹn của nhi nữ thường tình.

Tiêu Lộng Ngọc đối với cách thứ nhất thì hổ thẹn và sợ hãi. Đối với cách thứ hai thì không nỡ mà lại đem lòng ghen tuông.

Thế nhưng dù sợ hay ghen, Tiêu Lộng Ngọc cũng cần phải lựa chọn một trong hai cách. Hơn nữa, nàng cũng không thể chậm trễ được, mà phải quyết định ngay, vì chậm trễ một phút là sẽ để lộ tung tích ngay.

Vì vậy Tiêu Lộng Ngọc cần phải trong giây lát trả lời dứt khoát ngay. Thế nên Ngọc Kiều Nga vừa nói xong câu “Oa muội có cần phải Ngọc đệ đệ chung chăn chạ gối nữa?” Tiêu Lộng Ngọc liền khẽ đảo mắt mỉm cười nói :

- Nga tỷ đã biết tối hôm qua tiểu muội bị mất một đêm đáng giá ngàn vàng thì tối hôm nay lẽ tự nhiên...

Tiêu Lộng Ngọc nói tới đây chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Nga mỉm cười nói tiếp :

- Có điều là nếu Nga tỷ trong lòng sốt ruột thì tiểu muội cũng...

Những lời nói của Tiêu Lộng Ngọc trong lúc gấp rút, nàng không có cách nào quyết định hẳn nên tạm thời dùng kế hoãn binh.

Ngọc Kiều Nga không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc nói dứt câu, liền xua tay cười nói :

- Không cần! Không cần! Tối nay Oa muội cứ việc hưởng thụ đi. Ngày mai, Oa muội sẽ đem vị Ngọc đệ đệ trao cho ngu tỷ cũng được. Bởi vì còn Diêm nhị tỷ, Hùng tam tỷ đối với Ngọc Long kiếm khách là một người trang kiện anh tuấn rất có hứng cảm, cả hai đều muốn được cùng chàng ta hưởng cơn mưa mây một phen.

Tiêu Lộng Ngọc nghe những lời dâm ô này, trong lòng bất giác vừa giận lại vừa hận, nhưng trên sắc mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên không để ý mỉm cười nói :

- Đó là tự nhiên, tiểu muội sớm đã nói qua là tiểu muội chỉ muốn rút thăm đầu thôi, chứ không có thể giữ vị Ngọc Long kiếm khách này làm của riêng được.

Tư Đồ Ngọc đứng cạnh bên nét nhăn nhó kêu lên rằng :

- Ngọc nhị tỷ tỷ, xin cứ giữ tiểu đệ làm của riêng được không?

Lời nói của Tư Đồ Ngọc bất ngờ như thế, khiến cho Ngọc Kiều Nga và Tiêu Lộng Ngọc nghe xong đều giật nảy mình.

Tiêu Lộng Ngọc ửng hồng đôi má hỏi :

- Ngọc đệ đệ, hiền đệ muốn ngu tỷ giữ hiền đệ làm của riêng là có ý gì?

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng đáp :

- Bởi vì tiểu đệ cảm thấy trong đôi mắt của Diêm tỷ tỷ rất hiểm ác như con rắn độc, Hùng tỷ tỷ thì toàn thân đều đầy lông lá, giống như một con vượn. Ngay cả đến Ngọc đại tỷ tỷ là người có sắc đẹp kiều mị. đều không đáng mến bằng Ngọc nhị tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc không ngờ Tư Đồ Ngọc lại nói như thế, bất giác nàng cau mày, gương cười nói :

- Ngọc đệ đệ, hiền đệ không nên nói như thế. Chẳng lẽ hiền đệ lại không sợ Thiên Ma Băng Nữ ta vốn là người lạnh lùng như băng tuyết sao?

Tư Đồ Ngọc vẫn trừng mắt lên nhìn nàng nói :

- Ngọc nhị tỷ tỷ, tỷ tỷ đối với tiểu đệ lại nóng còn hơn lửa thiêu.

Ngọc Kiều Nga nghe xong liền nguýt một cái, khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc sau mày nói :

- Oa muội, ma lực của hiền muội thật là mãnh liệt. Chúng ta đều là chị em ruột, tự nhiên không có gì đáng ngại thế nhưng Ngọc đệ nói là Diêm tỷ tỷ độc ác như rắn rết, và Hùng tỷ tỷ lông lá như con vượn. Nếu như những lời này lọt vào tai hai người đó thì Xà Tâm Quý Nữ và Man Sơn Mao Nữ chắc phải tức chết đi mất thôi.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Nga tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc vừa thốt ra được hai tiếng thì trong một cái lỗ nhỏ trong vách tường đột nhiên vọng vào một giọng nói rất trong trẻo và có người lên tiếng nói :

- Ngọc đại cô nương có đây không? Mẽ phó chương môn nhân có việc muốn kêu gọi cô nương đấy.

Ngọc Kiều Nga nghe xong liền hướng về vách tường “ạ” lên một tiếng, rồi đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Oa muội, Mẹ phó chương môn nhân có việc muốn gọi ngu tử thì ngu tử chỉ đi một lát sẽ quay lại. Oa muội cứ việc thi triển hết ngón nghề của mình ra khiến cho Ngọc đệ đệ được hưởng những thú thần tiên một phen nhé.

Tiêu Lộng Ngọc đỏ bừng đôi gò má, lườm Ngọc Kiều Nga một cái.

Ngọc Kiều Nga khanh khách cười vẻ dâm dăng rồi lui ra ngoài căn tĩnh thất. Ngọc Kiều Nga sau khi ra khỏi gian tĩnh thất của Tiêu Lộng Ngọc liền đi thẳng đến chỗ cuối đường. Nơi đây à một gian tĩnh thất có cánh cửa sơn màu hồng, chính là nơi cư ngụ của vị Chương môn nhân của Câu Lậu phái phục hưng.

Bên phải và bên trái của tĩnh thất màu hồng còn có hai gian tĩnh thất khác.

Gian bên phải là của một vị rất ít khi đến đây, vô cùng thần bí, không biết vị Phó chương môn nhân này tên họ là gì?

Gian bên trái là chỗ ở của một trong ba vị Chương môn nhân, được vị Chương môn nhân rất tín nhiệm là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Ngọc Kiều Nga vâng theo lệnh gọi của Mẹ phó chương môn nhân là Bách Biến Ôn Quân, tự nhiên là nàng đến thẳng ngay trước gian tĩnh thất phía bên trái gõ cửa xin yết kiến.

Bách Biến Ôn Quân tuy là người chuyên về thuật cải trang, có thể biến đổi được dung mạo theo ý muốn rất tài tình. Thế nhưng mặt thật của y là một người có tầm vóc trung bình, mắt điều hâu tuổi trạc ngoài năm mươi.

Hơn nữa, Bách Biến Ôn Quân lại là một người rất có mưu cơ và lòng dạ tàn ác.

Ngọc Kiều Nga vừa gõ cửa, Mễ Nguyên Thông đã lên tiếng nói :

- Có phải là Nga nhi đấy không? Cứ vào!

Ngọc Kiều Nga đẩy cửa bước vào, nghiêng mình thi lễ với Mễ Nguyên Thông, mỉm cười nói :

- Đệ tử là Ngọc Kiều Nga, xin bái kiến Mẹ phó chương môn nhân. Không biết Mẹ phó chương môn nhân có điều gì sai bảo?

Mễ Nguyên Thông cười giọng quái dị nói :

- Nga nhi, trước nhất con hãy ra đóng chặt cửa rồi hãy nói chuyện sau.

Ngọc Kiều Nga nghe xong, biết rằng sự việc rất quan hệ, liền vâng lời ra đóng cửa phòng lại, gài then cẩn thận.

Mễ Nguyên Thông thấy Ngọc Kiều Nga đã đóng kín tất cả những lỗ hổng để truyền âm ra bên ngoài, rồi mới cười lên mấy tiếng rất quái dị, đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Nga hỏi :

- Nga nhi, thương thế của Diêm nhị tử và Hùng tam tử của con ra sao?

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình đáp :

- Diêm nhị tử và Hùng tam tử của con, sau khi uống linh dược thương thế đã khá nhiều, nhưng nếu muốn được hoàn toàn khỏi hẳn thì ít ra cũng cần phải nghỉ ngơi một vài ngày nữa.

Mễ Nguyên Thông gật đầu, tiếp tục hỏi :

- Thế còn muội muội Thiên Ma Băng Nữ của con thì ra sao?

Ngọc Kiều Nga gượng cười nói :

- Oa muội thương thế không phải là nhẹ, đã uống hết hai lọ Tỷ Ngọc Tiên do ân sư của con luyện thành. Có lẽ tới ngày mai mới có thể khỏi hẳn được.

Mễ Nguyên Thông khẽ đảo mắt một vòng, cười quái dị nói :

- Tình cảnh của Tư Đồ Ngọc như thế nào?

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình cười nói :

- Phó chương môn đã luyện được Cửu Cửu Mê Hồn tán, thật là một thứ thuốc có công hiệu như thần. Tư Đồ Ngọc đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện ngày trước.

Mễ Nguyên Thông nghiêm nét mặt nói :

- Nga nhi nên chú ý. Thứ độc được Cửu Cửu Mê Hồn tán chỉ công hiệu trong chín hôm, và cũng chỉ có thể uống nhiều nhất là chín viên, đến viên thứ mười nó sẽ biến chất mê thành chất cực độc, khiến cho người bệnh tất nhiên phải ngậm miệng là chết.

Ngọc Kiều Nga mỉm cười nói :

- Phó chương môn chẳng phải là khi bắt Tư Đồ Ngọc đã cho y uống chín viên Cửu Cửu Mê Hồn tán rồi sao?

Mễ Nguyên Thông cười nói :

- Đúng vậy. Cho nên ta mới nói con phải đặt biệt chú ý, chỉ có có lợi dụng được Tư Đồ Ngọc trong tám mươi một ngày là hạn tối đa. Vậy khi gần kỳ hạn này, hoặc là để cho y uống thêm một viên thứ mười nữa. Y sẽ bị chất độc dằng dặt mà chết.

Xem tiếp hồi 54 Bách Biến Ôn Quân

54. Hồi 54 Bách Biến Ôn Quân

- Phó chương môn nhân cứ yên tâm, đệ tử không đối với hạn kỳ tám mươi một ngày của y mà sao lãng được.

Mễ Nguyên Thông đưa đôi mắt âm thầm nhìn Ngọc Kiều Nga, nghiêm sắc mặt nói :

- Tư Đồ Ngọc là người rất tuấn tú khôi ngô, những người con gái gặp y rất dễ sinh lòng cảm mến. Các con dùng y để tiêu khiển vốn không có gì là đáng ngại, thế nhưng cần nhắc phải đề phòng nếu không sẽ xảy sinh ra việc yêu thương y thật đấy.

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình nói :

- Phó chương môn nhân là người nhìn xa thấy rộng lo như thế rất phải đệ tử sẽ nói cho Diêm nhị tỷ, Hùng tam tỷ và Oa muội phải hết sức đề cao cảnh giác.

Mễ Nguyên Thông lại đảo đôi mắt, cười nói :

- Nga nhi, Chương môn vốn đang đối phó với Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Băng Tâm. Trong võ lâm hiện nay, họ là hai nhiệm vụ rất khó trên chọc, cho nên chúng ta cần phải đề phòng từng bước một quyết không để để cho trong tổ chức chúng ta có một mảy may nào bất ổn.

Ngọc Kiều Nga biết rằng Mễ Nguyên Thông bề mặt thì nói như thế nhưng không biết ý Phó chương môn nhân ám chỉ ai, nàng đành vâng vâng dạ dạ thôi.

Mễ Nguyên Thông hạ giọng nói :

- Căn cứ theo nguyên tắc này, chúng ta đối với một chuyện nào hơi có ý nghi ngờ hoặc là một người nào hơi có ý nghi ngờ, đâu cũng phải đem hết trí tuệ ra để điều tra rõ ràng.

Ngọc Kiều Nga gật đầu lia lịa, Mễ Nguyên Thông chợt chiếu hai con mắt vừa hung dữ vừa hiểm độc nhìn Ngọc Kiều Nga nghiêm giọng nói :

- Nga nhi, trước kia ở Quát Thương mê cung Thần Châu tứ dật giao chiến ác liệt vào ngày đại hội trung thu với bọn ta thì Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đã giả trang thành Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa mà gây rối đến đại cuộc. Xem thế đủ thấy y thị là người võ công cao siêu, mưu trí tuyệt luân đúng là đệ tử y bát của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, không thể coi thường y thị được.

Ngọc Kiều Nga nghiêng răng hàm hực nói :

- Tiêu Lộng Ngọc thật là đáng sợ và cũng đáng hận. Trong kỳ đại hội trung thu lần trước, nếu không phải là y thị đã cải trang làm Oa muội của con, khám phá ra mọi việc thì La Phù Mai Tẩu Tăng Nại Hàn, Phóng

Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô và Hàn Giang Điếu Tuyết Ông Cơ Hường Vị ba lão già đó chắc chắn khó tránh khỏi kiếp số.

Mế Nguyên Thông cười nham hiểm nói :

- Việc trước vẫn không quên, thật là giỏi lắm. Nga nhi, con có nghĩ rằng Tiêu Lộng Ngọc có thể to gan lớn mật giở lại trò cũ nữa không?

Ngọc Kiều Nga nghe xong ngạc nhiên cau mày nói :

- Phó chủồng môn nhân, người muốn nói...

Mế Nguyên Thông khê đảo cặp mắt như dao, đỡ lời nói :

- Lần này muội muội Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa của con có phải là trước tiên đã mất tích rồi sau lại...

Ngọc Kiều Nga mỉm cười đỡ lời :

- Phó chủồng môn nhân, lần này không giống như lần trước, bởi vì không phải muội muội của con đã bị người ta đánh cho trọng thương, đã được ân sư của con cùng Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên giải cứu khỏi chốn nguy hiểm rồi đem về đây.

Mế Nguyên Thông cười vẽ quái dị nói :

- Ta cũng biết rằng lần này không giống như lần trước, thế nhưng chỉ sợ vạn nhất đối phương có thể nghĩ mưu tính kế như thế. Chúng ta phải giữ rất bí mật khiến cho đối phương cũng khó lòng mà dò xét được mọi việc của chúng ta một cách rõ ràng.

Ngọc Kiều Nga khê nhú cặp lông mày liễu, trên đôi môi khê điểm một nụ cười, nghiêng mình nói :

- Khỏi bẩm Phó chủồng môn nhân, đệ tử chẳng những đã lo điều này mà đối với mọi cử chỉ và dáng điệu của muội muội con, đệ tử đã quan sát rất kỹ lưỡng.

Mế Nguyên Thông có vẻ tươi cười, gật đầu khen rằng :

- Nga nhi đã tiến bộ rất nhiều. Con đã quan sát muội muội của con có thấy điểm gì là đáng nghi ngờ không?

Ngọc Kiều Nga gượng cười nói :

- Điểm nghi ngờ không phải là không có nhưng không phải là hoàn toàn đáng nghi...

Mế Nguyên Thông không đợi cho Ngọc Kiều Nga nói dứt lời, liền cười quái dị nói :

- Nga nhi, con hãy đem tất cả mọi chuyện từ khi muội muội của con bị thương trở về kể lại rõ ràng cho ta nghe, không được giấu diếm điều gì để cho ta dễ bề khám xét.

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình vâng lời, liền đem những việc đã qua kể lại tỉ mỉ cho Bách Biến Ôn Quân Mế Nguyên Thông nghe.

Mế Nguyên Thông lặng lẽ đưa đôi mắt sắc như dao nghe Ngọc Kiều Nga kể xong câu chuyện, mới cười nhạt nói :

- Ta không tin rằng với công lực của muội muội Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa của con lại có thể bị Đoàn Thiên Hùng đánh cho một chưởng đến phải mất hết trí nhớ. Đó rõ ràng là y thị đã cố nói khéo để dò xét việc cơ mật của chúng ta đấy.

Ngọc Kiều Nga giật nảy mình, kinh ngạc hỏi :

- Phó chủồng môn nhân đã nhận ra thân phận của muội muội con...

Mế Nguyên Thông cười nham hiểm gật đầu đỡ lời, nói :

- Thân phận của muội muội con có lẽ là giả chứ không phải là thật. Ta cần phải cho y thị bị một hình phạt rất lợi hại để làm lễ vật đón khách.

Ngọc Kiều Nga khê nhú đôi mày, nửa như muốn nói, nửa như lại thôi. Hồi lâu, nàng mới ấp úng kêu :

- Phó chủ trương môn nhân, đối với việc thân phận của muối muối con là thật hay giả, khó mà có thể đoán xét ngay được... như là... cũng không nên nóng nảy vội vàng quá.

Mẽ Nguyên Thông cười nói :

- Tất nhiên là không thể nóng nảy vội vàng được. Chúng ta trước tiên cần tra xét tìm bằng chứng đã. Việc này sẽ để cho Nga nhi gánh vác nhé?

Ngọc Kiều Nga vội vàng xua tay nói :

- Phó chủ trương môn nhân, xin người hãy sai người khác gánh vác lấy việc này, được không? Muối muối của con tính tình rất nóng nảy, nếu như thân phận của con có vấn đề gì đáng nói thì thôi, vạn nhất nếu là không có vấn đề gì phải nói tất sẽ không chịu để yên cho con đâu.

Mẽ Nguyên Thông bật cười nói :

- Nga nhi đừng có nên hoảng hốt. Ta tự khắc sẽ có một diệu kế sẽ không để cho con trước mặt muối muối của con mang tiếng là người ác độc đâu.

Ngọc Kiều Nga nói :

- Diệu kế của Phó chủ trương môn nhân như thế nào, có thể truyền thụ cho đệ tử được không?

Mẽ Nguyên Thông khẽ đảo cặp mắt, trên sắc mặt lộ vẻ nham hiểm, đưa tay kéo Ngọc Kiều Nga lại gần, rồi ghé tai nàng ta mà thì thầm to nhỏ một hồi lâu.

Ngọc Kiều Nga nghe Mẽ Nguyên Thông trên gương mặt lộ vẻ vô cùng bối phục, gật đầu cười nói :

- Phó chủ trương môn nhân sắp đặc như thế thật là tuyệt diệu. Đệ tử tạm thời cáo lui để lo chuẩn bị mọi việc.

Mẽ Nguyên Thông chăm chú nhìn Ngọc Kiều Nga, nói :

- Nga nhi hãy báo cho Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên một mình tới đây gặp ta. Ta còn cần phải tìm hiểu một vài chi tiết nơi y.

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình vâng lời rồi lui ra khỏi gian tĩnh thất. Trước tiên Ngọc Kiều Nga đi tìm Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, bảo y đi gặp mặt Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông, rồi nàng ta lại đi sắp đặt một vài chuyện khác. Sau cùng nàng mới trở về căn phòng Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Ngọc Kiều Nga đi lâu quá mới trở về, liền đưa mắt nhìn nàng ta, mỉm cười nói :

- Nga tỷ, Mẽ phó chủ trương môn nhân tìm Nga tỷ có chuyện gì giao phó vậy?

Ngọc Kiều Nga lắc đầu cười nói :

- Oa muối, không có chuyện gì đặc biệt cả. Chỉ vì thương thể của Diêm nhị tỷ và Hùng tam tỷ chưa được khỏi hẳn, nên người mau bảo ngu tỷ phải cẩn thận săn sóc cho bọn họ. Hơn nữa, người cũng có lời hỏi thăm bệnh tình của Oa muối đấy.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Đa tạ Phó chủ trương môn nhân đã lo lắng đến tiểu muối như thế. Tiểu muối nhờ được uống linh dược của ân sư nên đã có thể hành động lại được rồi. Vạn nhất nếu có tin gì của đối phương tới thì tiểu muối sẽ xin ra tay bắt đối phương để trả thù mối hận này.

Ngọc Kiều Nga đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc cau mày cười nói :

- Ngu tỷ không tin rằng đối phương dù cho đối phương có gan hùng mật báo mà dám tới đây gây sự, Oa muối hãy cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đi bởi vì tối nay có như thế thì Oa muối mới cùng Ngọc đệ đệ của Oa muối.

Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy câu nói “Ngọc đệ đệ của Oa muối” có hơi chướng tai, liền đỡ lời cười nói :

- Tại sao Nga tỷ lại nói như vậy? Y là Ngọc đệ đệ của tiểu muối chẳng lẽ lại không phải là Ngọc đệ đệ của Nga tỷ sao?

Ngọc Kiều Nga mỉm cười cũng không lên tiếng phản đối, chỉ vui vẻ chuyện trò với Tiêu Lộng Ngọc thôi.

Nàng ta như có vẻ hữu ý lẫn hữu ý đem tất cả những chuyện bí mật trọng đại có quan hệ trong tổ chức của họ cho Tiêu Lộng Ngọc nghe.

Tiêu Lộng Ngọc tự nhiên là trong lòng mừng thầm, sung sướng lạ thường. Thế nhưng nàng sao biết rằng Ngọc Kiều Nga đã được Bách Biến Ôn Quân chỉ bảo trong những câu chuyện cơ mật mà nàng ta nói cho Tiêu Lộng Ngọc nghe chỉ là nửa thật nửa giả có dụng ý để dụ cho Tiêu Lộng Ngọc phải để lộ những điểm khả nghi.

Sau một ngày chậm chậm trôi qua, hoàng hôn đã xuống dần. Trong những lỗ nhỏ bé truyền âm trên vách tường chợt vang lên giọng nói của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông lên tiếng cười hỏi :

- Nga nhi, thương thế của muội muội con chắc đã khỏi hẳn có thể đủ sức hành động rồi chứ?

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình đứng thẳng dậy cau giọng đáp :

- Khỏi hẳn Phó chương môn nhân, muội muội của con đã khỏi hẳn. Người có điều gì muốn dạy bảo muội muội của con thế?

Mễ Nguyên Thông cười nói :

- Lần này Oa nhi bị đau đớn trong lòng chắc phải vô cùng tức giận? Con phải tìm cách khiến cho muội muội của con phải thể hiện ra bằng hành động. Hiện giờ Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc lại đến Thanh Tùng cốc khấu khiêu chiến, vậy chị em các con cứ bình thản mà ra giao đấu, một là bắt sống nàng ta đem về động, hai là ta giết ngay đi.

Ngọc Kiều Nga dạ lên một tiếng đáp :

- Đệ tử xin tuân mạng.

Mễ Nguyên Thông cười lên mấy tiếng âm trầm giọng nói ngưng bật. Ngọc Kiều Nga quay sang Tiêu Lộng Ngọc, cau mày nói :

- Oa muội đã có cơ hội để trút cơn giận dữ đấy. Hãy mau mau nhận lấy nhiệm vụ. Chúng ta cùng đi ra giao đấu với Tiêu Lộng Ngọc, lần này tất không thể để cho y thị có một dịp may nào nữa.

Tiêu Lộng Ngọc trong cõi lòng thật cũng muốn được xem con người ấy đã mạo nhận tên hiệu của mình để khiêu chiến với Câu Lậu phái, thực sự là ai?

Thế nhưng đối với lời của Ngọc Kiều Nga “Oa muội hãy mau nhận nhiệm vụ” nàng thật không biết Ngọc Kiều Nga muốn ám chỉ ai? Rất may Tiêu Lộng Ngọc là một người có đầu óc thông minh, sau khi nghe xong, nàng liền lắc đầu, cười nói :

- Chẳng cần phải nhận hay không, chúng ta cứ đi thôi.

Ngọc Kiều Nga đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc định lên tiếng nói, thì Tư Đồ Ngọc đứng ở một bên đã cao giọng nói :

- Ngọc nhị tỷ tỷ, các người có phải đem tiểu đệ đi theo không?

Ngọc Kiều Nga chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười hỏi :

- Oa muội, chúng ta có nên đem Ngọc đệ theo không?

Tiêu Lộng Ngọc không đợi cho Ngọc Kiều Nga nói dứt lời, liền xua tay, cười nói :

- Con Tiêu Lộng Ngọc thật là tay quỷ kế đa đoan, rất lợi hại. Ngọc đệ nên ở lại nơi này, cần nhất là không được ra bên ngoài.

Bạch Y Long Nữ quả nhiên là đã có hai dụng ý trong câu đáp của nàng. Dụng ý thứ nhất là nàng biết Tư Đồ Ngọc đã bị mê mờ bản tính cho nên trước khi chưa tìm được thuốc giải cho chàng thì tạm thời không nên để cho chàng gặp một người nào, để tránh khỏi sự xảy ra một sự nhận lầm tai hại về sau.

Dụng ý thứ nhì, là nàng cảm thấy vẻ mặt của Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga hơi có điểm khác lạ, có thể là Ngọc Kiều Nga đã sanh lòng nghi ngờ nàng.

Cho nên Tiêu Lộng Ngọc tuy rất muốn cứu Tư Đồ Ngọc ra khỏi hang ma này, nhưng vì chuyện đại sự không thể nóng nảy, gấp rút được, nên nàng đành để lại chàng ở nơi đây.

Tư Đồ Ngọc nghe xong bèn cau đôi mày, giận dữ nói :

- Ngọc nhị tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng nên coi thường tiểu đệ. Tiểu đệ không sợ con Bạch Y Long Nữ nào đó đâu. Nếu cần, tiểu đệ chỉ xử dụng một thứ Ngọc Long nhuyển kiếm là có thể phân thân y thị thành trăm mảnh ngay được.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng rất kinh sợ, nhưng không biết tính sao bây giờ, đành chỉ gượng cười :

- Ngọc đệ đệ, đệ đệ nên ngoan ngoãn một chút. Không phải là Ngọc đệ đã nói là sẽ nghe lời tỷ tỷ hay sao?

Tư Đồ Ngọc mím môi, đưa đôi mắt đầy chân thành nhìn Tiêu Lộng Ngọc tuy thấy rằng mình không được đi theo Tiêu Lộng Ngọc, trong lòng chàng cũng rất buồn bã, nhưng chỉ đành im lặng vâng lời.

Ngọc Kiều Nga bật cười nói :

- Ngọc đệ đệ, phải đó. Ngọc đệ cũng cần phải ngoan ngoãn nghe lời một chút. Nếu không ngu tỷ sẽ bảo Ngọc nhị tỷ tỷ đuổi hiền đệ ra khỏi phòng thì tới nay hiền đệ sẽ mất một cuộc vui đấy.

Những lời nói của Ngọc Kiều Nga quả có mãnh lực lạ thường, khiến cho Tư Đồ Ngọc nghe xong liền lui lại phía sau đứng im lặng chịu đựng cơn bực tức.

Ngọc Kiều Nga quay sang Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Oa muội, chúng ta đi thôi! lần này chúng ta không thể để cho con Tiêu Lộng Ngọc lại có cơ hội trốn thoát một lần nữa. Điều đó thật là một lỗi lớn đối với Mễ phó chủ môn nhân đấy.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu, vừa định cất bước đi, thì chợt nhìn thấy nét mặt của Tư Đồ Ngọc có vẻ ủ rũ buồn bã, liền nắm tay chàng dịu dàng nói :

- Ngọc đệ đệ đừng nên buồn bã như thế. Ngu tỷ và Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ đi ra ngoài để xem xét sẽ trở về với hiền đệ ngay.

Tư Đồ Ngọc đứng yên lặng không trả lời.

Thấy vậy, Tiêu Lộng Ngọc đành phải bỏ mặt chàng, cùng với Ngọc Kiều Nga sánh vai bước ra khỏi gian tĩnh thất rồi tiện tay khép cánh cửa lại.

Ngọc Kiều Nga vừa đi vừa cười nói :

- Kể ra thì tiểu muội cũng đã khôi phục được rồi, nhưng vẫn ít chuyện tiểu muội vẫn chỉ nhớ một cách lơ mờ thôi. Ví dụ như con đường này quanh co uốn khúc qua, khiến cho tiểu muội nhìn hoa cả mắt.

Ngọc Kiều Nga lúc rồi thấy Tiêu Lộng Ngọc đã từ chối không cho Tư Đồ Ngọc đi theo, thì mới nghi ngờ cũng đã giảm bớt, thế nhưng giờ đây nàng ta lại nghe Tiêu Lộng Ngọc hỏi về con đường này, bất giác sinh nghi ngờ như cũ.

Ngọc Kiều Nga đã có sự nghi ngờ, tất nhiên nàng ta đại gì mà tiết lộ điều cơ mật, cho nên nàng chỉ nói khép rằng :

- Oa muội cứ theo ngu tỷ mà đi. Có lẽ đi độ hai lần thì Oa muội sẽ dần dần nhớ ra được con đường này chứ có gì là khó đâu.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Ngọc Kiều Nga đã nói như vậy, tự nhiên là nàng không tiện hỏi dồn, đành chỉ yên lòng mà đi.

Ngọc Kiều Nga cau đôi mày liễu, khẽ giọng nói :

- Oa muội, tới nay chúng ta đi ứng chiến với Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc, có lẽ phải thi triển đến Thất đại tuyệt chiêu trong Thiên Ma Hòa Hợp chương pháp mới thủ thắng được.

Tiêu Lộng Ngọc rất sợ phải nhắc đến môn võ công độc môn của Thiên Ma phái, bởi vì với môn võ công này thì nàng không thể nào mà giấu diếm được những nhược điểm lớn, cho nên khi Ngọc Kiều Nga vừa nói dứt lời Tiêu Lộng Ngọc đành chỉ thuận miệng mà gật đầu mỉm cười đáp :

- Nga tỷ nói rất có lý. Chúng ta phải dùng đến môn võ công Thất đại tuyệt chiêu để cho con Tiêu Lộng Ngọc thưởng thức sự lợi hại của Thiên Ma phái.

Ngọc Kiều Nga trong đôi mắt lộ ra vẻ khác lạ, chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, tiếp tục khẽ giọng nói :

- Oa muội, theo như ý của Oa muội thì trong Thất đại tuyệt chiêu của Thiên Ma Hòa Hợp trường pháp thì chiêu nào có oai lực lớn nhất.

Tiêu Lộng Ngọc lại gặp phải một điều khó nghĩ. Nàng liền vận dụng hết trí thông minh suy nghĩ một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói :

- Theo ý tiểu muội thì có chiêu cuối cùng là có oai lực mạnh nhất Nga tỷ theo ý Nga tỷ thì thế nào?

Câu trả lời của Tiêu Lộng Ngọc rất là thông minh bởi vì đã gọi là Thất đại tuyệt chiêu thì thường thường bao giờ chiêu cuối cùng lợi hại nhất.

Quả nhiên Ngọc Kiều Nga liền có vẻ tán thành, gật đầu cười nói :

- Nhận xét của Oa muội thật chẳng khác gì nhu tỷ. Chúng ta đem tuyệt chiêu cuối cùng ra thì triển đối với con Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc xem sao?

Tiêu Lộng Ngọc nghe nói, ngoài mặt tuy là nàng không ngớt gật đầu đồng ý, thế nhưng trong lòng nàng lúc bấy giờ hiện đang hoang mang bởi vì đối với những chiêu được gọi là Thất đại tuyệt chiêu trong Thiên Ma Hòa Hợp trường pháp thì quả thật nàng vốn không hay biết một tí gì.

Hiện giờ tuy nàng thuận miệng mà nói như thế, chứ đến lúc ra tay động thủ thì nàng không biết phải nên triển thế nào?

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng thật rối như tơ vò. Nàng chỉ sợ không có cách nào che giấu sẽ để lộ ra tung tích của mình.

Lúc đó trong lòng Ngọc Kiều Nga chợt như tức giận, như kinh sợ. Ý niệm ra tay hạ độc thủ liền nổi lên.

Thì ra Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đã được sự chỉ điểm của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông cho nên đối với Tiêu Lộng Ngọc, nàng ta đều dùng những lời quỷ bí.

Thiên Ma Hòa Hợp trường pháp tuy là một môn võ học độc môn của Thiên Ma phái nhưng trong đó những chiêu thức đều lợi hại như nhau chứ chẳng chiêu nào là đặc biệt lợi hại hơn chiêu nào.

Hiện giờ Ngọc Kiều Nga đã nói những lời nửa thật nửa giả mà Tiêu Lộng Ngọc lại tưởng rằng mình thông minh, thuận miệng đáp luôn, liền để lộ nguyên hình.

Ngọc Kiều Nga chưa ra khỏi hang mà cả phát giác ra vị muội muội của nàng Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa là người bên đối phương cải trang bất giác nàng ta giận đến cực điểm.

Thế nhưng Ngọc Kiều Nga cố nhẫn nhịn nén cơn tức giận trong lòng, ngoài mặt quyết không để lộ một chút khác lạ nào.

Bởi vì nếu Ngọc Kiều Oa do người bên đối phương giả trang tất sẽ bị Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông trừng trị bằng hình phạt vô cùng thảm khốc, đến độ nửa sống nửa chết.

Những việc này tự nhiên là nàng ta không thể nóng nảy mà để lộ một sự sơ hở nào, cho nên Ngọc Kiều Nga mới yên lặng nhẫn nhịn, chuẩn bị tìm những bằng chứng xác thực.

Tiêu Lộng Ngọc cho dù thông minh đến đâu, nàng cũng không thể biết được rằng đại họa sắp đổ xuống đầu mình.

Trong giây lát Ngọc Kiều Nga đã dẫn Tiêu Lộng Ngọc đi đến chỗ cuối đường rồi cả hai cùng đi theo lối địa đạo trong ngôi mộ Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi mà đi đến Thanh Tùng cốc khẩu.

Lúc đó trời đã xẩm tối. Trong nơi hoang sơn, chỉ cần khi mặt trời vừa lặn là bóng đêm đã phủ lấy vạn vật.

Trong cảnh lơ mơ về buổi chiều tà có một thiếu nữ mặc áo trắng, thân hình yếu điệu, gương mặt được phủ một lớp lụa dày, đứng sững trước ngôi mộ chừng hơn trượng.

Tiêu Lộng Ngọc vừa trông thấy người đó trong lòng rất lấy làm lạ bởi vì thân hình của thiếu nữ áo trắng này, đối với mình thật chẳng khác.

Tiêu Lộng Ngọc và Ngọc Kiều Nga vừa lên khỏi cổ mộ thì thiếu nữ áo trắng đã trầm giọng quát :

- Ngọc Kiều Nga, Ngọc Kiều Oa, các người tại sao lại không đem Tư Đồ Ngọc ra đây?

Ngọc Kiều Nga liền lên tiếng hỏi :

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng nói :

- Ngọc Kiều Nga, người chẳng cần phải hỏi ta. Trên gương mặt của ta tuy có che một lớp lụa dày, nhưng chẳng lẽ người không nhận ra ta là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc đứng một bên, cười nói :

- Xin cô nương lộ rõ diện mạo ra, chúng ta sẽ giao đấu một phen. Ta không tin rằng cô nương là Bạch Y Long Nữ thật.

Thiếu nữ áo trắng giận dữ nói :

- Cứ gì lại phải để lộ diện mạo! Tiêu Lộng Ngọc ta đây là một người oai trấn giang hồ, làm sao lại có thể giả mạo được?

Nói dứt lời, quả nhiên thiếu nữ áo trắng liền đưa tay kéo tấm lụa dày che trên mặt xuống.

Tấm lụa vừa rời khỏi mặt thiếu nữ áo trắng Tiêu Lộng Ngọc càng thêm kinh ngạc, bởi vì cái người giả xưng là Bạch Y Long Nữ này lại hóa trang giống mình như đúc.

Ngọc Kiều Nga “À” lên một tiếng, cau mày cười nhạt nói :

- Quả nhiên đúng là Tiêu cô nương. Nhưng cô nương đến không hợp lúc.

Thiếu nữ áo trắng hỏi :

- Người nói đến không hợp lúc là có ý gì.

Ngọc Kiều Nga cười khanh khách đáp :

- Ta bảo tới không đúng lúc là ta nói cô nương tới chậm một bước.

Thiếu nữ áo trắng giận dữ nói :

- Ngọc Kiều Nga, người nên nói rõ ra một chút, việc gì mà cứ phải úp úp mở mở như thế.

Ngọc Kiều Nga liếc mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, lạnh lùng cười nói :

- Tư Đồ Ngọc hiện giờ không có ở trong mộ mà đã sớm đến một nơi khác rồi. Như vậy chẳng phải là Tiêu cô nương đã đến chậm một bước hay sao?

Thiếu nữ áo trắng cau mày hỏi :

- Tư Đồ Ngọc sớm đã đến nơi nào?

Ngọc Kiều Nga dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng lạnh lùng đáp :

- Y đã vào Quỷ Môn quan, Uống Tử thành rồi.

Ngọc Kiều Nga nói tới đây, thiếu nữ áo trắng liền nghiêng răng gần giọng quát lớn :

- Ngọc Kiều Nga, người đừng cố nói vậy. Trước tiên là sẽ cho nhà người đi vào Quỷ Môn quan đã!

Nói dứt lời, thiếu nữ áo trắng liền đưa tả chưởng, xử dụng ngay một thức “Lăng Phách Hồng Nhan” nhằm Ngọc Kiều Nga mà tấn công tới.

Tiêu Lộng Ngọc đứng một bên, thấy vậy khẽ cau mày, trong lòng phập phồng lo sợ, bởi vì thiếu nữ mạo nhận tên tuổi mình, chưởng phong phát ra mãnh liệt, võ công hiển nhiên rất cao.

Thế nhưng so với võ công do ân sư mình dạy, nàng nhận thấy khác hẳn.

Xem như vậy, đủ thấy dung mạo thì dễ giả trang, nhưng còn võ công thì rất khó.

Nàng liền nghĩ đến lúc mình phải ra tay giao đấu, làm sao tránh khỏi để lộ tung tích cho được?

Tiêu Lộng Ngọc vừa nghĩ tới đây thì Ngọc Kiều Nga đã tung mình nhảy sang bên phải, nắm lấy hai bàn tay nàng cau mày nói :

- Oa muội, con a đầu này quả thật lợi hại, chúng ta phải xử dụng đến Thiên Ma Hòa Hợp chưởng pháp mới có thể chế ngự được y thị.

Những lời nói của Ngọc Kiều Nga cũng không làm Tiêu Lộng Ngọc phải lúng túng cho lắm, bởi vì nàng đã từng được nhìn qua môn Thiên Ma Hòa Hợp chưởng pháp này.

Nàng biết rằng môn võ công này là lấy sức của hai người hợp thành một người. Cho nên Ngọc Kiều Nga vừa nói dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc đã vận dụng nội gia chân lực, nắm chặt lấy tay của Ngọc Kiều Nga để truyền nội lực sang.

Thế nhưng Tiêu Lộng Ngọc bởi vì biết rõ ràng người giả trang Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc ắt phải là Đoàn Thiên Hùng, cho nên nàng chỉ sợ Đoàn Thiên Hùng sẽ bị thương, nàng đành chỉ dùng đến tám thành chân lực thôi.

Thiếu nữ áo trắng giả trang làm Tiêu Lộng Ngọc vừa thấy chiêu “Lăng Phách Hồn Nhai” vừa đánh ra đã bị hệt, cau mày kêu lớn :

- Ngọc Kiều Nga Ngọc Kiều Oa, các người có bản lãnh gì thì cứ việc đem hết ra đi. Ta không sợ cái môn Thiên Ma Hòa Hợp chưởng pháp của bọn người đâu.

Thiếu nữ áo trắng vừa nói dứt lời liền đánh ra một chưởng. Ngọc Kiều Nga thấy vậy cười nhạt một tiếng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người thật là người chẳng biết trời cao đất rộng là gì cả?

Nói xong, Ngọc Kiều Nga liền đưa bàn tay ngọc thản nhiên chống đỡ thế công của thiếu nữ áo trắng.

Sức của hai người hợp lại thật chẳng phải tầm thường.

Chỉ nghe thiếu nữ giả trang Tiêu Lộng Ngọc “hừ” lên một tiếng, bị đẩy lùi đến hai bước.

Thấy vậy, Tiêu Lộng Ngọc trong lòng chợt vỡ nhẽ. Nàng biết rằng công lực của thiếu nữ này còn thua xa mình. Với công lực hỏa hầu thì nàng ta chỉ ngang với Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga thôi.

Xem tình hình này, ra tay được ít lâu thì Ngọc Kiều Nga chợt thấy võ công Tiêu Lộng Ngọc đột nhiên thấy giảm đi dần dần, trong lòng liền sinh ra nghi ngờ.

Nếu Tiêu Lộng Ngọc đem hết sức ra giúp đỡ Ngọc Kiều Nga sẽ khiến cho Tiêu Lộng Ngọc giả bị thọ thương. Thế nhưng vì biết người đó là Đoàn Thiên Hùng, Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy phân vân khó xử.

Giữa lúc đó thì cơ hội giải nguy chợt tới.

Gọi là cơ hội giải nguy, chính là ở phía bên trái rừng tùng đột nhiên vọng lại một tràng cười ha hả.

Ngọc Kiều Nga vừa nghe thấy tiếng cười liền quay sang Tiêu Lộng Ngọc khẽ nói :

- Oa muội, trông chắc địch nhân xuất hiện. Oa muội thử đi coi xem là ai? Về phần con a đầu này thì để lại cho ngu tử đối phó cho.

Tiêu Lộng Ngọc làm ra vẻ lo lắng đưa mắt nhìn Ngọc Kiều Nga, dụi dụi nói :

- Nga tử, xin hãy đặc biệt thận trọng. Tiêu Lộng Ngọc công lực rất cao không dễ gì áp đảo được đâu. Vừa rồi y thị làm ra vẻ không địch lại chắc còn cơ mưu hiểm độc nào đây?

Ngọc Kiều Nga cười nói :

- Oa muội cứ yên tâm, Mẹ phó chưởng môn nhân có thể tới đây. Con a đầu này tối nay tất phải gặp kiếp vận tận số ắt không thể nào gặp chuyện may nữa đâu.

Tiêu Lộng Ngọc hơi rung động trong lòng. Nàng vội vàng chạy về phía bên trái rừng tùng.

Trong lúc nàng tung người, nàng đã ngằm vận công lực nghĩ ngử truyền thanh truyền vào tai Bạch Y Long Nữ :

- Cô nương xin hãy tìm đường mà chạy gấp đi. Bằng không bọn ma đầu trong Câu Lậu phái vận nhất có tới thì không gì chạy thoát được với ma chưởng của bọn chúng đâu.

Tiêu Lộng Ngọc dùng truyền âm mật ngữ nói với Bạch Y Long Nữ để cảnh cáo nàng mau mau tránh khỏi cơ mưu âm hiểm của bọn Câu Lậu phái. Thế rồi không đợi nàng ta trả lời, Tiêu Lộng Ngọc vẫn không ngừng lướt chân vào trong rừng tùng âm u.

Tiêu Lộng Ngọc vừa vào trong rừng được hơn trượng thì dừng bước đưa mắt nhìn tứ phía.

Trong rừng cảnh vật vẫn lặng lẽ như tờ. Nàng không nhìn thấy người vừa mới lên tiếng cười ẩn núp tại nơi nào.

Tiêu Lộng Ngọc vừa định lên tiếng dò hỏi, hoặc là nàng định tìm kiếm tỉ mỉ, thì chợt lại nghe thấy một tiếng cười vang lên.

Lần này Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy tiếng cười rất rõ ràng, đúng là từ trong rừng sâu vọng ra.

Tiêu Lộng Ngọc đã biết được chỗ phát ra tiếng cười tự nhiên là nàng lại tung mình mà tìm đến.

Đối phương vẫn không ẩn tránh. Tiêu Lộng Ngọc thấy có một cái bóng đen quay lưng về phía nàng, đứng dựa vào một gốc cây trong rừng.

Tiêu Lộng Ngọc còn cách đối phương chừng bảy thước liền dừng chân cau mày hỏi :

- Tôn giá là ai?

Nàng vừa nói xong bốn tiếng đó thì cái bóng đen đã từ từ quay người lại đứng đối diện với Tiêu Lộng Ngọc. Dưới ánh trăng mờ ảo chiếu qua cành cây kẽ lá, Tiêu Lộng Ngọc cũng có thể nhìn ra được diện mạo của đối phương.

Tiêu Lộng Ngọc vừa trông thấy người đó, liền kinh sợ lùi lại phía sau nửa bước “À” một tiếng.

Xem tiếp hồi 55 Tu La Địa Ngục

55. Hồi 55 Tu La Địa Ngục

Tiêu Lộng Ngọc đối với vị có thân phận kỳ bí võ công cao siêu và đầy cơ trí này vốn rất bội phục. Thế nhưng hiện giờ ngoài sự bội phục có thêm một chút kinh ngạc.

Tiêu Lộng Ngọc kinh ngạc là vì Đoàn Thiên Hùng khi chia tay với nàng đã nói là ông ta đến Thái Sơn Tuyệt Tình động để thăm hỏi ân sư của nàng là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm. Nay vì lẽ nào ông ta lại quay trở lại đây?

Trong giây lát, Tiêu Lộng Ngọc theo sự trực giác của nàng thì nguyên nhân đã khiến cho Đoàn Thiên Hùng đi nửa đường lại quay về không ngoài hai điểm.

Điểm thứ nhất, là ông ta đã thâm lường được một tin tức gì quan trọng, cho nên mới định thay đổi kế hoạch cũ.

Điểm thứ hai là Đoàn Thiên Hùng giữa đường may mắn gặp được ân sư của nàng, hoặc đã biết ân sư của nàng tái xuất giang hồ, cho nên ông ta không cần phải đến Thái Sơn nữa.

Bất luận là nguyên nhân thứ nhất hay là nguyên nhân thứ hai cũng đều khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải lấy làm kinh ngạc. Hơn nữa nguyên nhân thứ hai đối với nàng lại có sự vô cùng mật thiết.

Vì thế Tiêu Lộng Ngọc vừa trông thấy Đoàn Thiên Hùng liền bước tới hai bước, hạ giọng hỏi :

- Đoàn huynh, vì lẽ nào mà lại quay trở về? Chẳng lẽ ân sư của tiểu muội đã rời khỏi Thái Sơn rồi hay sao? Hay là người...

Đoàn Thiên Hùng không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc nói dứt lời, liền đưa tay chỉ về phía trái.

Thấy vậy Tiêu Lộng Ngọc cho là ân sư Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm đã tới nơi này, trong lòng nàng mừng rỡ, liền đưa mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Đoàn Thiên Hùng.

Chẳng dè nàng vừa quay đầu nhìn thì trong khu rừng vắng yên lặng như tờ, chẳng có một bóng người nào.

Tiêu Lộng Ngọc vốn là một người thông minh tuyệt vời, thấy thế nàng bèn giật mình, vội vàng chuẩn bị đề phòng.

Thế nhưng nàng tuy đã phát giác được thì cũng đã muộn rồi.

Trong lúc Tiêu Lộng Ngọc hơi ngẩn người, thì phía sau lưng đã bị người kia điểm vào huyết đạo.

Người vừa điểm vào huyết đạo để chế ngự Tiêu Lộng Ngọc lẽ dĩ nhiên là vị Đoàn Thiên Hùng kia.

Giữa lúc đó, Thiên Ma Bồng Nữ Ngọc Kiều Nga đã cùng với thiếu nữ áo trắng giả trang Tiêu Lộng Ngọc đã cùng sánh vai nhau chạy tới. Cả hai cùng đưa mắt nhìn Đoàn Thiên Hùng, nghiêng mình cười nói :

- Khỏi bầm Mễ phó chủồng môn nhân, có phải là đối phương đã để lộ.

Người giả trang Đoàn Thiên Hùng chính là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Y không đợi cho bọn Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga hỏi dứt câu đã ra chiều đắc ý, ha hả cười lớn nói :

- Quả nhiên hoàn toàn như dự định của ta. Con a đầu này khi ta chưa nói một lời nào thì đã tự thổ lộ điều cơ mật. Hiện giờ ta hãy lấy thuốc để xoa bóp lớp cải trang của y thị cho Nga nhi xem có phải là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc không?

Dứt lời, Mễ Nguyên Thông rút ra một chiếc khăn, khê xoa lên gương mặt Tiêu Lộng Ngọc một lượt.

Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga tự nhiên là nhận ra bộ mặt thật của Tiêu Lộng Ngọc.

Nàng ta liền nghiêng răng, chiếu đôi mắt đầy hung quang nhìn Tiêu Lộng Ngọc, gằn giọng nói :

- Thật chẳng sai một mảy may. Con a đầu này lần trước đã cải trang là muội muội của con trong kỳ đại hội trung thu. Y thị đã ra tay giải cứu cho Thần Châu tam đệ. Giờ đây y thị lại giở ngón nghề cũ, cộng thêm với khổ nhục kế, muốn trà trộn vào trong bốn phái để dò hỏi những điều cơ mật. Quả thật là đáng hận vô cùng.

Ngọc Kiều Nga vừa nói dứt lời đã giơ tay phải lên nhìn ngay Thiên Linh Bách Hội huyết mà đánh ra một chưởng.

Tiêu Lộng Ngọc huyết đạo đã bị Mễ Nguyên Thông chế ngự, người nàng đã không nhúc nhích được, giờ đây nàng bị Ngọc Kiều Nga đánh vào Thiên Linh Cái thì dù có công lực cao siêu đến đâu cũng khó lòng mà tránh khỏi cái chết.

Thế nhưng chưởng lực của Ngọc Kiều Nga chưa đánh tới đầu nàng thì Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông chợt phát ống tay áo một cái.

Liền theo đó, một luồng tụ phong bay ào ào ra, hóa giải luồng chưởng lực của Ngọc Kiều Nga, cứu mạng cho Tiêu Lộng Ngọc.

Ngọc Kiều Nga bị đẩy lui nửa bước, nàng ta chăm chú nhìn Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông ngạc nhiên hỏi :

- Mễ phó chủồng môn nhân, người đã biết rõ con a đầu này chính là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đáng hận kia, vì lẽ nào người lại không để cho con đánh chết ngay y thị cho rồi?

Mễ Nguyên Thông cười nham hiểm nói :

- Nga nhi, đó là vì con nên ta mới tạm thời kéo dài cái chết cho y thị.

Ngọc Kiều Nga càng cảm thấy kỳ lạ, hỏi :

- Vì con? Tại sao lại vì con? Xin Phó chủ trương môn nhân...

Mẽ Nguyên Thông đỡ lời cười nói :

- Nga nhi thật là giận quá mất khôn. Con Tiêu Lộng Ngọc này đã cải trang làm muội muội của con, vậy thì hiện giờ Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa ở nơi nào?

Ngọc Kiều Nga quả nhiên đã được Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông nhắc nhở liền tỉnh ngộ ngay, giật mình cau mày nói :

- Muội muội của con chỉ sợ đã lọt vào tay đối phương rồi.

Mẽ Nguyên Thông cười nhạt một tiếng, nói :

- Chẳng phải chỉ sợ mà là lẽ tất nhiên. Nếu như đối phương không phải trước kia bắt Oa nhi đi thì làm sao dám sai Tiêu Lộng Ngọc cải trang tới đây như vậy được?

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình thi lễ nói :

- Nguyên nhân khiến cho Phó chủ trương môn bắt giữ Tiêu Lộng Ngọc và tạm thời tha mạng cho y thị, có phải là muốn tìm ra chỗ muội muội con bị giam giữ để rồi tìm cách giải cứu không?

Mẽ Nguyên Thông gật đầu cười nói :

- Đó là lẽ dĩ nhiên. Nếu có thể cứu được thì cứu, bằng không thì chúng ta sẽ dùng cách trao đổi người. Nga nhi vừa đánh mạnh một chưởng vào Thiên Linh Cái của Tiêu Lộng Ngọc như vậy có khác gì đánh vào Thiên Linh Cái của muội muội con đó sao?

Ngọc Kiều Nga đỏ bừng mặt mày, hổ thẹn cúi đầu không nói được nửa lời.

Lúc đó Tiêu Lộng Ngọc, người không thể cự quây, mồm không thể nói năng gì được, trong lòng đã hiểu biết rõ ràng.

Nàng biết rằng Mẽ Nguyên Thông sợ Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã lọt vào tay đối phương, tuy y không dám giết Tiêu Lộng Ngọc thì y cũng phải có một hình phạt khiến cho nàng không sao chịu đựng nổi.

Trong khi Bạch Y Long Nữ trong lòng đang miên man suy nghĩ chưa biết tính sao thì Ngọc Kiều Nga đã quay sang Mẽ Nguyên Thông nói :

- Phó chủ trương môn nhân, xin người giải huyết đạo cho con a đầu này để cho y thị có thể nói được thì chúng ta mới có thể hỏi.

Mẽ Nguyên Thông xoa tay cười nói :

- Bọn đối đầu chúng ta đều là những tay cao siêu hiếm có, cho nên mỗi cử chỉ chúng ta đều phải đặc biệt đề phòng. Vậy việc gì chúng ta phải hỏi cung y thị ở ngoài rừng này. Nga nhi hãy đem y thị về động phủ rồi sẽ tra hỏi kỹ càng có phải là hay hơn không?

Ngọc Kiều Nga nghiêng mình lãnh mệnh. Nàng ta đưa tay nhắc bóng Tiêu Lộng Ngọc lên, rồi cùng thiếu nữ áo trắng giả trang Tiêu Lộng Ngọc cùng theo Mẽ Nguyên Thông quay trở về sào huyệt.

Nếu như để cho Mẽ Nguyên Thông với Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đem nàng trở về sào huyệt của bọn họ thì nghĩ đến cơ hội thoát thân chỉ là một ảo tưởng.

Hy vọng của Tiêu Lộng Ngọc cuối cùng đã trở thành vô vọng. Bởi vì Mẽ Nguyên Thông vẫn không gặp ngăn trở gì ở dọc đường, vẫn yên ổn trở về sào huyệt.

Vừa vào tới hang ma, Ngọc Kiều Nga liền quay sang Mẽ Nguyên Thông hỏi :

- Xin Phó chủ trương môn nhân đối phó với con Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc này phải trừng trị ra sao?

Mẽ Nguyên Thông cười nham hiểm, nói :

- Tội chết thì có thể thoát khỏi, nhưng tội sống thì không thể tha được. hãy đem y thị vào Tu La Địa Ngục, rồi Nga nhi con hay đi gọi Diêm Tiểu Thanh, Hùng Thuần Thuần và Tư Đồ Ngọc cùng tới nhé.

Ngọc Kiều Nga cau mày, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc ra vẻ đắc ý, nói :

- Tiêu Lộng Ngọc ngươi có nghe thấy chẳng? Dẫu là mình đòn da sắt một khi đã vào Tu La Địa Ngục của bốn phái cũng không tránh khỏi bị lột ba lớp da, tan xương nát cốt.

Nói rồi Ngọc Kiều Nga quay sang nhìn thiếu nữ áo trắng giả trang Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Mai Tiểu Hương sư muội, xin phiền sư muội hãy đem con a đầu này vào trong Tu La Địa Ngục. Ngu tỷ phải đi gọi Diêm nhị tỷ, Hùng tam tỷ và Tư Đồ Ngọc tới đây.

Nói dứt lời, Ngọc Kiều Nga nghiêng mình thi lễ với Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông rồi quay mình đi ra.

Mễ Nguyên Thông chăm chú nhìn Mai Tiểu Hương, nói :

- Hương nhi, con đem Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc trói vào Thất Tinh Xuân trong Tu La Địa Ngục, rồi chuẩn bị các dụng cụ tra khảo. Ta đi cởi lớp hóa trang, rồi đến yết kiến Chương môn nhân, hỏi xem người có phải đích thân tới đó tra khảo không?

Mai Tiểu Hương nghiêng mình lãnh mệnh. Nàng ta đem Tiêu Lộng Ngọc vào trong một gian thạch thất, hai cửa đóng chặt.

Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông trở lại gian tĩnh thất của mình, trước tiên y cởi lớp hóa trang làm Đoàn Thiên Hùng, trở lại bộ mặt thật.

Sau đó, y đến gian tĩnh thất màu hồng ở chính giữa, nơi cư ngụ của Chương môn nhân cuối đường địa đạo.

Thế nhưng khi Mễ Nguyên Thông vừa tới trước cửa gian tĩnh thất thì thấy trong một cái lỗ nhỏ trên cánh cửa tĩnh thất có cắm ba cây hương khói tỏa lên nghi ngút.

Ba cây hương này chứng tỏ là Chương môn nhân đang luyện một môn thần công tới lúc vô cùng quan trọng, bất cứ người nào cũng không được làm kinh động.

Mễ Nguyên Thông dĩ nhiên đã hiểu rõ qui luật này. Y khẽ đảo mắt nhìn qua một lượt, không dám làm kinh động Chương môn nhân, liền một mình đi tới Tu La Địa Ngục.

Tu La Địa Ngục cách gian tĩnh thất màu hồng của Chương môn nhân cũng hơi xa, đường đi lại thêm ba bốn khúc quẹo, Mễ Nguyên Thông vừa vào trong Tu La Địa Ngục thì Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đã đưa Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần cùng với Tư Đồ Ngọc tới đó rồi. Tất cả đều đang đợi chờ trong gian thạch thất.

Gian thạch thất này rộng có đến hơn mười trượng, Tiêu Lộng Ngọc thì bị trói vào một cột đá lớn, còn Mai Tiểu Hương vẫn chưa lột bỏ lớp giả trang Tiêu Lộng Ngọc, hiện cùng với bọn Ngọc Kiều Nga đang trò chuyện.

Mễ Nguyên Thông vừa tới nơi, một nam và bốn nữ trong gian thạch thất đều đứng thẳng dậy, nghiêng mình vái chào Phó chương môn nhân.

Mễ Nguyên Thông thấy Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần tu đã khỏi bệnh, nhưng gương mặt vẫn còn trắng bệch, liền mỉm cười hỏi :

- Thanh nhi, Thuần nhi, thương thế của các con đã khỏi hẳn chưa?

Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc đang bị trói chặt vào cột đá, nghiêng răng giận dữ nói :

- Con a đầu này đã dùng Huyền công Tuyệt Tình trầm thật là lợi hại, chúng con tuy được ơn Mễ phó chương môn nhân ban cho linh dược may mắn thoát hiểm, nhưng chân khí đã bị tiêu hao rất nhiều, cần phải trong vòng hai ba hôm nữa mới có thể hoàn toàn khôi phục lại sức khỏe được.

Mễ Nguyên Thông đắc ý, mỉm cười nói :

- Con a đầu này gan to mặt lớn lại thêm lắm mưu nhiều kế, nhưng cuối cùng vẫn bị ta khám phá ra. Hiện giờ y thị bị giam giữ trong Tu La Địa Ngục này, đã có cơ hội trả thù được rồi đây.

Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh cười nhạt một tiếng nói :

- Khỏi bẩm Phó chương môn nhân, lần này là cơ hội báo thù. Vậy trước tiên phải hỏi cho ra Thiên Ma Bổng Nữ Ngọc Kiều Oa sư muội có phải đã lọt vào tay y thị không? Giờ đây Oa muội bị y thị giấu ở nơi nào để chúng ta tìm cách giải cứu đã.

Mễ Nguyên Thông gật đầu nói :

- Thanh nhi nói rất phải. Việc tra hỏi Ngọc Kiều Oa hiện giờ ở đâu con hãy đảm nhận có được không?

Diêm Tiểu Thanh nghiêng mình lãnh nhiệm, cười nham hiểm nói :

- Thanh nhi xin vâng lời Mễ phó chương môn nhân. Lời tục ngữ thường nói “lòng người cứng rắn như sắt nhưng vốn không phải là sắt còn hình phạt như lò lửa lại là lò lửa thật”. Con không tin rằng không có cách nào để khiến cho con a đầu này phải khai sự thật. Thử xem sức chịu đựng của y thị tới mức độ nào?

Diêm Tiểu Thanh nói tới đây nét mặt sa sầm, nhìn Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông nghiêng mình nói :

- Xin Phó chương môn nhân cho con biết có phải là con Tiêu Lộng Ngọc nay đã bị Phó chương môn nhân dùng một thủ pháp đặc biệt chế ngự nó không?

Mễ Nguyên Thông gật đầu mỉm cười nói :

- Thanh nhi cứ yên tâm. Con a đầu này đã bị ta dùng Đoạt Hồn chỉ điểm vào huyệt đạo, dấu y thị chưa bị trói vào Thất Tình Xuân này cũng không có cách nào cự quấy được.

Diêm Tiểu Thanh cười nham hiểm nói :

- Tuy ở trong Tu La Địa Ngục này không sợ y thị chấp cánh mà bay đi được, nhưng cũng cần phải đề phòng một chút. Mễ phó chương môn nhân chẳng cần phải khiến cho y thị khôi phục lại công lực, mà chỉ cần người giải Á huyệt cho y thị, để y thị có thể trả lời được những câu hỏi của Thanh nhi.

Mễ Nguyên Thông mỉm cười nói :

- Được rồi, ta chỉ giải Á huyệt chứ không làm cho y thị khôi phục lại được công lực đâu.

Nói rồi, Mễ Nguyên Thông ngậm vận công lực, tay phải khê đưa lên, nhắm á huyệt của Tiêu Lộng Ngọc mà điểm nhẹ một cái.

Tiêu Lộng Ngọc liền cảm thấy rung động toàn thân, hai mắt nàng khê mở, đưa mắt nhìn các người đứng ở trong thạch thất một lượt. Trong lòng nàng có vẻ như không phục, ánh mắt hiện ra có vẻ tức giận vô cùng.

Mễ Nguyên Thông khê vẫy tay. Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần, và bọn Tư Đồ Ngọc, Mai Tiểu Hương tất cả đều lui lại, ngồi xuống một bên, chỉ để lại một mình Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh đứng trước Thất Tình Xuân phụ trách việc tra hỏi Tiêu Lộng Ngọc.

Diêm Tiểu Thanh lạnh lùng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc...

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn nàng ta, trong ánh mắt lộ vẻ tức giận, nhưng nàng liền ngoảnh mặt đi, không thèm đếm xỉa đến y thị.

Diêm Tiểu Thanh nghiêng răng nói :

- Huyền công Tuyệt Tình trảm của ngươi tuy khá lợi hại, nhưng hôm nay đã bị Mễ phó chương môn nhân của bốn phái bắt giữ thì còn hòng ra oai và nổi sát khí cái nổi gì! Ta khuyên ngươi nên biết điều một chút, ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi của ta. Bằng không, ngươi ắt sẽ bị một hình phạt vô cùng tàn nhẫn. Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh ta xưa nay đối với người ít khi nương tay đấy.

Tiêu Lộng Ngọc cúi đầu, khẽ nhắm đôi mắt lại. Đối với những lời uy hiếp của Diêm Tiểu Thanh, rõ ràng là nàng không để vào tai, chẳng thèm đếm xỉa tới.

Diêm Tiểu Thanh khẽ nhủ mày, đưa tay đánh ra một chưởng.

“Bốp” một tiếng vang lên, trên má trái của Tiêu Lộng Ngọc liền sưng vù hiện rõ dấu vết năm ngón tay đỏ ửng.

Trên khóe môi của nàng máu tươi đã rỉ ra. Ngọc Kiều Nga thấy Diêm Tiểu Thanh đánh ra chưởng này thật không phải là nhẹ, liền quay qua Tư Đồ Ngọc ngồi cạnh bên, khẽ giọng cười nói :

- Ngọc đệ, Diêm tỷ tỷ của hiền đệ đánh một chưởng đó, hiền đệ thấy thế nào?

Tư Đồ Ngọc nếu như ngày trước thấy Ngọc tỷ tỷ của mình bị đau khổ như thế, tất nhiên đôi mắt chàng sẽ mở ra vô cùng tức giận.

Thế nhưng hiền giờ người chàng đã bị trúng độc, tâm tính sớm đã bị mê loạn cho nên chàng vẫn không lộ một chút là thương xót, trái lại còn vui mừng cười đáp :

- Diêm nhị tỷ đánh thế tuy trông rất đẹp nhưng cần phải đánh thêm một chưởng nữa vào má bên phải của y thị, khiến con a đầu này đều bị sưng húp cả hai bên thì trông mới đẹp.

Tư Đồ Ngọc trả lời như thế, giọng nói của chàng rất lớn, khiến cho Diêm Tiểu Thanh nghe lọt vào tai, liền quay sang Tiêu Lộng Ngọc cười nham hiểm nói :

- Tiêu Lộng Ngọc người có nghe hay không? Nếu người không trả lời câu hỏi của ta thì Ngọc đệ đệ của người lại muốn ta đánh thêm một cái bạt tai nữa hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng răng, trên gương mặt tuy vô cùng tức giận, nhưng ngay cả một tiếng “ừ” nàng cũng không hề thốt ra được.

Diêm Tiểu Thanh không ngờ đối phương lại bướng bỉnh đến như thế, nàng ta đưa đôi mắt nổ hung quang gần giọng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, ta hỏi người một câu: người đem Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa giam giữ nơi đâu?

Tiêu Lộng Ngọc vẫn im lặng như cũ, không đáp nửa lời.

Lúc đó Mai Tiểu Hương ngồi bên cạnh Mễ Nguyên Thông, chợt quay sang Bách Biến Ôn Quân khẽ nói :

- Phó chưởng môn nhân, chúng ta sao chẳng nhân cơ hội này mà thử xem tâm thần của Tư Đồ Ngọc mê loạn đến mức độ nào?

Mễ Nguyên Thông gật đầu đồng ý, đưa mắt nhìn xung quanh. Y thấy Diêm Tiểu Thanh hỏi mà không thấy Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng đáp, nàng ta lại định giơ chưởng lên đánh thêm một lần nữa, thì y liền mỉm cười nói :

- Thanh nhi hãy khoan đã!

Diêm Tiểu Thanh thu chưởng quay đầu nhìn lại, nghiêng mình nói :

- Phó chưởng môn nhân có điều chi dạy bảo?

Mễ Nguyên Thông cười vẻ quái dị, nói :

- Ý muốn của Tư Đồ Ngọc là đánh thêm một chưởng nữa vào má bên phải của Tiêu Lộng Ngọc, vậy con hãy để y lo liệu việc đó cho.

Diêm Tiểu Thanh hiểu ý của Mễ Nguyên Thông là muốn chính tay Tư Đồ Ngọc đánh Tiêu Lộng Ngọc cho nên nàng ta vừa nghiêng mình lãnh mệnh, vừa quay sang Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ đệ, hiền đệ lại đây, ngu tỷ giao con quý a đầu này cho hiền đệ tra hỏi đấy.

Tư Đồ Ngọc nghe nói như có điều do dự, chưa muốn bước lên Mễ Nguyên Thông sa sầm nét mặt chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Có phải là người không muốn đả thương vị Ngọc tỷ tỷ này phải không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu lia lịa, đưa tay chỉ vào Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh, Hùng Thuần Thuần và Mai Tiểu Hương mỉm cười nói :

- Tại hạ có nhiều vị tỷ tỷ như thế này, hơn nữa các tỷ tỷ lại đối với tại hạ rất là thân mật, thì làm sao mà tại hạ lại không muốn đánh con quỷ a đầu kia cho được?

Mễ Nguyên Thông đối với câu trả lời của Tư Đồ Ngọc chưa có vẻ rất hài lòng, hỏi tiếp :

- Người đã muốn thì tại sao lại không ra tay cho rồi?

Tư Đồ Ngọc gãi đầu đảo mắt nói :

- Tại hạ... tại hạ chỉ có thể đánh chứ không biết tra hỏi đâu.

Mễ Nguyên Thông cười quái dị nói :

- Được! Được rồi! Ta chỉ cần người đánh, không cần người phải tra hỏi làm gì. Có điều là ta muốn người phải đánh cho con Tiêu Lộng Ngọc một cái bạt tai thật mạnh đấy nhé!

Mễ Nguyên Thông vừa nói dứt lời, Tư Đồ Ngọc dạ một tiếng. Chàng tung người đến trước mặt Tiêu Lộng Ngọc, tay phải đưa lên, tay trái đánh ra một cái thật mạnh.

Quả nhiên chàng đã ra tay không chút thương xót, trên má phải của Tiêu Lộng Ngọc liền bị một cái tát tai thật nặng nề.

Nếu luận về sức lực thì một chưởng này của Tư Đồ Ngọc so với chưởng của Diêm Tiểu Thanh vừa rồi cũng suýt soát.

Thế nhưng, luận về mức đả thương người, thì chưởng này của Tư Đồ Ngọc so với chưởng của Diêm Tiểu Thanh còn lợi hại hơn nhiều, bởi vì chưởng của chàng dùng ngay mu bàn tay đánh ngược trở lại, còn Diêm Tiểu Thanh thì dùng lòng bàn tay đánh ra, nên kết quả phải khác xa.

“Bốp” một tiếng vang lên, trên má phải của Tiêu Lộng Ngọc năm dấu ngón tay, nhưng chỉ có bốn dấu tím bầm.

Nguyên nhân chỉ có bốn dấu tím bầm là vì Tư Đồ Ngọc đã vả ngược lại rất mạnh, cho nên ngón cái vẫn không trúng mạnh vào má Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc làm sao mà có thể trấn tĩnh nổi, trong miệng liền phun ra một khẩu máu tươi, trong máu có lẫn hai cái răng gãy rơi ra.

Trong đôi mắt của Tiêu Lộng Ngọc liền chảy ra hai hàng nước mắt.

Nguyên nhân khiến cho nàng chảy nước mắt có hai lối giải thích: Một là nàng đau quá không chịu nổi. Hai là nàng quá thương tâm.

Gọi là thương tâm tự nhiên là vì Tư Đồ Ngọc. Diêm Tiểu Thanh đánh nàng thì càng chỉ có tức giận mà không có thương tâm. Thế nhưng lại bị chính tay Ngọc đệ đệ yêu quý của nàng đánh mạnh đến thế, thì Tiêu Lộng Ngọc dẫu là người sắt đá đến đâu cũng không làm sao tránh khỏi đau lòng rơi lệ.

Tiêu Lộng Ngọc vốn là người có dung mạo rất đẹp, nhưng sau khi bị hai cái bạt tai liền, hai bên má nàng sưng húp lên, mặt dính đầy máu, trông chẳng khác gì một con quỷ dạ xoa.

Thế nhưng vị Bạch Y Long Nữ này thật cứng cỏi hơn người.

Trên gương mặt nàng tuy bị sưng vù, trong miệng nàng tuy bị phun máu tươi, khóe mắt tuy đã rơi lệ, răng gãy, thế nhưng vẫn nghiêng răng, không nói một tiếng nào.

Tư Đồ Ngọc quay đầu nhìn Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông cau mày hỏi :

- Phó chưởng môn nhân, tại hạ có cần đánh nữa hay không?

Mễ Nguyên Thông thấy Tiêu Lộng Ngọc cứng cỏi như thế trong lòng bất giác cũng lo sợ. Nghe Tư Đồ Ngọc nói xong, y chỉ lắc đầu cười nói :

- Người trở về chỗ ngồi đi, không cần đánh nữa. Chúng ta đối với con Tiêu Lộng Ngọc này điều quan trọng là việc tra hỏi chứ không phải ở sự đánh đập. Chỉ cần cho y thị chịu khai sự thật thì chúng ta quyết không làm cho y thị phải đau đớn đâu.

Tư Đồ Ngọc vâng mệnh trở về chỗ ngồi cạnh bên Ngọc Kiều Nga rồi cả hai âu yếm nhìn nhau một cách vô cùng thân mật.

Mẽ Nguyên Thông chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tiêu Lộng Ngọc...

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng rằng, hai mắt nhẩn ngừ, không thèm để ý đến những lời của Mẽ Nguyên Thông.

Thấy vậy Bách Biến Ôn Quân liền quay sang Diêm Tiểu Thanh nói :

- Thanh nhi, con hãy tiếp tục việc tra khảo đi. Nếu như con tiện tỳ này vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu trả lời, thì con hãy dùng đến Nhất Tình khốc hình của Tu La Địa Ngục rồi sau đó sẽ làm cho y thị ở dưới gan nát cốt kể đem y thị chôn ở dưới đáy Huyết Ô trì.

Diêm Tiểu Thanh bước tới phía trước hai bước, cười nham hiểm nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người có nghe thấy chăng? Ta đã nói rằng: trong lòng người vốn như sắt nhưng không phải là sắt, nhưng hình phạt vốn là lò lửa lại là lửa thực. Nếu người cứ cứng đầu cứng cổ thì chỉ chuốc lấy sự đau khổ vào thân thôi.

Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc bị trói chặt vào cột Thất Tình Xuân vẫn im lặng, không thèm trả lời.

Diêm Tiểu Thanh tức giận khôn tả, liền đưa mắt nhìn hai tên đệ tử đứng dựa ở góc tường, trầm giọng quát :

- Chuẩn bị Thất Tình khốc hình! Trước hết hãy cho con tiện tỳ này thưởng thức qua sự đau khổ của môn “Phát thủy lâm thân, Hàn đẳng đông cốt...”

Diêm Tiểu Thanh vừa nói tới đây thì Mai Tiểu Hương chợt lên tiếng cười nói :

- Diêm nhị tỳ chẳng cần phải sử dụng đến Thất Tình khốc hình, tiểu muội đã có cách làm cho con a đầu này phải lên tiếng trả lời.

Diêm Tiểu Thanh chăm chú nhìn Mai Tiểu Hương, mỉm cười nói :

- Ngu tỳ quên khuấy mất. Mai sư muội vốn đã là người oai trấn Thiên Nam với biệt hiệu là Lạt Thủ La Sát tất nhiên là hiền muội đã có cách trừng trị con a đầu này một cách xứng đáng.

Thì ra người đã được Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông và Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga cho giả trang làm Tiêu Lộng Ngọc chính là một đệ tử xuất sắc của Câu Lậu phái với tên hiệu là Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương.

Trông nàng ta là một người quý kẻ đa đoan, dâm dăng vô cùng. Hơn nữa, nàng ta lại có thuật chuyên về Thái bổ, chuyên việc lấy nguyên dương của những thanh niên còn đồng trinh.

Những chàng trai bị hại dưới tay nàng thật là đếm không xiết kể. Mai Tiểu Hương nghe nói liền mỉm cười hỏi :

- Diêm nhị tỳ đã gọi là Xà Tâm Quỷ Nữ, bên mình có đem sẵn rắn đấy không?

Diêm Tiểu Thanh gật đầu đáp :

- Ngu tỳ có một con rắn quý làm binh khí tùy thân, tuy đã chết rồi nhưng còn những loại rắn độc khác bên ngoài thì còn nhiều vô kể, Mai sư muội hỏi tới việc này chắc là muốn dùng con rắn độc của ngu tỳ để hỏi cung y thị phải không?

Mai Tiểu Hương cười lạnh lùng nói :

- Diêm nhị tỷ cứ lựa cho tiểu muội một con rắn độc thật nhỏ để cho nó bò lên cổ Tiêu Lộ Ngọc. Nếu như lúc hỏi cung mà y thị vẫn không trả lời, thì chúng ta hãy sai con rắn bò vào thất khiếu của y thị, xem y thị có sợ hay không? Y thị có chịu đựng nổi hình phạt khốc liệt này hay không?

Mai Tiểu Hương vừa nói dứt lời thì Bách Biến Ôn Quân liền vỗ tay, đưa mắt nhìn Mai Tiểu Hương, khen ngợi rằng :

- Hương nhi, cách này thật là vô cùng tuyệt diệu! Dẫu rằng y thị có bướng bỉnh đến đâu, chỉ cần khi rắn chui vào một lỗ khiếu hoặc hai lỗ cũng đủ khiến cho y thị phải cung khai ngay.

Thì ra đó là một con rắn nhỏ, dài chừng hơn hai thước. Hơn nữa, môi rắn lại nhất nhon, đầu hình tam giác, khắp mình mẩy đỏ như máu lại thêm có những đốm màu đen trông thật đáng sợ.

Diêm Tiểu Thanh cầm con rắn trong tay, chăm chú nhìn Tiêu Lộ Ngọc gần giọng nói :

- Tiêu Lộ Ngọc, ngươi thử nhìn xem trong tay ta cầm cái gì đây?

Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộ Ngọc từ khi bị cột vào Thất Tình Xuân đối với mọi hành động của đối phương đều giả ngây giả điên. Thế nhưng giờ đây nàng cũng vội liếc nhìn vào tay của Diêm Tiểu Thanh.

Diêm Tiểu Thanh liền đem độc kế của Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương nói qua cho Tiêu Lộ Ngọc nghe qua một lượt, rồi cười nham hiểm, nói :

- Tiêu Lộ Ngọc, nếu ngươi không chịu đem sự thật mà trả lời ta sẽ cho ngươi thưởng thức hình phạt rắn chui vào thất khiếu, thật là đau khổ vô ngần.

Diêm Tiểu Thanh vừa nói dứt lời, thì thân hình của Tiêu Lộ Ngọc liền khẽ run run.

Chẳng trách Tiêu Lộ Ngọc là người non gan yếu mật, bởi vì nàng vốn là người sợ rắn. Hơn nữa, Bạch Y Long Nữ tuy là người bướng bỉnh, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một con người thì làm sao có thể chịu đựng nổi hình phạt rắn chui vào thất khiếu được.

Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông đã nhận ra Tiêu Lộ Ngọc có vẻ run sợ, liền cười lên một tràng nham hiểm, đưa mắt nhìn Diêm Tiểu Thanh, xua tay nói :

- Thanh nhi, khoang phóng độc xà đã! Con a đầu đã run sợ, có lẽ đã chịu khai ra sự thật rồi.

Diêm Tiểu Thanh cười nhạt một tiếng, trề môi ra nói :

- Ta xem ngươi có thể chịu đựng được tới mức nào. Với hình phạt này, chỉ trong vòng nháy mắt là chết không kịp ngáp.

Mễ Nguyên Thông cười quái dị nói :

- Tiêu Lộ Ngọc, ngươi cứ đem sự thật mà nói đi, Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa hiện giờ sống chết ra sao? Nàng đã bị bọn người giam giữ ở nơi nào. Đoàn Thiên Hùng thật sự là tên giả hay tên thật. Lai lịch của y ra sao?

Bách Biến Ôn Quân tuy đã đưa ra rất nhiều vấn đề, nhưng vẫn không nhận được một câu trả lời nào.

Tiêu Lộ Ngọc hai mắt khép kín, tuy thân hình nàng hơi run nhưng trước sau vẫn không nói một lời nào.

Mai Tiểu Hương “hừ” lên một tiếng, cau mày nói :

- Con a đầu này thật ương ngạnh quá. Từ khi y thị bị giam vào trong Tu La Địa Ngục đến giờ, trước sau vẫn không khai một lời nào cả.

Diêm Tiểu Thanh đôi mắt nở hung quang, cười nham hiểm nói :

- Mai sư muội đừng nên nóng nảy. Hãy để cho ngu tỷ xem y thị ương ngạnh đến mức độ nào?

Diêm Tiểu Thanh nói dứt lời, liền khẽ ném con rắn nhỏ quái dị xuống mặt đất.

Rắn bò tới đất liền bò tới cây cột Thất Tình Xuân, nơi trói Tiêu Lộ Ngọc.

Rắn bò vừa đến chân Tiêu Lộ Ngọc thì Diêm Tiểu Thanh liền chúm môi huýt một tiếng.

Con rắn quái dị nghe tiếng huyết liền bò lên chân Tiêu Lộng Ngọc rồi chậm chậm bò lên.

Mẽ Nguyên Thông một mặt chăm chú nhìn, một mặt khê liếc nhìn vẻ mặt của Tư Đồ Ngọc xem phản ứng của chàng ra sao?

Tư Đồ Ngọc vẫn âu yếm với Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga thân mật lạ thường. Chàng đối với sự đau đớn của Tiêu Lộng Ngọc như không thèm để ý đến.

Thấy vậy Mẽ Nguyên Thông trong lòng vô cùng cao hứng, biết rằng viên Cửu Cửu Mê Hồn đơn do mình chế luyện quả nhiên có công hiệu lạ thường, chẳng những đã khiến cho Tư Đồ Ngọc hoàn toàn quên hẳn lai lịch của mình, lại có thể lợi dụng được chàng nữa.

Lúc đó con rắn quái dị đã bò chậm chạp từ chân Tiêu Lộng Ngọc lên đến phía trên người nàng, trông thật dễ sợ.

Diêm Tiểu Thanh lạnh lùng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc người có cứng đầu cứng cổ như thế, chỉ sợ chuốc lấy khổ vào thân mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc thân hình hơi run, tuy mỗi lúc nàng lại cảm thấy rất sợ hãi, nhưng vẫn ngậm miệng, không trả lời câu nào.

Diêm Tiểu Thanh thấy thế vô cùng tức giận, lại chum môi huyết một tiếng. Con rắn nghe tiếng huyết liền bò thật nhanh, trong chớp mắt đã bò tới yết hầu của Tiêu Lộng Ngọc.

Đuôi rắn khê cong lên, thân rắn quấn chặt lấy cổ của Tiêu Lộng Ngọc rồi ngóc đầu lên, đưa cái lưỡi tím đen liếm vào mồm mũi của Tiêu Lộng Ngọc.

Diêm Tiểu Thanh nghĩ rằng với tình hình như thế, dẫu cho đó là mình đồng da sắt cũng phải kinh hồn tán đởm, run sợ mà lên tiếng cầu khẩn. Cho nên nàng ta liền đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn mà khai ra đi. Nếu không, con rắn này của ta sẽ chui lọt vào lỗ mũi của ngươi. Trò chơi này không dễ gì chịu đựng nổi đâu nhé!

Bọn gian ác trong phòng, ai nấy cũng cho rằng Tiêu Lộng Ngọc thế nào cũng phải khuất phục thế nhưng Bạch Y Long Nữ hình như coi cái chết nhẹ như lông hồng, vẫn bướng bỉnh không chịu nói.

Diêm Tiểu Thanh nghiêng răng tức giận, vừa định ra lệnh cho con rắn độc chui vào lỗ mũi của Tiêu Lộng Ngọc, thì đột nhiên trong một lỗ truyền âm trên vách tường vang lên một giọng nói trầm trầm, nhưng lại kèm theo tiếng khánh ngọc rất rõ ràng.

Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương vừa nghe thấy tiếng khánh ngọc, liền đứng ngay dậy, nghiêng mình trước Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông mỉm cười nói :

- Chưởng môn nhân có lệnh gọi Phó chưởng môn nhân.

Thì ra trong Câu Lậu phái có một qui luật rất bí mật, là khi Chưởng môn nhân muốn gặp Bách Biến Ôn Quân thì gõ khánh ngọc, muốn gặp Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương, Phó chưởng môn nhân thì đánh chuông vàng, còn muốn gặp vị Phó chưởng môn có thân phận kỳ bí thì gõ trống da.

Hiện giờ tiếng khánh ngọc vừa vang lên, Mẽ Nguyên Thông biết ngay rằng Chưởng môn nhân ắt có một việc gì quan trọng muốn bàn bạc với mình, cho nên Mẽ Nguyên Thông liền đưa mắt nhìn Mai Tiểu Hương mỉm cười nói :

- Chưởng môn nhân có chuyện cần gọi, ta đi một lúc rồi sẽ trở lại, Hương nhi, Nga nhi, Thanh nhi và Thuần nhi, các con cứ tiếp tục ở nơi đây mà tra hỏi. Đối với con Tiêu Lộng Ngọc chẳng cần phải khoan dung làm gì.

Xem tiếp hồi 56 Kế đánh tráo người

56. Hồi 56 Kế Đánh Tráo Người

Mẽ Nguyên Thông sau khi ra khỏi Tu La Địa Ngục liền đi thẳng đến gian tĩnh thất màu hồng, căn chính giữa, nơi cự ngụ của Chương môn nhân.

Mẽ Nguyên Thông vừa đi không lâu thì Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh liền tiếp tục tra khảo Tiêu Lộng Ngọc.

Ngay lúc đó, trong cái lỗ nhỏ truyền âm trên vách tường lại có người lên tiếng nói :

- Phụng mệnh Chương môn nhân có lệnh gọi Mai Tiểu Hương dẫn Tư Đồ Ngọc cùng với Mẽ phó chương môn nhân cùng đến yết kiến Chương môn nhân.

Mai Tiểu Hương “Ồ” lên tiếng, cau mày nói :

- Thực sự đã xảy ra chuyện gì mà Chương môn nhân lại cần sai tiểu muội đem Tư Đồ Ngọc cùng yết kiến?

Ngọc Kiều Nga mỉm cười nói :

- Tâm ý của Chương môn nhân vẫn rộng như biển thì làm sao chúng ta có thể đoán ra được! Mai sư muội mau dẫn Tư Đồ Ngọc đi yết kiến Chương môn nhân đi! Nếu như chậm trễ thì Chương môn nhân thế nào cũng trách mắng đấy.

Mai Tiểu Hương không dám chần chờ vội dẫn Tư Đồ Ngọc nhanh nhẹn rời khỏi Tu La Địa Ngục.

Lúc bấy giờ trong Tu La Địa Ngục còn lại Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần và Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc bị trói chặt vào cây cột Thất Tình Xuân cùng với hai tên đệ tử Câu Lậu phải đứng dựa vách tường.

Diêm Tiểu Thanh thấy Tiêu Lộng Ngọc không chịu khai liền nổi giận hăm dọa nói :

- Tiêu Lộng Ngọc thực sự ngươi có chịu khai hay không?

Tiêu Lộng Ngọc toàn thân run rẩy chẳng khác gì hạt lúa trên chiếc sàng nhưng vẫn một mực ngậm miệng không trả lời.

Thấy vậy Diêm Tiểu Thanh không dần được cơn tức giận liền huýt lên một tiếng, rồi đưa tay chỉ một cái.

Tiếng huýt và cái chỉ của Diêm Tiểu Thanh chính là tín hiệu đã thúc giục con rắn hành động.

Con rắn quái dị cuốn chặt lấy cổ Tiêu Lộng Ngọc, sớm đã phát hung, nay lại thấy chủ nhân ra tín hiệu thì lưỡi rắn liền thè ra, thân rắn khê rướn lên, chậm rãi chui vào lỗ mũi bên trái của Tiêu Lộng Ngọc.

“Bùng” một tiếng vang lên. Khi con rắn chui vào mũi, Tiêu Lộng Ngọc liền run rẩy toàn thân.

Ngay lúc đó, liền có một tiếng “bùng” vang lên. Tiếng vang lớn này do cánh cửa Tu La Địa Ngục đã bị người dùng nội gia chân lực đánh ra một chương.

Diêm Tiểu Thanh nghĩ rằng có lẽ là đối phương đã đến cứu Tiêu Lộng Ngọc, liền vội vàng ra hiệu lệnh, khiến cho con rắn quái dị đã chui lọt vào trong mũi Tiêu Lộng Ngọc.

Diêm Tiểu Thanh một mặt vừa ra hiệu lệnh cho con rắn, một mặt ngầm vận công lực cùng với Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần nhất tề quay người lại chờ đợi.

Thế nhưng bọn họ vừa quay lại thì tất cả đều ngẩn người ra. Bởi vì người đã đánh một chương vào cánh cửa Tu La Địa Ngục đang đứng ở trước cửa sắc mặt đầy sát khí, và chẳng ai khác hơn là Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông vừa mới được Chương môn nhân dùng khánh ngọc truyền lệnh gọi.

Mẽ Nguyên Thông chiếu cặp mắt đầy sát khí chăm chú nhìn vào cây cột Thất Tình Xuân.

Y thấy con rắn quái dị lấy cổ Tiêu Lộng Ngọc đã không còn nữa liền quay sang Diêm Tiểu Thanh, buột miệng hỏi :

- Thanh nhi, rắn đâu rồi?

Diêm Tiểu Thanh rất lấy làm đắc ý, vòng tay thi lễ với Mẽ Nguyên Thông, mỉm cười nói :

- Phó chưởng môn nhân cứ yên tâm, dẫu cho có biến cố nào đi chăng nữa, con Tiêu Lộng Ngọc cũng không có cách nào mà tránh khỏi cái chết bởi vì Thanh nhi thấy hủi mãi mà y thị không chịu khai, nên đã ra lệnh cho con rắn chui lọt vào trong mũi của y thị rồi.

Mễ Nguyên Thông bèn nghiêng rằng, nét mặt đanh lại, đôi mắt khê liếc một vòng, ngạc nhiên hỏi :

- Mai Tiểu Hương và Tư Đồ Ngọc đâu rồi?

Ngọc Kiều Nga liền lên tiếng đáp :

- Sau khi Phó chưởng môn nhân vừa đi khỏi thì Chưởng môn nhân lại có lệnh dụ sai Mai sư muội dẫn Tư Đồ Ngọc cùng đi yết kiến người. Chẳng lẽ Phó chưởng môn nhân lại không gặp...

Ngọc Kiều Nga nói chưa dứt lời thì Mễ Nguyên Thông đã tức giận hét lên một tiếng, chân phải liền dậm mạnh xuống mặt đất lún sâu hơn tấc.

Thì ra Mễ Nguyên Thông sau khi rời khỏi Tu La Địa Ngục, vừa đi vừa nghĩ bụng:

“Vừa rồi ta đã bắt sống được Tiêu Lộng Ngọc đã có ý muốn hỏi Chưởng môn nhân có phải đích thân tới tra hỏi hay không? Thế nhưng ta thấy bên ngoài gian tĩnh thất màu hồng có cấm ba nén nhang, chứng tỏ là Chưởng môn nhân luyện công đã tới mức quan trọng, bất cứ một người nào cũng không được phép làm kinh động đến người. Giờ đây không được bao lâu, lại bỗng nghe thấy tiếng khánh ngọc của người kêu gọi, chắc đã xảy ra chuyện gì quan trọng lắm đây?”

Mễ Nguyên Thông đã cố gắng nghĩ ngợi mà vẫn không đoán ra được nguyên nhân gì, chỉ biết rằng việc này ắt phải quan trọng lắm mà thôi.

Vừa qua được hai khúc quẹo đã đến gần cuối đường, Mễ Nguyên Thông liền chăm chú nhìn bát giác giắt nẩy mình.

Bởi vì trên cánh cửa của gian tĩnh thất màu hồng nơi cuối đường đạo vẫn thấy cấm ba nén nhang, khói tỏa nghi ngút.

Mễ Nguyên Thông rất lấy làm lạ nghĩ bụng:

“Nhang vẫn chưa tàn, chứng tỏ là Chưởng môn nhân vẫn còn đang luyện công trong đó, vì lẽ nào mà lại gọi mình cho được?”

Mễ Nguyên Thông vừa lấy làm lạ, vội rảo bước, khoảng cách mỗi lúc một gần. Y liền thấy trên cánh cửa gian tĩnh thất màu hồng có những nét chữ màu trắng rất nhỏ.

Mễ Nguyên Thông biết rằng đã có biến, vội vàng tung mình chạy tới. Y chỉ thấy dòng chữ nhỏ màu trắng này có tất cả tám chữ như sau: “La Phù Tuyết Hải, máu trả nợ máu”

Tám chữ này như là tám tiếng sét nổ khiến cho Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông cảm thấy trong lòng ngực tim đập thình thịch liên hồi.

Mễ Nguyên Thông vừa nhìn thấy tám chữ này liền nhớ đến Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương.

Khoảng ba năm về trước, Mai Tiểu Hương có quen biết một vị kỳ hiệp trong võ lâm, hai bên đem lòng thương yêu nhau, nên ở trong La Phù Sơn, Hương Tuyết Hải đã có lời thề máu: nguyện sẽ là vợ chồng suốt đời.

Lời thề của hai người như sau: “Nếu ai không thành thật giữ tám lòng chung thủy ắt sẽ bị rắn chui vào thất khiếu mà chết”.

Lời thề vừa lập xong, hai người sống sung sướng bên nhau ở Hương Vân Hải, chẳng dè chưa được nửa tháng thì Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương đã nổi dậy tánh vui hoa tìm cỏ lạ ngày trước, để cho vị kỳ hiệp trong võ lâm này phải ôm hận đến chết.

Mễ Nguyên Thông từng được Mai Tiểu Hương nói qua về chuyện này, cho nên giờ đây thấy dòng chữ “La Phù Tuyết Hải máu trả nợ máu” thì làm sao y không sợ cho được?

Bởi vì, nếu như máu trả nợ máu ắt là có ý nghĩa nói rằng: Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương sẽ bị rắn chui vào thất khiếu mà chết.

Thế nhưng trong Tu La Địa Ngục người bị trói vào cột Thất Tình Xuân và bị rắn chui vào thất khiếu chính là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc.

Hơn nữa, người đã dâng độc kế này lại là Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương, đó chẳng phải là...

Nghĩ chưa dứt ý tưởng của mình, thì Bách Biến Ôn Quân cảm thời đã để lộ sơ hở, gây ra một lỗi lầm rất lớn.

Gọi là sơ hở là vì y không nên vội vàng cởi bỏ lớp hóa trang lại đi yết kiến Chương môn nhân và công sai Ngọc Kiều Nga đi gọi Hùng Thuần Thuần, Diêm Tiểu Thanh và Tư Đồ Ngọc.

Hơn nữa, y lại còn giao Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc cho Mai Tiểu Hương một mình dẫn đến Tu La Địa Ngục.

Gọi là lầm lẫn lớn, là vì y không thể ngờ được rằng đối phương đã sớm trà trộn vào làm gian tế trong bốn phái, cho nên đã lợi dụng cơ hội bất phòng của y mà ra tay chế ngự Mai Tiểu Hương, rồi dùng kế đánh tráo người.

Hơn nữa, y vốn sai Mai Tiểu Hương giả trang làm Tiêu Lộng Ngọc hiện giờ lại bị đối phương lợi dụng, hai hình mạo giống nhau thì làm sao lại có thể để lộ một dấu vết gì cho được? Chẳng trách Tiêu Lộng Ngọc đến chết mà vẫn không chịu mở miệng, chắc là đối phương khi chế ngự Mai Tiểu Hương đã dùng một thủ pháp độc môn điểm vào Á huyết.

Mễ Nguyên Thông nhận ra điều này, dĩ nhiên là không thể chần chờ, vội vàng quay trở lại Tu La Địa Ngục.

Y nghĩ đến lúc phải ngăn cản kịp thời để tránh cho Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương khỏi bị chết thảm với trò chơi cho rắn chui vào thất khiếu.

Y còn nghĩ tới lúc phải gỡ cái mặt nạ của Tiêu Lộng Ngọc hóa trang Mai Tiểu Hương, rồi sẽ dùng một hình phạt thật thảm khốc để trừng trị và do đó sẽ tra xét ra được những kẻ đã trà trộn vào trong bốn phái, hiển nhiên y sẽ biết rất nhiều chuyện cơ mật, và sẽ rõ bọn gian tế đó là ai.

Mễ Nguyên Thông vừa tức giận vừa sốt ruột thì làm sao mà có thể gọi người cho được.

Y bèn vận dụng công lực đánh ra một chưởng thật mãnh liệt khiến cho cánh cửa Tu La Địa Ngục liên kêu vang đến bùng một tiếng.

Chậm rãi, mọi việc đều chậm mất nửa bước.

Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương bị trói vào cột Thất Tình Xuân đã bị độc xà chui tọt vào mũi xuống đến bụng rồi.

Thật là một cái chết thảm khốc ứng với lời thề xưa kia.

Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc giả trang Mai Tiểu Hương sớm đã mất tăm mất tích.

Điều đáng nói là chẳng những Tiêu Lộng Ngọc đã trốn thoát mà ngay cả người đã được bọn họ chuẩn bị lợi dụng là Tư Đồ Ngọc cũng đã được giải cứu.

Mễ Nguyên Thông nén cơn phẫn nộ, quát lớn :

- Đuổi theo mau...

Bọn Ngọc Kiều Nga vẫn chưa hiểu rõ vị Phó chương môn nhân này vì lẽ gì mà giận dữ như thế? Hơn nữa lại còn bảo đuổi theo mau, nhưng đuổi theo ai bây giờ?

Giữa lúc chợt vang lên những tiếng âm âm như long trời lở đất.

Mễ Nguyên Thông rú lên một tiếng, phi thân ra khỏi Tu La Địa Ngục rồi nhanh như chớp chạy như bay ra cửa ngõ đầu vào sào huyết.

Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần tất nhiên là phải theo vị Bách Biến Ôn Quân này mà cùng vợ vã đuổi theo.

Gọi là ra khỏi cửa sào huyệt tất nhiên là Thanh Tùng cốc khẩu nơi có lập tấm bia trên ngôi mộ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, nhưng lúc đó đã bị người dùng nội gia chân lực lấp mất quá nửa, chỉ để lại một đám bụi mù.

Mễ Nguyên Thông tức giận đến nỗi râu tóc đều dựng đứng, nhưng y vừa bay ra khỏi ngôi mộ đến Thanh Tùng cốc khẩu thì chẳng còn tìm thấy dấu vết của đối phương đâu cả.

Ngọc Kiều Nga cũng vừa chạy đến, ngạc nhiên đưa mắt nhìn Mễ Nguyên Thông ấp úng hỏi :

- Xin Phó chủ môn nhân cho con biết chúng ta cần đuổi theo ai?

Mễ Nguyên Thông nghiêng răng đáp :

- Tất nhiên là cần đuổi theo người đồ đệ của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc chứ còn ai nữa.

Ngọc Kiều Nga bật cười nói :

- Phó chủ môn nhân tại sao lại ăn nói hồ đồ như thế? Cần đuổi theo Tiêu Lộng Ngọc là đuổi tới Quỷ Môn quan à? Con a đầu đó chẳng phải là đã bị Diêm nhị tử của con sai khiến con độc xà chui vào lỗ mũi y thị và đã chết một cách rất thảm khốc rồi đó sau?

Mễ Nguyên Thông biết rằng bọn họ vẫn chưa hiểu được câu chuyện bên trong, cho nên bất giác y thở dài, lắc đầu nói :

- Nga nhi, các con làm sao mà biết được là lần này chúng ta đã bị đối phương chơi cho một vỏ thật đau? Con Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc bị trói ở cột Thất Tình Xuân chết thảm khốc bị rắn độc chui vào lỗ mũi thật ra chính là Mai Tiểu Hương còn con Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương đã dẫn Tư Đồ Ngọc cùng chạy trốn mới là Tiêu Lộng Ngọc thật.

Bách Biến Ôn Quân tuy đã nói lên những nhận xét chính xác của mình, nhưng bọn Ngọc Kiều Nga vẫn như những người ở trong đám sương mù, trong lòng người nào cũng vẫn thắc mắc.

Thấy vậy, Mễ Nguyên Thông liền đem những điều mình đã phát giác được kể lại thật rõ ràng tỉ mỉ cho bọn họ nghe qua một lượt.

Ba người nghe xong thấy đều hoảng hốt, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh “Hừ” lên một tiếng nói :

- Đối phương thật là to gan lớn mật rất đáng sợ. Thế nhưng còn những kẻ đã sớm trà trộn vào trong bốn phái, ra tay giải cứu cho Tiêu Lộng Ngọc đó là ai? Thực sự y vẫn còn ở lại hay đã bỏ trốn rồi?

Mễ Nguyên Thông nghiêm sắc mặt, gật đầu nói :

- Vấn đề Thanh nhi đưa ra thật rất đúng. Đợi chúng ta trở về rồi, cần phải tra xét xem những nhân vật trong bốn phái thì không dễ gì mà lại để cho quân gian tế trà trộn vào trong bốn phái để gây nên một mối lo về sau.

Ngọc Kiều Nga cau mày nói :

- Phó chủ môn nhân, theo ý của con thì lần này đối phương thành công có một nửa thôi.

Mễ Nguyên Thông ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao bọn họ lại chỉ thành công có một nửa? Mọi việc chúng ta đều bị bọn họ trêu chọc như thế phải nói là đại bại mới đúng chứ?

Ngọc Kiều Nga vừa cười vừa nói :

- Trên phương diện dò xét những điểm cơ mật đối phương tuy đã tạm thời gọi là thành công thế nhưng cái việc giải cứu Tư Đồ Ngọc thì bọn họ làm sao mà có thể hóa giải được món thuốc độc môn Cửu Cửu Mê Hồn đơn của Mễ phó chủ môn nhân cho được?

Mế Nguyên Thông ngạo nghễ “Hừ” nhạt một tiếng rồi lại lắc đầu nói :

- Đối với việc này ta cũng rất tự tin, trừ phi bọn họ có tài thần thông quảng đại mới có thể ăn cắp được thuốc giải độc môn của ta. Nếu không quá chín hôm, tên Tư Đồ Ngọc không thể sống quá chín hôm mà ắt phải bị chất độc hoành hành mà chết một cách rất thảm khốc.

Ngọc Kiều Nga cười nham hiểm nói :

- Ngày trước, Tư Đồ Ngọc vì uống Cửu Cửu Mê Hồn đơn thì sinh mạng của y chỉ có thể duy trì độ sáu bảy ngày mà thôi.

Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần đứng bên cạnh bèn cười nói :

- Xin Mế phó chủ môn nhân hãy đem thuốc giải của người cất ở một nơi cẩn thận một hút. Nếu như đối phương có thể nóng nảy mà giải cứu Tư Đồ Ngọc thì có thể liều lĩnh mà ăn cắp thuốc. Hơn nữa chúng ta còn phải tìm cách giăng lưới để chờ đợi làm sao phải báo thu mỗi hạn ngày hôm nay mới được.

Mế Nguyên Thông đưa tay sờ nơi lưng của mình khẽ vỗ vỗ rồi cười ngạo nghễ nói :

- Món thuốc giải độc môn của ta xưa nay vẫn buộc ở bên lưng, nếu như đối phương mà có ý ăn cắp thuốc giải thì thật chẳng khác nào nằm mộng mà thôi.

Mế Nguyên Thông nói tới đây, sắc mặt có vẻ đắc ý, ngừng đầu lên cười một tràng dài.

Ngọc Kiều Nga thấy vị Phó chủ môn nhân của mình vừa rồi tức giận đến muốn chết giờ đây lại cười ngạo nghễ như thế, bất giác nàng lấy làm lạ ngạc nhiên hỏi :

- Mế phó chủ môn nhân, người có chuyện gì đắc ý lại đứng vui vẻ như thế?

Mế Nguyên Thông mắt lộ hung quang, chợt cười nham hiểm đáp :

- Ta thấy rằng Nga nhi đã nói đối phương chỉ thành công một nửa thì thật là một nhận xét có tiến bộ.

Ngọc Kiều Nga chăm chú hỏi :

- Phó chủ môn nhân thấy có sự tiến bộ nào?

Mế Nguyên Thông đắc ý cười nói :

- Ta nhận thấy đối phương lần này vốn chưa phải là thành công mà là hoàn toàn thất bại. Lời nói ngược như thế là bởi vì chúng ta đã thấu hoạch được một thắng lợi rất quan trọng.

Hùng Thuần Thuần nghe xong liền ngạc nhiên hỏi :

- Phó chủ môn nhân nói như thế là có ý gì? Rõ ràng là Tư Đồ Ngọc đã được cứu thoát, còn Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương sư muội lại đã bị chết một cách rất thảm khốc.

Mế Nguyên Thông lại cười lên một tràng nham hiểm, ngắt lời của Hùng Thuần Thuần :

- Tư Đồ Ngọc tuy đã được giải cứu, nhưng chất độc thật là khó giải. Hơn nữa Mai Tiểu Hương có chết cũng là đáng. Hai việc này đều chẳng thể nói là chúng ta đã bị thất bại được.

Hùng Thuần Thuần thắc mắc hỏi :

- Xin Phó chủ môn nhân giải thích rõ ràng hơn một chút. Bởi vì Mai Tiểu Hương sư muội chết thảm khốc nếu thế là đáng ở chỗ nào?

Mế Nguyên Thông nói :

- Nếu như không phải Mai Tiểu Hương đã chết như vậy thì chúng ta vốn không biết được là đối phương đã làm gian tề trà trộn vào trong bốn phái thì cái mối lo ngại lớn lao này một ngày kia sẽ phát sinh, sự tai hại chẳng thể kể xiết, hà huống gì chỉ một tính mạng của Mai Tiểu Hương hay sao?

Hùng Thuần Thuần gật đầu, khẽ nhú mày nói :

- Phó chủ môn nhân nói như thế tuy đúng, nhưng chúng ta làm sao biết được đối phương đã giả làm gian tề trà trộn trong bốn phái có tất cả bao nhiêu người? Hiện giờ đã trốn đi rồi hay chưa?

Mẽ Nguyên Thông cười vẻ nham hiểm nói :

- Việc này, sau khi chúng ta trở về, phải dốc hết sức để tra cứu. Ta đã có diệu kế chắc chắn là khiến cho đối phương phải lộ nguyên hình.

Mẽ Nguyên Thông nói dứt lời, liền vẫy tay gọi Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần đến bên mình, rồi ghé tai bọn họ mà thì thầm dặn dò hồi lâu.

Bọn Ngọc Kiều Nga nghe xong, sắc mặt đều lộ vẻ sát khí, không ngớt gật đầu vâng dạ, rồi cùng theo Bách Biễn Ôn Quân trở về sào huyệt.

Vị hung thần đầy sát khí này đã định thi hành một độc kế gì đây?

Lại nói về vị chín phần nắm chắc cái chết là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc với người đã bị trúng phải chất kỳ độc mê man cả bản tính là Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc.

Thì ra lần này Tiêu Lộng Ngọc đã trúng kế Bách Biễn Ôn Quân giả trang làm Đoàn Thiên Hùng, bắt sống đem trở về hang ma, tưởng đã mười phần nắm lấy cái chết.

Nàng là một vị hiệp nữ anh hùng vô lâm, đâu có sợ gì cái chết, nhưng nàng chỉ sợ bị đối phương kiềm chế, tất sẽ đem những thủ đoạn dâm hèn ra sử dụng.

Tiêu Lộng Ngọc lúc đầu cũng có ý hy vọng là trước khi bị bắt đem về hang ma giữa đường có thể gặp được một vị cứu tinh. Thế nhưng đến lúc bị Mẽ Nguyên Thông đem xuống mộ huyết nguy nga của Du Nhất Phi thì nàng biết rằng hy vọng của mình đã biến thành ảo vọng.

Hy vọng đã trở thành ảo vọng, Tiêu Lộng Ngọc rất lấy làm bình tĩnh chuẩn bị để tự vẫn.

Bởi vì sau khi nàng ở trong hang ma hai hôm đã có kinh nghiệm, biết rằng trong Câu Lậu phái toàn là những đồ vô cùng hung ác, và hoang dã vô độ.

Khoan nói việc đối phương có một cực hình nào đối với nàng hoặc là làm nhục thì bọn Ngọc Kiều Nga đã khiến cho nàng phải lâm vào tình thế bất buộc giao cấu với Tư Đồ Ngọc, thật là không có cách nào chịu đựng nổi.

Chẳng dè trong lúc Tiêu Lộng Ngọc vừa được đưa vào hang ma, nàng đã có ý định muốn tự vẫn, thì bên tai bỗng nghe có tiếng người dùng công lực nghĩ nghĩ truyền thanh khẽ giọng nói :

- Việc đời như một bàn cờ chỉ có khi nào cờ tàn thì mới biết được sự hơn thua. Tiêu cô nương hãy nên bình tĩnh một chút nhẫn nại để chờ cơ hội.

Những lời nói này như một liều thuốc bổ thần vô cùng công hiệu, khiến cho Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đang chìm đắm trong ý tưởng tự vẫn để tìm đường giải thoát nghe xong bèn phần chấn tinh thần.

Những lời nói này Tiêu Lộng Ngọc biết rằng đã có một vị tiền bối nào đó trà trộn vào trong hang ma.

Ý niệm tự tử của nàng vừa biến mất thì cơ hội đã đến.

Gọi là cơ hội, chính là Bách Biễn Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông đi tham kiến Chuởng môn nhân, rồi sai Ngọc Kiều Nga đi gọi Diêm Tiểu Thanh, Hùng Thuần Thuần và Tư Đồ Ngọc.

Thế rồi còn nàng thì y giao cho Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương một mình dẫn vào Tu La Địa Ngục.

Tiêu Lộng Ngọc thấy rằng những lời nói bên tai nhắc nhở nàng lúc này đúng là cơ hội đây rồi.

Quả nhiên bọn họ vừa chia công việc cho nhau rồi đi, xong thì bên tai nàng lại văng vẳng có tiếng người khẽ nói rằng :

- Tiêu cô nương, con ma nữ đã giả trang hình dạng cô nương có tên là Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương vốn là một kẻ hoang dã vô độ, có giết cũng không tiếc tay. Thế nhưng y thị lúc ở trong La Phù Sơn Hương Tuyết Hải đã khiến một người cháu họ của ta phải chết thì hôm nay cứ lấy theo lễ nhân quả tuần hoàn mà trả lại mối hận đó.

Nói dứt lời người đó lại đem câu chuyện xưa ở La Phù mà kể lại một lượt cho Tiêu Lộng Ngọc nghe. Hơn nữa người đó còn đưa ra một cách “đánh tráo” cho Tiêu Lộng Ngọc áp dụng.

Nghe xong Tiêu Lộng Ngọc nhận thấy kế này thật là hay và đầy hứng thú.

Tuy nhiên nàng vẫn không sao đoán ra được người vừa dùng nghĩ nghĩ truyền thanh nói bên tai nàng thực sự lai lịch thế nào?

Nàng chỉ có thể dựa vào giọng nói rất trầm nhẹ của người đó mà đoán ra người đó là nữ nhân, chứ còn về tuổi tác và thân phận thì nàng thế nào mà biết được.

Vào tới Tu La Địa Ngục Mai Tiểu Hương vừa đưa tay ra mở cửa thì nàng ta đã bị người ở đằng sau lưng dùng phách không điểm vào huyệt đạo.

Người này công lực rất siêu cao, chẳng những điểm trúng ngay huyệt đạo của Mai Tiểu Hương, mà còn dùng tay liên hồi sử dụng một loại thủ pháp độc môn giải huyệt cho Tiêu Lộng Ngọc.

Điều đáng nói là Tiêu Lộng Ngọc đã bị Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông dùng một thủ pháp đặc biệt chế ngự các huyệt đạo mà người này vừa mới ra tay đã giải huyệt được ngay.

Tiêu Lộng Ngọc vội vàng đứng bật dậy, quay đầu lại nhìn.

Nàng thấy người đứng ở phía sau lưng mặc đồ màu đen che phủ kín đầu khó lòng mà nhìn thấy mắt mũi của người đó.

Nàng vòng tay thi lễ, mỉm cười nói :

- Tiền bối...

Người áo đen che mặt xua tay nói :

- Bọn ma đầu đã đến, không có thì giờ để chuyện trò nữa. Tiêu cô nương hãy theo như lời ta đã dặn mà đem con Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương này trói vào cột Thất Tình Xuân.

Tiêu Lộng Ngọc một mặt ra tay trói người, một mặt cau mày hạ giọng nói :

- Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông khi đến đây ắt sẽ giải huyệt đạo và dùng hình phạt để tra khảo...

Người áo đen che mặt biết rằng Tiêu Lộng Ngọc sợ Mai Tiểu Hương khi đã mở miệng nói được sẽ tiết lộ những điều cơ mật, cho nên liền mỉm cười ngắt lời nói :

- Tiêu cô nương hãy yên lòng. Ta vốn đã điểm huyệt mê của Mai Tiểu Hương, cái thủ pháp này tuy hơi giống thủ pháp điểm huyệt của Mễ Nguyên Thông, nhưng thật ra là một môn công lực độc môn khác. Cho nên Mễ Nguyên Thông có giải Á huyệt cho y, nhưng người bị trói ở cột Thất Tình Xuân cũng không thể nói được một lời nào. Vậy Tiêu cô nương chỉ cần làm ra vẻ bình tĩnh khiến cho bọn ma đầu không có một chút nghi ngờ nào là được rồi.

Tiêu Lộng Ngọc xong, vô cùng bội phục, người này đã xếp đặt mọi việc thật chư đáo.

Lúc bấy giờ nàng đã trói chặt Mai Tiểu Hương thì người áo đen che mặt khê giọng nói :

- Bọn Ngọc Kiều Nga có lẽ cũng sắp đến, ta đi gọi thêm hai tên đệ tử nữa đến đây phục dịch. Tiêu cô nương nhớ là phải làm sao cho mọi cử động phải tự nhiên một chút để thủ trọn vai Mai Tiểu Hương của mình.

Nói dứt lời, người áo đen khê tung biến mất sau những khúc quanh trong nháy mắt, liền có hai tên Câu Lậu phái đi vào Tu La Địa Ngục, nghiêng mình thi lễ với Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu hạ giọng nói :

- Hai người hãy đứng ở góc phòng kia. Việc ngày hôm nay tất cả đều do Mễ phó chủ môn nhân làm chủ.

Hai tên đệ tử Câu Lậu phái vừa mới vâng lời ra đứng ở góc phòng thì ở bên ngoài Tu La Địa Ngục đã thấy vang lên một tràng cười dâm dăng.

Thì ra Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần ba tên dâm nữ đang âu yếm vây quanh Tư Đồ Ngọc cùng tiến vào phòng.

Tiêu Lộng Ngọc tuy cảm thấy hơi nóng mắt, nhưng nàng phải nhẫn nại mà vái chào bọn Diêm Tiểu Thanh.

Diêm Tiểu Thanh cười khanh khách nói :

- Mai sư muội, lần này sư muội đã giả trang rất hay, cho nên mới bắt sống được con Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc này. Tuy sư muội có công lao rất lớn nhưng vị Ngọc đệ đệ đây sẽ giận sư muội đến chết đấy.

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng răng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Tư Đồ huynh, ta đã lập kế bắt sống vị Ngọc tỷ tỷ của Tư Đồ huynh thì huynh có tức giận hay không?

Tư Đồ Ngọc thản nhiên như thường, lắc đầu đáp :

- Việc gì mà tại hạ phải giận Mai tỷ tỷ, bởi vì y thị đối với tại hạ không tốt. Đêm hôm qua tại hạ muốn được âu yếm với y thị, nhưng y thị lại không chịu.

Những câu nói tự nhiên của Tư Đồ Ngọc khiến cho bọn Ngọc Kiều Nga vẻ mặt tươi như hoa nở cười khanh khách.

Giữ lúc ấy, Mễ Nguyên Thông đã tới. Thế rồi y ra lệnh cho bọn Diêm Tiểu Thanh sửa soạn các dụng cụ tra khảo.

Cuộc tra khảo bắt đầu diễn ra cho đến khi có tiếng chuông ngọc vang lên kêu gọi Mễ Nguyên Thông đi hầu Chưởng môn nhân.

Tiếp theo đó lại có tiếng người kêu gọi Mai Tiểu Hương và Tư Đồ Ngọc, cho nên Tiêu Lộng Ngọc mới kéo tay vị Ngọc đệ đệ chạy ra khỏi Tu La Địa Ngục.

Tiêu Lộng Ngọc lần giả trang vừa rồi đã giả trang làm Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa cam tâm chịu đau khổ trà trộn vào trong hang ma vốn có hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ nhất là nàng dò xem tổ chức của Câu Lậu phái, người lãnh đạo bọn họ được gọi là Chưởng môn nhân có phải là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi mà năm xưa đã giả chết đấy không?

Nhiệm vụ thứ hai là tìm cách để cứu Tư Đồ Ngọc đã bị trúng phải chất kỳ độc, bị mất hết bản tính hiện đang ở trong tay bọn họ.

Đối với nhiệm vụ thứ nhất, Tiêu Lộng Ngọc chưa được thấy người được gọi là Chưởng môn nhân nhưng nàng đã được thấy hai vị Phó chưởng môn nhân của bọn họ là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương và Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, rồi từ đó nàng suy ra rằng Chưởng môn nhân là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi có lẽ cũng không thể sai được.

Đối với nhiệm vụ thứ hai thì nàng đã nhờ một cơ hội hiếm có cho nên không thể chần chừ ở lại trong sào huyệt của bọn họ được, cho nên nàng mới vội vàng kéo Tư Đồ Ngọc chạy trốn thật mau.

Tư Đồ Ngọc thấy con đường trước mặt không phải con đường mà chàng vẫn qua lại hàng ngày, bất giác chàng ngạc nhiên hỏi :

- Mai tỷ tỷ, chúng ta không phải là đi yết kiến Chưởng môn nhân hay sao? Thế tại sao lại đi con đường trái như thế này?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ lườm chàng một cái, cau mày nói :

- Ngọc đệ đệ, hiền đệ không nên hỏi nhiều chỉ cứ việc đi theo ngu tỷ là được rồi.

Tư Đồ Ngọc thấy đã đến ngôi mộ là lối ra khỏi sào huyệt thì lại càng lấy làm ngạc nhiên chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Mai tỷ tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc nhớ lại lúc ở trong Tu La Địa Ngục Tư Đồ Ngọc đã nhận lầm Mai Tiểu Hương là nàng cho nên đã đánh cho nàng một cái bạt tai bất giác trong lòng nàng cảm thấy đau nhói, đỡ lời nói :

- Ngu tỷ không phải là Mai tỷ tỷ của hiền đệ.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói tới đây, Tư Đồ Ngọc đã dừng bước và biến sắc mặt, ngắc lời nàng rồi nói :

- Người không phải là Mai tỷ tỷ của tại hạ ắt phải là gian tế... tại hạ không đi theo người nữa đâu.

Tiêu Lộng Ngọc giận đến nghiến răng, khẽ giọng nói :

- Ngu tử... ngu tử... ngu tử là Ngọc tử tử của hiền đệ...

Tư Đồ Ngọc trợn mắt hỏi :

- Ngọc tử tử? Tại hạ có đến ba vị Ngọc tử tử rồi! Vậy người là Ngọc đại tử tử hay là Ngọc nhị tử tử...

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng Tư Đồ Ngọc đã mất hết trí khôn, cho nên nàng không muốn nhiều lời, liền đưa tay chỉ về phía sau lưng Tư Đồ Ngọc cất tiếng nói :

- Hiền đệ xem kia, người đó là ai vậy?

Tư Đồ Ngọc đâu có biết là kẻ của nàng, liền quay đầu lại nhìn, thì Tiêu Lộng Ngọc đã thừa lúc chàng không đề phòng mà ngấm vận công lực vào ngón tay điểm vào huyệt đạo của Tư Đồ Ngọc.

Lúc bấy giờ những tên đệ tử canh phòng ở trong ngôi mộ đúng là đã bị người áo đen che mặt đã ra tay giúp đỡ Tiêu Lộng Ngọc, tìm cách giải tán hết rồi, cho nên không thấy động tĩnh gì cả.

Tiêu Lộng Ngọc lo sợ là ở lâu sẽ sinh ra chuyện bất trắc cho nên sau khi điểm huyệt đạo của Tư Đồ Ngọc rồi, nàng liền ôm lấy Tư Đồ Ngọc tung mình nhảy ra khỏi mộ huyệt.

Tiêu Lộng Ngọc vừa ra khỏi ngôi mộ, nàng khẽ lắc đầu thở dài.

Nguyên nhân khiến cho Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu thở dài là vì nàng cảm thấy lần này thật là nguy hiểm quá. Nếu không phải là tình cờ đã được người lạ giúp đỡ thì ắt nàng đã bị trói ở cột Thất Tình Xuân để lãnh lấy cái hình phạt bị rắn độc chui vào thất khiếu mà chết một cách thảm khốc rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ tới đây, dưới bàn chân nàng khẽ rung động. Liền theo đó, như có những tiếng ầm ầm vọng vào tai nàng.

Tiêu Lộng Ngọc giật nảy mình. Nàng liền vận chân khí, vội ôm lấy Tư Đồ Ngọc thì triển thần công tung mình ra ngoài xa ba trượng.

Tiếp theo tiếng ầm ầm phát ra cát đá bay mù mịt, ngôi mộ quái dị đồ sộ như thế kia đã bị lấp kín.

Tiêu Lộng Ngọc lúc đó cho là sào huyệt của bọn họ đã bị phát sinh một tai biến bất ngờ, nhưng sau khi nàng chăm chú nhìn, mới biết rằng cửa ngôi mộ huyệt đã bị lấp kín, trong lòng nàng tỉnh ngộ và vỡ lẽ: Bởi vì sau khi sự cơ mật của bọn họ bị tiết lộ, cho nên người áo đen che mặt đã dùng thủ đoạn lấp mộ huyệt để ngăn cản truy binh, giúp đỡ cho nàng an toàn tránh khỏi bọn tay sai của Câu Lậu phái.

Nếu như Tiêu Lộng Ngọc thân một bóng ở nơi này thì nàng có thể sẽ không nén được cơn sát khí, đợi cho bọn họ đuổi theo nàng sẽ cho bọn họ nếm sự đau khổ một phen để trả lại mối thù vừa rồi.

Thế nhưng hiện giờ bên nàng lại có thêm Tư Đồ Ngọc hơn nữa nàng lại rất lo lắng đến việc tìm thuốc giải cứu cho chàng, cho nên nàng đành phải nuốt cơn tức giận, rồi nàng ôm lấy Tư Đồ Ngọc thì triển khinh công rời khỏi Thanh Tùng cốc khẩu.

Chạy đến một sơn động bí mật, Tiêu Lộng Ngọc tạm thời dùng bước giải khai huyệt đạo cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc mở to đôi mắt, thấy thân hình của mình đã nằm gọn trong tay Tiêu Lộng Ngọc chẳng những là chàng không lập tức vùng khỏi tay nàng mà lại còn đưa hai cánh tay vươn ra ôm chặt lấy eo nàng.

Tiêu Lộng Ngọc tức giận đến hai má tái nhợt. Nàng cau mày, vận công lực vào hai tay đẩy mạnh một cái.

Tư Đồ Ngọc bị nàng đẩy mạnh khiến chàng phải ngã ngửa phịch xuống đất.

Tiêu Lộng Ngọc thấy sắc mặt của Tư Đồ Ngọc đầy vẻ tức giận, bất giác nàng chúm mồm bật cười.

Tư Đồ Ngọc lồm cồm bò dậy có vẻ hơi giận nói :

- Mai tử tử, tử tử cười cái gì thế? Tại hạ thấy tử tử không phải là người có lòng dạ hay giả bộ.

Tiêu Lộng Ngọc thấy chàng vẫn cứ nhận mình là Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương liền cau mày hỏi :

- Thế nào là giả bộ?

Tư Đồ Ngọc sắc mặt có vẻ không vui, lạnh lùng đáp :

- Tối hôm qua tỷ tỷ nhờ Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc đại tỷ tỷ muốn được cùng tại hạ ân ái. Giờ đây tại hạ mới khê ôm Mai tỷ tỷ một chút mà tỷ tỷ đã làm như một người con gái giả sạch băng trong đấy tại hạ ngã một cái thật đau, đó chẳng phải là giả bộ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc nghe nói, trong lòng bất giác cảm thấy đau xót, khê giọng hỏi :

- Hiền đệ thực sự đã có ân ái với Mai Tiểu Hương lần nào chưa?

Tư Đồ Ngọc “Ồ” lên một tiếng, nói :

- Tối hôm qua, Mai tỷ tỷ tìm đến tại hạ thì thân hình lỏa lồ, chẳng có đến một mảnh vải che thân, tại làm sao lại...

Xem tiếp hồi 57 Xem như vô tình mà là có tình

57. Hồi 57 Xem Như Vô Tình Mà Là Có Tình

- Ngọc đệ, hiền đệ thực sự vẫn cho ngu tỷ là Mai Tiểu Hương hay sao?

Tư Đồ Ngọc thần thờ cười một tiếng, lên tiếng đáp :

- Mai tỷ tỷ giả trang làm Tiêu Lộng Ngọc...

Tiêu Lộng Ngọc vội vàng xua tay nói :

- Ngu tỷ không phải là giả trang hình dáng của Tiêu Lộng Ngọc mà là Tiêu Lộng Ngọc thực sự đây.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ chẳng cần phải lừa gạt tại hạ. Tại hạ biết rằng Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc thật giờ đây đã bị trói ở cột Thất Tình Xuân trong Tu La Địa Ngục.

Tiêu Lộng Ngọc thấy chất thuốc độc của bọn gian tà quả thật lợi hại, trong nhất thời Tư Đồ Ngọc khó có thể khôi phục lại được lý trí, cho nên nàng chỉ đành từ từ mà khơi dậy lại những điều biết của chàng trước kia. Vì vậy nàng liền mỉm cười hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ đã biết người bị trói ở cột Thất Tình Xuân là Tiêu Lộng Ngọc thì làm sao lại còn đang tâm đánh cho nàng ta một cái bạt tai nặng như thế?

Tư Đồ Ngọc trợn mắt nói :

- Mai tỷ tỷ, tỷ tỷ hỏi có lạ lùng hay không kia. Tại hạ làm sao lại không thể đánh y thị được?

Tiêu Lộng Ngọc khê rung động trong lòng, nàng khê nhú mày, ánh mắt lạnh như băng, chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tư Đồ Ngọc dịu dàng nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ có nhớ rằng hiền đệ đã từng quen biết với Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc hay không?

Tư Đồ Ngọc khê chớp mắt, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu rồi mới lên tiếng đáp :

- Tại hạ nhớ mang máng như cũng có quen, nhưng khi nghĩ thì lại nghĩ không ra.

Tiêu Lộng Ngọc thở dài nói :

- Ngọc đệ chẳng cần phải nghĩ nữa, ngu tỷ sẽ nói cho hiền đệ nghe xem có thể giúp cho hiền đệ khôi phục lại được trí nhớ hay không?

Tư Đồ Ngọc liền âu yếm ngồi bên Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc liền đem tất cả mọi chuyện kể từ khi nàng và Tư Đồ Ngọc quen biết nhau ở Thái An kể lại thật rành mạch cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc một mặt yên lặng nghe, một mặt luôn luôn gật đầu.

Tiêu Lộng Ngọc thấy thế nàng mừng thầm trong lòng. Sau khi kể xong nàng đặc biệt nắm lấy tay Tư Đồ Ngọc mỉm cười hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ có nhớ ra được chưa? Ngụ tỷ nói có hoàn toàn đúng hay không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Kể ra thì cũng đúng. Nhưng cái việc này thì tại hạ nhớ mang máng như có như không, nhưng ai hơi đâu mà nghĩ tới làm gì. Nhưng nếu như đúng thì có quan hệ chi?

Tiêu Lộng Ngọc thấy mình đã hao hơi rất cổ mà chỉ gặt được có nửa phần thành công, liền thở dài nói :

- Vị Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ đối với hiền đệ thấm thiết như thế, mà hiền đệ lại nỡ đang tâm đánh cho tỷ tỷ của mình một cái bạt tai như trời giáng chẳng lẽ trong lòng lại không...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho nàng nói dứt lời cau mày nói :

- Ai bảo là y thị đối tốt với tại hạ? Bởi vì y thị không tốt với tại hạ cho nên tại hạ mới cố ý đánh mạnh như thế.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Đối với hiền đệ thì thế nào mới thật là tốt?

Tư Đồ Ngọc không chút do dự lên tiếng đáp :

- Ngọc đại tỷ tỷ, Ngọc nhị tỷ tỷ cho đến cả Diêm tỷ tỷ và Hùng tỷ tỷ thường đều là những người hay thích thú ái ân.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng ngẫm đau khổ, sắc mặt hơi trầm xuống nói :

- Bọn Ngọc Kiều Nga đều không tiếc đem xác thịt ra bố thí, thật là những yêu cơ dâm phụ, thì tại sao hiền đệ lại không cùng với bọn họ vui thú mây mưa? Còn muốn cùng Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc làm chuyện mây mưa ấy làm chi?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Mai tỷ tỷ, tỷ tỷ không biết rằng bọn Ngọc đại tỷ tỷ các người nhìn cho kỹ ra thì đều có khuyết điểm lớn, cho nên tại hạ ngoài cách muốn được cùng Mai tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc rất lấy làm hiếu kỳ đỡ lời nói :

- Bọn họ có những khuyết điểm trọng đại gì?

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Bọn họ mỗi người đều có một khuyết điểm khác nhau. Ví dụ như Man Sơn Mao Nữ Hùng tam tỷ mà nói thì khắp người đều đầy lông lá, tại hạ làm sao lại có thể ôm một con vượn mà ngủ cho được.

Tiêu Lộng Ngọc không sao nhìn được cười, nói :

- Hùng tỷ tỷ khắp người đều đầy lông lá, thật chẳng khác gì một con vượn, thế còn Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh không phải là rất đẹp hay sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Diêm nhị tỷ cũng chẳng khác gì, khắp người đều tanh hôi, đôi mắt lại ác như là quỷ sứ, lòng dạ độc hơn rắn rết, ai lại dám cùng Diêm nhị tỷ gần gũi cho được?

Tiêu Lộng Ngọc cười nói :

- Thế còn Ngọc Kiều Nga và Ngọc Kiều Oa? Hai chị em có thể nói là dung mạo tuyệt thế, nhan sắc khuynh thành, lại còn có khuyết điểm gì nữa hay sao?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Ngọc Kiều Nga có mùi hôi nách, chỉ cần khi cởi áo ấy ra là khiến cho người ta phải buồn mửa, còn Ngọc Kiều Oa thì không then với cái danh hiệu là Thiên Ma Băng Nữ, người ngợm thật lạnh như băng. Nếu mà ôm Oa tỷ thì chắc chắn là sẽ lạnh đến phát run thôi.

Tư Đồ Ngọc nói đến đây, chợt ghé tai Tiêu Lộng Ngọc, hạ giọng nói :

- Mai tỷ tỷ xin tỷ tỷ hãy nghĩ xem tại hạ rất thích Tiêu Lộng Ngọc nhưng y thị vẫn một mực làm ra vẻ thanh cao, không chịu để cho tại hạ được thân mật với y thị quá phần một chút. Còn bọn Ngọc đại tỷ tỷ lại bắt tại hạ và y thị phải vầy cuộc mây mưa. Một người thì cố trốn tránh, một người thì lại cầu không được, thì bảo làm sao mà tại hạ không đau khổ cho được?

Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Nói như thế thì hiền đệ và bọn họ có hưởng thú da thịt rồi hay sao?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Không có. Đừng nói là tại hạ với bọn họ không có mà ngay cả với Mai tỷ tỷ cũng không có nữa. Bởi vì tối hôm qua chúng ta chẳng phải là thiếu một chút nữa đã vầy cuộc mây mưa rồi nhưng lại bị Thiên Ma Yêu Nữ chạy đến truyền lệnh phá đám.

Câu nói này khiến cho Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy trong lòng rất an ủi bởi vì nàng biết rằng Tư Đồ Ngọc tuy đã bị trúng phải chất kỳ độc, mất hết trí khôn, nhưng ở giữa dòng của bọn dâm nữ kia mà vẫn còn giữ được tấm lòng trinh bạch chưa bị ô uế chút nào.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng đã cao hứng cho nên trên sắc mặt cũng lộ vẻ khoan hòa.

Về mặt điểm thêm nụ cười của một vị tuyệt thế giai nhân thật có một ma lực vô cùng mãnh liệt khiến cho Ngọc Long kiêu khách Tư Đồ Ngọc xem đến mê mẩn tâm thần, như ngất như ngây và y niệm ham muốn nhục dục chợt bùng bùng nổi dậy.

Tư Đồ Ngọc tuy đã bưng bưng lửa dục, nhưng mấy lần giở thói khinh bạc đều bị đối phương đánh cho nên bây giờ rất lấy làm thận trọng.

Trí khôn của chàng tuy đã bị mê mờ, nhưng võ công của chàng vẫn còn nguyên vẹn, chàng khẽ đảo mắt, rồi chợt có một tia sáng lóe lên trong đầu óc. Chàng đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc khẽ giọng nói :

- Mai tỷ tỷ, tỷ tỷ... tỷ tỷ nghe xem đó... có phải là giọng nói của Mễ phó chủồng môn nhân hay không?

Tiêu Lộng Ngọc vốn không nghe thấy gì cả, nay thấy Tư Đồ Ngọc nói như vậy nàng giật nảy mình, cau mày hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ nói là giọng nói của ai?

Tư Đồ Ngọc có vẻ lo sợ đưa tay chỉ về phía sào huyệt của Câu Lậu phái.

Tiêu Lộng Ngọc vừa mới quay đầu lại, chuẩn bị để lắng tai nghe ngóng thì Tư Đồ Ngọc vận dụng chân lực ra tay điểm ngay vào huyệt đạo của nàng.

Luận về công lực của hai người, tất nhiên là Tiêu Lộng Ngọc cao hơn một chút nhưng trong lúc nàng không đề phòng đã bị Tư Đồ Ngọc điểm vào huyệt, ngã lăn xuống mặt đất.

Tư Đồ Ngọc lấy làm cao hứng, liền cất tiếng cười vang, rồi chàng lập tức ôm lấy thân hình của Tiêu Lộng Ngọc sắc mặt đầy những dục vọng.

Tiếng cười cùng với động tác của chàng khiến cho Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy trong lòng đau như dao cắt.

Hai người vốn đã trao tình cho nhau, cho nên việc Tư Đồ Ngọc có ân ái với Tiêu Lộng Ngọc hơi quá sớm, chỉ sợ là mang tội với ân sư mà thôi. Hơn nữa vấn đề là Tư Đồ Ngọc hiện giờ chẳng nghĩ rằng nàng đúng là Tiêu Lộng Ngọc mà lại cho rằng nàng là Mai Tiểu Hương, cho nên mới khiến cho Tiêu Lộng Ngọc rất lấy làm khó nghĩ trong lòng.

Tình trạng như thế chỉ có nhục dục chứ không có một chút tình ái nào cả. Trong khi Bạch Y Long Nữ còn đang suy nghĩ miên man, thì Ngọc Long kiêu khách đã cởi rộng áo nàng rồi nằm đè lên...

Trong lúc Tiêu Lộng Ngọc đang cố nuốt lệ nghiêng rằng, thì Tư Đồ Ngọc bắt đầu rờ mó. Lúc đó Tiêu Lộng Ngọc chẳng khác gì như cá nằm trên thớt, như miếng thịt béo chờ nhát dao người đồ tể không còn hy vọng may mắn gì nữa.

Bởi vì nếu Tư Đồ Ngọc là con người bình thường, mà đứng trước hoàn cảnh này cũng khó mà cầm lòng được, huống chi Tư Đồ Ngọc lại là con người khác thường.

Gọi là khác thường chẳng phải muốn ám chỉ võ công cao siêu của Tư Đồ Ngọc mà muốn nói đến việc Tư Đồ Ngọc bị Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông cho uống một thứ thuốc mê độc môn vô cùng tà đạo.

Đó là Tư Đồ Ngọc lửa dục phát hiện trên gương mặt thì làm sao mà chàng có thể đứng trước một giai nhân thân thể lồ lộ và không còn chút hơi sức để kháng cự, mà ra tay vầy thú mây mưa?

Lý luận cũng không suông, bởi vì sự thật là trong lúc Tư Đồ Ngọc chẳng những không ngừng làm những động tác rờ mó khắp người Tiêu Lộng Ngọc bỗng chàng bỗng cảm thấy rung động toàn thân.

Sự rung động này chỉ này chỉ có một cách giải thích, là Tư Đồ Ngọc đã nguôi dần cơn lửa dục mà sinh ra hổ thẹn.

Tiêu Lộng Ngọc rất lấy làm kinh ngạc chỉ có cách là nàng mở miệng ra để hỏi, nhưng nàng đã bị Tư Đồ Ngọc chế ngự các huyết đạo, nên nàng không thể nào lên tiếng được.

Nàng không biết tính sao đành chỉ cố gắng rung động đôi môi. Tư Đồ Ngọc chợt hiểu ý nàng, liền giải khai huyết đạo, cho nên Tiêu Lộng Ngọc rồi chợt ôm mặt òa lên khóc.

Tiêu Lộng Ngọc đã khôi phục lại được sự tự do, động tác thứ nhất là nàng vội sửa sang lại y phục. Thế nhưng lúc bấy giờ Tư Đồ Ngọc òa lên khóc lớn, khiến cho nàng quên cả việc của mình.

Nàng liền nắm lấy hai tay Tư Đồ Ngọc, ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ... vì lẽ nào mà lại khóc như thế?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Mai tỷ... Mai tỷ không phải là Mai Tiểu Hương tỷ tỷ, mà người là Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc càng ngạc nhiên cau mày hỏi :

- Ngọc đệ, tại sao hiền đệ lại biết ngu tỷ không phải là Mai Tiểu Hương mà là Tiêu Lộng Ngọc?

Tư Đồ Ngọc sắc mặt đỏ bừng ấp úng nói :

- Bởi vì tiểu đệ... trong lúc tiểu đệ... cởi bỏ y phục của tỷ tỷ, tiểu đệ... trên cổ của tỷ tỷ không có đeo cái mặt nạ da người do Mễ phó chủ môn mà căn cứ theo dạng mạo của Tiêu Lộng Ngọc tỷ tỷ mà chế ra cho Mai tỷ tỷ đeo.

Một mặt vừa nói, một mặt Tư Đồ Ngọc khẽ liếc mắt nhìn lên, nhưng ánh mắt của chàng vừa chạm vào thân hình quyến rũ của Tiêu Lộng Ngọc khiến cho gương mặt anh tuấn của chàng chẳng khác nào một màn lụa đỏ, chàng vội vàng cúi đầu xuống.

Tiêu Lộng Ngọc thấy dáng điệu của chàng như vậy, hơn nữa chàng lại trả lời như thế, trong lòng nàng liền nổi lên những sự mâu thuẫn.

Gọi là mâu thuẫn chính là vì nàng đã cảm thấy hơi được an ủi, vừa lại hơi có chút hờn giận.

An ủi là vì Tư Đồ Ngọc cuối cùng đã nhận ra được nàng. Hơn nữa trong lúc tình cảnh chẳng khác gì chỉ mảnh treo chuông, chàng đã nén được lòng dạ, như là lương tri của chàng vẫn chưa mất hẳn.

Nàng có chút hờn giận là Tư Đồ Ngọc đã nhận lầm nàng là Mai Tiểu Hương cho nên mới có những hành động như điên như cuồng bấy như thế.

Thế nhưng, sau khi nhận ra được thân phận thực của nàng, chàng đã không dám nhìn thẳng vào mặt nàng nữa.

Trong hang động âm u, không có một người thứ ba vào, cho nên nàng cảm thấy yên lòng một chút. Nàng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, cau mày hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ trước kia đã biết ngu tử là Tiêu Lộng Ngọc, tại sao còn sử dụng Tiên Thiên nhất khí và Ngọc Long nhuyễn kiếm, muốn ra tay giết cho bằng được ngu tử. Điều đó chứng tỏ là hiền đệ đối với vị Ngọc tử tử của mình thật chẳng có chút tình thương nào cả. Hiện giờ... vì lẽ nào lại đột nhiên tỏ vẻ kính trọng ngu tử, ngay cả đến cái liếc mắt cũng không dám nhìn?

Tư Đồ Ngọc thật quả ngay cái liếc mắt cũng không dám nhìn lên. Chàng cúi đầu xuống đáp :

- Tiểu đệ... tiểu đệ lúc xưa hoàn toàn hồ đồ, nhưng hiện giờ... trong lúc hồ đồ có đôi chút rõ ràng.

Tiêu Lộng Ngọc chợt nhớ đến những lời của Đoàn Thiên Hùng ngày trước.

Vị kỳ khách trong võ lâm này nói là đã cho Tư Đồ Ngọc uống một viên Hoạch Tâm linh đơn, khiến cho chàng không hoàn toàn mất hẳn thần trí. Hơn nữa, đến cái quan trọng lại có thể khôi phục lại một chút sáng suốt không đến nỗi có những hành vi tựa như cầm thú. Sự thật trước mắt đã là một bằng chứng hiển nhiên.

Tiêu Lộng Ngọc chợt cảm thấy đau lòng, trong ánh mắt liền chảy ra hai giòng lệ nóng, nàng đưa tay nắm lấy tay Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc sắc mặt đỏ hồng, chàng cũng rơi lệ, rồi ngả người vào lòng Tiêu Lộng Ngọc.

Thế nhưng một nam một nữ cả hai đều lỏa thể ôm chặt lấy nhau, nhưng trước tiên là lòng ham muốn phát hiện, mà giờ đây lại trở nên sáng suốt, hay nói khác hơn là trước đây là một sự nhơ bẩn mà giờ đây là một sự thanh khiết.

Có điều là lòng dục ham muốn có thể trở thành sự trong sạch. Nhưng sự trong sạch có thể nào mà không trở thành dục vọng được, trừ phi phải là thánh nhân cũng chưa chắc đã có thể giữ mình trong sạch được.

Tiêu Lộng Ngọc đang ôm người yêu trong vòng tay, tự nhiên cũng cảm thấy dần dần sinh ra một cảm giác kỳ lạ, hay đúng hơn là trong lòng nàng đang pháp phồng.

Trong lúc Tiêu Lộng Ngọc trong cõi lòng đang pháp phồng, thì nàng chợt phát giác thân hình Tư Đồ Ngọc hơi run run.

Nàng khẽ giạt mình, đưa tay vuốt nhẹ trên vai Tư Đồ Ngọc, khẽ giọng hỏi :

- Ngọc đệ, hiền đệ... tại làm sao mà run như thế?

Tư Đồ Ngọc ôm lấy đầu dựa vào ngực Tiêu Lộng Ngọc như quỵn luyến không nở rời ra, lẩm bẩm nói :

- Tiểu đệ... tiểu đệ trong lòng có hơi... phát nóng.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc dựa vào lòng mình, trong lời nói lại ngập ngừng, nàng cho rằng chàng đã nổi cơn dục vọng.

Tiêu Lộng Ngọc chẳng phải lại phát sinh cảm giác kỳ lạ như vừa rồi đó sao? Lúc đó đôi gò má của nàng hơi ửng hồng, khẽ thở dài một tiếng, ghé sát tai Tư Đồ Ngọc khẽ thì thào :

- Ngọc đệ... hiền đệ có phải là muốn... tử tử....

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói tới đây thật là ngoài ý muốn của nàng. Tư Đồ Ngọc khẽ lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không muốn cái gì cả, chỉ muốn được nằm trong lòng tử tử như thế này với hơi ấm và hương thơm của tử tử, thì tiểu đệ sẽ ngủ được một giấc ngon lành.

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy trong lời nói của Tư Đồ Ngọc không có một ý xấu nào, bất giác trong lòng đâm ra hổ thẹn, thân hình của nàng khẽ hơi run run gặp phải một luồng gió lạnh.

Sau khi đã qua khỏi cơn rừng mình, Tiêu Lộng Ngọc khẽ đưa cánh tay mềm mại vuốt ve trên đầu Tư Đồ Ngọc như muốn chàng là một đứa bé nằm trong mình rồi dần dần đi vào trong giấc ngủ.

Một lát lâu sau, trong lỗ mũi của Tư Đồ Ngọc đã có hơi thở nhẹ như là chàng đã ngủ một cách ngon lành vậy.

Tư Đồ Ngọc đã ngủ rồi mà Tiêu Lộng Ngọc vẫn chưa thể nhắm mắt được. Nàng cúi đầu nhìn Tư Đồ Ngọc đang yên giấc trong lòng mình bất giác đôi gò má hơi ửng hồng, khẽ lắc đầu mỉm cười, hổ thẹn.

Hai người cùng ngủ thì làm sao mà không khỏi khiến cho Tiêu Lộng Ngọc tự cảm thấy hoang đường mà không hổ thẹn cho được?

Hơn nữa, trong sơn động này lại cách không xa sào huyệt của Câu Lậu phái, nếu mà ngủ đi thì làm sao lại không khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải mỉm cười cho được?

Tiêu Lộng Ngọc bước tới bước lui, nhưng nàng lại sợ làm kinh động đến giấc ngủ của Tư Đồ Ngọc, nên nàng chỉ đành đưa tay âu yếm vuốt trên đôi má của Tư Đồ Ngọc. Nàng khép đôi mắt lại giả bộ như ngủ.

Đó thật là một bức họa thật đẹp, nhưng đáng tiếc là bức họa này lại không duy trì được lâu.

Hơn nửa giờ sau Tiêu Lộng Ngọc chợt mở bừng đôi mắt, trong ánh mắt nàng như có vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy Tư Đồ Ngọc nằm trong lòng như là không giống lúc bình thường, dần dần đây biến đổi.

Gọi là không như lúc bình thường và dần dần biến đổi là muốn ám chỉ thân hình của Tư Đồ Ngọc mỗi lúc nhiệt độ lại một cao.

Đợi đến khi Tiêu Lộng Ngọc vừa khép đôi mắt lại giả bộ như ngủ, chợt mở to đôi mắt thì trong lòng nàng như đã ôm một lò lửa.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt chăm chú nhìn vào hai má anh tuấn của Tư Đồ Ngọc thì thấy đã có sắc rất hồng, hơi thở như là rút ngắn lại.

Đó là hiện tượng của cơn trọng bệnh đã bắt đầu phát tác. Tiêu Lộng Ngọc vội vàng trùm áo lại cho Tư Đồ Ngọc.

Xong xuôi đầu đấy. Tiêu Lộng Ngọc khẽ chần mạch cho chàng. Sau khi chần mạch xong nàng biết rằng Tư Đồ Ngọc bởi vì kìm chế lòng dục quá đáng cho nên mới khiến cho chất kỳ độc trong người chàng lại từ từ phát sinh.

Giờ đây nàng dẫu không có đáng tiếc sự trong trắng của mình mà hiến thân cho chàng thì cũng không còn kịp nữa. Hiện giờ muốn cứu Tư Đồ Ngọc thì chỉ có mỗi một cách là mau mau tìm thuốc giải độc môn của chất kỳ độc này mà chàng trúng phải.

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng chất độc này là do Mễ Nguyên Thông đã chế ra muốn cần thuốc giải độc môn thì trừ phi tìm Bách Biến Ôn Quân Phó chưởng môn nhân của Câu Lậu phái.

Muốn tìm Mễ Nguyên Thông thì không thể không trở lại sào huyệt của bọn gian tà.

Nhưng Tiêu Lộng Ngọc đối với tình thế và sự hư thật trong sào huyệt của chúng nàng đã hiểu biết khá nhiều.

Nàng biết rằng với chút bản lãnh của mình như thế mà ngang nhiên tiến vào thì chắc chắn phải tìm đến cái chết.

Giờ đây chỉ có một hy vọng là có được người đã trà trộn vào trong sào huyệt của bọn chúng và đã ra tay trợ giúp mình và hơn nữa nàng cũng chưa được biết tên tuổi lai lịch của vị quái kiệt trong võ lâm này. Trong sự hy vọng này chỉ có hai vấn đề :

Vấn đề thứ nhất là nàng làm sao có thể tìm lại được vị quái kiệt trong võ lâm này mà không làm kinh động đến bọn ma đầu.

Vấn đề thứ hai là Tư Đồ Ngọc như đã bị chất độc hoành hành, thì thực sự chàng sẽ có thể chịu đựng được bao lâu?

Trong hai vấn đề này thì tất nhiên là vấn đề thứ hai so ra thì dễ tìm giải đáp hơn.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ thế cho nên đã cẩn thận quan sát huyết mạch của Tư Đồ Ngọc một lần nữa.

Sau khi đã quan sát kỹ lưỡng xong, Tiêu Lộng Ngọc nhận thấy người thương quan trọng ở chỗ hô hấp. Nhưng với căn bản nội công của Tư Đồ Ngọc rất cao thâm có lẽ còn có thể duy trì được độ một ngày.

Với thời gian một ngày, Tiêu Lộng Ngọc trước nhất là mặt ngay quần áo cho Tư Đồ Ngọc rồi sau đó nàng nhắm hướng Thanh Tùng cốc khẩu chậm rãi đi tới.

Bởi vì trong lòng nàng vẫn chưa có chủ ý gì, cho nên nàng vẫn chậm bước mà đi, hai mắt luôn luôn cau lại nhưng vẫn ngăm tít kể.

Tiêu Lộng Ngọc vừa đi đến Thanh Tùng cốc khẩu, nàng liền thấy trên ngôi mộ đã bị lấp có ba người đang đứng.

Ba người này chẳng ai khác lạ, mà chính là Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh và Man Sơn Mao Nữ Hùng Thuần Thuần.

Ngọc Kiều Nga thật không thể ngờ được rằng Tiêu Lộng Ngọc lại còn dám tới. Hơn nữa, nàng lại đến với một vẻ thật thản nhiên như thế.

Cho nên nàng ta vừa mới thấy Tiêu Lộng Ngọc cơ hồ không còn dám tin tưởng nơi mình nữa, bèn đưa ống tay áo lên dụi mắt.

Đợi đến khi đã nhìn rõ người ấy chính là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc, nàng ta mới đưa mắt nhìn Diêm Tiểu Thanh, khẽ giọng nói :

- Diêm nhị tỷ, người đó chẳng phải là Tiêu Lộng Ngọc hay sao?

Diêm Tiểu Thanh chăm chú nhìn, cũng rất lấy làm ngạc nhiên, nói :

- Ủa! Con a đầu này đã ăn phải gan hùm mật báo hay sao mà lại dám tới đây, chắc lại muốn tìm cái chết chứ gì?

Hùng Thuần Thuần cười nhạt một tiếng xen lời :

- Con a đầu vừa đi vừa cúi đầu, hình như đang miên man suy nghĩ chuyện gì? Nhị tỷ và Ngọc đại muội hãy ra chặn y thị lại, rồi dùng lời cầm chân y thị, để cho tôi đi thông báo với Mễ phó chủ môn nhân để mời người định đoạt.

Diêm Tiểu Thanh liền gật đầu.

Hùng Thuần Thuần khẽ loáng động thân hình rồi biến mất trong huyết đạo.

Tiêu Lộng Ngọc đang cúi đầu chậm rãi đi tới trước, thật là không ngờ lại gặp phải ba con yêu nữ này, có muốn tránh mặt cũng không kịp, đành phải đi tới.

Hùng Thuần Thuần vừa bỏ đi hiển nhiên là y thị đi tìm Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông và những ma đầu khác để thông báo tin tức.

Tiêu Lộng Ngọc biết rõ Mễ Nguyên Thông là người có công lực rất cao siêu lại thêm đa mưu lắm kế, thật là khó lòng mà đối địch được. Nhưng vì tính mệnh của Tư Đồ Ngọc, nên nàng đành chỉ biết rõ trong lòng núi có hổ mà vẫn cầm đầu đi tới giả bộ như không hay biết.

Diêm Tiểu Thanh cười nhạt mấy tiếng, cau mày nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người đã may mắn trốn thoát, chưa bị chết thảm khốc bởi rắn độc chui vào thất khiếu, lại còn vác mặt tới đây làm gì?

Tiêu Lộng Ngọc thản nhiên đáp :

- Bởi vì Lạt Thủ La Sát Mai Tiểu Hương đã vì ta mà chết một cách thảm khốc, cho nên nghĩ quá thương tâm, ta mới đặc biệt đến đây để hỏi linh hồn của y thị.

Ngọc Kiều Nga sa sầm nét mặt gần giọng nói :

- Người đừng có ăn nói bậy bạ. Sau lại không mau ý định của mình mà nói ra? Thế còn vị Ngọc đệ đệ của người đâu rồi?

Tiêu Lộng Ngọc đối với Thiên Ma Yêu Nữ đã có lòng ghét hận, nên nàng cười nhạt một tiếng, nói :

- Ngọc Kiều Nga, nếu như người thực muốn ta nói rõ ý định của ta tới đây, nhưng sau khi ta nói rồi thì đừng có phát rét nhé?

Ngọc Kiều Nga cười nhạt một tiếng, nói :

- Thiên đường có lối, người không đi, Địa Ngục không cửa người tự đâm vào. Nhưng trước khi cho người về cõi Địa Ngục, ta cũng sẵn lòng để cho người thổ lộ một đôi lời.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, chậm rãi nói :

- Vị Ngọc đệ đệ của ta chất kỳ độc đang hoành hành hiện ở một nơi bí mật. Một mặt Ngọc đệ đệ của ta đang tìm cách giải trừ chất độc, một mặt đang dần dặt muối muối của người là Ngọc Kiều Oa cho hả cơn căm phẫn.

Đó là cái chỗ thông minh của Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc và cũng là sự lợi hại của nàng.

Tiêu Lộng Ngọc là người biết mình biết người. Nàng biết rõ là nếu cứ như công lực của mình mà đối phó với bọn Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga và Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, một người trong bọn họ thì nàng có dư sức, hay dẫu cho đến cả ba con yêu nữ này cùng liên tay đối phó với nàng, thì nàng cũng có thể thủ thắng được.

Nếu như gặp phải tên ma đầu cái thể trong bọn họ như là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương hay là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, hoặc giả như Chưởng môn nhân của Câu Lậu phái là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi thì tất nhiên là nàng nắm lấy cái bại hơn là cái thắng, khó lòng mà chiếm được thượng phong.

Huống hồ mục đích của nàng tới đây chỉ là cần tìm thuốc chứ không phải đến tranh tài thắng bại. Nếu như phải dùng đến võ lực mà không biết lợi dụng thời cơ thì làm sao có thể cứu được tính mạng đang tới chỗ hiểm nghèo của Tư Đồ Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc biết rõ chỗ lợi hại đó cho nên nàng mới xem sự tình của Tư Đồ Ngọc bị trúng độc để nói đối với Ngọc Kiều Nga.

Những lời nói dối trá này xem ra rất đơn giản, nhưng trong đó có hàm chứa hai ý nghĩa trọng đại.

Ý nghĩa thứ nhất, là nhắc nhở cho bọn gian ác biết rằng Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa vẫn còn ở trong tay nàng, khiến cho bọn họ phải đem lòng kiêng dè.

Ý nghĩa thứ hai là nàng đã nói rõ Tư Đồ Ngọc bị trúng phải chất độc là muốn hy vọng vị quái kiệt vô lâm hiện ẩn thân trong sào huyệt của bọn họ nhân ra ý muốn của nàng tới đây, sẽ giúp nàng kề cận bên Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông để tìm cách ăn cắp thuốc giải độc của y.

Quả nhiên Ngọc Kiều Nga sau khi nghe Tiêu Lộng Ngọc nhắc nhở tới Ngọc Kiều Oa thì sắc mặt hơi dịu lại, cau mày hỏi :

- Muối muối của ta hiện giờ như thế nào?

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng tuy muốn mượn cơ hội này để đòi lấy thuốc giải, nhưng hiệu quả đã rõ ràng cho nên nàng không chịu nhắc ngay đến lời yêu cầu của mình, mà nàng chỉ cười nhạt một tiếng, nói :

- Người cứ yên tâm. Chúng ta là những người nghĩa hiệp luôn luôn lấy hai chữ “nhân tâm” làm đầu, chỉ cần các người đừng có bức bách ta đến nỗi không còn đường chống cự, thì chúng ta quyết không làm hại đến tính mạng của Ngọc Kiều Oa đâu.

Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh nghe Tiêu Lộng Ngọc nói như thế liền cười nhạt nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người đừng có khéo mồm khéo miệng mà định qua mặt chúng ta. Ta đã đoán ra cái ý định của người đến đây làm gì rồi.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ liếc mắt nhìn nàng ta, rồi lắc đầu nói :

- Người không thể nhận ra được đâu, Xà Tâm Quỷ Nữ như người có lẽ chỉ có thể đoán ra được những hành vi tàn ác, chứ còn đối với hai chữ “nhân tâm” và ngay cả hai chữ “nhân thứ” của người hiệp nghĩa thì làm sao người có thể đoán ra được.

Diêm Tiểu Thanh bị nàng nói khích, liền cau mày nói :

- Ai bảo là ta không đoán ra được! Người định lấy cái sự an nguy của Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa tiểu muội để làm điều kiện uy hiếp, muốn cho Mễ phó chủ môn nhân đem thuốc giải độc môn “Cửu Cửu Mê Hồn đơn” để thương lượng với người chứ gì?

Tiêu Lộng Ngọc thấy Xà Tâm Quỷ Nữ đã thay mình nói ra được những điều mình muốn nói, nàng lạnh lùng đáp :

- Lẽ ra sự ước đoán của người cũng không sai. Các người có muốn nói đến cuộc trao đổi này hay không?

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời thì bên tai chợt nghe thấy có người sử dụng nghị ngữ truyền thanh khẽ giọng nói: Tiêu cô nương, cô nương đừng có thông minh một đời mà dại trong nhất thời...

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng lời nói này đúng là lời của vị quái kiệt vô lâm hiện đang ẩn thân trong sào huyệt của đối phương thì bất giác nàng càng thêm hy vọng, tinh thần liền phấn chấn.

Nhưng những lời mật ngữ bên tai nói đến câu “cô nương đừng có thông minh một đời mà dại một thời” liền ngắt hẳn, không thấy người đó lên tiếng nói nữa.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn tứ phía, nhưng không thấy tung tích của người phát ra tiếng nói đâu cả, bất giác nàng khẽ cau mày nghĩ bụng:

“Những lời mật ngữ nói bên tai ta không thể vô cớ mà dứt đoạn được. Hay là vị quái kiệt vô lâm này đã bị bọn ma đầu phát giác ra được sự bí mật mà đã hãm hại rồi”.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nghĩ tới đây thì Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đã lo lắng đến người em gái của mình, liền đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, vội vàng hỏi :

- Cuộc trao đổi này chúng ta có thể thương lượng được. Có phải là người định dùng người em gái của ta và thuốc giải Cửu Cửu Mê Hồn đơn để làm vật trao đổi nhau hay không?

Tiêu Lộng Ngọc tuy hiện giờ không biết Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa ở đâu, nhưng cũng đành phải gạt đầu, nói :

- Đúng vậy. Nếu như các người đã có ý trao đổi thì chúng ta hãy cứ hẹn thời gian địa điểm đi.

Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc một mặt vừa buột miệng nói với Ngọc Kiều Nga, một mặt nàng vận dụng hết trí thông minh ngẫm tìm kiếm một câu đỡ.

Gọi là câu đỡ, chính là những lời mật ngữ đã nói trong tai nàng “thông minh một đời mà dại nhất thời”.

Thường thì những lời mật ngữ ắt phải có một ý nghĩa gì, chứ không đang nửa chừng mà lại ngắt ngang như thế.

Cho nên tám chữ “thông minh một đời mà dại nhất thời” này thực sự có một ý nghĩa quan trọng gì?

Tiêu Lộng Ngọc là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng những lời nói bên tai nàng mà nàng vẫn nghĩ không ra. Dầu có thông minh một đời cũng khó tránh khỏi dại dột nhất thời, thì trong một thời gian nàng suy đi nghĩ lại mà vẫn thấy mơ hồ, không hiểu vị vô lâm quái kiệt này vì lẽ nào mà lại nói ra như thế?

Xem tiếp hồi 58 Trao đổi công bằng

58. Hồi 58 Trao Đổi Công Bằng

- Tiêu Lộng Ngọc người đợi một lát, để ta và Diêm nhị tỷ thương lượng để trực tiếp đánh ước với người hay không, hay là lại còn để bọn ta báo cáo với các vị trưởng bối trong bốn môn định liệu?

Nói dứt lời Ngọc Kiều Nga liền quay sang Diêm Tiểu Thanh khẽ giọng nói :

- Diêm nhị tỷ ý kiến của nhị tỷ như thế nào?

Diêm Tiểu Thanh lạnh lùng cười nhạt một tiếng đỡ lời nói :

- Nga muội cứ tìm cách kéo dài thì giờ với y thị để cho Hùng tam muội mời Mễ phó chương môn nhân đến bắt sống con a đầu này thì Oa muội sẽ có cách thoát hiểm được.

Ngọc Kiều Nga hạ giọng cười nham hiểm nói :

- Ý kiến nhị tỷ cũng giống như ý kiến của tiểu muội. Nhưng Hùng tam tỷ đi đã lâu mà sao Mễ phó chương môn nhân vẫn chưa thấy đến?

Diêm Tiểu Thanh cau mày lại nói :

- Ngu tỷ cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Chắc là Mễ phó chương môn nhân đang tham kiến với Chương môn nhân hay là còn đang bận một chuyện quan trọng khác.

Lúc đó Tiêu Lộng Ngọc bỗng như đại hạn đã lâu ngày mà chợt gặp cơn mưa.

Bởi vì bên tai nàng lại khẽ vang lên những tiếng nghĩ nghĩ truyền thanh của người bí mật đó nhưng cũng chỉ có tám chữ thôi. Hơn nữa lời nói lại lúc đoạn lúc tục như sau :

- Xa ở... chân trời, gần... là... trước mắt...

Tiêu Lộng Ngọc vừa nghe xong, trong lòng chợt tỉnh ngộ. Trên gương mặt của nàng đã lộ sắc vui mừng.

Người thông minh vẫn là thông minh. Gọi là đại đột chỉ là đại đột nhất thời mà thôi.

Tám chữ “thông minh nhất đời, đại đột nhất thời” lúc đầu chẳng khác gì một cái khóa.

Tám chữ “xa ở chân trời, gần là trước mắt” giờ chẳng khác chiếc chìa khóa. Đã có chìa khóa tất nhiên là sẽ mở được khóa.

Khi mở được khóa tất nhiên là sẽ hiểu được “những điểm bí mật ở bên trong hay nói cách khác hơn là lãnh ngộ được cái ý nghĩ của câu đó”.

Tiêu Lộng Ngọc ngẫm trách mình là kẻ hồ đồ, nghĩ bụng: “Nếu không phải là vị quái kiệt vô lâm này đã dùng những lời mật ngữ mà chỉ điểm, thì có phải là ta đã bỏ qua một cơ hội tốt để giải cứu tính mạng của Tư Đồ Ngọc hay không?”

Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa tuy đã xa tận chân trời, nhưng Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga và Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh chẳng phải là đang ở gần trước mắt hay sao. Vậy thì tại sao ta lại bỏ gần mà đi cần xa? Nếu như ta dùng thủ pháp thật mau lẹ đem hết toàn lực ra thì triển để bắt sống ngay hai con yêu nữ Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh, đó chẳng phải là một điều kiện rất tốt để trao đổi lấy thuốc giải độc môn Cửu Cửu Mê Hồn đơn hay sao? Nếu bắt sống bọn Ngọc Kiều Nga hiện giờ là một cơ hội vô cùng tốt đẹp không thể nào mà đợi cho bọn cứu viện của hai người họ tới được.

Tiêu Lộng Ngọc đã nhận ra di điều này, nhưng nàng vẫn chưa ra tay là vì nàng ngấm lo sợ cho vị quái kiệt vô lâm hiện đang ẩn tàng trong bóng tối ra tay ám trợ cho mình. Hơn nữa căn cứ trên câu truyền âm mật “xa tận chân trời, gần ngay... trước mắt” dứt đoạn này. Tiêu Lộng Ngọc đã đoán rằng vị quái kiệt vô lâm đó đang đem hết sức lực bình sinh ra giao đấu với một đối thủ lợi hại nào đó. Trong lúc gấp rút, người đó mới nói yếu ớt như vậy. Xem tình cảnh này, hiển nhiên là những điều cơ mật đã bị bại lộ khiến cho vị quái kiệt vô lâm ẩn thân nơi đầm rộng huyết hồ này song quyền làm sao có thể chống đỡ nổi bốn tay? Lần này cho dù người đó có bản lãnh cao siêu đến đâu cũng khó lòng mà thoát khỏi được.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ đến đây, bất giác nàng nghiêng rằng toàn thân khẽ rung động.

Nàng thầm mắng mình đã lầm lẫn một lần lại còn bị thêm lần nữa. Việc gì mà phải bỏ chạy để khiến cho vị quái kiệt võ lâm này phải cầm chân bọn Ngọc Kiều Nga mà ra nông nổi như thế này? Giờ đây chỉ còn cách là phải bắt ngay lấy hai người họ thì mới có thể khiến cho vị võ lâm quái kiệt này trong lúc nguy nan vẫn còn bảo toàn được tánh mạng.

Lúc đó Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga, theo như lời của Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, nàng ta đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cười hiểm, rồi cổ kéo dài thì giờ, nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, lần trước ngươi tuy đã dùng khổ nhục kế, mạo nhận làm muội muội của ta là Ngọc Kiều Oa, trà trộn vào nơi trọng địa của bản phái, chỉ sợ là vào rồi trở tay không, chắc vẫn chưa dò thám được những điều bí mật quan trọng gì chứ?

Ngọc Kiều Nga nói như thế khiến cho Tiêu Lộng Ngọc liền tương kế tựu kế, cười nhạt một tiếng, cau mày nói :

- Ngoài việc ta giải cứu được Tư Đồ Ngọc sư đệ ta, ta còn thu lượm được một điều quan trọng nữa. Đó là ta đã hiểu rõ cái thân phận của tên Chuồng môn nhân Câu Lậu phái vẫn tác oai tác quái của bọn ngươi rồi.

Diêm Tiểu Thanh nghe xong, cả hai đều giật mình, Ngọc Kiều Nga cau mày hỏi :

- Ngươi nằm mộng rồi! Ngươi biết được Chuồng môn nhân của Câu Lậu phái chúng ta là ai?

Tiêu Lộng Ngọc liền đưa tay về phía sau lưng bọn Ngọc Kiều Nga cười nhạt một tiếng nói :

- Người đứng sau bọn ngươi vừa gầy lại vừa cao như một bóng ma chẳng phải là Chuồng môn nhân Câu Lậu phái các ngươi hay sao?

Đây chính là lời nói dối trá. Nếu là lúc bình thường thì Tiêu Lộng Ngọc ắt không bao giờ dùng đến. Nhưng hiện giờ, bởi vì nàng biết rằng người đã dùng truyền âm mật ngữ chỉ điểm bên tai nàng thì sự tình đã gấp rút lắm rồi. Nếu như không biết tùy cơ ứng biến mà lấy võ công chân chính của mình ra giao đấu với bọn họ, thì nàng tuy có thể thắng được bọn Ngọc Kiều Nga, nhưng bọn họ nếu là người thức thời mà chạy trốn thì đó chính là nàng đã bỏ qua một cơ hội tốt.

Đang khi bọn họ vừa quay đầu lại thì Tiêu Lộng Ngọc đã khẽ nhú mày rồi im lìm không một tiếng động, nàng đánh ra một chuồng phách không.

Chuồng lực của Tiêu Lộng Ngọc vừa thi triển tất nhiên là môn tuyệt học độc môn Tuyệt Tình trảm do chính tay ân sư của là nàng Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm sáng tác ra đã vang danh trong chốn giang hồ.

Tiếp theo đó, Ngọc Kiều Nga bị trúng một chuồng lăn quay ra đất không kịp kêu lên tiếng nào.

Nhưng bởi vì trong lúc Ngọc Kiều Nga đột nhiên bị đánh ngã khiến cho Diêm Tiểu Thanh cảm thấy rung động tâm thần.

Nàng ta vội vàng nhảy tới phía trước hai bước. Diêm Tiểu Thanh vì nhảy tới hai bước đã khiến cho thủ pháp cách không điểm huyết của Tiêu Lộng Ngọc không thể hoàn toàn chính xác được.

Diêm Tiểu Thanh thấy Ngọc Kiều Nga đột nhiên xảy ra như thế, nàng ta rất lấy làm ngạc nhiên định lên tiếng hỏi nguyên nhân thì chợt cảm thấy một luồng kinh lực vô hình tấn công tới trúng vào vai bên phải của nàng ta khiến cho Diêm Tiểu Thanh cảm thấy gân cốt như muốn gãy.

Diêm Tiểu Thanh biết rằng mình gặp chuyện không ổn cho nên không còn lý tới Ngọc Kiều Nga liền thừa kế lướt tới phía trước xử dụng thế “Vân Độ Hàn Đương” thân nàng ta bay ra xa đến ngoài mười trượng.

Tiêu Lộng Ngọc đâu có dễ dàng gì để cho Diêm Tiểu Thanh chạy trốn cho nên nàng lớn một tiếng nói :

- Diêm Tiểu Thanh sao chẳng mau mau ngã xuống lại còn muốn trốn chạy?

Nói dứt lời Tiêu Lộng Ngọc thân hình nhanh nhẹn như điện chớp tung mình đuổi theo Diêm Tiểu Thanh.

Diêm Tiểu Thanh trong lúc tung mình cũng biết rằng Tiêu Lộng Ngọc ắt không để cho mình yên, cho nên nàng ta cố gắng chịu vết đau ở đầu vai, rồi thò tay vào trong người rút ra hai con răn độc kỳ lạ chuẩn bị chờ đợi.

Quả nhiên Diêm Tiểu Thanh nghe thấy Tiêu Lộ Ngọc quát lớn một tiếng rồi đuổi theo, nàng ta vẫn không thèm ngoảnh mặt lại tay trái cầm con rắn độc quảng vút ngược trở lại.

Con rắn độc nhanh như một cơn gió thoảng nhắm ngay trước ngực Tiêu Lộ Ngọc mà bay vút tới.

Hai con rắn độc này đều dài không tới một thước nhỏ như ngón tay út.

Hai on rắn ấy, một con màu đen, một con đỏ như máu, sau khi vượt khỏi tay Diêm Tiểu Thanh liền biến thành hai luồng đỏ đen khiến cho người không thể nhận ra được là hai con rắn trông chỉ giống như mũi ám khí kỳ lạ mà thôi.

Loại rắn này chỉ cần Tiêu Lộ Ngọc đưa tay ra bắt lấy, hoặc là tung mình nhảy sang một bên né tránh ắt sẽ bị nguy hiểm ngay.

Bởi vì rắn là một vật sống, khác hẳn với môn ám khí. Ám khí đánh trượt thì là trượt, mà trúng thì là trúng, chứ còn con rắn sống mà hụt phải đầu đối phương cũng có thể tự quay lại cắn ngay người được.

Hơn nữa, Tiêu Lộ Ngọc là một người có võ công thượng thừa, đối với bất cứ một môn ám khí nào có tránh thì nàng cũng chỉ khê lắc đầu một cái hoặc là tung mình nhảy tránh nhưng quyết không nhảy ra xa. Vì làm như thế tất nhiên là biểu lộ cái vẻ khiếp sợ.

Do đó, khi con rắn bay tới thì Tiêu Lộ Ngọc chỉ khê nghiêng đầu né tránh, cho là không có gì đáng sợ thì thật là khó tránh được một việc sẽ xảy ra ngoài ý tưởng tượng là con rắn sẽ tự động quay lại cắn người được.

Theo lý thì như thế, nhưng cái nhận xét này chỉ là theo sự dự đoán của Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh mà thôi. Bởi vì Tiêu Lộ Ngọc là một người rất cẩn thận, hai là công lực của nàng rất cao siêu. Điều sau cùng là không phải đây là lần đầu tiên nàng gặp Diêm Tiểu Thanh, cho nên nàng đã biết rõ Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh chỉ chuyên môn lấy các loại rắn độc nhỏ để làm những món binh khí và ám khí hại người. Cho nên khi Diêm Tiểu Thanh cầm một vật đỏ và một vật đen chính là hai con rắn, khi quảng ngược lại đã biến thành hai đạo đen và đỏ, thì Tiêu Lộ Ngọc đã búng một chỉ vào khoảng không.

Tiếp theo đó, có hai luồng nội gia cương khí nhẹ nhàng không một tiếng động phát ra.

Rắn tuy là một vật thông linh, nhưng đối với thân lực thượng thừa của ôn nội gia cương khí không một tiếng động như thế thì khó lòng mà tránh né được.

“Bốp, bốp” hai tiếng vang lên. Tiếp theo đó, hai con rắn độc kỳ lạ của Diêm Tiểu Thanh đã biến thành hai con rắn chết lằn lợt rớt ngay xuống đất.

Thấy ám khí lợi hại của đối phương đã bị hủy bỏ, Tiêu Lộ Ngọc liền như bóng theo hình, tung mình như điện chớp đuổi theo Diêm Tiểu Thanh.

Diêm Tiểu Thanh trong lòng hoảng hốt, xử dụng một thức “Lâm Giang Giao Điểu” rồi biến thành “Phong Ảnh Vô Phi” nhằm phía bên nhảy tránh ra xa hơn một trượng.

Nàng ta tuy né tránh rất mau, nhưng Tiêu Lộ Ngọc lại còn nhanh nhẹn hơn.

Diêm Tiểu Thanh chưa hạ chân xuống đất đã cho là Tiêu Lộ Ngọc bị đánh hụt trong lòng mình cũng thở được một cái dài nhẹ nhõm.

Tuy nhiên giọng nói lạnh như băng của Tiêu Lộ Ngọc đã vang lên ở phía sau lưng nàng ta rằng :

- Hiện giờ cá lợi ở dưới bị lưới bủa, chim làm sao bay khỏi lưới được? Diêm Tiểu Thanh, ngươi đừng có mơ tưởng đến một cơ hội may mắn để trốn thoát nữa.

Diêm Tiểu Thanh biết rằng việc đã tới lúc nguy cấp, cho nên nàng ta định tính đem tính mạng ra để thí với đối phương một phen! Thế nhưng đằng sau lưng nàng ta đã cảm thấy hơi tê buốt.

Thì ra Tiêu Lộ Ngọc đã điểm vào huyết đạo Diêm Tiểu Thanh rồi.

Tiêu Lộ Ngọc chế ngự được hai con hung nữ này rồi thì trong lòng mới thấy hơi khoan khoái, đỡ bớt lo sợ như trước nữa.

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay lôi Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga đến gần bên Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh, rồi sau đó nàng dẫm hai chân lên ngực hai người.

Xem ra như thế, bất luận mà có biến cố nào xảy ra, thì nàng chỉ hơi vận công lực vào chân thì Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh ắt sẽ bị dẫm đến nát gan nát phổi, chết một cách thảm khốc mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc bắt con tin, vừa định nghĩ đến một cách xử lý thích đáng, cho nên nàng liền hướng về phí ngôi mộ đã bị lấp, vận khí truyền thanh nói :

- Tiêu Lộng Ngọc đệ tử của Nhu Tình Tiên Tử xin kính thỉnh những nhân vật đầu não của Câu Lậu phái hãy xuất đầu lộ diện đi.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời, thì trong ngôi mộ đã truyền ra một giọng trầm trầm rằng :

- Hãy đợi một lát!

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy giọng của người trả lời không phải là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, nàng định lên tiếng hỏi, thì trong ngôi mộ huyết đã nhảy ra năm bóng người.

Trong năm bóng người này thì bốn người chẳng phải là ai xa lạ. Đó chính là Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch, Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, Tài Sát Thạch Mai Sùng và Khí Sát Ngân Như Bích trong Quát Thương mê cung. Duy chỉ có một người đứng giữa thân hình cao ốm, đầu đội mũ vải, mình mặc một cái trường bào màu đen, trước ngực có thêu một đồng tiền.

Tiêu Lộng Ngọc như đã thấy qua người này một lần rồi. Nhưng cứ xem người này đứng giữa bọn họ, Tứ sát hầu ở hai bên, thì thân phận chẳng phải tầm thường.

Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn rồi hỏi :

- Các hạ là ai? Tại sao không mời Chương môn nhân và Phó chương môn nhân Câu Lậu phái lộ diện mới phải chứ?

Người áo đen cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói :

- Chương môn nhân hiện đang luyện võ công ở trong phòng kín, ba vị Phó chương môn nhân thì một vị đi ra ngoài, một vị chưa trở về, còn một vị thì đang có một trọng yếu, cho nên mọi việc đều do ta phụ trách, chẳng phải cũng giống như vậy hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Các hạ đã xuất hiện, tại sao lại không thông báo tên tuổi ra đi?

Người áo đen liền đưa tay chỉ vào đồng tiền thêu ở trước ngực mình rồi cười ra vẻ cuồng ngạo nói :

- Tiêu cô nương, cô nương quả thật là to gan lớn mật, đã dò xét những điều cơ mật ở trong bốn phái, thì chẳng lẽ cô nương lại không có thể căn cứ vào đồng tiền này mà đoán ra được là ta hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đảo đôi mắt, nàng chột vờ lẽ, liền cất tiếng hỏi :

- Các hạ có phải là Danh Sát Tiền Thông Thần mà năm xưa đã chủ trì ở Quát Thương mê cung đó không?

Người mặt áo đen gật đầu nói :

- Tiêu cô nương quả nhiên là người thông minh. Cô nương đã may mắn có dịp trốn thoát, rồi tại sao lại còn trở lại Thanh Tùng cốc khẩu này làm gì?

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, cao giọng nói :

- Ý của Tiêu Lộng Ngọc này tới đây lần này là có hai...

Tiền Thông Thần ngắt lời cười nói :

- Ta có thể đoán ra được một trong hai điều đó. Có lẽ Tiêu cô nương đến đây là muốn thương lượng về cái món thuốc giải độc môn Cửu Cửu Mê Hồn đơn cho Tư Đồ Ngọc chứ gì?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Các hạ nói rất đúng, thật khiến cho tiểu nữ không mất nhiều lời.

Tiền Thông Thần nói :

- Ta chỉ đoán được một việc, còn việc kia thì xin Tiêu cô nương hãy tự nói ra đi.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày. Nàng không đáp ngay câu hỏi của Tiền Thông Thần, đưa mắt nhìn chăm chú nhìn y, rồi hỏi :

- Một trong ba vị Phó chủ tọa môn nhân của quý phái là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông tại sao không chịu ra tiếp kiến?

Tiền Thông Thần cười nói :

- Ta vừa mới nói qua với cô nương rồi, Mễ phó chủ tọa môn nhân của bốn phái hiện giờ đang bận một việc cần.

Tiền Thông Thần nói tới đây Tiêu Lộng Ngọc liền chớp mắt, chăm chú nhìn y nói :

- Gọi là việc cần, thì có phải là đang cùng với một người khác giao đấu hay không?

Tiền Thông Thần hơi giật mình, ngần ngừ một hồi lâu rồi đáp :

- Trước mặt người thông minh đúng là không thể nói những lời dối trá được, Mễ phó chủ tọa môn nhân của bốn phái hiện giờ đang thanh trừ kẻ gian tế từ ngoài trà trộn vào trong bốn phái.

Tiêu Lộng Ngọc xua tay nói :

- Chẳng cần phải thanh trừ làm chi, bởi vì cái dụng ý thứ hai của tiểu nữ đến đây lần này là xin mời vị tiền bối đó cùng với tiểu nữ rời khỏi nơi này.

Khí Sát Ngân Như Bích trong lòng vô cùng tức giận, đứng một bên nghe Tiêu Lộng Ngọc nói như vậy, y liền cau mày cười nhạt mấy tiếng.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Ngân Như Bích lạnh lùng hỏi :

- Những lời của ta đều là thực cả Ngân bằng hữu còn cười cái gì?

Ngân Như Bích thản nhiên đáp :

- Ta buồn cười cho ngươi là người không biết trời cao đất dày là gì. Ngươi coi cổ động của Câu Lậu bốn phái là một nơi như thế nào mà ngươi muốn đi thì đi muốn về thì về?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Chẳng phải là ta nói khoa trương nhiều lời, chứ ta đây đã đến đây cầu khẩn tất nhiên là đã có chỗ dựa rồi.

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên khê đảo đôi mắt, cười quái dị hỏi :

- Tiêu cô nương đã có chỗ dựa thì cứ việc nói rõ ta là chỗ dựa của cô nương ở chỗ nào?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn Thiên Ma Yêu Nữ và Xà Tâm Quỷ Nữ đang nằm dưới chân nàng rồi đưa tay chỉ, xăng giọng đáp :

- Chỗ dựa của ta là ở đó.

Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch lắc đầu nói :

- Đó không phải là chỗ dựa mà là chỗ uy hiếp.

Tiêu Lộng Ngọc sắc mặt lạnh như băng, trầm giọng nói :

- Chúng ta chẳng cần phải cãi cọ cho nhiều lời. Bàn về chuyện trên giang hồ thì Tiêu Lộng Ngọc này bao giờ cũng nói thẳng thắn, Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh đang ở dưới chân ta, chỉ cần ta vận một chút hơi sức là bọn họ sẽ bị dập nát hết lực phủ ngũ tạng mà chết một cách thảm khốc ngay.

Danh Sát Tiền Thông Thần đưa mắt chăm chú nhìn Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh hai người, rồi y cau mày, im lặng không nói nữa lời.

Tiêu Lộng Ngọc gấp rút với việc tìm thuốc cứu người, cho nên nàng không thể nào nán ná cãi cọ nhiều lời với đối phương, khẽ cau mày, nói tiếp: Hiện giờ chúng ta hãy nói chuyện đến cuộc trao đổi. Ta muốn đem hai con Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh này làm vật trao đổi với cách là một người đổi lấy thuốc, và một người đổi lấy người.

Tiền Thông Thần biết rằng Tiêu Lộng Ngọc nói đến người ở đây là muốn ám chỉ đến kẻ đã làm gian tế trà trộn vào trong bốn phái, vừa rồi mới bị Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông phát giác ra được.

Còn Tiêu Lộng Ngọc nói đến thuốc giải tất nhiên là món thuốc giải độc môn “Cửu Cửu Mê Hồn đơn”.

Tiêu Lộng Ngọc thấy y cau mày không nói, liền cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn Tiền Thông Thần cau giọng hỏi :

- Như thế nào? Tiền bằng hữu! Người đã giữ chức Tổng tuần sát của Câu Lậu phái, lại còn phụ trách việc tiếp kiến ta chẳng lẽ ngay cả một chuyện nhỏ nhoi này mà người cũng không quyết định được hay sao?

Tiền Thông Thần muốn cùng với Tiêu Lộng Ngọc nói quanh nói quẩn để kéo dài thì giờ, chờ đến khi Mễ Nguyên Thông bắt sống được kẻ gian tế rồi sẽ đến đây giải quyết cho nên y khẽ đảo mắt lắc đầu nói :

- Không phải là ta không quyết định được nhưng bởi vì những điều kiện mà Tiêu cô nương đề cập ra vẫn còn có những chỗ thiếu sót.

Tiêu Lộng Ngọc nghe nói cũng chưa hiểu ý của đối phương nàng ngạc nhiên hỏi :

- Thiếu sót ở chỗ nào?

Tiền Thông Thần cười nhạt liền mấy tiếng rồi mới chậm rãi đáp :

- Trong Câu Lậu phái của chúng ta hiện bị người bắt giữ đến ba người, thì tại sao người chỉ mới đem điều kiện mà trả hai người thì có thể gọi là đầy đủ sao được?

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng rồi nói :

- Thế ra người muốn nói đến Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đó sau?

Tài Sát Thạch Mại Sùng hả hả cười lớn, đỡ lời :

- Tất nhiên. Đối với Chưởng môn nhân và ba vị Phó chưởng môn nhân của bốn phái, thì Ngọc nhị cô nương so với Ngọc đại cô nương còn quan trọng hơn nhiều.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ xua tay đưa mắt nhìn Thạch Mại Sùng cười nói :

- Thật là đáng tiếc, bởi vì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa vừa rời khỏi Câu Lậu phái đã bị người đưa đi Thái Sơn rồi.

Bọn Tiền Thông Thần năm người nghe nói ai nấy đều giật mình hoảng sợ. Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên đưa đôi mắt lim dim cất tiếng hỏi :

- Đưa đến Thái Sơn để làm gì?

Tiêu Lộng Ngọc cao giọng đáp :

- Có một vị là tiền bối nhận thấy Ngọc Kiều Oa là người có tư chất rất tốt nếu mà giết đi thì rất đáng tiếc cho nên người muốn đưa đến Thái Sơn để nhờ ân sư của ta lấy Phật lực vô biên thử biến cải tâm tánh của y thị.

Tiền Thông Thần cười nhạt một tiếng nói :

- Ngọc nhị cô nương đã không có ở nơi này thì Tiêu cô nương muốn lấy Ngọc đại cô nương và Diêm cô nương theo cái cách trao đổi một người đổi lấy người và một người đổi lấy thuốc, chỉ sợ chúng ta sẽ không thể bàn bạc được thôi.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Diêm Tiểu Thanh và Ngọc Kiều Nga chẳng phải là những nhân vật tuổi trẻ mà là tài ba lỗi lạc trong Câu Lậu phái của các người hay sao? Chẳng lẽ người lại nhẫn tâm để cho bọn họ bị ta đâm cho nát gan nát phổi mà chết hay sao?

Tiền Thông Thần lạnh lùng cười nhạt một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt lắc đầu nói :

- Chưa chắc đã là thế! Ta nhận thấy Tiêu cô nương chưa chắc đã có gan to mật lớn dám hành hung người ở Thanh Tùng cốc khẩu này.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày, trong đôi mắt đẹp của nàng chiếu ra hai luồng nhõn quang rợn người, rồi gần giọng nói :

- Tiền Thông Thần, người xem lầm người rồi. Tiêu Lộng Ngọc này không phải là hạnh nữ nhu nhược tâm thường. Bởi vì ta đã từng đem thân này để trừ ma vệ đạo, hơn nữa thanh kiếm này đã từng tung hoành trên chốn giang hồ, giết người có thể nói là chất thành đồng, thì có lẽ nào đối với việc đâm chết Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh này mà ta lại chẳng có gan hay sao?

Tiền Thông Thần “Hừ” lên một tiếng, chậm rãi nói :

- Muốn đâm chết Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh tuy việc rất dễ dàng nhưng...

Tiêu Lộng Ngọc nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội ngắt lời :

- Còn nhưng cái gì nữa! Nếu người không tin thì trước hết ta hãy đâm chết một đứa cho người coi.

Nói dứt lời, quả nhiên Tiêu Lộng Ngọc liền vận chân lực vào bàn chân, khiến cho hai tên hung nữ Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh liền cùng kêu những tiếng thảm khóc.

Nhưng Tiêu Lộng Ngọc làm như thế là nàng chỉ muốn giương oai tất nhiên là không thể thực sự đập chết hai người họ được.

Vì nếu nàng làm như thế là nàng đã bỏ mất cái thủ đoạn uy hiếp người.

Tiền Thông Thần là một tay có nhiều kinh nghiệm trên chốn giang hồ cho nên y vừa thấy như thế, tất nhiên là đoán ra được tâm ý của Tiêu Lộng Ngọc.

Y chỉ cười nhạt một tiếng nói :

- Tiêu cô nương, cô nương đã nói có gan thì cứ tiếp tục đi! Cô nương mà đập cho Ngọc đại cô nương và Diêm cô nương chết một cách thảm khóc, thì cái vị Tư Đồ Ngọc chẳng lẽ lại có thể sống lâu được hay sao?

Những câu nói này thật là rất lợi hại, khiến cho Tiêu Lộng Ngọc thấy mình đã bị đối phương đoán trúng nhược điểm. Hơn nữa y lại còn nói châm chọc như thế khiến cho nàng đôi má liền tái lại. Trong đôi mắt của nàng đã nổi lên sát khí.

Tiêu Lộng Ngọc hét lớn một tiếng, đưa mắt nhìn y, nói :

- Tiền Thông Thần, người chẳng cần phải đắc ý như thế làm gì. Tư Đồ hiền đệ dẫu có chết cũng chết ở mai sau, chứ còn Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh hai con yêu nữ này thì sẽ chết ngay tức khắc. vậy người hãy mau mau trả lời cho ta biết ý của người như thế nào, thực sự có muốn nói đến cuộc trao đổi này hay không?

Tiền Thông Thần thấy gương mặt của Tiêu Lộng Ngọc đã bừng bừng sát khí, y biết rằng nàng đã tức giận thực sự, cho nên y cũng không dám làm cho kích thích thêm. Y liền đỡ lời nói :

- Tiêu cô nương, những điều kiện trao đổi mà cô nương đề ra quá khó khăn, cho nên ta không dám quyết định. Vậy xin Tiêu cô nương nghĩ thế nào?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Được, người hãy mau mau đi đi! Tốt nhất là gọi Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông đích thân ra gặp ta.

Tiền Thông Thần liền quay người, tung mình nhảy vào trong ngôi mộ.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Danh Sát tuy đã đi rồi nhưng vẫn còn Tửu, Sắc, Tài và Khí ở gần đó, hơn nữa bọn chúng còn vây chặt lấy nàng, cho nên không dám có một chút lơ đãng nào, hai chân vẫn đạp lên người Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh.

Tiêu Lộng Ngọc lúc đó bởi vì đã lâu không nghe thấy vị quái kiệt võ lâm đã trà trộn vào ở trong Câu Lậu phái và dùng truyền âm mật ngữ nói bên tai nàng, co nên nàng vô cùng lo lắng cho sự an nguy của vị võ lâm tiền bối này.

Cứ xét theo lý thì không bị lộ tung tích thì thôi, chứ một khi đã bị bọn ma đầu phát giác ra được, gây nên một trận sống chết, thì cứ với một thân một mình dẫu tài nghệ cao siêu đến đâu mà muốn thoát hiểm một cách an toàn thì là một chuyện rất khó.

Vị lão tiền bối này đối với nàng ân tình rất nặng, không biết lần này mình có thể cứu người thoát hiểm được không?

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ đến đây thì từ trong ngôi mộ đã thấy có bóng người loáng động.

Thì ra Danh Sát Tiền Thông Thần đã quay trở lại.

Tiền Thông Thần không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng hỏi, đã mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương xin hãy đợi một chút. Mẽ phó chương môn nhân của bốn phái sẽ ra tới đây bây giờ.

Tiêu Lộng Ngọc nghe nói liền cau mày, trong lòng rung động.

Nàng biết rằng việc này thật không ổn bởi vì Bách Biến Ôn Quân đã có thể xuất hiện mà gặp nàng thì vị võ lâm tiền bối đó có lẽ đã bị bắt sống rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ rằng nàng bắt sống được Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh hai con yêu nữ này thì may ra nhờ bọn chúng mà có thể thương lượng được việc lấy thuốc giải Cửu Cửu Mê Hồn đơn, chứ nếu như muốn cứu cả vị võ lâm tiền bối đó thì có lẽ Mẽ Nguyên Thông sẽ chẳng bằng lòng đâu.

Nếu như sự tình đã đến chỗ bế tắc...

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ đến đây thì trong mộ huyết lại nhảy lên bốn năm người. Người đi đầu chính là một trong ba vị Phó chương môn nhân Câu Lậu phái, và chẳng ai khác hơn là Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông.

Đằng sau Bách Biến Ôn Quân là bốn đệ tử Câu Lậu phái đang nắm giữ một người che mặt áo đen.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nhìn thấy liền biết rằng vị áo đen che mặt đó chính là vị quái kiệt võ lâm đã nhiều lần dùng truyền âm mật ngữ nói bên tai nàng. Hơn nữa nàng lại còn chịu ơn người đó rất nặng.

Dưới tình thế này Tiêu Lộng Ngọc không thể không vì Tư Đồ Ngọc mà xin thuốc giải cứu. Hơn nữa ngay cả tính mạng của vị võ lâm tiền bối đã từng ra ơn cứu nàng thì nàng không thể bỏ qua được.

Hiện giờ hai vấn đề khó khăn này đều hiện ra trước mắt nàng, khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải cau lông mày liễu trong lòng lấy làm khó xử vô cùng.

Dẫu nàng có thông minh hơn người cũng khó lòng mà nghĩ ra ngay được một diệu kế ngay bây giờ.

Tiêu Lộng Ngọc đành chỉ đặt hết hy vọng vào một điều.

Hy vọng đó là Bách Biến Ôn Quân Mẽ Nguyên Thông sẽ coi trọng tánh mạng của Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh mà chấp thuận cuộc trao đổi này với điều kiện là y chịu thả người, lại còn chịu ban thuốc.

Mẽ Nguyên Thông ra khỏi ngôi mộ nhưng vẫn chưa chịu đi tới gần Tiêu Lộng Ngọc còn cách xa nàng hơn ba trượng y liền đứng dừng lại.

Tiêu Lộng Ngọc vẫn không chịu bỏ hai chân nàng ra khỏi thân hình Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh.

Nàng chăm chú nhìn Tiền Thông Thần, nói :

- Tiền tổng tuần sát, người hãy đi hỏi vị Phó chương môn nhân của các người thực sự có muốn bắt tay vào cuộc trao đổi này không?

Tiền Thông Thần theo lời mà đi đến gần Mễ Nguyên Thông nghiêng mình thi lễ, rồi khẽ giọng nói lại với Mễ Nguyên Thông.

Xong xuôi y lại trở về chỗ cũ nói với Tiêu Lộng Ngọc rằng :

- Mễ phó chương môn nhân của ta nhận thấy cuộc trao đổi này có thể nói chuyện được nếu điều kiện không quá đáng. Nói khác đi là chúng ta chỉ có thể nhận lời yêu cầu của Tiêu cô nương với điều kiện là trao thuốc thì không thả người, mà đã thả người thì không trao thuốc.

Câu trả lời của Tiền Thông Thần sớm đã nằm trong sự dự liệu của Tiêu Lộng Ngọc. Đó cũng là điều khiến cho nàng đang cảm thấy khó xử vô cùng.

Luận về tình riêng thì Tư Đồ Ngọc đối với nàng đã có mối thâm tình, tất nhiên là việc xin thuốc quan trọng hơn là việc cứu người.

Luận về lẽ công bằng thì vị quái kiệt võ lâm này đối với nàng đã có ơn rất nặng, nàng không thể không báo đền được, cho nên ở trường hợp này thì việc cứu người lại trọng hơn là xin thuốc.

Người tầm thường thì trọng tình riêng, còn những siêu nhân hay là thánh nhân thì trọng về lý.

Tiêu Lộng Ngọc không phải là người tầm thường cũng không phải là thánh nhân hay siêu nhân, cho nên đối với hai là chữ tình và lý này nàng không có cách nào mà kien toan cùng một lúc được. Thật quả là một điều khó nghĩ vô cùng.

Nhưng tình thế trước mắt không có cách cũng phải tìm cách, cho nên Tiêu Lộng Ngọc đành chỉ cau mày, khẽ giọng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc này nguyện làm ngọc nát chứ không muốn làm ngọc nguyên. Nếu bàn về chuyện trao đổi thì các người phải hoàn toàn bằng lòng với lời yêu cầu của ta có nghĩa là thả người và còn phải trao cả thuốc nữa. Bằng không, trước tiên ta sẽ đập chết hai con yêu nữ Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh rồi sau đó ta sẽ cùng thí mạng với các người một phen.

Tiêu Lộng Ngọc cho là những lời nói cứng của nàng khiến cho Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông ắt thế nào cũng phải dè dặt dè dặt nổi giận.

Không ngờ Mễ Nguyên Thông lại không tỏ vẻ gì giận dữ, y chỉ đưa tay ra vẫy Tiền Thông Thần, hạ giọng nói :

- Tiền tổng tuần sát!

Danh Sát Tiền Thông Thần dạ lên một tiếng rồi vội vàng chạy tới. Thế rồi cả hai khẽ thì thầm với nhau một hồi.

Tiêu Lộng Ngọc thấy cử chỉ của đối phương như thế, bất giác nàng cau mày, trong lòng liền nổi lên một mối nghi ngờ.

Nguyên nhân khiến cho Tiêu Lộng Ngọc nghi ngờ, là vì nàng cảm thấy Bách Biến Ôn Quân không phải là người chưa từng gặp mặt mình lần nào. Y đã ra khỏi sào huyệt đến nơi này, thì vì lẽ nào không đích thân trả lời ngay câu hỏi câu hỏi của mình lại còn phải sai Danh Sát Tiền Thông Thần trả lời những câu hỏi của nàng.

Lúc đầu Tiêu Lộng Ngọc đối với việc này rất lấy làm hoài nghi, nhưng đợi đến khi đôi mắt của nàng vừa liếc qua những đệ tử của Câu Lậu phái đang bắt giữ vị áo đen che mặt, thì nàng bất giác nàng liền chợt tỉnh ngộ.

Số là trong lúc quái kiệt võ lâm này dùng truyền âm mật ngữ nói bên tai nàng thì nàng cảm thấy đang cùng với kẻ cường địch giao đấu ác liệt.

Gọi là cường địch tất nhiên là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông một trong ba vị Phó chương môn nhân của Câu Lậu phái.

Căn cứ những sự thực vừa qua, thì vị võ lâm quái kiệt đã trà trộn vào trong sào huyệt của Câu Lậu phái đã từng ra tay giúp đỡ nàng, hiển nhiên là công lực rất cao thâm.

Hiện giờ vị vô lâm quái kiệt này bị bắt sống ở nơi này thì đối thủ của người là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông có lẽ cũng không lẽ nào mà không hề hấn gì.

Đối phương đã không chịu đến gần để nói chuyện với nàng, mà cần phải sai Danh Sát Tiền Thông Thần đi tới đi lui để chuyển lời, tất nhiên là muốn bảo toàn cái thanh danh Phó chưởng môn nhân của y. Y không thể khiến cho nàng biết được cái sự bị thương tích của y được.

Tiêu Lộng Ngọc vì sanh mối nghi ngờ mà nghĩ đến nguyên nhân cho nên mới chợt tỉnh ngộ.

Mễ Nguyên Thông với Tiền Thông Thần to nhỏ hồi lâu đã xong xuôi.

Hiện giờ Tiền Thông Thần đang từ quay trở lại. Y chấp tay thi lễ với Tiêu Lộng Ngọc, mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương...

Tiêu Lộng Ngọc nóng lòng sốt ruột, vội vàng xua tay, cau mày nói :

- Chúng ta chẳng cần phải khách sáo làm chi. Có điều gì cứ nói thẳng ra. Vị Phó chưởng môn nhân của các người thực sự có muốn cùng ta trao đổi như thế nào hay không?

Tiền Thông Thần vui vẻ gật đầu đáp :

- Muốn lắm! Mễ phó chưởng môn nhân của chúng tôi đã hoàn toàn bằng lòng với những điều kiện mà cô nương đã đề ra.

Những lời nói này khiến cho Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy thật là ngoài ý dự liệu của nàng.

Nàng chỉ “Ừ” lên một tiếng cau mày, vội vàng hỏi :

- Y đã bằng lòng rồi hay sao? Điều kiện của ta là muốn thả người lại còn phải trao thuốc nữa cơ đấy.

Tiền Thông Thần mỉm cười nói :

- Đúng vậy, Mễ phó chưởng môn nhân của chúng tôi đã xem cái điều kiện thả người thì không trao thuốc mà đã trao thuốc thì không thả người, nay đổi thành việc chấp nhận cả trao thuốc lẫn thả người. Nhưng việc trên chốn giang hồ cần phải có sự sòng phẳng. Hơn nữa Tiêu cô nương với cái điều kiện cần phải thêm một chút nữa mới phải.

Tiêu Lộng Ngọc không có cách nào chống đối những đề nghị của đối phương nàng đành phải cất tiếng hỏi :

- Người muốn ta phải công bằng như thế nào? Còn thêm cái gì nữa?

Tiền Thông Thần mỉm cười nói :

- Không có thêm nhiều đâu. Chúng tôi chỉ muốn xin thêm người. Mễ phó chưởng môn nhân muốn Tiêu cô nương ngoài việc thả Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga và Xà Tâm Quỷ Nữ Diêm Tiểu Thanh ra, người còn muốn Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa cũng...

Tiêu Lộng Ngọc đã hiểu ra ý của đối phương cho nên nàng không đợi cho Tiền Thông Thần nói dứt lời, nàng vội vàng xua tay nói :

- Rất tiếc, vì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa đã bị Đoàn Thiên Hùng đưa đi Thái Sơn rồi, y thị không có ở nơi này.

Tiền Thông Thần như cũng đã biết được ý của Tiêu Lộng Ngọc, nhưng y đã cùng với Mễ Nguyên Thông bàn kỹ lưỡng cho nên chỉ thấy y mỉm cười nói :

- Ngọc Kiều Oa không có ở nơi này cũng không cần thiết lắm. Mễ phó chưởng môn nhân của chúng tôi tin tưởng nơi Tiêu cô nương, chỉ cần Tiêu cô nương lập lời thề là sẽ cho sự an nguy của Ngọc Kiều Oa là được rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong liền nghĩ bụng:

“Ta vốn cho là việc cứu người và việc tìm thuốc khó có thể chừa toàn được cả hai, bởi vì hai lẽ tình riêng và công lý không có cách nào mà kiện toàn được cùng một lúc. Nhưng may mắn giờ đây đã được đối phương bằng lòng, thì làm sao mà mình có thể bỏ qua một cơ hội ngàn năm một thuở này một cách dễ dàng được”.

Nghĩ tới đây, Tiêu Lộng Ngọc đã có quyết định. Nàng cao giọng đáp :

- Được, ta xin thề là Tiêu Lộng Ngọc này quyết đem hết sức mình để bảo đảm cho tính mạng của Ngọc Kiều Oa, khiến cho y thị vẫn được tự do. Nếu như Tiêu Lộng Ngọc này mà có gian dối thì xin chịu Thiên Lôi đánh bể sọ chết liền.

Tiền Thông Thần thấy Tiêu Lộng Ngọc đã thề thốt như vậy, liền mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương đã thề như thế thì sự trao đổi này kể như xong xuôi. Hãy chụp lấy!

Nói dứt lời, từ tay trái Tiền Thông Thần liền bắn ra một chấm màu hồng, nhắm ngay Tiêu Lộng Ngọc mà bay tới.

Xem tiếp hồi 59 Nam chịu nữ không chịu

59. Hồi 59 Nam Chịu Nữ Không Chịu

Tiêu Lộng Ngọc thấy cái điểm sáng màu hồng này là một viên thuốc nhỏ, liền đưa mắt nhìn Tiền Thông Thần hỏi :

- Đó là...

Tiền Thông Thần không đợi cho nàng nói dứt câu, liền mỉm cười nói :

- Viên thuốc đó là viên thuốc giải độc môn Cửu Cửu Mê Hồn đơn mà lệnh sư đệ Tư Đồ Ngọc đã trúng phải.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ nhúm mày, chăm chú nhìn Tiền Thông Thần nói :

- Ta làm sao có thể biết được viên thuốc giải này là thật hay là giả?

Tiền Thông Thần liền mỉm cười lên tiếng đáp :

- Mễ phó chương môn nhân của tại hạ đã tôn trọng lời thề của Tiêu cô nương, chẳng lẽ Tiêu cô nương lại không tôn trọng cái thân phận của một vị tôn sư của Mễ phó chương môn nhân tại hạ hay sao?

Câu nói này Tiền Thông Thần đã trả lời một cách rất là nhanh nhẹn khiến cho Tiêu Lộng Ngọc không thể biện bác được.

Tiêu Lộng Ngọc ửng hồng đôi gò má. Nàng không còn cách nào để hỏi là thuốc thật hay là thuốc giả, đành chỉ cau mày hỏi :

- Tuy đây là thuốc, nhưng người thì sao?

Tiền Thông Thần đưa tay chỉ người áo đen che mặt, mỉm cười nói :

- Người thì đã có kia. Tiêu cô nương chỉ cần buông tha Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh thì có thể đem người cùng đi được.

Tiêu Lộng Ngọc chỉ sợ rằng đối phương là những kẻ lòng dạ độc ác vô sở, sau khi nàng buông tha Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh thì bọn họ liền trở tay đánh lén. Cho nên nàng liền cười nhạt một tiếng.

- Nói đi nói lại, Tiêu cô nương vẫn chưa được yên tâm...

Tiêu Lộng Ngọc cau mày đỡ lời: Đó chẳng phải là chưa yên tâm cái gì. Nhưng bởi vì là cổ nhân vẫn có câu “tuy mình không hại người nhưng cần phải đề phòng người”. Các người người thì đông mà ta chỉ có một mình, cho nên mọi việc cần phải cẩn thận một chút thể thôi.

Tiền Thông Thần liếc mắt sang Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, tuy y chưa mở miệng nói, nhưng hiển nhiên là có ý muốn xin chỉ thị.

Mễ Nguyên Thông cũng không nói nửa lời, chỉ gật đầu.

Tiền Thông Thần sau khi đã được Phó chương môn nhân ngầm cho phép, liền quay sang Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương, Mễ phó chủ môn nhân của tại hạ hôm nay đối với Tiêu cô nương kể cũng là khách khí lắm đấy. Người đã bằng lòng đưa người, vậy Tiêu cô nương cần chúng tôi như thế nào? Đem người đi tới đâu?

Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy đối phương đã bằng lòng như thế, nhưng bên trong chắc cũng có mưu mô gì? Có điều là nàng vẫn không đoán ra được mưu mô của bọn họ.

Bởi vì Tiêu Lộng Ngọc đã cỡi trên lưng cạp, tất nhiên là không có cách nửa đường lại bỏ dỡ được, cho nên nàng liền đưa tay chỉ về một ngọn tiểu phong ở bên hướng Bắc, rồi nói :

- Xin bốn vị đệ tử của quý phái đem vị tiền bối này đưa đến dưới chân ngọn tiểu phong kia, đợi ta dặn dò rồi hãy được về. Ngọn tiểu phong ở hướng Bắc tuy cách đó có đến hơn bốn dặm đường, thế nhưng đối với cái sơn động mà Tư Đồ Ngọc đang ẩn núp thì cùng một phương hướng.

Tiêu Lộng Ngọc không để cho bọn gian tặc của Câu Lậu phái biết được chỗ ẩn núp của Tư Đồ Ngọc nên nàng mới nói như vậy.

Tiền Thông Thần liền đưa tay vẫy bốn đệ tử của bốn phái rồi cao giọng nói :

- Các người hãy đem vị tiền bối đó đến dưới chân ngọn tiểu phong kia, đợi cho tới khi Tiêu cô nương đến có điều gì dặn bảo, các người cần phải tuyệt đối vâng lời, không được cưỡng mệnh.

Bốn đệ tử Câu Lậu phái nghiêng mình đáp “ạ” một tiếng. Thế rồi bọn chúng đem vị áo đen che mặt đi đến chân ngọn tiểu phong ở về phía Bắc.

Danh Sát Tiền Thông Thần đưa mắt chăm chú nhìn bốn tên đệ tử. Sau khi bọn họ đã đi đến nơi đã chỉ định, y mới quay sang Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Tiêu cô nương, chúng tôi đã tặng thuốc đưa người, mọi việc đều đã xong xuôi, giờ đây Tiêu cô nương cũng phải thả hai vị cô nương Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh của bốn phái đi chứ?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Lẽ dĩ nhiên, hai người bọn họ tuy đã bị ta chế ngự huyết đạo, thương thế cũng không quá nặng, ta bảo đảm là họ không có đáng lo ngại. Nhưng...

Tiền Thông Thần mỉm cười hỏi :

- Nhưng cái gì? Tiêu cô nương hình như lời nói vẫn chưa dứt ý, sao chẳng mau mau nói rõ ràng hơn?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Khi ta thả Ngọc Kiều Nga, Diêm Tiểu Thanh và rút lui rồi thì các người không được đuổi theo đấy nhé?

Tiền Thông Thần không đợi cho nàng nói dứt, liền mỉm cười đỡ lời :

- Chúng tôi hứa với cô nương là sẽ không đuổi theo. Việc này hôm nay đến đây là tạm chấm dứt. Đợi bên đầu có mối thù to tát đến đâu đi chẳng nữa cũng phải đợi đến ngày hôm sau rồi thanh toán.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ nhún mày. Nàng vận chân lực vào ngón tay dùng cách không để giải huyết giải huyết cho Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh ở dưới chân nàng.

Tiền Thông Thần tưởng là nàng có ý gì liền “Ừ” lên một tiếng, vội vàng hỏi :

- Tiêu cô nương, cô nương làm như vậy là có ý gì thế?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đáp :

- Ta điểm vào ngũ âm tuyệt mạch của hai người họ.

Tiền Thông Thần giật mình kinh sợ gần giọng nói :

- Tiêu cô nương là đệ tử đắc ý của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, cũng đường đường là trong danh môn chính phái, tại sao cô nương lại làm một việc chẳng kể gì đến đạo nghĩa như thế? Chúng ta đã...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay, cười nói :

- Tiền tổng tuần sát, người không cần phải nóng lòng sốt ruột. Ta tuy điếm vào Ngũ Âm Tuyệt Mạch của bọn họ, nhưng vẫn chưa dùng hết thành công lực. Cho nên chỉ trong thời gian nguội một chén trà thì có thể giải cứu được. Làm như thế thì các người trước tiên phải lo việc cứu người mới không đuổi theo ta được.

Tiền Thông Thần nghiêng răng nói :

- Tiêu cô nương, cô nương quả thật là lợi hại!

Tiêu Lộng Ngọc liền thi triển một thức “Hoàng oanh độ lâm” thân hình nàng chợt bắn vọt lên trên không, hạ lại phía sau có tới bốn năm trượng.

Nhưng lúc đó nàng còn đang lơ lửng trên không, nàng đã cười khanh khách nói :

- Tiền tổng tuần sát, các người mau cứu người đi! Nếu chậm trễ thì chẳng còn kịp đâu. Cổ nhân có câu “Gặp Văn Vương thì bàn lễ nghĩa, còn gặp Kiệt Trụ thì phải gây việc can qua”. Bởi vì các người là những kẻ vô cùng xảo trá, cho nên ta không thể đem hết trí lực ra mà chọn lấy một thủ đoạn để phòng phi thường này.

Tiền Thông Thần, Nguyễn Hiệu Tịch, Ngũ Tắc Thiên, Thạch Mai Sùng, Lâm Như Bích, bọn Ngũ sát này quả nhiên sinh ra lo sợ không kịp giải cứu cho Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh, cho nên bọn họ đều lần lượt tung mình về phía trước, rồi lo xem mạch cho hai nàng nọ, chẳng một ai ngăn cản con đường thoái lui của Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc vẫn sợ đối phương không chịu giữ lời hứa mà phái người đuổi theo, cho nên trước sau nàng vẫn đưa mắt nhìn bọn họ, chân cứ lùi dần lại phía sau để xem xét mọi biến chuyển bất ngờ.

Trong khi Tiêu Lộng Ngọc đã thoái lui được ba mươi trượng, thì nàng thấy có hai sự việc xảy ra.

Sự việc thứ nhất là bọn Ngũ sát Tiền Thông Thần đã giải huyết và cứu tỉnh cho Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh.

Sự việc thứ hai là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, một trong ba vị Phó chủ môn nhân của Câu Lậu phái đột nhiên như đứng không vững. Y lão đảo muốn té ngã.

Do hai sự việc này, Tiêu Lộng Ngọc liền biết rằng cái sự ước đoán của nàng khi trước thật chẳng sai chút nào.

Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông sợ hãi không chịu đi tới trước để trực tiếp trả lời nàng là vì y đã thọ nội thương, miễn cưỡng lắm mới đứng vững được.

Trong lúc Mễ Nguyên Thông đang đứng không vững, lão đảo như muốn té ngã, thì bọn gian ác trong Câu Lậu phái liền vội chạy tới đỡ lấy y.

Thế rồi bọn chúng dìu Mễ Nguyên Thông trở về sào huyết.

Lúc bấy giờ nơi Thanh Tùng cốc khảm lặng lẽ như tờ. Trên mặt đất không còn thấy một bóng ma nào nữa.

Tiêu Lộng Ngọc lúc đó mới an tâm. Nàng liền quay người, chỉ trong mấy lần nhảy nhót, nàng đã đi tới dưới chân ngọn tiểu phong ở phía Bắc.

Tên dẫn đầu trong bốn đệ tử của Câu Lậu phái liền nghiêng mình lên tiếng hỏi :

- Chúng tôi đã mang người tới đây, Tiêu cô nương có còn điều chi dạy bảo nữa hay không?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ chớp mắt rồi cau mày nói :

- Các người hãy mau dẫn vị tiền bối này đi theo ta.

Nói dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc liền dẫn đường cho bốn tên đệ tử Câu Lậu phái đi đến sơn động mà Tư Đồ Ngọc hiện đang ẩn nấp.

Vừa đi nàng vẫn dùng Thông thiên nhĩ, một thần công tuyệt thế để lắng tai nghe ngóng, xem sự thật có kẻ nào ngấm theo đuổi hay không?

Nhưng Tiêu Lộng Ngọc sau khi nghe ngóng một hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì cả, ngoài việc đề phòng, Tiêu Lộng Ngọc lại thêm cẩn thận nữa.

Nàng tuy đã biết chắc rằng không có người nào đuổi theo, nhưng vẫn không chịu cho bốn tên đệ tử Câu Lậu phải đưa vị áo đen che mặt tới trước sơn động nơi Tư Đồ Ngọc ẩn nấp.

Tiêu Lộng Ngọc thấy còn cách sơn động ước chừng hai lần tung mình là độ hơn vài chục trượng, nàng liền xua tay nói :

- Được rồi, được rồi, các người chẳng cần phải đưa đi nữa. Bọn người hãy để vị tiên bối này ở nơi đây.

Tên đệ tử đứng đầu trong bốn tên đệ tử của Câu Lậu phái liền cất tiếng “dạ” đặt vị áo đen xuống, rồi nghiêng mình hỏi :

- Tiêu cô nương nếu không có điều gì dặn bảo nữa thì chúng tôi xin trở về.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Các người cần nhất là phải chạy thật nhanh, giữa đường không được phép ngừng lại, cũng không được quay đầu lại nhìn, nếu không thì đừng trách là ta sẽ ra tay độc ác.

Bốn tên đệ tử Câu Lậu phái tất nhiên là còn cách vâng lời dặn bảo của Tiêu Lộng Ngọc. Bọn chúng vái chào Tiêu Lộng Ngọc rồi rút lui.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn theo bọn chúng cho đến khi thân hình của bốn tên đệ tử của Câu Lậu phái đã khuất hẳn nàng mới đưa tay kéo vuông lụa của người áo đen xuống.

Đó là một câu đố khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải sốt ruột, muốn biết ngay câu đố này.

Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy người che mặt áo đen này công lực rất cao siêu, hơn nữa đối với lai lịch của nàng người đó lại biết rõ ràng, tất nhiên người này phải là một vị trưởng bối của bốn môn.

Nhưng sau khi vuông lụa đen được kéo ra khỏi gương mặt của người này, Tiêu Lộng Ngọc thất vọng là vì câu đố vẫn là câu đố. Vuông lụa đen đã được cởi bỏ ra rồi mà câu đố vẫn chưa giải được.

Vì Tiêu Lộng Ngọc sau khi bỏ vuông lụa đen trên gương mặt người này thì ra đó là một vị lão nhân tóc bạc, gương mặt rất xa lạ, vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh.

Tiêu Lộng Ngọc quan sát kỹ lưỡng, nàng liền biết rằng vị lão nhân tóc bạc này trên người không có một chút thương tích nào, mà lão nhân vẫn còn hôn mê chưa tỉnh tất nhiên phải trúng độc rồi.

Tiêu Lộng Ngọc đâm ra buồn bã. Nàng chỉ có một viên thuốc để giải độc mà hiện giờ vẫn chưa biết có thể giải cứu được cơn hiểm nghèo cho Tư Đồ Ngọc hay chăng? Đối với vị lão nhân tóc bạc này lại...

Lo lắng có ích gì trong lúc này?

Tiêu Lộng Ngọc trước tiên đành chỉ đem vị lão nhân tóc bạc vào trong thạch động.

Sau khi Tiêu Lộng Ngọc vào tới trong thạch động rồi, nàng thấy Tư Đồ Ngọc vẫn còn đang ngủ say sưa, chưa thấy xảy ra một biến cố nào thì nàng mới yên tâm.

Tiêu Lộng Ngọc đặt vị lão nhân tóc bạc phơ xuống rồi nàng lấy viên thuốc màu hồng mà Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông đã trao đổi, bóc lớp vỏ bên ngoài ra, rồi định cho Tư Đồ Ngọc uống.

Nhưng viên thuốc vừa đưa đến môi Tư Đồ Ngọc, Tiêu Lộng Ngọc bỗng giật nảy mình vội dừng tay lại.

Vì Tiêu Lộng Ngọc lo lắng đến viên thuốc này. Nếu quả là thuốc giải thật thì tất nhiên sẽ có khiến cho Tư Đồ Ngọc khôi phục lại được trí óc, nhưng nếu là thuốc giả thì có lẽ lại càng làm tăng thêm sự hoành hành của chất thuốc khiến cho Tư Đồ Ngọc càng mau đi vào cõi chết.

Danh Sát Tiên Thông Thần tuy tin tưởng nơi cái thân phận tôn sư của một phái của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, y cho viên thuốc này là thật, nhưng Tiêu Lộng Ngọc vẫn còn cảm thấy thân phận của Mễ Nguyên Thông không đáng tin, là do sự phán đoán của nàng.

Hiện giờ Tiêu Lộng Ngọc tạm thời không cho Tư Đồ Ngọc uống viên thuốc này. Nàng càng phải vận hết trí thông minh để phán đoán xem viên thuốc này là thật hay giả?

Tiêu Lộng Ngọc trước nhất là suy nghĩ. Thế rồi mỗi lúc đôi mày của nàng lại càng nhíu lại, tỏ vẻ đang nghĩ ngợi lung tung lắm.

Do sự biến chuyển trên gương mặt nàng cũng có thể nhận ra kết quả của sự phán đoán của Tiêu Lộng Ngọc.

Kết luận lại thì cũng là do nơi thái độ của bọn gian tà trong Câu Lậu phái. Lúc đó Tiêu Lộng Ngọc cảm thấy rằng đối phương đối với nàng quá tử tế ắt phải có một âm mưu gì?

Tiêu Lộng Ngọc nhận thấy viên thuốc trong tay nàng có lẽ là giả chứ không phải là thật.

Giờ đây nàng suy nghĩ kỹ càng, nhận thấy cái âm mưu đó có lẽ là ở viên thuốc giải này.

Tiêu Lộng Ngọc đã nhận xét như thế, tất nhiên là nàng không dám đưa viên thuốc này cho Tư Đồ Ngọc uống.

Tuy nhiên trước hết Tiêu Lộng Ngọc vẫn quan sát và chẩn mạch cho Tư Đồ Ngọc kỹ càng một lần nữa.

Nàng biết rằng chất kỳ độc trong thân thể của chàng trong vòng một ngày sẽ tái phát mạnh.

Trong chớp mắt, nửa ngày trời đã trôi qua mà Tiêu Lộng Ngọc vẫn không chịu cho Tư Đồ Ngọc uống viên thuốc giải này. Cứ xét tình hình này thì Tư Đồ Ngọc không thể sống thêm quá nửa ngày nữa được.

Nàng suy nghĩ mãi mà vẫn không thấy có cách nào hơn. Hiện giờ nàng ngoài cách cứ cho rằng viên thuốc này là thuốc thật mà cho Tư Đồ Ngọc uống thử một phen ra thì không còn cách giải quyết nào hơn.

Nhưng làm như vậy là quá mạo hiểm. Với con người tàn ác như Bách Biến Ôn Quân làm sao mà y lại có thể chịu trao viên thuốc giải thật sự cho nàng như thế được?

Suy đi nghĩ lại cả hai cách đều khiến cho Tiêu Lộng Ngọc lúc đó lòng nóng như lửa thiêu bất giác hai dòng lệ từ từ lăn trên má nàng.

Một lúc lâu sau, Tiêu Lộng Ngọc quá bi phần thở dài nói :

- Trời ơi! Viên thuốc giải thực sự là giả hay là thật đây! Ta có nên cho Ngọc đệ uống hay không?

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời chợt có người đỡ lời nói :

- Tất nhiên là thật. Tiêu cô nương tại sao không cho y uống đi?

Tiêu Lộng Ngọc giật mình kinh sợ, bởi vì đó chẳng phải là tiếng truyền âm mật ngữ đã nói bên tai nàng khi trước, mà là đã có người lớn tiếng nói.

Trong thạch động có tất cả ba người. Một người là Tư Đồ Ngọc vẫn còn đang ngủ say sưa. Một người là lão nhân tóc bạc vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, còn người thứ ba chính là Tiêu Lộng Ngọc lúc đó trong lòng đang bối rối và nước mắt ràn rụa chảy.

Căn cứ theo tình hình và căn cứ theo ý nghĩa của câu: “Tất nhiên là thật, tại sao không chịu cho y uống đi?” Có lẽ là do lão nhân tóc bạc thốt ra.

Tiêu Lộng Ngọc vội vàng quay đầu lại. Nàng lại giật mình lần nữa, vì lão nhân tóc bạc đã mở to đôi mắt, trên môi điểm một nụ cười vui vẻ chăm chú nhìn nàng. Tiêu Lộng Ngọc chùi nước mắt hỏi :

- Lão tiên bối người đã tỉnh lại rồi hả?

Lão nhân tóc bạc ha hả cười lớn nói :

- Tiêu cô nương, cô nương hỏi như thế chưa đúng hẳn, bởi vì ta vốn vẫn chưa ngủ cơ mà?

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ bụng:

“Vị tiên bối này vẫn chưa bị hôn mê, tại sao lại bị bọn Câu Lậu phái bắt sống được? Hơn nữa người này làm như thế thật khiến cho mình càng thêm lo lắng!”

Nghĩ tới đây, Tiêu Lộng Ngọc liền mỉm cười nói :

- Lão tiên bối cao danh...

Số là Tiêu Lộng Ngọc ý muốn nói: “cao danh quý tánh”, nhưng nàng chưa nói dứt câu thì lão nhân tóc bạc đã đỡ lời đáp :

- Ta họ Mễ.

Lão nhân tóc bạc chỉ nói có một chữ “Mễ” đã khiến cho Tiêu Lộng Ngọc lấy làm lạ. Nàng nghĩ bụng:

“Không ngờ lão nhân tóc bạc này lại cùng một họ với tên Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông”.

Nghĩ tới đây Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Thật là một chuyện trùng hợp lạ kỳ. Lão tiên bối lại là người cùng họ với Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông Phó chủ môn nhân của Câu Lậu phái.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói đến ba chữ “Mễ Nguyên Thông” thì lão nhân tóc bạc cười lớn :

- Chưa lấy làm lạ đâu. Hơn thế nữa, ta với y chẳng những đã cùng họ mà lại cùng tên.

Tiêu Lộng Ngọc “Ủa” lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiên bối cũng tên là Mễ Nguyên Thông hay sao?

Lão nhân tóc bạc gật đầu cười quái dị nói :

- Chẳng những cùng họ cùng tên mà lại cùng một danh hiệu nữa.

Tiêu Lộng Ngọc càng lấy làm lạ buột miệng hỏi :

- Lão tiên bối cũng có danh hiệu là Bách Biến Ôn Quân à?

Lão nhân tóc bạc đáp :

- Quả thật đúng như vậy. Tiêu cô nương đối với việc này có cảm tưởng gì?

Tiêu Lộng Ngọc chợt rung mình mấy cái. Nàng cảm thấy lạnh toát cả người, bởi vì Tiêu Lộng Ngọc đột nhiên nhớ đến một việc bất giác khiến cho nàng tự mắng thầm là mình quá u mê hồ đồ, thật đáng chết. Việc này chính là nàng trong lúc còn ở sào huyệt của Câu Lậu phái Tiêu Lộng Ngọc chợt gặp vị quái kiệt võ lâm là người che mặt áo đen, rõ ràng nghe tiếng nói đúng là một người đàn bà, có điều nàng chưa được biết rõ tên họ tuổi tác dung mạo của người đó thôi.

Hiện giờ người được nàng sau cuộc trao đổi đem về thạch động này lại là một lão nhân tóc bạc, hiển nhiên là hai người khác nhau rõ ràng, mà lúc đó tại làm sao mà nàng cũng không phát giác được.

Lão nhân tóc bạc thấy Tiêu Lộng Ngọc cau mày, ra chiều suy nghĩ lung lăm, liền lên tiếng hỏi :

- Tiêu cô nương, cô nương đối với việc tên họ và ngoại hiệu của ta giống y như Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông có cảm tưởng gì không?

Tiêu Lộng Ngọc đáp :

- Lạn Tương Như, Tư Mã Tương Như tên thì giống như họ lại chẳng giống nhau. Lão tiên bối tuy cùng với Bách Biến Ôn Quân có tên họ và ngoại hiệu giống nhau, nhưng người hiền khác với kẻ ác khác xa, tuyệt nhiên không phải bọn gian tà đó...

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói tới đây, lão nhân tóc bạc trên gương mặt đã lộ vẻ không vui hỏi :

- Tiêu cô nương nói ai là bọn gian ác?

Tiêu Lộng Ngọc liền cất tiếng đáp :

- Lẽ tất nhiên là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời, nàng liền cảm thấy hơi bực bực, bởi vì lão nhân tóc bạc đứng ở trước mắt cũng tên là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông. Nếu như lão nhân cho rằng nàng có ý mắng chửi ông ta thì đó chẳng phải sẽ sinh ra một sự hiểu lầm đáng tiếc hay sao?

Quả nhiên lão nhân tóc bạc vừa nghe xong, trong ánh mắt liền lộ hung quang, chăm chú nhìn Tiêu Lộ Ngọc, gần giọng nói :

- Tiêu Lộ Ngọc...

Lão nhân tóc bạc chỉ nói có ba chữ “Tiêu Lộ Ngọc” đã khiến nàng phải rùng mình rợn tóc gáy.

Chẳng phải là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộ Ngọc từ xưa tới nay vẫn là người can đảm bình tĩnh, mà sao nay đột nhiên là yếu bóng vía như thế? Đó cũng là vì giọng nói của lão nhân tóc bạc giờ đây đã có thay đổi.

Lão nhân tóc bạc nói ba chữ “Tiêu Lộ Ngọc” đột nhiên biến thành một giọng có vẻ rất xa lạ. Giọng nói này, Tiêu Lộ Ngọc chợt nhớ là trước kia nàng đã được nghe qua rồi.

Tiêu Lộ Ngọc là một thiếu nữ thông minh, chẳng phải là một kẻ hồ đồ, cho nên nàng chợt hiểu ra liền đưa tay chỉ vào mặt lão nhân tóc bạc buột miệng nói :

- Người, người chính là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông một... Phó chương môn nhân của Câu Lậu phái...

Mễ Nguyên Thông đưa tay cởi bỏ lớp hóa trang trên gương mặt, cười nham hiểm nói :

- Tiêu cô nương kể ra cô nương cũng thông minh đấy, nhưng giờ đây đã dẫn cộp vào phòng rồi, đem vị Ôn Quân ta tới nơi này tất cũng nên biết điều một chút, đừng có ương ngạnh mà mang khổ vào thân.

Tiêu Lộ Ngọc tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, thân hình nàng run lên mấy cái, nhưng nàng vẫn yên lặng, không nói nửa lời, đưa mắt nhìn tình thế hiện tại.

Căn cứ theo như ân sư Mạnh Băng Tâm đã truyền dạy võ công và nuôi nấng từ nhỏ cho tới lớn, giờ đây nàng đã trở nên một con người như thế này, nếu nàng có ra tay thí mạng với Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông dẫu rằng không địch nổi, nhưng cũng không đến nỗi phải thua kém quá xa. Nhưng nếu là lúc thường thì Tiêu Lộ Ngọc có thể làm như thế được, nhưng hiện giờ nàng không dùng lối thí mạng đó, bởi vì ném chuột sợ vỡ đồ. Tiêu Lộ Ngọc không thể vì sự an nguy của Tư Đồ Ngọc mà không sinh lo nghĩ.

Thì ra Mễ Nguyên Thông đã thừa lúc nói chuyện với Tiêu Lộ Ngọc hơn nửa trước khi chưa bị lộ chân tướng, y đã nhẹ nhàng không một tiếng động vươn mình đến trước Tư Đồ Ngọc thành thử y đã đứng giữa Tư Đồ Ngọc với Tiêu Lộ Ngọc, còn nàng lại đứng gần ở cửa động khoảng cách giữa hai người hơi xa.

Với tình thế như vậy, nếu như Tiêu Lộ Ngọc mà chọc tức Mễ Nguyên Thông thì y chỉ khê phát ra một chương, Tư Đồ Ngọc sẽ bị đánh chết tức khắc. Nàng có ra tay giải cứu cũng không còn kịp nữa.

Cho nên Tiêu Lộ Ngọc trong lúc gấp rút, tuy nàng là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng không biết đối phó ra sao với một cục diện ở trước mắt.

Tiêu Lộ Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc vẫn say sưa ngủ, tính mạng tựa như chỉ mảnh treo chuông, khiến trong lòng nàng quá khích động, hai dòng lệ đã tuôn dài trên đôi gò má.

Mễ Nguyên Thông xua tay mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương, cô nương nên đừng quá lo sợ như thế. Giờ đây ta muốn giết Tư Đồ Ngọc thật dễ như trở bàn tay, nhưng nếu như cô nương ngoan ngoãn nghe lời thì ta cũng chưa vội ra tay hạ độc thủ đâu.

Tiêu Lộ Ngọc chỉ nghiêng răng nuốt lệ nói :

- Người muốn ta nghe những gì bây giờ?

Mễ Nguyên Thông cười vẻ quái dị nói :

- Từ khi Chương môn nhân phục hưng Câu Lậu phái đến nay, thì anh hùng hào kiệt trong bốn phái đông vô số kể, cho nên Chương môn nhân có ý muốn làm bá chủ giang hồ. Bởi vậy ta muốn Tiêu cô nương với Tư Đồ Ngọc hai người quy thuận với bốn phái.

Tiêu Lộ Ngọc cau mày nói :

- Hai bên đã là kẻ đối đầu thì chúng ta dẫu có bằng quy thuận Câu Lậu phái thì người có thể tin tưởng hay sao?

Mẽ Nguyên Thông gật đầu cười ha hả nói :

- Câu hỏi cũng có lý thật. Nhưng ta đã có cách khiến cho hai người các ngươi phải giữ chữ “Tín” với ta.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Bằng cách nào, người thử nói cho ta nghe coi?

Mẽ Nguyên Thông cười nham hiểm nói :

- Cách nào có liên quan đến Tư Đồ Ngọc. Nếu muốn ta cứu sống tính mạng cho y thì trước tiên y phải gia nhập Câu Lậu phái. Nếu muốn thực sự quy thuận với bổn phái và giữ chữ “Tín” đối với ta, thì trước nhất y phải có một mối liên hệ chặt chẽ với Câu Lậu phái.

Tiêu Lộng Ngọc vội vàng hỏi :

- Thế nào mới gọi là mối liên hệ chặt chẽ?

Mẽ Nguyên Thông cười đáp :

- Liên hệ vợ chồng so với tình thầy trò còn nặng hơn, cho nên ta muốn Tư Đồ Ngọc kết nghĩa vợ chồng với Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga. Nếu như y là người ham sắc đẹp thì ta cho Ngọc Kiều Oa, Diêm Tiểu Thanh và Hùng Thuần Thuần cùng lấy y làm chồng cũng không có gì là trở ngại.

Tiêu Lộng Ngọc nghe xong, sắc mặt liền đanh lại. Nàng cau mày không nói nửa lời. Mẽ Nguyên Thông ha hả cười lớn nói :

- Tiêu cô nương, cô nương đừng nên nóng giận. Nếu có bằng lòng như thế thì ta sẽ đem Tư Đồ Ngọc trở về động phủ để tối hôm nay cho y thành thân với bọn họ ngay. Nếu không muốn như thế thì ta sẽ đánh ra một chưởng. Ngọc Long kiếm khách cũng là truyền nhân y bát của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ sẽ chết tức khắc.

Đối với vấn đề như thế, Tiêu Lộng Ngọc tất nhiên là tiến thoái lưỡng nan. Trong nhất thời nàng bối rối không biết trả lời ra sao?

Mẽ Nguyên Thông gần giọng nói :

- Muốn hay không muốn, hãy mau mau trả lời đi. Mẽ Nguyên Thông ta bình sinh ưa sự minh bạch rõ ràng, chứ không thích sự ngập ngừng do dự.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Mẽ Nguyên Thông nói dứt lời, trong ánh mắt của y đã lộ hung quang, sát khí đằng đằng. Nàng liền biết rằng đối phương vốn là một kẻ giết người không thấy máu tanh, nếu nàng không trả lời thì tính mạng của Tư Đồ Ngọc ắt khó có thể bảo toàn được.

Tiêu Lộng Ngọc liền nghĩ bụng :

- Nếu để cho Tư Đồ Ngọc quy thuận Câu Lậu phái thì đó không phải là ý muốn của mình. Hơn nữa, thật rất làm đau lòng khi nghe y nói để cho Tư Đồ Ngọc kết thân với bọn yêu nữ. Nhưng cổ nhân vẫn có câu: “Cứ để cho cá tự do bơi lội dưới hồ ắt có ngày sẽ bắt lại được”. Với tình thế hiện thời, ta hãy tạm thời nuốt hận, trước tiên để bảo vệ tính mạng cho Tư Đồ Ngọc đã.

Tiêu Lộng Ngọc nghĩ đến đây, thì Mẽ Nguyên Thông như đã chịu nhẫn nại không được nữa. Y khẽ đưa hữu chưởng lên như muốn ra tay hạ thủ Tư Đồ Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc thấy thế vội hoảng hốt kêu lớn :

- Mẽ Nguyên Thông, người hãy khoan ra tay hạ độc thủ. Ta bằng lòng để cho Tư Đồ Ngọc gia nhập Câu Lậu phái rồi.

Mẽ Nguyên Thông sớm đã biết rằng Tiêu Lộng Ngọc ắt phải trả lời như thế, cho nên y liền đắc ý cười nói :

- Người có bằng lòng cho người yêu của người thành thân với bọn Ngọc Kiều Nga hay không?

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng răng gật đầu đáp :

- Được, ra bằng lòng rồi.

Mẽ Nguyên Thông cười ha hả ra chiều đắc ý nói :

- Xong chuyện Tư Đồ Ngọc rồi, giờ phải nói đến chuyện của người.

Tiêu Lộng Ngọc đặt đầu nói :

- Ta biết rồi. Người muốn ta quy thuận Câu Lậu phải để phản sư diệt tổ chứ gì?

Mẽ Nguyên Thông cười vẻ quái dị nói :

- Biết như thế cũng chưa đủ. Người nên cần phải biểu lộ bằng một hành động nào để cho tin mới được chứ?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Cắt máu ăn thề, người nghĩ như thế nào?

Mẽ Nguyên Thông lắc đầu nói :

- Cách đó làm sao ta có thể tin được?

Tiêu Lộng Ngọc không đợi cho Mẽ Nguyên Thông nói tiếp, liền đỡ lời :

- Mẽ Nguyên Thông, người không nên coi nhẹ lời thề, mà cần phải biết rằng thần linh rất thiêng liêng. Cứ xét như Mai Tiểu Hương chẳng phải là đã bị trói ở cột Thất tình xuân, trời bị độc xà chui vào thất khiếu mà chết đó sao?

Mẽ Nguyên Thông nghiêng răng nói :

- Không nhắc đến Mai Tiểu Hương thì thôi, chứ nếu một khi người đã nhắc đến thì ta thật rất hận là đã không giết ngay được người và Tư Đồ Ngọc, không một chút dung tha, vì Mai Tiểu Hương chính là tên đồ đệ yêu quý nhất của ta.

Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng hỏi :

- Người yêu quý Mai Tiểu Hương lắm à? Võ công và nhan sắc của Mai Tiểu Hương đối với ta chẳng bằng được bọn Ngọc Kiều Nga và Diêm Tiểu Thanh cơ mà?

Mẽ Nguyên Thông hậm hực nói :

- Người biết được cái gì! Mai Tiểu Hương với ta còn có tình chăn gối.

Tiêu Lộng Ngọc ửng hồng đôi má, nàng hạ giọng mắng :

- Cầm thú...

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói có hai chữ đó thì Mẽ Nguyên Thông đã cười nham hiểm, ngắt lời nói :

- Người đừng nên mắng ta là loài cầm thú, bởi vì chính ta cũng muốn người biến thành loài thú.

Tiêu Lộng Ngọc quát lớn :

- Người nói gì?

Mẽ Nguyên Thông trong đôi mắt lộ vẻ âm dăng, cười nham hiểm đáp :

- Ta muốn người hiến dâng sự trinh tiết để giữ chữ “Tín” chứng tỏ rằng người đã thực sự muốn quy thuận Câu Lậu phải đối với ta.

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng răng tức giận đến nỗi đôi mắt như sắp phát khóc. Mẽ Nguyên Thông xua tay mỉm cười nói :

- Người đừng nên liều lĩnh với chút bản lĩnh của người tuy so với bọn Ngọc Kiều Nga có cao cường hơn một bậc nhưng đối với ta vẫn còn thua sút vài thành hỏa hầu. Huống chi người vừa trở mặt là ta đã giết Tư Đồ Ngọc rồi.

Tiêu Lộng Ngọc vô cùng tức giận như không biết tính làm sao. Tuy nàng là một vị nữ hiệp nhưng cũng chẳng khác gì nữ thường tình. Bất giác hai dòng lệ đã chảy dài trên đôi gò má.

Mễ Nguyên Thông đối với nhan sắc diễm lệ của Tiêu Lộng Ngọc liền gật đầu dâm dăng nói :

- Đẹp! Thật đẹp lắm! Đối với cơ hội này ta không thể bỏ qua được.

Tiêu Lộng Ngọc thất thanh kêu lớn :

- Người...

Mễ Nguyên Thông lại cười nham hiểm nói :

- Đúng! Chính là ta. Ta muốn Tiêu cô nương đổi với câu: “Hiển dăng trinh tiết” từ nay trở về sau xin đổi lại là: “Cô nương sẽ thay địa vị của Mai Tiểu Hương, là người nâng khăn sửa túi cho ta”.

Tiêu Lộng Ngọc gằn giọng nói :

- Mễ Nguyên Thông, ngươi nằm mộng rồi. Hãy cầm mồm đi, đừng có nói những lời dâm tiện như thế nữa.

Mễ Nguyên Thông bị Tiêu Lộng Ngọc mắng chửi, y đã không tức giận, mà còn lấy làm ngạc nhiên, “Ừ” lên một tiếng rồi nói :

- Cô nương dám cự tuyệt lời yêu cầu của ta à? Cô nương không đồng ý với tư cách của ta hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Có gì là không dám! Tầm thân này ta còn dám khuất thác cả Hoàng đế, huống chi với chút bản lãnh của Bách Biển Ôn Quân nhà ngươi thì đã chắc gì khuất phục nổi ta.

Mễ Nguyên Thông cười nói :

- Cô nương đã lại nóng giận rồi. Chẳng phải là cô nương đã đồng ý với cái cách do ta đặt ra là Tư Đồ Ngọc sẽ về quy thuận Cầu Lậu phái luôn hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt một tiếng nói :

- Nam chịu hàng nữ không chịu. Ngươi muốn Tư Đồ Ngọc với bọn Ngọc Kiều Nga kết làm vợ chồng thì có thể là ta cũng đồng ý. Nhưng nếu ngươi muốn xâm phạm đến sự thanh bạch trong trắng của ta, thì đó chẳng khác gì một tên gốc nói chuyện mơ.

Mễ Nguyên Thông cười nhạt một tiếng cau mày nói :

- Hừ! Nam chịu hàng không chịu, ngươi tưởng là dễ dàng lắm hay sao? Theo cách của ta là nam đã chịu thì nữ cũng phải đầu hàng. Cách quy thuận đó để làm tin, không thể nào sửa đổi được.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ta không chịu.

Mễ Nguyên Thông cười ngạo nghễ nói :

- Không chịu thì giết. Trước tiên ta sẽ giết Tư Đồ Ngọc. Sau đó sẽ tính đến ngươi. Ngươi đừng có oán là rượu dăng không uống, lại muốn uống rượu phạt.

Nói dứt lời, Mễ Nguyên Thông liền đưa tả chưởng lên, nhắm ngay vào Tư Đồ Ngọc đang ngủ say mà đánh tới.

Tiêu Lộng Ngọc hét lên một tiếng sợ hãi, vội vàng nói :

- Khoan đã!

Xem tiếp hồi 60 Biển tình nổi sóng

60. Hồi 60 Biển Tình Nổi Sóng

- Thế nào, có chịu thương lượng hay không?

Tiêu Lộng Ngọc nước mắt như mưa. Nàng ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi mới cất giọng bi thảm nói :

- Người... trước tiên người hãy giải chất độc Cửu Cửu Mê Hồn đơn cho Tư Đồ Ngọc, rồi thả y ra. Sau đó chúng ta sẽ thương lượng.

Mễ Nguyên Thông cười nhạt một tiếng, nói :

- Co nương coi ta như một đứa trẻ hay sao? Ta đâu có đại đột ngu ngốc đến nỗi thế! Chẳng những ta muốn Tiêu cô nương hiển dương trình tiết để chứng minh lòng thành thật của cô nương, mà hơn nữa ta muốn cô nương phải thoát y ngay trong hang động này.

Tiêu Lộng Ngọc kêu lên một tiếng rất thê thảm “Trời ơi!”

Tiếng kêu của nàng chẳng khác gì tiếng hú của loài vượn ở chốn thâm sơn, thật là bi phần quá đỗi, khiến cho người nghe phải bùi ngùi thương xót.

Mễ Nguyên Thông nghe thấy hai tiếng “Trời ơi” bất giác khiến cho y phải cau mày biến sắc mặt.

Tiêu Lộng Ngọc một mặt khóc lóc như mưa, một mặt lên tiếng khẩn cầu Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông :

- Mễ ôn quân, ta... ta đang suy nghĩ đến lời yêu cầu của người. Nhưng người không thể dồn ép người quá đáng như vậy được.

Mễ Nguyên Thông trên gương mặt đã điểm một nụ cười dâm dăng. Y im lặng không trả lời.

Tiêu Lộng Ngọc lại hạ giọng nói :

- Mễ ôn quân...

Sau ba chữ “Mễ ôn quân” này, tuy Tiêu Lộng Ngọc chưa nói dứt lời, nhưng chỉ cần nhìn vẻ thê thảm trên gương mặt nàng cũng biết ngay là nàng lại định lên tiếng khẩn cầu Mễ Nguyên Thông.

Trong lúc Tiêu Lộng Ngọc không còn biết tính sao, nàng đành phải nhẫn nhịn lời yêu cầu vô sỉ của Mễ Nguyên Thông.

Nhưng còn về vấn đề thoát y thì nàng cố hòa hoãn đến ngày hôm sau. Tạm thời nàng định cứu cho qua cơn nguy hiểm này rồi sẽ tính sau.

Thật là lạ! Ba chữ “Mễ ôn quân” vừa thốt ra khỏi miệng nàng thì nàng chợt phát giác ra rằng vẻ mặt của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông có điều gì khác lạ.

Bởi vì trên gương mặt của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông vẫn giữ nguyên nụ cười dâm dăng, không chút thay đổi.

Sắc mặt này cũng chẳng đáng lạ kỳ, có điều đáng làm lạ là vừa rồi gương mặt của y như thế, bây giờ như vẫn như vậy. Hơn nữa, trên gương mặt y lại không có chút thay đổi, mà ngay cả làn da mặt cũng không một chút nhúc nhích.

Tiêu Lộng Ngọc đã phác giác điểm lạ kỳ này, cho nên nàng liền trấn tĩnh tinh thần, đưa mắt quan sát kỹ, thì quả nhiên nàng đã nhận ra sự thật. Sở dĩ Mễ Nguyên Thông trên gương mặt không chút thay đổi như vậy có vẻ như đã bị người chế ngự huyết đạo, cho nên mới có dáng điệu ngây ngô như thế.

Tiêu Lộng Ngọc không dám tin lại có một chuyện xảy ra như thế, cho nên lại hỏi dò thêm một câu rằng :

- Mễ Nguyên Thông...

Lần này đã có tiếng trả lời. Gọi là tiếng đáp chẳng phải là giọng nói phát ra từ cửa miệng của Mễ Nguyên Thông mà là giọng của một người đang cao giọng cười ha hả nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tên Bách Biến Ôn Quân này đã biến thành Ôn quân thật rồi. Tỷ tỷ còn lên tiếng khẩn cầu y làm gì nữa?

Thật là kỳ lạ! Bởi vì giọng nói này chính là Tư Đồ Ngọc, người đã trúng phải chất kỳ độc, tính mạng chỉ còn trong gang tấc, khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải đem lòng lo lắng vô cùng.

Tiêu Lộng Ngọc giật mình kinh hãi. Nàng run giọng nói :

- Ngọc đệ đệ, là... hiền đệ à?

Tư Đồ Ngọc lặn người từ trên giường đứng bật dậy đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc cười khanh khách nói :

- Đúng vậy, chính thật tiểu đệ. Có lẽ tỷ tỷ không ngờ được rằng tiểu đệ đã hóa giải được chất độc của thuốc Cửu Cửu Mê Hồn đơn của Câu Lậu phái, và vẫn được an toàn không hề hấn gì?

Thật đáng thương cho Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đã cam chịu bao gian nan nguy hiểm, hoàn toàn lo lắng đến số phận của vị Ngọc đệ đệ của mình. Hiện giờ Tư Đồ Ngọc đã được an toàn vô sự thì Tiêu Lộng Ngọc phải mừng rỡ đến run lên, cười khanh khách một tiếng, rồi những dòng lệ tình phải chảy dài trên đôi má mới phải chứ?

Nhưng sự thật lại khác hẳn.

Tiêu Lộng Ngọc chẳng những đã không có vẻ vui mừng mà gương mặt nàng lạnh như băng.

Tiêu Lộng Ngọc chẳng những đã không rơi nước mắt vì mừng rỡ, mà trái lại nàng còn thối lui lại một bước.

Tư Đồ Ngọc lúc đó sắc mặt vô cùng mừng rỡ, nhưng chàng chợt thấy vẻ mặt của Tiêu Lộng Ngọc như thế, bất giác chàng như chẳng khác gì bị người nhận đầu mình vào chậu nước lạnh.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ tỷ... tỷ tỷ...

Tiêu Lộng Ngọc sắc mặt lạnh như băng trầm giọng hỏi :

- Ngọc đệ nói: Nói sự thật mau đi! Hiền đệ đã thoát được sự uy hiếp, khôi phục lại được chất độc Cửu Cửu Mê Hồn đơn từ lúc nào?

Tư Đồ Ngọc không hiểu Tiêu Lộng Ngọc vì lẽ nào lại đột nhiên hỏi như thế, nhưng chàng vẫn đem sự thật mà nói :

- Trước khi tỷ tỷ với Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông bước vào trong động thì tiểu đệ đã khôi phục lại được thần trí và hóa giải được chất kỳ độc ở trong người rồi.

Tư Đồ Ngọc vừa nói dứt lời, thì chợt có tiếng “bốp” vang lên.

Tiếng vang là do hữu chưởng của Tiêu Lộng Ngọc đánh vào má bên trái của Tư Đồ Ngọc.

Cái bạt tai này tuy không phải là môn thần công tuyệt đỉnh đã vang danh trên chốn giang hồ là Tuyệt Tình trảm, nhưng Tiêu Lộng Ngọc đã dồn sức vào bàn tay thì cái tát đó không phải là nhẹ.

Sau cái bạt đó, Tư Đồ Ngọc liền ứa máu tươi ra cửa miệng. Nửa má bên trái của chàng đã sưng húp lên. Hơn nữa, trên má lại còn lộ ra năm vết ngón tay đỏ ửng.

Sau cái bạt tai như trời giáng vừa rồi, Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc mỗi người biểu lộ một cử chỉ khác nhau.

Tư Đồ Ngọc thì lộ vẻ ngơ ngác. Bảo làm sao mà chàng không ngơ ngác cho được? Tại làm sao mà Ngọc tỷ tỷ của chàng bỗng dưng ra tay đánh chàng một cái bạt tai mạnh mẽ không chút thương tình như thế?

Tiêu Lộng Ngọc thì lộ vẻ ra đi. Bởi vì sau khi đánh cho Tư Đồ Ngọc một cái bạt tai không chút thương xót, nàng lại không một chút chậm trễ, liền quay người bỏ đi.

Thừa lúc Tư Đồ Ngọc bị một cái bạt tai đứng đến ngẩn người, Tiêu Lộng Ngọc liền quay người nhanh như điện chớp phóng người ra khỏi sơn động. Tiêu Lộng Ngọc đã đi rồi mà Tư Đồ Ngọc vẫn còn đứng yên ngơ ngác.

Lúc đó đột nhiên có giọng của một người con gái cất tiếng trong trẻo như đầy vẻ thúc giục nói :

- Tư Đồ Ngọc sao ngươi còn ngốc nghếch như thế? Không đuổi theo mau! Nếu như ngươi quá chậm thì có thể là suốt đời ngươi không còn thấy mặt của Ngọc tỷ tỷ ngươi nữa đâu.

Những lời nói này đã thức tỉnh ngay Tư Đồ Ngọc trong lúc đang hoang mang. Hơn nữa, câu nói sau cùng: “có thể suốt đời không còn thấy mặt của Ngọc tỷ tỷ người nữa” có một oai lực mạnh mẽ khiến cho Tư Đồ Ngọc vô cùng kinh sợ.

Chàng than dài một tiếng rồi vội vàng chạy ra khỏi động.

Bất luận là việc như thế nào sự bình tĩnh bao giờ cũng quan trọng quyết không nên nóng lòng gấp rút quá.

Tư Đồ Ngọc trong lúc hoảng hốt, chàng vội phóng vút người ra khỏi cửa động. Bởi vì hành động của chàng quá nhanh nhẹn cho nên bất ngờ chàng va sầm vào một khối thạch nhũ nơi cửa động. Rất may là võ công của chàng rất cao siêu nên không đến nỗi phải mang thương tích gì.

Tuy vậy, chàng cũng không tránh khỏi bị đau nhức cả hai tai, đôi mắt bỗng cảm thấy tối sầm lại.

Cho tới khi Tư Đồ Ngọc trấn tĩnh lại tinh thần, khôi phục lại sự bình tĩnh, chàng liền đưa mắt nhìn ra tứ phía, nhưng cảnh vật vẫn yên lặng như tờ, không còn thấy tung tích của Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đâu nữa.

Tư Đồ Ngọc đứng ngẩn người ra. Chàng lẩm bẩm nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn đánh chết tiểu đệ thì đã ra tay rồi. Vì... vì... vì lẽ gì mà tỷ tỷ lại bỏ tiểu đệ mà ra đi?

Trong động lại có tiếng đàn bà nói vọng ra rằng :

- Tư Đồ Ngọc, có phải là ta đã đoán đúng không? Tiêu Lộng Ngọc tức giận mà bỏ đi rồi.

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình. Chàng liền nhớ ra rằng trong động hiện giờ còn có một vị tiên bối, may ra có thể hỏi han được điều gì chẳng, cho nên chàng vội quay trở vào trong hang động.

Trong một góc động đã có một người đàn bà áo trắng, trên mặt được che bằng một tấm lụa trắng đang ngồi xếp tròn trên mặt đất.

Tư Đồ Ngọc vội vã chạy tới góc động. Chàng chấp tay, nghiêng mình thi lễ nói :

- Lão tiên bối đoán chẳng sai chút nào. Ngọc tỷ tỷ tại hạ sau khi đánh tại hạ một cái tát tai đã tức giận bỏ đi rồi.

Người đàn bà áo trắng che mặt đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, thấy bên má trái của chàng sưng húp lên, năm vết ngón tay vẫn còn in trên má. Hơn nữa, bên mép trái của chàng vẫn còn vết máu ứ đọng, bèn gật đầu thở dài một tiếng, nói :

- Người bị một cái tát đó cũng chẳng phải là nhẹ đâu. Theo ta thì chỉ cần cứ vào cái tát mạnh mẽ như thế cũng đủ thấy rằng trong lòng vị Ngọc tỷ tỷ của người đã tan nát rồi.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Ngọc tỷ tỷ của tại hạ trong lòng lại tan nát như vậy?

Người đàn bà áo trắng đáp :

- Lại còn phải hỏi nữa! Lẽ dĩ nhiên là vì giận người đấy chứ gì?

Tư Đồ Ngọc càng ngạc nhiên thêm, nói tiếp :

- Tức giận tại hạ à? Tại hạ đối với Ngọc tỷ tỷ đâu cho đá nát vàng phai, thủy chung...

Người đàn bà áo trắng không đợi cho chàng giải thích tiếp, liền lắc đầu thở dài, buồn bã nói :

- Chẳng qua đó chỉ là một sự hiểu lầm. Nhưng sự hiểu lầm đó lại do ở người không biết cân nặng nhẹ đã đáp sai một câu.

Tư Đồ Ngọc với vẻ thông minh ngày trước như đã không còn, trên gương mặt chàng lộ vẻ hoang mang, nhìn người đàn bà áo trắng hỏi :

- Tại hạ... tại hạ đáp sai câu nào?

Người đàn bà áo trắng nói :

- Ta đã từng nghe thấy Tiêu Lộng Ngọc hỏi người rằng: “Người đã thoát khỏi sự uy hiếp, khôi phục lại thần trí và hóa giải được chất độc của Cửu Cửu Mê Hồn đơn từ lúc nào” không?

Tư Đồ Ngọc gương mặt nhăn nhó nói :

- Đội ơn tiên bối đã ban thuốc, tại hạ mới may mắn hóa giải được chất độc. Nếu mà căn cứ theo sự thật mà tại hạ nói ra thì tại sao lại có thể khiến cho Ngọc tỷ tỷ của tại hạ hiểu lầm ở chỗ nào mà phải tức giận như thế?

Người áo trắng thở dài nói :

- Bởi vì người đã trả lời thiếu một câu. Tại sao người không nói rõ là chất độc tuy đã giải trừ được nhưng công lực vẫn chưa khôi phục lại để có thể ra tay được.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Tại hạ không nói câu đó thì có quan hệ gì đâu?

Người áo trắng nói :

- Quan hệ lớn lao lắm chứ. Ta hỏi người, là vị Ngọc tỷ tỷ của người cũng chính vì muốn cứu người cho nên đã từng trải qua bao nhiêu gian nan nguy hiểm không?

Tư Đồ Ngọc chớp mắt mấy cái rồi gật đầu nói :

- Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đã đối với tại hạ có mối ân tình nặng như thế, dù cho núi có cao, biển có rộng cũng chẳng thể sánh bằng.

Người đàn bà áo trắng tiếp tục nói :

- Hơn nữa, lần này Tiêu Lộng Ngọc lại còn trúng phải gian mưu của Mễ Nguyên Thông trong lúc lâm nguy Tiêu Lộng Ngọc vì lo lắng đến sự an nguy của người nên mới chịu tiếp nhận sự nhục nhã, sự yêu cầu của Mễ Nguyên Thông cho người với bọn Ngọc Kiều Nga kết làm vợ chồng mà nàng cũng phải cắn răng ứng chịu.

Tư Đồ Ngọc trong đôi mắt đã long lanh ngấn lệ. Chàng gật đầu nói :

- Tại hạ biết rồi. Tại hạ đã hiểu được cái sự đau khổ của Ngọc tỷ tỷ tại hạ lúc đó.

Người đàn bà áo trắng nói :

- Cũng chính vì trong lúc Tiêu Lộng Ngọc đau khổ như thế mà lại nghe thấy người nói rằng đã sớm khôi phục lại được thần trí tất nhiên nàng phải tức giận người tại sao lại không sớm ra tay, khiến cho nàng đã phải thêm lo lắng, hết lòng chịu đựng sự nhục nhã như thế.

Tư Đồ Ngọc gương cười nói :

- Sớm thì làm gì? Tên Bách Biến Ôn Quân lợi hại như thế, một khi đánh hụt là có phải hỏng hết đại sự hay không? Cho nên tại hạ mới đành đợi chờ cho đến khi công lực đã hoàn toàn hồi phục lại hẳn mới vận dụng Tiên Thiên Nhất Khí ra tay chế ngự lão ma đầu được.

Người đàn bà áo trắng nói :

- Đó là cái nỗi khổ tâm của người, nhưng Tiêu Lộng Ngọc làm sao mà biết được? Tiêu Lộng Ngọc chỉ cho rằng người đối với nàng không được chân thành lại còn muốn nhân cơ hội này để nghe những lời bội bạc của nàng.

Tư Đồ Ngọc vội vàng nói :

- Đó, thật là oan uổng cho tại hạ quá!

Người đàn bà áo trắng nói :

- Sự oan uổng này cũng là do người không hiểu đồ được sự tình, hơn nữa lại phản ứng quá chậm trễ, không hiểu được ngay rằng cái dụng ý của Tiêu Lộng Ngọc mà đem cái nguyên nhân chưa thể ra tay được giải thích một cách rõ ràng hơn.

Tư Đồ Ngọc gương mặt đỏ bừng, lắc đầu nói :

- Không phải là tại hạ phản ứng chậm trễ...

Người đàn bà áo trắng đưa mắt nhìn chàng nói :

- Người còn lại bảo là không chậm trễ nữa ư? Nếu vậy thì sự tình đâu có xảy ra như vừa rồi?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Số là tại hạ trong lúc gặp lại Ngọc tỷ tỷ vì quá mừng rỡ cho nên tại hạ mới nghĩ rằng Ngọc tỷ tỷ vì lo lắng đến việc tại hạ bị trúng độc, tại hạ muốn cho Ngọc tỷ tỷ đỡ cơn lo nghĩ nên mới nói Ngọc tỷ tỷ của tại hạ được biết là chất đã sớm được giải trừ.

Người đàn bà áo trắng “À” lên một tiếng, gật đầu nói :

- Thì ra lúc đó người nghĩ như thế, kể cũng rất có lý.

Tư Đồ Ngọc vẻ mặt nhăn nhó nói :

- Có lý thì làm gì! Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đã đau lòng quá, lại còn tức giận mà mà bỏ đi rồi.

Người đàn bà áo trắng nói :

- Việc đã lỡ rồi, còn hối hận làm gì nữa! Tiêu Lộng Ngọc đã tức giận mà bỏ đi rồi, thì chúng ta phải tìm cách mà tìm lại nàng.

Tư Đồ Ngọc thở dài buồn bã nói :

- Hải giác thiên nhai trời đất mệnh mông bể sở, muốn tìm lại Ngọc tỷ tỷ thì đâu có phải là chuyện dễ dàng gì?

Người đàn bà áo trắng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc như có vẻ muốn làm cho chàng được yên tâm, mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ chẳng nên nóng nảy làm gì. Tuy trời đất mệnh mông, nhưng hành tung của Tiêu Lộng Ngọc chẳng ra ngoài hai con đường.

Tư Đồ Ngọc quả nhiên cảm thấy phấn chấn tinh thần, vội vàng hỏi :

- Hai con đường nào, tiền bối mau nói rõ cho tại hạ nghe đi.

Người đàn bà áo trắng mỉm cười nói :

- Một là tiêu cực, hai là tích cực.

Tư Đồ Ngọc buột miệng nói :

- Tiền bối giải thích mấy câu “tiêu cực” và “tích cực” ra làm sao?

Người đàn bà áo trắng chậm rãi nói :

- Con người đã bị một vết thương lòng nhất là về mặt tình cảm, sau lần va chạm mạnh thì không thể nguôi ngoai ngay được. Họ sẽ lấy sự bi phẫn làm lực lượng, không kể đến sự an nguy của chính bản thân mình, gây nên những chuyện kinh thiên động địa trong thiên hạ thì đó là tiêu cực và tích cực vậy.

Tư Đồ Ngọc nghe xong, chỉ thấy chàng gật đầu lia lịa. Người đàn bà áo trắng nói tiếp :

- Cứ luận về đàn bà con gái, thì có lẽ tính tình mềm yếu, hay thiên về con đường tiêu cực, nhưng Tiêu Lộng Ngọc thì khác hẳn...

Tư Đồ Ngọc tiếp lời nói :

- Tất nhiên là không giống, bởi vì Bạch Y Long Nữ Ngọc tỷ tỷ của tại hạ vốn là một vị cân quốc anh hùng, tánh tình cứng cỏi, chắc là Ngọc tỷ tỷ của tại hạ sẽ nhận lấy con đường tích cực. Nhưng không biết sẽ tích cực như thế nào là con đường đi ra sao?

Người đàn bà áo trắng mỉm cười nói :

- Con đường tích cực của Tiêu Lộng Ngọc cũng dễ đoán ra.

Tư Đồ Ngọc liền đứng nghiêm người chàng chấp tay nói :

- Xin tiền bối hãy nói rõ ràng hơn?

Người đàn bà áo trắng thở dài một tiếng rồi đáp :

- Tình trường như biển cả, ơn thầy tựa núi cao. Tiêu Lộng Ngọc trong lòng tan nát vì tình, ơn thầy chưa báo được.

Người đàn bà áo trắng nói tới đây thì Tư Đồ Ngọc chợt hiểu ra liền nói :

- Tại hạ hiểu ra rồi. Ngọc tỷ tỷ của tại hạ có thể sẽ ôm mối căm hờn mà trở lại sào huyệt của chúng mà gây rối. Hơn nữa Ngọc tỷ tỷ của tại hạ lại không kể đến sự sống chết của bản thân mình, chắc sẽ vì báo ơn thầy mà ra tay quyết đấu với bọn ma đầu một phen nữa.

Người đàn bà áo trắng gật đầu. Tư Đồ Ngọc liền quay người đi ra. Người đàn bà áo trắng thấy thế liền hỏi :

- Tư Đồ lão đệ định làm gì thế?

Tư Đồ Ngọc trong đôi mắt anh tuấn của chàng đã long lanh ngấn lệ. Chàng buồn bã nói :

- Tại hạ có lẽ nào mà nhìn thấy Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đi vào nơi nguy hiểm. Nếu chết thì hai bên cùng chết cả. Tại hạ nguyện cùng Ngọc tỷ tỷ làm đôi uyên ương suốt đời mới cam.

Nói dứt lời Tư Đồ Ngọc liền tung mình ra khỏi hang động. Nhưng thân hình chàng vừa di động, hai bàn chân chưa nhấc khỏi mặt đất, thì chợt đằng sau lưng chàng bị một luồng hàn phong chế ngự lấy huyết đạo.

Ngay lúc ấy, người đàn bà áo trắng lại thở dài, cất tiếng nói :

- Mối tình quá thắm thiết, cho nên thần trí mới u mê. Lão đệ làm như thế không phải là Đại Tình Hiệp chỉ là Đại Tình Mù mà thôi.

Tư Đồ Ngọc tuy bị điểm vào huyết đạo nhưng miệng chàng vẫn có thể nói được. Nghe rồi chàng có vẻ không phục liền nói :

- Tiền bối chẳng lẽ người không để cho tại hạ ta tay trợ giúp cho Ngọc tỷ tỷ của tại hạ hay sao?

Người đàn bà áo trắng nói :

- Việc cứu viện tất nhiên là phải làm nhưng không nên vội vàng ỷ mạnh, mà cần phải thi thố cả trí lẫn dũng mới được.

Tư Đồ Ngọc từ nãy giờ chàng vẫn chưa lên tiếng hỏi về lai lịch của vị tiền bối thần bí này, cho nên trong lòng vẫn còn cảm thấy thắc mắc không yên. Chàng liền nói :

- Tiền bối, thực sự người là ai?

Đột nhiên lúc đó một luồng kinh lực nhu hòa từ phía sau lưng Tư Đồ Ngọc dồn tới, khiến cho chàng liền từ từ thay đổi hướng, biến thành đứng đối diện với người đàn bà áo trắng.

Đợi đến khi Tư Đồ Ngọc quay người lại rồi, người đàn bà áo trắng mới mỉm cười nói :

- Chúng ta đã được gặp mặt nhau vài lần rồi, có điều là ta đã biến đổi giọng nói cho nên lão đệ mới không nhận ra được.

Câu nói của người đàn bà áo trắng này giọng đã thay đổi, khiến cho Tư Đồ Ngọc nghe như rất quen thuộc.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ, ngạc nhiên hỏi :

- Tiên bối đã từng gặp mặt tại hạ nhiều lần rồi hay sao? Người... người... người là...

Người đàn bà áo trắng không đợi cho Tư Đồ Ngọc nói tiếp, đã đưa tay kéo vuông lụa che mặt xuống.

Tư Đồ Ngọc vừa liếc qua đã nhận ra người đàn bà này chính là người đã giả trang làm Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm xuất hiện ở Nam Hoang tử cốc dạo nọ.

Người giả trang Mạnh Bằng Tâm thấy Tư Đồ Ngọc cứ ngẩn người ra nhìn mình, bất giác bưng miệng cười rồi nói :

- Tư Đồ lão đệ, chúng ta ở Nam Hoang tử cốc cách biệt đã lâu...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho người này nói dứt lời, chàng đã tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tiên bối chẳng phải là trước kia đã đi đến núi Thái Sơn để thăm ân sư của Ngọc tỷ tỷ tại hạ là Uẩn Không sư thái Tuyệt Tình động chủ...

Tư Đồ Ngọc nói tới đây, hơi ngừng lại, rồi không nén được sự ngạc nhiên, lại đưa mắt nhìn người đàn bà áo trắng, hỏi tiếp :

- Cứ theo như văn bối được biết thì Tuyệt Tình động chủ Uẩn Không sư thái mới là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm thật.

Người giả trang Mạnh Bằng Tâm không tỏ vẻ phản đối, gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Tư Đồ Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Tiên bối, người... thực sự người là... ai? Vì... lẽ gì người lại mạo nhận làm Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm?

Người mạo nhận Mạnh Bằng Tâm lại đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ lão đệ, lão đệ với Tiêu Lộng Ngọc nặng tình nghĩa như thế tất nhiên không cần phải nói, Tiêu Lộng Ngọc phải đem những chuyện bí ẩn năm xưa kể rõ cho lão đệ nghe chứ?

Tư Đồ Ngọc không hiểu người đàn bà áo trắng hỏi vậy là có ý gì, nhưng chàng đành phải gật đầu.

Người giả trang Mạnh Bằng Tâm mỉm cười nói :

- Lão đệ biết rõ chuyện năm xưa tất nhiên còn nhớ được lúc phát sanh ra vụ án thảm khốc ở Bắc Thiên Sơn có một vị kỳ nhân mà lão đệ vẫn từng gặp chứ?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Đó là sư thúc của Mạnh tiên tử. Người có tên là Vô Trần sư thái, coi kẻ ác như kẻ thù.

Người đàn bà áo trắng mỉm cười nói :

- Ta là Liễu Vô Cấu, chính là đệ tử của Vô Trần sư thái, cũng còn là sư muội của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm.

Tư Đồ Ngọc đến bây giờ mới biết rõ được thân phận của vị tiên bối thần bí này.

Liễu Vô Cấu nói tiếp :

- Từ nơi cửa miệng của ân sư ta, ta mới biết được chuyện ở Bắc Thiên Sơn cho nên đối với ân sư của lão đệ rất lấy làm cảm hận. Nhưng vì những năm đó ta vẫn theo hầu ân sư đi ngao du khắp sơn thủy, mãi đến khi ân sư viên tịch, ta mới trở lại Trung Nguyên. Cũng vì thế ta mới đi tìm chỗ ở của sư tỷ Mạnh Bằng Tâm, muốn giúp vị sư tỷ ta trả được mối thù.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Liễu tiên bối có phải vì chẳng có cách nào để tìm ra được Mạnh tiên tử cho nên mới dùng đến tên của Nhu Tình Tiên Tử để muốn...

Liều Vô Cấu liền mỉm cười đỡ lời :

- Ta làm việc này, một là vì việc ở Bắc Thiên Sơn mà giữ lấy công đạo cho mọi người. Hai là ta cũng muốn Mạnh sư tỷ lộ diện. Nếu như Mạnh sư tỷ thấy có giả tên và dùng Phụng Thoa lệnh của mình, thế nào cũng phải ra mặt.

Tư Đồ Ngọc chợt nhớ đến những đồng xương trắng chất ngổn ngang trong Nam Hoang tử cốc, bất giác chàng khẽ nhủ mày.

Liều Vô Cấu như đã đoán ra ý nghĩa sự cau mày của chàng, liền mỉm cười nói :

- Tư Đồ lão đệ, ở trong Nam Hoang tử cốc tuy ta đã giết chết rất nhiều người, nhưng chưa giết lầm ai bao giờ. Những người mà ta giết chết đều là bọn ma đầu trong Câu Lậu phái, nhất là Ngũ sát Thập tam hùng, bọn thủ hạ của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, và những kẻ ở bè lũ ma đầu đã gây ra cuộc thảm án ở Bắc Thiên Sơn năm xưa.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên nói :

- Việc này tại hạ nghĩ vẫn không ra là bọn ma đầu hung ác đó tại sao lại cam tâm chịu chết như thế?

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- À, việc đó cũng chẳng lấy gì làm khó nghĩ, bởi vì bọn họ chẳng phải đến Nam Hoang tử cốc.

Tư Đồ Ngọc lại càng ngạc nhiên thêm, vội vàng hỏi tiếp :

- Du Nhất Phi vì sao lại đi tự diệt đồng đảng của mình như vậy?

Liều Vô Cấu mỉm cười đáp :

- Bởi vì y không biết rõ ta là kẻ giả trang, mà y vẫn cho là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm thực.

Muốn thanh toán mối thù năm xưa cho Hải nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, Tư Đồ Ngọc chợt hiểu ra, liền gật đầu. Liều Vô Cấu lại tiếp :

- Du Nhất Phi cho rằng đó là một tuyệt tác của y. Y đã khổ công chờ đợi bao nhiêu năm mới có dịp để thi thố nổi âm mưu của mình, cho nên y đâu có tiếc gì mà phải hy sinh một ít đồng đảng như thế? Làm như vậy, y còn muốn là sẽ mang cái mũ oan uổng đội lên đầu ân sư lão đệ mỗi lúc một chặt hơn.

Tư Đồ Ngọc gật đầu lia lịa. Liều Vô Cấu quắc mắt lên nói tiếp :

- Huống chi Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi đã có mưu định phục hưng lại Câu Lậu phái, tuy y đã thâm nhập được một số đồng đảng rất đông nhưng đối với Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm vẫn còn kiêng dè, coi là kẻ đại địch, cho nên được cơ hội này y liền làm như thế, để một mình làm kẻ bàng quan xem việc thắng bại.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Liều tiên bối nhờ Ngọc tỷ tỷ của tại hạ nói cho biết chỗ ẩn cư của Mạnh tiên bối, chẳng phải là ngay lúc đó tiên bối đã đi Thái Sơn, tại sao lại trở về sào huyệt của Câu Lậu phái?

Xem tiếp hồi 61 Quyển thuộc thần tiên

61. Hồi 61 Quyển Thuộc Thần Tiên

- Liều tiên bối...

Liều Vô Cấu không đợi cho chàng nói tiếp, liền lắc đầu mỉm cười nói :

- Hai chữ tiên bối đó ta cảm thấy rất khó nghe. Tốt hơn là ta với Mạnh sư tỷ đều là những bạn cũ của sư phụ lão đệ, vậy từ giờ trở đi lão đệ cứ gọi chúng ta là sư thúc.

Tư Đồ Ngọc tất nhiên là phải lãnh mệnh, liền đổi giọng nói :

- Liễu sư thúc đã đi Thái Sơn, vì lẽ nào giữa đường lại thay đổi kế hoạch mà vào trong sào huyệt Câu Lậu phái này?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Sau khi ta rời khỏi Nam Hoang Tử cốc liền nhớ đến việc đi Thái Sơn, nhưng có điều là ta nghĩ rằng đi gặp Mạnh sư tỷ để hàn huyên cũng chẳng có ích gì mấy, cho nên tạm thời ta tìm cách để tra xét rõ ràng về vụ án năm xưa ở Bắc Thiên Sơn, hầu có thể minh oan ân sư lão đệ. Hơn nữa, cũng nhờ đó mà báo thù rửa hận cho Mạnh sư tỷ.

Tư Đồ Ngọc rất lấy làm cao hứng, liền mỉm cười nói :

- Liễu sư thúc lúc đó đã hiểu rõ ràng ân sư của tiểu đệ bị hàm oan hay sao?

Liễu Vô Cấu mỉm cười đáp :

- Nhân đường đến Quát Thương mê cung, ta đã ngầm chú ý nên thâm lường được rất nhiều chuyện lạ. Cho tới khi Tiêu Lộng Ngọc đã lộ được sự giả mạo của Cự Phủ Tiêu Phu Bốc Nghĩa Nhân thì sự thực đã rõ ràng như thế, làm sao ta có thể hồ nghi cho được nữa.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Liễu Vô Cấu nhắc nhở đến Cự Phủ Tiêu Phu bất giác chàng cau mày, tỏ vẻ rất quan tâm. Chàng nói :

- Vị Cự Phủ Tiêu Phu thực hiện giờ ở đâu rồi? Tiểu đệ nhớ như là chưa từng nghe ở trong sào huyệt Câu Lậu phái có...

Liễu Vô Cấu thở dài nói :

- Ta đã tra xét rõ ràng. Vị Cự Phủ Tiêu Phu thực đã bị Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi giết chết rồi.

Tư Đồ Ngọc sớm đã biết rằng vị võ lâm tiền bối này một khi đã lọt vào trong tay bọn ma đầu, tất nhiên là hung nhiều cát ít. Giờ đây sự thực đã rõ ràng, khiến cho chàng bất giác thở dài, buồn bã nói :

- Thế còn ba vị Phong Hạc lão nhân Lâm Thắng Bô, La Phù Mai Tàn Tăng Nại Hàn và Hàn Giang Diệu Tuyệt Ông Cơ Hướng Vị hiện giờ ra sao? Bọn họ đã chia nhau đến Câu Lậu phái tra xét hiện tình của Cự Phủ Tiêu Phu Bốc Nghĩa Nhân, đến bây giờ vẫn không nghe được một tin tức gì chắc là bọn họ đã bị bọn ma đầu hạ độc thủ, chết một cách thảm khốc rồi hay sao?

Liễu Vô Cấu lắc đầu nói :

- Hiền đệ cứ yên tâm. Bọn họ đã có đến gần sào huyệt của Câu Lậu phái, nhưng ta đã mời bọn họ thay ta làm hai việc rồi.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Liễu Vô Cấu tỏ vẻ ngạc nhiên. Liễu Vô Cấu thấy thế liền hiểu ý, nói :

- Bởi vì ta đã tìm cách vào được sào huyệt của bọn ma đầu và nhận thấy thực lực của bọn Câu Lậu phái quả thật rất mạnh, thanh thế rất lớn lao, cho nên ta đã nói cho Thần Châu tam dật biết tin Cự Phủ Tiêu Phu đã chết và khuyên họ tạm thời cần phải nén cơn bĩ phần, đợi đến ngày sau sẽ có dịp báo thù...

Tư Đồ Ngọc đỡ lời hỏi :

- Liễu sư thúc mời ba người họ đi làm những việc gì?

Liễu Vô Cấu đáp :

- Bởi vì ta thấy mình sức yếu thể cô, cho nên mới nhờ Tăng Nại Hàn và Lâm Thắng Bô đi Thái Sơn thỉnh Mạnh sư tỷ tái xuất giang hồ, còn Cơ Hướng Vị thì đi Hoàng Sơn mời ân sư của hiền đệ...

Tư Đồ Ngọc liền ngắt lời, nói :

- Làm sao mời ân sư của tiểu đệ được? Bởi vì ân sư của tiểu đệ mang chứng bệnh tê bại, vốn không có cách nào hành động được.

Liễu Vô Cấu chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư Đồ hiền diệt, hiền diệt đã bị ân sư của hiền diệt lường gạt rồi. Cứ xét một thân võ học cao siêu của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ thì làm sao gặp ám toán mà sanh chứng bệnh lâu ngày cũng không khỏi như vậy được? Ta đoán rằng ân sư của hiền diệt muốn mượn cơ hội này để làm giảm cái sự chú ý của bọn ma đầu mà ngấm ngấm hành động tra xét cho ra đầu dây mối nhợ của vụ thảm án ở Bắc Thiên Sơn, mà người vô cớ đã hàm oan.

Tư Đồ Ngọc nghe Liễu Vô Cấu nhận xét như thế, bất giác nửa tin nửa ngờ. Chàng cau mày tỏ vẻ suy nghĩ lung lăm.

Đột nhiên Tư Đồ Ngọc nhớ lại Tiêu Lộng Ngọc, liền kêu “ôi chà” một câu, nét mặt nhăn nhó nói :

- Liễu sư thúc, chúng ta ở nơi này nói chuyện giông dài mãi, Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt...

Liễu Vô Cấu đoán ra ý nóng nảy của chàng, liền xua tay nói :

- Hiền diệt cứ yên lòng. Thực sự Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt đâu có một mình quay trở lại sào huyệt của bọn Câu Lậu phái gây sự cũng không đến nỗi bị nguy hiểm gì đâu.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Liễu sư thúc, do đâu mà người nhận xét như thế?

Liễu Vô Cấu liền đưa tay trở vào Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông lúc đó chẳng khác nào một hình nhân, mỉm cười nói :

- Có lẽ hiền diệt quá lo lắng đến Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt, cho nên mới từ một người thông minh biến thành một kẻ hồ đồ. Phó chương môn nhân Câu Lậu phái hiện giờ ở trong tay ta, thì bọn họ đâu thể nào ra tay làm khó dễ quá với Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt được?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Liễu sư thúc nói rất phải. Đã như vậy sư thúc còn chế ngự huyết đạo của tiểu diệt làm gì, khiến cho tiểu diệt chỉ có thể nói mà không thể cử động được? Thật là đáng buồn quá!

Liễu Vô Cấu nghe xong, bất giác bật cười, đưa tay phất ra một chương Phích Không, giải khai huyết đạo cho Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc khẽ vươn người ra cửa động. Chàng đưa mắt nhìn Liễu Vô Cấu hỏi :

- Liễu sư thúc, lần này...

Liễu Vô Cấu biết rằng Tư Đồ Ngọc muốn hỏi mình lần này tại sao lại cứu được chàng, nên không đợi Tư Đồ Ngọc hỏi hết câu, chặn lời :

- May là ta đã dễ dàng trà trộn vào được sào huyệt của Câu Lậu phái. Sau khi ta nhờ Tăng Nại Hàn, Lâm Thắng Bô và Cơ Hưởng Vị chia nhau đi thỉnh Nhu Tình Tiên Tử và ân sư của hiền diệt, ta vốn đem hết sức ra để dò thám những điều bí mật hầu sẽ là một sự lo lắng cho đối phương. Không ngờ...

Tư Đồ Ngọc liền đỏ bừng mặt nói :

- Không ngờ tiểu diệt với Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt đã để lộ sơ hở, khiến cho kế hoạch lớn lao của Liễu sư thúc bị hỏng phải không?

Liễu Vô Cấu gật đầu nói :

- Lúc đó hiền diệt và Tiêu Lộng Ngọc đều bị giam giữ trong sào huyệt của Câu Lậu phái. Hiền diệt bị Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông cho uốn Cửu Cửu Mê Hồn đơn làm mất hết bản tính. Tiêu Lộng Ngọc vì muốn cứu hiền diệt nên đánh bạo cải trang làm Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, nhưng chẳng may lại bị đối phương phát giác, cho nên cả hai đều lâm vào một tình thế vô cùng nguy hiểm.

Tư Đồ Ngọc hổ thẹn, thở dài nói :

- Mọi việc đều là do ở tiểu diệt đã bất lực để lọt vào tay đối phương, nên mới khiến cho Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt vì... vì quá lo lắng đến tiểu diệt mới không kể gì đến sự nguy hiểm, tìm cách cứu tiểu diệt mà thôi.

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- Chẳng kể thành quả như thế nào mà hai người đã lâm vào tình thế nguy hiểm, ta đành phải lấy việc cứu người làm sự quan trọng nhất.

Tư Đồ Ngọc mặt đỏ bừng tỏ vẻ hổ thẹn vô cùng. Liều Vô Cấu nói tiếp :

- Ta đã dùng cách tráo người, khiến cho Mai Tiểu Hương bị rắn độc cắn chết trên cột Thất Tình Xuân để qua mặt Mễ Nguyên Thông. Do đó sau khi Tiêu Lộng Ngọc đã cứu tiểu diệt ra khỏi Câu Lậu phái rồi ta vẫn còn dùng cách ăn cắp thuốc giải độc môn Cửu Cửu Mê Hồn đơn của Mễ Nguyên Thông. Nếu không hiền diệt chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã bị chất độc hoành hành mà mang họa rồi.

Tư Đồ Ngọc nghiêng mình, ngỏ lời cảm tạ rằng :

- Sư thúc đối với tiểu diệt ra ơn như thế, quả thật là một ơn đức nặng như núi Thái Sơn.

Liều Vô Cấu thở dài một tiếng nói :

- Bách Biến Ôn Quân đã phát giác ra trong sào huyệt của họ có kẻ gian tế trà trộn, cho nên y đã ra công tra xét. Tuy ta đã tìm cách lấy được thuốc giải của y trong tay nhưng tung tích của ta cũng bị bại lộ ngay sau đó.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Liều sư thúc đã bị bại lộ tung tích thì làm thế nào mà có thể thoát ra khỏi nơi đầm rồng hang hổ mà đến nơi này giải cứu cho tiểu diệt như vậy?

Liều Vô Cấu nói :

- Ngay sau khi tung tích của ta bị bại lộ, ta cùng với Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông giao đấu một trận thật quyết liệt.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông đang đứng như một tượng gỗ mỉm cười nói :

- Vị Mễ phó chủ môn nhân này rất lợi hại, Liều sư thúc đã thắng được y hay sao?

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- Công lực của Mễ Nguyên Thông tuy về thành hỏa hầu so tài với ta còn kém nửa mức, nhưng kể ra cũng không thua sút là mấy, chỉ trong một thời gian ngắn ta khó có thể thắng được y.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Liều Vô Cấu cau mày hỏi :

- Sư thúc dẫu cho tạm thời có thắng được y, nhưng tại sao lại mang thương tích?

Liều Vô Cấu gượng cười đáp :

- Đó cũng là có hai nguyên nhân: nguyên nhân thứ nhất là Tiêu Lộng Ngọc ngay lúc đó đã tới sào huyệt của bọn họ. Nàng không kể gì đến mọi sự hiểm nguy, chỉ vì tánh mạng của hiền diệt mà đòi cho được thuốc giải, khiến ta phải bị phân tâm. Nguyên nhân thứ hai là có một tên Phó chủ môn nhân có một lai lịch rất thần bí trong Câu Lậu phái đột nhiên xuất hiện, ra tay giúp đỡ Mễ Nguyên Thông.

Tư Đồ Ngọc liền nói :

- Ý đồng hiệp yếu, chẳng trách nào mà Liều sư thúc lại chẳng thắng bại. Nhưng sư thúc đã mang thương tích trong người, làm sao có thể thoát hiểm được?

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- Việc này đều hoàn toàn do sự tinh ý của ta. Bởi vì ta biết rõ rằng trong lúc ẩn thân vào sào huyệt của họ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm được, cho nên ta đã chuẩn bị trước mọi việc. Chỗ đất mà Câu Lậu phái lập sào huyệt vốn là lăng tẩm của các vị vua chúa thời xưa, trong đó có một địa đạo bí mật mà tình cờ ta đã phát giác ra được, thật là một nơi rất tốt để thoát thân. Hơn nữa, sau khi chạy thoát rồi ta liền đóng địa đạo lại, khiến cho bọn Mễ Nguyên Thông muốn đuổi theo ta cũng không có cách nào đuổi theo được.

Tư Đồ Ngọc lại hỏi tiếp :

- Liễu sư thúc tuy đã thoát khỏi được cơn nguy hiểm, nhưng vẫn chưa được gặp mặt Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt, thì tại sao sư thúc lại biết rõ tỷ tỷ của tiểu diệt đem tiểu diệt giấu nơi này?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Đó là do một sự trùng hợp hi hữu. Bởi vì ta đối với bọn đại địch và một cục diện gian nan như thế, cho nên trước tiên ta cần phải vận công để tự chữa lấy nội thương của bản thân mình, do đó ta mới đi tìm một hang động để tạm thời ngồi tĩnh tọa điều dưỡng vết thương. Không ngờ trong lúc ngẫu nhiên ta đi tới nơi này.

Nói đến đây Liễu Vô Cấu hơi ngừng lại một chút rồi đưa mắt dịu hiền nhìn Tư Đồ Ngọc nói tiếp :

- Ta cho là chất độc của Cửu Cửu Mê Hồn đơn có bộc phát cũng nhanh nhất là sau một thời gian vài ngày nhưng khi đến đây, trông thấy hiền diệt lại hoành hành sớm như thế. Nếu như ta đến chậm một bước chỉ sợ khó có thể cứu vãn nổi.

Tư Đồ Ngọc vừa kinh sợ vừa hổ thẹn, chàng bỗng nhớ tới một việc liên chăm chú nhìn Liễu Vô Cấu nói :

- Liễu sư thúc trong Câu Lậu phái trừ Chưởng môn nhân là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi ra, còn có ba tên Phó chưởng môn nhân, một là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương, một người là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông còn một người thứ ba đã ra tay giúp Mễ Nguyên Thông để đối phó Liễu sư thúc đó là ai vậy?

Liễu Vô Cấu lắc đầu nói :

- Ta cũng không được biết. Chỉ biết rằng người này công lực rất cao siêu mà lai lịch cũng rất thần bí. Y thường ở bên ngoài, nhưng mỗi lần trở về sào huyết Câu Lậu phái thì bao giờ y cũng dùng khăn đen che mặt, không cho một người nào nhận ra chân tướng của y.

Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Du Nhất Phi tại sao lại đóng cửa tu luyện lâu ngày như vậy? Võ công hỏa hầu thực sự của y đã tới mức nào rồi?

Liễu Vô Cấu thở dài nói :

- Người này chẳng những có ý muốn hưng phục lại Câu Lậu phái, y lại còn muốn công khai thành lập môn phái để độc bá võ lâm, cho nên y đã đem hết sức ra để tu luyện võ công. Trừ phi có những việc thật quan trọng ra, còn thì suốt ngày y đều đóng cửa để tu luyện. Hơn nữa, y đã phải phí mất bao nhiêu tâm huyết mới tìm ra được một pho gọi là Ngũ Độc Huyết Giải. Cứ theo lời đồn trong Câu Lậu phái thì hỏa hầu của y đã tới mức tinh thuần, công lực của y quả thật cao siêu đáng sợ.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Liễu Vô Cấu mỉm cười hỏi :

- Liễu sư thúc so với y thế nào?

Liễu Vô Cấu khẽ cau mày gượng cười đáp :

- Người ta quý ở chỗ tự biết sức mình. Ta giao đấu với ba tên Phó chưởng môn nhân của Câu lậu phái đều có thể được, nhưng chỉ sợ không phải là tay đối thủ của Du Nhất Phi.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Thế còn ân sư của tiểu diệt thì sao?

Liễu Vô Cấu nói :

- Nếu lấy chuyện năm xưa mà luận, thì ân sư của hiền diệt tuy là Phó chưởng môn nhân của Câu Lậu phái, công lực so với Du Nhất Phi còn cao hơn rất nhiều nhưng mười mấy năm trở lại đây Du Nhất Phi đã có ý xưng hùng xưng bá cho nên y đã dốc hết sức mình ra để tu luyện. Y lấy ân sư của hiền diệt làm đối tượng để cạnh tranh thế nên ân sư của hiền diệt...

Tư Đồ Ngọc thấy giọng nói của Liễu Vô Cấu đến đây chợt ngừng, chàng hiểu ý, liền nói :

- Ân sư của tiểu diệt mang chứng bệnh tê bại nằm liệt trên giường bệnh, chẳng khác nào là sự học ví như con thuyền đi trên dòng nước ngược không tiến mà lại còn lùi. Như vậy so với năm xưa thì hỏa hầu còn kém y một chút.

Liễu Vô Cấu cau mày nói :

- Vấn đề là ở điểm sư phụ của hiền diệt có phải mắc bệnh cho tới ngày nay không. Ta thật không tin rằng đường đường một vị Hải Nhạc Du Tiên mà lại quanh năm suốt tháng bị bệnh tật dày dò như thế.

Tư Đồ Ngọc định lên tiếng nói thì Liễu Vô Cấu mỉm cười tiếp lời :

- Nhưng bất luận Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi lợi hại đến mức nào, y có luyện được Ngũ Độc Nhất Giải tàn độc đến đâu, chỉ cần Mạnh sư tỷ của ta và ân sư của hiền diệt chấp lại mối giao tình cũ, cùng tái xuất giang hồ thì cái Câu Lậu phái nhỏ nhoi kia ắt không thể nào gây náo trên chốn giang hồ được, mà sẽ dần dần bị diệt đi.

Tư Đồ Ngọc nghe nói, sửa lại y phục cho ngay ngắn, kính cẩn hành lễ với Liễu Vô Cấu.

Liễu Vô Cấu ngạc nhiên hỏi :

- Hiền diệt ngoan ngoãn quá. Vì lẽ gì lại thi lễ với ta như thế?

Tư Đồ Ngọc nghiêm nét mặt, đáp :

- Nói tới mối oan uổng mờ ám của ân sư, tiểu diệt xin đem hết sức để làm sáng tỏ vấn đề. Nhưng việc người với Mạnh tiên tử kết lại mối dây xưa thì tiểu diệt xin nhờ ở Liễu sư thúc mới có thể giúp được, bởi vì cả hai người đều có thuật trụ nhan, mái tóc xanh vẫn còn, nếu được kết hợp duyên xưa thì thật là một đôi thần tiên quyến thuộc lưu luyến trăm năm vậy.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Hiền diệt cứ yên tâm. Chỉ cần mối oan uổng xưa kia được tẩy sạch thì hai người họ có nối lại duyên xưa thì đó cũng là việc tất nhiên rồi. Lúc đó bốn thầy trò hiền diệt, già thì thần tiên quyến thuộc, còn trẻ thì quyến thuộc thần tiên. Việc này ắt sẽ trở thành một giai thoại truyền khắp tứ hải bát hoang.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Liễu Vô Cấu nói đến câu “già thì thần tiên quyến thuộc, còn trẻ thì quyến thuộc thần tiên”, khiến cho chàng nhớ đến vị Ngọc tỷ tỷ nhan sắc tựa thiên tiên kia mà bồi hồi cảm xúc.

Chàng đưa tay dấu nét hằn đỏ trên má bên trái vì cái tát tai của Tiêu Lộng Ngọc rồi khẽ cau mày nói :

- Liễu sư thúc, việc sư thúc vận công để giải trừ vết thương đã chu toàn rồi hay sao? Nếu vậy chúng ta phải đi ngay để tìm vị Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt. Vì vận nhất Ngọc tỷ tỷ thật mang trong lòng bi phần quá mà đến sào huyệt Câu Lậu phái gây sự. Nếu Ngọc tỷ tỷ không nhắc đến việc Mễ Nguyên Thông bị bắt sống thì sẽ lâm vào vòng nguy hiểm. Chúng ta phải mau mau đi tiếp ứng.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Hiền diệt đừng nên nóng nảy. Việc này ta đã nói với hiền diệt rồi. Còn việc hành động để chữa thương của ta vẫn còn trong vòng đang tiến hành. Có lẽ với thời gian chừng cạn một chung trà sẽ có thể khôi phục lại được như cũ.

Nói tới đây, Liễu Vô Cấu lại đưa mắt nhìn Mễ Nguyên Thông tiếp tục nói :

- Lúc đó chúng ta sẽ dẫn luôn vị Bách Biến Ôn Quân này cùng trở lại Câu Lậu phái. Dầu cho Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt có lâm vào vòng nguy hiểm cũng có thể được an toàn, chẳng đáng lo ngại gì...

Liễu Vô Cấu vừa mới nói tới đây, thì một sự lạ đột nhiên xảy ra.

Thì ra Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông, người đã bị Tư Đồ Ngọc thi triển tuyệt học Tiên Thiên Nhất Khí của sư môn chế ngự huyệt đạo, trước sau y vẫn đứng như người gỗ, giờ đây y lại đột nhiên tung mình nhanh như điện chớp chạy ra bên ngoài động.

Tư Đồ Ngọc vô cùng kinh sợ. Chàng hét lớn một tiếng, vừa định đuổi theo, thì Liễu Vô Cấu thấy thế liền quát bảo :

- Hiền diệt không nên đuổi theo, mau núp ở sau lưng ta.

Thì ra Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông đã phòng bị có người đuổi theo, cho nên trong lúc y ra tới ngoài cửa động, y liền vung tay đánh ngược trở lại.

Tiếp theo đó, có một điểm sao bỗng vút bay về phía sau y.

Liễu Vô Cấu một mặt vừa lớn tiếng kêu gọi Tư Đồ Ngọc chạy ra phía sau lưng bà ta để tránh né, một mặt phát ra một chỉ nhắm ngay điểm sao màu hồng đang lướt không trung bay tới.

“Bùng” một tiếng vang lên, vách động rung rinh, đá vụn bay ra như mưa rào, co hồ như cả hang động này đều bị chấn động mạnh.

Nhưng có điều đáng làm là chung quanh chỗ ngồi Liễu Vô Cấu chừng ba tấc, ngay cả một chút đá vụn cũng không thể nào bay tới được.

Tư Đồ Ngọc biết ngay rằng đó là môn tuyệt học Vô Tướng thần công rất cao siêu của Phật môn, bất giác chàng vừa kinh ngạc vừa hổ thẹn, nói :

- Liễu sư thúc, tên Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông tại... tại sao lại có thể tự giải khai huyết đạo mà bỏ chạy được?

Liễu Vô Cấu suy nghĩ một hồi lâu rồi đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Lúc hiền diệt chế ngự huyết đạo của Mễ Nguyên Thông, hiền diệt dùng bao nhiêu thành công lực của môn Tiên Thiên Nhất Khí độc môn?

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Lúc đó hiền diệt có thể thi triển ngay môn Tiên Thiên Nhất Khí bởi vì tiểu diệt thấy lão ma đầu đó vô cùng lợi hại, chỉ sợ ra tay không công hiệu thì sẽ sinh nguy hiểm, do đó tiểu diệt đã sử dụng hết mình.

Liễu Vô Cấu giờ hữu chương ngang ngực, mỉm cười nói :

- Tư Đồ hiền diệt, hiền diệt hãy lấy hết sức mình mà thi triển Tiên Thiên Nhất Khí hợp một chương với ta xem sao?

Tư Đồ Ngọc biết rằng vị tiền bối này đã được sự chân truyền của Vô Trần sư thái, công lực rất cao thâm, cho nên chàng đành y theo lời Liễu Vô Cấu đánh ra một chương.

Chương của Tư Đồ Ngọc và Liễu Vô Cấu vừa va chạm nhau, Liễu Vô Cấu nhận thấy công lực của Tư Đồ Ngọc nếu so với Tiêu Lộng Ngọc chỉ kém hơn một bậc mà thôi.

Bà ta liền “Ừ” lên một tiếng, tỏ vẻ ngạc nhiên cau mày nói :

- Hiền diệt tuổi tuy còn nhỏ nhưng hỏa hầu công lực không phải kém. Cứ như một công lực như vậy mà lại sử dụng đến Tiên Thiên Nhất Khí đem hết sức ra thi triển, sau khi Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông bị chế ngự huyết đạo rồi, y sẽ không có cách nào tự giải khai huyết đạo được mới là phải chứ?

Tư Đồ Ngọc lúc đó chợt nghĩ ra một việc, cau mày hỏi :

- Liễu sư thúc có thể là tên Mễ Nguyên Thông này khắp toàn thân đều có mặc một loại bảo y nào đó mà bảo kiếm chương lực không thể nào trấn áp được hay chăng?

Liễu Vô Cấu gật đầu đáp :

- Hiền diệt nhận xét như vậy kể cũng thông minh và cũng hợp tình hợp lý, Bách Biến Ôn Quân ắt trên người phải mặc một chiếc bảo y, cho nên hiền diệt đã chế ngự được huyết đạo của y nhưng thương thể không nặng y đã một mặt ngậm vận chân khí một mặt y giả vờ làm ra vẻ ngây ngô như bị điểm huyết thực sự để nghe trộm những điều bí mật trong lúc chúng ta chuyện trò.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tên Bách Biến Ôn Quân này có thể tự giải khai huyết đạo tại sao y chẳng tìm cách báo thù tiểu diệt, mà y lại trốn chui trốn nhủi như thế?

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- Lý do cũng dễ đoán ra, bởi vì một là y tuy đã tự giải khai nhưng cũng đã thọ thương bởi Tiên Thiên Nhất Khí của hiền diệt, tất nhiên khí chân nguyên của y cũng bị hao tổn đi nhiều. Hai là Mễ Nguyên Thông cũng đã biết rõ sức mình, với công lực của một mình y mà ra tay gây nên trận chiến thì cũng chưa phải là tay đối thủ của ta.

Tư Đồ Ngọc không bàn đến chuyện Mễ Nguyên Thông nữa vội vàng hỏi Liều Vô Cấu rằng :

- Liều sư thúc, về nội thương trong người sư thúc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, mà sư thúc lại thi triển môn Vô Tướng thần công rất tiêu hao chân khí đó, ắt phải mệt nhọc lắm?

Liều Vô Cấu mỉm cười đáp :

- Mệt nhọc tuy có nhưng không phải là mệt lắm, chỉ trong một thời gian ngắn nữa, ta có thể hoàn toàn vô sự.

Tư Đồ Ngọc nghe rồi, chàng chỉ luôn luôn chớp mắt, nhưng vẫn yên lặng không nói nửa lời, đi qua đi lại trong động có vẻ nóng lòng sốt ruột lắm.

Liều Vô Cấu nói :

- Tư Đồ hiền diệt...

Tư Đồ Ngọc không đợi cho Liều Vô Cấu nói tiếp, đã xua tay nói :

- Liều sư thúc đừng nên nói nhiều lời. Sư thúc hãy mau mau vận công để điều dưỡng vết thương đi.

Liều Vô Cấu dịu dàng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Hiền diệt cứ yên tâm, ta có thể vừa nói chuyện vừa tự vận công lực mà không có một sự trở ngại nào. Có phải hiền diệt thấy Mễ Nguyên Thông đã trốn thoát lại đối phó với Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt...

Tư Đồ Ngọc đỡ lời nói :

- Tất nhiên là như thế, Mễ Nguyên Thông đã thoát khỏi tay chúng ta rồi mà Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt nếu lại lọt vào tay đối phương thì tình trạng đó làm sao mà tưởng tượng nổi? Tiểu diệt trong lòng đã rối loạn nhưng... nhưng đợi cho Liều sư thúc mau khôi phục lại công lực như cũ rồi thì chúng ta... sẽ tìm cách đi cứu Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt ngay.

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- Hiền diệt chẳng nên nóng lòng sốt ruột như thế. Đối phó với mọi gian nguy cần nhất là phải hết sức trấn tĩnh. Nếu như rối loạn tâm thần thì chẳng làm được việc gì. Huống chi Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt chưa chắc đã thật vì phần nộ, không kể đến bản thân mình mà một mình quay trở lại sào huyệt Câu Lậu phải dễ gây náo.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt là một người thông minh, tất nhiên không thể làm những chuyện ngu xuẩn mù quáng được. Nhưng tiểu diệt chỉ sợ Ngọc tỷ tỷ trong lúc giận dữ quá độ, mà đã giận quá thì mất khôn...

Liều Vô Cấu xua tay mỉm cười nói :

- Không đến nỗi thế đâu. Lúc đầu ta cũng có sự nhận xét như hiền diệt cho là Tiêu Lộng Ngọc không phải là người thiên về con đường tiêu cực, mà nàng ta sẽ tích cực hành động theo chí hướng của mình. Nhưng hiện giờ ta lại nghĩ ra rằng Tiêu Lộng Ngọc còn có một sự thay đổi khác.

Tư Đồ Ngọc cảm thấy nóng ruột vô cùng, liền chăm chú nhìn Liều Vô Cấu, nói :

- Sư thúc mau nói cho tiểu diệt nghe đi. Sư thúc cho là Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt có một sự thay đổi nào?

Liều Vô Cấu chậm rãi đáp :

- Ta cho là Tiêu Lộng Ngọc sẽ không phục.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên vô cùng. Chàng mắt nhìn Liễu Vô Cấu nói :

- Tại sao lại bảo là không phục?

Liễu Vô Cấu nói :

- Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt cho là mình đã lấy mối tình vẫn đối với hiền diệt xưa nay mà lo lắng đến hiền diệt mà vừa rồi hiền diệt lại cố ý chọc tức nàng như thế, thì tất nhiên trong lòng nàng không phục rồi.

Tư Đồ Ngọc gượng cười luôn miệng rồi gật đầu nói :

- Cứ lấy lập trường của Ngọc tỷ tỷ tiểu diệt mà nói thì thật sự tỷ tỷ của tiểu diệt phải tức giận, thực sự phải lấy làm không phục. Nhưng xét về lập trường của tiểu diệt mà luận thì thật là oan uổng cho tiểu diệt vô cùng.

Liễu Vô Cấu thấy sắc mặt của Tư Đồ Ngọc có vẻ bối rối, bà ta liền mỉm cười an ủi rằng :

- Tức giận tuy là một việc đáng sợ, nhưng không phục lại là một chuyện đáng mừng.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Đáng mừng à? Trong sự ngộ nhận lớn lao như thế lại còn có chuyện đáng mừng nữa hay sao? Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt đã tặng cho tiểu diệt một cái tát tai nặng như trời giáng, suýt nữa thì hàm răng bên trái của tiểu diệt bị rụng cả rồi!

Liễu Vô Cấu đưa mắt nhìn má bên trái của Tư Đồ Ngọc, thấy vẫn còn vết đỏ, bà ta bật cười, nói :

- Đánh càng mạnh chứng tỏ là Tiêu Lộng Ngọc càng có ý không phục. Càng có ý không phục thì Tiêu Lộng Ngọc tất cần phải tìm cách tra xét rõ ràng tại sao hiền diệt lại chọc nàng tức giận như vậy? Nhưng nguyên nhân hiền diệt chọc nàng ta tức giận lại là một sự oan uổng lớn cho hiền diệt thì đó chẳng phải cuối cùng sẽ có một ngày vấn đề được sáng tỏ.

Tư Đồ Ngọc trên gương mặt bàng hoàng đầy lo lắng của chàng đã thấy lộ ra sắc vui mừng. Chàng lia lia gật đầu nói :

- Liễu sư thúc, sự phân tách của sư thúc như thế có thể là rất đúng với tính tình kiêu ngạo của Ngọc tỷ tỷ tiểu diệt. Tỷ tỷ tiểu diệt ắt sẽ làm như thế.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Hiền diệt đừng nên hấp tấp, Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt nếu làm như thế thì có lẽ nàng đang núp ở trong bóng tối, đưa mắt quan sát về sự hiền diệt đối với nàng ra sao? Nếu thật là chân tình thì mọi việc sẽ được hòa giải trong êm đẹp, hai người sẽ nối lại mối tình xưa. Nếu hiền diệt đối với nàng không chân thật thì chắc rằng suốt đời sẽ mai danh ẩn tích.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Liễu Vô Cấu nói như thế, trong lòng chàng khích động, bất giác đôi khóe mắt chàng long lanh ngấn lệ.

Chàng đưa mắt nhìn tứ phía.

Trong động bóng tối vẫn dày đặc, trừ Liễu Vô Cấu và Tư Đồ Ngọc ra thì không còn tung tích một người thứ ba nào khác.

Tư Đồ Ngọc không nén được cơn xúc động, nước mắt chàng lại chảy ra ròng ròng.

Chàng nghẹn ngào nói :

- Ngọc tỷ tỷ, Ngọc tỷ tỷ, xin tỷ tỷ hãy hiện thân ra đi! Tỷ tỷ... nếu như tỷ tỷ có tức giận thì cứ... cứ việc... đánh tiểu đệ thêm vài cái tát tai nữa cũng không sao.

Liễu Vô Cấu thấy sắc mặt của Tư Đồ Ngọc quá bi phần đến nỗi lệ chảy ròng ròng, bất giác bà ta lắc đầu thở dài. Kể đó bà ta bật cười một tiếng.

Tư Đồ Ngọc gương mặt nhăn nhó, nói :

- Liễu sư thúc, sư thúc cười tiểu diệt cái gì? Chẳng phải là sư thúc đã nói rằng Ngọc tỷ tỷ có lẽ đang núp ở trong bóng tối hay sao?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Hiền diệt không nên quên hai chữ “có lẽ”, Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt dấu thực sự có núp ở trong bóng tối để quan sát mọi cử chỉ của hiền diệt cũng không thể núp ở trong hang động này được. Nếu không thì làm sao Tiêu Lộng Ngọc có thể lọt qua tai mắt chúng ta được?

Liễu Vô Cấu nói tới đây, tà áo trắng khẽ rung động, bà ta đã đứng bật dậy. Tư Đồ Ngọc mừng rỡ nói :

- Liễu sư thúc đã hoàn toàn khôi phục lại sức khỏe cũ rồi hay sao?

Liễu Vô Cấu gật đầu, mỉm cười nói :

- Hiện giờ kể ra cũng không có điều gì đáng lo ngại nữa, hiền diệt đối với Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt quá lo lắng như thế, thì trước tiên chúng ta hãy đi đến sào huyệt của bọn họ xem động tĩnh ra sao?

Tư Đồ Ngọc nghe rồi, chàng mừng rỡ, vội vàng đưa vạt áo lên lau nước mắt, sắc mặt vui vẻ, nói :

- Phải đấy, bọn ma đầu trong Câu Lậu phái, bất luận là nam hay nữ đều là những kẻ hoang dâm vô độ, Liễu sư thúc hãy cho bọn chúng được thưởng thức món Tuyệt Tình trăm nhé.

Liễu Vô Cấu cùng với Tư Đồ Ngọc bước ra khỏi hang động. Bà ta mỉm cười nói :

- Tuyệt Tình trăm vốn chẳng phải là do sư môn ta truyền thụ, bởi vì ta vốn thích học môn này nên mới lén học lỏm được môn tuyệt học do Nhu Tình Tiên Tử sư tỷ ta đã sáng tác ra...

Tư Đồ Ngọc chợt hiểu ra liền nói :

- Thì ra là như thế. Chẳng trách nào Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt cũng sử dụng được môn tuyệt chiêu này mà mỗi khi người khác nghe thấy đều rung mình rợn gáy.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Ta với Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt trong Vô Danh động nơi Nam Hoang tử cốc lúc thi triển chưởng lực để thử xem sự thật cũng đã dùng đến môn Tuyệt Tình trăm này.

Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Ngoại hiệu Nhu Tình Tiên Tử của mạnh sư thúc tiểu diệt thật là hiền hòa biết bao, còn cái tên Tuyệt Tình trăm này lại bao hàm đầy vẻ sát khí. Đã nhu tình lại còn tuyệt tình, đó chẳng phải là có sự mâu thuẫn đó sao?

Liễu Vô Cấu thở dài nói :

- Trong một chữ tình không biết được chứa đựng bao nhiêu là khoái lạc, bao nhiêu là đau khổ, bao nhiêu là hy sinh và bao nhiêu là mâu thuẫn. Cứ xét việc ở Bắc Thiên Sơn, cả cha lẫn mẹ bị giết chết, toàn gia bị sát hại, ngay chính bản thân lại còn bao phen bị lâm nhục, thì trong bao nhiêu năm nay, để yên lặng chờ đợi sự việc sẽ được sáng tỏ. Xem như vậy thì Mạnh sư tỷ chẳng những chỉ với cái tên hiệu Nhu Tình Tiên Tử mà còn đáng được gọi là Chí Tình Tiên Tử nữa mới phải?

Tư Đồ Ngọc vừa cười vừa nói :

- Đúng vậy! Nếu như Mạnh sư thúc quá nóng lòng sốt ruột thì lúc hỏi tội ở Hoàng Sơn, dấu cho ân sư thúc của tiểu diệt có trăm miệng cũng khó lòng mà cãi được.

Liễu Vô Cấu thở dài một tiếng, chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc rồi nói :

- Tư Đồ hiền diệt, hiền diệt hãy thử nghĩ xem mối thù của cha mẹ là mối thù bất cộng đày thiên. Hơn nữa, toàn gia bị sát hại cũng là một việc đáng ôm hận nghìn đời. Mạnh sư tỷ của ta tuy bởi vì đối với hành vi và phẩm cách của ân sư hiền diệt vô cùng tin tưởng, cho nên Mạnh sư tỷ đã không trả thù ngay ân sư của hiền diệt, nhưng Mạnh sư tỷ vẫn ôm mối hận trong mười lăm năm nay, trong lòng với mối căm hờn nay thật không thể nào nói hết nỗi đau khổ cho được.

Tư Đồ Ngọc khẽ chớp mắt, mỉm cười nói :

- Tiểu diệt đã hiểu rõ ràng rồi. Mạnh sư thúc có lẽ vì trong lòng mang mối oán hận trong bao nhiêu năm nay, như vậy nên người mới sáng tác ra môn Tuyệt Tình trầm danh trấn võ lâm phải không?

Liễu Vô Cấu gật đầu nói :

- Đúng là vì quá phẫn uất nên mới luyện được môn thần công ấy. Nhưng cũng do Mạnh sư tỷ đã công phu luyện tập trong bao nhiêu ngày mới thành tựu được. Tư Đồ hiền diệt giờ đây chắc không còn cho là hai chữ “Nhu Tình” và “Tuyệt Tình” của Mạnh sư tỷ ta là có điều mâu thuẫn nữa hay thôi?

Xem tiếp hồi 62 Biển tình gây sóng gió

62. Hồi 62 Biển Tình Gây Sóng Gió

- Mâu thuẫn tuy đã hết rồi, nhưng tiểu diệt vẫn còn có một việc chưa được hiểu rõ ràng.

Liễu Vô Cấu mỉm cười hỏi :

- Hiền diệt có việc gì chưa được hiểu rõ ràng?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Liễu sư thúc, sau khi Mạnh sư thúc đã đi ẩn cư ở Thái Sơn, người có gặp Mạnh sư thúc lần nào không?

Liễu Vô Cấu thở dài nói :

- Ngay cả chỗ ẩn cư của Mạnh sư tỷ, ta cũng không biết rõ, thì làm sao ta có thể gặp mặt Mạnh sư tử cho được? Hơn nữa, Tuyệt Tình động ở Quan Âm giáp trên Thái Sơn do Ngọc tỷ tỷ của hiền diệt nói cho ta biết.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn Liễu Vô Cấu, cau mày hỏi :

- Liễu sư thúc với Mạnh sư thúc đã hơn mười năm chưa từng gặp nhau, thì làm sao sư thúc lại có thể học lõm được môn Tuyệt Tình trầm của Mạnh sư thúc được?

Liễu Vô Cấu “À” lên một tiếng, mỉm cười nói :

- Hiền diệt hỏi như thế cũng rất có lý. Nhưng thật ra hiền diệt vẫn chưa được biết. Bởi vì môn tuyệt học Tuyệt Tình trầm không phải hoàn toàn do Mạnh sư tỷ của ta tự sáng chế ra, mà Mạnh sư tỷ có thay đổi tên mà do công luyện tập thôi.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Vậy tên thật của môn Tuyệt học đó là gì?

Liễu Vô Cấu liền đáp :

- Tên thật của môn tuyệt học này là Từ Bi chuông. Nhưng vì ta quá phẫn uất đối với việc Mạnh sư tỷ gặp chuyện thảm khốc như thế cho nên trong lòng vẫn nghĩ là ân sư của hiền diệt là kẻ hạ lưu đê tiện thì cần gì phải đổi từ bi với ân sư của hiền diệt. Chỉ bằng hãy đổi tên là Tuyệt Tình trầm. Không ngờ hai nơi Thái Sơn và Nam Hoang lại có sự trùng hợp ly kỳ như vậy.

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Với bốn chữ “Hải Nhạc Du Tiên” của ân sư tiểu đệ vốn rất được người trong võ lâm kính ngưỡng, không ngờ lại bị kẻ gian hãm hại, khiến cho người phải mang tiếng là kẻ hạ lưu độc ác hơn mười mấy năm nay.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Đừng nói là hiền diệt tức giận, ngay cả ta cũng phải bực mình, muốn mình oan cho ân sư của hiền diệt nhưng lúc ta chưa biết được chân tướng câu chuyện, ta đã có ý muốn thi triển môn Tuyệt Tình trầm với ân sư của hiền diệt đấy.

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn thân hình của Liễu Vô Cấu đang nhẹ nhàng thi triển khinh công tà áo của bà ta đang bay phất phới theo chiều gió, trông thật đẹp mắt vô cùng.

Chàng chợt cau mày hỏi :

- Liễu sư thúc, đối với vụ thảm án ở Bắc Thiên Sơn năm xưa, hiện giờ người đã biết rõ được chân tướng rồi hay sao?

Liễu Vô Cấu mỉm cười, đáp :

- Ta đã khổ công trà trộn vào trong sào huyệt của Câu Lậu phái để dò xét Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, cho nên ngày nay ta mới biết dã tâm của y là muốn độc bá trên võ lâm. Vậy hiền đệ cứ yên tâm, Mạnh sư thúc của hiền đệ từ nay trở về sau chắc sẽ không có lòng hiềm nghi ân sư của hiền đệ nữa đâu.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Liễu Vô Cấu nói như thế tất nhiên trong lòng chàng rất khoan khoái, vẻ vui mừng đã hiện lên trên nét mặt. Chàng mỉm cười nói :

- Liễu sư thúc có một vị kỳ nhân trong võ lâm, có một lai lịch rất thần bí, tiểu đệ thấy sư thúc là người hiểu xa biết rộng, cho nên mới xin sự chỉ giáo của sư thúc.

Liễu Vô Cấu nói :

- Người mà hiền đệ muốn nói là ai, ta có thể giúp hiền đệ mà đoán ra được.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Người này là Đoàn Thiên Hùng. Liễu sư thúc có nghe nói qua bao giờ chưa?

Liễu Vô Cấu ngần ngừ một hồi lâu rồi nói :

- Cái tên họ này rất là xa lạ. Người này chắc chẳng có danh tiếng gì. Hiền đệ cứ nói rõ sự xuất hiện của người này như thế nào? Người này có những đặc điểm gì, nói cho ta nghe thử xem.

Tư Đồ Ngọc liền đem việc Đoàn Thiên Hùng nói với chàng là sư huynh của Trình Di Siêu như thế nào? Ông ta đã dẫn thông hai huyệt Nhâm Đốc và Sinh tử huyền quan của chàng ra sao. Chàng còn nói thêm sự nhận xét của mình là ông ta quả thật là người có võ công rất cao siêu. Chàng nhất nhất kể lại mọi chuyện cho Liễu Vô Cấu nghe.

Liễu Vô Cấu yên lặng nghe xong rồi, liền gật đầu mỉm cười nói :

- Ta đã nghĩ ra rồi. Đoàn Thiên Hùng này quả thật là một kỳ nhân. Nhưng Tư Đồ hiền đệ còn có chỗ không biết rõ là Đoàn Thiên Hùng đã có xuất hiện ở nơi này.

Tư Đồ Ngọc rất lấy làm lạ. Chàng “ủa” một tiếng, ngạc nhiên hỏi :

- Xuất hiện ở nơi này ư? Chẳng lẽ Đoàn Thiên Hùng lại có đến Thanh Tùng cốc khẩu ở Câu Lậu sơn này hay sao?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Chẳng những như thế, mà ngay cả việc Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ mạo nhận là Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa, trà trộn vào trong sào huyệt của Câu Lậu phái, thi hành khổ nhục kế, cũng đều do Đoàn Thiên Hùng hoạch định.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên nói :

- Có việc như thế thì Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa thật hiện thời ra sao? Chắc là Ngọc tỷ tỷ đã giết y rồi phải không?

Liễu Vô Cấu lắc đầu đáp :

- Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ là người có lòng nhân từ, thấy Thiên Ma Băng Nữ Ngọc Kiều Oa là người có căn cốt rất tốt, cho nên tỷ tỷ của hiền đệ đã muốn nhờ đến ân sư là Nhu Tình Tiên Tử đem lòng từ bi dẫn độ cho y thị. Hiện giờ thì Ngọc Kiều Oa đã được Đoàn Thiên Hùng đem về Tuyệt Tình động ở Thái Sơn rồi.

Tư Đồ Ngọc thở dài một tiếng, nói :

- Về công lực gọi là “tuyệt tình”, cội lòng lại đa tình thì hai người thầy trò Mạnh sư thúc và Ngọc tỷ tỷ của tiểu diệt thực đáng được gọi là một đôi Đại Tình Hiệp già trẻ.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Vì tình làm việc trượng nghĩa thì đức bao trùm trong thiên hạ còn nếu vì chữ tình mà làm việc mù quáng thì suốt đời sẽ không ăn năn. Hiền diệt là một thiếu niên anh tuấn, đem lòng yêu một trang hồng phấn vô lâm tất không phải chuyện nhỏ, hiền diệt đối với chữ tình phải nên dè dặt lắm mới được.

Tư Đồ Ngọc nghĩ lại tai kiếp mình mới trải qua vừa rồi, bất giác chàng đỏ bừng hai má, rồi chuyển sang vấn đề khác. Chàng đưa mắt nhìn Liễu Vô Cấu nói :

- Liễu sư thúc, sư thúc đã biết Đoàn Thiên Hùng chắc sư thúc biết rõ lai lịch chân thật người này chứ. Theo ý tiểu diệt thì Đoàn Thiên Hùng chỉ là một hóa danh.

Liễu Vô Cấu nói :

- Ta cũng cảm thấy ba chữ này có lẽ là một hóa danh nhưng đối với lai lịch của Đoàn Thiên Hùng thì không có cách nào đoán ra được.

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Người này công lực rất cao siêu, thường xuất hiện trong lớp hóa trang, tất nhiên là có một ẩn tình nào đó. Liễu sư thúc sao chẳng từ hai chữ ân tình đó để...

Liễu Vô Cấu liền đỡ lời mỉm cười nói :

- Gọi là ân tình kể ra phạm vi rộng lớn quá, chúng ta nhất thời khó lòng mà dò thám được. Việc này từ từ chúng ta sẽ tra xét sau. Giờ đây, trước tiên chúng ta hãy đến Thanh Tùng cốc khẩu coi xét sự thể như thế nào đã.

Tư Đồ Ngọc gật đầu lia lịa. Chàng chạy thêm mấy bước nữa, khi qua khỏi một góc núi bỗng chàng chăm chú nhìn về phía trước rồi kinh ngạc nói :

- Liễu sư thúc, hãy xem kìa, đối phương hành động mau lẹ quá. Tình hình nơi Thanh Tùng cốc khẩu đã thay đổi hẳn rồi.

Thì ra Thanh Tùng cốc khẩu nơi ngôi mộ đồ sộ của Du Nhất Phi đã lập ra để che mắt mọi người, giờ đây đã san bằng thành bình địa.

Trên ngôi mộ đó vốn có dựng một tấm bia to lớn. Sau tấm bia lúc đó có bốn tên đệ tử của Câu Lậu phái đeo kiếm đang đứng cạnh bên. Trên tấm bia có treo một đôi câu đối, nét chữ như rồng bay phượng múa trông oai nghi vô cùng.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn. Chàng thấy trong hai câu đối, một bên đề “Thiên hạ vô song cảnh” còn một bên thì đề “Vô lâm đệ nhất cung”.

Bất giác chàng liền dừng bước xem tên Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi này có phải là một tên lớn lối quá hay không?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Có lẽ y biết rằng bí mật đã bị tiết lộ, cho nên chẳng cần phải làm trò ma quỷ làm gì nữa. Y mới làm như vậy để giương oai với anh hùng trong vô lâm.

Liễu Vô Cấu nói tới đây bỗng thấy có bóng người loáng động, trong chớp mắt đã hiện ra năm người.

Thì ra năm người này chính là Danh Sát Tiên Thông Thần, Tửu Sát Nguyễn Hiệu Tịch, Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên, Tài Sát Thạch Mai Sùng và Khí Sát Ngân Như Bích.

Trong bọn Ngũ sát tên nào trên tay cũng cầm một cái thiếp màu hồng do Danh Sát Tiên Thông Thần dẫn đầu, bước đến trước mặt Liễu Vô Cấu.

Y vòng tay, nghiêng mình, mỉm cười nói :

- Mạnh tiên tử..

Liễu Vô Cấu cảm thấy hai má nóng ran. Bà ta cảm thấy chẳng cần phải giấu diếm nữa, liền xua tay nói :

- Ta đã mạo nhận tên tuổi của người khác. Lần trước trong Quát Thương mê cung, ta cũng đã giả dạng làm Mạnh Bằng Tâm sư tỷ của ta. Vậy giờ đây Tiên bằng hữu cứ gọi ta là Liễu Vô Cấu.

Tiên Thông Thần hơi ngạc nhiên, nhưng y vẫn cung kính, mỉm cười nói :

- Khỏi bẩm Liễu Tiên tử, Du chương môn nhân của tề phái muốn rằng trong tiết Thanh Minh, lúc đó sẽ khai trương môn phái, phục hưng lại Câu Lậu phái khi xưa để mở mây mở mặt với anh hùng trong thiên hạ. Cho nên Du chương môn nhân chúng tôi đã có sai anh em chúng tôi dâng năm tấm thiệp này để kính mời Mạnh tiên tử chuyển đến cho năm vị đó, tới kỳ hẹn sẽ giảng lâm để chỉ giáo cho Câu Lậu phái thì tề phái rất lấy làm vạn hạnh.

Nói dứt lời, Tiên Thông Thần liền thu tất cả năm cánh thiệp màu hồng trên tay tứ sát lại, rồi hai tay y dâng lên cho Liễu Vô Cấu.

Liễu Vô Cấu đỡ lấy một chồng năm tấm thiệp mời rồi bà ta cũng chẳng giở ra xem, đưa mắt nhìn Tiên Thông Thần gật đầu nói :

- Tiên bằng hữu, xin báo cáo lại với Du chương môn nhân của quý phái rằng: Liễu Vô Cấu sẽ chuyển đạt những tấm thiệp này tới tay các vị đó và tới ngày hẹn sẽ cùng đến một thể.

Tiên Thông Thần vòng tay nghiêng mình, luôn mồm ngỏ lời cảm tạ.

Liễu Vô Cấu khẽ cười một tiếng rồi quay người, cùng với Tư Đồ Ngọc rời khỏi nơi đó.

Tư Đồ Ngọc vì không đồng ý với hành động của Liễu Vô Cấu nên chàng vừa đi vừa nói :

- Năm tấm thiệp mời này thì cũng người được mời là ai thế? Liễu sư thúc không xem qua?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Cần gì phải xem qua, ta cũng có thể đoán ra được. Người thứ nhất là ân sư của hiền đệ, người thứ hai là Mạnh sư tỷ của ta, còn ba người kia là ta, Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ và hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc trợn mắt lên, tỏ vẻ ngạc nhiên. Liễu Vô Cấu mỉm cười :

- Nếu hiền đệ không tin thì cứ việc mở ra xem sẽ rõ. Nhưng tấm thiệp thứ tư là tấm thiệp mời Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ thì hiền đệ cần phải đặc biệt chú ý, bởi vì trên tấm thiệp có tẩm một chất độc cực mạnh.

Tư Đồ Ngọc nghe Liễu Vô Cấu nói, chàng nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn nghe theo lời bà ta mà lần lượt mở ra xem.

Xem xong, quả nhiên đúng như lời Liễu Vô Cấu đã đoán, chẳng sai chút nào. Không những người được mời chính là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, Liễu Vô Cấu, Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc, mà hơn nữa trên tấm thiệp mà bọn họ mời Tiêu Lộng Ngọc có tẩm một chất độc rất mạnh.

Tư Đồ Ngọc vô cùng bội phục. Chàng chăm chú nhìn Liễu Vô Cấu, buột miệng nói :

- Liễu sư thúc, người đúng là thần tiên.

Liễu Vô Cấu bật cười nói :

- Ta chẳng phải thần tiên đâu. Ân sư của hiền đệ với Mạnh sư tỷ mới thật là tiên. Liễu Vô Cấu ta chỉ là một kẻ phạm tu tục tử thôi.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Những tấm thiệp đó định mời ai thì còn có thể đoán ra được nhưng trên tấm thiệp nào có tẩm thuốc độc thì ngoài thần tiên ra, chẳng một ai có thể đoán được một cách chính xác như thế.

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Đó chẳng phải là ta đã đoán được một cách chính xác, mà là đối phương đã để lộ một sơ hở rất rõ ràng.

Tư Đồ Ngọc đỏ bừng hai má. Chàng càng lấy làm lạ nói :

- Một chỗ sơ hở rất rõ ràng? Tại sao tiểu diệt lại không nhận ra được nhỉ?

Liều Vô Cấu mỉm cười nói :

- Tư Đồ hiền diệt, ta thử hỏi hiền diệt rằng: Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi đã có ý mời năm người trong năm chúng ta thì y có thể dùng cùng một tấm thiệp, cần gì phải làm một việc hao phí như thế. Y phải dùng đến năm tấm thiệp hay sao?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ một chốc rồi đáp :

- Tuy là một việc hao phí thật, nhưng Du Nhất Phi có thể vì muốn biểu lộ sự cung kính nên mới đặc biệt làm như vậy.

Liều Vô Cấu khen ngợi nói :

- Hiền diệt biện hộ như thế kể cũng phải. Nhưng ta lại hỏi hiền diệt rằng: Với năm tấm thiệp mời không thể nặng như núi Thái Sơn được. Vậy thì do một tên Danh Sát Tiên Thông Thần trao cho chúng ta cũng đủ chứ cần gì phải nhờ đến năm anh em Mê cung Ngũ sát mỗi người cầm một tấm nặng nề như thế?

Tư Đồ Ngọc bị Liều Vô Cấu hỏi đến không thể trả lời được, chàng đành gượng cười nói :

- Có lẽ bọn họ cũng... cũng vì biểu lộ sự khí khái chăng?

Liều Vô Cấu cười nhạt một tiếng, nói :

- Hiền diệt đừng nên lấy lòng quân tử để đo bụng tiểu nhân. Bọn họ sắp đặt như vậy là có một độc kế nào đấy chứ không phải vì sự khí khái.

Tư Đồ Ngọc nghiêng mình mỉm cười nói :

- Liều sư thúc tại tại sao lại nhận ra được âm mưu của bọn họ, biết rằng đối phương trên tấm thiệp mời thứ tư có tấm một chất độc rất nặng?

Liều Vô Cấu mỉm cười, nói :

- Việc trong thiên hạ thường hay dùng đến cơ mưu, đôi khi cũng hay sinh ra bất lợi. Năm tấm thiệp mời này. Nếu để một mình Danh Sát Tiên Thông Thần trao cho thì ta có thể không sanh tâm nghi ngờ mà đưa tay mở ra xem ắt phải bị trúng chất độc ở trong đó. Nhưng cả năm tấm danh thiệp lại do cả năm tên cầm thì hiển nhiên đã để tiết lộ sự bí mật và do đó ta mới phát giác ra được.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Liều sư thúc còn gì nữa để chờ nhận ra điều đó?

Liều Vô Cấu mỉm cười, nói :

- Hơn nữa, ta còn phát giác ra rằng Tài Sát Thạch Mai Sùng trong ánh mắt của y có vẻ lo sợ, vẻ mặt như rất căng thẳng, đợi đến sau khi Tiên Thông Thần đã thu lấy tấm danh thiệp trên tay y thì sắc mặt của y mới như trút được một gánh nặng. Từ trên sắc mặt của y ta đã nhận ra trên tấm thiệp mời đó tất nhiên phải có giấu diếm một điều bí mật gì đây?

Tư Đồ Ngọc như chợt hiểu ra, liền nói :

- Thì ra là thế. Liều sư thúc có nhắc nhở thì tiểu diệt mới nghĩ ra. Tài Sát Thạch Mai Sùng trên gương mặt của y lúc đó quả thật có vẻ khác lạ.

Liều Vô Cấu cau mày nói :

- Từ cái sự ngầm tiết lộ đó, ta đã đoán ra được âm mưu của đối phương. Nhưng ta cũng không vội nói ra ngay mà chỉ thần nhiên nhận lấy.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Liễu sư thúc...

Liễu Vô Cấu biết rằng Tư Đồ Ngọc có điều thắc mắc, nên bà ta liền đỡ lời mỉm cười nói :

- Hiền đệ thử nghĩ xem, Câu Lậu phái nếu đã bắt được Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ thì trên bức danh thiếp này tại sao lại có tên Tiêu Lộng Ngọc. Điều đó chứng tỏ rằng Tiêu Lộng Ngọc chưa bị bắt ở trong Câu Lậu phái.

Tư Đồ Ngọc đỏ bừng đôi má. Chàng nghĩ bụng :

- Tại sao ta lại hồ đồ đến như thế? Cũng bởi vì chữ tình mà đâm ra loạn cả đầu óc, ngay cả cái lý do thiên cận như vậy mà nghĩ cũng không ra.

Nghĩ tới đây chàng càng thêm hổ thẹn, ngáp ngừng nói :

- Liễu sư thúc, hiện người định đem tiểu đệ đi đâu đây?

Liễu Vô Cấu nói :

- Hiền đệ thử nghĩ một chút. Hiện giờ chờ ngày Tết Thanh Minh hãy còn hơn mấy tháng nữa. Trong thời gian này, chúng ta còn có chuyện cần gì nữa?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ một hồi lâu rồi nói :

- Tiểu đệ cho là có ba việc quan trọng: Thứ nhất là đi mời ân sư của tiểu đệ, thứ hai là đi mời Mạnh sư thúc xuất sơn để cùng với bọn Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi tìm ra sự thật. Hơn nữa, tiểu đệ cũng cần phải đi tìm Ngọc tỷ tỷ sẽ giải thích sự hiểu lầm này.

Liễu Vô Cấu thở dài nói :

- Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ hiện giờ không biết đi về phương nào, thật cũng khó tìm ra lắm. Theo ý ta thì chúng ta chia một người đi Hoàng Sơn, một người đi Thái Sơn là việc ổn thỏa hơn cả.

Tư Đồ Ngọc lúc đó trong lòng rất sốt ruột để đi tìm Tiêu Lộng Ngọc mà giải thích sự hiểu lầm này chàng nghe thấy Liễu Vô Cấu muốn chàng phải đi Hoàng Sơn bất giác chàng cau mày nói :

- Đối với việc đi Hoàng Sơn và Thái Sơn, chẳng phải Liễu sư thúc đã nhờ đến Thần Châu tam đệ chia nhau để lo việc đó rồi hay sao?

Liễu Vô Cấu mỉm cười nói :

- Du Nhất Phi đang luyện môn Ngũ Độc Huyết Giải thật là lợi hại, trừ ân sư của hiền đệ và Mạnh sư tỷ của ta, chỉ sợ trong võ lâm hiện nay không có người nào có thể đối địch với y được. Tuy ta đã nhờ Thần Châu tam đệ đi lo việc đó rồi, nhưng bởi vì phải cẩn thận nên chúng ta không thể chần chờ nữa chúng ta phải đi một phen mới được.

Tư Đồ Ngọc không biết tính sao, đành chỉ gật đầu nói :

- Liễu sư thúc nói rất phải, sư thúc muốn tiểu đệ tìm gặp ân sư của tiểu đệ...

Liễu Vô Cấu đỡ lời mỉm cười nói :

- Sau khi hiền đệ gặp ân sư của hiền đệ, nói rõ mọi sự đã qua rồi hiền đệ phải lo hai việc này nữa. Việc thứ nhất là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi đã biết rõ Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm là hai tay lợi hại, cho nên y đã khổ công quanh năm suốt tháng tu luyện ở trong động để luyện môn Ngũ Độc Huyết Giải. Đến giờ này y đã luyện được tới mười một thành hỏa hầu. Cứ theo sự dò đoán của ta thì có lẽ đến ngày tết Thanh Minh Du Nhất Phi sẽ luyện xong môn Ngũ Độc đó.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Tiểu đệ đã nhớ kỹ rồi. Thế còn việc thứ hai là việc gì?

Liễu Vô Cấu nghiêm sắc mặt nói :

- Việc thứ hai là về lai lịch của tên Phó chương môn trong Câu Lậu phái, ta nhận thấy người này rất là thần bí, có thể là một con dơi, con chim hay là một con cú, hành động của y thật không biết đâu mà lường được.

Do đó đối với nhân vật này, mọi việc cần phải ngầm chú ý đề phòng, đừng để bị y cải trang này nọ mà lừa gạt, khiến cho chúng ta phải tiết lộ điều cơ mật, nguy hại hơn nữa là có thể bị y ra tay hạ độc thủ đấy?

Tư Đồ Ngọc lia lia gạt đầu, chàng nhìn Liễu Vô Cấu, nói :

- Việc này tuy rất là quan trọng, nhưng sư thúc đã từng gặp qua nhân vật thần bí trong Câu Lậu phái này thì chắc người cũng còn mang trong đầu một ấn tượng về y? Sư thúc nghĩ y là ai vậy?

Liễu Vô Cấu lắc đầu, nói :

- Việc này thật là khó nói quá, bởi vì một khi võ công mà luyện đến nơi đến chốn, thì bất luận là thân hình cao hay thấp, ngay cả đến lời ăn tiếng nói, diện mạo vân vân... đều có thể tạm thời thay đổi được, thế nên làm sao mà ta có thể biết được là ai, ngay cả đến lúc ta gặp mặt y cũng không ghi nhớ đến một ấn tượng nào.

Tư Đồ Ngọc yên lặng không nói. Chàng chạy thêm mấy bước nữa rồi mới đưa mắt nhìn Liễu Vô Cấu hạ giọng nói :

- Liễu sư thúc, lần này người đi Thái Sơn để vấn an Mạnh sư thúc còn có...

Liễu Vô Cấu không đợi cho Tư Đồ Ngọc nói dứt lời, đã hiểu ngay ý chàng liền mỉm cười, nói :

- Ta biết rằng còn có một việc quan trọng nữa, là vạn nhất gặp được Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ thì ta sẽ thay hiền đệ mà bày tỏ sự đau đớn của hiền đệ để giải thích sự hiểu lầm này.

Tư Đồ Ngọc gượng cười, nói :

- Tình cảnh lúc này chỉ có Liễu sư thúc mới giải quyết được. Hơn nữa, cũng chỉ có Liễu sư thúc mới làm chứng được cho tiểu đệ. Vậy xin Liễu sư thúc hãy ra hết sức để giúp cho tiểu đệ trong lúc bối rối này.

Liễu Vô Cấu mỉm cười, nói :

- Hiền đệ cứ yên tâm, chỉ cần ta gặp được Tiêu Lộng Ngọc rồi thì chắc chắn cuộc tình duyên này sẽ không nổi sóng gió, mọi việc sẽ trở nên êm đẹp và hai người sẽ nối lại được mối dây xưa.

Tư Đồ Ngọc không ngớt ngó lườm cảm tạ. Chàng lại cung kính nghiêng mình thi lễ với Liễu Vô Cấu.

Liễu Vô Cấu mỉm cười, nói :

- Đường đi Thái Sơn xa xôi vạn dặm, ta cần phải đi trước một bước. Hiền đệ quay trở lại Hoàng Sơn, cần nhất là phải đặc biệt đề dặt đề phòng bọn chúng giữa đường làm trò ma quỷ đấy.

Nói dứt lời, Liễu Vô Cấu khê tung mình, thân hình bà ta nhẹ nhàng như cánh bướm, trong chớp mắt đã mất tung tích.

Tư Đồ Ngọc trong lòng phập phồng lo ngại vì từ lúc hạ san chàng đã có ý muốn đem tánh mạng của mình để báo thù cho ân sư, không ngờ tình thế lại cam go, chàng đã gặp rất nhiều phong ba bão tố, nên chàng không biết rằng ân sư sẽ vui hay giận, có trách cứ mình hay không? Hơn nữa, Liễu Vô Cấu lại cho rằng ân sư của chàng là người võ công cao siêu như thế, dẫu cho có gặp ám toán, trên người mang phải bệnh tê bại cũng không thể kéo dài cơn bệnh cho đến ngày nay. Sự nhận xét này mới nghe thì rất hợp lý, nhưng ân sư...

Tư Đồ Ngọc đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên “vút” một tiếng, trước mặt chàng đã có một ánh trắng lóe lên.

Nơi này là một vùng núi non hiểm trở, lưng chừng núi một bên là vực sâu thăm thẳm, một bên là vách núi cheo leo.

Ánh trắng đó từ trong một khu rừng nhỏ trên lưng chừng núi bắn ra, nhắm ngay trước mặt Tư Đồ Ngọc mà bay tới.

Tư Đồ Ngọc thấy ánh trắng đó không giống như một thứ ám khí, cho nên lúc đầu chàng muốn chụp lấy, nhưng trong lòng chàng khê rúng động, bất giác chàng khê lách mình né tránh.

Một tiếng “Bốp” khê vang lên, ánh trắng đã lao trúng vào tảng đá lớn sau lưng chàng và rớt trên mặt đất.

Thì ra đó chẳng phải là món ám khí mà chỉ là một mảnh giấy cuộn lại.

Tư Đồ Ngọc vẫn không dám đưa tay mở cuộn giấy ra. Chàng chỉ bẻ một cành cây rồi khẽ lật miếng giấy ra.

Cử chỉ này có hai nguyên nhân:

Một là, trên tấm thiếp mời của Cầu Lộ phái đã có tẩm chất độc khiến cho chàng đâm ra lo sợ mà phải đề phòng.

Hai là, Tư Đồ Ngọc vẫn không quên lời dặn của Liễu Vô Cầu bảo chàng phải cẩn thận trước khi bà ta ra đi.

Trên mảnh giấy chỉ vẹn vẹn có mười chữ như sau: “Muốn tìm Tiêu Lộ Ngọc phải đi Thủy Vân am”.

Nét chữ thật uyển chuyển, tuyệt nhiên không phải là do một kẻ lỗ mãng viết ra mà chữ đó giống như đàn bà con gái viết, hiển nhiên mảnh này có thể là do một cạm bẫy ác độc ngầm chứa một nguy cơ thảm khốc.

Nhưng việc có liên quan đến Tiêu Lộ Ngọc khiến cho Tư Đồ Ngọc không còn đếm xỉa đến sự nguy hiểm mà nguyện sẽ mạo hiểm một phen.

Bởi vì ba chữ “Thủy Vân am” đập vào tai Tư Đồ Ngọc rất mạnh. Chàng chỉ sợ rằng Ngọc tỷ tỷ của chàng đã tức giận chàng mà bỏ đi, nếu không nhân cơ hội này tìm gặp nàng mà phân trần thì khó có dịp nào khác.

Việc mạo hiểm Tư Đồ Ngọc đã có quyết định, nhưng chàng vẫn không biết Thủy Vân am ở nơi nào?

Tư Đồ Ngọc không biết tính sao liền chăm chú nhìn vào khu rừng nhỏ ở lưng chừng vách núi, nơi đã phát ra mảnh giấy này và cau mày nói :

- Người nào ở trong rừng đó xin mời lộ diện đi.

Đó là một cử chỉ ngu ngốc bởi vì Tư Đồ Ngọc biết rõ rằng đối phương nếu như chưa chịu gặp mặt mình thì việc gì phải ném giấy như thế.

Nhưng chẳng qua đó chỉ là chàng hỏi cho có chuyện mà thôi.

Quả nhiên trong rừng vẫn tĩnh mịch không một tiếng hồi đáp. Tư Đồ Ngọc thấy vậy liền cau mày. Chàng vận khí rồi tung mình nhảy vào trong rừng.

Khu rừng này là một bãi đất không rộng lắm nhưng có vẻ rất quanh quẽ trong rừng không có một bóng người vậy không biết ai đã dùng cành cây viết trên mặt đất những nét chữ như rồng bay phượng múa.

Tư Đồ Ngọc quan sát rất kỹ lưỡng. Chàng lại nhận ra là:

“Đi! đi! Đi theo khe nước xanh về phía trước chừng năm ba dặm sẽ thấy Đào Hoa lâm. Trong rừng có cảnh đẹp, lan như ẩn thủy vân”.

Những câu này như thơ mà không phải là thơ, như lời mình chẳng phải là lời, không có một ý nghĩa chính xác nào. Nhưng câu “Lan như ẩn thủy vân” cuối cùng, nếu như phối hợp với mảnh giấy mà chàng vừa nhận được hồi hãy “Muốn tìm Tiêu Lộ Ngọc hãy đi Thủy Vân am” sẽ thành ý nghĩa để dẫn đường.

Bởi vì Lan Như có ý chỉ ngôi miếu, còn “Lan như ẩn thủy vân” thì chẳng phải là ám chỉ Thủy Vân am đó sao?

Tư Đồ Ngọc đang lo lắng, không biết tìm kiếm Thủy Vân am ở nơi nào, hiện giờ đã được sự chỉ dẫn này, làm sao mà chàng còn chút nghi ngờ gì nữa.

Do đó, chàng liền ra đi.

Ba chữ “Đi, đi, đi” chẳng cần phải suy nghĩ, bởi vì Tư Đồ Ngọc định đi Hoàng Sơn để bái kiến ân sư, vốn đã có ý định đi rồi.

Thế nhưng câu thứ nhì “Đi theo khe nước xanh” lại là cả một vấn đề, vì ngay trước mắt chàng, một mặt là vực sâu thăm thẳm, một mặt là vách núi cheo leo, vốn chàng có một khe nước nào thì còn gọi là xanh với thăm làm gì nữa?

Tư Đồ Ngọc lúc ban đầu còn nghi ngờ là khe nước ở dưới vực thẳm nhưng chàng đã nằm sát bên tuyệt nhai để lắng tai nghe ngóng, hơn nữa chàng còn chăm chú nhìn ở phía dưới, nhưng chỉ thấy hun hút sâu thẳm thẳm, không nghe thấy một tiếng róc rách nào.

Dưới vực sâu không nghe thấy tiếng nước chảy thì tất nhiên là khe nước phải ở về phía trước.

Do đó Tư Đồ Ngọc liền đi thẳng về phía trước. Chàng đưa mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm.

Tư Đồ Ngọc đi đã được chừng một trăm mấy chục dặm mà vẫn không thấy một khe nước nào cả.

Chàng chỉ thấy ở bên dưới vách núi cheo leo có một cái mương nước nhỏ rộng chừng một thước.

Tư Đồ Ngọc lúc đầu chưa để ý tới cái mương nước này, nhưng chàng liền suy nghĩ và tự hỏi rằng: Cái gì là khe nước và cái gì là mương nước?

Sự thật, những dòng nước chảy ở trong núi đều được gọi là sơn Khê và không có sự nhầm lẫn nào.

Chàng đi được hơn dặm đường thì cái mương nước nhỏ này liền ăn thông vào một cái hang động tối tăm, rộng chừng bảy tám thước.

Tư Đồ Ngọc chạy đến trước cửa động, chợt giật mình đứng lại.

Tư Đồ Ngọc vốn cho là nhận xét này tất con đường men theo mương nước dẫn tới Đào Hoa lâm. Ai ngờ lại đưa chàng đến một cái hang động tối tăm, bên trong có giòng nước chảy.

Nếu như mà vẫn chú ý thì cũng vẫn đi thẳng vào hang động, hoặc chỉ còn một cách là quay trở lại, tìm lối khác mà đi.

Sau một hồi do dự, Tư Đồ Ngọc chợt nghe văng vẳng bên tai những câu nói nửa như thơ mà không phải là thơ, như lời mà cũng không phải là lời:

“Đi! Đi! Đi theo khe nước xanh về phía trước chừng năm ba dặm sẽ thấy Đào Hoa lâm. Trong rừng có cảnh đẹp. Lan như ẩn thủy vân”.

Tư Đồ Ngọc là người thông minh tuyệt đỉnh, khi nghe câu nói này chàng nhớ mồn một, tất nhiên là không thể nhầm lẫn được.

Do đó, Tư Đồ Ngọc không chút chần chừ liền chui nhanh vào trong hang động tối om này.

Vì Tư Đồ Ngọc nghĩ tới đối phương đã nói rõ rằng đi về phía trước năm ba dặm sẽ thấy Đào Hoa lâm, mà lúc đó chàng mới đi được hơn một dặm, vốn chưa đến nơi đến chốn thì làm sao đến được Đào Hoa lâm?

Hang động này rất dài, có nhiều chỗ quẹo. Tư Đồ Ngọc hết đi Đông lại rẽ sang Tây.

Chàng yên lặng đi được một dặm đường nữa, thì có cảm tưởng như mình đang đi xuyên qua một lòng núi lớn.

Rất may vừa ngay lúc đó con đường ở phía trước chợt thấy lờ mờ có ánh sáng, chàng biết ngay là mình sắp ra khỏi động.

Do đó, Tư Đồ Ngọc trong lòng phấn chấn, vội khê tung mình nhảy ra khỏi hang động.

Không ngờ trên đỉnh động này lại có rất nhiều thạch nhũ rũ xuống lơ lửng. Tư Đồ Ngọc trong khi không đề phòng liền bị đám thạch nhũ nhọn hoắt này đâm vào mặt mũi chàng.

Nhưng ở trong tình trạng sơ xuất này sau khi Tư Đồ Ngọc va phải đám thạch nhũ thì máu tươi liền chảy ra, đau nhức khôn cùng.

Tư Đồ Ngọc khê cau mày. Chàng than rằng :

- Chữ tình quả thật có một ma lực rất mãnh liệt. Vì mình quá nóng lòng sốt ruột, nhớ đến Ngọc tỷ tỷ nên đã không đếm xỉa tới những lời đã ghi trên mảnh giấy và những câu ở dưới đất do người nào viết ra có phải là một cảm bầy hay không mà mình đã không nghĩ tới mọi việc hiểm nguy cứ đâm đầu đi tìm Ngọc tỷ tỷ.

Hiện giờ trong lúc chàng đang hoang mang đầu thì va vào thạch nhũ đau buốt thấu xương tủy nếu như lúc này đối phương ở trong hang động này mai phục sẵn thì quả thật là chàng khó có thể tránh khỏi bị hiểm nguy và có thể còn bị mất mạng là đằng khác.

Suy đi nghĩ lại như vậy nhưng Tư Đồ Ngọc lại cảm thấy vui mừng bởi vì đối phương đã không thấy ra tay thi triển những trò ma quỷ trong hoàn cảnh này.

Không phải địch nhân thì ắt phải là bằng hữu.

Tư Đồ Ngọc lúc đó liền nghĩ đến người chỉ dẫn cho chàng không hiểu thực sự có lai lịch như thế nào?

Những nét chữ viết trên mảnh đất ở trong rừng như rồng bay phượng múa và nét bút trên mảnh giấy cũng rất uyển chuyển như là do tay một người đàn bà con gái viết ra vậy.

Những người thiếu nữ mà Tư Đồ Ngọc quen biết rất nhiều, nhưng ai lại có thể xuất hiện trong giờ phút bối rối đó thật là một sự trùng hợp lạ kỳ.

Tư Đồ Ngọc không vội vàng tung mình chạy ra khỏi động, một mặt chàng lấy thuốc từ trong túi ra để xoa bóp vết thương cho cầm máu lại, một mặt chàng ngẫm đoán xem thực sự người chỉ dẫn cho mình là ai?

Thế rồi chàng mới từ từ bước chân ra khỏi hang động.

Đợi đến khi Tư Đồ Ngọc đã ra khỏi hang động cái thân phận của đối phương, chàng vẫn chưa đoán ra được.

Quả nhiên Tư Đồ Ngọc sau khi đi qua khỏi một ngọn núi, rồi từ trong động nước dưới chân núi, chàng lần đến một cái sơn cốc khác.

Một khu rừng trong sơn cốc. Đó là một con đường theo ngọn suối từ trong động nước đi lần ra bên ngoài mỗi lúc một rộng, biến thành một dòng sơn khê, chảy vào khu rừng đó.

Tuy nhiên lúc đó vào buổi chiều đầu mùa đông nên cây cối trong rừng vẫn không có lá, không hoa, đều là những cành cây trơ trụi.

Nhưng Tư Đồ Ngọc vẫn nhận ra được đó là khu rừng Đào. Chỉ cần có thể khiến hoa nở nhụy thoảng theo những làn gió nhẹ ắt khu rừng sẽ biến thành một màu hồng, như là cảnh mùa xuân ở Vũ Lăng trong giấc mộng vậy.

Đã nghiệm có khe nước, có rừng Đào tất nhiên là chàng đã tìm tới nơi tới chốn.

Tuy vậy, Tư Đồ Ngọc trong lòng vẫn cảm thấy pháp phòng lo ngại.

Xem tiếp hồi 63 Dâm ni trong hang ma

63. Hồi 63 Dâm Ni Trong Hang Ma

Điều cần nhất là nàng tại sao lại không giải thích với chàng? Nàng có tin tưởng ở lòng thanh bạch hay không?

Hiện giờ, nếu có Liễu Vô Cấu thì chỉ cần một lời làm chứng của bà ta thì sự việc ắt sẽ giải quyết được ngay, nhưng không may vị sư thúc đó đã sớm bỏ đi Thái Sơn rồi...

Tư Đồ Ngọc càng nghĩ càng thêm buồn bã. Chàng đứng ở bên ngoài khu rừng đào mà lòng dạ ngẩn ngơ bàng hoàng không dám tiến vào trong.

Tư Đồ Ngọc muốn gặp Tiêu Lộng Ngọc nhưng lại sợ Tiêu Lộng Ngọc. May mà chàng đã tìm đến Đào Hoa lâm này rồi mà lại sợ không dám tiến vào.

Tâm sự này kể cũng thật là mâu thuẫn, cũng giống như ý và cảnh trong bài thơ cả Quý Đức Tân đời nhà Đường rằng:

Bên ngoài nói tiếng thư đã dứt.

Qua mùa Đông lại vào buổi Xuân sang.

Nghĩ tình hàng xóm càng thêm sợ.

Chàng dám cất lời hỏi người quen.

Thế nhưng lời tục thường vẫn nói là nàng dâu xấu cuối cùng vẫn phải gặp mẹ chồng.

Tư Đồ Ngọc bồi hồi một hồi lâu rồi chàng phải cố lấy sự bình tĩnh tiến vào trong rừng đào.

Chàng vừa đi vừa im lặng ngẫm nghĩ bụng :

“Nhấn! Ta nhất định phải nhấn nhục, Ngọc tỷ tỷ có đánh ta cũng phải nhấn nhục, có mắng ta cũng phải làm thinh. Mọi việc cần phải nhận lỗi ở nơi mình, để cho Ngọc tỷ tỷ được nguôi ngoai cơn giận, chứ quyết không thể để cho Ngọc tỷ tỷ có sự phật ý. Bởi vì trong lòng mình vẫn còn nghĩ đến cái bạt tai Ngọc tỷ tỷ lúc bỏ đi, khi đó Ngọc tỷ tỷ đánh ta rất mạnh, nếu chẳng phải là tỷ tỷ đã đau xót quá độ thì tại sao lại có thể nhấn tâm mà ra tay mạnh như thế được...”

Tư Đồ Ngọc vừa đi vừa suy nghĩ. Khi chàng vừa vào trong khu rừng đào thì cảnh sắc ở trước mặt chợt hiện dần ra.

Giòng suối này trước tiên là một khe nước dần dần càng chảy đi xa càng nổi rộng thêm mà biến thành. Hiện giờ nó đã biến thành một cái đầm rộng tới hàng mấy mẫu.

Chung quanh cái đầm đều trồng những cây đào nếu ngược nhìn về phía xa xa lẫn trong áng mây sắc nước có một bức tường màu hồng lơ mờ ẩn hiện.

Đã có bức tường màu hồng xuất hiện tất phải là ngôi miếu, nhưng không biết có phải là Thủy Vân am hay không?

Trước mắt là cái đầm rộng mấy mẫu, không có cách nào vượt qua được. Tư Đồ Ngọc đành chỉ men theo bên cạnh đầm mà tiến lần về phía bức tường.

Trong Đào Hoa lâm những cành cây đều trơ trọi, nhưng chung quanh đều là sắc nước lẫn áng mây, cảnh sắc thật là u nhã và đẹp vô cùng.

Tư Đồ Ngọc trong lúc này không còn lòng dạ nào để thưởng thức cảnh vật nữa.

Lòng chàng ngổn ngang trăm mối tơ vò là chàng hận không thể chấp cánh mà bay vào trong Thủy Vân am cùng với Ngọc tỷ tỷ của chàng nắm tay nhau hàn huyên tâm sự.

Cũng vì trong lòng chàng đang có sự mâu thuẫn như thế, cho nên bước chân của chàng chợt có lúc nhanh, có lúc chậm lại, khi dồn dập khi lại ngập ngừng.

Một hồi lâu sau, chàng đã đến một cái ni am còn chùng hơn trượng nữa. Tuy đã đến nơi rồi, nhưng Tư Đồ Ngọc cũng dậm ra giật mình.

Chính vì sự giật mình lo sợ này đã khiến cho Tư Đồ Ngọc dậm ra ngẩn ngơ. Bởi vì trước mắt chàng là một cái am ni ẩn hiện dưới bóng cây sắc nước, nhưng chẳng phải là Thủy Vân am, mà chàng đang mang ý định tìm đến.

Trên cửa am có treo một tấm biển đề ba chữ lớn: “Đào Hoa Am”.

Tư Đồ Ngọc đối với ba chữ “Đào Hoa am” này thật là giở khóc giở cười.

Căn cứ theo tình cảnh mà bàn luận thì ngôi am này lập ở nơi cảnh sắc đẹp đề u nhã như vậy phải có cái tên là Thủy Vân am mới là hợp lý.

Tư Đồ Ngọc đứng ngăn người ra, vì Thủy Vân am đối với chàng có quan hệ rất lớn, còn các am ni khác thì chẳng có quan hệ gì với chàng.

Cho nên đối với Đào Hoa am ở trước mắt, chàng có phải đưa tay gõ cửa hay là quay mình bỏ đi?

Lúc ban đầu chàng có quyết định bỏ đi, bởi vì chàng là người đã từng trải qua rất nhiều chuyện tình sóng gió, cho nên có thể nói là chàng rất sợ khi phải gặp phái nữ.

Chàng không muốn vào trong am ni này để quấy rối các ni cô.

Tiêu Lộng Ngọc như có một ma lực rất quyến rũ, có thể khiến cho chàng cam lòng mà vượt qua bao nhiêu gian nguy khổ sở, ngay cả tính mạng của mình, chàng cũng đành phải hy sinh.

Do đó, Tư Đồ Ngọc lại quay người trở lại, rồi không một chút do dự chàng tiến lại gần am, đưa tay lên gõ cửa.

Tư Đồ Ngọc gõ cửa am là vì chàng có ý nghĩ rằng: “Trong các vị ni cô giữa các am với nhau, thường có sự liên lạc, do đó, chàng cũng có thể hỏi cho ra được nơi nào gọi là Thủy Vân am ở đâu?”

Tư Đồ Ngọc tay gõ cửa, nhưng chàng lại chăm chú nhìn ba chữ “Đào Hoa am” ghi trên tấm bảng mà khẽ cau mày.

Vì hai chữ “Đào Hoa” thường hình dung cái sự mỏng manh của kiếp hồng nhan vẫn thường nhắc đến trong các hồng lâu tửu điểm, để cho các nàng ca kỹ ngậm vịnh giải khuây.

Thế mà ở nơi ni am thanh vắng này, vốn là nơi dùng để tu hành lại dùng đến chữ “Đào Hoa” lại không hợp chút nào.

Sau khi Tư Đồ Ngọc gõ cửa ba tiếng thì có một vị ni cô chừng 16, 17 tuổi, nhan sắc diễm lệ vô cùng bước ra.

Ni cô trẻ tuổi vừa trông thấy Tư Đồ Ngọc, liền đưa tay chấp ngang ngực, niệm câu “A Di Đà Phật” rồi cau mày hỏi :

- Đào Hoa am này rất ít người lai vãng. Hơn nữa, xưa nay vẫn tuyệt hẳn với chốn hồng trần, thí chủ đến đây là có ý gì vậy?

Tư Đồ Ngọc liền đỏ bừng đôi má, gượng cười nói :

- Tại hạ muốn hỏi một việc...

Ni cô trẻ tuổi “À” lên một tiếng, khẽ đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Chắc là thí chủ đi lầm đường rồi hay sao?

Tư Đồ Ngọc gật đầu, khẽ giọng nói :

- Tại hạ muốn tìm đến Thủy Vân am, nhưng không biết...

Ni cô trẻ tuổi mỉm cười nói :

- Ba chữ “Thủy Vân am” này nghe rất quen thuộc nhưng không biết ở nơi nào?

Tư Đồ Ngọc nghe rồi trong lòng đâm ra bàng hoàng trên gượng mặt lộ vẻ thất vọng.

Ni cô trẻ tuổi lại mỉm cười nói :

- Tuy vậy, xin thí chủ cứ việc vào trong am để gặp Am chủ may ra Am chủ có thể biết được Thủy Vân am ở nơi nào.

Tư Đồ Ngọc liền cảm thấy có tia hy vọng. Chàng vội vàng vòng tay thi lễ nói :

- Xin đa tạ.

Chàng vừa nói được ba chữ “xin đa tạ” thì đối với việc xưng hô đối với ni cô trẻ tuổi này, chàng lại đâm ra ngần ngại nghĩ bụng: “Ni cô này vốn rất trẻ tuổi lại không phải là Am chủ, nếu gọi là tiểu sư phụ chắc cũng là hợp lý?”.

Chàng đã quyết định như vậy liền mỉm cười nói tiếp :

- Xin đa tạ tiểu sư phụ. Phiền tiểu sư phụ dẫn dắt tại hạ vào bái kiến Am chủ.

Quả nhiên ni cô trẻ tuổi đối với lối xưng hô là tiểu sư phụ cũng không lộ vẻ gì phật ý. Ni cô khẽ mỉm cười nói :

- Xin thí chủ cho biết tên họ để tiểu ni bẩm cáo lại Am chủ.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tại hạ họ Tư Đồ tên là Ngọc.

Vì Tư Đồ Ngọc cho là các vị ni cô không hay nói những điều gian dối nên chàng đối với những người xuất gia cũng là lòng thành thật mà nói ngay tên họ của mình.

Ni cô trẻ tuổi chấp tay trước ngực rồi nghiêm mặt nói :

- Xin mời Tư Đồ thí chủ.

Tư Đồ Ngọc vòng tay cảm tạ rồi tiến vào trong am theo ni cô trẻ tuổi dẫn chàng lên ngôi Phật điện.

Ni cô trẻ tuổi chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Am chủ đang làm khóa lễ chiều, để tiểu ni đi thông báo. Xin Tư Đồ thí chủ trước hết hãy thắp mấy nén nhang trên bàn thờ Phật.

Nói dứt lời, ni cô trẻ tuổi liền lấy ba nén nhang trao cho Tư Đồ Ngọc rồi vòng tay thi lễ rời khỏi Phật điện.

Tư Đồ Ngọc tuy cảm thấy rằng vị ni cô trẻ tuổi này nhan sắc rất diễm lệ, nhưng chàng vẫn không để ý đến, liền cầm lấy nén nhang châm vào ngọn đèn cầy, rồi vái ba lễ, cắm mấy nén nhang vào lư hương trên bàn thờ Phật.

Phật điện vốn rất thanh tịnh và trang nghiêm, lại thêm ba nén nhang nghi ngút khói khiến cho con người cảm thấy tâm thần rất thư thái, mọi sự lo lắng đều tiêu tan hết.

Tư Đồ Ngọc nhận thấy mùi hương từ ba nén nhang này chẳng giống như những nén nhang thường, mà lại có một mùi thơm rất nhẹ.

Chàng không sao tự chủ được, liền khẽ hít mấy cái.

Qua một thời gian chừng cạn nửa chén trà rồi, mà ni cô trẻ tuổi đi thông báo với vị Am chủ vẫn chưa thấy quay trở lại.

Tư Đồ Ngọc lúc ban đầu rất nghi ngờ khi thấy đối phương đi lâu như vậy, nhưng chàng chợt nhớ đến lời của ni cô trẻ tuổi có nói là Am chủ đang làm khóa lễ chiều, cho nên chàng đành chỉ nhẫn nại chờ đợi.

Một lúc lâu sau, nữ ni trẻ tuổi mới thướt tha lướt vào Phật điện, thi lễ với Tư Đồ Ngọc rồi mỉm cười nói :

- Phiền Tư Đồ thí chủ phải đợi chờ lâu, Am chủ đã tụng xong khóa lễ buổi chiều. Xin mời Tư Đồ thí chủ đi đến thiền phòng dùng trà.

Tư Đồ Ngọc nghe xong, chàng liền cau mày nghĩ bụng: “Đối phương là những ni cô, sao không tiếp khách ở Phật đường, lại tiếp ở thiền phòng, đó chẳng phải là...” Tuy Tư Đồ Ngọc nghĩ như thế, nhưng chàng không tiện nói ra, đành chỉ khẽ vâng dạ, rồi đưa mắt nhìn ni cô trẻ tuổi, mỉm cười nói :

- Đa tạ tiểu sư phụ. Phiền tiểu sư phụ dẫn tại hạ yết kiến Am chủ!

Ni cô trẻ tuổi khẽ mỉm cười tình tứ, rồi nàng ta dẫn Tư Đồ Ngọc rời khỏi Phật điện đi đến thiền phòng của Am chủ.

Thì ra ở chính giữa thiền phòng trên chiếc vân sàng có một vị lão ni, trên mặt đã có những nét nhăn đang ngồi xếp bằng tròn.

Vị lão ni này ít ra cũng có tới 70 tuổi.

Tư Đồ Ngọc tự cười thầm là mình hay đa nghi, lại cho rằng vị Đào Hoa am chủ rất là một vị ni cô trẻ tuổi, nhan sắc rất diễm lệ, không ngờ lại là một vị trưởng bối nhà Phật lớn tuổi như thế.

Tư Đồ Ngọc quá hổ thẹn, vòng tay vái dài, mỉm cười nói :

- Tại hạ là Tư Đồ Ngọc xin tham kiến Am chủ. Xin Am chủ hãy tha thứ cho tội mạo phạm tới quấy rầy quý am.

Đào Hoa am chủ chắp tay trước ngực đáp lễ rồi khê niệm một câu Phật hiệu, đưa tay trở vào chiếc ghế trúc ở một bên vãn sàng nói :

- Tư Đồ thí chủ, xin mời ngồi xuống đây. Tiểu am nơi hoang vắng đã tuyệt hẳn với người đời từ lâu, nay được một quý khách như thí chủ quang lâm, thật là một duyên may lắm vậy.

Dứt lời, Đào Hoa am chủ nhìn nữ ni trẻ tuổi dịu dàng nói :

- Tổ Tâm, con đi lấy Ủng Tuyết thủy nấu trà mời quý khách.

Ni cô trẻ tuổi tên là Tổ Tâm liền “ạ” một tiếng, liếc nhìn Tư Đồ Ngọc một cách rất tình tứ rồi lui ra khỏi phòng.

Đào Hoa am chủ nhìn Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tư Đồ thí chủ, bần ni được nghe Tổ Tâm bẩm cáo là thí chủ không phải đặc biệt mà tới tiểu am này, mà chỉ vì đi lạc đường mà thôi.

Tư Đồ Ngọc nhận thấy lời nói của vị Đào Hoa am chủ này rất ôn hòa, nghĩ bụng:

“Đã là người xuất gia thì phải dứt được tránh những dục niệm, không để nhiễm thất tình, mà bảo dưỡng lấy tinh thần hầu trở thành một Phật tử chân chính. Nếu là một vị lão bà da mồi tóc bạc tầm thường thì làm sao có giọng nói hiền hòa như một thiếu nữ thế được?”

Tư Đồ Ngọc nghĩ vậy, bèn mỉm cười nói :

- Tại hạ muốn đi tìm một nơi gọi là Thủy Vân am...

Đào Hoa am chủ vừa nghe đến ba chữ “Thủy Vân am” trên gương mặt liễu biếc sắc.

Tư Đồ Ngọc thấy vẻ mặt của Đào Hoa am chủ thay đổi, hỏi :

- Tại hạ xin hỏi, Am chủ biết Thủy Vân am ở nơi nào không?

Đào Hoa am chủ lặng lẽ đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, gật đầu đáp :

- Biết hay không thì thí chủ cần gì phải đi Thủy Vân am?

Tư Đồ Ngọc cảm thấy Đào Hoa am chủ nói như vậy thật ngoài ý nghĩ của chàng, liền giật mình hỏi :

- Ý của Am chủ chắc là muốn nói, Thủy Vân am đó đi không được hay sao?

Đào Hoa am chủ lắc đầu thở dài nói :

- Đó là một nơi bộn bại hoại của Phật môn đã chiếm cứ để làm những chuyện ô uế, mà Tư Đồ thí chủ lại là một người trẻ tuổi phong lưu như vậy, nếu bước vào trong đó rồi thì tất sẽ trầm luân trong dục vọng không có cách nào tự cứu vãn được.

Tư Đồ Ngọc khê cau mày, vừa định lên tiếng nói, thì nữ cô tên gọi là Tổ Tâm đã bưng khay trà khói bốc lên nghi ngút tới. Trong khay có hai chén ngọc màu sắc lung linh, một chén đặt ở trước mặt Tư Đồ Ngọc, còn một chén đặt ở trên vãn sàng của Đào Hoa am chủ.

Đào Hoa am chủ nâng chén trà, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Thảo am ở nơi thôn dã, không có vật gì để đãi khách, xin Tư Đồ thí chủ hãy dùng qua thứ nước tuyết này.

Tư Đồ Ngọc nâng chén trà khê nếm một chút, nhận thấy thứ trà này quả nhiên rất thơm, bất giác chàng không ngớt tiếng cảm tạ.

Tư Đồ Ngọc đợi tới khi Đào Hoa am chủ buông chén trà xuống, chàng mới mỉm cười nói :

- Thủy Vân am thực sự ở nơi nào mà Am chủ vẫn chưa cho tại hạ biết?

Đào Hoa am chủ khê cau mày nói :

- Tư Đồ thí chủ, bần ni đã nói rằng Thủy Vân am là nơi sào huyệt của bọn yêu quái mà thí chủ vẫn còn muốn đi hay sao?

Tư Đồ Ngọc hơi nóng mặt. Chàng cao giọng nói :

- Bởi vì tại hạ có một vị sư tỷ bị lạc trong Thủy Vân am, cho nên tại hạ không thể không đi giải cứu. Huống chi quét sạch bọn ma quái là thanh trừ được những kẻ bại hoại của Phật môn, cũng là một công đức rất lớn.

Đào Hoa am chủ nghe xong, khẽ gật đầu mỉm cười nói :

- Tư Đồ thí chủ là người muốn vì dân lành mà diệt trừ những kẻ gian ác, mà bản ni đây cũng tự cảm thấy có bổn phận làm việc công ích. Do đó, bản ni sẽ xin chỉ đường cho thí chủ.

Tư Đồ Ngọc liền đứng dậy nghiêng mình lên tiếng cảm tạ.

Đào Hoa am chủ đưa mắt nhìn ni cô Tổ Tâm đứng hầu bên cạnh nói :

- Tổ Tâm hãy dẫn Tư Đồ thí chủ ra ngoài am và chỉ chỗ Thủy Vân am cho Tư Đồ thí chủ biết.

Ni cô Tổ Tâm “ạ” một tiếng rồi ra hiệu cho Tư Đồ Ngọc đi theo mình. Tư Đồ Ngọc liền thi lễ, cáo từ với Đào Hoa am chủ.

Sau khi ra khỏi thiền phòng, Tư Đồ Ngọc liền quay sang ni cô Tổ Tâm hạ giọng nói :

- Tiểu sư phụ, vừa rồi chẳng phải là tiểu sư phụ đã nói là không biết Thủy Vân am ở nơi nào hay sao?

Ni cô Tổ Tâm thản nhiên mỉm cười nói :

- Tiểu ni chẳng phải là không biết mà chỉ cho rằng thí chủ là một người chính trực và thành thật như vậy cũng sẽ...

Tư Đồ Ngọc biết rằng ni cô đã nhận lầm mình, chàng vội vàng phân trần nói :

- Tiểu sư phụ đừng có hiểu lầm ý của tại hạ. Nguyên nhân khiến tại hạ cần đi Thủy Vân am là muốn đi giải cứu người, chứ không phải muốn cùng bọn bại hoại Phật môn đó làm...

Ni cô Tổ Tâm lại khẽ liếc Tư Đồ Ngọc cười khanh khách nói :

- Tư Đồ thí chủ chẳng cần phải biện hộ làm chi, bởi vì vị Thủy Vân am chủ chẳng những là người nhan sắc tuyệt trần, mà lại còn tinh thông về môn ái ân, khiến cho người...

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình nghĩ bụng:

“Ni cô Tổ Tâm tại sao lại đột nhiên trở nên phóng dăng như thế? Lời nói của ni cô lại không chút e dè gì đối với chàng, lại còn thốt ra những lời dâm dăng”.

Nghĩ vậy, Tư Đồ Ngọc liền ngắt lời của đối phương mỉm cười nói :

- Tiểu sư phụ, Thủy Vân am thực sự ở nơi nào?

Ni cô Tổ Tâm gương mặt đã lộ vẻ dâm dăng cười khanh khách nói :

- Tư Đồ thí chủ, tại sao thí chủ lại phải vội vã như thế? Thí chủ cứ việc yên lặng ra khỏi cửa Đào Hoa am thì bảo rằng tiểu ni sẽ dẫn thí chủ đến Thủy Vân am.

Tư Đồ Ngọc nghe rồi, rất làm lạ, liền nghĩ bụng: “Lúc mình tới đây, rõ ràng là ở gần đây không thấy có một căn nhà nào, mà sao ni cô Tổ Tâm này lại nói như thế được?” Tư Đồ Ngọc trong lòng rất lấy làm lạ, nhưng chàng vẫn yên lặng đi ra khỏi cửa am, Ra tới bên ngoài, Tư Đồ Ngọc liền đưa mắt nhìn tứ phía, trừ cảnh vật vẫn tịch mịch và khu rừng đào khô héo ra, thì quả nhiên không có gì khác lạ.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên đưa mắt nhìn ni cô Tổ Tâm hỏi :

- Tiểu sư phụ, Thủy Vân am ở đâu?

Ni cô Tổ Tâm cười khanh khách nói :

- Tục ngữ thường nói: “Xa ở tận chân trời, gần ở ngay trước mắt”. Tư Đồ thí chủ tại sao thí chủ chỉ nhìn phía trước mà lại không nhìn về phía sau?

Tư Đồ Ngọc liền quay đầu nhìn lại nhưng vẫn không thấy có một ngôi nhà nào khác cả.

Ni cô Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Tư Đồ thí chủ, chẳng những thí chủ cần phải quay đầu lại mà còn phải ngẩng đầu lên nữa.

Tư Đồ Ngọc đành phải nghe theo lời ni cô Tổ Tâm mà ngừng đầu lên nhìn, thì toàn thân đều rung động, trên gương mặt liền biến sắc.

Thì ra vừa rồi chàng vốn thấy ba chữ “Đào Hoa am” ở trước cửa am này, hiện giờ đã biến thành ba chữ “Thủy Vân am”.

Tư Đồ Ngọc rất lấy làm lạ, liền buột miệng hỏi :

- Nơi... nơi này là Thủy Vân am à?

Ni cô Tổ Tâm gật đầu mỉm cười nói :

- Ai bảo là không phải? Trong rừng có cảnh đẹp “Lan như ẩn thủy yên”. Am ở trong Đào Hoa lâm, lại chỉ có hai chị em tiểu ni và Am chủ chẳng lẽ lại không thể gọi được hai chữ “cảnh đẹp” hay sao?

Tư Đồ Ngọc nghe ni cô Tổ Tâm nói Đào Hoa am này chính là Thủy Vân am thì trong lòng chàng liền lo lắng đến tính mạng của Tiêu Lộng Ngọc mà không nghĩ ngợi gì đến chuyện khác.

Chàng vội vàng hỏi :

- Nơi này là Thủy Vân am thì Ngọc tỷ tỷ của tại hạ... có ở trong am này hay không?

Ni cô Tổ Tâm nguyệt chàng một cái rồi mỉm cười nói :

- Hừ! Nói sao mà nghe thân mật đến thế! Ai là Ngọc tỷ tỷ của nhà người?

Tư Đồ Ngọc tuy nghe xong rồi, chàng cũng hơi đỏ mặt, đáp gọn :

- Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc.

Ni cô Tổ Tâm gật đầu mỉm cười nói :

- Là Tiêu Lộng Ngọc hay sao? Người muốn gặp y thị lắm à?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười cau mày nói :

- Tất nhiên là cần lắm. Chính vì lẽ đó mà tại hạ đã khổ công đến nơi này.

Ni cô Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Muốn gặp Tiêu Lộng Ngọc thì hãy đi theo tiểu ni. Nhưng Thủy Vân am này là một hang ma quái dẫn của những bọn bại hoại cửa Phật chiếm cứ, chỉ sợ rằng người đến được nhưng về không được.

Tư Đồ Ngọc tuy biết rằng trong Thủy Vân am này chứa đầy những sự nguy hiểm khác thường, chứ tuyệt nhiên không phải là một nơi hiền lành đâu. Nhưng một là chàng ỷ vào võ công của mình, không coi hai người Thủy Vân am chủ và ni cô Tổ Tâm ra gì. Hai là nơi này có liên quan đến tung tích của Ngọc tỷ tỷ của chàng, thì dù có là nơi đầm rồng hang hổ, chàng cũng không hề sợ hãi.

Vì vậy, khi ni cô Tổ Tâm dứt lời, Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu sư phụ, hãy dẫn đường giùm tại hạ. Tư Đồ Ngọc này đã dám vào Đào Hoa am thì có lẽ nào không dám đến Thủy Vân am!

Ni cô Tổ Tâm mỉm cười rất tình tứ, rồi yếu điệu bước vào trong.

Ni cô Tổ Tâm thoăn thoắt đi nhanh như một nhân vật võ lâm, nàng tung mình nhanh như chớp lướt vào am động.

Môn khinh công này chứng tỏ ni cô Tổ Tâm chẳng phải là một tay vừa.

Tư Đồ Ngọc chỉ sợ ni cô Tổ Tâm chạy mất hút, nên chàng vội vàng tung mình đuổi theo.

Không may, chàng đã gặp một trở ngại lớn. Ni cô Tổ Tâm vừa hạ chân xuống đất vẫn không có sự gì khác lạ, nhưng đợi đến khi Tư Đồ Ngọc vừa từ từ buông mình xuống, chân chàng bỗng đập vào một khoảng không, thân hình chàng liền rơi tụt xuống.

Tư Đồ Ngọc biết rằng mình đã trúng phải cơ quan ngầm của đối phương, chàng vội vàng thi triển môn khinh công tuyệt thế là “Thê Vân Tung” theo một thức “Hải Hạc Thoán Vân” tung mình bắn vọt trở lên.

Theo đà đó thì đột nhiên chàng giương hai cánh tay, thân hình còn đang lơ lửng trên không đã lách mình sang bên.

Tiếp theo đó liền có tiếng ầm ầm vang lên. Một tấm sắt dày trên mặt toàn là những đinh sắt, nặng cũng có đến vài trăm cân rơi xuống đỉnh đầu chàng.

Tư Đồ Ngọc không biết tính sao, đành chỉ xả hết chân khí rồi từ từ để cho người rơi lọt xuống địa đạo.

Kế đó lại “ầm” một tiếng vang lên, tấm sắt đã chắn lấy phía trên.

Dưới địa huyệt sâu chừng hai trượng, bề mặt chẳng rộng lắm, chỉ chừng tám chín thước thôi.

Nhưng trên bốn vách tường lại có những cái lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau, lớn thì to bằng bàn tay, còn nhỏ thì chỉ bằng ngón tay út.

Tư Đồ Ngọc vừa hạ mình xuống mặt đất, liền đưa mắt liếc nhanh để xem xét tình thế xung quanh.

Sau khi Tư Đồ Ngọc nhìn thấy những lỗ hổng trên bốn vách tường, chàng liền cau mày suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn không đoán ra được trong những cái lỗ hổng lớn nhỏ này có ẩn chứa những cạm bẫy gì?

Địa huyệt này tuy không rộng nhưng đều được bao bọc bằng những loại sắt thép quyết không nhờ vào võ công mà có thể phá ra được.

Tư Đồ Ngọc nhận rõ tình cảnh này rồi, chàng biết rằng mình không có cách nào trốn thoát được, cho nên chàng chỉ tạm thời nghỉ ngơi, chờ cho tới khi đối phương xuất hiện rồi mình sẽ tùy cơ ứng biến.

Tư Đồ Ngọc vừa chú ý thì ở phía trên địa huyệt đã có tiếng cười dâm dăng của Tổ Tâm vọng xuống.

Tư Đồ Ngọc nghiêng rặng, cao giọng nói :

- Tiểu sư phụ người... người... giam ta trong địa huyệt này là có ý gì?

Tổ Tâm cười lớn :

- Ta có một việc không được rõ ràng cho lắm. Muốn thí chủ hãy nói sự thật ra.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Tiểu sư phụ có việc gì thắc mắc hãy nói ra? Nếu tại hạ trả lời ắt phải là sự thật. Nếu nhận thấy không thể trả lời được thì tại hạ không chịu nói một lời nào đâu.

Tổ Tâm hỏi :

- Lúc ban đầu các hạ vào trong am, có phải là chính tay đã thắp ba nén nhang trên bàn thờ Phật không?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Vào miếu thì phải thắp nhang, đó là chuyện thường tình, tiểu sư phụ hỏi việc đó làm chi?

Tổ Tâm cười khanh khách nói :

- Các hạ nhận thấy hương vị của ba nén nhang đó như thế nào?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Hương vị rất thanh nhã, không giống hương vị những loại hương tầm thường. Đó phải là một bảo phẩm.

Tổ Tâm lại hỏi tiếp :

- Các hạ ở trong thiền phòng chuyện trò cùng Am chủ ta, đã uống một ly trà phải không?

Tư Đồ Ngọc không hiểu Tổ Tâm hỏi chuyện vụn vặt đó là có ý gì. Tuy vậy chàng cũng đáp :

- Am chủ của tiểu sư phụ đã nói rõ rằng: Đó là một loại nước Tuyệt Diệu Hương Nhã nấu thành trà đó sao?
Tổ Tâm mỉm cười hỏi :

- Loại Diệu Hương Nhã này...

Tư Đồ Ngọc không để Tổ Tâm dứt lời, liền chặn ngang :

- Diệu Hương Nhã quả thật đúng với cái tên của nó, đáng gọi là nước ngọt trà thơm, khiến cho người chỉ uống một chén khỏi miệng mùi thơm vẫn còn dính ở chân răng. Nhưng không biết tiểu sư phụ cứ hỏi những chuyện vụn vặt trà với hương này để làm gì?

Ni cô Tổ Tâm cười vẻ dâm dăng, khiến cho người phải rùng mình sờn tóc gáy, rồi ni cô lại nói tiếp :

- Tư Đồ thí chủ, tiểu ni sẽ nói thật cho thí chủ biết Hương là Chủng Cốt hương, còn trà có tên là Tiêu Hồn trà, đều là những chất thuốc mê hoặc rất mãnh liệt.

Câu nói của ni cô Tổ Tâm nhấn mạnh từng chữ một, như những tiếng sét đánh vào đỉnh đầu Tư Đồ Ngọc khiến cho chàng không lạnh mà run.

Tư Đồ Ngọc ngày trước ở Thiên Phật sơn tại Tế Nam đã trúng phải chất thuốc dâm độc môn do Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ ám toán thì chàng đã biết được mùi vị của sự phát dục tình như thế nào.

Giờ đây căn cứ theo lời nói của ni cô Tổ Tâm thì rõ ràng chàng đã bị trúng phải chất hương và trà đầy kích thích của bọn yêu ni ở Đào Hoa am này. Tư Đồ Ngọc chẳng kinh sợ cho được?

Do đó chàng tạm thời vứt bỏ những chuyện lo nghĩ viển vông, ngồi vịn công điều tức để xem xét sự biến đổi trong cơ thể mình ra sao?

Ni cô Tổ Tâm lại cất tiếng nói :

- Đáng trách là thí chủ trước tiên đã bị trúng phải chất hương độc sau lại còn uống chén trà tẩm độc mà vẫn chưa thấy có một chút phản ứng nào, vậy thực sự là món linh dược hiếm có của chúng ta lại đột nhiên mất cả hiệu nghiệm hay sao?

Nói dứt lời, dưới địa huyết vẫn tĩnh mịch không có một tiếng động, ni cô Tổ Tâm không nghe thấy tiếng trả lời nào của Tư Đồ Ngọc.

Thấy vậy ni cô Tổ Tâm ngạc nhiên nói :

- Tư Đồ thí chủ tại sao không trả lời? Chẳng lẽ thí chủ lại muốn tiểu ni ra tay tàn độc để cho thí chủ chuốc lấy sự đau đớn hay sao?

Tư Đồ Ngọc lúc đó đã xem xét kỹ trong cơ thể chàng vẫn không thấy mình bị trúng chất độc, bất giác chàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ cao giọng nói :

- Tư Đồ Ngọc này là người gan dạ, đã được tại bằng đồng sắt nếu chỉ có loại thuốc dâm tà tầm thường như thế mà có thể khiến cho ta phải sợ hay sao?

Ni cô Tổ Tâm cười nhạt một tiếng nói :

- Thật là thí chủ cuồng ngạo quá đổi. Nhưng tiểu ni không tin loại khoái hoạt thánh dược trăm lần dùng trăm lần công hiệu này đối với thí chủ lại mất hết hiệu nghiệm. Để tiểu ni thử xem sao?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt một tiếng nói :

- Cách thử như thế nào chứ, với chút công phu nhỏ mọn của người chẳng lẽ lại còn dám xuống đây vào trong cái địa huyết này...

Ni cô Tổ Tâm ngắt lời nói :

- Cần gì ta phải xuống. Người có thấy những lỗ hổng trên vách tường kia không?

Tư Đồ Ngọc đã chú ý đến những lỗ hổng đó, khi nghe nàng nhắc tới chàng muốn hỏi cho ra sự thật, chàng cười nhạt nói :

- Mười mấy cái lỗ hổng nhỏ nhoi này thì có thể làm gì được ta?

Ni cô Tổ Tâm lạnh lùng nói :

- Người đừng có đắc ý vội. Để ta cho người xem một chút lợi hại.

Ni cô Tổ Tâm vừa nói dứt lời, thì trong những lỗ hổng trên vách tường có những làn khói hương từ từ tỏa ra và những giòng nước đen tanh tưởi chảy ra thoi thì đủ các loại rắn đang nhô đầu lè lưỡi thở phì phì trông thật khiếp sợ vô cùng.

Xem tiếp hồi 64 Đào Hoa am vậy cuộc giao hoan

64. Hồi 64 Đào Hoa Am Vậy Cuộc Giao Hoan

- Ta đâu phải người lòng gan dạ sắt mà không biết thương hoa tiếc ngọc? Tư Đồ thí chủ chắc cũng đã nhận thấy điều đó chứ? Trong lỗ hổng trên vách tường có rất nhiều nguy cơ, trước tiên ta sẽ phải ra cái loại Chủng Cốt kỳ hương để....

Tư Đồ Ngọc hoảng sợ nhưng chàng vẫn lạnh lùng ngắt lời :

- Các loại hương độc này, ngay ở trong đại điện cũng đã hết hiệu nghiệm thì ở trong huyết đạo này sao có thể áp đảo được ta?

Ni cô Tổ Tâm cười nhạt nói :

- Người chớ quên rằng ta đã nói hai chữ “đại lượng”. Huống chi nếu người không có cách nào bị chất hương độc làm cho mê mẩn tâm thần, ta sẽ thả ra vô số độc xà để cho người được hưởng mùi vị của chúng.

Tư Đồ Ngọc ngẫm cần rằng, không thềm để ý tới lời uy hiếp của đối phương. Chàng cười nhạt một tiếng, nói :

- Tư Đồ Ngọc này đã từng lên núi chém hổ, xuống biển chặt ngao. Đối với những con độc xà nhỏ bé này thì có gì đáng sợ.

Ni cô Tổ Tâm bật cười, nói :

- Người đừng cuồng ngạo. Độc xà không thể làm hại được người, nhưng ta sẽ phóng thêm loại nước độc hôi tanh, có thể làm nát đá phai vàng, để người trằm mình vào trong đó, xem người có thể thoát được cái chết hay không?

Tư Đồ Ngọc đang phân vân nghĩ ngợi thì từ những lỗ hổng trên vách tường đã có những làn khói mỏng tuôn ra.

Ni cô Tổ Tâm nói là làm, ra tay tàn độc vô cùng, Tư Đồ Ngọc đành tập trung tinh thần để kịp thời ứng phó với biến chuyển trước mắt.

Nhưng ở trong địa huyết, dưới lớp khói hương đang tuôn ra, Tư Đồ Ngọc lại nghĩ đến một việc.

Chàng căn cứ vào lời nói của ni cô Tổ Tâm thì chính chàng đã nghĩ phải chất Chủng Cốt hương và phải Tiêu Hồn trà, vì lẽ gì lại không thấy có phản ứng gì cả?

Đối với chất độc đâm tà, chàng không phải là lần đầu tiên mới gặp phải mà sớm đã bị qua rồi.

Căn cứ theo kinh nghiệm ngày trước, Tư Đồ Ngọc biết rằng chất thuốc đâm tà đã xâm nhập vào trong cơ thể thì nạn nhân cảm thấy trong đờn điền bắt đầu nóng lạ thường, huyết mạch căng thẳng.

Hiện giờ tình cảnh không giống như ngày trước. Ni cô Tổ Tâm gọi là loại thuốc độc đâm tà, Chủng Cốt hương và Tiêu Hồn trà y như là đã biến thành Ân Lực hương và Thanh Tâm trà, đối với chàng cũng không có tác dụng của một loại thuốc đâm tà chút nào cả.

Tư Đồ Ngọc vừa nghĩ đến đây thì trong địa huyết làn khói hương trở nên mỗi lúc một dày đặc.

Tư Đồ Ngọc chợt lóe lên một ý nghĩ. Chàng liền hít mấy hơi khói hương dày đặc trong địa huyết này.

Hành động như vậy là chàng muốn thí nghiệm xem có phải là mình thực sự không sợ chất độc đậm tà này chăng?

Nói ra thì cũng thật kỳ lạ, bởi vì Tư Đồ Ngọc một hít làn khói vào, một mặt ngằm vận công để xem xét, thế mà trong cơ thể vẫn không thấy có chút trạng thái khác lạ nào.

Tư Đồ Ngọc lấy làm kinh ngạc, nhưng đột nhiên chàng chợt tỉnh ngộ, nghĩ bụng :

“Có lẽ mình trúng phải chất thuốc rất độc Cửu Cửu Mê Hồn đơn của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông đã lâu, cho nên hiện giờ chất thuốc độc đó đã giải trừ được”.

Tư Đồ Ngọc càng nghĩ càng cho là hữu lý. Lúc đó làn khói hương Chủng Cốt hương mỗi lúc một phun ra dày đặc.

Tư Đồ Ngọc khê cao đôi mày. Chàng muốn nói một câu đầy vẻ đắc ý với ni cô Tổ Tâm rằng: chất thuốc tà độc này không thể làm gì được ta đâu. Nhưng câu nói chưa ra khỏi miệng thì đột nhiên chàng lại lóe lên một ý nghĩ, khiến cho chàng không thể nào nói được nên lời.

Thì ra Tư Đồ Ngọc nghĩ đến việc chàng đối với khói độc cố nhiên không sợ, đối với rắn độc không đáng khiếp, nhưng đối với chất nước độc tẩm vào cơ thể có uy lực làm đá nát vàng phai thì quả thật chàng không có cách nào kháng cự được.

Nếu như ni cô Tổ Tâm thực sự phóng nước độc từ trong những lỗ hổng trên vách tường ra thì quả thật phiền phức lắm. Chỉ bằng lúc này thừa cơ giả bộ làm như bị chất độc Chủng Cốt hương mà mê man đi để qua mắt được ni cô Tổ Tâm.

Lúc đó chẳng những chàng có thể thừa cơ mà thoát thân được, mà hơn nữa cũng còn ra tay trừ diệt một kẻ thâm đẳng như thế này.

Màn khói hương trong địa huyết thoát ra mỗi lúc càng thêm dày đặc dần dần che phủ lấy người chàng, khiến cho Tư Đồ Ngọc khó có thể mở mắt ra được.

Ngay lúc đó, Tư Đồ Ngọc chợt nghe tiếng “phì, phì” vang lên. Chàng liền biết rằng những tiếng “phì, phì” này là tiếng thở của những loài độc xà.

Ni cô Tổ Tâm nhân màn khói dày đặc đã che phủ mắt chàng lại phóng ngay một loại độc xà ra, quả thật dụng ý của y thị tàn độc vô cùng. Tư Đồ Ngọc khê cau mày. Màn khói dày đặc ở trước mặt chàng bỗng khê rung động. Từ trong màn khói đó chập chờn những bóng rắn màu đen tuyền.

Tư Đồ Ngọc thấy thế khê lắc động thân hình rồi chàng đưa ngay chụp lấy đuôi rắn, quay tít lên trên không.

Đó là bí quyết để chế ngự rắn, dẫu là loài rắn có tàn độc đến đâu, sau khi bị quay tít như vậy thì những gân cốt trong toàn thân đều bị sai khớp hết, không còn động đậy được chút nào.

Nhưng một con rắn vừa đến trước mặt chàng, nhưng chợt ở trong màn khói dày đặc có nhiều tiếng “phì phì” nổi lên ở phía sau.

Tư Đồ Ngọc liền nắm lấy con rắn trong tay, xử dụng như một cây nhuyễn tiên, thi triển ngay một thức “Dấu Lược Yên Vân” quét mạnh về phía sau.

Quả nhiên phía sau chàng có hai con rắn độc tấn công tới, nhưng đã bị Tư Đồ Ngọc quét một đường roi bằng thân rắn trúng vào, cho nên cả hai con rắn va chạm vào nhau liền lăn long lóc.

Tư Đồ Ngọc không phải là sợ chết, nhưng chàng mượn cơ hội này cất giọng với vẻ bàng hoàng hướng lên trên địa huyết, nói :

- Tiểu sư phụ....

Ni cô Tổ Tâm cao giọng cười nói :

- Tư Đồ thí chủ, thí chủ gọi ta làm gì? Thí chủ đã sợ rắn, lại còn bị Chủng Cốt hương làm cho biến đổi lòng gan dạ sắt, đã biết mùi vị của nó rồi phải không?

Tư Đồ Ngọc cố ý gượng cười nói :

- Đó là còn phải hỏi nữa à! Bọn độc xà đủ hình đủ sắc, nhưng vẫn không thể trông phong lưu đáng mến bằng tiểu sư phụ.

Ni cô Tổ Tâm cười khanh khách, nói :

- Tư Đồ thí chủ, không ngờ thí chủ lại cũng có thể thốt ra bốn chữ “phong lưu khả ái” đối với ta à?

Tư Đồ Ngọc làm bộ giận dữ nói :

- Tiểu sư phụ, nếu như tiểu sư phụ muốn tại hạ vui vậy, hãy mau thu hồi lại đàn rắn đáng ghét này.

Ni cô Tổ Tâm bật cười nói :

- Rắn chỉ có thể phóng ra mà không thể thu lại. Có điều là bọn chúng không dám bò lên vách tường phía Đông nam, vậy tiểu thí chủ hãy đến phía Đông nam để nghe ta phân phán.

Tư Đồ Ngọc y theo lời của ni cô Tổ Tâm, chàng tung mình nhảy tới góc tường phía Đông nam.

Quả nhiên lúc đó chàng không nghe tiếng “phì phì” của đàn rắn nữa.

Ni cô Tổ Tâm như đã biết rằng Tư Đồ Ngọc đã lao tới góc tường phía Đông nam trong địa huyết, ni cô cười nói :

- Tư Đồ thí chủ, thí chủ hãy đưa tay sờ lên vách xem có thấy ba cái nút hình tròn không?

Tư Đồ Ngọc đưa tay sờ trên vách tường gập đầu, nói :

- Đúng vậy, tiểu sư phụ muốn tại hạ phải làm gì?

Ni cô Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Tiểu thí chủ hãy nắm lấy cái nút bên trái, trước tiên hãy quay ba vòng về bên trái, rồi sau đó hãy kéo bật ra.

Tư Đồ Ngọc làm theo lời Tổ Tâm nói. Đột nhiên, lúc đó trên vách tường bỗng vang lên những tiếng âm âm.

Ni cô Tổ Tâm cười khanh khách, có vẻ dâm dăng, nói :

- Tư Đồ thí chủ, thí chủ đã mở cái cánh cửa vui sống đó rồi, vậy hãy xin thí chủ tiến vào. Sau khi đi hết con đường hầm thì sẽ đến Hoan Hỷ thiền viện. Ta sẽ chờ đợi ở đó.

Tư Đồ Ngọc ngẫm nghĩ rằng, nghĩ bụng:

“Giờ phút này chính là dịp để ta ra tay trừng trị cho dâm nữ này, rồi đập bằng cái hang ma này mới được”.

Tư Đồ Ngọc vừa nghĩ bụng vừa bước qua cánh cửa ngầm.

Quả nhiên có một con đường ngầm. Bên trong tỏa ra mùi hương thơm lạ lùng, khiến chàng cảm thấy tâm thần sáng khoái hẳn.

Con đường ngầm này dài độ hơn mấy trượng, cũng chẳng có khúc quanh gì, chỉ phải đi mỗi lúc một hướng lên phía trên.

Cuối đường con đường hầm này có một cánh cửa của một gian phòng. Trên cánh cửa khắc bốn chữ theo lối chữ Lệ là “Hoan Hỷ Thiền Thiên”.

Tư Đồ Ngọc thấy thế liền tức giận. Chàng khế đưa cánh tay phải lên, muốn đánh nát ngay bốn chữ trên cánh cửa rất dâm dăng này.

Nhưng chợt nghĩ tới điều gì, chàng lại ngừng tay...

Hơn nữa, chàng nghĩ đến Ngọc tỷ tỷ của mình, cho nên chẳng muốn thừa lúc giả trang hồ đồ này, trong lúc vui vậy với ni cô Tổ Tâm, chàng sẽ dò xem những nét chữ để lại trong rừng lúc trước thực sự của ai đã viết ra, và Ngọc tỷ tỷ của mình thật sự có bị giam giữ ở nơi này không?

Tư Đồ Ngọc đã có chủ định như vậy, do đó chàng đưa tay đẩy cánh cửa “Hoan Hỷ Thiền Thiên”.

Cánh cửa bật ra, Tư Đồ Ngọc khẽ nhú mào, đứng khựng lại.

Trong gian phòng này nhuộm một màu hồng. Trên bốn bức tường đều có treo đủ các bức họa màu mè trông thật vô cùng khêu gợi.

Gian phòng rộng ước chừng hơn một trượng. Trừ một cái giường và một cái kỷ ra thì thật sự chẳng thấy bày biện một thứ gì khác nữa.

Tư Đồ Ngọc vừa bước vào, ni cô Tổ Tâm liền khẽ ngụyt một cái rồi dịu giọng nói :

- Tư Đồ thí chủ, thí chủ xem nơi Hoan Hỷ Thiên Thiên này có phải là nơi cực lạc sung sướng vô bờ không? Chàng liền ngừng bước, chăm chú nhìn ni cô Tổ Tâm, rồi làm ra vẻ như đang ngẩn ngơ, dờ dẩn, cố dần lửa dục.

Ni cô Tổ Tâm thấy vậy mỉm cười nói :

- Tư Đồ thí chủ, thí chủ đã ngửi phải Chủng Cốt hương, ắt phải cảm thấy bực bội và khác nước lấm, phải không? Để ta đi lấy trà cho thí chủ uống.

Nói rồi, ni cô Tổ Tâm bước xuống giường, nàng đưa tay ra với lấy bình trà ở trên chiếc kỷ, rót ra một chén trà thơm phưng phực.

Kế đó, ni cô Tổ Tâm yếu điệu tiến về phía Tư Đồ Ngọc.

Người đẹp đã khiến người phải tiêu hồn lạc phách rồi, hơn nữa với dáng đi ông ẹo để lộ những đường cong tuyệt mỹ khiến người ta không thể tránh khỏi không bị ngẩn ngơ.

Ngay cả Tư Đồ Ngọc là một vị anh hùng, lòng dạ rất cứng cỏi, coi việc sắc dục là hèn hạ, bất giác trên gương mặt bừng bừng đỏ, trong lòng cũng hơi rung động, không dám nhìn ni cô Tổ Tâm. Chàng vội vàng quay mặt đi nơi khác.

Ni cô Tổ Tâm đi tới trước mặt chàng, rồi ỏn ẻo nói :

- Tiểu thí chủ, cứ xem gương mặt bừng bừng đỏ của thí chủ, ắt là tính dục đã bộc phát rồi phải không? Vậy trước tiên thí chủ hãy uống chén trà này để trấn áp lửa dục đã.

Tư Đồ Ngọc một là cũng hơi khát, hai là chàng tự cảm thấy trong thân thể mình sinh ra một kỳ tích, cho nên đối với chén trà do ni cô Tổ Tâm mời, chàng cũng không có chút đề phòng.

Do đó, Tư Đồ Ngọc gật đầu mỉm cười nói :

- Xin đa tạ tiểu sư phụ. Chén trà này là chén trà mà tại hạ đã được uống qua, có tên là Tiêu Hồn trà phải không?

Ni cô Tổ Tâm cười khanh khách nói :

- Ta đã coi nếu tiểu thí chủ đã cam tâm chịu thân phục dưới gót chân ta rồi, thì ta còn cho tiểu thí chủ uống Tiêu Hồn trà làm chi nữa! Đây là Thanh Tâm trà. Uống một chén thì tiểu thí chủ trấn tĩnh được tinh thần khỏe khoắn trong thể xác.

Tổ Tâm vừa nói dứt lời, khẽ đưa chén trà trên tay, âu yếm kề vào môi Tư Đồ Ngọc.

Quả nhiên Tư Đồ Ngọc vừa uống xong, cảm thấy hương vị chén trà thơm tho, khác với chén trà mà chàng đã uống khi trước.

Tổ Tâm thấy Tư Đồ Ngọc uống xong chén trà, khẽ mỉm cười đặt chén trà xuống kỷ, rồi nàng lại nằm ngả người trên giường, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc vẫy tay, nói :

- Tiểu thí chủ, hãy đến...

Mỹ nữ nằm ngả người khêu gợi, đưa tay vẫy trước tình cảnh đó mà ai dần lòng cho được?

Tư Đồ Ngọc cảm thấy từ trong sống lưng nổi lên một luồng khí nóng.

Luồng khí nóng này trong giây lát đã truyền khắp thân thể khiến Tư Đồ Ngọc cảm thấy khó chịu lạ thường, như không còn tự chủ được nữa.

Chàng mang máng cảm thấy rằng cái luồng nhiệt khí này chạy khắp châu thân liên tục tập về Đơn Điền.

Tư Đồ Ngọc đã từng ném qua cái mùi vị đau đớn này rồi, chàng liền biết mình đã trúng phải chất thuốc độc thâm tà mà sinh ra phản ứng như vậy.

Trong lúc mê man, Tư Đồ Ngọc không hiểu vì lẽ nào lúc trước trong cơ thể của chàng đã sinh ra một chất lạ, là không sợ những loại thuốc độc thâm độc mà giờ đây chất lạ đó chợt biến mất, chàng trở lại con người tầm thường.

Lúc đó Tổ Tâm khẽ chớp đôi mắt, yếu đuối nói :

- Tiểu thí chủ, ta gọi tiểu thí chủ lại đây, tại sao thí chủ không tới?

Đáng thương cho Tư Đồ Ngọc, tuy trí không chưa hoàn toàn mất hẳn nhưng chàng đã bị lửa dục thiêu như đốt ở trong thân thể, khiến chàng không bao giờ tự chủ nổi.

Tổ Tâm thấy vậy, biết rằng cá đã cắn câu, chim đã sa lưới, miếng thịt dê béo này ắt sẽ lọt vào trong miệng nàng.

Tổ Tâm hiện giờ đang trong tình trạng đó. Nàng thấy Tư Đồ Ngọc sắc mặt đã bừng bừng đỏ, lòng ham muốn và thèm khát đã tới cực điểm, nên nàng cất tiếng cười khanh khách, nói :

- Tiểu thí chủ, thí chủ đừng nên nóng nảy. Ở đây là “Hoan Hỷ Thiên Thiên” này luôn luôn có chuyện vui vậy, thế nên thí chủ trước tiên có cần biết rằng tại sao chất thuốc ban đầu không xâm nhập được mà hiện giờ có công hiệu như thế không?

Tư Đồ Ngọc lúc đó thần trí đã dần dần bị mê mờ đi, nhưng chàng vẫn còn một hai phần sáng suốt, liền gật đầu nói :

- Tại hạ thật... thật không hiểu rõ, xin tiểu sư phụ hãy nói cho tại hạ nghe.

Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Đó là thủ đoạn muốn bắt người cần phải khiến đối phương hãy buông thả mà không chút đề phòng của ta. Trước tiên, người đã dâng hương lên bàn thờ Phật và uống trà với Am chủ trong Phật điện, chẳng phải là thứ thuốc độc thật, nên đã không sinh ra phản ứng nào khác lạ.

Tư Đồ Ngọc đã đến cạnh giường. Chàng dán mắt nhìn vào thân hình lồ lộ của Tổ Tâm, vội vàng hỏi :

- Đã không phải là thuốc độc thật, tại sao tiểu sư phụ lại cần phải lừa gạt tại hạ mà nói là Chủng Cốt hương và Tiên Hồn trà gì đó?

Tổ Tâm cười nói :

- Đó là ta muốn cho người sinh ra một cảm giác sai lầm, ta đã dùng chất độc mà không làm gì được người, người đã dần dần khinh thường mà không đề phòng gì cả khiến cho ta có cơ hội để lợi dụng.

Tư Đồ Ngọc cố hết sức vận dụng chút trí tuệ cuối cùng suy nghĩ một chút, chàng chợt hiểu, vội nói :

- Nói như vậy, thì cái mùi hương mà tại hạ hít phải ở trong đường hầm là Chủng Cốt hương và ly trà vừa rồi tiểu sư phụ mời tại hạ uống là mới là Tiên Hồn trà hay sao?

Tổ Tâm mỉm cười đắc ý nói :

- Quả đúng như vậy. Người đã tự đắc là kẻ thông minh mà rốt cuộc cũng sa vào bẫy của ta. Bây giờ sao chưa chịu ngoan ngoãn lên giường mà hưởng thú vui cùng ta hay sao?

Nói dứt lời, Tổ Tâm lại trườn người tới bên Tư Đồ Ngọc, đưa đôi mắt lơ đãng đầy dâm đãng nhìn chàng.

Tư Đồ Ngọc đã trúng thứ thuốc độc thâm tà, làm sao chàng có thể dẫn ép được trước lời nói đầy dâm đãng và mời mọc của Tổ Tâm?

Tổ Tâm lim dim đôi mắt, định thưởng thức cái cảm giác mê mẩn. Đột nhiên ở trong Hoan Hỷ Thiên Thiên có một tiếng Phật hiệu vang lên.

Tiếp theo tiếng Phật hiệu thì cánh cửa ngăm trên bức tường chợt mở ra, một vị ni cô nét mặt nhăn nhó bước vào.

Người đó chẳng ai khác là Đào Hoa am chủ.

Tổ Tâm vừa thấy Đào Hoa am chủ bước vào, nàng ta khẽ cau đôi mày liễu, nhảy ngay xuống giường, nguyệt một cái nói :

- Đại sư tỷ! Tại sao sư tỷ nhỏ mọn đến thế? Vị Ngọc Long kiếm khách này đã bị tiểu muội dùng kế mà mê muội đi. Chẳng lẽ đại sư tỷ lại không chịu để cho tiểu hường thú hay sao?

Thì ra Tổ Tâm và Đào Hoa am chủ không phải là hai thầy trò mà chỉ là hai chị em gọi nhau bằng sư tỷ muội mà thôi.

Đào Hoa am chủ thấy vẻ mặt Tổ Tâm như thế, bật cười nói :

- Sư muội đừng nên nóng nảy, giữa hai chúng ta ai bắt được thăm đầu, chẳng phải tranh chấp làm chi. Giờ đây cứ để vị Ngọc Long kiếm khách này tự chọn lấy, đó chẳng phải là sự công bình hay sao?

Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Để y tự chọn lấy cũng được, nhưng sư tỷ hãy bỏ cái lớp hóa trang ấy đi. Nếu không với một lão Am chủ niên cao đức trọng như sư tỷ thì làm sao sánh với một tiểu ni cô đầy phong tình lãng mạn như tiểu muội được?

Tư Đồ Ngọc nghe ni cô Tổ Tâm nói như vậy, thì biết rằng người gọi là Đào Hoa am chủ chẳng phải là một lão ni, mà chỉ là một thiếu phụ dâm đãng giả trang mà thôi.

Tổ Tâm nói dứt lời thì Đào Hoa am chủ đột nhiên khẽ xoay người mấy vòng.

Tư Đồ Ngọc vừa nhìn thấy vị Đào Hoa am chủ lúc này, đột nhiên chàng giật mình, bởi vì Đào Hoa am chủ chẳng phải là người xa lạ, mà lại chính là người đã từng gặp mặt chàng.

Người này là Nữ Táng Tôn Điền Cổ Lệ.

Điền Cổ Lệ sau khi đã cởi bỏ lớp hóa trang rồi chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Tư Đồ huynh lần trước ở Thiên Phật sơn, nơi Tế Nam phủ, suýt chút nữa đã được duyên kết hợp, chẳng ngờ mối duyên đó lại phải đợi đến ngày hôm nay mới được bồi đền.

Tư Đồ Ngọc thần trí đã mê loạn, sau khi vừa trông thấy Điền Cổ Lệ chàng đã nhớ ra ngay được chuyện từ xưa.

Điền Cổ Lệ đưa tay chỉ Tổ Tâm, mỉm cười nói :

- Ta xin giới thiệu với Tư Đồ huynh, đây là sư muội của ta tên là Triệu Tổ Tâm. Sư muội của ta vừa đi theo hầu sư phụ của ta là U Linh bà bà từ đất Miêu Cương đến Trung Nguyên để nhận lời mời của Chương môn Câu Lậu phái là Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi. Hai bên nguyện sẽ kết với đoàn kết với nhau để cùng với sư phụ Tư Đồ huynh và Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm chờ đợi một trận thư hùng.

Tư Đồ Ngọc không thể nào ngăn chặt độc dâm tà đã hoành hành trong người chàng.

Điền Cổ Lệ đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, thấy vậy liền cao giọng cười nói :

- Tư Đồ huynh ta cũng biết rằng Tư Đồ huynh không thể nào ngăn cản được lòng ham muốn đang cuộn cuộn trào lên trong lòng. Vậy xin Tư Đồ huynh cứ lựa chọn một trong hai chị em ta đi.

Hiện giờ với hai thiếu nữ này, luận về nhan sắc thì Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ vẫn còn có phần lấn át hơn cô em là ni cô Tổ Tâm. Nếu không thì nàng ta cũng không thể nào lại tỏ vẻ tự tin mà yêu cầu ngay Tư Đồ Ngọc hãy chọn lựa đối tượng như vậy được.

Nhưng thật là một chuyện ngoài ý liệu của mọi người. Tư Đồ Ngọc đã dang tay ôm Tổ Tâm vào lòng.

Đó cũng là một hành động để báo thù chuyện ngày xưa, về mặt tâm lý, chàng đối với Điền Cổ Lệ vẫn còn giữ quan niệm coi nàng ta như kẻ thù địch.

Tổ Tâm thấy Tư Đồ Ngọc đã lựa chọn mình, lộ vẻ đắc ý, mỉm cười nói :

- Lệ tỷ, chẳng may tiểu muội được rút thăm đầu rồi. không hiểu tại sao y và Lệ tỷ có mối giao tình xưa, mà y không nghĩ đến mối tình cũ đó?

Điền Cổ Lệ tuy thất vọng, nhưng nàng không biết sao hơn. Nàng đành làm ra vẻ coi thường, cười nhạt nói :

- Đàn ông con trai phần đông đều thích mới chán cũ.

Điền Cổ Lệ vừa nói đến đây thì đột nhiên có tiếng ầm ầm vang dội, tựa như trong Đào Hoa am này có nhiều gian phòng bị sập vậy.

Tổ Tâm liền thi triển một thức “Lý Ngư Đả Đỉnh” vượt khỏi vòng tay Tư Đồ Ngọc, nàng đưa mắt nhìn Điền Cổ Lệ, lo lắng nói :

- Lệ tỷ, kẻ nào đã tới đây phá rối tôi đó.

Điền Cổ Lệ lắng tay nghe ngóng những tiếng ầm ầm vẫn chưa ngưng trên sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng. Nàng ta xua tay nói :

- Tổ muội hay mau mặc quần áo vào để nghênh địch, tạm thời ngưng cuộc vui này lại.

Tổ Tâm liền dạ một tiếng, nàng ta đưa tay búng ra một chỉ, điểm ngay vào huyệt Đơn Điền và Khí Hải của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc bị trúng chỉ của ni cô Tổ Tâm, liền ngã người bật ra. Điền Cổ Lệ ngạc nhiên hỏi :

- Tổ muội, sư muội điểm huyệt y làm gì?

Triệu Tổ Tâm khẽ đưa mắt nhìn Điền Cổ Lệ rồi mỉm cười nói :

- Lệ tỷ, xem tỷ được cái phong lưu là không ai bằng. Tại sao không biết rằng y đã bị chất thuốc đang đốt cháy mạnh, khiến cho nguyên dương chân khí trào lên cuộn cuộn. Tiểu muội đã khổ công lắm mới cầu được một con cá béo như thể này, chưa được hưởng thú vui thì lẽ nào lại để cho y phải chết hay sao?

Điền Cổ Lệ mỉm cười nói :

- Tổ muội sợ y chết, thì trước tiên sao không cho y ít thuốc giải.

Triệu Tổ Tâm liền xua tay, ngắt lời nói :

- Không được! Một khi đã uống thuốc giải rồi thì thần trí khôi phục lại. Lúc đó y sẽ sinh chuyện rắc rối. Chẳng bằng tạm thời hãy điểm ngã y, để cho y ngủ một giấc dưỡng thần chẳng hay hơn sao?

Triệu Tổ Tâm vừa nói đến đây thì những tiếng ầm ầm ở trên gian phòng mỗi lúc một lớn hơn.

Những tiếng vang này hình như là do đối phương muốn tìm người mà không thấy, mà sinh ra tức giận, muốn phá hủy tòa nhà có tên là Đào Hoa am và cũng có tên Thủy Vân am đây tội lỗi này.

Điền Cổ Lệ chạy đến bên lỗ truyền âm bên vách tường, quát :

- Nơi đất trang nghiêm tôn kính của Phật môn, người nào lại dám tới đây hành động vô lễ như vậy?

Điền Cổ Lệ vừa nói dứt lời, nàng nghe thấy trong lỗ truyền âm một giọng nói lạnh lùng vọng xuống rằng :

- Nơi ô uế này mà dám gọi là đất tôn kính của Phật môn! Hãy mau mau lên đây chịu tội!

Điền Cổ Lệ giật nảy mình. Nàng nhìn Triệu Tổ Tâm dạn dò rằng :

- Tổ muội ngu tử từ ngay cửa chính địa đạo mà đi lên, còn hiền muội thì hãy trong cái cột hành lang thứ ba nơi Cửu Khúc hồi lang đột nhiên xuất hiện mà tấn công, khiến đối phương không trở tay kịp nhé.

Tổ Tâm gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Điền Cổ Lệ thấy Triệu Tổ Tâm đã tuân theo phương cách đối phó với đồ phương nàng ta hướng vào lỗ truyền âm, lạnh lùng nói :

- Người đừng có nóng nảy. Hãy mau mau báo tên họ mà chịu chết đi.

Điền Cổ Lệ nói vừa dứt lời, liền đưa tay vặn nút cơ quan, để lộ đường ngầm nơi địa đạo, rồi nàng tung mình nhanh như điện nhảy vút ra.

Thì ra bên ngoài cánh cửa ngầm nơi địa đạo này là một khu đất rộng chừng tám chín trượng. Điền Cổ Lệ từ trong một cái giếng khô nơi góc Đông nam của khu đất này tung mình nhảy lên.

Căn phòng ốc trong Đào Hoa am đã bị phá sập vài căn.

Lúc đó ở giữa khu đất có một thư sinh áo trắng đứng đó tự bao giờ.

Thư sinh áo trắng này về tuổi tác trông lớn nhất là chừng 25 - 26 hoặc chỉ độ 22 - 23 là cùng.

Nhưng thư sinh này là một thanh niên tuấn tú, so với Tư Đồ Ngọc bị giam trong Hoan Hỷ Thiên Thiên còn khôi ngô hơn vài phần.

Điền Cổ Lệ là một thiếu phụ dâm dăng, nàng vừa trải qua cơn thất vọng, nên vừa trông chàng trai phong lưu anh tuấn, lòng dục không sao tự chủ được, liền bùng bùng nổi lên.

Đầu óc Điền Cổ Lệ thấy có người tới nơi này quấy rối, nàng rất tức giận, nếu gặp mặt là ra tay hạ độc thủ ngay.

Nhưng vừa gặp mặt thư sinh áo trắng này, nàng đã đổi ý định. Nàng nở một nụ cười dâm dăng, nói :

- Trước tiên, xin các hạ cho biết tên họ, được chăng? Các hạ đến Đào Hoa am này là có dụng ý gì? Thực sự là vì...

Thư sinh áo trắng vừa thấy Điền Cổ Lệ, có vẻ hơi giật mình. Khi nghe Điền Cổ Lệ hỏi, thư sinh quắc mắt nói :

- Người khoan hãy hỏi mục đích ta đến đây làm gì. Ta hỏi các người, vừa rồi đang vui cười dưới gian thạch thất bí mật là đang làm gì thế?

Điền Cổ Lệ chợt hiểu ra rằng Triệu Tổ Tâm sư muội của mình trong lúc đang say mê quên đóng cái lỗ truyền âm lại, nên mọi cử chỉ vui vẻ ở dưới Hoan Hỷ Thiên Thiên bí mật đã lộ ra ngoài.

Nhưng Điền Cổ Lệ có ý quyến rũ chàng thư sinh áo trắng, nên mỉm cười rất tình tứ đáp :

- Tiểu nữ và Tổ Tâm sư muội đang tìm thú vui. Chẳng lẽ các hạ trong lòng cảm thấy hứng thú muốn tham gia cuộc vui hay sao?

Thư sinh áo trắng mỉm cười nói :

- Khoái lạc thì dĩ nhiên ai mà chẳng muốn tìm. Nhưng nếu tại hạ có tham gia thì đó chẳng phải là quấy rầy cuộc vui của các người sao?

Điền Cổ Lệ thấy đối phương đổi cái vẻ lạnh lùng, nên nàng ta lắc đầu, đảo khéo thu ba, mỉm cười tình tứ nói :

- Tại sao bảo là quấy rầy cuộc vui. Nếu như các hạ muốn tham gia thì tiểu nữ nguyện sẽ xin hầu tiếp, còn Tổ Tâm sư muội của tiểu nữ bị phục dịch cho Ngọc Long kiểm khách rồi.

Bốn chữ “Ngọc Long kiểm khách” khiến cho thư sinh áo trắng này hơi giật mình, liền buột miệng nói :

- Ngọc Long kiểm khách à? Chẳng lẽ người đã cùng các người ân ái ở dưới địa huyệt là Ngọc Long kiểm khách Tư Đồ Ngọc hay sao?

Điền Cổ Lệ thấy thư sinh áo trắng đã nhận ra Tư Đồ Ngọc, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao các hạ chưa cho biết tên họ? Các hạ đã nhận ra được Tư Đồ Ngọc hay sao?

Thư sinh áo trắng lắc đầu, mỉm cười nói :

- Tại hạ tên là Thượng Tân Nhân, đối với Tư Đồ Ngọc được nghe danh, chưa gặp mặt bao giờ. Hơn nữa vị Ngọc Long kiếm khách này gần đây là người oai danh lẫy lừng trong võ lâm.

Điền Cổ Lệ thấy đối phương là kẻ tuần tú khôi ngô, tỏ vẻ một tay phong lưu, có thể dùng sắc đẹp có thể quyến rũ được, nàng liền mỉm cười đối giọng nói :

- Thương... Thương huynh, không biết tiểu nữ xưng hô như vậy có phải là mao muội hay không?

Thượng Tân Nhân khẽ cau đôi mày rồi nói :

- Có gì là mao muội. Nhưng cô nương cũng phải cho tại hạ biết tên tuổi của mình đi chứ?

Điền Cổ Lệ giờ này mới nghĩ ra mình chưa báo tên họ cho đối phương biết, nàng liền bật cười nói :

- Xin lỗi thượng huynh, tiểu nữ quên khuấy đi mất. Tiểu nữ họ Điền, tên là Cổ Lệ. Thương huynh...

Điền Cổ Lệ vừa nói tới đây thì Thượng Tân Nhân đã “Ủa” lên một tiếng ngạc nhiên, đỡ lời nói :

- Tưởng là ai, thì ra là cô nương. Tại hạ vẫn thường ngưỡng mộ đại danh! Điền cô nương là một trang tuyệt thế giai nhân, oai danh lẫy lừng khắp cả miền Mân Sơn với biệt hiệu là Nữ Táng Môn đó à?

Thượng Tân Nhân nói tới đây thì Điền Cổ Lệ chợt hét lên một tiếng lạnh lẽo, nói :

- Thương huynh, xin tránh về bên phải, mau!

Tiếp theo tiếng hét, Điền Cổ Lệ khẽ phát ống tay áo, phát ra một luồng kinh phong như vũ bão, nhắm ngay chỗ đứng của Thượng Tân Nhân mà đánh tới.

Thì ra lúc đó ngay đằng sau lưng Thượng Tân Nhân, nơi cột hành lang thứ ba của Cửu Khúc hồi lang đột nhiên vỡ tung ra.

Tiếp theo đó, Triệu Tổ Tâm từ trong cột nhảy ra, rồi nàng lặng lẽ không tiếng động, nhắm ngay đằng sau lưng Thượng Tân Nhân mà vung ra bảy mũi Vô Thanh độc châm.

Rất may là Điền Cổ Lệ đã thấy kịp và hét lên một tiếng. Thượng Tân Nhân chẳng hay biết gì nghe theo lời Điền Cổ Lệ, thì triển ngay một thức “Cô Nhạn Hình Thi” tung mình về bên phải né tránh.

Tiếp theo đó, là bảy mũi Vô Thanh độc châm của Triệu Tổ Tâm đã vèo vèo bay tới nhưng đã bị luồng cương phong từ ống tay áo Điền Cổ Lệ phát ra nên bảy mũi Vô Thanh độc châm đã biến thành Hữu Thanh độc châm, kêu lên tiếng vèo vèo, bay ngược trở lại, rồi rơi tẩn mất nơi Cửu Khúc hồi lang.

Triệu Tổ Tâm vốn nghĩ rằng một thể công bất thần này sẽ có công hiệu ngay. Ngờ đâu nàng phóng độc châm ra lại bị sự tỷ của mình hóa giải cho nên nàng ta ngạc nhiên buộc miệng nói :

- Lệ tỷ, sự tỷ... đó là...

Điền Cổ Lệ đưa tay chỉ Thượng Tân Nhân sắc mặt vận còn lộ vẻ hoang mang rồi quay lại nhìn Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Tổ muội, vị Thượng Tân Nhân huynh đây đối với ta không phải là kẻ thù địch mà là một người bạn mới. Bảy mũi Vô Thanh Hóa Huyết U Linh châm của Tổ muội e rằng cũng có điều thất lễ đấy.

Triệu Tổ Tâm liền cất tiếng nói :

- Lệ tỷ, sự tỷ bảo tiểu muội...

Triệu Tổ Tâm vừa nói tới đây nàng chợt thấy Điền Cổ Lệ đưa mắt nhìn mình nháy mấy cái.

Triệu Tổ Tâm là người lanh lợi. Nàng quay sang Thượng Tân Nhân vén áo thi lễ rồi mỉm cười nói :

- Thương huynh vì tiểu muội không biết cho nên đã có điều thất lễ. xin Thương huynh khoan dung tha thứ cho một phen.

Thượng Tân Nhân chăm chú nhìn Triệu Tổ Tâm quay sang Điền Cổ Lệ hỏi :

- Điền cô nương vị này là...

Điền Cổ Lệ ngắt lời mỉm cười nói :

- Đây là sư muội tiện nữ tên là Triệu Tổ Tâm. Xin mời Thượng huynh vào trong am xơi chén trà.

Thượng Tân Nhân khẽ cau mày, gượng cười nói :

- Ở trong am uống trà, chỉ sợ chẳng bằng dưới địa huyết. Nơi đó có vẻ thân mật hứng thú hơn.

Triệu Tổ Tâm lúc đó phát giác ra vị Thượng Tân Nhân này so với Tư Đồ Ngọc tuần tú hơn, nàng động lòng dâm tà, cười khanh khách nói :

- Thượng huynh có biết cái nơi tiếp khách dưới mặt đất của hai chị em tiểu muội là nơi nào không?

Thượng Tân Nhân mỉm cười nói :

- Cứ theo như sự hiểu biết của tại hạ thì không ngoài hai cái tên là Tiêu Hồn và Chung Cốt phải không?

Triệu Tổ Tâm gật đầu, nói :

- Tuy không đúng hẳn nhưng cũng không sai. Nơi dùng để tiếp khách dưới mặt đất của chị em tiểu muội có tên là Hoan Hỷ Thiên Thiên.

Nói dứt lời, Triệu Tổ Tâm lại chăm chú nhìn Điền Cổ Lệ rồi nói :

- Lệ tỷ, vị Thượng huynh đây là người am hiểu thú phong lưu. Chúng ta nên mời Thượng huynh đến Hoan Hỷ Thiên Thiên để uống trà, đại tỷ nghĩ thế nào?

Xem tiếp hồi 65 Dâm nữ đăng phụ

65. Hồi 65 Dâm Nữ Đăng Phụ

Triệu Tổ Tâm nhìn thấy Tư Đồ Ngọc vẫn còn nằm im như thế có điều bất tiện. Nàng liền đưa mắt ra hiệu cho Điền Cổ Lệ mỉm cười nói :

- Đại tỷ xin sư tỷ cùng với Thượng huynh đi sau, còn tiểu muội xin trở về ngay Hoan Hỷ Thiên Thiên để lo việc dọn dẹp.

Điền Cổ Lệ xua tay nói :

- Chẳng cần dọn dẹp làm gì. Chúng ta cùng đi một lượt chẳng sao. Thượng Tân Nhân từ lâu vẫn thường ngưỡng mộ đại danh của Ngọc Long kiếm khách, muốn gặp mặt Tư Đồ Ngọc đấy.

Triệu Tổ Tâm nghe đưa mắt nhìn Thượng Tân Nhân, đi trước dẫn đường.

Trước hết, nàng tung mình nhảy xuống miệng giếng khô. Dưới đáy giếng có cái cửa ngầm. Tiến vào cửa ngầm này là lối đi tới gian phòng Hoan Hỷ Thiên Thiên đầy vẻ thần tiên.

Thượng Tân Nhân hình như không ngờ rằng trên bốn bức vách tường trong gian phòng đều có treo những bức họa đủ màu đủ sắc.

Chàng vừa tiến trong phòng khẽ cau mày!

Nhưng Thượng Tân Nhân bỗng cất tiếng cười ha hả rồi nói :

- Tuyệt diệu! Thật tuyệt diệu! Hoan Hỷ Thiên Thiên này thật danh cũng như phòng, thực sự là một nơi tham thiên đầy hưng thú.

Nói dứt lời, Thượng Tân Nhân đưa tay chỉ vào Tư Đồ Ngọc lúc đó đã bị điểm huyết, nằm hôn mê, rồi quay sang Điền Cổ Lệ hỏi :

- Điền cô nương, vị này là Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc chẳng?

Điền Cổ Lệ gật đầu. Thượng Tân Nhân đi đến bên chàng, chàng thấy Tư Đồ Ngọc hai mắt lơ mờ, ngạc nhiên hỏi :

- Vị Ngọc Long kiếm khách này đã bị điểm huyết rồi, chẳng lẽ y cùng với Điền Cô nương và Triệu cô nương vào trong Hoan Hỷ Thiên Thiên này, đối với hai tuyệt thế giai nhân, có điều không hợp y hay sao?

Điền Cổ Lệ gương cười nói :

- Thượng huynh đoán không sai chút nào. Tư Đồ Ngọc mới xem như hạng người phong lưu phóng túng, nhưng thật ra chỉ là một tên học trò đầu óc thối nát mà thôi.

Thượng Tân Nhân lắng tay nghe, lắc đầu, lộ vẻ không đồng ý. Điền Cổ Lệ ngạc nhiên hỏi :

- Thượng huynh sao lại lắc đầu như thế?

Thượng Tân Nhân nói :

- Vị Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc chỉ là một tên học trò không sành điệu, thì tại sao hai vị cô nương vào trong Hoan Hỷ Thiên Thiên này?

Điền Cổ Lệ bật cười, nói :

- Y không phải ngoan ngoãn đâu, mà bị tiểu nữ bày kế lường gạt, y cho là trong Đào Hoa am này y có thể tìm được vị Ngọc tỷ tỷ của y.

Thượng Tân Nhân cau mày hỏi :

- Ai là Ngọc tỷ tỷ của y?

Điền Cổ Lệ khẽ nghiêng răng, hậm hực đáp :

- Đó là một con a đầu, kể về hai mặt vô công và cơ trí còn cao hơn Tư Đồ Ngọc nhiều. y thị tên là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc.

Thượng Tân Nhân lắc đầu nói :

- Tại hạ thật chưa nghe có một nhân vật như thế. Nhưng Điền cô nương tại sao lại khiến cho Tư Đồ Ngọc tin rằng Tiêu Lộng Ngọc có ở nơi này?

Điền Cổ Lệ đắc ý, mỉm cười nói :

- Đó là do ở sự quan sát rất bén và sự phán đoán chính xác của tiện nữ.

Thượng Tân Nhân “À” lên một tiếng, chăm chú nhìn Điền Cổ Lệ, nói :

- Điền cô nương xin nói rõ ràng hơn? Tại hạ muốn được biết sự quan sát rất bén và sự phán đoán chính xác của cô nương?

Điền Cổ Lệ cau mày nói :

- Thượng huynh, trước nhất xin nhớ là tiện nữ ngày trước có mối liên hệ với Tư Đồ Ngọc, đã sớm biết Tư Đồ Ngọc với Tiêu Lộng Ngọc là một đôi bạn trăm năm tâm đầu ý hợp.

Thượng Tân Nhân gật đầu tỏ ý hiểu. Điền Cổ Lệ lại nói tiếp :

- Ngày trước tiện nữ do một cơ hội tình cờ phát giác Tư Đồ Ngọc đi một mình trên gương mặt lộ vẻ ưu tư và buồn bã, ngay cả trong đôi mắt ánh mắt thỉnh thoảng lại nhỏ lệ, và mỗi khi đến nơi non cao núi đẹp nào là lại dừng chân thở dài.

Triệu Tổ Tâm đứng một bên mỉm cười nói :

- Thượng huynh, huynh cho rằng dáng điệu của Tư Đồ Ngọc như thế là biểu lộ ý nghĩa gì?

Thượng Tân Nhân mỉm cười nói :

- Kể ra cũng chẳng có gì khó đoán. Có lẽ là Tư Đồ Ngọc đang bị chi phối mặt tình cảm chăng?

Điền Cổ Lệ vỗ tay khen ngợi nói :

- Thượng huynh là người cao minh, đoán không sai chút nào. Bởi vì tiện nữ biết Tư Đồ Ngọc xưa nay vẫn không rời Tiêu Lộng Ngọc nửa bước, mà lúc đó lại trở nên như thế, cho nên tiện nữ đoán rằng vị Ngọc Long

kiếm khách này chẳng phải đang mang nỗi tâm sự, mà là y đang nghĩ tới Ngọc tỷ tỷ của y. Chắc là y với Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc đã có sự tranh chấp hiểu lầm nào đó, khiến hai người cùng tức giận bỏ đi?

Thượng Tân Nhân gật đầu nói :

- Nhận xét này quả thật xác đáng. Có lẽ Điền cô nương đã lợi dụng cái trạng thái tâm lý của Tư Đồ Ngọc, nên cô nương đã cho y biết tin tức của Tiêu Lộng Ngọc hiện ở nơi nào khiến cho vị Ngọc Long kiếm khách ngây ngô này bị gạt gẫm mà tự sa đầu vào lưới phải không?

Điền Cổ Lệ gượng cười rồi nói :

- Y tuy đã bị gạt gẫm, nhưng y không biết gì về thú phong lưu, kể ra cũng hơi đáng chán.

Thượng Tân Nhân gượng cười, đưa mắt nhìn Triệu Tổ Tâm, nói :

- Triệu Tổ Tâm tên tuổi hơi kỳ lạ, chắc mới hành đạo trên chốn giang hồ phải không?

Triệu Tổ Tâm định lên tiếng trả lời, thì Điền Cổ Lệ lắc đầu, nói :

- Triệu sư muội của tiểu nữ không phải là mới bôn tẩu trên giang hồ và là lần đầu tiên đến Trung Nguyên đây thôi.

Thượng Tân Nhân quay sang Triệu Tổ Tâm, hỏi :

- Triệu cô nương mới rời khỏi Miêu Cương, chắc là lệnh sư U Linh bà bà cũng tới Trung Nguyên đây rồi phải không?

Triệu Tổ Tâm mỉm cười nói :

- Tiểu muội đã theo hầu sư phụ, nhưng tại sao Thượng huynh biết rõ lai lịch sư môn của tiểu muội như thế?

Thượng Tân Nhân đưa tay chỉ Điền Cổ Lệ, nói :

- Lệnh sư tỷ với ba chữ Nữ Táng Môn Điền cô nương ở Bắc lục tỉnh đã vang lừng. Thượng Tân Nhân này dù là kẻ thô thiển thì chẳng những tại hạ biết được môn hộ hai chị em sư tỷ muội cô nương, lại còn biết rằng hai cô nương có một vị sư huynh hình như tên là Lãn...

Điền Cổ Lệ nghe Thượng Tân Nhân nói mình là kẻ thô thiển, lấy làm cao hứng, liền đỡ lời vui vẻ nói :

- Thượng huynh, vị sư huynh của tiện nữ tên là Lãn Huyết Lang Quân Tra Nhị Minh.

Thượng Tân Nhân gật đầu, mỉm cười nói :

- Lệnh sư có phải là đang đảm nhiệm chức vụ Tổng trại chủ của giới lục lâm bảy tỉnh miền Nam không?

Điền Cổ Lệ xua tay mỉm cười đáp :

- Thượng huynh nói có hơi sai một chút, Tra sư huynh của tiện nữ không phải là Trại chủ mà là Phó tổng trại chủ mà thôi.

Thượng Tân Nhân “À” lên một tiếng, đưa mắt nhìn tứ phía, cau mày nói :

- Đào Hoa am này bố trí như vậy quyết không phải chỉ một sớm một chiều đã xây dựng được. Điền cô nương với Triệu cô nương là những người mới ở đây chưa lâu.

Triệu Tổ Tâm đưa mắt nhìn Thượng Tân Nhân, mỉm cười nói :

- Chúng tôi không phải là bốn Am chủ nhân, mà chỉ xin tạm thời cư ngụ ở đây thôi. Nhưng vị Đào Hoa am chủ này đối với sư phụ của tiện nữ xưa nay vẫn tôn xưng là sư thúc.

Thượng Tân Nhân mỉm cười nói :

- Hiện lệnh sư ở đâu? Tại hạ đã ngưỡng mộ oai danh của U Linh bà bà tại hạ có thể bái kiến được không?

Điền Cổ Lệ không đợi Thượng Tân Nhân nói dứt lời, liền chặn lời :

- Hôm nay, không may sự phụ của tiện nữ đã cùng với Đào Hoa am chủ đến thăm Câu Lậu phái rồi. Có lẽ ít ra thì ngày mốt mới có thể trở về được.

Triệu Tổ Tâm đứng kế bên bật cười nói :

- Thượng huynh tới đây đối với chị em tiện nữ chẳng khác nào tình thân. Hãy đợi sự phụ tiện nữ trở về, tiện nữ sẽ dẫn kiến chẳng muộn.

Diễn Cổ Lệ thấy lời nói và dáng điệu của Triệu Tổ Tâm rất nhiều cảm tình, bất giác nàng chăm chú nhìn Triệu Tổ Tâm nói :

- Tổ muội, Thượng huynh là người vừa kết giao với chị em chúng ta, không thể chậm trễ trong việc tiếp đãi được. Cứ để ngu tử ở nơi này, tiếp đãi chuyện trò với Thượng huynh còn tiểu muội cứ đi chuẩn bị trà và rượu đi.

Triệu Tổ Tâm có vẻ không được vừa lòng nhưng bất đắc dĩ nàng đành phải đứng dậy gượng cười nói :

- Lệ tử, tiểu muội xin đi chuẩn bị trà rượu. Nhưng... nhưng giữa hai người mối tình bạn không được nhanh chóng như vậy nhé?

Diễn Cổ Lệ bật cười, mắng rằng :

- Tổ muội nói sao lạ vậy. Chẳng lẽ tiểu muội đối với ngu tử có ý ghen hay sao? Hiền muội cứ yên tâm mà đi đi Thượng huynh đây là vị lang quân biết thú ăn chơi lắm chứ không phải giống như tên Tư Đồ Ngọc ngốc nghếch kia đâu. Người... người tất đã ban ơn vũ lộ cho cả hai chứ không để cho hiền muội phải trở trối một mình đâu.

Diễn Cổ Lệ vừa nói dứt lời liền đưa mắt nhìn Thượng Tân Nhân, trên gương mặt lộ đầy tình cảm và dâm dăng vô cùng.

Thượng Tân Nhân nói :

- Diễn cô nương nói phải, cô nương với Triệu cô nương hai chị em đây, một người là đoá hoa hồng, một người là hoa lan, đều tuyệt thế giai nhân cả. Thế nhưng cũng cần phải để hoa vừa nở nhụy thì cuộc vui mới đến chỗ cùng cực được. Nếu như tại hạ không chu toàn được cả hai thì đáng tiếc lắm.

Triệu Tổ Tâm ngẫm mừng thầm trong bụng, bởi vì vị Thượng Tân Nhân này nói như vậy là muốn một tên bắn cả hai chim, nên nàng ta liền mỉm cười, yếu điệu rời khỏi Hoan Hỷ Thiên Thiên để đi chuẩn bị trà và rượu để đãi khách.

Diễn Cổ Lệ thấy Triệu Tổ Tâm đã theo lời mình mà đi lo tra rượu rồi liền quay sang Thượng Tân Nhân, mỉm cười nói :

- Thượng huynh hãy ngồi đây nghỉ ngơi đợi cho tiện nữ đem cái tên ngốc nghếch quê mùa Tư Đồ Ngọc này đi nơi khác...

Thượng Tân Nhân đưa tay ra, mỉm cười nói :

- Bất Tắt! bất tắt! diễn cô nương cứ để cho vị Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc ở lại nơi này.

Diễn Cổ Lệ ngạc nhiên hỏi :

- Để Tư Đồ Ngọc ở nơi đây là phiền phức và đáng chán lắm sao?

Thượng Tân Nhân mỉm cười nói :

- Không có Tư Đồ Ngọc ở đây mới phiền phức, bởi vì giữ vị Ngọc Long kiếm khách này ở lại chính là để Triệu cô nương tiêu khiển giải buồn chứ không thì Triệu cô nương sẽ ghen lấy với Diễn cô nương đấy.

Diễn Cổ Lệ thấy Thượng Tân Nhân nói như vậy thật là ngoài ý dự liệu của nàng, chăm chú nhìn Thượng Tân Nhân, cau mày hỏi :

- Thượng huynh tại sao... tại sao Thượng huynh lại đổi giọng như vậy? Chẳng lẽ... Thượng huynh không muốn một tên mà bắn cả hai chim sao?

Gương mặt Thượng Tân Nhân lộ vẻ thần bí đưa mắt nhìn Điền Cổ Lệ, mỉm cười nói :

- Biết mình biết ta mới trăm trận trăm thắng. Hai chị em cô nương đều là những kẻ hồng phấn phong lưu, lại tinh thông về đường ân ái, nếu như tại hạ có lòng tham mộng tưởng đến lợi một tên bắn cả hai chim thì tất nhiên sẽ bị bại và hơn nữa, sinh ra mối bận tâm lo lắng...

Điền Cổ Lệ nghe qua liền mỉm cười, Thượng Tân Nhân lại nói tiếp :

- Bởi thế tại hạ mới cần giữ vị Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc này ở lại để giúp tại hạ trong cơn bối rối mà tiếp đãi lệnh sư muội Triệu Cô nương. Hơn nữa có thể chúng ta mới tha hồ mà hưởng thú ái ân được.

Điền Cổ Lệ nghe rồi liền cười khanh khách nói :

- Thượng huynh quả thật là một người phong lưu đa tình, nhưng tại sao Thượng huynh lại chỉ xem trọng đến tiện nữ mà không lựa chọn Triệu sư muội là người trẻ tuổi và xinh đẹp hơn.

Thượng Tân Nhân mỉm cười nói :

- Điền cô nương không cần phải khiêm nhường, tại hạ đã từng trải qua cuộc dâu bể và ngao du khắp vu sơn, cho nên cũng có đôi mắt rất tinh đời, Triệu cô nương tuy là người có nhan sắc, nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm về thú chăn gối. Luận về hai chữ “phong tình” so với cô nương còn kém xa rất nhiều.

Bởi vì vừa rồi Tư Đồ Ngọc đã có thành kiến là lựa chọn Triệu Tố Tâm để tiêu khiển mà báo thù mối hận ngày trước, nên hành động đó quả thật khiến cho Điền Cổ Lệ buồn bực ghen tuông chới

Giờ đây lại có được vị Thượng Tân Nhân là người am hiểu thú ân ái này. Hơn nữa, Thượng Tân Nhân lại có tình cảm mà lựa chọn mình khiến cho nàng trong lòng như nở hoa, cao hứng vô cùng.

Thượng Tân Nhân khẽ đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc đang nằm yên trên giường cau mày hỏi :

- Vị Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc này dường có ngốc nghếch quê mùa đến đâu, nhưng chỉ cần ban cho y hai viên thuốc cũng đủ thành toàn mọi việc, chứ cần chi điểm huyết đạo của y làm gì?

Điền Cổ Lệ liền đem thủ đoạn Triệu Tố Tâm đã dùng thủ đoạn dụ dỗ mà bắt sống được Tư Đồ Ngọc kể qua một lượt cho Thượng Tân Nhân nghe, và giải thích rằng :

- Tư Đồ Ngọc hiện giờ chất thuốc đã bộc phát mạnh, khí Nguyên dương xung mãn quá độ. Nếu như không có cách nào phát tiết ra được thì ắt các huyết mạch sẽ nổ tung ra mà chết, hai chị em tiện nữ chỉ có cách là điểm vào huyết đạo của y để cho y ngủ một giấc say sưa mà quên đi cơn dục vọng đang bùng cháy đó thôi.

Thượng Tân Nhân “À” lên một tiếng, bật cười nói :

- Điền cô nương giải thích như vậy quả thật cũng có lý. Lúc đầu tại hạ chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện đã nhận lầm về Tư Đồ Ngọc. Nếu không, với cái dáng điệu anh tuấn của y cũng khiến cho Điền cô nương với Triệu cô nương phải say đắm và ao ước chết đi được.

Điền Cổ Lệ đưa mắt lườm Thượng Tân Nhân một cái nói :

- Thương huynh, tại sao, tại sao Thượng huynh nói những lời mỉa mai như vậy? Chẳng lẽ Thượng huynh có ý ghen hờn hay sao?

Điền Cổ Lệ vừa dứt lời thì ở bên ngoài cánh cửa bí mật của Hoan Hỷ Thiên Thiên có tiếng cười khanh khách của Triệu Tố Tâm vang lên.

Kế đó, nàng ta cất tiếng nói :

- Ai mà ghen vậy? Nếu các người thừa lúc ta rời khỏi nơi đây để lo trà rượu các người lại tổ tình ám muội, không sợ ta ghen hay sao?

Tiếng Triệu Tố Tâm vừa dứt, thì nàng ta bưng ra một khay trà, và rượu nhẹ nhang bước vào trong phòng.

Điền Cổ Lệ bật cười nói :

- Tại sao Tố muội hay đa nghi vậy? Tố muội mới đi rồi đây chẳng bao nhiêu thời giờ mà bảo rằng ngu tử với Thượng huynh đã...

Triệu Tổ Tâm lại cười khanh khách nói :

- Đại tỷ đừng nóng nảy, đó là tiểu muội đùa thôi đấy, chứ ai chả biết sư tỷ là người nhanh nhẹn, nhưng cũng cần phải trong một thời gian tối thiểu là...

Điền Cổ Lệ hơi cau mày, gương mặt đã đổi sắc hồng. Nàng ngắt lời :

- Tiểu muội không được ăn nói bậy bạ, chúng ta với Thượng huynh mới kết giao chưa được bao lâu, sao lại vô lễ như thế?

Triệu Tổ Tâm đưa mắt tình tứ nhìn Thượng Tân Nhân, rồi nàng ta tự tay bưng khay trà.

Điền Cổ Lệ thấy Triệu Tổ Tâm đem tới bốn cái ly, ngạc nhiên hỏi :

- Tổ muội, hiền muội lấy bốn cái ly làm gì?

Triệu Tổ Tâm chỉ Tư Đồ Ngọc đang nằm hôn mê, vui vẻ :

- Vị này chẳng phải người hay sao? Chúng ta không muốn giết y thì cũng cho y ăn uống chút đỉnh, nếu để y nhịn đói, mất hết sức lực đâu còn gì hứng thú?

Thượng Tân Nhân vỗ tay cười lớn nói :

- Triệu cô nương nói rất phải. Tại hạ ngưỡng mộ đại danh vị Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc đã lâu, nên muốn được kết giao. Vậy hai vị cô nương hay giải huyết cho Tư Đồ Ngọc để chúng ta cùng uống rượu với nhau cho vui.

Điền Cổ Lệ cau mày nói :

- Tên này là người quê mùa, đối với Thượng huynh hoàn toàn khác biệt. Nếu thả y rồi vạn nhất y trở mặt tầu thoát...

Điền Cổ Lệ nói tới đây thì Triệu Tổ Tâm đã xen vào :

- Lệ tỷ yên tâm. Huyết đạo dẫu có được giải trừ, nhưng Chủng Cốt hương, Tiêu Hồn trà vẫn còn hoành hành ở trong cơ thể y. Lúc đó có đuổi y y cũng không chịu chứ đừng nói là y sẽ bỏ trốn.

Dứt lời, Triệu Tổ Tâm liền giải khai huyết đạo cho Tư Đồ Ngọc. Thượng Tân Nhân chăm chú nhìn Điền Cổ Lệ thắc mắc hỏi :

- Điền Cô nương, hai cái tên Chủng Cốt hương và Tiêu Hồn trà này rất hay. Tại sao cô nương không cho tại hạ được thưởng thức mùi vị?

Điền Cổ Lệ bật cười nói :

- Đó là để đối phó với những kẻ đầu óc quê mùa, không biết thú phong lưu, chứ Thượng huynh là người phóng túng...

Lúc đó Tư Đồ Ngọc đã được Triệu Tổ Tâm giải khai huyết đạo, đã khôi phục được tri giác. Chàng vội vàng ngồi bật dậy.

Thượng Tân Nhân nhìn thấy đôi mắt của Tư Đồ Ngọc đã biết rằng chàng quả thật đã bị chất thuốc làm mê loạn tâm thần, nhìn Điền Cổ Lệ hạ giọng nói :

- Điền cô nương, Chủng Cốt hương và Tiêu Hồn trà của lệnh sư muội thật là lợi hại. Nhưng không biết giải trừ bằng cách nào?

Điền Cổ Lệ mỉm cười nói :

- Thực sự không cần giải trừ, chỉ cần một lần ái ân, chất độc tự nhiên biến mất.

Thượng Tân Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ngoài cách đó ra thì sao?

Điền Cổ Lệ đảo đôi mắt, nàng vẫn không thổ lộ ra cách giải trừ mà chỉ nói với Thượng Tân Nhân rằng :

- Ngoài cách đó ra thì vô phương giải cứu. Y chỉ đợi cho cơn lửa dục đốt cháy tim gan và huyết mạch mà thôi.

Thượng Tân Nhân “À” một tiếng nói hướng về Tư Đồ Ngọc, mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh tiểu đệ ngưỡng mộ oai danh của Ngọc Long kiếm khách. Xin mời Tư Đồ huynh lại đây cho tại hạ được hầu mấy ly.

Tư Đồ Ngọc sắc mặt đỏ hồng, toàn thân run run.

Triệu Tổ Tâm thấy thế lấy ra một lọ thuốc nhỏ, sốc ra hai viên thuốc màu trắng, cho Tư Đồ Ngọc uống xong, nàng dắt chàng đến dự tiệc.

Sau khi uống hai viên thuốc trắng rồi, Tư Đồ Ngọc không còn run như trước nữa.

Chàng vòng tay hướng về Thượng Tân Nhân mà thi lễ :

- Huynh dài có thể cho tại hạ biết được quý tính đại danh?

Thượng Tân Nhân mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ Thượng Tân Nhân!

Thượng Tân Nhân nó đến đây Tư Đồ Ngọc liền “Ừ” một tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Huynh dài là Thương Tâm Nhân, huynh dài tại sao thương tâm? Nói như vậy, chúng ta có thể là đôi bạn tri giao, bởi vì tại hạ cũng là một Thương Tâm Nhân.

Thượng Tân Nhân lắc đầu mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh, hiền huynh hiểu lầm rồi, tiểu đệ họ Thượng, tên là Tân Nhân. Tiểu đệ là Thượng Tân Nhân chứ không phải Thương Tâm Nhân...

Tư Đồ Ngọc nâng ly lên thở dài nói :

- Lại đây! Lại đây! Tiểu đệ xin được kính dâng Thượng huynh một chén. Luận về âm, chúng ta cùng là Thượng Tân Nhân nay gặp gỡ nơi này, hà tất phải...

Thượng Tân Nhân mỉm cười nói :

- Xem ra Tư Đồ huynh có tâm đã mang trong người một tâm sự rất thương tâm, nhưng không biết hiền huynh có tâm sự gì vậy?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Tại hạ... tại hạ có vị Ngọc tỷ tỷ, Ngọc tỷ tỷ của tại hạ đột nhiên lại bỏ đi không... không lý với tại hạ nữa.

Thượng Tân Nhân nghe rồi liền nâng ly cười lớn nói :

- Tư Đồ huynh, hiền huynh chớ nên có thái độ anh hùng đoản khí nhi nữ tình trường như vậy. Tuy vị tỷ tỷ của hiền huynh đã bỏ đi, nhưng giờ đây chẳng phải là vị Tổ tỷ tỷ hay sao?

Nói dứt lời Thượng Tân Nhân liền chăm chú Triệu Tổ Tâm mỉm cười nâng ly! Triệu Tổ Tâm đưa đôi mắt đầy tình tứ nhìn Thượng Tân Nhân rồi cả hai cùng cạn ly vui vẻ uống cạn.

Tư Đồ Ngọc nhìn Triệu Tổ Tâm, lắc đầu ngâm:

Tằng kinh thương hải nan vị thủy

Trừ khước vu sơn bất nhị vân

Tạm dịch:

Biển dâu đã trải qua rồi

Bao nhiêu sự việc cũng coi là thường

Đã từng lên đỉnh vu sơn,

Mây cao mây thấp cũng không sánh tày.

Tư Đồ Ngọc ngấm đến đây, chăm chú nhìn Triệu Tổ Tâm gượng cười hỏi :

- Triệu cô nương, tại sao cô nương, cô nương không nói cho tại hạ được biết Ngọc tỷ tỷ của tại hạ hiện giờ có ở đây hay không?

Triệu Tổ Tâm hơi có ý ghen, nàng quay sang Thượng Tân Nhân nói :

- Thượng huynh thấy có hay không? Y... chỉ có vị Ngọc tỷ tỷ của y, mà chẳng coi tiện nữ ra gì cả.

Thượng Tân Nhân nhìn Tư Đồ Ngọc, nói :

- Tư Đồ huynh, hiền huynh đừng nên si tình như vậy. Cuộc sống con người có được bao nhiêu, tiện đây lại có rượu thì ta cứ việc uống. Hơn nữa, lại có cả hai giai nhân thì hiền huynh xin cứ vui, chứ xá gì đến người họ Tiêu với người họ Triệu.

Tư Đồ Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Thượng huynh... Thượng huynh, hiền huynh... tại sao hiền huynh lại biết được rằng vị Ngọc tỷ tỷ của tại hạ họ Tiêu?

Thượng Tân Nhân đảo mắt nhìn Điền Cổ Lệ mỉm cười nói :

- Đó là do Điền cô nương đã nói cho tiểu đệ biết.

Điền Cổ Lệ cảm thấy không đành được lửa dục, nàng âu yếm tựa người vào Thượng Tân Nhân dịu dàng nói :

- Thượng huynh, hiền huynh hẳn biết câu “đổi tửu dương ca”? Ý tiểu nữ muốn đổi lại là “đổi sắc dương ca”, vậy Thượng huynh nghĩ sao?

Thượng Tân Nhân cười lớn nói :

- Điền cô nương hỏi câu đó rất hay. Chúng ta cũng phải đổi sắc dương hoan.

Điền Cổ Lệ cười khanh khách nói :

- Thương huynh, hiền huynh muốn tiện nữ với Triệu sư muội ai là người sẽ được hầu?

Thượng Tân Nhân nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ sắc đẹp của Điền cô nương, hôm nay hân hạnh được gặp mặt, thật là người diễm phúc mới có được. xin Triệu cô nương hãy cùng vị Tư Đồ đại hiệp...

Triệu Tổ Tâm cảm thấy Thượng Tân Nhân so với Tư Đồ Ngọc phong lưu tuấn tú hơn, nhưng nàng không tiện ghen tuông mà tranh dành với sư tỷ Điền Cổ Lệ, huống chi Thượng Tân Nhân nói đã có ý lựa chọn Điền Cổ Lệ cho mình rồi. Do đó nàng chỉ gật đầu nói :

- Thượng huynh với Điền sư tỷ cứ việc “đổi sắc dương hoan” tiện nữ với Tư Đồ Ngọc cũng...

Nói đến đây đột nhiên Triệu Tổ Tâm quay sang Điền Cổ Lệ nói :

- Đại tỷ, chúng ta phải thay đổi chỗ hay là tiểu muội và Tư Đồ huynh cùng ở trong Hoan Hỷ Thiên Thiên này với đại tỷ và Thượng huynh cùng vui vậy?

Điền Cổ Lệ cười khanh khách nói :

- Tổ muội với Tư Đồ Ngọc ở nơi này cũng...

Điền Cổ Lệ chưa kịp nói chữ “được” sau cùng, thì Thượng Tân Nhân đã tự bày tỏ ý kiến lắc đầu nói :

- Việc ân ái cần phải có sự kín đáo mới hứng thú. Nếu hành động công khai thì làm sao tránh được tiếng xấu!

Điền Cổ Lệ đối với Thượng Tân Nhân đầy tình cảm, Thượng Tân Nhân nói gì thì nàng đồng ý ngay.

Lúc đó, Điền Cổ Lệ quay sang Triệu Tổ Tâm, mỉm cười nói :

- Tổ muội! thượng huynh đã có ý xấu hổ, vậy hiền muội với Tư Đồ Ngọc đi đến Noãn Ngọc thiền phòng, còn Hoan Hỷ Thiên Thiên này để lại cho ngu tỳ.

Thượng Tân Nhân nghe lời đề nghị của Điền Cổ Lệ, nắm lấy tay Tư Đồ Ngọc nói :

- Tư Đồ huynh hãy vui vẻ mà đi đi! Triệu cô nương cũng là người tuyệt sắc trong cõi nhân gian này. Đó cũng là diễm phúc cho hiền huynh đấy.

Trong lúc Thượng Tân Nhân nói với Tư Đồ Ngọc, thì Triệu Tổ Tâm cũng ghé sát vào tai Điền Cổ Lệ, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Thượng Tân Nhân mà thì thầm một hồi, không biết nàng nói những gì?

Lúc đó chỉ thấy Điền Cổ Lệ gật đầu lia lịa, điều đó chứng tỏ rằng đối với những lời của Triệu Tổ Tâm, Điền Cổ Lệ hoàn toàn đồng ý.

Thượng Tân Nhân đợi cho Triệu Tổ Tâm đã dìu Tư Đồ Ngọc ra khỏi gian Hoan Hỷ Thiên Thiên rồi chàng mới quay sang Điền Cổ Lệ hỏi :

- Điền cô nương, Triệu cô nương vừa rồi rỉ tai cô nương nói những gì vậy?

Điền Cổ Lệ cười khanh khách nói :

- Triệu sư muội của tiện nữ tuổi tuy nhỏ, nhưng lòng dạ cũng hơi tham. Triệu sư muội muốn chúng ta sau khi ân ái sẽ cùng nhau trao đổi.

Thượng Tân Nhân nghe qua, bất giác liền cau mày, ha hả cười lớn. Điền Cổ Lệ ngạc nhiên nói :

- Thượng huynh... người cười cái gì thế? Chắc là Thượng huynh đã cười Triệu sư muội của tiện nữ có tính quá tham lam...

Thượng Tân Nhân lắc đầu ngắt lời nói :

- Tại hạ không phải cười lệnh sư muội là người có tính tham lam mà tại hạ cười là vì lệnh sư muội có sự thiếu sót.

Điền Cổ Lệ lấy làm lạ, cau mày hỏi :

- Thượng huynh nói có sự thiếu sót nhưng chỗ nào mới được chứ?

Thượng Tân Nhân đưa đôi mắt đầy vẻ thần bí mỉm cười nói :

- Chẳng những Triệu cô nương thiếu sót mà ngay cả Điền cô nương nhận xét sai lầm. Những người am hiểu thú phong lưu như hai cô nương, tại sao không hiểu ra rằng tại hạ đâu phải là người thần.

Điền Cổ Lệ “À” một tiếng mỉm cười :

- Thượng huynh quá khách khí đấy thôi, chứ một vị anh hùng như Thượng huynh chẳng lẽ lại không thể được hai lần...

Điền Cổ Lệ vừa nói tới đây, đôi mắt nàng lộ vẻ kinh ngạc, dần dần đã biến đầy vẻ sát khí.

Thì ra lúc đó Thượng Tân Nhân đã kéo cái mũ nho sinh ở trên đầu ra, để lộ một mái tóc mây dài từ trên đỉnh đầu rủ xuống hai vai.

Điền Cổ Lệ giờ đây mới hiểu được ý nghĩa trong câu nói của đối phương. Nàng ta liền nghiêng răng trầm giọng nói :

- Thượng.. Tân Nhân, ngươi là thiếu nữ hay sao?

Thượng Tân Nhân gật đầu Điền Cổ Lệ liền biến sắc mặt, xòe năm ngón tay ra chộp vào mặt Thượng Tân Nhân.

Thượng Tân Nhân thần nhiên cười một tiếng, rồi khẽ lách mình qua một bên nhẹ nhàng tránh khỏi chiêu thức “Ngũ Chỉ Trảo Hồn” vô cùng tàn độc của Điền Cổ Lệ.

Điền Cổ Lệ vừa ra tay một chiêu đánh vào khoảng trống không. Nàng ta liền biến đổi chiêu thức, từ thế chỉ đã trở thành thế chưởng phát ra theo một thức “Tà Bát Huân Lung” nhắm ngay ngang hông Thượng Tân Nhân tấn công mãnh liệt tới.

Thượng Tân Nhân đã bước sang bên một thước khiến cho thế chưởng của Điền Cổ Lệ sang chiêu thứ nhì đã trở thành vô dụng.

Không ngờ Điền Cổ Lệ là kẻ thâm độc lạ thường, chiêu thứ nhì của nàng vừa đánh ra chỉ là một hư chiêu, chứ không phải là một chiêu thực.

Hành động như vậy là nàng ta chuẩn bị xem Thượng Tân Nhân sẽ né tránh về hướng nào, cho nên ngay lúc đó tả chưởng của Điền Cổ Lệ liền nhanh như chớp phát ra, nhắm vào Thượng Tân Nhân đánh tới.

Thượng Tân Nhân lúc đó dường như có thân pháp cao siêu đến đâu cũng không thể nào tránh kịp.

Chàng liền bị ngay một chưởng của Điền Cổ Lệ đánh trúng bả vai.

Đột nhiên lúc đó vang lên ba tiếng “Bịch, bịch, bịch” rồi một bóng người mảnh khảnh loạng choạng thoái lui về phía sau ba bước.

Nhưng một điều rất lạ là bóng người vừa bị lão đảo thoái lui về phía sau ba bước không phải là Thượng Tân Nhân đã trúng một chưởng của Điền Cổ Lệ vừa rồi, mà lại là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ người đã phát ra chưởng đó.

Điền Cổ Lệ tin rằng một chưởng vừa rồi đánh trúng ngay vào bả vai của đối phương, dấu cho Thượng Tân Nhân không nát gan nát ruột thì cũng phải kêu lên một tiếng thảm khóc rồi ngã lún ra mặt đất.

Nhưng kết quả lại trái ngược hẳn. Chẳng những lúc đó Điền Cổ Lệ chính mình chợt cảm thấy khí huyết trong người chấn động mạnh mẽ hơn nữa trên bả vai trái liền cảm thấy tê dại đi, xương cốt như muốn gãy lìa.

Điền Cổ Lệ chăm chú nhìn Thượng Tân Nhân, gương mặt vừa lộ vẻ sợ hãi, vừa tức giận.

Thượng Tân Nhân dáng điệu vẫn ung dung như cũ, đưa mắt nhìn Điền Cổ Lệ cau mày nói :

- Điền cô nương! Tục ngữ có câu “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”! Tại sao cô nương đã hao phí một thời gian khá lâu như vậy mà chưa chút tiến bộ?

Câu nói này chẳng những có ý trào phúng đối với Điền Cổ Lệ, hình như đôi bên chẳng phải người xa lạ mà là có quen biết với nhau từ ngày trước.

Điền Cổ Lệ nghe rồi càng thêm ngạc nhiên. Nàng chăm chú nhìn Thượng Tân Nhân rồi nói :

- Thượng Tân Nhân người.. thực sự là ai?

Thượng Tân Nhân cười nhạt một tiếng, rút từ trong người ra một chiếc khăn màu hồng, rồi đưa lên lau lớp hóa trang trên gương mặt.

Lúc này Thượng Tân Nhân đã không ngớt lời khen Điền Cổ Lệ và Triệu Tổ Tâm là những giai nhân tuyệt thế nhưng giờ đây, sau khi nàng để lộ gương mặt thật của mình rồi nếu đem so sánh với Điền Cổ Lệ và Triệu Tổ Tâm, sắc đẹp nàng trội hơn nhiều.

Điền Cổ Lệ lúc đó đối với vị tuyệt thế giai nhân này vừa định lên tiếng hỏi thì nàng mỉm cười nói :

- Người còn chưa nhận ra được ta đấy ư? Ta là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc, người mà các người mượn làm con mồi để dụ dỗ Tư Đồ Ngọc phải sa vào cạm bẫy.

Điền Cổ Lệ cảm thấy rõ rệt. Nàng liền đưa tay ném ra một đám độc sa ngũ sắc chụp lấy người Tiêu Lộng Ngọc.

Đó không phải là lối tấn công địch mà cũng không phải là lối cầm cự. Điền Cổ Lệ hành động như vậy là nàng tìm đường thoát thân.

Do đó Điền Cổ Lệ vừa ném đám độc sa ra, nàng ta liền tung mình nhảy tới cánh cửa bí mật trong gian Hoan Hỷ Thiên Thiên.

Tiêu Lộng Ngọc dễ gì chịu để cho Điền Cổ Lệ chạy trốn?

Hơn nữa đối với đám độc sa mà Điền Cổ Lệ vừa ném ra, nàng cũng chẳng coi là gì cả, liền nhảy vào trong đám khói ngũ sắc nhanh như điện xẹt.

Xem tiếp hồi 66 Nuốt lệ ngậm ngùi cứu tình lang

66. Hồi 66 Nuốt Lệ Ngậm Ngùi Cứu Tình Lang

Điền Cổ Lệ không ngờ rằng đối phương lại có môn thần công lợi hại đến như vậy. Nàng vừa thấy đám độc sa đã mất công hiệu, thì Tiêu Lộng Ngọc đã ung dung từ trong đám khói ngũ sắc chạy đến trước mặt rồi. Lúc đó nàng ta có muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa.

Tiêu Lộng Ngọc khê phất ống tay áo, thi triển một chỉ Phích không điểm huyết, kèm theo một luồng nội gia cương khí chế ngự huyết đạo của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ.

Thân hình của Điền Cổ Lệ ngã lảo trên mặt đất. Tiêu Lộng Ngọc trầm giọng quát :

- Nói! Hãy nói mau! Triệu Tổ Tâm và Tư Đồ Ngọc lúc này dẫn nhau đi tới Noãn Ngọc thiền phòng ở nơi nào?

Điền Cổ Lệ nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cười nhạt nói :

- Người thực sự là ai và lại dám mạo nhận là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc?

Tiêu Lộng Ngọc bị Điền Cổ Lệ hỏi vặn như vậy hơi giật mình, ngạc nhiên nói :

- Tại sao người nói là ta mạo nhận danh nghĩa của kẻ khác?

Điền Cổ Lệ nói :

- Việc này tất nhiên rất giản dị, bởi vì Tiêu Lộng Ngọc với Tư Đồ Ngọc vốn là đôi bạn tri giao tâm đầu ý hợp, nếu như quả thật người là Tiêu Lộng Ngọc thì tại sao người lại chịu để cho tình lang của mình với Triệu Tổ Tâm sư muội của ta đi đến Noãn Ngọc thiền phòng mà làm chuyện ân ái cho được?

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Đó cũng là một chuyện bất đắc dĩ, bởi vì ta vốn biết rằng những lời nói của người không phải là giả dối. Tư Đồ Ngọc đã bị trúng phải chất độc thâm tà của bọn người, ắt các huyết mạch trong người sẽ bị sức nóng của lửa dục thiêu đốt mà chết một cách thảm khốc.

Điền Cổ Lệ lạnh lùng nói :

- Quả thật đúng như vậy. Trừ cách đó ra thì không còn cách nào khác.

Tiêu Lộng Ngọc nghiêng răng, hậm hực nói :

- Người thử nghĩ xem, trong hoàn cảnh như vậy, không biết tính sao ta đành chỉ có một cách là lợi dụng Triệu Tổ Tâm để giải cứu cho Tư Đồ Ngọc, cho họ ân ái một phen.

Điền Cổ Lệ nói :

- Người đã cam tâm tình nguyện như vậy thì việc gì còn phải cần ta phải đưa người tới Noãn Ngọc thiền phòng nữa?

Tiêu Lộng Ngọc cau mày đáp :

- Dĩ nhiên là chỉ cần ân ái một lần là giải chất độc!

Điền Cổ Lệ khê đảo mắt, nham hiểm nói :

- Được, ta sẽ dẫn người đi. Nhưng huyết đạo của ta đã bị chế ngự, trừ việc có thể nói được ra, còn tứ chi đều không thể cử động được thì làm sao...

Tiêu Lộng Ngọc trầm giọng nói :

- Thôi được, ta để cho hai chân người đi được, nhưng người đừng nên có ý nghĩ trở mặt đối với ta. Nếu người làm như vậy ắt là tự đi tìm cái chết.

Nói dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc liền đưa tay phất ra những chỉ, giải ngay huyết đạo cho Điền Cổ Lệ.

Quả nhiên, lúc đó Điền Cổ Lệ đã có thể cử động được hai chân. Nàng ta đứng bật dậy, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Trên vách tường bên trái người và trong bức tranh hai người có hai cái nút nhỏ. Người cứ từ từ kéo xuống.

Tiêu Lộng Ngọc duy chỉ sợ rằng Điền Cổ Lệ sẽ sắp đặt một âm mưu gì chẳng, nàng liền kéo Điền Cổ Lệ lại gần bên mình, rồi sau đó mới điều động nút cơ quan.

Những tiếng ầm ầm liền vang lên, vách tường phía bên phải tự động mở ra để lộ hai cánh cửa.

Điền Cổ Lệ cười âm trầm nói :

- Tiêu cô nương xin hãy đi vào cánh cửa này, sẽ đến Noãn Ngọc thiền phòng. Lúc đó cô nương sẽ thấy người lang thân ái Tư Đồ Ngọc của mình với sư muội Triệu Tổ Tâm của ta đang vậy duyên loan phụng.

Tiêu Lộng Ngọc hơi nghi ngờ, lúc Triệu Tổ Tâm ra đi không phải là do con đường này, do đó nàng liền nghi ngờ Điền Cổ Lệ ắt đang sắp đặt một âm mưu gì đây.

Điền Cổ Lệ thấy Tiêu Lộng Ngọc ngập ngừng do dự mãi, không chịu đi, nàng ta liền nở nụ cười nham hiểm nói :

- Tiêu cô nương không dám đi trước thì ta đi trước để dẫn đường vậy. Cô nương bằng lòng chứ?

Nói dứt lời Điền Cổ Lệ không đợi cho Tiêu Lộng Ngọc trả lời liền bước tới phía trước mấy bước.

Tiêu Lộng Ngọc thấy liền ngăn lại nói :

- Ta không đi trước thì người cũng không được đi trước. Vậy chúng ta sẽ cùng đi một lượt, có lẽ tiện lợi hơn.

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời, quả nhiên nàng đưa tay nắm lấy vai Điền Cổ Lệ, cả hai sánh bước mà đi vào cánh cửa ngầm.

Tiêu Lộng Ngọc hành động như vậy là vì nàng sợ rằng nếu để cho Điền Cổ Lệ đi trước, vạn nhất y thị bước qua cánh cửa rồi sẽ điều động nút cơ quan, khóa chặt cánh cửa lại, đó chẳng phải là chính nàng đã để cho y thị đánh lừa mà tẩu thoát một cách dễ dàng hay sao?

Điền Cổ Lệ không biết tính sao, nàng chỉ đành sánh vai đi cạnh bên Tiêu Lộng Ngọc bực bội nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người quả thật là một kẻ hay đa nghi.

Tiêu Lộng Ngọc lạnh lùng nói :

- Trong tòa nhà dâm đảng này có rất nhiều cơ quan. Hơn nữa, người lại là một nữ tặc vô sỉ, ta chỉ còn cách làm việc gì cần phải đề phòng thế thôi.

Lúc đó, ở cuối địa đạo, phẳng phất một con đường chót. Tiêu Lộng Ngọc gằn giọng nói :

- Điền Cổ Lệ, người định làm trò gì đây? Noãn Ngọc thiền phòng ở đâu?

Điền Cổ Lệ cười nham hiểm nói :

- Trên vách tường có ba chấm đen hình tròn. Trước tiên, người cứ nắm vào cái chấm đen ở chính giữa, rồi vặn từ bên trái lên đúng ba vòng.

Tiêu Lộng Ngọc vì thấy Điền Cổ Lệ hai lần trước đã nói đúng nên lần này nàng không còn nghi ngờ gì cả.

Chẳng dè Tiêu Lộng Ngọc vừa đưa tay nắm vào cái chấm đen ở chính giữa trên vách tường, chưa kịp vặn về bên trái, thì một tia nước màu đen đã từ trong chấm đen đó bắn tóe ra.

Loại nước này có lẽ đều ngấm tẩm một chất thuốc độc rất mạnh, nên Tiêu Lộng Ngọc có lẽ nào chịu để nó bắn vào người?

Ở tình thế đó, muốn tránh được tia nước độc này thì trừ cách tung mình lùi lại phía sau chứ không còn cách nào hơn nữa.

Nàng đưa tay ra định kéo Điền Cổ Lệ cùng nhảy lui lại. Nhưng Tiêu Lộng Ngọc chỉ chụp vào khoảng không. Gót chân Tiêu Lộng Ngọc vừa chạm xuống đất, nàng lão liên nhìn tứ phía.

Trong chớp mắt địa huyết này đóng chặt lại, hiển nhiên Tiêu Lộng Ngọc đã nắm được Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ trong tay, nhưng rồi lại bị y thị là kẻ xảo trá nên đã bỏ trốn rồi.

Tiêu Lộng Ngọc đang lúc chần chừ, nàng chợt nghe trong con đường địa đạo có tiếng âm âm chuyển động.

Tiêu Lộng Ngọc ngẩng mặt nhìn lên, thấy vách tường đột nhiên rút lại, hiện ra một cánh cửa.

Trên cửa có treo một tấm bảng đề bốn chữ “Noãn Ngọc Thiền Phòng”.

Vừa rồi Điền Cổ Lệ bỏ trốn được nay lại hành động như vậy, đó là một âm mưu tàn độc của nàng ta.

Vì Điền Cổ Lệ tuy trốn khỏi, nhưng nàng ta vẫn sợ rằng Tiêu Lộng Ngọc sẽ tìm cách đuổi theo, nên vạn nhất xảy ra điều gì bất trắc thì đó khó có thể nào mà nàng ta được bình yên vô sự.

Do đó, Điền Cổ Lệ điều động cơ quan để lộ ra “Noãn Ngọc thiền phòng” tức sẽ khiến cho Tiêu Lộng Ngọc phải phân thần mà đều đặt hết tâm trí vào Tư Đồ Ngọc, không còn chú ý tới mình nữa.

Hơn nữa, nếu có việc gì thì cũng chỉ có sư muội Triệu Tố Tâm của nàng ta sẽ gặp phải điều bất trắc, chứ còn chính Điền Cổ Lệ vẫn được an toàn mà thoát hiểm.

Mưu kế tàn độc của Điền Cổ Lệ đã thực sự biểu lộ ra.

Tiêu Lộng Ngọc lúc đó thấy bốn chữ “Noãn Ngọc thiền phòng” quả thật nàng không còn để ý đến Điền Cổ Lệ tẩu thoát nữa.

Tiêu Lộng Ngọc ngấm ngấm đi về phía Noãn Ngọc thiền phòng, trong lòng nàng lúc đó phập phồng, trống ngực đập liên hồi.

Vì Tư Đồ Ngọc vốn trúng phải chất thuốc tàn độc Chứng Cốt hương và Tiêu Hồn trà, bây giờ chàng chỉ còn là một kẻ trong lòng đầy những lửa dục.

Triệu Tố Tâm lại là người chuyên môn chú trọng về sắc dục, một thiếu nữ dâm đãng.

Một nam một nữ như vậy, cùng ở trong gian Noãn Ngọc thiền phòng đang nổi lên một trận mây mưa, và bên ngoài gian phòng cũng vang lên những tiếng cười dâm đãng chói tai.

Tiêu Lộng Ngọc lo sợ khi nghĩ đến đó, nhưng nàng lại không còn cách nào hơn mà phải lần mò đến.

Quả thật là khó tránh được khi nghe tình lang tâm ái của nàng đang cùng với một thiếu nữ.

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu. Nàng nghiêng răng... Nàng gượng cười...

Tuy Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu, nghiêng răng và gượng cười, nhưng chân nàng vẫn không ngừng bước tiến về phía trước.

Đến rồi...

Lạ thật! Gọi là đến rồi, vì Tiêu Lộng Ngọc đã đến trước cửa Noãn Ngọc thiền phòng. Bảo rằng lạ thật là vì Tiêu Lộng Ngọc vẫn chưa nghe thấy những tiếng cười chói tai.

Tiêu Lộng Ngọc kinh ngạc. Nàng liền ghé sát tai vào cánh cửa, nín hơi chú ý nghe.

Nàng đã thi triển đến công lực Thông Thiên Nhĩ, Tiêu Lộng Ngọc sau khi lắng tai nghe ngóng, liền thấy trong gian Noãn Ngọc thiền phòng này có tiếng người đang “Hứ”.

Nhưng đó là một tiếng người “Hứ” chứ không phải là hai người.

Đó là tiếng “Hứ” do sự mệt nhọc chứ không phải tiếng “Hứ” ngầm chứa vẻ dâm đãng.

Tiêu Lộng Ngọc lại ghé sát tai nghe ngóng một hồi lâu. Nàng nhận ra tiếng “hứ” của thanh niên chứ không phải là của thiếu nữ. Nói một cách khác là của Tư Đồ Ngọc chứ không phải Triệu Tổ Tâm.

Tiêu Lộng Ngọc nghe, đột nhiên biến hẳn sắc. Nàng đưa tay lên nắm lấy cánh cửa.

Nhưng Tiêu Lộng Ngọc vừa định đẩy cửa, nàng chợt do dự, rồi lại dùng một thủ pháp nhanh nhẹn mang lấy lớp hóa trang của một thanh niên anh tuấn là Thượng Tân Nhân khi mới tới.

Cánh cửa vừa đẩy ra, Tiêu Lộng Ngọc liền chợt cau mày. Bởi vì bên ngoài không nghe thấy một tiếng động nào, nhưng bên trong phòng lại hiện ra một cảnh tượng vô cùng khó coi.

Noãn Ngọc thiền phòng vốn là một gian phòng của bọn dâm dục.

Tiêu Lộng Ngọc lúc ban đầu cho rằng bọn họ đã thực hiện xong giấc mộng Vu Sơn, sau cơn mưa tạnh gió tan rồi.

Nhưng Tiêu Lộng Ngọc lại suy nghĩ liền nhận thấy rằng Triệu Tổ Tâm vốn là một dâm phụ nổi danh mà Tư Đồ Ngọc trong người lại trúng phải chất độc thì có lẽ nào lại có thể xảy ra một cảnh tượng như vậy được?

Huống hồ Tư Đồ Ngọc nếu như vừa trải qua một cuộc ái ân, ắt chất độc trong người đã được giải trừ hết rồi. Chàng... còn hầm hừ như thế làm chi?

Nghĩ đến đây, Tiêu Lộng Ngọc vội vàng tung mình nhảy đến bên giường.

Tiêu Lộng Ngọc vừa đến trước giường, nàng mới nhận thấy rằng Mê Hồn Xá Nữ Triệu Tổ Tâm hai mắt đã khép kín, ngủ một giấc ngon lành.

Tiêu Lộng Ngọc chợt cảm thấy kỳ lạ, liền nghĩ bụng: “Dẫu cho có là ở trong trường hợp mình, cũng khó lòng ngăn nổi, làm sao lại có thể ngủ một giấc ngon lành như vậy được?”

Tiêu Lộng Ngọc vô cùng kinh ngạc. Nàng liền cau mày nói :

- Triệu Tổ Tâm, người còn chưa chịu tỉnh dậy hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói vừa đưa tay đẩy vào vai Triệu Tổ Tâm. Tay nàng vừa chạm vào Triệu Tổ Tâm, Tiêu Lộng Ngọc liền chợt hiểu ra rằng: Mê Hồn Xá Nữ Triệu Tổ Tâm đã bị người điểm vào tử huyệt mà chết rồi.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc, cau mày nói :

- Tư đồ huynh, Triệu Tổ Tâm đã bị ai giết vậy?

Tư Đồ Ngọc đảo mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc trong lớp nam trang, hơi thở của chàng có vẻ yếu ớt lắm, cố gắng lắm mới đáp được rằng :

- Đó là do... tại hạ, tại hạ... đã điểm vào tử huyệt y thị.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Tư đồ huynh... hiền huynh và y thị... đã...

Tư Đồ Ngọc lắc đầu đáp :

- Đó là bởi y thị bức bách... tại hạ, do đó... tại hạ mới giết y thị. Bởi vì... tại hạ... không thể... đối không phải... với vị Ngọc tỷ tỷ của tại hạ.

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc đến giờ phút nghiêm trọng này mà vẫn chưa quên mình, lòng nàng cảm thấy an ủi vô cùng. Nàng nói :

- Tư Đồ huynh, hiền huynh ngốc quá! Đó là gặp biến phải tòng quyền, thì làm sao mà Ngọc tỷ tỷ của Tư Đồ huynh lại trách huynh được, vì Tư Đồ huynh đã trúng phải chất độc dâm tà của bọn yêu ni. Nếu không... sẽ bị lửa dục thiêu đốt hết huyết mạch rồi sẽ chết thảm khóc.

Tư Đồ Ngọc nghiêng răng đáp :

- Tại hạ... tại hạ nguyện chết thảm khóc chứ không... cùng một ai khác, ngoài Ngọc tỷ tỷ của tại hạ.

Tư Đồ Ngọc nói tới đây, toàn thân run lên rất mạnh, trong đôi mắt của chàng đỏ rực lên như than hồng, miệng không ngớt rên hừ hừ.

Tiêu Lộng Ngọc giật mình kinh sợ. Nàng vội vàng chặn mạch cho Tư Đồ Ngọc.

Những lời nói của Điền Cổ Lệ không sai một chút nào. Tiêu Lộng Ngọc sau khi chặn mạch xong cho Tư Đồ Ngọc, nàng nhận thấy huyết mạch trong thân thể chàng đều căng thẳng.

Nhưng hiện giờ Mê Hồn Xá Nữ Triệu Tổ Tâm, người đã được nàng định thay mình để chữa bệnh cho Tư Đồ Ngọc vừa bị chàng đâm vào tử huyệt mà chết rồi, Trong lúc cấp bách này, chỉ còn cách là tòng quyền.

Gọi là tòng quyền, Tiêu Lộng Ngọc đang lâm vào tình cảnh bối rối không lối thoát, đành chỉ có nước là chính mình hy sinh, đem tấm thân trong trắng của nàng để làm thuốc khởi tử hồi sinh giải cứu cho tính mạng của Tư Đồ Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc thở dài, đôi mắt đăm đăm nhìn Tư Đồ Ngọc... Thấy vậy, Tư Đồ Ngọc thất thanh :

- Thượng... Thượng huynh.. là con gái...

Tiêu Lộng Ngọc cúi bỏ lớp hóa trang, gương cười nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ đừng có hồ đồ. Ngu tử là Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ đây.

Tư Đồ Ngọc vừa thấy Tiêu Lộng Ngọc, bất giác liền hét to lên một tiếng mừng rỡ, rồi giang rộng hai tay ra.

Tiêu Lộng Ngọc một mặt dịu dàng sà vào lòng Tư Đồ Ngọc, một mặt nàng khẽ đưa chân đá văng thi thể của Triệu Tổ Tâm từ trên giường lăn xuống đất.

Đôi tình nhân gặp nhau, hơn nữa, lửa gần rơm ắt phải bốc cháy. Tình cảnh lúc bấy giờ quả thật là thân mật vô cùng.

Sau cơn mưa tạnh gió tan, Chẳng bao lâu, chàng đã ngủ một giấc say sưa trong lòng Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc biết rõ rằng vị Ngọc đệ đệ của mình tuy đã như chết đi sống lại, may mắn bảo toàn được tính mạng, nhưng về cả hai mặt tinh thần thể xác lúc đó đều đã bị tiêu hao đi rất nhiều rồi.

Tiêu Lộng Ngọc không nỡ làm kinh động đến Tư Đồ Ngọc, cho nên nàng phải đợi cho Tư Đồ Ngọc sau khi hơi thở được điều hòa, chứng tỏ chàng đã ngủ được một giấc say sưa rồi, nàng mới nhẹ nhàng đẩy vị Ngọc đệ đệ của mình sang một bên, rồi dọn dẹp lại tất cả.

Do đó, sau khi Tiêu Lộng Ngọc dọn dẹp lại sạch sẽ đâu vào đấy rồi, nàng lại leo lên giường nằm, nàng cảm thấy mơ màng rồi chìm vào trong giấc ngủ triền miên.

Tiêu Lộng Ngọc trong lúc đang chìm vào trong giấc điệp say sưa, thì lúc Tư Đồ Ngọc lại vừa chợt tỉnh.

Tư Đồ Ngọc sau một giấc ngủ, chàng cảm thấy xương cốt trong người mình đều thư thái khôn tả, khắp toàn thân, chàng cảm thấy mơ hồ như có mùi thơm phảng phất.

Đó là cảm giác đầu tiên khi Tư Đồ Ngọc chợt tỉnh giấc.

Nguyên nhân khiến Tư Đồ Ngọc kinh sợ, vì chàng nghĩ lại mọi việc vừa qua. Chàng nghĩ bụng: “Tại sao Đào Hoa am lại biến thành Thủy Vân am? Chính mình, tại sao lại trúng phải chất tà độc Chứng Cốt hương và Mê Hồn trà? Thế rồi, tại sao tinh thần mình lại đắm ra mê lạc? Đào Hoa am chủ tại sao lại để lộ ra chân tướng của mình? Đó là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ? Tại sao lại xuất hiện một người có tên là Thượng Tân Nhân? Tại sao hai nam hai nữ mỗi người lại đi tìm cho mình một đối tượng để làm chuyện mây mưa? Thế rồi, vân vân...”

Bấy giờ, Tư Đồ Ngọc mới định thần được tất cả mọi chuyện đã qua. Kể đó, về sau hình như mình đã mơ mơ màng màng?

Tư Đồ Ngọc cố nặn óc tìm kiếm. Về sau rồi...

Sau đó...

Tư Đồ Ngọc đỏ bừng mặt. Chàng cảm thấy trống ngực đập thành thịch. Chàng... chàng không còn lòng dạ nào để nghĩ đến việc xảy ra sau đó nữa.

Tư Đồ Ngọc vừa hổ thẹn, vừa run sợ. Chàng hy vọng rằng đó chỉ là một giấc mộng chứ không phải là sự thật.

Tư Đồ Ngọc tin tưởng rằng chính mình không thể nào làm một việc khiến cho mình phải đỏ mặt tía tai và tìm đập tựa như trống trận vậy.

Nhưng giờ này vẫn còn ngửi thấy mùi hương thơm ngào ngạt và một thân hình nằm bên cạnh mình. Điều đó chứng tỏ rõ ràng rằng đây là một sự thật chứ không phải là một giấc mơ.

Tư Đồ Ngọc phát giác ra được đó là sự thật, nên chàng đành chỉ can đảm nhìn vào sự thật bằng cách mở to đôi mắt.

Quả nhiên chẳng còn sai vào đâu được, chàng đang nằm ngủ trên giường trong Noãn Ngọc thiền phòng đầy những mùi hương quyến rũ này.

Hơn nữa, bên cạnh chàng lại là một thân hình mềm mại, với mùi hương thoang thoảng quyến rũ, cũng chính là vừa rồi lúc sau cùng, chàng đã nghĩ ra được người đó là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc.

Chẳng qua hiện giờ Tiêu Lộng Ngọc không phải toàn thân lỏa lồ, mà nàng đã có mặc quần áo và đang ngủ một giấc say sưa, quả thật việc này cũng đủ nói lên rằng nàng đối với Tư Đồ Ngọc đã mang nặng mối chân tình, nặng hơn biển cả, ơn đức tựa như non cao.

Tư Đồ Ngọc sau khi thấy Tiêu Lộng Ngọc, lẽ ra chàng phải cảm thấy lòng mình rung động và đem trọn tâm lòng yêu mến đối với Tiêu Lộng Ngọc.

Hơn nữa, chàng cần phải tỏ lòng cảm kích đối với Tiêu Lộng Ngọc mà phải ngậm thương xót đối với người yêu của mình mới phải?

Không ngờ, Tư Đồ Ngọc đã chẳng ngậm thương xót, mà chàng lại mạnh tay vì hoa nát ngọc.

Tư Đồ Ngọc cau mày ngồi bật dậy, rồi chàng đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc lúc đó đang thiêm thiếp ngủ, trên môi đang điểm một nụ cười tươi tắn.

Đột nhiên Tư Đồ Ngọc liền dang tay tát vào má Tiêu Lộng Ngọc một cái.

Tư Đồ Ngọc trong lúc dùng dằng nổi giận và lòng sinh ác cảm tất nhiên cái bạt tai này chàng đã nhận đủ công lực. Do đó, quả thật mạnh như trời giáng.

Hơn nữa, Tiêu Lộng Ngọc lại đang trong lúc say sưa ngủ, nàng không có một chút sức kháng cự nào cho nên chỉ nghe thấy một tiếng “bốp” vang lên, nàng đã bị Tư Đồ Ngọc bạt tai từ trên giường lăn xuống.

Tiêu Lộng Ngọc đang ngủ say bỗng bị Tư Đồ Ngọc bạt tai cho một cái mạnh, liền ngạc nhiên tỉnh dậy.

Tiêu Lộng Ngọc quả thật không ngờ được rằng Tư Đồ Ngọc lại ra tay đánh nàng.

Hơn nữa, chàng lại không nương tình, cho nên cái tát tai thật nặng nề vô cùng.

Tiêu Lộng Ngọc xưa nay vẫn là một người có tính khí cương cường. Nhưng giờ này nàng đành chỉ cố nhịn sự đau đớn.

Chịu nhịn! Chịu nhịn! Và chịu nhịn!

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay sờ lên má bên trái đã đỏ hồng. Nàng mở lớn đôi mắt ngạc nhiên nhìn Tư Đồ Ngọc, rồi bỗng trào ra đôi giòng lệ.

Tư Đồ Ngọc vốn sắc mặt lộ vẻ tức giận nhưng khi bốn mắt vừa chạm nhau, chàng liền giật nẩy mình, hình như cơn tức giận cũng đã giảm đi rất nhiều.

Tư Đồ Ngọc đưa tay chỉ vào mặt Tiêu Lộng Ngọc. Tuy chàng gần giọng nói, nhưng trong giọng nói vẫn còn hơi có chút run run. Chàng cau mày hỏi :

- Người... là ai mà dám mạo nhận thân phận của Ngọc tỷ tỷ ta? Giả trang... giả trang tỷ tỷ của ta?

Tiêu Lộng Ngọc không còn nhẫn nhịn nữa, nàng nén giận nói :

- Tư Đồ Ngọc, người... mù mắt rồi hay sao mà lại giữ thói lòng lang dạ thú với ta như thế?

Tư Đồ Ngọc buột miệng than :

- Trời ơi! Đây là một tiếng nói kỳ lạ thật...!

Tiếng “trời ơi” này sau khi Tư Đồ Ngọc cất tiếng than, tự nhiên chàng quỳ mọp xuống trước mặt Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Người... người định làm gì đây? Có phải trong cơ thể chất kỳ độc vẫn chưa dứt hẳn, đã gây bệnh lại hay sao?

Tư Đồ Ngọc hiện giờ cũng chẳng khác nào Tiêu Lộng Ngọc. Gương mặt chàng đã bừng đỏ, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Tiêu Lộng Ngọc đỏ mặt vì cái tát tai của Tư Đồ Ngọc, còn Tư Đồ Ngọc đỏ mặt vì quá hổ thẹn.

Tiêu Lộng Ngọc là người thông minh. Nàng thấy sắc mặt của Tư Đồ Ngọc như vậy liền “À” lên một tiếng, như chợt hiểu ra nói :

- Tư Đồ đại hiệp, người đã biết tiện nữ là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc hay sao?

Chàng ngẩng nhìn lên, nuốt lệ nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ cứ mắng chửi tiểu đệ, cứ hành hạ tiểu đệ và luôn cả tính mạng của tiểu đệ, tỷ tỷ có quyền xử lý. Nhưng tiểu đệ chỉ yêu cầu một điều là tỷ tỷ đừng gọi tiểu đệ là Tư Đồ đại hiệp, tỷ tỷ cứ gọi là... Ngọc đệ đệ.

Giữa hai người đã có tình thân thiết, hơn nữa cả hai vừa trải qua một cuộc ái ân, tất nhiên là về mặt tình cảm và về mặt quan hệ cũng đều nặng hơn một bước.

Tiêu Lộng Ngọc thấy dáng điệu của Tư Đồ Ngọc như vậy, trong lòng không nở nhẫn tâm. Nàng khẽ thở dài một tiếng, rồi đưa tay đỡ lấy vị oan gia ân ái này đứng dậy.

Tư Đồ Ngọc thấy Tiêu Lộng Ngọc đã đỡ mình đứng dậy, chàng liền biết ngay rằng nàng đã tỏ lượng khoan hồng, bất giác liền cao hứng, vui vẻ nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tiểu đệ tưởng mắt Ngọc tỷ tỷ rồi. Tỷ tỷ hãy gọi tiểu đệ một câu: “Ngọc đệ đệ” đi!

Tiêu Lộng Ngọc khẽ lườm chàng một cái rồi nói :

- Chúng ta vừa mới cách nhau có vài ngày mà hiền đệ lại thương nhớ ngu tỷ đến như thế hay sao?

Tư Đồ Ngọc ấp úng nói :

- Quả thật... thật...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay nói :

- Chẳng kể hiền đệ là thật hay là giả, ngu tỷ xin hỏi hiền đệ là vừa rồi hiền đệ tại sao lại không tin ngu tỷ là Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ?

Tư Đồ Ngọc gượng cười nói :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ có nhớ ở trong gian thạch động bí mật gần Cầu Lậu phải, tỷ tỷ đã nhẫn tâm đánh cho tiểu đệ một cái bạt tai tựa như trời giáng hay không?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đưa rờ lên má trái của mình, lúc đó rất ửng hồng vẫn chưa biến hẳn.

Nàng “À” lên một tiếng, gật đầu nói :

- Thì ra hiền đệ sau khi bị ngu tỷ đánh cho một cái bạt tai vẫn ghi nhớ trong lòng, ngày hôm nay mới tìm cơ hội để trả thù ngu tỷ có phải không?

Tư Đồ Ngọc trong lòng hốt hoảng, trong nhất thời chàng cũng không nghĩ ra câu trả lời nào thích hợp để bày tỏ với Tiêu Lộng Ngọc. Chàng chỉ đành giơ tay lên tự đánh cho mình một cái bạt tai, mạnh cũng chẳng kém gì cái bạt tai mà chàng đã tặng cho Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc thật không ngờ rằng Tư Đồ Ngọc lại hành động như vậy. Nàng có ý định ngăn cũng không còn kịp, liền cau mày nói :

- Hiền đệ có điều chi thắc mắc xin cứ nói ra đi, chứ đừng nên hành động đại dột như vậy!

Tư Đồ Ngọc nghe thấy trong hai chữ “đừng nên” của Tiêu Lộng Ngọc có đượm vẻ vô cùng thân mật, chàng liền cảm thấy khoan khoái trong lòng, mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ hãy thử nghĩ xem, trong lúc tỷ tỷ ở Câu Lậu sơn vì đã quá tức giận mà bỏ đi. Tiểu đệ buồn bã đã nhất định đi khắp chân trời góc bể để tìm cho ra được tỷ tỷ. Nhưng đã mấy hôm nay chưa gặp được thì làm sao có thể tin tưởng được rằng tỷ tỷ lại có thể xuất hiện ở bên cạnh tiểu đệ. Và tiểu đệ... hướng chi.

Ba chữ “và tiểu đệ” người nói cũng cảm thấy hổ thẹn, không nói tiếp được, mà ngay cả người nghe cũng đỏ mặt tía tai.

Tiêu Lộng Ngọc vội vàng chuyển sang vấn đề khác. Nàng đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Huống chi cái gì? Tại sao hiền đệ không nói tiếp đi?

Tư Đồ Ngọc gượng cười đáp :

- Ngọc tỷ tỷ hãy nghĩ xem, lúc gần đây chẳng phải Ngọc tỷ tỷ đã giả trang làm Ngọc Kiều Oa mà Bách Biến Ôn Quân đã cho kẻ khác mạo nhận làm Ngọc tỷ tỷ quả đã thật khiến cho tiểu đệ bị điên cả đầu. Tiểu đệ cứ cho là tỷ tỷ có lẽ đã cùng với bọn Điền Cổ Lệ và Triệu Tổ Tâm đều là những hung nữ... trong Câu Lậu phái.

Tư Đồ Ngọc vốn định nói là cùng với những con dâm phụ, nhưng chàng chợt lại cảm thấy chính mình vừa rồi đã cùng với Tiêu Lộng Ngọc trải qua một trận mây mưa, cho nên hai chữ “dâm phụ” này tuyệt không thể dùng được.

Do đó, chàng cố tránh để khỏi sinh ra sự ngộ nhận bằng cách là cải thành năm chữ “hung nữ Câu Lậu phái”.

Tiêu Lộng Ngọc gượng cười, gật đầu nói :

- Hiền đệ nói quả thật không phải là không có lý do. Nhưng ngu tử xin hỏi hiền đệ là tại sao hiền đệ lại phát giác được ngu tử chẳng phải là kẻ giả trang?

Tư Đồ Ngọc liền lên tiếng đáp :

- Tiểu đệ trong nhất thời ngu si cho nên mới ra tay đánh tỷ tỷ. Nhưng sau đó, khi tiểu đệ vừa nhìn lại tỷ tỷ thì tiểu đệ liền cảm thấy trong ánh mắt của tỷ tỷ rất là quen thuộc, nên tiểu đệ mới quyết đoán tỷ tỷ quả thật là Ngọc tỷ tỷ.

Tiêu Lộng Ngọc hồi tưởng lại việc vừa qua rồi gật đầu nói :

- Đúng vậy. Ngu tử đã nhớ ra là lúc đó, sau khi ngu tử và tiểu đệ vừa nhìn nhau, thì trên gương mặt của hiền đệ liền có vẻ kinh ngạc và giọng nói cũng hơi run run.

Tư Đồ Ngọc lại nói tiếp :

- Sau đó tiểu đệ lại cảm thấy trong lời nói của tỷ tỷ rất thân mật, như ngày trước tỷ vẫn thường nói với tiểu đệ, cho nên tiểu đệ nhận biết rằng quả thật đúng là Ngọc tỷ tỷ và tiểu đệ... vô cùng hoảng hốt, nên mới vội vàng quỳ xuống để xin tỷ tỷ thứ tội cho.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Tư Đồ Ngọc giải thích rất phân minh hợp lý, nàng đành gượng cười nói :

- Thôi được, hiền đệ giải thích như vậy thì ngu tử...

Tư Đồ Ngọc mừng rỡ nói :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ đã mở lòng khoan dung mà tha thứ cho tiểu đệ rồi hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười khẽ máng rằng :

- Nếu như ngu tử không mở lòng tha thứ cho hiền đệ, thì ngu tử đã để cho hiền đệ phải quỳ trước mặt ngu tử cho đến chết, chứ việc gì phải đỡ cho hiền đệ đứng dậy làm chi?

Xem tiếp hồi 67 Đào Hoa am chủ

67. Hồi 67 Đào Hoa Am Chủ

- Ngọc tử tử, tử tử đã tha thứ cho tiểu đệ, tại sao... lại không gọi một câu: Ngọc đệ đệ đi?

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc vẫn có vẻ lo lắng không yên, nàng đành chỉ gượng cười nói :

- Ngọc...

Chữ “Ngọc” vừa phát ra từ miệng Tiêu Lộng Ngọc đột nhiên nàng khẽ đảo mắt, liền thấy trên người Tư Đồ Ngọc vẫn cời trần trùng trực, nàng liền “Hứ” một tiếng, dậm chân khẽ mắng :

- Hiền đệ, cứ xem cái thân hình của hiền đệ đáng gọi là đồ quý hay không? Sao chẳng mau mau mặc quần áo vào?

Tư Đồ Ngọc vì quá mừng rỡ cho nên đã quên tất cả mọi chuyện. Chàng vẫn chưa phát giác ra rằng mình vẫn còn cời trần. Lúc đó vừa nghe thấy Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng mắng như vậy, chàng liền đỏ mặt tía tai.

Chàng một mặt vội vàng mặc quần áo, một mặt đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc tử tử, tử tử đã hỏi tiểu đệ xong rồi. Bây giờ tiểu đệ xin hỏi đến tử tử.

Tiêu Lộng Ngọc cau mày nói :

- Ngu tử đã đoán ra được vấn đề muốn hỏi của Ngọc đệ. Có lẽ vấn đề liên quan đến việc báo thù. Có phải hiền đệ muốn hỏi tại sao tử tử trong hang động bí mật nơi Câu Lậu phải đã nhẫn tâm đánh cho hiền đệ một cái tát đấy không?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu gượng cười nói :

- Ngọc tử, tử tử đoán sai rồi. Liên quan đến nguyên nhân tử tử đánh cho tiểu đệ một cái tát tai, tiểu đệ biết rằng nhất định tử tử đã tức giận vì tiểu đệ sớm đã được giải chắt độc và đã hồi tỉnh, tại sao lại im lặng chậm trễ ra tay hạ thủ, khiến cho tử tử phải lo lắng. Hơn nữa, lại chịu nhẫn nhịn thêm những điều kiện khó dễ của Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đảo khóe thu ba, đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc đệ đoán quả thật không sai một chút nào. Lúc đó thật ngu tử tức giận muốn chết đi được...

Nói đến đây, Tiêu Lộng Ngọc hơi ngừng lại một chút. Nàng trầm ngâm một hồi lâu rồi lại cau mày nói tiếp :

- Ngọc đệ, hiền đệ đã hiểu được tâm trạng của ngu tử lúc bấy giờ, lại còn vấn đề gì muốn hỏi ngu tử nữa?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Tiểu đệ muốn hỏi là tử tử tức giận mà bỏ đi, tại sao... tại sao...

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc ngại ngần ấp úng mà không thốt ra tiếng, liền mỉm cười đỡ lời :

- Ngọc đệ muốn hỏi tại sao ngu tử đã tức giận bỏ đi rồi, lại còn tự động quay trở lại bên cạnh hiền đệ phải không?

Tư Đồ Ngọc gãi đầu. Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói tiếp :

- Ngu tử bỏ đi một mạch được hơn mấy mươi dặm đường, mà cơn buồn bực ở trong lòng vẫn không có cách nào tiêu trừ được. Lúc đó ngu tử toàn thân cảm thấy nóng nẩy lạ thường. Do đó ngu tử đã dừng chân ở cạnh một giòng suối lạnh như băng giá, để dùng nước rửa mặt.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Đó là cách tiểu trừ cơn tức giận rất hay vậy.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Cơn tức giận vừa tiêu tan, khắp người ngu tử cảm thấy khoan khoái vô cùng. Ngu tử đột nhiên không chịu phục, bởi vì ngu tử cảm thấy hình như mình không có chỗ nào đối không phải với hiền đệ, mà tại sao hiền đệ lại cố ý để cho ngu tử nhận lấy những đề nghị quái ác của tên Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông?

Tư Đồ Ngọc thở dài một tiếng nói :

- Tỷ tỷ nghĩ rằng tiểu đệ có thể cố ý mà làm như vậy hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt lườm chàng rồi mỉm cười nói :

- Những giả thuyết tối thiểu của ngu tử cũng có đến hàng trăm lý do, nhưng nếu kỹ lưỡng mà thăm dò kết quả thì trong đó, ngay cả một giả thuyết cũng không có cách nào lập được.

Tư Đồ Ngọc vừa như có ý khen ngợi, vừa thở dài buồn bã nói :

- Rất may tỷ tỷ là người thông minh sáng suốt, chứ nếu không thì mối oan uổng của tiểu đệ biết đến ngày nào mới tẩy sạch cho được?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đưa tay vỗ vào vai Tư Đồ Ngọc như tỏ vẻ an ủi, mỉm cười nói :

- Tuy hiền đệ không có một lý do nào để cố ý chọc tức ngu tử, nhưng trong đó cốt nhiên là do sự hiểu lầm, cho nên ngu tử nghĩ rằng với cái tát tai nặng nề khiến cho tiểu đệ phải chảy cả máu mồm cũng không có một quan hệ nào, nhưng ngu tử mà tuyệt tình bỏ đi một nước, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cõi lòng hiền đệ một cách lớn lao lắm.

Tư Đồ Ngọc nghe Tiêu Lộng Ngọc nói như vậy, chàng liền dang rộng hai cánh tay ôm chặt Tiêu Lộng Ngọc vào lòng. Trong đôi mắt của chàng đã long lanh ngấn lệ. Chàng buồn tủi nói :

- Tỷ tỷ quả thật là người bạn tri âm của tiểu đệ. Tiểu đệ lấy làm sung sướng lắm!

Tiêu Lộng Ngọc ôn tồn mỉm cười nói :

- Ngu tử nghĩ ra rằng hiền đệ không thể nóng nảy mà chết cũng sẽ trở thành điên cuồng, cho nên ngu tử mới vội vàng từ hơn mấy chục dặm xa quay trở lại hang động bí mật nơi Câu Lậu phái.

Tư Đồ Ngọc “Ừ” lên một tiếng, cau mày nói :

- Thật không may rồi! Khi tỷ tỷ quay trở lại nơi hang động bí mật chỉ sợ rằng tiểu đệ và Liễu sư thúc...

Tiêu Lộng Ngọc không để Tư Đồ Ngọc nói dứt lời, mỉm cười nói :

- Quả đúng như vậy! Lúc ngu tử quay lại hang động bí mật đó thì Ngọc đệ và Liễu Vô Cấu sư thúc đã rời khỏi nơi đó rồi.

Tư Đồ Ngọc giật nảy mình, chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Tỷ tỷ, việc này lạ thật. Tỷ tỷ chưa gặp tiểu đệ và Liễu sư thúc, tại sao tỷ tỷ lại biết rằng người đó là Liễu sư thúc?

Tiêu Lộng Ngọc tỏ vẻ thán phục, nàng mỉm cười đáp :

- Liễu sư thúc hành sự cao minh khôn lường. Người đã đoán ra được rằng ngu tử chỉ là nhất thời mà sinh ra hồ đồ thế thôi, chứ đợi đến khi trí tuệ được sáng suốt rồi, thì ngu tử quay trở lại tìm tiểu đệ.

Tư Đồ Ngọc càng cảm thấy ngạc nhiên nói :

- Ngọc tử tỷ, tỷ tỷ đã gặp Liễu sư thúc rồi hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu thở dài nói :

- Ngu tử tuy chưa gặp được Liễu sư thúc vì Liễu sư thúc đoán được ngu tử đã nặng lòng đối với hiền đệ, cho nên bấy giờ dù có tức giận mà bỏ đi, về sau ắt sẽ hối hận. Do đó người có để lại mấy dòng chữ ở trong động, nói rõ là hiền đệ tuy trí óc đã hơi sáng suốt nhưng công lực vẫn chưa hồi phục được, nên đành chỉ

ngắm ngẫm dường thần đợi đến khi vận dụng công lực được rồi, hiền đệ mới đột nhiên ra tay, định hạ thủ Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Tư Đồ Ngọc niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi chấp tay, thở dài nói :

- Thật đáng thương cho mối oan uổng của tiểu đệ đã có lúc được sáng tỏ, Liễu sư thúc đã ra công đức vô lượng.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Thật ra ngu tử đã chịu quay trở lại là cũng đã hiểu rõ được nguyên nhân ở trong câu chuyện. Do đó những lời để lại trong động của Liễu sư thúc chẳng qua chỉ làm sáng tỏ thêm sự dự đoán của ngu tử là chính xác mà thôi.

Tư Đồ Ngọc âu yếm bá lấy cổ Tiêu Lộng Ngọc rồi ôn tồn hỏi :

- Tỷ tỷ tuy đã biết rõ được mối oan uổng của tiểu đệ, nhưng tại sao tỷ tỷ lại đến đúng lúc mà gặp tiểu đệ?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Đó cũng là do ở công đức của Liễu sư thúc, bởi vì những giòong chữ của người đã lưu lại ở trong động có nói rõ là hiền đệ đi Hoàng Sơn còn người thì đi Thái Sơn. Do đó ngu tử mới căn cứ theo hướng đi này mà ra tay tìm kiếm cho bằng được hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, “À” lên một tiếng rồi nói :

- Ngọc tỷ mỗi tình riêng là việc nhỏ, mà công nghĩa mới là việc lớn, tỷ tỷ... cần gì phải theo tìm tiểu đệ? Tỷ tỷ nên đuổi theo Liễu sư thúc đi bái kiến ân sư ở Thái Sơn rồi trình bày lại những tình cảnh có liên quan đến Độc Chỉ Thần Quan Du Nhất Phi với Câu Lậu phái mới phải.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ tuy nói cũng hợp lý nhưng ngu tử đi tìm Ngọc đệ là cũng vì ba lý do chính.

Bốn chữ “ba lý do chính” này khiến Tư Đồ Ngọc nghe rồi liền cau mày nhìn Tiêu Lộng Ngọc, tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Tiêu Lộng Ngọc biết rằng Tư Đồ Ngọc đang thắc mắc, nàng liền mỉm cười nói :

- Lý do thứ nhất là về chuyến đi Thái Sơn đã có Liễu sư thúc đảm nhiệm rồi, chẳng cần ngu tử phải đuổi theo nữa.

Tư Đồ Ngọc hơi mấp máy môi định lên tiếng nói, thì Tiêu Lộng Ngọc lại nói tiếp :

- Lý do thứ hai là ngu tử nếu chưa trở lại Thái Sơn thì ân sư của ngu tử sẽ cho là ngu tử vì thương cho mối tình mà sa lánh việc đời, cho nên người sẽ lo lắng mà tìm ngu tử. Như thế người ắt sẽ bị Liễu sư thúc dẫn dắt tái nhập giang hồ..

Tư Đồ Ngọc bật cười nói :

- Lý do này thật mới lạ. Nhưng không biết lý do thứ ba như thế nào?

Tiêu Lộng Ngọc đưa bàn tay phải dúi vào trán Tư Đồ Ngọc một cái rồi mỉm cười nói :

- Lý do thứ ba chẳng phải là vì tiểu oan gia người đâu. Ngu tử sợ rằng hiền đệ bị mối tình phiền não hoảng hốt tinh thần, dễ sinh ra những chuyện sai lầm đáng tiếc. Do đó, ngu tử mới vội vàng đuổi theo đây.

Tư Đồ Ngọc ngấm ngấm cảm kích mối tình của Tiêu Lộng Ngọc đối với mình. Lúc bấy giờ chàng không ngăn được hai giòong lệ cảm xúc hạ giọng hỏi :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ... tại sao tỷ tỷ lại tìm đến được Thủy Vân am này?

Tiêu Lộng Ngọc rút ra một vuông khăn tay trắng, lau nước mắt cho Tư Đồ Ngọc khẽ mỉm cười nói :

- Trong thiên hạ không ngờ lại có được sự trùng hợp kỳ lạ này. Ngu tử cũng có đi qua khu rừng nhỏ ở lưng chừng núi và cũng thấy được trên cây có để lại một dòng chữ. Do đó, ngu tử mới biết được rằng có người muốn ám hại hiền đệ, nên ngu tử đã ngấm ngầm theo dõi tung tích của hiền đệ mà tìm đến nơi đây.

Tư Đồ Ngọc thở dài một tiếng, rồi chàng ôm chặt Tiêu Lộng Ngọc, khẽ lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ, may mắn lại có tỷ tỷ đến đây, chứ không nhờ được ơn đức cứu khổ cứu nạn của Quan Âm Bồ Tát này, thì tiểu đệ sẽ bị bọn Điền Cổ Lệ và Triệu Tổ Tâm ám hại đến nghìn đời sau không thể còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa.

Tiêu Lộng Ngọc đột nhiên nhớ đến mình đã mang sự chịu nhục, bất giác đôi mắt nàng khẽ đỏ hồng.

Nàng khẽ cau mày, giả bộ hờn giận nói :

- Ngu tử đối với hiền đệ đã cứu khổ cứu nạn khiến cho ngu tử phải thọ khổ thọ nạn một cái bạt tai vốn chưa trả được nợ lại... lại... lại món nợ này, ngu tử quả thật đã phải trả một giá rất đắt.

Tư Đồ Ngọc nghe rồi chàng liền nghĩ lại chuyện vầy duyên loan phụng với Tiêu Lộng Ngọc lúc này, bất giác trong lòng chàng liền cảm thấy bối rối đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc gượng cười nói :

- Ngọc tỷ tỷ, đó... đó... cũng chẳng kể là món lợi tức, bởi vì chúng ta sớm đã tâm đầu ý hợp, thì trước sau gì... cũng có một ngày nào đó...

Tiêu Lộng Ngọc cũng chẳng biết là vui mừng hay là hổ thẹn, nàng ầm ừ một tiếng rồi bỗng trào hai giòng lệ nóng ra.

Môn tuyết học Tuyết Tình trăm độc môn của Tiêu Lộng Ngọc vốn có oai lực mạnh mẽ, nhưng đối với Tư Đồ Ngọc mà nói thì oai lực của hai giòng lệ này lại còn mạnh mẽ hơn môn Tuyết Tình trăm oai trấn vô lâm đó nhiều.

Đột nhiên hai tiếng “bốp bốp” vang lên. Thì ra Tư Đồ Ngọc thấy Tiêu Lộng Ngọc đã rơi lệ, chàng vội vàng đưa tay đánh vào má mình hai cái, sau đó mới gượng cười nói :

- Tỷ tỷ... đừng nên khóc. Hay là tỷ tỷ... thấy rằng tiểu đệ đối không nên không phải với tỷ tỷ?

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc tự đánh vào má mình hai cái bạt tai thật nên thân, bất giác nàng càng thêm phần thương xót.

Nàng ái ngại kề môi vào má Tư Đồ Ngọc hôn liền hai cái rồi mỉm cười lên tiếng nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ đối với ngu tử không có điều gì không nên không phải cả. Bây giờ hiền đệ có sự thắc mắc lớn lao nào khiến cho ngu tử dẫu có vì... hiền đệ mà hy sinh, ngu tử cũng dám làm.

Tư Đồ Ngọc nghe rồi liền buột miệng nói :

- Tiểu đệ đã hổ thẹn đến chết đi được thì làm sao mà còn có sự biểu lộ lớn lao gì đối với tỷ tỷ cho được?

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay chỉ vào thi thể lả lợ của Triệu Tổ Tâm nằm ở dưới chân giường mỉm cười nói :

- Đó chẳng phải là một sự biểu lộ lớn lao của hiền đệ đó sao?

Tư Đồ Ngọc thấy vậy liền cau mày, tỏ vẻ vẫn còn thắc mắc. Tiêu Lộng Ngọc liền mỉm cười nói tiếp :

- Hiền đệ đối với sự hoành hành của chất độc tà dâm, khiến cho trong cơ thể lửa dục bốc lên phừng phừng, mà tên Mê Hồn Xà Nữ Triệu Tổ Tâm này thân thể lại lả lợ, cùng ở trong một gian phòng bí mật, không có một người nào khác, hiền đệ có thể nhẫn nhục nghiêng răng để không phụ lòng Ngọc tỷ tỷ của mình mà điểm vào tử huyệt của Triệu Tổ Tâm, đó chẳng phải khiến cho ngu tử dẫu có hy sinh đến tính mạng của mình cũng phải trung thành với sự biểu lộ lớn lao của hiền đệ như thế hay sao? Bởi vì hiền đệ đã chịu vì ngu tử mà hy sinh tính mạng, thì ngu tử cũng vì hiền đệ mà hy sinh đến tính mạng cũng là phải rồi. Huống chi...

Tư Đồ Ngọc thấy giọng nói của Tiêu Lộng Ngọc đến đây lại chợt ngập ngừng, chàng ngạc nhiên nói :

- Huống chi cái gì? Tại sao tỷ tỷ không nói tiếp đi?

Tiêu Lộng Ngọc đôi gò má ửng hồng, tỏ vẻ hổ thẹn. Nàng âu yếm ghé sát bên tai Tư Đồ Ngọc, hạ giọng nói :

- Huống chi đó cũng chẳng phải kể là một sự hy sinh trinh tiết bởi vì theo như lời hiền đệ nói rất phải, chúng ta sớm muộn gì rồi cũng sẽ có ngày nào đó. Duy chỉ có thể nói được rằng vì sự tình quá gấp rút, nên chúng ta mới phải tòng quyền mà đi trước một bước đấy thôi.

Tư Đồ Ngọc trong lòng xúc động. Chàng không ngăn được ngọn lửa tình, lại muốn giở trò ái ân một lần nữa, nhưng Tiêu Lộng Ngọc đã hiểu ý ngay, liền biến sắc mặt, đẩy chàng ra rồi nói :

- Ngọc đệ không được bậy bạ! Hành động vừa rồi chẳng qua là tòng quyền để giải trừ chất độc cứu tính mạng của hiền đệ, cho nên có thể nói là không có một chút ý niệm dâm tà, nhưng nếu cứ tiếp tục thì sẽ là ham mê sắc dục. Hiền đệ có ý muốn làm như nhóp đến thanh danh của sư môn, khiến cho ngu tử sẽ biến thành một kẻ dâm phụ và chính hiền đệ cũng chịu cam tâm làm đồ bội bạc sở khanh hay sao?

Những lời nói của Tiêu Lộng Ngọc khiến cho Tư Đồ Ngọc cảm thấy cơn dục vọng trong lòng chàng liền tiêu tan mà lạnh toát cả người.

Tiêu Lộng Ngọc vừa rồi đối với Tư Đồ Ngọc vẻ mặt lạnh lẽo và nghiêm khắc, trách cứ chàng một hồi, nhưng giờ đây trên gương mặt của Tư Đồ Ngọc đã ửng hồng, mồ hôi trán toát ra như tắm, chứng tỏ rằng chàng đã hổ thẹn, khiến cho nàng bất giác cũng cảm thấy thương xót.

Tiêu Lộng Ngọc buồn bã thở dài một tiếng, rồi đưa chiếc khăn lau những giọt mồ hôi trên trán Tư Đồ Ngọc.

Kế đó, nàng mỉm cười dịu dàng nói :

- Ngọc đệ có phải lời nói vừa rồi của ngu tử đã quá nặng, khiến cho hiền đệ phải tức giận phải không?

Tư Đồ Ngọc bình sinh đối với Ngọc tỷ tỷ của mình rất hiền hòa và thân mật, nhưng hiện giờ hình như chàng có điều gì buồn bực, nên không âu yếm với Tiêu Lộng Ngọc.

Đợi đến khi Tiêu Lộng Ngọc khẽ cau mày, thở dài một tiếng. Tư Đồ Ngọc mới gượng cười nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ... tỷ tỷ đối với tiểu đệ cần phải quyết liệt, chứ nếu như đối với tiểu đệ quá dễ dãi thì tiểu đệ... sẽ được dịp...

Tiêu Lộng Ngọc nghe thấy Tư Đồ Ngọc nói khôi hài như vậy, nàng không nhịn được cũng bật cười xòa, rồi chăm chú nhìn chàng lắc đầu nói :

- Ngọc đệ đệ, hiền đệ...

Tiêu Lộng Ngọc nói tới đây, đột nhiên có người ở bên ngoài Noãn Ngọc thiền phòng gần giọng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc... người hãy ra mau đi! Nhưng tuyệt không được làm tổn thương đến một sợi tơ kê tóc của sư muội Triệu Tố Tâm của ta. Nếu không, ta sẽ xé xác người với Tư Đồ Ngọc để đòi bồi thường.

Tư Đồ Ngọc “ủa” lên một tiếng chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cau mày hỏi :

- Ngọc tỷ tỷ, đó là Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Hiền đệ với y thị đã quen biết nhau lâu rồi, ắt phải nhận ra được giọng nói của y thị chứ? Huống chi chỉ cần cứ vào việc y thị gọi Triệu Tố Tâm là sư muội cũng đủ biết rằng y thị là Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Là thật! Con yêu phụ này là kẻ bại tướng dưới tay chúng ta, ắt y thị thấy tỷ tỷ và tiểu đệ chỉ cần thấy bóng cũng đủ phải bỏ chạy rồi chứ, tại sao giờ đây y thị còn dám lớn lối như vậy được?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Có lẽ y thị đã tìm được chỗ dựa nào đó...

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói tới đây thì bên ngoài Noãn Ngọc thiền phòng lại vọng vào giọng nói nham hiểm của Nữ Táng Môn Điện Cổ Lệ rằng :

- Tiêu Lộng Ngọc thực sự người có ở bên trong đó hay không? Nếu như không mau mau bước ra thì ta sẽ phóng hỏa đốt gian Noãn Ngọc thiên phòng này ra tro bụi.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ cau mày, cao giọng nói :

- Điền Cổ Lệ, người muốn phóng hỏa thì cứ việc hành động đi. Ta thử xem Triệu Tổ Tâm sư muội của người có bị chết cháy hay không nào?

Điền Cổ Lệ gần giọng nói :

- Quý a đầu, người đã ở trong phòng tại sao lại không dám ra? Chẳng lẽ người sợ chết mà hèn nhát đến thế hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc cười khanh khách nói :

- Người nóng nảy làm chi! Ngọc đệ đệ của ta và Triệu Tổ Tâm sư muội của người vừa mới vui vầy xong, thì cũng cần phải để cho hai người họ dọn dẹp xong đâu đấy chứ?

Điền Cổ Lệ hình như có vẻ giật mình lại gần giọng nói tiếp :

- Quý a đầu, ta cảnh cáo người thêm một lần nữa. Nếu như người mà có động đến một sợi tóc của Triệu Tổ Tâm sư muội ta, thì ta sẽ xé xác người ra làm trăm mảnh để báo thù.

Tiêu Lộng Ngọc không thèm đếm xỉa gì đến những lời nói hăm dọa của Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ. Nàng quay đầu lại nhìn Tư Đồ Ngọc dịu dàng nói :

- Thôi được rồi! Ngọc đệ đệ, chúng ta hãy tạm dừng lại chuyện tâm sự để ra ứng chiến đã. Nhưng tạm thời chúng ta cũng cần phải che giấu cái chết của Triệu Tổ Tâm. Chúng ta cứ bảo rằng y thị đã bị điểm vào huyệt mê và hiện nay đang nằm trong phòng.

Tư Đồ Ngọc một mặt gật đầu, một mặt nắm lấy cánh tay Tiêu Lộng Ngọc hạ giọng nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tiểu đệ... tiểu đệ có một yêu cầu...

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc nói có vẻ ngập ngừng, e ngại liền bật cười hỏi :

- Ngọc đệ có chuyện gì, tại sao không nói thẳng ra đi? Ngu tỷ... có lời yêu cầu nào mà không đáp ứng đâu?

Tư Đồ Ngọc nói :

- Phen này ra giao đấu với địch nhân, bất luận là Điền Cổ Lệ có dựa vào thế lực nào, xin tỷ tỷ cứ để cho tiểu đệ ứng phó lấy một mình. Nếu không phải là đến lúc quan trọng thì tỷ tỷ không được tham gia trận chiến.

Tiêu Lộng Ngọc rất lấy làm lạ, ngạc nhiên hỏi :

- Đó còn có lý lẽ gì nữa? Bởi vì hiện đệ đệ đã được Đoàn Thiên Hùng giúp sức mà đã thông Nhâm Đốc nhị mạch, vượt qua Sinh Tử Huyền Quan, cho nên thành hỏa hầu võ công rất có tiến bộ, nhưng cũng không được coi ngu tỷ như một tượng đá.

Tư Đồ Ngọc vội vàng lên tiếng giải thích. Chàng vội vàng nói :

- Tỷ tỷ đáng là bậc ân sư của tiểu đệ thì tiểu đệ làm sao lại dám coi tỷ tỷ như một kẻ đại khờ? Duy chỉ sợ...

Tiêu Lộng Ngọc thấy Tư Đồ Ngọc nói tới đây lại ngập ngừng, nàng vội vàng hỏi :

- Chỉ sợ cái gì? Hiền đệ mau nói ra đi!

Tư Đồ Ngọc khẽ đưa mắt nhìn những cảnh hỗn độn trên giường, bất giác chàng đỏ bừng mặt ấp úng nói :

- Tiểu đệ... chỉ sợ... tỷ tỷ vừa rồi... có hơi không tiện.

Những lời nói lúc đoạn lúc tạc đầy vẻ lo ngại này, khiến cho một người thanh bạch như Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc nghe xong cũng đỏ bừng hai gò má, tỏ vẻ hổ thẹn khôn cùng.

Tiêu Lộng Ngọc định lên tiếng đáp, nhưng nàng cũng không biết trả lời ra sao, đành khẽ đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc mà “Hử” lên một tiếng, rồi yếu điệu nhảy ra khỏi Noãn Ngọc thiên phòng.

Tư Đồ Ngọc tất nhiên là vội vàng đuổi theo sau.

Chàng và Tiêu Lộng Ngọc vừa rồi đã do nơi cửa bí mật mà vào, giờ đây lại theo cửa chính mà bước ra.

Bên ngoài Noãn Ngọc thiền phòng là một khu đất trống.

Trên khu đất đã thấy có ba người đứng ở đó. Ba người này đều thuộc về phái nữ. Hai người trông xa lạ, còn một người thì rất quen thuộc.

Người quen thuộc chẳng ai khác hơn là Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đã lên tiếng khiêu chiến với Tiêu Lộng Ngọc.

Còn hai người xa lạ thì một người diện mạo rất xinh đẹp, tuổi ước chừng ba mươi.

Người này là một vị nữ ni, gương mặt trong vô cùng dâm đãng.

Một người là một lão phụ mặc áo màu huyền, tóc dài xõa xuống vai, nhưng căn cứ theo lời nói khi trước từ nơi cửa miệng Điền Cổ Lệ, nàng cũng có thể đoán ra vị ni cô là Đào Hoa am chủ, còn lão phụ là một trong Vũ Trụ thập ác, có biệt danh là U Linh bà bà, vô cùng lợi hại.

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn đối phương một lượt, rồi nàng dùng Ngũ nghĩa truyền thanh khê nói bên tai Tư Đồ Ngọc rằng :

- Ngọc đệ, hai người đàn bà đẹp dễ xin để cho hiền đệ xử trí, còn lão phụ mặc áo huyền hình dáng trông như quỷ tức là U Linh bà bà, sư phụ của Điền Cổ Lệ đã từ lâu oai danh trấn át khắp miền Miêu Cương, võ công vô cùng kỳ bí, xin để cho ngu tỷ đối phó.

Tư Đồ Ngọc tuy không mấy vừa lòng, nhưng chàng không dám trái lại ý định của tỷ tỷ mình, cho nên chàng đành phải miễn cưỡng gật đầu.

Điền Cổ Lệ thấy Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc đã bước ra khỏi Noãn Ngọc thiền phòng, liền trợn mắt gằn giọng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, Triệu Tổ Tâm sư muội của ta đâu? Tại sao ngươi không đem sư muội của ta cùng ra luôn?

Tiêu Lộng Ngọc thản nhiên mỉm cười nói :

- Triệu Tổ Tâm sư muội của ngươi quá vui say với việc giao hoan đến nỗi không còn cử động được. Ngọc đệ đệ của ta rất thương xót cho nên mới để cho y thị nghỉ ngơi ở trong phòng.

Điền Cổ Lệ nghe rồi vẫn không lên tiếng đáp. Nàng ta chiếu đôi mắt sắc bén nhìn đăm đăm vào Tiêu Lộng Ngọc.

Tiêu Lộng Ngọc không hiểu Điền Cổ Lệ tại sao lại chăm chú nhìn mình như vậy, nàng liền cau mày, ngạc nhiên hỏi :

- Điền Cổ Lệ, tại sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta có gì đáng chú ý lắm hay sao?

Điền Cổ Lệ đột nhiên nghiêng răng cười nhạt lên hồi lâu rồi nàng ta gằn giọng nói :

- Ta đã nhìn ra được tâm can của ngươi rồi. Có lẽ vừa rồi ngươi đã có giao hoan với Tư Đồ Ngọc? Người được sung sướng chẳng phải là Triệu Tổ Tâm sư muội của ta, mà chính là con tiện tỳ mặt dày mày dạn ngươi.

Tiêu Lộng Ngọc không ngờ chỉ mới trải qua một cuộc ái ân mà trên mặt sinh lý đã có để lộ ra sự biến hóa gì để cho lọt vào đôi mắt sành sỏi của Điền Cổ Lệ.

Tiêu Lộng Ngọc nghe rồi liền đỏ bừng sắc mặt, Tư Đồ Ngọc đột nhiên nổi giận, lớn tiếng nói :

- Điền Cổ Lệ, ngươi nói nhiều lời làm gì. Nếu như muốn hai bên đem tài ra giao đấu thì ngươi hãy mau mau thông báo tên họ của người bên người rồi chịu chết đi.

Điền Cổ Lệ cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tư Đồ Ngọc người đừng có nóng nảy. Lần này người và Tiêu Lộng Ngọc trừ cách quỳ gối van xin ra thì không còn hy vọng sống còn được.

Điền Cổ Lệ nói tới đây, trước tiên nàng ta đưa tay trở vào ni cô trung niên xinh đẹp cao giọng nói :

- Vị này là Am chủ của bốn am, Đào Hoa đại sư, cũng là Bá Ngọc Liên, tỷ tỷ của ta...

Tư Đồ Ngọc ha hả cười lớn, rồi chiếu đôi mắt sáng ngời liếc nhìn đối phương một lượt rồi ngắt lời :

- Đừng nói là Bá Ngọc Liên, mà dấu cho người có đem Bá Kim Liên tới đây, y thị cũng sẽ chết dưới Ngọc Long nhuyển kiếm của ta.

Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên “Hứ” một tiếng, rồi cất giọng dâm dăng nói :

- Vị tiểu huynh đệ này mặt mũi tuấn tú như vậy, nhưng tại sao lời ăn tiếng nói lại hung dữ quá như thế?

Tư Đồ Ngọc tức giận gằn giọng nói :

- Yêu tỷ, ai là tiểu huynh đệ của người! Ta là Diêm Vương đòi mạng, sứ giả câu hồn của người...

Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên vẫn không tức giận, trên môi vẫn nở một nụ cười kiêu mị rồi y thị định bước tới xuất trận.

Điền Cổ Lệ xua tay nói :

- Liên tỷ tỷ hãy chậm một bước đã, để tiểu muội được giới thiệu danh hiệu của sư phụ đối với hai tiểu quỷ kiêu ngạo, không biết trời cao đất dày này.

Điền Cổ Lệ vừa nói tới đây, Tiêu Lộng Ngọc đã cười nhạt, rồi lạnh lùng đỡ lời nói :

- Điền Cổ Lệ, người bắt tất phải khoa trương thanh thế. Ta cũng đã biết được người đỡ đầu và cũng là sư phụ của người là U Linh bà bà, một trong Vũ Trụ thập ác, tiếng tăm vang rền khắp miền Miêu Cương đã lâu và cũng rất ít khi lai vãng đến đất Trung Nguyên này.

Điền Cổ Lệ cười nhạt một tiếng nói :

- Người biết vậy thì tốt lắm.

Dứt lời, Điền Cổ Lệ liền quay sang sư phụ là U Linh bà bà hạ giọng nói :

- Thưa sư phụ, hai người họ đây, nam là Tư Đồ Ngọc, đồ đệ của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, và nữ là Tiêu Lộng Ngọc, đồ đệ của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

U Linh bà bà cất giọng nói như quỷ hú, cười nhạt liền mấy tiếng rồi the thé nói :

- Chỉ với những kẻ hậu sinh tiểu bối này thì giao cho con với Bá am chủ đối phó cũng được rồi. Nếu chẳng đến lúc khẩn cấp thì ta cũng chẳng cần phải ra tay làm chi.

Tư Đồ Ngọc nghe rồi liền tức giận cau mày gằn giọng nói :

- Không ngờ yêu nghiệt lại cuồng ngạo đến thế! Dẫu có ra tay, chưa chắc đã nắm được phần thắng. Gọi là Vũ Trụ thập ác chỉ có thể nạt nộ được những kẻ tầm thường, chỉ đáng để cho những bậc thức giả chê cười mà thôi.

U Linh bà bà vẫn không lộ vẻ tức giận, lão ni đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc khê nhếch môi, nở một nụ cười nham hiểm.

Điền Cổ Lệ hình như đã có thể dựa mạnh, cho nên gương mặt nàng ta lộ vẻ đắc ý vô cùng, đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc, kiêu ngạo nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, con quỷ a đầu người kẻ ra cũng có đôi chút kiến thức. Vậy người có biết được những quy củ của ân sư ta định ra như thế nào không?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Dĩ nhiên là biết chứ! Dẫu cho ta chưa được ăn qua thịt heo, nhưng cũng đã được xem kẻ giết heo rồi.

Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc nói những câu mỉa mai này, khiến cho thầy trò U Linh bà bà đều biến sắc.

Điền Cổ Lệ tức giận đưa mắt lườm Tiêu Lộng Ngọc một cái. Tư Đồ Ngọc quay sang Tiêu Lộng Ngọc hoang mang hỏi :

- Ngọc tỷ, lão yêu đã định ra những quy củ gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Hễ người nào biết được thân phận của U Linh bà bà mà còn vô lễ không chịu khuất phục, thì ắt phải trở thành một u linh dưới môn U Linh tam tuyệt của y thị.

Tư Đồ Ngọc tỏ vẻ ngớ ngẩn, khẽ đưa mắt nhìn U Linh bà bà, rồi lại quay sang Tiêu Lộng Ngọc cau mày hỏi :

- Ngọc tỷ, U Linh tam tuyệt là cái gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng đáp :

- Đó là Xích Sát U Linh chỉ, Bạch Sát U Linh trảo và Tam Chiết U Linh quả. Mười lăm năm về trước, hai món U Linh chỉ và U Linh trảo của y thị chỉ mới luyện được có tám thành hỏa hầu. Ngày nay y thị đã tái xuất giang hồ thì ngu tỷ đoán rằng y thị đã tiến bộ thêm được hai thành hỏa hầu nữa.

Những lời nói của Tiêu Lộng Ngọc khiến cho một người kiêu ngạo tuyệt luân như U Linh bà bà nghe rồi cũng phải giật mình kinh sợ.

Bởi vì Tiêu Lộng Ngọc dường như có biết được những quy củ của U Linh bà bà đã định ra và nói được môn tuyệt học U Linh tam tuyệt của y thị cũng chẳng lấy gì làm lạ, nhưng Tiêu Lộng Ngọc lại có thể nói ra được thành hỏa hầu mười lăm năm về trước và sự tiến bộ đến ngày nay như thế nào một cách chính xác, quả thật khiến cho người ta đáng lấy làm sợ.

Tư Đồ Ngọc nghe Tiêu Lộng Ngọc nói rồi, liền bước tới phía trước hai bước, cao giọng nói :

- Điền Cổ Lệ, ta muốn được biến thành u linh, vậy trong ba người các ngươi, ai là người sẽ siêu độ cho ta đây?

Bởi vì sự quan hệ về thân phận, Điền Cổ Lệ tất nhiên không thể mới trận đầu tiên lại mời đến sư phụ, U Linh bà bà, của nàng ta ra tay.

Nhưng nàng ta lại tự biết rằng mình không phải là tay đối thủ của Tư Đồ Ngọc, cho nên Điền Cổ Lệ liền quay sang Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên mỉm cười nói :

- Liên tỷ tỷ...

Điền Cổ Lệ vừa nói tới đây thì Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên đã cười nhạt một tiếng, chậm rãi bước về phía trước. Y thị cau mày nhìn Tư Đồ Ngọc rồi nói :

- Tư Đồ Ngọc, vừa rồi có phải ngươi muốn tỷ thí với ta không? Giờ đây để chiều theo ý ngươi, ta cũng muốn thử xem bản lĩnh của ngươi có cao hơn Võ Nhị Lang hay không? Công phu của ngươi có so được với Tây Môn Khánh hay không?

Tư Đồ Ngọc biết rằng Đào Hoa yêu ni nói vượt qua được Võ Nhị Lang, tức có ý muốn khiêu chiến, còn so được với Tây Môn Khánh là có ý nghĩa đâm tã!

Lúc đó Tư Đồ Ngọc liền sa sầm nét mặt, gằn giọng nói :

- Đồ đâm ni hạ lưu...

Tư Đồ Ngọc vừa nói tới đây, Đào Hoa am chủ Bá Ngọc Liên liền “hừ” lên một tiếng, cười khanh khách, ngắt lời nói :

- Tư Đồ thí chủ, thí chủ đừng nên căm hận như vậy. Hai bên vừa mới gặp nhau đã to lời mắng chửi lẫn nhau là đâm ni hạ lưu. Chẳng lẽ hai chị em các ngươi vừa rồi giao hoan với nhau ở trong Noãn Ngọc thiền phòng lại là những cử chỉ thượng lưu hay sao?

Tư Đồ Ngọc bị đối phương nói trúng ngay nhược điểm, khiến cho chàng liền đỏ mặt tía tai lớn tiếng quát :

- Chẳng cần phải phí nhiều lời, chúng ta so tài với nhau như thế nào đây?

Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên liếc mắt tổng tình Tư Đồ Ngọc, rồi cười dâm dăng nói :

- Bàn về tỷ thí như thế nào là còn phải xem Tư Đồ thí chủ lựa chọn lập trường nào đã, Võ Tòng đối với Bá Ngọc Liên tất nhiên chỉ có vấn đề giao đấu sinh tử. Nếu như là Tây Môn Khánh...

Tư Đồ Ngọc thấy Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên trong lời nói ngầm có ý dâm dăng. Do đó, chàng không đợi cho y thị nói dứt lời, liền lộ vẻ tức giận ngắt lời :

- Vậy thì chúng ta hãy giao đấu sinh tử với nhau. Dâm ni, người hãy mau mau rút binh khí ra đi!

Bá Ngọc Liên lắc đầu, mỉm cười nói :

- Nếu là giao đấu sinh tử với nhau cũng chẳng cần phải rút binh khí ra làm chi, bởi vì Võ Nhị Lang khi đã hổ ở Cảnh Dương Cương cũng chỉ dùng có đôi bàn tay thịt.

Đây là chỗ giảo hoạt của Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên. Bởi vì, thứ nhất là y thị rất tinh thông về môn chưởng pháp, thứ hai là y thị đã nghe danh cây Ngọc Long nhuyễn kiếm của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ có oai lực rất mạnh mẽ, do đó y thị đã cố nói khéo để tránh việc giao đấu bằng binh khí với Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc nghe thấy Bá Ngọc Liên đề nghị như vậy, quả nhiên chàng liền cau mày, nhưng rồi cũng gật đầu nói :

- Người muốn cùng ta so tài bằng quyền chưởng cũng được, duy có điều là ngày hôm nay ta lập lời thề vì chính nghĩa võ lâm mà ra tay diệt trừ kẻ ác, do đó, đối với bọn yêu nữ dâm phụ các người quyết không có dung tình. Bất luận là kiếm hay chưởng, đều chỉ có một sống một chết chứ không còn một con đường nào khác nữa.

Bá Ngọc Liên vẫn thản nhiên như thường, không lộ vẻ gì là tức giận. Y thị còn cười khanh khách, nói :

- Hãy thử xem! Ta không tin được rằng một vị lang quân phong lưu anh tuấn như người lại là một kẻ lòng gan dạ sắt, chỉ hiểu được việc dày hoa nát ngọc, chứ không hiểu được việc thương hoa tiếc ngọc.

Nói dứt lời, Đào Hoa yêu ni lại nhanh như điện chớp xô dịch tới trước ngực Tư Đồ Ngọc, rồi y thị đưa tay phải ra chụp mạnh về phía trước.

Đào Hoa yêu ni mặt mũi tuy đẹp như hoa như ngọc, nhưng lòng dạ chẳng khác gì sài lang, ra tay tàn độc vô cùng.

Bá Ngọc Liên xuất chiêu rồi, sau đó mới cười nham hiểm nói :

- Tư Đồ thí chủ, xin thí chủ để cho bản ni được moi gan móc ruột thí chủ trước nhé? Thực sự bản ni muốn xem thí chủ có bản lĩnh gì nào?

Tư Đồ Ngọc thấy đối phương sử dụng chiêu thức quả có phần già dặn. Chàng khẽ cau mày lớn tiếng cười nói :

- Bá Ngọc Liên, ta đây lòng dạ chính trực, giờ đây người có bản lĩnh gì cứ việc thi thố cả đi, cần gì phải hăm dọa.

Tư Đồ Ngọc nói xong, ưỡn ngực dong dạc bước tới phía trước và thót bụng né tránh. Cử chỉ này quả thật rất mâu thuẫn.

Về phần Bá Ngọc Liên, y thị chỉ e ngại bị sai trong gang tấc, không chụp trúng được vào ngực Tư Đồ Ngọc, nhưng chàng đã tự ưỡn ngực ra, tất nhiên sẽ chụp trúng một cách dễ dàng.

Bá Ngọc Liên ý vào môn công phu Trảo Hồn chỉ có oai lực phi thường.

Tư Đồ Ngọc đã không bị chụp trúng thì thôi, chứ một khi bị chụp trúng thì gan ruột ngũ tạng của chàng sẽ bị móc nát.

Tư Đồ Ngọc ý mình đã luyện được môn Tiên Thiên Nhất Khí của sư môn. Do đó, chàng đã vận chân khí để che chở trước ngực, thử xem chiêu Trảo Hồn quỷ thủ của Bá Ngọc Liên lợi hại đến mức nào?

Tình thế này, một người có ý chụp cho trúng, một người lại cố ý chịu đựng, tất nhiên cả hai đều vận toàn lực ra thì triển, không ai dám khinh thường ai cả.

Sau một chiêu thắng bại, ắt sẽ phân rõ ràng. Để xem ai mạnh ai yếu, công phu ai thâm hậu, công phu ai non kém?

Trong chớp mắt, hai người trao đổi xong một chiêu.

Bá Ngọc Liên chớp trúng ngực Tư Đồ Ngọc, hay nói một cách khác là Tư Đồ Ngọc đã chịu đựng Ngũ chỉ của Bá Ngọc Liên.

Đột nhiên, chỉ nghe có một tiếng rú lớn vang lên, rồi máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất.

Môn công phu Trảo Hồn chỉ bằng môn tà đạo cuối cùng bị thất bại trước môn Tiên Thiên Nhất Khí oai trấn càn khôn.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt. Chàng vẫn ung dung vô sự...

Năm ngón tay mềm mại của Đào Hoa yêu ni bị sức phản chấn của môn Tiên Thiên Nhất Khí làm cho dội lại và gãy lìa.

Khi Bá Ngọc Liên bị gãy lìa năm ngón tay, y thị không tự chủ được liền rú lên một tiếng vô cùng thảm thiết.

Tư Đồ Ngọc quả đúng là người lòng gan dạ sắt. Nên khi nghe tiếng rú đó chẳng những không có lòng thương xót, trái lại chàng còn Phách không điểm ra một chỉ vào ngực Bá Ngọc Liên.

Oai lực của một chỉ Phách không này so với ngũ chỉ thể công của Bá Ngọc Liên vừa rồi còn mạnh hơn nhiều.

Sau khi Đào Hoa yêu ni bị trúng thể chỉ Phách không này, y thị liền ngã quỵ xuống, chấm dứt một đời tội nghiệt.

Nói là vô tình, nhưng quả thật là có tình. Bởi vì Tư Đồ Ngọc tuy phát ra một chỉ này là để giết Bá Ngọc Liên nhưng cũng nhờ đó mà giải cứu cho Bá Ngọc Liên tránh khỏi sự thống khổ sau khi năm ngón tay bị gãy lìa.

Tiêu Lộng Ngọc đứng một bên thấy vậy liền lẳng lặng gật đầu. Nàng biết rằng Tư Đồ Ngọc gần đây vô công so với trước kia đã tiến bộ rất xa. Chẳng vậy mà trong chiêu đầu đã giải quyết được thân thủ và thủ pháp tàn độc của Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên một cách nhanh nhẹn như thế được.

Tiêu Lộng Ngọc trong lòng ngẫm mừng rỡ nhưng đồng thời nàng cũng sanh ra mối nghi ngờ.

Tiêu Lộng Ngọc nghi ngờ là vì U Linh bà bà với Nữ Táng Môn Diên Cổ Lệ sao lại không ra tay giải cứu cho đồng bọn của mình?

Tiêu Lộng Ngọc quả thật là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh.

Sau một hồi suy nghĩ, nàng đã hiểu rõ được lý do, cho nên nàng chăm chú nhìn Diên Cổ Lệ rồi nói :

- Diên Cổ Lệ, Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên đã chết rồi, tại sao ngươi còn chưa tạ ơn Ngọc đệ đệ của ta?

Diên Cổ Lệ nghe rồi liền ngạc nhiên, nghiêng rặng đáp :

- Ta phải vì Bá Ngọc Liên tỷ tỷ của ta báo thù còn chưa được, lẽ nào lại đi tạ ơn... Tư Đồ Ngọc, sư đệ của ngươi?

Tiêu Lộng Ngọc thản nhiên mỉm cười nói :

- Diên Cổ Lệ, ngươi đừng có khẩu Phật tâm xà đi nữa. Sư phụ của ngươi với Triệu Tổ Tâm lúc mới vào đất Trung Nguyên này không có nơi nương dựa, hiển nhiên là có ý muốn lấy Đào Hoa am, một nơi mà Bá Ngọc Liên đã khổ công sắp đặt rất nhiều cơ quan tàn độc làm cơ sở, rồi bọn ngươi lại có ý muốn cướp đoạt luôn

nhưng sợ rằng người ta sẽ dị nghị, do đó mới dùng độc kế mượn dao giết người để cho y thị bị giết chết dưới tay Ngọc đệ đệ của ta. Nếu không thầy trò nhà ngươi tại sao...

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói tới đây, Điền Cổ Lệ đã biến sắc mặt quát lớn :

- Tiêu Lộng Ngọc, ngươi đừng có nhiều lời. Có gan thì cứ việc ra tay tỷ thí với ta một phen! Tiêu Lộng Ngọc đôi mắt đầy khinh miệt nhìn Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ lúc đó vì thẹn quá hóa tức giận, “Hừ” lên một tiếng rồi nói :

- Điền Cổ Lệ, ngươi tức giận hay sao? Ngươi tự xưng là Nữ Táng Môn, nhưng chỉ là một kẻ tham sinh hù tử. Ngay đối với Ngọc đệ đệ mà cũng không dám ra tay, thế mà mi lại còn khua môi múa mỏ với ta nữa ư?

Điền Cổ Lệ phải rùng mình sờn tóc vì câu nói của Tiêu Lộng Ngọc.

U Linh bà bà đứng ngoài căn cứ trên thành hỏa hầu võ công của Tư Đồ Ngọc vừa rồi đã biểu lộ bằng cách giết chết Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên, biết rằng Điền Cổ Lệ quả thật còn thua kém rất xa.

Lão ni cười nham hiểm, bước vội về phía trước.

Tiêu Lộng Ngọc thấy U Linh bà bà đích thân nhập cuộc, liền quay sang Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, với một chiêu thức của hiền đệ vừa rồi đã siêu độ cho Đào Hoa yêu ni... Giờ đây hiền đệ phải nghỉ ngơi, để nhường cho ngu tỷ lãnh giáo vị lão bà trong Vũ Trụ thập ác này.

Tư Đồ Ngọc khẽ cau mày lắc đầu nói :

- Ngọc tỷ, tỷ tỷ không nhận thấy lời nói của mình mâu thuẫn hay sao? Tiểu đệ chỉ mới ra tay một chiêu với Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên thì có gì là mệt nhọc mà cần phải nghỉ ngơi?

Tiêu Lộng Ngọc biết rõ U Linh bà bà là tay lợi hại, nàng sợ rằng Tư Đồ Ngọc vạn nhất thành hỏa hầu võ công hơi yếu một chút, nàng lộ vẻ phật ý không vui, lên tiếng nói :

- Ngọc đệ, đệ đệ muốn gì? Sao lại... không nghe lời ngu tỷ?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ chẳng phải là tỷ tỷ đã có nói rằng vị lão bà này có ba môn võ học độc môn là Xích Sát U Linh chỉ, Bạch Sát U Linh trảo và Tam Chiết U Linh quả có tên là U Linh tam tuyệt hay sao? Vậy ít ra tỷ tỷ cũng nhường cho tiểu đệ được mở rộng tầm con mắt, lãnh giáo với cao nhân vài chiêu chứ?

Tiêu Lộng Ngọc không biết tính sao, đành chỉ khẽ cau mày dè dàng nói :

- Ngọc đệ đã muốn hành động thì hiền đệ hãy nên dùng Ngọc Long nhuễn kiếm để lãnh giáo Tam Chiết U Linh quả của lão bà mà thôi. Nhưng bất luận là thắng hay bại, ắt cần phải lập tức dừng tay. Nếu không, lần này ngu tỷ quả thật sẽ bỏ đi xa, từ nay về sau sẽ không thêm lý tới hiền đệ nữa.

Điền Cổ Lệ đứng một bên cười nhạt luôn mồm, xen lời nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, ngươi bắt tất phải bỏ chạy đi xa. Tư Đồ Ngọc so với ngươi còn chạy xa hơn nữa, khiến cho ngươi đuổi theo không kịp.

Tư Đồ Ngọc nhất thời cũng chưa hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Điền Cổ Lệ, chàng liền ngạc nhiên, buột miệng hỏi :

- Ta... tại sao lại sẽ chạy đi xa hơn?

Điền Cổ Lệ trên đôi mắt lộ vẻ âm trầm, cười nham hiểm một tiếng rồi nói :

- Ngươi và sư phụ của ta ra tay động thủ, quả thật chẳng khác nào trứng chọi với đá. Với môn Tam Chiết U Linh quả của sư phụ ta thì nơi Quỷ Môn quan, Uổng Tử thành và Nại Hà kiều đó là con đường ắt ngươi phải trải qua. Vậy chẳng phải là ngươi đã chạy xa hơn hay sao?

Tư Đồ Ngọc nghe câu nói đầy vẻ hài hước của Điền Cổ Lệ rồi, chẳng những chàng đã không tức giận, mà trái lại còn cười một tràng cuồng ngạo, kể đó chàng lại cau mày gật đầu nói :

- Người nói kể cũng phải. Quỷ Môn quan, Uổng Tử thành và Nại Hà kiều đều là những con đường ắt phải trải qua, nhưng người cần phải biết rằng với quyền trải qua những con đường đó là thuộc về U Linh.

* * * * *

U Linh bà bà tuy trong lòng rất lấy làm kinh ngạc, nhưng trên gương mặt vẫn lạnh như tiền gặt đầu “Hừ” một tiếng nói :

- Người biết vậy là tốt lắm!

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười đỡ lời :

- Nhưng lão bà chẳng phải là người tầm thường, tất nhiên cũng biết rõ là Ngọc sư đệ của ta chẳng những sức lực vẫn còn dồi dào, mà những tuyệt chiêu kiếm pháp độc môn của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ đã từng nhờ đó mà được oai danh khắp tứ hải bát hoang năm xưa vẫn chưa thi triển hết.

U Linh bà bà lại khẽ đưa mắt nhìn sang Tư Đồ Ngọc, không tỏ vẻ phản đối, gặt đầu nói :

- Kể ra đó cũng là một sự thật. Nhưng thành hỏa hầu của oắt con hãy còn non nớt lắm. Thanh Ngọc Long nhuyển kiếm ở trong tay y so với Lương Thiên Kỳ sử dụng năm xưa khác biệt nhau rất xa. Do đó, đối với lão bà này mà nói thì chẳng có một sự uy hiếp gì được đâu.

Tiêu Lộng Ngọc là người rất thiện về việc nắm bắt lấy những sự sơ hở trong lời nói của đối phương mà bắt bẻ lại. Vì thế, nàng liền mỉm cười nói :

- Nếu nói xuôi thì cũng chẳng có gì có thể uy hiếp được. Nhưng trái lại, cũng có thể nói là có sự uy hiếp. Lão bà bà đã được liệt danh vào nhóm Vũ Trụ thập ác trong võ lâm đã có oai danh rất lớn, ắt cũng phải hiểu lý giao đấu mà không thắng được ắt phải hổ thẹn chứ?

U Linh bà bà liền cau mày nói :

- Nói như vậy, chắc là người muốn ta và Tư Đồ Ngọc ngừng tay ở đây hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc đưa mắt nhìn U Linh bà bà mỉm cười nói :

- Lão bà bà, lão bà đã ngại rằng thành hỏa hầu của sư đệ ta không tới mức, tại sao lại không đối lấy người có thành hỏa hầu khá hơn để giao đấu có phải là vui hơn không?

U Linh bà bà lạnh lùng hỏi :

- Ai là người có thành hỏa hầu khá hơn Tư Đồ Ngọc?

Tiêu Lộng Ngọc chỉ ngay vào mình chậm rãi nói :

- Ta, dĩ nhiên là ta! Tư Đồ Ngọc là sư đệ, còn ta là tỷ tỷ. Nếu như ta không cao cường hơn thì chả hóa ra là một vị tỷ tỷ tầm thường lắm hay sao?

Tư Đồ Ngọc nghe rồi liền châu môi ra, nhưng Tiêu Lộng Ngọc đã liếc mắt nhìn thấy. Nàng khẽ cau mày nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ châu môi như thế làm gì? Chẳng lẽ còn tự cao tự đại không chịu phục Ngọc tỷ tỷ của hiền đệ nữa hay sao?

Tư Đồ Ngọc không dám tỏ ý không phục. Chàng không dám châu môi ra nữa, liền vội vàng nói :

- Phục! Phục! Tiểu đệ đối với người khác không phục, nhưng đối với Ngọc tỷ tỷ, tiểu đệ chỉ là một con sâu con bọ ở trong huyết, còn tỷ tỷ là một vầng trăng sáng, thì tiểu đệ làm sao...

Tiêu Lộng Ngọc không sao nhẫn nhịn được, liền bật cười nói :

- Thôi được rồi. Hiền đệ khỏi phải nói nhiều lời nữa, để cho ngu tỷ chuyện trò về việc giao đấu với U Linh bà bà đây. Hiền đệ nhớ là đừng có xen lời khiến cho ngu tỷ phải bận tâm đấy nhé!

Nói đến đây, Tiêu Lộng Ngọc lại quay sang U Linh bà bà cau mày nói :

- Lão bà bà đã nghe thấy gì chưa? Ngọc đệ đệ của ta đã công nhận là ta cao cường hơn. Không biết ý của lão bà như thế nào? Có còn bỏ mềm mà sợ cứng hay không?

Tiêu Lộng Ngọc vừa nói dứt lời, U Linh bà bà liền chiếu đôi mắt sáng rực nhìn nàng, trên gương mặt lộ vẻ đắc ý, gật đầu nói :

- Được, người muốn chết trước cũng vậy. Nhưng người chết rồi, Tư Đồ Ngọc chắc cũng không sống nổi?

Tiêu Lộng Ngọc nói đến đây quay sang Tư Đồ Ngọc, cau mày nói :

- Ngọc đệ đã nghe thấy gì chưa? Ta là tỷ tỷ, người là hiền đệ, vậy ta xin chết trước là lẽ dĩ nhiên. Vậy hiền đệ hãy thâm kiểm lại, đứng bên ngoài lược trận, để xem vị U Linh bà bà này sẽ siêu độ ngu tỷ bằng cách nào?

Tư Đồ Ngọc nghe rồi, bất đắc dĩ liền thâm thanh Ngọc Long nhuyển kiểm lại, lui về phía sau mấy bước.

Nhưng Tư Đồ Ngọc sợ rằng vị Ngọc tỷ tỷ của mình trong lúc hành động có điều gì sơ xuất chẳng, do đó chàng khẽ cau mày hạ giọng nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ trong lúc hành động...

Tiêu Lộng Ngọc thấy gương mặt của Tư Đồ Ngọc đã hơi ửng hồng và nói một cách ấp úng, liền biết được ngay tâm ý của chàng.

Nàng đưa mắt lườm Tư Đồ Ngọc một cái rồi nói :

- Ngu tỷ định cùng với U Linh bà bà tỷ thí về huyền công, chẳng hành động như vậy có điều gì bất tiện hay không?

U Linh bà bà thấy Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc chuyện trò với nhau một hồi lâu, bất giác cảm thấy không nhẫn nại được, liền gần giọng nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, người đã muốn dành lấy cái chết trước, tại sao không mau rút binh khí ra đi?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đưa mắt nhìn cây Tam Chiết U Linh quả dài đến bốn thước rưỡi trên tay U Linh bà bà, mỉm cười nói :

- Lão bà bà, về phương diện oai lực của cây Tam Chiết U Linh quả của lão bà, ta đã được xem qua rồi. Xin lão bà hãy cất nó đi thôi.

U Linh bà bà ngạc nhiên hỏi :

- Người không muốn tỷ thí bằng binh khí với ta hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Lão bà bà đã xưng hùng xưng bá với môn U Linh tam tuyệt, sao không đem cả hai môn tuyệt học kia cùng thi triển cả một thể ngay đi?

U Linh bà bà thấy Tiêu Lộng Ngọc nói giận đến dựng đứng mái tóc bạc, đôi mắt của lão bà để lộ hung quang, U Linh bà bà gần giọng :

- Tiêu Lộng Ngọc, người đừng lẻo mồm lẻo mép. Hiện giờ người muốn thưởng thức môn Xích Sát U Linh chỉ với Bạch Sát U Linh trảo của ta đây phải không?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu đáp :

- Ta đã biết lão bà đã nổi danh với một chỉ Đoạt hồn và một trảo Câu phách.

Có thể là Tiêu Lộng Ngọc này đã luyện được trăm hồn vạn phách, thì chưa chắc lão bà với một chỉ đã Đoạt hồn và một trảo Câu phách được.

U Linh bà bà cười nhạt một tiếng nói :

- A đầu cuồng ngạo, người muốn tìm cái chết?

Dứt lời, U Linh bà bà vung cây Tam Chiết U Linh quả đến “xoẹt xoẹt” hai tiếng.

Liên theo đó, chỉ thấy cây U Linh quải ngấn lại còn có sáu, bảy tấc, lão bà liền dắt gọn vào lưng.
Xem tiếp hồi 68 Tiêu ma sản nghiệp

68. Hồi 68 Tiêu Ma Sản Nghiệp

- Người vẽ hai cái vòng tròn đó làm gì? Hay là người lại muốn cùng ta giao đấu ở trong cái vòng tròn đó?

Tiêu Lộng Ngọc khẽ cau mày, chậm rãi nói :

- Ta đã vẽ hai vòng thì phải để ta hỏi lão bà bà chứ? Lão bà bà, người có muốn giao đấu như vậy hay không?

Bởi vì Tiêu Lộng Ngọc vẽ vòng, đường kính chỉ chừng một thước, hơn nữa khoảng cách chỉ chừng nửa trượng, một khi đối phương đánh chưởng ra, trừ cách vận chưởng lên chống đỡ thì không còn cách tránh né nào hơn nữa.

U Linh bà bà quả thật không ngờ được rằng một kẻ hậu sinh tiểu bối đối với môn tuyệt kỹ thành danh trên chốn giang hồ của mình lại không một chút tỏ vẻ lo sợ như vậy.

Lão bà bà cười lớn, hỏi :

- Người đã vẽ vòng tròn làm mức, nếu như bị ta đánh trúng hay là bị bức bách phải thối lui ra khỏi vòng thì người tính làm sao?

Tiêu Lộng Ngọc không chút do dự, cao giọng đáp :

- Chỉ cần lão bà bà có được bản lãnh như vậy, thì Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc hai chúng ta xin cùng tự tuyệt ở đây.

Tiêu Lộng Ngọc tuy nói vậy nhưng nàng cũng không chịu để lộ ra chỗ sơ hở, liền đưa mắt nhìn U Linh bà bà hỏi tiếp :

- Lão bà bà, nếu như lão bà bà bị ta đánh phải thối lui ra khỏi vòng thì sao?

U Linh bà bà gằn giọng đáp :

- Đừng nói là ta bị thối lui khỏi vòng, mà chỉ cần ta không có cách nào sử dụng được Xích Sát U Linh chỉ và Bạch Sát U Linh trảo bức bách người ra khỏi vòng thì ta sẽ quay trở về Miêu Cương, nguyện mãi mãi không bước chân vào giang hồ nữa.

U Linh bà bà vừa nói dứt lời thì Tư Đồ Ngọc đứng một bên lược trần đã phát ra một tràng cười cuồng ngạo.

U Linh bà bà liền đưa cặp mắt sáng ngời nhìn sang phía Tư Đồ Ngọc, ngạc nhiên hỏi :

- Oắt con, tại sao người lại cười? Chẳng lẽ trong lời nói của ta có điều gì sai lầm chăng?

Tư Đồ Ngọc cười nhạt một tiếng rồi đáp :

- Ta cười là vì trong thiên hạ không ngờ lại có một sự bất công đến thế, Ngọc tỷ tỷ của ta có bị bại thì hai chị em chúng ta đều cùng tự vẫn hết. Còn nếu như lão bà bà mà bị hại thì chỉ có cúp đuôi mà bỏ chạy thôi à?

U Linh bà bà nghe Tư Đồ Ngọc nói như vậy liền đỏ mặt tía tai nghiêng răng, hậm hực nói :

- Thôi được, nếu như ta không có cách nào bức bách Tiêu Lộng Ngọc ra khỏi vòng móc thì ta cùng với Điền Cổ Lệ hai thầy trò cùng tự vẫn ở trước đương trường.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Như thế mới kể là công bằng...

Tư Đồ Ngọc vừa nói đến đây, Tiêu Lộng Ngọc đã cau mày ngắt lời :

- Như vậy cũng chưa phải là điều công bằng. Nếu như ta chưa bị bức bách ra khỏi vòng móc mà chỉ biểu lộ sự vẫn còn đủ sức bảo toàn lấy tính mạng thì sao?

U Linh bà bà lạnh lùng nói :

- Như vậy cũng kể như người đã thắng, bởi vì chúng ta tuổi tác đã cao, hỏa hầu công phu tu luyện cùng với sự chênh lệch về bối phận cũng chẳng giống nhau.

Tiêu Lộng Ngọc xua tay, mỉm cười nói :

- Lão bà bà chẳng cần phải nói như vậy. Nếu như đã là như thế thì vừa rồi Ngọc đệ đệ của ta kém tuổi tác với lão bà bà và công phu tu luyện còn non nớt hơn ta, với lão giao đấu đã đến gần trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, đó chẳng phải là đủ khiến cho lão bà bà người phải xấu hổ mà vĩnh viễn quay về ẩn náu ở đất Miêu Cương hay sao?

Quả nhiên U Linh bà bà sau khi nghe những câu nói chua cay của Tiêu Lộng Ngọc liền lộ vẻ tức giận vừa hổ thẹn. Một lát sau lão bà vẫn không có cách nào trả lời được.

Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ đứng một bên nhận thấy Tiêu Lộng Ngọc cố ý chọc tức sư phụ của mình, nàng ta liền cau mày nói :

- Sư phụ người đừng có để trúng phải gian kế của đối phương. Con a đầu này giáo hoạt vô cùng. Y thị đã cố ý chọc tức người đó.

U Linh bà bà cười nhạt mấy tiếng, rồi cau mày nói :

- Ta biết rồi. Nhưng dấu cho miệng lưỡi của y thị có gian ngoa đến đâu cũng chẳng qua là...

Tiêu Lộng Ngọc liền ngắt lời nói :

- Chúng ta khỏi cần phải ăn thua nhau về lời ăn tiếng nói. Vậy có bản lãnh gì hãy đem ra so tài thắng bại đi.

U Linh bà bà khẽ “Hừ” nhạt một tiếng rồi nói :

- Vậy thì tốt lắm! Chúng ta tốc chiến đi!

U Linh bà bà vừa nói dứt lời liền bước vào trong vòng tròn do Tiêu Lộng Ngọc vẽ trên mặt đất chờ đợi lúc ra tay.

Tiêu Lộng Ngọc cũng tự bước vào trong vòng tròn, rồi đứng ung dung mỉm cười nói :

- Trước tiên ta muốn lấy theo nguyên tắc trọng người già cả, gọi là một chút điểm ưu đãi đối với bà bà. Nhưng giờ đây ta thấy lão bà bà đã dùng dùng nỗi giận, lại lấy già hiếp trẻ không coi các nhân vật trẻ tuổi vào đâu cả. Do đó ta đành phải bỏ ý định cũ. Hai bên cứ công bình đem hết bản lĩnh của mình ra thi thố, chẳng ai cần phải nhân nhượng ai làm gì.

U Linh bà bà gằn giọng nói :

- Được, chúng ta đã định như vậy thì a đầu người cứ yên tâm.

U Linh bà bà vừa nói dứt lời liền khẽ đưa hai cánh tay ra. Tiếp theo đó, từ trong hai ống tay áo lão bà bà phát ra những luồng kinh phong kỳ lạ nhắm vào khoảng không phía trước mắt mà chộp tới.

Tiêu Lộng Ngọc tuy trong lời nói đối với vị U Linh bà bà này đã có ý mỉa mai châm biếm, nhưng thật ra nàng vẫn không có một chút ý khinh thường địch nhân.

Do đó, khi Tiêu Lộng Ngọc vừa nhìn thấy U Linh bà bà phát ra những động tác kỳ lạ với hai cánh tay chụp vào khoảng không liên hồi, nàng vẫn không có vẻ dám khinh địch, mà vội vàng vận dụng hết tinh thần chăm chú nhìn mọi sự biến chuyển.

Quả nhiên sau cái động tác quái dị của U Linh bà bà, thì một kỳ ảnh liền phát sinh.

U Linh bà bà với bàn tay khô đét chẳng khác nào móng vuốt chim, sau khi chộp vào không trung một cái, liền hiện ra hai màu sắc khác nhau.

Số là năm ngón tay bên phải của U Linh bà bà từ màu trắng hóa ra màu hồng nhạt, rồi trở nên hồng đậm, cuối cùng biến thành màu đỏ như máu.

Hơn nữa, bàn tay bên trái của lão bà bà ngược lại thì không thấy có một chút máu, toàn một màu trắng như tuyết.

Tiêu Lộ Ngọc thấy vậy trong lòng liền biết ngay rằng đây là hai môn tuyệt học bằng môn tà đạo Xích sát U Linh chỉ và Bạch phát U Linh trao mà nhờ đó U Linh bà bà đã vang danh trên chốn giang hồ.

Vì thế nàng đành chỉ đem hết sức ra thi triển một chiêu, với hy vọng là sẽ biến cuộc diện thành tình thế hai bên đều có bại cũng đều bị thương.

Tiêu Lộ Ngọc đã có chủ ý, chẳng những nàng không cố gắng vận công đứng dừng lại, mà lại còn bước mạnh về phía trước một bước.

U Linh bà bà với một chiêu đặc ý, trong lúc đang mừng thầm, quả thật lão bà không ngờ được rằng Tiêu Lộ Ngọc lại nghĩ ra một kế như vậy.

Đợi tới khi U Linh bà bà cảm thấy muốn thu hồi lại luồng âm phong phát ra mãnh liệt do Bạch sát U Linh chỉ thì luồng kinh phong mãnh liệt của đối phương đã tới như không còn trở tay kịp.

U Linh bà bà không giống như Tiêu Lộ Ngọc cam tâm nhận là bại với cách hai bên cùng bị thương, nhưng lão bà muốn vận sức chống đỡ, chỉ cần cầm cự được với môn tuyệt học Tuyệt Tình trảm này là có thể thắng được rồi.

Vì vậy, U Linh bà bà liền vận hết chân lực, sử dụng môn Thiên Cân Trụ, muốn dùng thần công “Kim Cương Tọa Địa” ở trong vòng tròn làm mức này vẫn đứng vững vững bất động.

Nhưng môn tuyệt học tuyệt thế của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm oai lực quả thật lợi hại khôn lường.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy U Linh bà bà khê kêu “Hự” một tiếng rồi thân hình khê rung lên. Chân phải của U Linh bà bà tuy vẫn không nhúc nhích, nhưng chân trái đã bị đánh bật ra một bước.

Tiêu Lộ Ngọc nhảy tới trước một bước, U Linh bà bà lại bị đánh lui một bước.

Hai người vừa mới chạm tay giao đấu với nhau, đều đã bị bức ra khỏi vòng móc, thành ra thế bình quân. Hai bên đều thất bại.

Tư Đồ Ngọc thấy tình trạng đó mới khê thở phào một hơi, trút bớt nỗi lo lắng lúc ban đầu.

Tiêu Lộ Ngọc toàn thân cũng toát mồ hôi ra như tắm. Trong lòng nàng lúc đó tuy ngầm nghĩ là may mắn nhưng trên gương mặt của nàng vẫn lộ ra vẻ thản nhiên đưa mắt nhìn U Linh bà bà vòng tay nói :

- Lão bà bà, ta cứ cho là cuộc giao đấu giữa ta và lão bà bà ít ra cũng phải trong một thời gian dài mới có thể phân thắng bại được, không ngờ, vừa mới ra tay có một chiêu đầu, mà hai bên đều lâm vào thế bại. Ta tuy bước ra khỏi vòng một bước, nhưng lão bà bà cũng bị lui ra khỏi vòng mức của mình.

U Linh bà bà sắc mặt lúc bấy giờ với môn võ công Bạch Sát U Linh chỉ đều giống nhau, nghĩa là trắng bạch.

Lão bà bà cảm giận nhưng lặng lẽ không nói năng nửa lời.

Tiêu Lộ Ngọc biết rằng U Linh bà bà định ngấm ngầm sử dụng một độc kế, tưởng đã nắm chắc được phần thắng, không ngờ cuộc diện lại biến đổi như vậy, ắt hẳn lão bà phải tức giận lắm?

Nàng khê mỉm cười rồi nói tiếp :

- Lão bà bà võ công rất cao, tâm cơ lại tàn độc, hà tất phải tức giận như thế làm chi? Chúng ta hãy tiếp tục tỷ thí.

Tiêu Lộ Ngọc nói đến đây thì U Linh bà bà đã quay đầu, ghé tai Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ mà dặn dò vài câu.

Lúc đó Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ liền chăm chú nhìn Tiêu Lộ Ngọc nói :

- Tiêu Lộ Ngọc, ân sư của ta hỏi rằng có phải các người đã nhận được thiệp mời đi phó ước với Câu Lậu phái vào tiết Thanh Minh không?

Tư Đồ Ngọc đứng một bên liền xen lời đáp :

- Đúng vậy, chúng ta đã có nhận được thiệp mời, đến lúc đó ắt sẽ chuẩn bị đi phó ước. Người đề cập đến vấn đề đó làm gì?

Điền Cổ Lệ nói :

- Hai bên đã có hẹn ước vào Tiết Thanh Minh, sao không đem tất cả mọi việc ân oán dời đến một ngày khác để thanh toán?

Tư Đồ Ngọc “À” lên một tiếng, chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, cau mày nói :

- Ngọc tỷ tỷ, thì ra vị U Linh bà bà này đã có ý tạm thời ngưng giao đấu, không biết Ngọc tỷ tỷ có định ngưng việc can qua không?

Tiêu Lộng Ngọc ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói :

- Được, tất cả mọi việc ân oán hãy đợi đến Tiết Thanh Minh cũng chẳng muộn.

Điền Cổ Lệ cau mày hỏi :

- Hai bên đã đồng ý với nhau là tạm thời ngưng việc can qua, thì các người phải đem Triệu Tổ Tâm, sư muội ta...

Tiêu Lộng Ngọc liền lắc đầu, ngắt lời Điền Cổ Lệ nói :

- Rất tiếc là các người đã đến chậm một bước, Triệu Tổ Tâm không thể có thuật hồi sinh, vậy đành chỉ ghi món nợ máu vào ngày đại hội Thanh Minh.

Nói dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc liền quay sang Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc đệ đệ, hiền đệ hãy đem thi thể của Triệu Tổ Tâm giao cho hai thầy trò họ đem đi đi!

Tư Đồ Ngọc liền “Dạ” một tiếng, rồi chạy vào trong gian Noãn Ngọc thiên phòng đỡ lấy thi thể Triệu Tổ Tâm ra.

Lúc đó Điền Cổ Lệ liền hạ giọng khẽ thì thầm với U Linh bà bà vài câu. U Linh bà bà không thấy lên tiếng đáp, nhưng lão bà chỉ đưa mắt nham hiểm nhìn Tiêu Lộng Ngọc, trong ánh mắt đã thấy bốc lên ánh lửa hận cừu.

Điền Cổ Lệ ôm lấy thi thể lửa lò của Triệu Tổ Tâm. Nàng ta nghiêng răng đưa mắt nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Tiêu Lộng Ngọc, lời tục vẫn có câu: “Sát nhân thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải đền tiền”. Tạm thời ta cứ buông tha cho các người sống thêm ít lâu nữa, đợi đến ngày Thanh Minh.

Tư Đồ Ngọc khẽ cau mày, cao giọng nói :

- Điền Cổ Lệ, người chẳng cần phải nói những lời vô ích. Thầy trò các người làm ác trên chốn giang hồ, toàn thân đã ngập máu. Còn chúng ta là thay trời hành đạo, trừ hại kẻ ác, thì câu “Sát nhân thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải đền tiền” phải ứng vào hai thầy trò các người mới đúng.

U Linh bà bà khẽ liếc mắt ra hiệu cho Điền Cổ Lệ.

Nữ Táng Môn liền im lặng. Nàng ta nghiêng răng đưa đôi mắt căm hận nhìn Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc, rồi cùng với U Linh bà bà lặng lẽ bỏ đi.

Tư Đồ Ngọc đợi cho hai thầy trò U Linh bà bà đi rồi, mới đưa tay chỉ vào thi thể Đào Hoa yêu ni nằm sóng soài trên mặt đất cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ngọc tỷ thử nghĩ xem, bọn yêu nghiệt dâm độc này quả thật chẳng còn một chút nhân tình nào nữa. Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ chỉ ôm có mỗi thi thể của Triệu Tổ Tâm đem đi, còn xác của Đào Hoa yêu ni, thì y thị không thèm đếm xỉa tới.

Tư Đồ Ngọc nói rồi mà chàng vẫn chưa nghe thấy Tiêu Lộng Ngọc lên tiếng đáp!

Chàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn thấy Tiêu Lộng Ngọc lúc đó đang chăm chú nhìn xuống mặt đất đứng ngẩn người ra.

Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn vòng tròn làm mức của U Linh bà bà.

Thì ra trong cái vòng tròn đường kính chừng một thước này đã để lộ ra hai dấu gót chân của U Linh bà bà sâu chừng vài tấc.

Tư Đồ Ngọc cau mày nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ chăm chú nhìn hai vết chân của yêu bà đó làm gì mà lại ngăn người ra như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ thử nghiên cứu xem hai vết chân sâu chừng mấy tấc nay biểu lộ cái gì?

Tư Đồ Ngọc không chút do dự, liền lên tiếng đáp :

- Lý do này rất dễ nhận ra. Chắc là U Linh bà bà đã thi triển môn thần công “Kim Cương Tọa Địa” để chống đỡ với sức tấn công Tuyệt Tình trảm của tỷ tỷ chứ gì?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Ngọc đệ đoán rất phải. Nhưng lúc lâm trận cần phải biết mình biết người. Ngu tỷ tuy được tư chất thông minh của ân sư, cho nên hỏa hầu cũng khá, nhưng theo lý ra mà nói thì chưa chắc vượt qua được U Linh bà bà.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ dù không cao cường nhưng cũng chẳng phải là tay kém. Thế mà Ngọc tỷ tỷ đã giữ được thế đồng cân đồng lượng với U Linh bà bà hay sao?

Tư Đồ Ngọc suy nghĩ một chút rồi tiếp :

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng nên khen người mà làm nhục đi cái nhục khí của mình. Tỷ tỷ cần phải nhớ rằng: với những môn tuyệt học chân truyền của Nhu Tình Tiên Tử đã đủ chấn động khắp vô lâm rồi hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc là một nhân vật thông minh tuyệt thế tất nhiên là nàng liền hiểu rõ.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ chớp mắt liếc nhìn Tư Đồ Ngọc rồi gật đầu mỉm cười nói :

- Ngu tỷ đã hiểu ra là vừa rồi Ngọc đệ đã ngầm thi triển môn tuyệt học Tiên Thiên Nhất khí của sư môn ra mà giúp ngu tỷ trong lúc bối rối phải không?

Tư Đồ Ngọc sợ Tiêu Lộng Ngọc sinh ra tức giận nên chàng chỉ mỉm cười nói :

- Tiểu đệ không phải là giúp đỡ tỷ tỷ trong lúc bối rối mà chỉ ngầm sử dụng Tiên Thiên Nhất khí khẽ tấn công về phía lão yêu bà. Không ngờ với môn Tuyệt Tình trảm mà tỷ tỷ thi triển đã không hẹn mà cùng phối hợp một cách đúng lúc như vậy!

Tiêu Lộng Ngọc khẽ cau mày, thì Tư Đồ Ngọc lại vội vàng giải thích tiếp :

- Tiểu đệ cũng biết rằng hành động như vậy là không được chính đáng. Nhưng một là trong lúc gấp rút, hai là tiểu đệ lại thấy tỷ tỷ có hơi sợ hãi nên trúng phải mưu gian của lão yêu bà nhưng không còn thâu chân về kịp. Vạn nhất tỷ tỷ bước ra khỏi vòng móc một bước là bị thất bại theo lời ước thì chẳng lẽ hai chị em chúng ta ở trước mặt bọn dâm ác này mà đều quay kiếm tự vẫn hay sao?

Nói đến đây, Tư Đồ Ngọc lại nắm lấy bàn tay mềm mại của Tiêu Lộng Ngọc rồi mỉm cười nói :

- Huống hồ tỷ tỷ cũng được lời ân sư dạy dỗ. Người dặn dò là trên chốn giang hồ lòng người rất hiểm ác, cần phải biết ứng biến tòng quyền, không thể lúc nào cũng quanh mình chính đại được. Do đó tiểu đệ đã có hành động vừa rồi... là vâng theo lời chỉ dạy của ân sư, nhất thời mà phải tòng quyền...

Tiêu Lộng Ngọc xua tay mỉm cười nói :

- Thôi được rồi. Ngọc đệ chẳng cần phải nói dài dòng nữa. Chúng ta vốn lấy câu phương châm: “Vì đời mà trừ kẻ ác”. Cho nên có gặp biến mà phải tòng quyền như vậy đâu có gì là quá đáng. Ngu tỷ làm sao mà trách cứ hiền đệ được?

Tư Đồ Ngọc sợ rằng Tiêu Lộng Ngọc tính khí kiêu ngạo, đối với hành động của mình làm tổn thương đến danh dự của nàng, trong lòng chàng vẫn phập phồng không yên. Tuy vậy chàng vẫn vui vẻ nói :

- Tỷ tỷ không trách cứ tiểu đệ, tại sao lại còn hơi nhú mồm, khiến cho tiểu đệ phải lo sợ như vậy?

Tiêu Lộng Ngọc lườm chàng một cái, rồi mỉm cười nói :

- Ngu tỷ hơi cau mày không phải tỏ ý không vui. Bởi vì ngu tỷ hơi hổ thẹn khi nghĩ đến sự thể vừa rồi, nếu không phải hiền đệ đã kịp thời hành động thì cuộc diện gay cấn đó biết giải quyết làm sao?

Tư Đồ Ngọc ha hả cười lớn, nói :

- Ngọc tỷ nói như vậy là tiểu đệ đã có công hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Chẳng những hiền đệ đã có công, mà công lao đó không phải là nhỏ.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Ngọc tỷ tỷ là chủ soái, mà đã là tướng soái thì sự thưởng phạt phải thông minh. Có công tất thưởng, có lỗi tất phạt. Hiện giờ tiểu đệ không muốn lạm dụng công lao của mình, nhưng chỉ xin tỷ tỷ hãy ủy lạo cho tiểu đệ một đôi phần được chứ?

Tiêu Lộng Ngọc hiểu rõ ý Tư Đồ Ngọc. Nàng liền trầm nét mặt, đôi mắt phượng lộ ra hai luồng hàn quang sáng ngời.

Tư Đồ Ngọc lảng tránh đôi mắt của Tiêu Lộng Ngọc, lơ đãng nói :

- Ngọc tỷ tỷ không nên giận dữ. Tiểu đệ xin bỏ qua hết cả công lao và bỏ qua luôn cả lời yêu cầu được ủy lạo.

Tiêu Lộng Ngọc nghe vậy liền bật cười nói :

- Ngọc đệ không được nói bậy. Chúng ta phải nghiên cứu được việc chính yếu thì hơn. Vừa rồi hiền đệ đã thi triển đến môn Tiên Thiên Nhất khí hợp với thể công Tuyệt Tình trăm tất nhiên là oai lực phải mạnh mẽ rất nhiều. Do đó lão bà chắc là bị thương.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Tất nhiên là thọ thương rất nặng. Bởi vì tỷ tỷ không có chú ý đến lão yêu bà ngay sau lúc bị trúng chưởng, chứ tiểu đệ nhận thấy lúc đó lão yêu bà không dám lên tiếng nói lớn mà chỉ khẽ thì thầm vài câu với Điền Cổ Lệ mà thôi.

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Đúng vậy. Điều đó chứng tỏ rằng lão yêu bà đã thọ thương rất nặng. Có thể là lúc đó lão bà còn ngậm một búng máu tươi mà không tiện phun ra đó thôi.

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Quả thật như vậy. Tiểu đệ có thấy trong tay lão yêu bà nắm hai viên thuốc, nhưng có lẽ vì sự quan hệ đến thể diện của mình, nên lão yêu bà đã không dám uống thuốc trước mặt mọi người.

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng rồi nói :

- Đó quả thật là người trong cuộc thì mê muội, còn kẻ bàng quang thì sáng suốt. Tại sao ngu tỷ lại không phát giác ra được những sự kiện đó nhỉ?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười nói :

- Có lẽ lúc bấy giờ tỷ tỷ đang ngằm lấy làm may mắn mà không chú ý đến... Ôi thôi! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Tiêu Lộng Ngọc chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc cau mày hỏi :

- Ngọc đệ đáng tiếc gì?

Tư Đồ Ngọc khẽ thở dài một tiếng, dậm chân nói :

- U Linh bà bà năm xưa đã được liệt vào nhóm Vũ Trụ thập ác, là một đại ma đầu trong võ lâm, tại sao chúng ta không tìm cơ hội tốt ngày hôm nay mà diệt hết hai thầy trò Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ, để khỏi mang lấy hậu họa sau này.

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Ngọc đệ chớ nên tham công, bởi vì cuộc hẹn ước Thanh Minh chẳng còn xa. Đến lúc đó có đông đủ bọn quần ma thì bọn chúng khó lòng mà có được tên nào tránh khỏi sự quả báo nhân hoàn. Triệu Tổ Tâm và Bá Ngọc Liên, cả hai đều bị mất mạng rồi. Và lão yêu bà cũng đã thọ thương rất nặng, kể cũng là một kết quả lớn lao. Chúng ta còn phải đến Hoàng Sơn để bái kiến sư phụ mới là việc chính.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Bái kiến ân sư ở Hoàng Sơn tất nhiên là việc gấp rút. Nhưng chúng ta vẫn không thể đi ngay được.

Tiêu Lộng Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Nơi này còn có chuyện gì phải làm nữa, mà hiền đệ nói là không đi ngay được?

Tư Đồ Ngọc cau mày, đưa tay chỉ khắp xung quanh một lượt rồi cao giọng nói :

- Tòa Đào Hoa am là một sào huyệt thâm tà do Đào Hoa yêu ni Bá Ngọc Liên kiến tạo. Chúng ta cần phải đốt cháy ngay mới được.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ đưa mắt nhìn gian Noãn Ngọc thiền phòng, trên gương mặt nàng liền ửng hồng. Nàng mỉm cười nói :

- Ngọc đệ nói rất phải, chúng ta hãy dùng lửa, vì cửa Phật mà diệt trừ tất cả tòa cổ am ô uế này.

Tiêu Lộng Ngọc nói dứt lời, hai người mới nổi lửa lên tứ phía.

Khói lửa bốc lên mùn ngút, khiến cho cả tòa Đào Hoa am chìm trong biển lửa.

Tiêu Lộng Ngọc nắm lấy tay Tư Đồ Ngọc ẩn vào khu rừng đào ở bên ngoài tòa cổ am. Nàng mỉm cười nói :

- Ngọc đệ, chúng ta cứ xem ngọn lửa thiêu rụi hết mọi công trình của bọn dâm ni đã, rồi đi Hoàng Sơn.

Tư Đồ Ngọc lắc đầu nói :

- Ngọn lửa này có gì mà đáng xem? Chúng ta đã nổi lửa lên khắp tứ phía, Ngọc tỷ chẳng lẽ lại còn lo sợ không thể đốt cháy hết được tòa cổ am này hay sao?

Tiêu Lộng Ngọc lắc đầu nói :

- Ngọc đệ hiểu lầm rồi! Ngu tỷ không phải lo sợ ngọn lửa không thiêu rụi được, chỉ sợ đồng đảng của Đào Hoa yêu ni đến cứu viện!

Tư Đồ Ngọc đột nhiên vỡ lẽ, liền mỉm cười nói :

- Ngọc tỷ chớ nên lo sợ đến những kẻ cứu viện, tất nhiên là bọn ma đầu trong Câu Lậu phái, đồng đảng với bọn họ.

Tiêu Lộng Ngọc chợt khẽ cau mày, hạ giọng hỏi :

- Ngọc đệ hãy nhìn xem. Có người nào đang tới Đào Hoa am kia kìa!

Tư Đồ Ngọc nhìn lên thấy một bóng người từ phía bên ngoài rừng nhanh nhẹn chạy thẳng đến Đào Hoa am.

Tư Đồ Ngọc vội nhảy ra khỏi khu rừng rồi vận chân khí trầm giọng lại quát :

- Đứng lại!

Bóng đen kia đang chạy vội ngừng bước quay người lại. Nhưng khi đối phương vừa quay người lại thì Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên đến ngẩn người.

Thì ra bóng đen đó chẳng ai xa lạ, mà chính là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu, người bạn tri giao của Tư Đồ Ngọc.

Tư Đồ Ngọc vừa trông thấy Trình Di Siêu liền vội vàng nói :

- Đại ca... chẳng phải đã cùng với Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa sư thúc đến Hoàng Sơn Thủy Tín phong cứu chữa bệnh tê dại của ân sư tiểu đệ hay sao?

Trình Di Siêu vui vẻ gật đầu nói :

- Đúng vậy! Ngu huynh đã cùng với đại thúc tiền bối đến Hoàng Sơn Thủy Tín phong bái kiến ân sư Hải Nhạc Du Tiên Lương lão tiền bối của hiền đệ rồi.

Tư Đồ Ngọc liền nghiêng mình chấp tay vái chào rồi hỏi :

- Ân sư của tiểu đệ vẫn được an khang chứ? Nhất là với thuật thần y kỳ diệu của Địa Linh Thần Y Thái Thúc Hòa sư thúc, căn bệnh tê bại lâu năm của ân sư tiểu đệ... được thuyên giảm phần nào chưa?

Xem tiếp hồi 69 Biết người biết ta

69. Hồi 69 Biết Người Biết Ta

- Đã thuyên giảm. Sở dĩ Lương lão tiền bối vẫn bí mật mà không tuyên bố, không phải muốn lừa gạt hiền đệ, mà dụng ý của người là chỉ cố che giấu tai mắt của bọn ma đầu để dễ bề dò xét sự tình về vụ thảm án ở Bắc Thiên Sơn, Vạn Mai thạch thất năm xưa.

Tư Đồ Ngọc vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc lên tiếng nói :

- Ân sư của tiểu đệ đã khỏi hẳn căn bệnh tê dại, quả là một điều may mắn. Căn cứ theo những lời đại ca nói, người đã từng đích thân đi dò xét chuyện đó trong chốn giang hồ hay sao?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Lương lão tiền bối đâu phải chỉ đơn độc đích thân bốn tẩu trên giang hồ mà người với hiền đệ cũng có gặp gỡ vài lần. Hơn nữa, hiền đệ lại thọ ơn đức của người rất lớn đấy.

Lời nói của Trình Di Siêu khiến cho Ngọc Long kiểm khách Tư Đồ Ngọc há hốc miệng.

Nãy giờ, Tiêu Lộng Ngọc đứng phía sau Tư Đồ Ngọc nghe rõ câu chuyện. Nàng hiểu ngay ý nghĩa câu nói Trình Di Siêu, liền mỉm cười nói :

- Ngu tử đã hiểu ra rồi, Đoàn Thiên Hùng đã giúp Ngọc đệ thông hai mạch Nhâm Đốc và Sinh Tử Huyền Quan có lẽ là Hải Nhạc Du Tiên Lương sư bá hóa trang.

Trình Di Siêu vì chưa gặp Tiêu Lộng Ngọc lần nào, ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương...

Tư Đồ Ngọc liền đỡ lời nói :

- Đại ca, đột nhiên tiểu đệ gặp được đại ca, vì quá vui mừng cho nên quên giới thiệu hai người với nhau. Vị này là Trình Di Siêu đại ca có ngoại hiệu là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh. Còn đây là Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc, đệ tử đắc ý của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm sư thúc mà đã có lần tiểu đệ nói với đại ca.

Trình Di Siêu và Tiêu Lộng Ngọc nghe Tư Đồ Ngọc giới thiệu rồi, cả hai đều nhìn nhau rồi vòng tay thi lễ.

Tư Đồ Ngọc liền nắm lấy tay Trình Di Siêu rồi vội vàng hỏi :

- Đại ca, Ngọc tử tử của tiểu đệ đã đoán đúng đấy chứ? Đoàn Thiên Hùng có phải là ân sư của tiểu đệ đã cải trang không?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Dĩ nhiên là đúng. Vì trừ ân sư của hiền đệ ra ai lại có thể quan tâm đến hiền đệ như vậy, nhất là ngoại trừ công lực cao siêu của Hải Nhạc Du Tiên thì còn có thể dễ dàng giúp đỡ cho hiền đệ đả thông sinh tử Huyền quan hai mạch Nhâm đốc?

Tư Đồ Ngọc thở dài một tiếng buồn bã nói :

- Tiểu đệ quả thật rất hồ đồ, tại sao ngay cả ân sư của mình mà cũng không nhận ra được?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Một là thuật cải trang của Lương lão tiên bối không hoàn toàn nhờ vào chất thuốc mà với công lực cao siêu của người thì đáng nói là vô song trong thiên hạ. Hai là hiền đệ lại trước sau vẫn cho rằng ân sư của mình đang còn ngộ bệnh ở Hoàng Sơn làm sao có thể ngờ được rằng người lại mạo nhận thân phận Đoàn Thiên Hùng sư huynh của ngu huynh.

Tiêu Lộng Ngọc cứ theo như cách xưng hô của Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Trình Di Siêu rồi nói :

- Đại ca nói như vậy, có lẽ không phải là sự ngẫu nhiên.

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Tiêu cô nương...

Trình Di Siêu vừa nói đến đây. Tiêu Lộng Ngọc liền ngắt lời nói :

- Đại ca đừng nên gọi tiểu muội là Tiêu cô nương bởi vì tiểu muội với Tư Đồ Ngọc hiền đệ cũng như nhau. Đại ca nên gọi tiểu muội là Ngọc muội hay là hiền muội cũng được.

Trình Di Siêu ngậm khen Tiêu Lộng Ngọc là một con người tế nhị. Y liền mỉm cười nói :

- Như vậy thì tốt lắm! Hiền muội đoán chẳng sai chút nào. Ngu huynh đến nơi này không phải là di sự ngẫu nhiên, mà là theo mệnh lệnh của Hải Nhạc Du Tiên Lương lão tiên bối.

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên nói :

- Lương lão tiên bối đi Thái Sơn là...

Tư Đồ Ngọc liền ngắt lời Trình Di Siêu nói :

- Người đi Vô Tình động ở Thái Sơn để gặp Nhu Tình Tiên Tử Mạnh sư thúc, ân sư của Ngọc tỷ tỷ để giải thích mối hàm oan ngày trước.

Trình Di Siêu nghe tới đây liền ha hả cười lớn nói :

- Hiền đệ xin cứ yên tâm. Hai vị lão nhân gia tuy không nói ra, nhưng cũng ngầm cảm thông nhau, nhất là Mạnh tiên tử trên nét mặt và ở bên ngoài biểu lộ sự đau lòng bỏ đi tu đến Thái Sơn, nhưng tại sao người lại không biết được vụ thảm án ở Bắc Thiên Sơn ngày nọ không phải là do hành động của Lương lão tiên bối, nên đã khổ tâm tra xét sự thật.

Tiêu Lộng Ngọc liền cau mày nói :

- Ân sư của tiểu muội cũng đã tái xuất giang hồ rồi hay sao?

Trình Di Siêu lắc đầu mỉm cười đáp :

- Về việc hóa danh và thân phận của Mạnh tiên tử hiện nay như thế nào, ngu huynh cũng không được biết rõ. Ngu huynh chỉ biết được rằng người mặc áo đen, trên mặt che một lớp lụa trông rất thần bí vô cùng.

Tiêu Lộng Ngọc “À” lên một tiếng rồi hỏi :

- Thế hai vị lão nhân gia gặp mặt nhau rồi hay sao?

Trình Di Siêu đáp :

- Hai vị lão nhân gia vẫn chưa được gặp nhau, nhưng Mạnh tiên tử đã dùng một phong thư mật, sai ngu huynh tìm gặp Lương lão tiên bối. Lương lão tiên bối căn cứ theo bức thư mật đó, nên đã sai ngu huynh đi tìm Tư Đồ hiền đệ.

Tư Đồ Ngọc liền nghiêm nét mặt, cúi người xuống hỏi :

- Ân sư của tiểu đệ đã giao phó một sứ mạng quan trọng gì vậy?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Sứ mạng mà Lương lão tiên bối định giao phó là căn cứ theo bức thư mật của Mạnh tiên tử, vậy ngu huynh hãy nói rõ bức thư đó như thế nào đã.

Tư Đồ Ngọc nói :

- Xin đại ca nói cho tiểu đệ và Ngọc tỷ tỷ được nghe...

Trình Di Siêu chưa nói ngay vào vấn đề. Chàng chăm chú nhìn Tư Đồ Ngọc rồi hỏi :

- Hiền đệ có phải đã cùng với Liễu Vô Cấu lão tiên bối nhận được năm tấm thiệp mời của Câu Lậu phái không?

Tư Đồ Ngọc gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Đó là bọn Câu Lậu phái định vào ngày Thanh Minh sẽ sáng lập và trùng tu môn phái. Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi vì đó mới mời ân sư của tiểu đệ, Mạnh sư thúc và Liễu sư thúc tới ngày đó sẽ cùng nhau thanh toán chuyện năm xưa.

Trình Di Siêu cười nhạt một tiếng nói :

- Đó là một âm mưu rất lớn lao.

Tiêu Lộng Ngọc đứng một bên liền mỉm cười hỏi :

- Mời người đi dự hội là có ý tranh hùng, mà đại ca lại nói đó là một âm mưu lớn lao ắt là còn có một thâm ý gì khác?

Trình Di Siêu cao giọng chậm rãi nói :

- Tổng quát thì Hải Nhạc Du Tiên, Nhu Tình Tiên Tử và các vị anh hùng trong chính phái đợi đến ngày Thanh Minh cùng đi đến Câu Lậu phái để phó ước. Và các nhân vật đầu não của Câu Lậu phái thì để cho các đệ tử của Câu Lậu phái giả dạng!

Tư Đồ Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Bọn họ muốn lấy giả làm thật để làm gì vậy? Đến ngay cả Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi cũng chưa chắc có thể là tay đối thủ của ân sư tiểu đệ và Mạnh sư thúc.

Trình Di Siêu nói :

- Đó chính là âm mưu của Du Nhất Phi. Y sớm đã bố trí những địa lôi và chất dẫn hỏa trong sào huyệt của Câu Lậu phái, và chỉ đợi đến lúc quần hiệp đến, là y lập tức châm lửa để phát động thế công. Hủy diệt ngay cả những đệ tử của Câu Lậu phái giả trang làm những nhân vật đầu não của Câu Lậu phái.

Tiêu Lộng Ngọc hỏi :

- Thế còn những nhân vật đầu não của bọn ma đầu trong Câu Lậu phái là bọn Du Nhất Phi đâu? Có lẽ bọn họ ẩn núp đâu đấy để chủ trì độc kế à?

Trình Di Siêu lắc đầu nói :

- Gọi là chủ trì độc kế chỉ có việc châm ngòi lửa chứ gì? Bọn họ sẽ để lại một người cũng kẻ là thắng rồi.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Trình Di Siêu nói như vậy, khẽ cau mày hỏi tiếp :

- Để lại một người, còn những ma đầu trong Câu Lậu phái chắc là lại đi một nơi khác chứ gì?

Trình Di Siêu chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc rồi nói :

- Hiền muội, có lẽ đã biết rằng Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi ngày trước vì lẽ gì đã khổ tâm kết giao với Lương lão tiên bối, muốn vị Hải Nhạc Du Tiên này đảm nhiệm chức Chưởng môn Câu Lậu phái là có ý gì vậy?

Tiêu Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Đó là do hai phái Câu Lậu và La Phù có mối thù oán rất sâu xa, Du Nhất Phi muốn lợi dụng võ công tuyệt thế của Lương sư bá để đối phó với Chưởng môn nhân Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn của La Phù phái và cùng các tay cao thủ còn lại trong môn phái đó.

Trình Di Siêu nói :

- Hiền muội biết vậy là tốt lắm. Lần này trong đại hội vào dịp Thanh Minh, Du Nhất Phi lại đi mời bọn quần hiệp mà không mời La Phù phái, có nghĩa là bọn quần hiệp lúc tụ tập ở Câu Lậu phái cũng là một cách để cô lập La Phù phái không thể tiếp viện được.

Tiêu Lộng Ngọc khẽ cau mày nói :

- Nói như vậy, bọn Du Nhất Phi đã cải trang để tiếp đãi quần hiệp rồi châm lửa thiêu bọn họ thành tro bụi, còn bọn người thật thì vào ngày Tết Thanh Minh đó sẽ huyết tẩy La Phù phái để phục hận ngày trước phải không?

Trình Di Siêu gật đầu nói :

- Không sai! Quả đúng như vậy.

Tư Đồ Ngọc buột miệng nói :

- Đáng sợ! Đáng sợ! Tên Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi này suy tính âm mưu quả thật là đáng sợ!

Trình Di Siêu đưa mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, cau mày lắc đầu nói :

- Hiền đệ lầm rồi. Âm mưu tàn độc này không phải là do Độc Chỉ Thần Quân nghĩ ra.

Tư Đồ Ngọc cảm thấy sự việc xảy ra ngoài ý dự liệu của mình, chàng liền cau mày hỏi :

- Không phải là Du Nhất Phi hay sao? Vậy âm mưu đó là do ai đã xắp đặt?

Trình Di Siêu nói :

- Căn cứ theo trong bức thư mật, Mạnh tiên tử có nói rằng: âm mưu này là do vị Phó chưởng môn nhân có thân phận thần bí ở trong Câu Lậu phái đã bày ra.

Tư Đồ Ngọc lại nói tiếp :

- Trong Câu Lậu phái tiểu đệ đã biết hai vị Phó chưởng môn nhân là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương và Bách Biến Ôn Quân Mê Nguyên Thông. Nhưng còn một vị Phó chưởng môn nhân nữa chẳng bao giờ để lộ chân tướng của mình, và lại có hành động rất là thần bí. Người đó đã từng đả thương Liễu Vô Cầu sư thúc một chưởng.

Tiêu Lộng Ngọc đứng một bên đột nhiên xen lời nói :

- Vị Phó chưởng môn nhân thứ ba trong Câu Lậu phái này nhân dáng rất đáng khả nghi. Trong bức thư mật của ân sư tiểu muội người có nói tên họ của người đó ra không?

Trình Di Siêu lắc đầu đáp :

- Mạnh tiên tử trong bức thư mật có nói rằng thân phận của vị Phó chưởng môn nhân thần bí trong Câu Lậu phái này trước sau vẫn không có cách nào tra xét ra được. Nhưng sẽ tìm cách trước khi bọn họ tiểu diệt La Phù phái, sẽ lộ được mặt nạ của y.

Tư Đồ Ngọc nghe thế lấy làm mừng rỡ, nhìn Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Ngọc tỷ tỷ, tiểu đệ quả thật rất bội phục Mạnh sư thúc. Người làm cách nào dò ra được sự bí mật trong Câu Lậu phái đến mức độ đó?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Hiền đệ, chẳng những riêng hiền đệ bội phục mà ngay cả ân sư hiền đệ cũng ngỡ ý rất khâm phục. Sau khi Lương lão tiên bối xem qua bức thư rồi, người rất khen ngợi Mạnh tiên tử vừa mới ra tay đã được bí mật bằng vàng, so với người hết chạy Đông chạy Tây mà vẫn không thu được thành tựu gì, quả thật là Mạnh tiên tử còn cao minh hơn nhiều.

Tiêu Lộng Ngọc bật cười nói :

- Hai anh em nhà ngươi chớ nên bàn suông mãi như vậy. Trình đại ca theo lời ân sư tiểu muội đến đây, đại ca hãy nói rõ Lương sư bá đã giao phó cho tiểu muội và Ngọc đệ nhiệm vụ quan trọng gì thế?

Trình Di Siêu mỉm cười nói :

- Mạnh tiên tử đã biết được sự bí mật và hiểu rõ mưu gian của bọn họ, người mời Lương lão tiên bối cùng đi La Phù Hương Tuyết Hải để giúp đỡ Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn để so tài cao thấp với bọn ma đầu Câu Lậu phái...

Nghe đến đây, Tư Đồ Ngọc liền chặn lời :

- Vậy chúng ta nên thông báo cho tất cả các môn phái, nói rõ âm mưu của Câu Lậu phái, chắc bọn họ chẳng cần phải đến đây phó hội.

Tiêu Lộng Ngọc lườm chàng một cái, giả vờ giận dữ nói :

- Ngọc đệ ăn nói hồ đồ quá! Tại sao hiền đệ chỉ biết một mà không biết đến hai?

Tư Đồ Ngọc bị Ngọc tỷ tỷ của mình mắng cho đến ngẩn người ra. Chàng trợn mắt hỏi :

- Ngọc tỷ, tại sao cho tiểu đệ là hồ đồ? Biết một mà không biết đến hai?

Tiêu Lộng Ngọc nghe Tư Đồ Ngọc nói như vậy, nàng ngừng đầu lên ra chiều suy nghĩ.

Tư Đồ Ngọc thấy Tiêu Lộng Ngọc nhú đôi mày, nét mặt ra chiều đắc ý, chàng đưa mắt nhìn Trình Di Siêu, mỉm cười nói :

- Đại ca, Ngọc tỷ tỷ của tiểu đệ là người thông minh, lợi hại. Tiểu đệ tin tưởng rằng tỷ tỷ của mình không thể đoán sai được.

Trình Di Siêu gật đầu mỉm cười nói :

- Ngu huynh cũng biết rằng Ngọc muội đoán đúng, nhưng không biết là Ngọc muội đoán đúng tới mức nào?

Trình Di Siêu nói tới đây, Tiêu Lộng Ngọc nhìn chàng nói :

- Đại ca, để tiểu muội đoán dần. Trước tiên tiểu muội đoán là Lương sư bá tất muốn chúng ta ngầm lặng lẽ đến Câu Lậu sơn, tìm một nơi kín đáo để quan sát chỗ bọn ma đầu ẩn núp để dễ bề ra tay.

Trình Di Siêu rất lấy làm thán phục, gật đầu nói :

- Đúng vậy, không sai chút nào.

Tiêu Lộng Ngọc nói tiếp :

- Bọn ma đầu Câu Lậu phái định cô lập La Phù phái, một ngày hoặc hai hôm trước ngày Tết Thanh Minh sẽ ra tay khởi sự. Chúng ta thấy bọn ma đầu chủ não liền tấn công ngay vào sào huyệt của bọn chúng. Đem hết những chất bắt lửa và địa lôi phá hủy hết để khiến cho các vị quần hào lúc theo hẹn đến phó ước tất sẽ không nhận ra được tung tích của bọn ma đầu đâu nữa.

Tư Đồ Ngọc liền vỗ tay khen ngợi :

- Phải! Phải! Tiểu đệ tuy không biết được rằng ân sư của mình sai bảo ra sao, nhưng những lời tiên đoán của Ngọc tỷ tỷ không thể nào mà lầm được.

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Nhiệm vụ này xong rồi, Lương sư bá cùng chúng ta đến La Phù phái.

Tư Đồ Ngọc chăm chú nhìn Trình Di Siêu, khẽ cau mày hỏi :

- Có đúng không, đại ca?

Trình Di Siêu gật đầu đáp :

- Đúng! Đúng lắm! Người muốn Ngọc muội và Ngọc đệ đến La Phù ngầm có ba ý nghĩa.

Nói dứt lời, Trình Di Siêu liền lấy ở trong người ra một gói giấy, chàng ta không đưa cho Tư Đồ Ngọc mà lại trao cho Tiêu Lộng Ngọc rồi mỉm cười nói :

- Đây là sáu chiêu để hai người hợp nhau mà sử dụng, có tên là Lục Hợp Càn Khôn chưởng pháp, oai lực vô song. Lương lão tiền bối đã sai ngu huynh trao cho Ngọc muội đốc thúc Tư Đồ hiền đệ cần phải tập luyện thuần thục trước ngày đại hội La Phù.

Tiêu Lộng Ngọc vô cùng mừng rỡ, nhanh nhẹn giơ hai tay ra đỡ lấy. Tư Đồ Ngọc tỏ vẻ hậm hực nói :

- Đại ca nhận thấy ân sư của tiểu đệ có không được chu đáo lắm không? Người chỉ sợ rằng tiểu đệ sẽ xao nhãng mà cần phải dặn bảo Ngọc tỷ tỷ đốc thúc.

Tiêu Lộng Ngọc liền trợn mắt lên nhìn Tư Đồ Ngọc rồi nói :

- Ngọc đệ, hiền đệ... hiền đệ không muốn để ngu tỷ phải đốc thúc hay sao?

Tư Đồ Ngọc thấy Tiêu Lộng Ngọc có ý không vui liền nói :

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Tiêu Lộng Ngọc “Ừa” lên một tiếng cau mày nói :

- Ngọc đệ, tại sao đã quên lời Trình đại ca vừa mới dặn dò? Chúng ta ngấm ngầm trở lại Câu Lậu, một mặt nghiên cứu cách luyện tập môn Lục Hợp Càn Khôn chưởng pháp, một mặt quan sát hành động của bọn ma đầu, mới có thể nắm được thể chủ động để tiện dịp khởi sự.

Tư Đồ Ngọc khẽ cau mày nói :

- Chúng ta cứ để nguyên chân tướng hay phải cải trang?

Tiêu Lộng Ngọc trầm ngâm một hồi lâu rồi nói :

- Tuy bọn ma đầu trong Câu Lậu phái không ngờ sự bí mật bị bại lộ nhưng tốt hơn hết là chúng ta cũng nên cải trang, bởi vì bọn ma đầu hung ác này đối với Ngọc đệ và ngu tỷ đều rất quen thuộc, nếu bọn chúng nghi ngờ thì sẽ có ảnh hưởng lớn đến đại cuộc.

Tiêu Lộng Ngọc vừa dứt lời. Mỗi người cùng tìm một bụi rậm để cải trang. Lát sau... Cải trang xong xuôi, ba người liền trở lại Câu Lậu sơn.

Ba người vừa đi vừa chuyện trò, đến Câu Lậu sơn lúc nào không hay.

Tới địa điểm đã định. Ba người cùng tìm một nơi có thể quan sát được mọi biến chuyển là Thanh Tùng cốc khẩu, để tự luyện tập võ công và dễ bề quan sát hành động của bọn ma đầu Câu Lậu phái.

Thời gian trôi qua rất mau, thấm thoát được ba hôm...

Tiêu Lộng Ngọc nhìn Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc như dò ý :

- Đại ca, Ngọc đệ, chúng ta phải đề cao cảnh giác. Nội đêm nay bọn ma đầu sẽ ra tay hành động.

Tối hôm đó, đến phiên Tư Đồ Ngọc quan sát. Chàng chợt thấy độ hơn mười bóng đen, thân pháp rất nhanh nhẹn từ trong Thanh Tùng cốc chạy nhanh về hướng núi La Phù.

Tư Đồ Ngọc vội vàng nói :

- Đại ca, Ngọc tỷ, hay coi mau! Bọn ma đầu trong Câu Lậu phái đi đâu kìa! Tiểu đệ đã thấy người bên trái trong bọn đó chính là Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Trình Di Siêu và Tiêu Lộng Ngọc chạy vụt ra khỏi nơi ẩn nấp. Cả hai nhìn theo ngón tay trỏ của Tư Đồ Ngọc.

Thấy bọn họ đi xa, Tư Đồ Ngọc vội vàng nói :

- Bọn ma đầu đi rồi, chúng ta hãy mau mau...

Tiêu Lộng Ngọc ngắt lời chàng mỉm cười nói :

- Ngọc đệ hãy thông thả một chút, đợi cho những tên đầu não này đi xa rồi hãy ra tay, vì khi ngọn lửa đã bốc lên, tất nhiên phải cao như núi. Nếu làm kinh động đến bọn Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi, tức thì bọn chúng biết âm mưu của chúng đã bị lộ mà bỏ ý định đi La Phù. Như vậy, chúng ta làm hỏng kế hoạch của ân sư chúng ta đấy!

Tư Đồ Ngọc nhìn Tiêu Lộng Ngọc trầm lặng nói :

- Ngọc tỷ, sự nhận xét của Ngọc tỷ tuy đúng, nhưng cũng phải biết rằng Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi chôn giấu những ngòi nổ và địa lôi ở chỗ bí mật, chúng ta không thể trong một lúc mà tìm ra được.

Tiêu Lộng Ngọc nghe Tư Đồ Ngọc nhắc nhở như thế. Nàng hoảng hốt nói :

- Ngọc đệ giải thích rất có lý. Chúng ta không nên chần chừ mất thì giờ, hãy mau mau đến Thanh Tùng cốc.

Ba người vừa định chuyển người, đột nhiên giữa lưng chừng không có ánh bạc khê đảo lên. Thì ra một con chim anh vũ màu trắng, to gần bằng một con gà trống đang bay tới.

Tiêu Lộng Ngọc chợt thấy, nàng liền chum môi huýt một tiếng. Con chim anh vũ liền đảo lộn đôi cánh, từ trên không hạ xuống, đậu trên vai Tiêu Lộng Ngọc.

Tư Đồ Ngọc “Ừ” lên một tiếng, ngạc nhiên nói :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ chưa hề biết tỷ tỷ có tài dạy loài chim như vậy!

Tiêu Lộng Ngọc mỉm cười nói :

- Ngọc đệ lầm rồi. Chẳng phải ngu tỷ có tài dạy chim gì cả, mà con chim anh vũ này là một linh vật hiếm có của ân sư ngu tỷ suốt bao nhiêu năm liền.

Tư Đồ Ngọc “À” lên một tiếng rồi nói :

- Con chim anh vũ này là linh vật theo hầu Mạnh sư thúc thì không vô cơ nó bay lại, chắc là Mạnh sư thúc có một chỉ thị quan trọng gì đây?

Lúc đó con chim anh vũ mở to đôi mắt nhìn Tư Đồ Ngọc, khê gật đầu rồi há miệng để lộ ra một cuộn giấy.

Tư Đồ Ngọc vội đưa tay cầm lấy, tức thì con anh vũ vỗ cánh bay lên, nhằm hướng La Phù mà bay thẳng.

Tư Đồ Ngọc mở cuộn giấy ra coi, đúng là mật lệnh của Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Trong mảnh giấy, trừ việc chỉ vẽ nơi chôn giấu địa lôi và chất nổ của bọn Câu Lậu phái ra, còn nói rõ là trong sào huyết ở Thanh Tùng cốc toàn là những kẻ hung đồ, hãy giết sạch chúng cho thiên hạ đỡ một gánh nặng.

Tiêu Lộng Ngọc xem xong chỉ thị, vui mừng nói :

- Ngọc đệ, thế là hiền đệ khỏi cần lo lắng. Chúng ta cứ theo đây mà hành động, ắt sẽ thành công. Vậy chúng ta chớ nên bỏ qua cơ hội.

Nói dứt lời, ba người cùng nhắm hướng sào huyết của Câu Lậu phái ở Thanh Tùng cốc mà phóng tới.

Những tên đầu não của Câu Lậu phái do Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi chỉ huy, cùng đi công tập La Phù, chỉ còn lại những tên yếu kém, làm sao chống cự nổi với Tiêu Lộng Ngọc, Tư Đồ Ngọc và Trình Di Siêu.

Nhờ thế, ba người xông vào sào huyệt một cách dễ dàng, rồi cả ba lần dò tìm nơi chôn giấu chất nổ và địa lôi mà bọn Câu Lậu phái cất giấu.

Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc đều nóng nảy, nên hai người không cần chần chừ, lập tức châm lửa vào những ngòi nổ và địa lôi.

Trong khoảnh khắc, cả vùng Thanh Tùng cốc đã vang lên những tiếng nổ đình tai nhức óc, tựa như trời long đất lở, rồi lửa bùng phật bốc cao ngất trời.

Cả ba người cùng đưa mắt nhìn sào huyệt bọn Câu Lậu phái đang ngùn ngụt cháy. Rồi cả ba cùng thi triển khinh công, nhắm hướng La Phù sơn mà chạy như bay.

Trong La Phù sơn, cảnh đẹp nhất phải kể đến Hương Tuyết Hải. Nơi đây chính là nơi La Phù phái Chương môn nhân là Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn điều khiển các môn hạ đệ tử tu luyện võ nghệ.

Thời gian đúng vào Thanh Minh. Mặt trời vừa ló dạng ở phương Đông, đột nhiên có hơn mười bóng đen đã đến bên ngoài La Phù cung trong Hương Tuyết Hải.

Những bóng người này vừa ngừng bước thì bỗng có ba tiếng chuông vang lên. Tiếp theo đó, hai cánh cửa của La Phù cung từ từ mở ra.

Hơn mười bóng đen giật mình đưa mắt nhìn nhau. Lúc đó, một thiếu nữ áo trắng dung mạo rất diễm lệ, mái tóc xõa xuống ngang vai, từ trong La Phù cung bước ra.

Thiếu nữ áo trắng diễm lệ này thấy ở bên ngoài La Phù cung đột nhiên có nhiều người đến nhưng nàng ta vẫn không lộ một chút gì là ngạc nhiên mà chỉ đứng dừng lại ở trước cửa cung lên tiếng hỏi :

- Quý khách có phải là Câu Lậu phái Du chương môn đó không?

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi biết mình đã bị bại lộ, y cười nham hiểm rồi lạnh lùng đáp :

- Chương môn nhân của các ngươi là Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn đâu? Tại sao y thị đã biết được có bằng hữu cũ giáng lâm mà không đích thân ra nghênh tiếp?

Thiếu nữ áo trắng vẫn giữ lễ độ. Nàng ta khẽ nghiêng mình, đưa mắt nhìn Du Nhất Phi mỉm cười nói :

- Xin Du chương môn nhân thứ cho, gia sư có điều chậm trễ, vì ân sư ở trong cung có quý khách đến bất ngờ.

Du Nhất Phi liền ngắt lời thiếu nữ hỏi :

- Người nào mà được gọi là quý khách?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười nói :

- Vị quý khách này là một người bạn cũ của Du chương môn nhân. Ân sư được nghe vị quý khách này cho biết là Du chương môn nhân đã xuất lãnh môn hạ giáng lâm. Người cũng không tin nên mới sai đệ tử là Lâm Anh ra bên ngoài cung để xem sự thực ra sao?

Du Nhất Phi nghe thiếu nữ nói, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Thiếu nữ áo trắng có tên là Lâm Anh nghiêng mình thi lễ với Du Nhất Phi, mỉm cười nói :

- Hiện giờ Du chương môn nhân đã dẫn môn hạ quang lâm thật. Đó là điều hân hạnh cho La Phù cung. Vậy xin Du chương môn nhân hãy cho biết tôn ý?

Lời nói của thiếu nữ áo trắng mới nghe qua rất là cung kính, nhưng bên trong lại ngầm chứa sự trêu chọc.

Bởi vì Du Nhất Phi đang lúc đêm hôm xuất lãnh môn hạ đến công tập La Phù, là vi phạm luật lệ trong võ lâm, không có vẻ gì là đường đường chính chính, thì lấy gì mà trách cứ được Chương môn nhân La Phù phái là Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn.

Vì thế Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi khi nghe Lâm Anh nói dứt lời, y chỉ cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lâm cô nương thật là người nhanh mồm nhanh miệng. Du Nhất Phi này đến đây là muốn rửa sạch mối oan hờn giữa La Phù phái và Câu Lậu phái, nên tại hạ chẳng cần đến sự đón tiếp. Vậy, xin cô nương hãy dẫn đường, để tại hạ được gặp Chương môn nhân của quý phái.

Lâm Anh chẳng nói thêm lời nào. Nàng ta cúi đầu thi lễ rồi quay người đi trước dẫn đường.

Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn thấy Lâm Anh đã dẫn bọn ma đầu Câu Lậu phái vào, bà ta liền đứng dậy mời khách an tọa, rồi đưa tay chỉ các nhân vật chủ yếu của các phái ngồi ở hàng ghế chính giữa, rồi quay sang Du Nhất Phi mỉm cười nói :

- Du thần quân đối với các đồng đạo võ lâm trong các phái như quý vị Chương môn Thiếu Lâm và Võ Đang đây, có lẽ Thần quân cũng đều quen biết cả bản ni cũng chẳng cần giới thiệu.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi biết rõ cơ mưu mình đã bị bại lộ, nhưng bản tính của y vốn dĩ rất kiêu ngạo, không chịu thi lễ với ai cả. Y chỉ gật đầu, lạnh lùng nói :

- Tất nhiên là tại hạ có quen biết bọn họ. Nhưng bọn họ đều là những nhân vật trưởng bối của các danh môn chính phái trong võ lâm, vị tất đã thêm coi Câu Lậu phái của tại hạ vào đâu cả.

Những nhân vật ngồi ở hàng ghế quan khách nghe Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi nói mỉa mai như vậy, không thêm chú ý chỉ cười nhạt một tiếng thôi.

Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn đưa mắt nhìn những tên ma đầu của Câu Lậu phái rồi hướng vào Du Nhất Phi mỉm cười nói :

- Du thần quân đã trùng tu lại Câu Lậu phái thì có mặt các vị quần hào đây, thì Thần quân cũng nên giới thiệu những vị cao nhân thủ hạ của Thần quân cho Vạn Cổ Hàn này thêm được sáng mắt!

- Được, trước tiên tại hạ giới thiệu: Đây là Thiên Ma Thánh Mẫu Đinh nương nương và Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông.

Vạn Cổ Hàn nghe qua liền quay sang Đinh nương nương và Mễ Nguyên Thông mỉm cười vái chào thi lễ.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi lại đưa tay chỉ vào vị Phó chương môn nhân thứ ba mà gương mặt được che bằng một vuông lụa đen, có vẻ thần bí lạ thường, mỉm cười nói :

- Vị này cũng là Phó chương môn nhân của bốn môn, là...

Vạn Cổ Hàn không đợi cho Du Nhất Phi nói dứt câu, liền cười nhạt luôn mấy tiếng, ngắt lời nói :

- Du thần quân chẳng cần giới thiệu gấp. Bản ni đã biết đó là sư tỷ Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa của bản ni. Bốc sư tỷ, ân sư của bản ni năm xưa có lời di chúc truyền cho bản ni chấp Chương môn phái La Phù, nên Bốc sư tỷ đã tức giận mà bỏ đi, nhưng bản ni không ngờ rằng Bốc sư tỷ lại gia nhập vào Câu Lậu phái, trở thành kẻ đối địch với La Phù phái.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi thấy Vạn Cổ Hàn đã nhận ra được thân phận của Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa, y liền đưa tay trở vào những nhân vật còn lại mà tiếp tục giới thiệu :

- Đây là Miêu Cương U Linh bà bà, Kim Phong đạo trưởng, anh em Quát Thương sơn Mê cung Ngũ sát, Chỉ Phấn Diêm La Vu Mộng Tương, Nữ Táng Môn Điền Cổ Lệ và chị em Thiên Ma Yêu Nữ Ngọc Kiều Nga. Nhưng không biết nhân vật bên quý phái của Vạn tiên cô và những bạn hữu trợ chiến hiện tại ở đâu?

Vạn Cổ Hàn khẽ mỉm cười rồi đưa tay trở vào một cánh cửa hình tròn ở phía bên phải của võ trường cau mày nói :

- Xin Du thần quân hãy nhìn xem. Đó là các đệ tử của La Phù phái, chứ còn các đồng bạn tới trợ chiến thì Vạn Cổ Hàn này không dám làm kinh động đến nhiều người. Bản ni chỉ có hai ba vị bạn tri giao trong võ lâm và các cao tước đệ tử của họ đều cũng muốn nhân cơ hội này mà thanh toán chuyện xưa với Du thần quân.

Du Nhất Phi liền mở to đôi mắt nhìn theo ngón tay trở của Vạn Cổ Hàn bất giác rúng động.

Thì ra ở bên trong cánh cửa nhỏ hình tròn phía bên phải lúc đó có một đoàn người bước ra.

Đi đầu là một vị thư sinh mặc áo bào xanh và một thiếu phụ áo trắng, trên gương mặt đều được che bằng một vuông lụa. Theo sau là bảy tám đệ tử La Phù phái.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi tất nhiên là không coi các đệ tử La Phù phái vào đâu cả, sở dĩ y kinh hãi là vì trông thấy vị thư sinh mặc áo bào xanh.

Bởi vì đối phương tuy có dùng vuông vải đen che mặt, nhưng cử chỉ tiêu xái và bước đi nhẹ nhàng tựa như hổ là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, người mà y kỵ nhất.

Phương diện thứ hai, cũng còn biểu lộ việc tu luyện tâm tính của Lương Thiên Kỳ đã đạt tới trình độ của một vị thánh nhân là không lo sợ, chẳng ưu tư, thản nhiên đến độ không còn cảm giác nữa.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi tuy ngầm kinh sợ, nhưng y vẫn gượng cười nói :

- Lương huynh bảo là mọi người đều vui vẻ cả là có ý nghĩa gì?

Lương Thiên Kỳ vẫn tỏ vẻ ôn hòa, mỉm cười nói :

- Trong Câu Lậu sơn, Thanh Tùng cốc khải, với một nắm đất đá chôn hài cốt của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi. Hôm nay vị anh hùng đó đã sống lại, trùng tu lại thanh danh của Câu Lậu phái ngày trước, như thế không kể là một chuyện vui mừng hay sao?

Du Nhất Phi liền nóng cả mặt, y khẽ gật đầu nói :

- Tại hạ thừa nhận việc đó. Nếu nói riêng về mặt tại hạ thì quả thật là một chuyện đáng mừng.

Lương Thiên Kỳ mỉm cười nói :

- Vụ oan khiên ở Bắc Thiên Sơn, Vạn Mai thạch thất đã khiến cho bốn chữ “Hải Nhạc Du Tiên” tại hạ phải ngầm thẹn với cỏ cây. Hơn mười lăm năm nay, đến bây giờ mới có thể trả sạch lại mối oan cừu đó. Vậy xét riêng về Lương Thiên Kỳ tại hạ mà nói, chuyện đó không đáng kể là một việc vui mừng ư?

Du Nhất Phi “Ủa” lên một tiếng, cau mày hỏi :

- Lương huynh đã bảo rằng việc ở Bắc Thiên Sơn, Vạn Mai thạch thất đã rõ trắng đen rồi, tại sao giờ đây Lương huynh còn muốn rửa oan nữa?

Lương Thiên Kỳ chưa kịp lên tiếng đáp, thì thiếu nữ áo trắng ngồi ở bên phải đã cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Du Nhất Phi ngươi lại còn muốn giao hoát nữa hay sao? Cứ xét như riêng ta đã xâm nhập vào hang ma của bọn người ở Thanh Tùng cốc mà đã nghe và đã hiểu được sự thật, chẳng lẽ không đủ để làm chứng cho vụ thảm sát ở Bắc Thiên Sơn năm xưa là do người đã cải trang hình dạng Lương Thiên Kỳ huynh hay sao?

Nói dứt lời, thiếu phụ áo trắng này chẳng ai khác hơn là Liễu Vô Cấu.

Du Nhất Phi nhận ra Liễu Vô Cấu, y không có cách nào chối cãi được nữa, nghiêng răng cười nham hiểm mấy tiếng rồi nói :

- Các người thì sao? Chẳng phải là các người chưa đến Câu Lậu phái mà trước tiên cũng đến đây hay sao?

Chưởng môn phái Võ Đang liền đỡ lời :

- Du chưởng môn nhân, các nhân vật chúng tôi đến đây nhưng đều phải các nhân vật trọng yếu của chúng tôi trước tiên cũng đến Câu Lậu phái rồi.

Du Nhất Phi cười ngạo nghễ nói :

- Các người còn phái người đi trước thì ta cũng đã sai người tiếp đãi chẳng qua...

Du Nhất Phi vừa nói đến đây, đột nhiên có giọng một thiếu nữ lạnh lạnh ngắt lời y nói :

- Chẳng qua là thiện ác đến lúc cuối cùng cũng phải bị báo ứng, nên mới khiến cho độc kế đã chẳng thành, chưa có thể hại được những nhân vật có thanh danh trong võ lâm đi phó hội mà chỉ có sào huyệt vô cùng tàn độc ở Câu Lậu sơn Thanh Tùng cốc các người đã làm môi cho ngọn lửa và ngay cả những kẻ dâm tà là thủ hạ của người đã biến thành quỷ cả rồi.

Giọng nói vừa dứt lời thì thiếu nữ áo trắng dung mạo tuyệt thế và hai vị thiếu niên hiệp sĩ anh tuấn đều di động thân hình vào ngay diễn võ trường.

Du Nhất Phi tuy chưa gặp mặt Tiêu Long Ngọc bao giờ, thoát mới nhìn qua y liền biết ngay, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Người có phải là Bạch Y Long Nữ Tiêu Long Ngọc, môn hạ đệ tử của Mạnh Băng Tâm hay không?

Tiêu Long Ngọc gật đầu nói :

- Đúng vậy. Vị này là Âm Dương Bảo Phiến Thiết thư sinh Trình Di Siêu đại ca của cô nương, còn vị này là Ngọc Long kiếm khách Tư Đồ Ngọc sư đệ.

Du Nhất Phi khẽ đưa mắt liếc qua Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc rồi quay sang Tiêu Long Ngọc hỏi :

- Người vừa rồi nói là...

Tiêu Long Ngọc, Trình Di Siêu và Tư Đồ Ngọc đều quay sang Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ, Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn cùng các vị tôn trưởng trong võ lâm các phái, làm lễ bái kiến. Sau đó Tiêu Long Ngọc lại quay sang phía Du Nhất Phi, mỉm cười nói :

- Người chẳng phải đã định một âm mưu tàn ác và cho đệ tử giả trang tướng mạo của mình làm vật thế thân để khoản đãi các vị quần hùng đi phó ước vào ngày đại hội Thanh Minh trong Câu Lậu mê cung. Kế đó, còn sai đệ tử tâm phúc châm ngòi nổ và địa lôi đã mai phục sẵn để mưu hại các vị anh hùng của các môn phái.

Du Nhất Phi thấy cơ mưu của mình đã bại lộ, y nghiêng răng nói :

- Tiệt tỳ, người đừng có mở miệng khoác lác!

Tiêu Long Ngọc vừa nghe Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi nói như vậy, nàng vẫn ôn tồn nói :

- Vì sao người lại nói như thế? Môn hạ đệ tử của Nhu Tình Tiên Tử từ trước đến giờ chưa hề nói khoác với ai cả!

Du Nhất Phi cười nhạt liền mấy tiếng rồi nói :

- Vậy ta hỏi người. Người nói là châm vào các ngòi nổ và địa lôi, khiến cho cung thất trong Câu Lậu phái đều tan tành ra tro bụi, nhưng tại sao nhà người biết được chúng ta đã chôn giấu những thuốc nổ và địa lôi đó ở chỗ nào?

Du Nhất Phi nói đến đây, những nhân vật chủ não trong các phái võ lâm ngồi ở hàng ghế giữa đều đồng thanh “hừ” nhạt một tiếng, và nhìn thẳng vào mặt Du Nhất Phi đầy vẻ khinh bỉ.

Tiêu Long Ngọc khẽ mỉm cười, định lên tiếng, thì Tư Đồ Ngọc đứng bên cạnh nàng đã vọt miệng :

- Nếu không biết thì tại sao làm được? Người đã đem các chất nổ và địa lôi chôn giấu trong bụng các tượng thần trong Câu Lậu phái đã bị Ngọc tỷ tỷ của ta tìm thấy và đã châm lửa thiêu rụi tan tành.

Lời nói của Tư Đồ Ngọc khiến Du Nhất Phi giật mình kinh sợ, toàn thân mồ hôi toát ra như tắm.

Tiêu Long Ngọc lại vòng tay, mỉm cười tiếp :

- Du chương môn nhân bất tất phải hoảng hốt, vì đôi bên đã có mối thù từ trước thì cứ đường đường chính chính mà giao đấu với nhau. Vậy Du chương môn nhân cứ phái người xuất trận, chúng tôi sẽ công bình tiếp đón.

Du Nhất Phi khẽ nhú mày, để lộ hai luồng nhơn quan âm hiểm, liếc mắt về phía Khí Sát Ngân Như Bích trong nhóm Mê cung Ngũ sát.

Ngân Như Bích hiểu ý, liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, nghiêng người thi lễ với Du Nhất Phi rồi nói :

- Chương môn nhân, thuộc hạ xin đấu trận mở màn.

Du Nhất Phi gật đầu tỏ vẻ bằng lòng. Y quay sang Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn gần giọng nói :

- Vạn chưởng môn nhân, hai phái Câu Lậu và La Phù có mối thù rất to lớn. Vậy Vạn chưởng môn nhân cứ cho người xuất trận.

Vạn Cổ Hàn liền ra hiệu cho một đạo cô tóc bạc ngồi bên cạnh, hạ giọng nói nhỏ vài câu.

Đạo cô tóc bạc gật đầu, đứng dậy rời khỏi ghế, chậm rãi xuất trận.

- Lạn ngũ đệ hãy đề phòng! Đó là môn tuyệt học của La Phù phái Thiên Hàn Lãnh Phách chưởng.

Danh Sát Tiên Thông Thần nói tới đây, thì Khí Sát Ngân Như Bích toàn thân đã thấy cứng đờ, ngã lộn ra mặt đất. Đồng thời đạo cô tóc bạc cũng hơi lão đảo người, hình như là sau khi hai bên chạm nhau một chiêu tối hậu này, bà ta cũng đã thọ thương.

Thấy thế, Ngũ Tắc Thiên nghiêng rằng mím môi định muốn cùng đạo cô tóc bạc ra tay hạ thủ để báo thù cho người em kết nghĩa của mình.

Nhưng lúc đó đạo cô tóc bạc đã được La Phù chưởng môn nhân Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàn đích thân dìu trở về chỗ ngồi rồi cho bà ta uống một viên linh đơn.

Ngũ Tắc Thiên chăm chú nhìn đạo cô tóc bạc, gần giọng nói :

- Lão tặc bà ta thực sự là ai? Môn Thiên Hàn Lãnh Phách chưởng là môn tuyệt học của La Phù phái, chỉ có người chấp chưởng môn phái mới được...

Xem tiếp hồi 70 Sóng yên biển lặng, mối tình xưa

70. Hồi 70 Sóng Yên Biển Lặng, Mối Tình Xưa

Chàng xua tay, cao giọng nói :

- Ngũ bằng hữu chẳng cần phải phí nhiều lời. Chẳng lẽ Ngũ bằng hữu đã quên Chưởng môn nhân của quý phái đã có nói ngày hôm nay hai bên cứ việc đem hết sức mình ra giao đấu, không chút lưu tình hay sao?

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên biết Tư Đồ Ngọc tuy còn nhỏ tuổi mà tư chất rất thông minh, là môn hạ cao tước duy nhất của Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ nên bảnh lãnh cao siêu, tự lượng sức mình chưa phải là tay đối thủ. Do đó, thừa lúc Tư Đồ Ngọc đang lên tiếng nói, đã ngầm bung ra ba mũi Hắc Sảnh độc trâm.

Chỉ thấy ba mũi trâm đã biến thành ba tia sáng đen từ trong tay áo y bay vút ra.

Loại Hắc Sảnh độc trâm này, thân trâm rất nhỏ mà thủ pháp phóng của Ngũ Tắc Thiên rất nhanh nhẹn. Hơn nữa, luận về khoảng cách đứng đối diện của hai bên như vậy thì Tư Đồ Ngọc tuyệt khó có thể tránh khỏi.

Nhưng độc trâm của Ngũ Tắc Thiên vừa đến bên Tư Đồ Ngọc đã bị môn tuyệt học của sư môn là Tiên Thiên Nhất Khí mà chàng đã ngầm vận khắp toàn thân để đề phòng ngăn chặn, nên chỉ nghe những tiếng “lốp bốp” vang lên, ba mũi độc trâm của Ngũ Tắc Thiên gãy thành sáu đoạn rồi cùng rơi cả xuống đất.

Tư Đồ Ngọc cười nhạt một tiếng, rồi quay sang Lương Thiên Kỳ, vòng tay cung kính nói :

- Đệ tử xin hỏi ân sư, người này là kẻ vô sỉ hạ lưu, lòng dạ rất thâm độc, lại lấy Sắc Sát làm danh hiệu, thì có nên giết y hay không?

Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ chưa kịp lên tiếng đáp, thì đột nhiên ở lưng chừng không trung có giọng nói thiếu phụ dịu dàng vang lên :

- Huyết án ở Bắc Thiên Sơn Vạn Mai thạch thất năm xưa cũng có y tham dự, nên giết chứ không thể dung tha.

Nghe giọng nói thì người vừa lên tiếng phải là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, nhưng không biết vị kỳ hiệp trong võ lâm này hiện ở đâu?

Tư Đồ Ngọc liền hướng lên không trung vái dài, rồi cao giọng nói :

- Đệ tử xin tuân theo lời chỉ dạy của Mạnh sư thúc mà thể thiên hành đạo, diệt trừ kẻ ác.

Dứt lời, chàng liền vung chưởng nhắm ngay người Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên mà đánh tới.

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên khê duỗi chân trái ra nửa bước. Bộ pháp của y ngằm đứng theo cung Tý Ngọ, rồi y đưa song chưởng lên, đánh ra một luồng chưởng phong về phía trước và cười nham hiểm, nói :

- Tên tiểu tử Tư Đồ Ngọc kia, ngươi đừng có kiêu ngạo. Với bản lãnh của nhà ngươi mà cũng giết...

Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên vừa nói tới đây, chưa nói dứt lời, thì hai luồng kinh phong của đôi bên đã va chạm vào nhau.

Ngũ Tắc Thiên “Hự” lên một tiếng thân hình của y đột nhiên bay bổng lên trên không.

Ngũ Tắc Thiên chẳng phải bay về phía trước mà là bắn dội về phía sau. Nhưng thân hình của y bay chẳng được xa, chỉ được chừng bốn năm thước thì bỗng nghe đến bình một tiếng. Ngũ Tắc Thiên vừa ngã xuống mặt đất thì từ trong miệng y liền vọt ra những tia máu tươi, nằm bất động.

Người anh cả của nhóm Mê cung Ngũ sát là Danh Sát Tiền Thông Thuần lúc đó đôi mắt y như muốn nổ lửa, quay sang nhìn trộm Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi.

Tiền Thông Thần tưởng rằng Du Nhất Phi thấy vậy ắt sẽ tức giận như điên như cuồng nhưng không ngờ vị Độc Chỉ Thần Quân này chỉ nhú chặt đôi mày nhưng vẫn yên lặng không nói nửa lời.

Du Nhất Phi đang trấn tĩnh tinh thần để nhằm đối phó với kẻ thù lợi hại nhất là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Lúc này Du Nhất Phi có nghe tiếng nói của Mạnh Băng Tâm nhưng y vẫn chưa biết tung tích của Nhu Tình Tiên Tử ở nơi nào.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi vốn là người đa mưu túc trí nhưng y vẫn chẳng hiểu đối phương hành động như vậy là có dụng ý gì?

Lúc đó Danh Sát Tiền Thông Thần vì nhận thấy Du Nhất Phi đối với cái chết của Sắc Sát Ngũ Tắc Thiên và Khí Sát Ngân Như Bích vẫn làm ra vẻ như không trông thấy, y liền đứng dậy, vòng tay nói :

- Khỏi bẩm Chưởng môn nhân, tại hạ xin nguyện cùng với Nguyễn nhị đệ, Thạch tứ đệ sẽ ra tay xuất trận để báo thù cho Ngũ tam đệ và Lạn ngũ đệ.

Du Nhất Phi chưa quyết định. Y quay sang vị Phó chưởng môn nhân ngồi bên cạnh là Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa, lên tiếng hỏi :

- Bốc phó chưởng môn nhận thấy...

Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa không đợi cho Du Nhất Phi nói dứt lời, liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Hai bên đã có mối thù oán rất thâm sâu, cục diện ngày hôm nay chốn giang hồ làm chi nữa. Chưởng môn nhân cứ việc cho bọn họ thắng tay hành sự đi.

Du Nhất Phi cười nham hiểm mấy tiếng, chăm chú nhìn Danh Sát Tiền Thông Thần nói :

- Các ngươi có ý muốn xuất trận thì cần phải đem hết sức mình ra thi thố. Đừng để nhuệ khí và thanh danh của bốn phái bị đắm chìm đi.

Du Nhất Phi vừa dứt lời thì Tư Đồ Ngọc đã cuồng ngạo nói :

- Du Nhất Phi, thế ra ngươi cũng nghĩ đến thể diện nữa cơ à? Hai người trong Câu Lậu phái đã xuất trận và để lại hai cái tử thi, thế mà ngươi còn mở miệng nói đến hai chữ “nhuệ khí” được sao?

Tiền Thông Thần đưa tay khê vẫy, ra hiệu cho Nguyễn Hiệu Tịch và Thạch Mai Sùng rồi cùng nhảy ra vây chặt lấy Tư Đồ Ngọc vào giữa, Tiền Thông Thần gần giọng nói :

- Tư Đồ Ngọc, tục vẫn có câu: “Ngay cả vị tướng quân ra trận cũng khó mà tránh được tử vong”. Ngươi đã may mắn nên mới thắng được một trận. Vậy lẽ nào mà có thể cuồng ngạo như vậy được. Hãy chuẩn bị “Sát nhân phải thường mạng, thiếu nợ phải trả tiền”...

Tiền Thông Thần vừa nói tới đây thì Tiêu Lộng Ngọc đã nhẹ nhàng nhanh như cánh én tung mình vào giữa đương trường đứng sánh vai cùng Tư Đồ Ngọc.

Nét mặt lạnh như băng, nàng lạnh lùng ngắt lời Tiền Thông Thần :

- Tiền Thông Thần, kể ra người nói cũng phải. Giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Mười lăm năm về trước, món nợ máu ở Vạn Mai thạch thất, nơi Bắc Thiên Sơn, ngày nay phải được thanh toán cả vốn lẫn lời.

Tiền Thông Thần chăm chú nhìn Tiêu Lộng Ngọc, nói :

- Tiêu cô nương, xin chỉ giáo cho.

Tiêu Lộng Ngọc nói :

- Anh em các người có ba người, mà chị em chúng ta chỉ có hai. Như vậy các người chẳng thể trách cứ chúng ta ỷ đông mà thắng đấy nhé.

Tiền Thông Thần cười nhạt một tiếng, nói :

- Được, chúng ta không cần phải quy định tỷ thí về binh khí hay ám khí hoặc là tỷ thí về quyền chưởng với nhau. Trái lại, mọi người có thể đem hết sức mình ra thi thố. Ai có bản lĩnh thì cứ việc thi triển ra.

Tư Đồ Ngọc gật đầu nói :

- Nếu như thế thì tốt lắm.

Chàng vừa nói đến đây, đột nhiên nghe một tiếng “bốp” vang lên. Đó là Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch muốn báo thù cho Ngũ Tắc Thiên và Ngân Như Bích, nên y đã thừa lúc Tư Đồ Ngọc đang nói đã để lộ ra chỗ sơ hở. Do đó, y vội thi triển môn tuyệt kỹ “Tử Vũ Phi Tinh” mà nhờ đó y đã thành danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Lộng Ngọc chỉ sợ Tư Đồ Ngọc sơ ý sẽ bị đối phương hại ngầm. Nàng định phất ống tay áo, đã thấy Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn nàng, khẽ giọng nói :

- Ngọc tỷ, tiểu đệ đã nhận ra tên này đôi mắt đảo lia đảo lịa, giở trò hèn hạ hại người, nên tiểu đệ đã ngầm vận Tiên Thiên Nhất Khí che chở trước mặt chúng ta rồi.

Quả nhiên vô số những điểm sao của môn “Tử Vũ Phi Tinh” mà Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch đã thi triển, khi còn cách Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc chừng ba thước, đột nhiên biến thành một mùi rượu rồi tự nhiên tan mất.

Tiền Thông Thần tuy biết Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc tuy tuổi còn trẻ nhưng nhờ sự chân truyền của Lương Thiên Kỳ và Mạnh Băng Tâm nên bản lĩnh rất cao cường, quyết không thể có ý khinh thường.

Do đó, y liền dùng Truyền âm nhập mật hướng về phía Nguyễn Hiệu Tịch và Thạch Mai Sùng, khẽ giọng nói :

- Nhị đệ, Tứ đệ môn “Ngũ Hành Mê Tung” đại trận chúng ta đã thành, tuy thiếu mất hai người, nhưng có thể dùng thân pháp mau lẹ mà bỏ khuyết được.

Tiền Thông Thần vừa nói dứt lời thì Nguyễn Hiệu Tịch và Thạch Mai Sùng đều gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Kế đó, chỉ thấy cả ba người liền thoảng động thân hình, chiếm lấy ba phương vị, theo hình thế vây chặt Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc vào giữa.

Tư Đồ Ngọc vừa khẽ nhú mày thì Danh Sát Tiền Thông Thần đã giơ song chưởng lên, thi triển một thức “Thôi Trấn Sơn Hổ” nhắm ngay chính giữa ngực chàng mà tấn công tới.

Tư Đồ Ngọc không dám khinh thường, liền thi triển ngay một thức “Trung Lưu Kích Tập” chống đỡ.

Chưởng lực của đôi bên chưa kịp va chạm nhau thì Tử Sát Nguyễn Hiệu Tịch đã xử dụng một thức “Túy Phách Hồng Nhài” và Tài Sát Thạch Mai Sùng cũng đánh ra một thức “Kim Cốc Phi Trường” cùng song song tấn công tới phía Tư Đồ Ngọc.

Bọn họ chẳng những đã lấy ba người cùng tấn công một mình Tư Đồ Ngọc đã chiếm được lợi thế, mà ngay cả phương hướng tấn công cũng đều phối hợp với nhau rất chặt chẽ.

Tiêu Lộng Ngọc cười nhạt một tiếng, cau mày nói :

- Chúng ta năm người giao đấu với nhau, tại sao các người chỉ chăm chú vào một mình Ngọc đệ đệ của ta như vậy? Hừ! Thạch lão đầu, người quả thật là kẻ đáng giết. Hãy thưởng thức thử môn thần công Tuyệt Tình trảm của sư môn ta xem nào?

Nói dứt lời, Tiêu Lộng Ngọc liền đưa đôi ngọc chưởng lên, đánh nhẹ về phía Tài Sát Thạch Mai Sùng.

Lúc Liễu Vô Cấu mạo nhận là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm, từng ở ngoài Quát Thương Mê cung đã có thi triển qua môn Tuyệt Tình trảm, khiến cho Thạch Mai Sùng sau khi lãnh giáo rồi, y liền biết rằng môn võ công này vô cùng lợi hại.

Do đó, Tiêu Lộng Ngọc vừa thốt ra ba chữ “Tuyệt Tình trảm”, và trong lúc nàng chưa kịp giơ cao ngọc chưởng đánh ra, thì Tài Sát Thạch Mai Sùng đã nhanh nhẹn thu lại thức “Kim Cốc Phi Trường” rồi nhẹ nhàng tung mình nhảy sang bên trái mấy thước.

Thạch Mai Sùng vừa thu hồi lại thế công thì Tư Đồ Ngọc đột nhiên cảm thấy áp lực nhẹ hẫng.

Chàng vội vàng vung song chưởng lên. Tả chưởng của Tư Đồ Ngọc chống đỡ lấy chiêu thức “Túy Phách Hồng Nhai” của Tài Sát Nguyễn Hiệu Tịch, còn hữu chưởng của chàng phát ra chống đỡ lấy chiêu thức “Trung Lưu Tập Kích” của Danh Sát Tiên Thông Thần.

Tư Đồ Ngọc một mình chống đỡ với Nhị sát, không tỏ vẻ gì là lép vế. Trái lại, chàng còn chiếm được thượng phong.

Chỉ thấy người y lão đảo rồi thối lui về phía sau hai bước.

Tiêu Lộng Ngọc đưa tay chỉ vào Tài Sát Thạch Mai Sùng, cười nhạt một tiếng, rồi lớn tiếng nói :

- Thạch lão đầu, ta sớm biết rằng tài chủ ngươi sợ chết mà. Ta chưa có thi triển đến Tuyệt Tình trảm mà chỉ phô trương thanh thế mà y như rằng ngươi đã co đầu rút cổ, giữ lấy tính mạng của mình.

Thạch Mai Sùng nghe qua liền đỏ mặt. Y ngấm nàng găm vung ống tay áo lên, phóng ra một cách kim quang.

Trong ánh kim quang này có đến bảy đồng kim tiền, chia phương hướng ra, nhằm Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc mà tấn công tới.

Tiêu Lộng Ngọc thấy vậy liền cười nhạt tiếng, nói :

- Thạch lão đầu, quả thật ngươi toàn là hơi đồng thối. Ngươi lại còn dám lấy vậy đó ra làm ám khí nữa cơ à?

Bạch Y Long Nữ Tiêu Lộng Ngọc tuy nói như vậy, nhưng hai tay nàng vẫn không hề nhúc nhích.

Chỉ thấy bảy đồng tiền vàng đang rít gió lướt không trung bay vèo vèo tới, rồi rơi lả tả xuống đất.

Đó là ám hiệu ra dấu cho Tư Đồ Ngọc thi triển đến môn Lục Hợp Càn Khôn chưởng pháp.

Tư Đồ Ngọc đã hiểu được ý nàng, lẽ nào chàng không tuân theo.

Sau khi thi triển được ba môn thức “Triều Càn Chuyển Khôn”, “Trần Càn Đảo Khôn” và “Quyết Càn Đảo Khôn” thì tình thế giữa đương trường đã biến đổi hẳn.

Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc lúc đó chỉ còn là hai cái bóng người nhanh nhẹn đến nỗi người ngoài chỉ trông thấy vô số bóng người vây chặt lấy Tiên Thông Thần, Nguyễn Hiệu Tịch và Thạch Mai Sùng trong nhóm Quát Thương Ngũ sát, khiến cho bọn họ cơ hồ khó lòng chống đỡ hoặc né tránh được.

Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi thấy vậy liền biết rằng tình hình phía bên mình khó mà tránh khỏi sự thất bại thêm lần nữa, nên trong lòng y đột nhiên nảy ra một ý niệm hung ác.

Độc Chỉ Thần Quân muốn ba vị Phó chủ môn nhân là Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa, Thiên Ma Thánh Mẫu Đỉnh nương nương, Bách Biến Ôn Quân Mễ Nguyên Thông cùng xuất hiện để giao đấu với những nhân vật đầu não bên đối phương một phen.

Nhưng, trong lúc Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi chợt nổi lên một ý niệm độc ác như vậy, Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc đã xử dụng một chiêu kỳ ảo là “Càn Khôn Chính Khí” khiến cho Quát Thương Tam sát liên nhất tề bị đánh ngã lăn ra mặt đất.

Danh Sát Tiên Thông Thần bị đánh trúng một chiêu Tuyệt Tình trảm của Tiêu Lộng Ngọc, huyết mạch của y đều bị đứt đoạn, chết ngay tức khắc.

Tửu Sát Nguyên Diệu Tịch và Tài Sát Thạch Mại Sùng thì cùng bị trúng phải môn thần công Tiên Thiên Nhất Khí của Tư Đồ Ngọc, cả hai đều bị trọng thương tức thời.

Du Nhất Phi thấy vậy nghiêng rằng. Thân hình y tuy chưa rời khỏi ghế, y đã phát mạnh tay áo nhắm ngay Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc mà đánh tới.

Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc vừa định chống đỡ, thì Liễu Vô Cấu đưa tay ngăn chặn nói :

- Đó là Ngũ Độc thần công, các người không chống cự nổi đâu.

Liễu Vô Cấu dứt lời, định ra tay cứu trợ giúp cho Tiêu Lộng Ngọc và Tư Đồ Ngọc thì vị Phó chủ môn nhân Câu Lậu phái là Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa đã đưa mắt chăm chú nhìn Du Nhất Phi, mỉm cười nói :

- Du chủ môn nhân, người với thân phận là Chủ môn một phái cần chi phải thắng một cách không chính đáng như vậy? Hơn nữa, nếu chẳng may không thắng được chúng, có phải là sẽ làm trò cười cho thiên hạ, bảo rằng mình ra tay động thủ với kẻ hậu sinh tiểu bối hay sao? Vậy xin hãy để cho thuộc hạ lãnh giáo vị bằng hữu La Phù năm xưa.

Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa đứng dậy, rời khỏi ghế, tiến vào giữa đường trường.

Kế đó, chỉ thấy Bốc Ngọc Hoa đưa tay chỉ vào vị đạo cô tóc bạc đã xử dụng môn “Thiên Hàn Băng Phách Thủ” giết chết Khí Sát Ngân Như Bích, cười nhạt một tiếng, nói :

- Xin vị bằng hữu cho bản ni được lãnh giáo.

Đạo cô tóc bạc nghe rồi liền cũng bước ra.

Cô Sạ Tiên Cơ thấy đối phương đã đi tới trước mặt mình, liền đưa tay kéo chiếc lớp sa đen đeo che trên gương mặt ra.

Vuông lụa đen vừa kéo ra thì tất cả những người hiện diện đều giật mình kinh sợ.

Chỉ thấy dung mạo của Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa với vị đạo cô tóc bạc này đều giống nhau như đúc.

Du Nhất Phi thấy vậy cũng “Ồ” lên một tiếng.

Lúc đó Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa khẽ đưa mắt nhìn đạo cô tóc bạc, mỉm cười nói :

- Đạo hữu đã am hiểu môn “Thiên Hàn Băng Phách Thủ” tất phải là một nhân vật trọng yếu trong La Phù phái? Bản ni xin hỏi đạo hữu với Chủ môn nhân La Phù phái là Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàm có liên quan như thế nào?

Đạo cô tóc bạc đưa mắt nhìn về phía Vạn Cổ Hàm rồi cau mày nói :

- Vạn chủ môn nhân là sư muội của bản ni.

Bọn quần ma trong Câu Lậu phái, ngay cả Du Nhất Phi nghe rồi lại một lần nữa cũng giật mình kinh sợ, bởi vì đã từ lâu trong La Phù phái Lãnh Tuyết Tiên Cô Vạn Cổ Hàm đứng vào hàng thứ nhì, duy chỉ có một người sư tỷ là Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa, hiện giờ đạo cô tóc bạc cũng tự nhận mình là sư tỷ của Vạn Cổ Hàm?

Bốc Ngọc Hoa mỉm cười nói :

- À, đạo hữu là sư tỷ của Vạn chưởng môn nhân, vậy xin cho biết tánh danh và đạo hiệu?

Ni cô tóc bạc cao giọng lên tiếng đáp :

- Bần ni tài nghệ còn thua kém, nên ân sư mới giao lại môn hộ La Phù phái cho Vạn sư muội chấp chưởng.

Bốc Ngọc Hoa nghe thấy đạo cô tóc bạc trả lời như vậy, vẫn không tỏ vẻ gì tức giận, bà ta chỉ cau mày, cười ha hả nói :

- Đạo hữu là sư tỷ của Vạn chưởng môn nhân: Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa hay sao? Nếu như đạo hữu là Bốc Ngọc Hoa thì bần ni là ai?

Đạo cô tóc bạc chưa kịp lên tiếng đáp, thì đột nhiên có người đã gần giọng quát vang như sấm, nói :

- Ta biết ngươi là ai rồi.

Tất cả quần hào trong võ trường đều im phăng phắc.

Người vừa phát ra tiếng nói chính là Chưởng môn nhân Câu Lậu phái Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi.

Hiện giờ trên gương mặt của Chưởng môn nhân Câu Lậu phái đanh lại và trong đôi mắt của y đã lộ hung quang, quả thật khiếp người, chẳng khác gì một cái thây ma từ trong mộ huyết chui ra.

Bốc Ngọc Hoa mỉm cười hỏi :

- Du chưởng môn nhân, Chưởng môn bảo bần ni là...

Du Nhất Phi không đợi cho Bốc Ngọc Hoa nói dứt lời, liền gần giọng tiếp :

- Ngươi chính là Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm.

Ba chữ “Mạnh Băng Tâm” đã khiến cho tất cả những nhân vật hiện diện trong điện võ trường đều giật mình kinh sợ.

Bốc Ngọc Hoa thở dài một tiếng, chậm rãi nói :

- Câu đố của Du Nhất Phi khiến ta phải suốt mười lăm năm trời ròng rã mới khám phá ra được, còn câu đố của Mạnh Băng Tâm ta đã bị ngươi khám phá ngay ở giữa đường trường. Xem ra ngươi còn cao minh hơn ta rất nhiều.

Nói dứt, Bốc Ngọc Hoa liền lột bỏ mái tóc giả và tất cả những chất thuốc hóa trang trên gương mặt.

Tiếp theo đó, Bốc Ngọc Hoa đã biến thành một vị bạch y tiên nữ, so với dung nhan vừa rồi còn xinh đẹp hơn nhiều.

Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Băng Tâm khẽ đưa đôi mắt nhu hòa nhìn khắp mặt quần hùng hiện diện tại đường trường.

Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ thấy Mạnh Băng Tâm đã để lộ chân tướng, lúc này mái tóc của Tiên tử vẫn chưa bạc và dung nhan chẳng khác gì thuở trước khiến cho ông ta liền chăm chú nhìn vào gương mặt của Tiên tử, trên môi điểm một nụ cười an ủi.

Du Nhất Phi đứng đây, rời khỏi ghế, nghiêng răng, gần giọng nói :

- Mạnh Băng Tâm, quả thật ngươi rất thâm độc. Chẳng những ngươi đã lợi dụng thân phận Cô Sạ Tiên Cơ Bốc Ngọc Hoa để trà trộn vào Câu Lậu phái, rồi lại còn hiến cho ta một kế là kêu gọi tất cả quần hùng đến phò ước ở Câu Lậu sơn vào tết Thanh Minh và thừa lúc đi công tập La Phù phái. Nhưng sau đó, ngươi lại tiết lộ cơ mật, khiến cho sào huyệt của ta bị phá hủy, và khiến cho ta phải đốc xuất cả bọn thủ hạ tâm phúc đến đây để chịu cảnh lâm nguy.

Mạnh Băng Tâm vẫn ôn tồn, mỉm cười nói :

- Kế hoạch của ta so với âm mưu tàn độc mà năm xưa ngươi đã giả trang làm Lương Thiên Kỳ, gây ra vụ thảm án ở Bắc Thiên Sơn, Vạn Mai thạch thất còn thua kém nhiều.

Du Nhất Phi cười nham hiểm một tiếng, nói :

- Mạnh Bằng Tâm, sự việc đã như vậy, người bắt tất phải nhiều lời. Chúng ta hãy cứ đem tuyệt học của mình ra giao đấu một trận một sống một còn là hơn.

Mạnh Bằng Tâm gật đầu, mỉm cười nói :

- Tất nhiên. Ta phải cho người chết một cách tâm phục.

Trong lúc một vị thánh nữ trong võ lâm và một tên đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ đánh định ra tay động thủ, thì đột nhiên có một bóng người nhanh như điện chớp lướt tới bên hai người.

Người vừa mới nhảy tới chính là Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ.

Ông ta đưa mắt nhìn Nhu Tình Tiên Tử Mạnh Bằng Tâm, mỉm cười nói :

- Hiền muội tuy đã ngâm đắng nuốt cay từ bao lâu nay, nhưng ngu huynh cũng nhẫn nhục chẳng kém gì hiền muội. Vậy món nợ này cần phải thanh toán do hai người chúng ta đồng thời lãnh giáo Du chương môn nhân mới phải.

Du Nhất Phi khẽ cau mày, rồi chợt cười cuồng ngạo, nói :

- Ta một người mà có thể được cùng lãnh giáo với Hải Nhạc Du Tiên và Nhu Tình Tiên Tử vốn là hai tay cao thủ tuyệt đỉnh trên đời nay thì dẫu có chết cũng cam lòng.

Hải Nhạc Du Tiên Lương Thiên Kỳ chợt rú lên một tiếng. Liền theo đó, từ trong bốn góc điện võ trường lại thêm bốn bóng người nhảy ra.

Bốn người này chính là bọn Tăng Nại Hàn, Cơ Hường Vị, Lâm Thắng Bô, tức Thần Châu Tam Dật và một vị lão ni.

Bốn người liền chia nhau ra đứng bốn hướng. Rõ ràng là họ có ý uy hiếp và phòng khi bọn ma đầu trong Câu Lậu phái tìm đường bỏ chạy.

Lương Thiên Kỳ thấy bọn Tăng Nại Hàn đã chia nhau ra đứng ở bốn góc rồi, ông ta liền đứng sánh vai với Mạnh Bằng Tâm, rồi đưa mắt nhìn Du Nhất Phi, mỉm cười nói :

- Du chương môn nhân, theo sự hiểu biết của tại hạ thì Du chương môn đã mai danh ẩn tích suốt mười lăm năm trời dưới ngôi mộ cổ để khổ luyện võ công, nên môn tuyệt học Ngũ Độc chỉ năm xưa của Du chương môn nhân chắc đã luyện đến mức lư hỏa thuần thanh rồi chứ?

Du Nhất Phi cười ngạo nghệ, gật đầu đáp :

- Đó là môn tuyệt kỹ thành danh của ta, tất nhiên là ta rất đủ tự tin là có thể giao đấu với các người được.

Lương Thiên Kỳ mỉm cười, nói :

- Tại hạ với Mạnh hiền muội đây sẽ đứng yên, tuyệt nhiên không công, để trước tiên chúng tôi sẽ lãnh giáo Du chương môn nhân mười chỉ và một chương, xem môn tuyệt học thành danh của Du chương môn nhân ra sao?

Du Nhất Phi liền dùng ngón tay, nói :

- Lương Thiên Kỳ, người đừng có cuồng ngạo, dưới mắt không coi ai ra gì cả. Các người nếu như quả thật có thể chịu đựng mỗi mười chỉ và một chương của ta, thì Du Nhất Phi này tự nguyện sẽ tự vẫn giữa đường trường và Câu Lậu phái sẽ vĩnh viễn giải tán.

Lương Thiên Kỳ đưa mắt nhìn Mạnh Bằng Tâm, rồi cả hai vẻ mặt vẫn ôn hòa, điềm tĩnh, nắm tay nhau đứng yên.

Du Nhất Phi thấy vậy nổi giận dùng ngón tay. Y đưa hai bàn tay ra. Chỉ thấy mười ngón tay của y đột nhiên cứ to dần ra, trong chớp mắt đã biến thành màu đen sẫm.

Lúc đó, tuy trời không có gió mấy, nhưng đột nhiên lại có tiếng gió ào ào bắt đầu nổi lên.

Nhưng tiếng gió này không phải là từ trên không bay tới, mà là từ trong mười đầu ngón tay của Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi phát ra.

Du Nhất Phi khi đã ngằm vận đủ chân lực, y liền hét lớn một tiếng vung mạnh hai tay.

Năm ngón tay bên trái của y nhắm ngay vào bả vai bên phải của Mạnh Bằng Tâm, còn năm ngón tay bên phải của y thì chộp thẳng ngay xuống đầu vai của Lương Thiên Kỳ.

Mạnh Bằng Tâm và Lương Thiên Kỳ gương mặt vẫn ung dung như thường, ngay cả đến thân hình của hai người cũng không hề thấy giao động một chút nào.

Mạnh Bằng Tâm lộ sắc vui vẻ chăm chú nhìn bọn Thiên Ma Thánh Mẫu Đình nương nương, chậm rãi nói :

- Biển khổ vô biên, nhưng quay đầu lại là thấy bến bờ. Việc ở Bắc Thiên Sơn năm xưa đã xong. Mạnh Bằng Tâm này cũng không muốn giết hại nhiều người, xin các vị hãy tự thối lui để tu sửa lại bản tính hầu mong sống nốt tuổi đời.

Mạnh Bằng Tâm nói dứt lời, chỉ thấy Du Nhất Phi toàn thân run lẩy bẩy, năm ngón tay trái của y chộp vào bả vai bên phải của Mạnh Bằng Tâm giờ đã từ từ run lên rồi gãy lìa và rớt xuống đất.

Chẳng những một mặt đã như vậy, mà năm ngón tay phải của Du Nhất Phi chộp vào bả vai trái của Lương Thiên Kỳ cũng thấy kêu răng rắc rồi rơi lả tả xuống.

Trong chớp mắt, Độc Chỉ Thần Quân Du Nhất Phi đã biến thành Vô Chỉ Thần Quân.

Ngay lúc đó, trên gương mặt của y lộ vẻ vô cùng oán độc, rồi y từ từ đưa hai bàn tay đã mất hết cả mười ngón và đẩy những máu tươi lên rồi tự đánh vào Thiên Linh Cái của mình.

Tên ác tặc chết rồi, mọi tai kiếp đều tiêu tan. Bọn ma đầu sợ hãi bỏ trốn, nên trên chốn giang hồ lại trở lại yên tĩnh như xưa.

Tư Đồ Ngọc và Tiêu Lộng Ngọc cùng kết mối lương duyên. Còn Lương Thiên Kỳ và Mạnh Bằng Tâm lại được nối tiếp mối tình xưa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tinh-hiep>